

Biên Nhược Thủy

Contents

Biên Nhược Thủy	3
1. Chương 1 - Chương 1	3
2. Chương 2 - Chương 2	5
3. Chương 3 - Chương 3	11
4. Chương 4 - Chương 4	18
5. Chương 5 - Chương 5	24
6. Chương 6 - Chương 6	31
7. Chương 7 - Chương 7	42
8. Chương 8 - Chương 8	48
9. Chương 9 - Chương 9	50
10. Chương 10 - Chương 10	52
11. Chương 11 - Chương 11	56
12. Chương 12 - Chương 12	59
13. Chương 13 - Chương 13	64
14. Chương 14 - Chương 14	68
15. Chương 15 - Chương 15	72
16. Chương 16 - Chương 16	75
17. Chương 17 - Chương 17	77
18. Chương 18 - Chương 18	79
19. Chương 19 - Chương 19	82
20. Chương 20 - Chương 20	85
21. Chương 21 - Chương 21	90
22. Chương 22 - Chương 22	96
23. Chương 23 - Chương 23	101
24. Chương 24 - Chương 24	105
25. Chương 25 - Chương 25	110
26. Chương 26 - Chương 26	116
27. Chương 27 - Chương 27	122
28. Chương 28 - Chương 28	130
29. Chương 29 - Chương 29	140
30. Chương 30 - Chương 30	148
31. Chương 31 - Chương 31	157
32. Chương 32 - Chương 32	167
33. Chương 33 - Chương 33	176
34. Chương 34 - Chương 34	182
35. Chương 35 - Chương 35	190
36. Chương 36 - Chương 36	202
37. Chương 37 - Chương 37	209
38. Chương 38 - Chương 38	211
39. Chương 39 - Chương 39	213
40. Chương 40 - Chương 40	215
41. Chương 41 - Chương 41	217

42. Chương 42 - Chương 42	219
43. Chương 43 - Chương 43	221
44. Chương 44 - Chương 44	223
45. Chương 45 - Chương 45	224
46. Chương 46 - Chương 46	225
47. Chương 47 - Chương 47	227
48. Chương 48 - Chương 48	229
49. Chương 49 - Chương 49	231
50. Chương 50 - Chương 50	233
51. Chương 51 - Chương 51	235
52. Chương 52 - Chương 52	237
53. Chương 53 - Chương 53	240
54. Chương 54 - Chương 54	241
55. Chương 55 - Chương 55	243
56. Chương 56 - Chương 56	245
57. Chương 57 - Chương 57	247
58. Chương 58 - Chương 58	249
59. Chương 59 - Chương 59	250
60. Chương 60 - Chương 60	253
61. Chương 61 - Chương 61	255
62. Chương 62 - Chương 62	257
63. Chương 63 - Chương 63	259
64. Chương 64 - Chương 64	261
65. Chương 65 - Chương 65	263
66. Chương 66 - Chương 66	265
67. Chương 67 - Chương 67	267
68. Chương 68 - Chương 68	269
69. Chương 69 - Chương 69	271
70. Chương 70 - Chương 70	272
71. Chương 71 - Chương 71	274
72. Chương 72 - Chương 72	275
73. Chương 73 - Chương 73	277
74. Chương 74 - Chương 74	278
75. Chương 75 - Chương 75	281
76. Chương 76 - Chương 76	283
77. Chương 77 - Chương 77	284
78. Chương 78 - Chương 78	286
79. Chương 79 - Chương 79	288
80. Chương 80 - Chương 80	290
81. Chương 81 - Chương 81	292
82. Chương 82 - Chương 82	293
83. Chương 83 - Chương 83	295
84. Chương 84 - Chương 84	297
85. Chương 85 - Phiên Ngoại 1 : Thượng	301
86. Chương 86 - Phiên Ngoại 1 : Hạ	303
87. Chương 87 - Phiên Ngoại 2 : Thượng	306
88. Chương 88 - Phiên Ngoại 2 : Hạ	308
89. Chương 89 - Phiên Ngoại 3 [1]	311
90. Chương 90 - Phiên Ngoại 3 [2]	313
91. Chương 91 - Phiên Ngoại 3 [3]	316
92. Chương 92 - Phiên Ngoại 3 [4]	317
93. Chương 93 - Phiên Ngoại 3 [5]	320
94. Chương 94 - Phiên Ngoại 3 [6]	322
95. Chương 95 - Phiên Ngoại 4 : Khai Giảng [1]	325

96. Chương 96 - Phiên Ngoại 4 : Khai Giảng [2]	327
97. Chương 97 - Phiên Ngoại 4 : Khai Giảng [3]	329
98. Chương 98 - Phiên Ngoại 4 : Khai Giảng [4]	332
99. Chương 99 - Phiên Ngoại 4 : Khai Giảng [5]	335
100. Chương 100 - Phiên Ngoại 4 : Khai Giảng [6]	337
101. Chương 101 - Phiên Ngoại 5: Về Nhà [1]	340
102. Chương 102 - Phiên Ngoại 5: Về Nhà [1]	342
103. Chương 103 - Phiên Ngoại 5: Về Nhà [3]	344
104. Chương 104 - Phiên Ngoại 5: Về Nhà [4]	347
105. Chương 105 - Phiên Ngoại 5: Về Nhà [phần Cuối]	349

Biên Nhược Thủy

Giới thiệu

Hắn tên là Biên Nhược Thủy, tôi còn nhớ rõ lần đầu tiên hắn chuyển tới lớp chúng tôi, tôi cùng một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-nhuoc-thuy>

1. Chương 1 - Chương 1

Edit : luchoa

Lớp ta sắp có học sinh mới chuyển tới đây, nhìn coi thế nào?”

“Ai thế?” Tôi cắn bánh mì khô, quay đầu nhìn khuôn mặt to bành của Lưu Duy đang nhăn nhó cười.

Lưu Duy chỉ tay ra ngoài, “Đó đó! Cái thằng tiểu tử đằng kia kìa, cái đứa đầu bù, tóc thì như hành tây đó, thấy chứ?”

Tôi huýt gió rồi chạy tới trước cửa phòng bảo vệ trường, quả nhiên, tiểu tử kia quay đầu lại nhìn thấy tôi, tôi trợn mắt vẫy tay với hắn, kêu to Dương Thông Đầu. Hắn cũng nhìn lại, thản nhiên cười, tôi sững người đôi chút, sau đó cười to lên, rất thú vị, nhìn như trẻ con thế thì trong lớp lại có người bị bắt nạt rồi.

Đi, đi qua đó nào!” Tôi vỗ vai Lưu Duy, vài bước đã nhảy tới trước mặt Dương Thông Đầu.

“Hắc hắc...Dương Thông Đầu, cậu là người ở đâu a?” Tôi chống tay lên cái bàn trước mặt, cúi đầu nhìn hắn.

“Tên tớ không phải là Dương Thông Đầu, là Biên Nhược Thủy, mẹ tớ muốn tớ lớn lên cũng thanh thuần như nước.”

Tôi xùy một tiếng, coi cái dáng bộ nho nhã đó, vừa nhìn qua đã đoán được là loại người tới cái rắm cũng không đánh được mà (*)! Biên Nhược Thủy thấy tôi cười cũng không đáp lại, cúi đầu lấy cái gì đó. Tôi cúi đầu nhìn theo, xem có gì hay không, đều là một đồng chẳng ra gì, mà học tới cao trung rồi vẫn còn mang theo hộp bút sao, tôi tính cầm lên xem thì đã bị hắn giật lấy.

“Cho tớ xem nào!” Tôi giật mạnh lại cái hộp, sao lại keo kiệt thế, hần không cho tôi coi thì tôi càng muốn coi.

“Đừng mở ra!” Biên Nhược Thủy đứng dậy muốn đoạt lại, nhưng tôi nhanh hơn, quay người lại, nhanh chóng mở hộp ra, hộp mở ra còn mang theo âm thanh rín rít, đúng là đồ cũ.

Trong hộp bút chỉ có mấy cây bút, cả hai đều là bút máy, có một cái đã bị dùng tới mòn cả đầu bút. Trong thoáng chốc, tôi thấy trên đầu hộp bút có dính một mảnh giấy màu đỏ thẫm được cắt thành hình trái tim, trông tầm thường muốn khóc, lại còn dùng băng dính, dính chặt, gỡ không ra.

“Đây là có nghĩa gì?” Tôi quay đầu lại đã thấy khuôn mặt Biên Nhược Thủy đỏ bừng bừng nhìn mình.

“Tớ đang hỏi cậu đó!” Tôi xoay xoay hộp bút trong tay.

Ai ngờ Biên Nhược Thủy lại nhỏ giọng, lú lú trả lời, nghe đâu như là “mang ý nghĩa...chờ mong...” Cái gì vậy, tôi quăng lại hộp bút lên bàn hần, quay lại chỗ của mình. Nghĩ coi hần có thể làm cái gì cho tôi đây? Trục nhật thì không cần tới, Nhị mặt rỗ đã làm cái đấy rồi; hay là hàng ngày hết giờ học nhanh đi mua bữa trưa? Đúng, cái này còn chưa có người làm...

Buổi trưa về ký túc xá, tôi phát hiện cái giường phía dưới đã có người rồi. Trước chỗ này chưa có ai nên có gì không cần tới tôi đều quăng xuống dưới này hết, bây giờ đồ đạc đã được xếp gọn để ở chân giường.

“Ai tới đó?” Tôi vừa bước vào cửa đã hỏi.

“Biên Nhược Thủy, có ấn tượng không?” Lưu Văn Tuấn ngồi ăn ở bên cạnh đáp lời.

Tôi hít một hơi, nằm trên giường của Biên Nhược Thủy đã được trải chiếu sạch sẽ, thế là xong rồi, không thể ném đồ xuống đây rồi. Sau này mấy thứ đó tôi biết quăng đi đâu đây?

“À, cậu về rồi à?”

Tôi nhắc đầu lên, thấy Biên Nhược Thủy cầm một cái chậu đi tới, tóc ướt rượt, trong chậu cả một đồng quần áo. Thế nào mà vừa tới ở đã phải thay ở một mớ y phục thế kia a!

“Cậu qua chỗ Tiểu Tuấn tử ngồi đợi chút đi! Tớ nằm đây một chút, mẹ nó, cậu tới rồi thì tớ không ở đây được nữa.”

Tôi liếc nhìn Biên Nhược Thủy, Biên Nhược Thủy ngồi đối diện với tôi, dáng ngồi vô cùng cẩn trọng, hai chân khép lại, thẳng lưng nhìn tôi, miệng mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng lại mãi không nói ra.

“Cậu muốn nói gì thì nói đi? Ở ký túc xá này toàn người tốt, không cần phải làm ra vẻ như bị bắt nạt thế đâu.”

“Tớ mới tới đây, có gì không phải mọi người bỏ quá cho.”

Biên Nhược Thủy thản nhiên cười, không hiểu tại sao, rốt cuộc tôi lại nghĩ nụ cười đó thật giả tạo, giống như đang cố sức gồng mình chịu trận. Mọi người ở trong ký túc xá lâu nay đều hình thành thói quen, im lặng tức là đồng ý, cho nên chẳng ai đáp lời hần cả. Biên Nhược Thủy nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại.

“Cậu tên là gì? Tớ coi trong lớp cậu rất có uy.” Biên Nhược Thủy lúng túng hỏi.

“Tớ á?” Tôi chỉ vào mình, “Tớ tên Tống Thiên Lộ, cái giường phía trên bên kia là của thằng gốc Lưu Văn Tuấn, đưa nằm giường đối diện với cậu là thiếu gia lắm tiền Đạt Hề Duệ, nó còn chưa về.”

Lưu Văn Tuấn cầm bát cơm sứt, trừng mắt nhìn tôi, tôi liền nhe răng cười cầu hòa với nó.

“Tống Thiên Lộ...” Biên Nhược Thủy lẩm nhẩm đọc, nhìn tôi cười nhẹ, tôi không để ý tới hần nữa, leo lên giường đi ngủ.

Ngủ được một lát, tôi nhớ ra một chuyện, bèn bò ra mép giường, chắc mắt Biên Nhược Thủy đang nằm ở dưới ấy, tôi rút từ dưới gối ra một cuốn tạp chí khiêu dâm, ném xuống.

“Đây! Bạn Thủy gì đó ơi, tớ có chuyện này nói với cậu.”

Biên Nhược Thủy bị tôi thức, mở to hai mắt, nhìn tôi hỏi: “Chuyện gì? Tống Thiên Lộ.”

“Chuyện này, lát nữa giúp tớ lấy cơm a! Tớ lười xếp hàng lắm, ngủ lại đây thôi!”

Tôi nói xong, không thèm đợi câu trả lời, xoay người ngủ tiếp.

2. Chương 2 - Chương 2

Tối giờ ăn tối, tôi hí hửng chạy tới bãi tập hẹn hò với Trương Kỳ Kỳ, cao trung thật chẳng hay gì cả, đi hẹn hò mà cũng như kẻ trộm vậy. Trương Kỳ Kỳ từ xa nhìn thấy tôi đã vẫy tay, năm phút sau mới đi tới nơi.

“Sao đi lâu quá vậy?”

Trương Kỳ Kỳ kéo tay tôi, nhỏ giọng nói: “Em...vì cái đó, bụng đang đau..”

Tôi chợt hiểu ra, thì ra là thế, con gái phiền phức thật. Tôi giơ tay kéo Trương Kỳ Kỳ lại gần, vuốt cái bụng nhỏ của nàng, xoa nhẹ mấy cái, rồi nhẹ giọng hỏi: “Còn đau không?”

Trương Kỳ Kỳ thốn thức một chút, thoáng cái đã chui vào trong lòng tôi, chỉ một chốc sau đã thấy nước mắt lưng tròng. Chuyện gì đây trời? Sao lại thành thế này rồi? Vừa nãy còn không sao mà!

“Đau lắm! Trưa nay đã khóc một trận ở ký túc xá rồi, đau không chịu được, trước đây em đau tới mức phải đi châm cứu giảm đau, giờ vẫn còn đau lắm...ô ô...”

“Nào nào bảo bối của anh, em đừng khóc nữa, không khóc nữa, anh thương nào.” Tôi nói như niệm kinh, vỗ nhẹ sau lưng nàng, bình thường con gái không dính tới chuyện yêu đương thì cứng đầu cứng cổ, tới khi cùng người ta sao lại trở nên yếu đuối thế này? Mỗi ngày nhất định khóc một trận, tức mình một phen.

Ngồi với nhau hơn nửa tiếng, tôi mới nhớ ra là mình còn chưa ăn cơm tối! Trương Kỳ Kỳ là học sinh ngoại trú, thế nên nàng có người làm cơm cho, tôi thì dù sao cũng là người, cũng phải ăn a!

“Nép vào!” Tôi nhìn khoảng không đen kịt phía trước hét nhỏ.

“Sao thế?” Trương Kỳ Kỳ vội đẩy tôi ra.

“Có ánh đèn!” Tôi nói thầm bên tai nàng, Trương Kỳ Kỳ vội vàng tránh xa tôi tới năm bước, tốc độ này so với tốc độ lúc nàng tới đây quả là một trời một vực, hai đứa chia tay nhau, rời khỏi bãi tập.

Ánh đèn là kinh dịch của mọi đôi tình nhân, gần đây trong trường kỉ luật rất nghiêm. Phó hiệu trưởng, chủ nhiệm môn, chủ nhiệm lớp đều cầm mỗi người một cây đèn pin, trong trường đã ra quy định, cấm học sinh trong trường yêu đương. Một khi bị phát hiện thì hậu quả khôn lường, quy định này mới được trường đề ra, thời gian ấy có nhiều đôi không biết. Có một hôm tự học về muộn, đi qua bãi tập thấy một loạt người đứng xếp hàng, cứ một nam rồi lại một nữ, sáng ngày hôm sau, gia đình của tất cả những người ấy đều biết chuyện yêu đương của con mình.

Tôi không sợ gì cả, bố mẹ tôi đều biết tôi như thế nào, chỉ cần không gây chuyện, thế nào cũng được. Dù sao thì tôi cũng không chơi bởi, không bỏ dở chuyện học hành, bố tôi bảo thi vào trường cao đẳng thật là nhất cử tam tiện, cho nên giờ tôi có dính tới chuyện yêu đương cũng không ảnh hưởng.

Chuyện học hành của Trương Kỳ Kỳ cũng chẳng khá hơn la bao, tôi trước giờ tìm bạn gái chưa bao giờ tìm người học giỏi, lỡ như có lún sâu vào quá, cũng không thấy áy náy. Nhưng Trương Kỳ Kỳ lại thích làm bộ, tự xem mình như học sinh gương mẫu xuất sắc, thích sĩ diện. Nàng sợ cha mẹ nàng, thế nên chuyện của chúng tôi mà tới tai gia đình, đối với Trương Kỳ Kỳ mà nói chẳng khác nào ngày tận thế.

“Cơm của tớ đâu?” Tôi đi bộ về ký túc xá, thấy Biên Nhược Thủy đang ngồi đọc sách một mình.

“Trong cái chậu ở đằng kia kia!”

“Tron chậu? Cậu đem cơm của tớ cho vào trong chậu à?” Tôi đi qua đập đầu Biên Nhược Thủy khiến hấn giật nảy mình.

“Không phải thế...cậu mãi không về nên cơm nguội hết, thế nên tớ mới cho vào chậu nước nóng để hâm lại.” Biên Nhược Thủy càng nói càng nhỏ, rồi không nói gì nữa, cúi đầu xuống.

Tôi nhìn Biên Nhược Thủy cũng khổ sở, dù sao cũng là có ý tốt, sẽ không giận hờn nữa, liền đi tới mở hộp cơm ăn. Vừa mở hộp ra, suýt nữa tôi đánh rơi xuống đất, cái này là gì đây? Một hộp toàn rau cần với mộc nhĩ, thanh đạm không nói, nhưng tôi không ăn được rau cần.

“Cậu lấy cho tôi cái gì đây? Tôi không phải gia súc, cho tôi ăn rau làm gì?” Tôi khó chịu đóng nắp hộp cơm lại, quay đầu nhìn Biên Nhược Thủy kêu.

Biên Nhược Thủy buông sách xuống, vẻ mặt áy náy nhìn tôi, “Tớ không biết...cậu thích ăn cái gì, tớ hàng ngày đều ăn mấy thứ này nên nghĩ là...”

” “Cậu nghĩ ít như thế mà tôi ăn no được sao? Nghĩ cậu ăn cái gì thì tôi phải ăn cái đó à? Sao cậu không nghĩ tại sao tôi với cậu bên cao bên thấp đi? Không phải cậu nghĩ tôi cũng lùn như cậu chứ?” Tôi có chút kích động, nhìn đáng vẻ rụt rè sợ hãi của hắn lại càng muốn khi dễ hắn.

“Không có!” Biên Nhược Thủy cầm lấy chậu cơm, bê ra ngoài.

“Cậu làm cái gì thế?” Tôi cúi đầu nhìn hắn.

“Thì mang ra ngoài, tớ mua cho cậu cái khác, cậu muốn ăn gì?”

“Được rồi, được rồi, không cần.” Tôi giật lại cái hộp cơm, không thêm tức giận, một chút phản kháng cũng không có, bây giờ thật sự đã tìm ra được nơi trú ẩn cực kì tốt rồi.

“Tớ nói, cậu phải nghe cho kĩ.” Tôi một bên xúc cơm ăn, một bên nhìn Biên Nhược Thủy. “Cơm của tớ nhất định phải có thịt, nếu không thì tớ ăn không vào, mỗi bữa phải có ít nhất hai món, cơm cũng phải mua hai phần, lát nữa tới cửa hàng mua cho tớ ít đồ ăn vặt, ăn đỡ đói, tớ ăn nhiều cơm, một ngày ngoài ba bữa cơm thì phải ăn thêm mì phở gì đó, ăn cơm không tớ không đủ no. Buổi tối đều ăn canh, sáng sớm ăn đồ nguội, bánh bao, đến lúc đó mua cái gì thì cậu hỏi lại tớ; tớ không ăn rau cần, không thích ăn súp-lơ, mộc nhĩ, không thích ăn đồ ngọt quá, thích ăn nhạt, trong thức ăn mà có tiêu thì không ăn, cháo cũng không ăn, tớ còn ăn...lúc đó muốn ăn gì thì sẽ nói cho cậu biết sau.”

Biên Nhược Thủy đứng cạnh nhớ hết những gì tôi nói, còn ghi vào một quyển sổ nhỏ, tôi nhìn qua suýt sặc, thẳng nhóc này, có cái gì mà phải cẩn thận thế chứ?

Ăn cơm xong, tôi ngồi cạnh Biên Nhược Thủy, thực sự là chán mà, nghĩ vậy bèn khoác vai Biên Nhược Thủy. Kéo hắn lại, “cho tớ nằm một chút, cậu tới đây rồi thì tớ không dùng được cái giường này nữa, trước giờ giường này chỉ có tớ dùng thôi.”

Mặt Biên Nhược Thủy bỗng nhiên đỏ lên, tôi chưa từng thấy ai xấu hổ như con nít như thế, liền nhấn mạnh vai hắn một cái, hắn lập tức nhăn mặt.

“Thế mà đau sao?” Tôi hỏi hắn, “Cậu có đúng là con trai không thế?”

Biên Nhược Thủy không nói gì, một lát sau hắn mới nhỏ giọng nói: “À, cái kia...cậu đem quyển sách kia đi đi!”

Tôi ngạc nhiên, “Sách gì chứ?”

“Là cuốn sách cậu ném vào người tớ ấy.” Biên Nhược Thủy xấu hổ cười cười.

Tôi ngẩn ra trong chốc lát mới nhớ, là cuốn tạp chí khiêu dâm của mình. Tôi phá ra cười, nói: “Cậu đã coi chưa?”

“Chưa!” Biên Nhược Thủy vội vã xua tay, “Tớ không xem loại sách này, mẹ tớ không cho xem, tớ vừa thấy cái bìa sách đã không dám nhìn nữa rồi.”

“Thật không?” Tôi nhìn sát vào mặt Biên Nhược Thủy, nhìn thẳng vào mắt hắn, quả nhiên, chỉ một lát, hắn bắt đầu tránh né. “Ha ha...gạt tớ sao? Cậu đã bao nhiêu rồi chứ? Nhìn cậu như thế mà loại này chưa từng xem sao? Đã cứng chưa?”

Tôi vươn tay sờ vào giữa hai chân hần, Biên Nhược Thủy bỗng nhiên vùng đứng dậy, “Cậu...cậu đừng có nói bậy...” hần vội lùi ra sau, làm như tôi sắp cưỡng bức hần vậy.

“Xí! Cậu còn giả bộ trong sáng cái gì thế? Đều đã lớn rồi, cùng là nam cả, ai chẳng giống như ai a!” Tôi đá vào chân giường hần, đi ra ngoài, không thèm để ý phản ứng của hần.

Không nói chuyện đó nữa, tôi đi tìm mấy đứa bạn đi chơi, tối nay cũng là tự học, đi chơi bóng rổ thôi! Nghĩ ngợi một hồi, những chuyện không vui trong lòng đều biến mất, chạy tới sân bóng rổ.

Trưa hôm sau, Biên Nhược Thủy mua cho tôi một phần thịt sườn, còn thêm một đồng đồ ăn vặt nữa, tôi cuối cùng cũng thấy no, vỗ vỗ bụng, ngồi ở đầu giường hần.

“Cậu đọc cái gì thế? Nhìn chăm chú thế...” Tôi gạt quyển sách của hần ra, nhìn hần.

“Là ...thơ.”

“Cậu có thể nói to lên một chút không a?” tôi nhìn hần hét tướng lên, đã hai ngày nay hần nói gì tôi cũng đều không nghe rõ lắm, kiểu gì cũng phải hỏi lại.

“Là thơ...” Biên Nhược Thủy hăng giọng nói to lên.

“Giờ ơi, tôi đánh chết cậu đi!” Tôi dùng sức khẽ vỗ sau gáy hần, thằng nhóc này không có tật gì đó chứ? Sao lại toàn làm những chuyện khó tiêu hóa như thế. “Cậu xem cái loại sách này mà cũng được hả? Có gì hay chứ?”

“Xem sách này tớ thấy trong lòng mình nhẹ nhàng đi nhiều lắm.” hai mắt Biên Nhược Thủy sáng rực lên, ánh mắt lấp lánh nhìn thẳng vào tôi khiến tôi hơi rùng mình, có đôi chút dự cảm không lành. “Mẹ tớ là giáo viên, cứ lúc nào rảnh, mẹ tớ thường thích nghe tớ đọc thơ, làm thơ. Tớ chưa bao giờ thấy việc này chán cả, ngay từ lần đầu tiên gặp nó, tớ đã thích rồi, đây chính là thiên sứ dẫn dắt cuộc đời tớ...”

Biên Nhược Thủy bỗng nhiên vùng đứng dậy, giơ một tay lên, xúc động nhìn ra ngoài cửa sổ, cao giọng nói: “Thơ ca, là người bạn thanh mai trúc mã của tớ, tớ thích đọc thơ mà ngẫm lại nhân sinh, tớ hay tự hỏi: tại sao ta phải sống? Tại sao ta lại chọn cách sống như thế này? Tại sao ta không thể thoát ra khỏi những ràng buộc tầm thường mà tìm tới lý tưởng của mình? Nhưng rồi cuộc tớ đang muốn cái gì đây, nếu tớ không biết tại sao mình lại sống thì làm sao biết được mình đang muốn gì, tớ đã hiểu tại sao tớ lại cô đơn như vậy, bởi vì tớ đang còn ở trong một cái hố sâu, sâu tới độ không ai có thể biết được, nó giam hãm con người ta, nơi đó không chỉ có bụi gai, mà còn có dây, chúng quấn quanh tớ, càng giãy thì quấn càng chặt hơn, tớ không thể nào thoát ra được...”

“Chuyện đó...tớ đi WC trước đã, cậu cứ ở đây nói một mình đi nhé!” tôi nhanh chân chạy trốn, trước khi chạy còn nghe tiếng cười ha ha của Trương Văn Tuấn ở trong phòng, vừa cười vừa nói: “Ăn táo phải sâu.”

Tối lúc tôi trở về, Biên Nhược Thủy đã bình tĩnh trở lại, ngồi chờ ra trên giường, rõ ràng vẫn còn dư vị do trạng thái bốc đồng lúc này.

Chỉ ít ngày sau, tôi đã hiểu hiểu được đôi chút con người của Biên Nhược Thủy. Hần là kiểu người thanh thuần, đại để là không sống trong cùng thế giới với người khác, không thực tế. Cả ngày cứ tự hỏi cuộc sống hiện thực có liên quan hay không liên quan gì đây. Nhưng hần còn có một phần tính cách đáng nể, chính là vô cùng yêu đương lao động. Mọi chuyện lớn nhỏ trong lớp đều góp một tay, nhất là chuyện có ai đó quên làm vệ sinh, hần liền làm hộ cho. Hần ngồi bàn đầu, cho nên cứ hết một tiết là đi lau bảng. Múc một chậu nước, mang ra một cái khăn sạch lau đi lau lại, lau tới khi nào bảng sáng bóng lên hần mới chịu thôi.

Tôi hỏi hần sao phải lau bảng sạch như vậy, hần nói vì thế này cũng như tâm tình của hần, lau khô sạch sẽ mới không vương chút ưu sầu hắc ám. Còn nói thêm cái gì nữa thì tôi chịu, không nghe tiếp được, bởi tôi biết, mỗi lần nói như vậy thì hần không thể ngừng lại được, nói rồi lại nói, giống như một người từng trải, ngày nào cũng nói khiến cho miệng lưỡi cũng lưu loát ít nhiều.

Dù sao thì tôi cũng biết hần thích sạch sẽ, làm xong tâm trạng cực tốt. Cho nên tối nào tôi cũng cố ý để tất rơi xuống dưới, vừa vịn rơi ngay trên giường hần, như thế thì trưa hôm sau, tất của tôi sẽ được sạch sẽ xếp trên giường, ha ha...chiều này thực có hiệu quả.

Nhưng Biên Nhược Thủy chưa bao giờ chải đầu, chuyện ấy tôi không hiểu, tối hắt gội đầu, hết đêm tới sáng hôm sau thì tóc rối như cỏ dại. Hắt không có lược, cũng có nghĩa là không bao giờ chải tóc, cũng có nghĩa đầu hắt vĩnh viễn như hành tây.

“Sao cậu không chải đầu?” Có một ngày tôi rất chán, liền hỏi hắt một câu như vậy.

“Phải chải đầu sao? Rửa mặt, đánh răng là chuyện phải làm, bởi có như thế mới làm cho con người ta sạch sẽ. Thế nhưng có chải đầu hay không cũng chẳng có tác dụng gì cả. Tớ thấy chải đầu cũng không làm cho con người ta thấy thư thái, dù có dùng lược chải tới thế nào đi nữa, cũng chỉ là lo tới bề ngoài thôi. Còn cái bên trong thì không thể dùng lược mà tháo gỡ được, tớ đã từng chải đầu một lần rồi, nhưng từ đó tớ không bao giờ đụng tới lược nữa, bởi khi nhìn vào trong gương, tớ thấy mình thật bất lực, toàn thân đều chảy tràn sự bất mãn. Tựa như răng lược đều biến thành những cái răng nhọn, đâm vào trong óc tớ...”

Từ đó về sau tôi đều tâm niệm, sẽ không hỏi hắt bất cứ chuyện gì nữa.

Tôi cũng không nghĩ sẽ làm bạn với Biên Nhược Thủy, cùng lắm chỉ để hắt giúp tôi làm mấy chuyện lao động, hơn nữa, lặn ra ngoài cuộc sống bụi bặm này còn có thể khiến hắt nhận thức thực tế một chút, được thế, tôi còn có thể cảm kích hắt bội phần.

Hôm đó tôi về ký túc xá, vừa bước vào cửa đã thấy Đạt Hề Duệ ở trong phòng chăm chăm nhìn vào một cái quần đùi suy tư đi suy tư lại. Tôi đi tới đập nhẹ lên đầu hắt, “cái đồ tiểu tử dám dăng này! Ban ngày ban mặt lại nhìn đắm đuối quần đùi của người ta, mà còn lại là quần đùi của nam nữa chứ.”

Đạt Hề Duệ thấy là tôi, bật cười khanh khách, chỉ vào cái quần kia, nói: “Mày nhìn cái quần đùi này của Biên đại thi nhân xem, có cái gì khác nào?”

Tôi cũng nhìn một chút, đúng là hơi kỳ quái. Cái quần này hình như còn chưa được giặt, lẽ ra quần của Biên Nhược Thủy thì đâu như thế này a! Người ta là người ưa sạch sẽ a!

“Nhanh qua đây coi đi! Tao cho mày được mở mắt.” Đạt Hề Duệ cẩn thận đem lật mặt kia của chiếc quần lại, bây giờ thì mặt kia của cái quần cũng bày ra trước mắt hai đứa. Phía trước quần có một cái dây khóa kéo màu nâu, cái quần đùi này đúng là thiết kế rất mới mẻ độc đáo a! May thế nào mà phức tạp như vậy chứ?

Đạt Hề Duệ cười mờ ám liếc mắt nhìn ta, rồi đưa tay kéo cái khóa quần, hóa ra bên trong còn một lớp vải nữa, không phải là lớp vải lót, mà là một cái túi, cái này không phải là thừa ra sao? Không lẽ làm để trang trí à?

Đúng lúc hai đứa đang đứng ngẩn ra suy nghĩ, Biên Nhược Thủy đã bưng ba hộp cơm vào, thấy chúng tôi cầm quần đùi của hắt thì mặt thoát cái đã đỏ bừng lên.

“Các cậu...làm gì thế?” Biên Nhược Thủy vội buông hộp cơm, đi nhanh về phía chúng tôi, giặt lấy cái quần, nhét vào trong ngăn tủ, mặt như sắp khóc tới nơi.

Tôi đi vòng vòng quanh hắt, nhìn hắt bằng ánh mắt nghi ngờ. Biên Nhược Thủy dĩ nhiên là không dám nhìn tôi, trong chốc lát, tôi hiểu ra chuyện, cười ha hả, khiến mọi người trong phòng đều quay lại nhìn.

“Tớ biết rồi! Chuyện này...Biên đại thi nhân, cậu sao lại dám dùng thủ đoạn thâm hiểm thế này...đúng là không nhìn ra đó a!”

Đạt Hề Duệ nhìn tôi, vẻ mặt hiếu kì, “Chuyện gì đó? Mày nói nhanh lên a!”

Biên Nhược Thủy cẩn môi nhìn, cứ như thể sẵn sàng liều mạng với tôi, không còn cách nào khác, chuyện này phải nói ra, không thì khó chịu lắm, tôi chỉ vào Biên Nhược Thủy, nói: “Cậu ta may một cái túi trong quần, rồi nhét mấy thứ vào đó, để người ta trông vào thấy cậu ta thực oai phong!” (*)

“Ha ha ha...” Trong nháy mắt, cả phòng vang lên tiếng cười như đại bác oanh tạc, ngay sau đó, ba đứa con trai cùng nhào tới, tôi ôm thắt lưng Biên Nhược Thủy, Đạt Hề Duệ tụt quần của hắt xuống, Trương Văn Tuấn nhân cơ hội, lợi dụng sơ hở, nhanh chóng vươn tay ra sờ.

“Coi nào, đúng là to quá đi mất, tớ sờ cả nửa ngày cũng chưa tìm ra...”

Lời vừa dứt thì một trận cười nhạo nữa lại vang lên, ba đứa thay phiên nhau làm loạn, đùa giỡn vui vẻ bình thường. Thừa cơ ai đó không để ý thì lén đánh một cái, rồi lại nhìn nhau cười hề hề, cuộc sống nhàm chán mỗi ngày như có thêm chút màu sắc.

Biên Nhược Thủy chắc mới bị lần đầu tiên, giãy dựa trên giường, mặt đỏ bừng bừng, tới tận giờ ăn cơm, chúng tôi mới tha cho hắn, Biên Nhược Thủy vội vàng lên sân thượng, bỏ cơm, Tiểu Tuấn thấy vậy liền đi theo, một lát sau về chúng tôi mới biết Biên Nhược Thủy khóc.

Nói thật thì chúng tôi cũng có điểm không đúng, tuy học sinh cao trung mà khóc thật hiếm thấy, nhất là con trai, là Biên Nhược Thủy thì chẳng có gì là lạ, nhưng tôi chưa từng một lần nghĩ rằng hắn không phải con trai.

Hôm đó Biên Nhược Thủy không hề mở miệng nói chuyện, nhưng hắn vẫn đi mua cơm, giặt tất bần.

Buổi chiều tôi đến trường, Lưu Duy giữa giờ nghỉ tới tìm tôi, tôi liếc nhìn khuôn mặt to bè của hắn, Lưu Duy thấy tôi nhìn cũng nhìn lại. “Buổi tối sau giờ học ở căng tin tầng ba có vụ đánh nhau, năm nhất với năm hai, tao nghe bọn Tiểu Vĩ nói mọi người đều tới đó, mày đi không?”

Tôi không thêm trả lời, đi ra khỏi phòng học, Lưu Duy leo theo sau, hắn biết tôi muốn làm gì, hắn nghiệm còn nặng hơn cả tôi nữa ấy chứ! WC là nơi hút thuốc tốt nhất, gần đây tôi hút càng ngày càng nhiều, trước còn tới bờ tường ngồi hút, bây giờ chỉ có thể tới WC, tuy tôi không sợ chủ nhiệm lớp bắt được, nhưng lại rất ngại cảnh thầy giáo cứ thuyết giáo cả mấy giờ.

“Tao không đi!” Tôi chậm rãi nhả khói thuốc, nhìn vòng khói thuốc bay lên, một vòng rồi lại một vòng.

“Sao chứ? Không muốn đánh nhau nữa à?” Lưu Duy vừa chào bạn thân, vừa nhìn ta.

“Không phải thế...phiền quá, lũ Tiểu Vĩ kia thích nháo thế nào thì nháo, tao không thích danh tiếng gì, cả một lũ lộn xộn chả biết thằng nào với thằng nào cả, trước đây tao thích sĩ diện, người ta cứ nói là đi, bây giờ công lực không đủ rồi. Ai ai ai ...”

“Không giống mày a! Quy ẩn sao? Trước đây mày chỗ nào cũng thấy lui tới mà!” Lưu Duy dùng chân đi đi điều thuốc, cười cười nhìn tôi.

Tôi chỉ lạnh nhạt buông một câu: “Người làm công tác văn hóa cho tao tổ chức cao.”

Tôi vừa nói xong, đã nghe hắn đứng bên cạnh phì cười, tôi lòi hắn lại, quăng vào tường, đập cho mấy cái. Mẹ nó chứ, tao nói chuyện thế mà mày cũng cười được.

Tôi cũng ném điều thuốc xuống đất, không quên liếc mắt nhìn thằng chết tiệt kia, hóa ra hắn đi giải quyết nỗi buồn rồi, trong phòng vang lên tiếng tí tách, tôi hơi nghiêng đầu nhìn sang, không phải nói cũng biết là của tôi to hơn. Tôi cười thầm trong bụng. Không phải tôi khinh thường hắn, nhưng nam tử hán mà như vậy thì người yêu hắn sau này thật không may. Cũng chẳng biết sao trong đầu lại hiện lên hình ảnh Biên Nhược Thủy, của hắn chắc cũng khoảng khoảng này...

Tối, Biên Nhược Thủy cũng không nói câu nào, tôi cũng sốt ruột, sao là con trai mà lại để ý nhiều thế cơ chứ? Đã đêm rồi mà vẫn còn như thế sao? Hắn đi múc nước rửa chân, đi tới cửa thì bị tôi ngăn lại.

“Cậu nói coi là có chuyện gì xem? Đều là người một phòng đùa giỡn một chút mà cũng không được sao?”

Biên Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn tôi, lách người sang bên cạnh. Tôi chặn hai tay ở hai bên cửa, không cho hắn ra ngoài. Nhìn hắn khiêu khích, thế nào đây? Tôi không tin hắn không nói với tôi lấy một câu.

“Tổng Thiên Lộ...” Biên Nhược Thủy liếc mắt nhìn tôi, ha ha...không chịu được rồi!

“Cái đó là túi tiền của tớ đấy...” Biên Nhược Thủy lăm bậm nói.

Tôi thoáng ngậy người ra, túi tiền với túi tiếc gì? Không phải lại sắp bắt đầu nói năng lung tung chứ?

“Là cái quần kia ấy...tớ không như cậu nói đâu, đó là túi đựng tiền của tớ, mẹ tớ may cho đấy, mẹ sợ để trong túi sách thì không an toàn...” Biên Nhược Thủy vừa nói vừa len lén nhìn xung quanh, vừa may, trong phòng không có ai.

Tôi lúc này mới nhớ ra, thì ra là thế. Trời ạ! Bây giờ là thời nào rồi! Sao chuyện nhét học phí vào trong tất hời những năm bảy mươi, tám mươi vẫn còn tồn tại chứ, tôi khê nuốt nước bọt, bỗng nhiên chả biết phải nói gì cả. đành phải hỏi một câu: “Mẹ cậu làm gì thế?”

Tôi cứ nghĩ hẳn sẽ nói mẹ hẳn là nông dân, trong nhà chẳng có vai vế gì, thế nên mới nghĩ ra chuyện này. Không ngờ Biên Nhược Thủy lại tự hào mà nói với tôi, mẹ hẳn là giáo viên, cả nhà toàn là giáo viên.

“Tớ cứ nghĩ sao dáng vẻ của cậu rất mùi thư sinh? Hóa ra là dòng dõi thư hương a!”

Biên Nhược Thủy dường như quên sạch chuyện lúc trưa, nở nụ cười nhợt nhạt. Hẳn nhìn tôi, cười nói: “Tổng Thiên Lộ, cậu có biết không? Người tớ tôn kính nhất là mẹ tớ, mẹ tớ không chỉ là giáo viên, trong mắt tớ, bà còn là...”

“Rồi rồi, cậu mau đi mức nước rửa chân đi!”

Biên Nhược Thủy dường như chưa hết xúc động, nhưng nhìn sắc mặt của ta thì lại chạy ra ngoài mức nước rửa chân.

Cuối tuần này tôi đi dạo phố với vợ. Tôi với những người bạn gái của mình đều gọi vợ, nghĩ rằng nếu gọi là vợ thì sẽ có cảm giác thân thiện hơn.

Vợ tôi chạy ngược chạy xuôi, nhìn ngó lung tung, tôi cũng chẳng hiểu sao chỗ này đã tới nhiều lần rồi mà nàng vẫn còn có hứng thú như vậy. Chỉ một lát sau, nàng đã chạy tới trước một cửa hàng bán đồ mỹ phẩm cao cấp, coi này nọ, rồi vẫy tay gọi tôi.

“Tổng Thiên Lộ, anh mau qua đây a! Anh nhìn giúp em coi lọ mascara nào tốt?”

Tôi bắt đầu dĩ thử dài, tới mascara là gì tôi còn không biết thì hỏi làm cái gì chứ. Thế nhưng tôi cũng làm bộ, không thì lúc nào đó chúng tôi chia tay, chuyện này thế nào cũng là chủ đề bị mang ra nói. Tôi cúi người nhìn, một lọ 128 đồng, một lọ 344 đồng, cái này không phải rõ ràng rồi sao! 128 đồng là đồ tốt!

“Anh coi cái 128 đồng cũng tốt, nhìn cũng có vẻ đẹp lắm...nhưng không phải trong trường cấm dùng cái này sao.” Tôi cười cười nhìn nàng, ngàn vạn lần đừng có chọn lọ 344 đồng đấy, nếu không tôi đừng hòng sống tới cuối tuần sau.

Trương Kỳ Kỳ nhìn một lát, cầm lên rồi lại đặt xuống, nhìn cái này cái kia, hai hàng lông mày vẫn nhăn tít. Mẹ ơi! Nghìn vạn lần đừng có lấy cả hai lọ đấy, trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt lại chẳng hề biểu lộ. “Hầy! Hai lọ này em chẳng quyết được, thôi quên đi, đi dạo tiếp nào!”

Tôi vui vẻ cười ha hả cùng nàng đi ra ngoài.

Kết cục là sau vụ bê mặt ấy, Trương Kỳ Kỳ thích đôi giày NIKE, tôi liền cười hai tiếng rồi tới quầy thanh toán, không còn cách nào khác, nghĩ sao chứ, không móc túi tiền ra thì cũng không thể được. Chỉ có thể nắm chặt lưng quần mà mang hai cái giày đi thanh toán.

Đi được thêm một lát nữa, Trương Kỳ Kỳ vào một cửa hàng bán ví hàng hiệu, nhưng mãi chẳng thấy nàng cầm cái gì lên xem, lại khiến tôi nhớ tới cái túi tiền trong quần của Biên Nhược Thủy. Ngẫm ngẫm một lát, tôi cũng chọn bừa lấy một cái ví, mặc dù có nhìn thế nào cũng chẳng thấy nó có gì đẹp cả, rồi mang tới quầy tính tiền.

“136 đồng, đây là tiền thừa của ngài.” Tiểu thư quầy thu ngân nhìn ta cười, lại còn chả cười, tôi đếm lại tiền thừa rồi đưa mắt tìm Trương Kỳ Kỳ, sắc mặt nàng không còn khó coi như lúc nãy nữa, tôi vừa nhìn thì mặt nàng đã đỏ lên, trông vô cùng ngây thơ, tìm tôi không khỏi nhảy một nhịp.

Trên đường về nhà, Trương Kỳ Kỳ bỗng nhiên đáng yêu hơn, lại còn biết làm nũng với tôi, hầy! Đôi khi, không có tiền là không được, nếu cứ theo cái điệu này thì chắc tiếp theo là ăn tối rồi. Tôi lén vuốt cái ví tiền lép kẹp, trong lòng thầm kêu khổ, lát nữa về nói với Biên Nhược Thủy, kêu hẳn mua ít cơm thôi.

“Cho cậu!” Tôi quăng đồ lên giường Biên Nhược Thủy, Tiểu Tuấn tử nhanh chân chạy tới cầm lên xem.

Biên Nhược Thủy không hiểu ý, nhìn tôi hỏi lại: “Cái này..là gì?”

“Tớ trên đường đi thấy có bán ví, nghĩ cũng hay, nên mua cho cậu một cái, từ nay đừng mang cả xấp tiền lẻ bỏ vào trong quần đùi nữa đi, cậu sạch sẽ như thế mà không biết chỗ đó toàn là vi khuẩn hả?” Tôi giật đồ trong tay Tiểu Tuấn tử, đưa cho Biên Nhược Thủy.

Tôi nghĩ chắc Biên Nhược Thủy vẫn còn quá cảm động, vì hắn vẫn còn nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên. Hắn cầm lấy cái ví, cúi đầu nhìn kĩ rồi lại ngẩng đầu nhìn tôi, hỏi: “Cái ví này tốt thế, chắc là 10 đồng nhỉ?”

Tôi thiếu chút nữa là ngã lặn xuống đất, đúng là loại người không biết mua bán là gì, thật chán quá, biết thế cứ mua quách một cái ở bên vỉa hè cho rồi. “Cái này mà 10 đồng á? 3 đồng thôi, cứ dùng đi.” Tôi phẩy tay nói với hắn.

Biên Nhược Thủy lúc này mới thở hắt ra, Tiểu Tuấn tử vẫn chỉ cười phớ lớ, Đạt Hề Duệ ngồi trên giường không biết đang nghĩ gì. Cả phòng đột nhiên rơi vào an tĩnh, tôi liếc nhìn Biên Nhược Thủy, tự nhiên nhớ ra một chuyện.

“Này, từ nay trở đi, cậu đừng có mua nhiều cơm nữa nhé, mỗi bữa chỉ mua một phần thôi, không cần mua hai phần nữa đâu.”

Biên Nhược Thủy nhìn tôi khó hiểu, “Sao thế?”

Tôi nhúc đầu, “Hầy, gần đây thấy bụng cũng béo lên rồi, phải giảm béo thôi.”

“Giảm béo á? Không được đâu, thế thì đói bụng lắm.” Biên Nhược Thủy lo lắng nhìn tôi, nói thật, trong lòng tôi khi ấy cảm thấy rất vui, hai đứa cứ như là bạn thân của nhau vậy, quan tâm tới cả những chuyện mà ngay cả vợ tôi cũng chưa bao giờ thèm hỏi tới.

“Không sao đâu, tớ ba ngày không ăn cơm cũng không có chuyện gì.” Tôi vờ ung dung nói.

Biên Nhược Thủy định nói thêm gì nữa, nhưng tôi không để cho hắn cơ hội, móc ra điều thuốc, vào phòng vệ sinh hút, giờ cũng phải hút thuốc ít đi một chút, thuốc cũng đắt tiền lắm.

Giờ ăn tối, hộp cơm của tôi vẫn đầy ắp như trước, tôi bực mình nhìn Biên Nhược Thủy, vừa nói với hắn thế mà đã quên rồi.

Biên Nhược Thủy như đọc được ý nghĩ của tôi, vội vã tiếp lời, “Tớ không mua nhiều cho cậu đâu, chỉ là tớ ăn không vào, cho cậu thêm một chút, cậu yên tâm, cái đó tớ chưa đựng đũa vào đâu, tớ thấy cậu hình như ăn món này được nên để sang, khỏi phải lãng phí.”

Tôi gật đầu, vùi đầu vào ăn, “Cánh gà hôm nay ăn ngon thế, trước giờ chưa thấy món này, món mới hả?”

Biên Nhược Thủy cười tươi nhìn tôi nói: “Thật hả? Cánh gà này là mẹ bắt tớ cầm theo đây, mẹ tớ là người Hồ Nam, bà thích làm ít món sốt, mang đi khó bị hỏng, cậu thích ăn thì để tớ bảo mẹ lần sau làm nhiều một chút.”

“Được đó! Lần sau cậu bảo mẹ làm cho cả nồi nhé, bảo phòng có bốn người ăn.”

3. Chương 3 - Chương 3

Đạt Hề Duệ ngồi cạnh mở miệng, “Tớ không ăn đâu.” Tiểu Tuấn tử cũng bảo không ăn, tôi quay đầu lại trừng mắt nhìn hai đứa, chúng mày mắc chứng gì phải từ chối chứ.

Buổi trưa ăn uống no say rồi mới tới trường, toàn những môn chán ngắt, tôi vừa ngồi được một lúc đã bắt đầu thấy buồn ngủ, gục mặt xuống bàn. Trong lúc lơ mơ, hình như nghe thấy có người đang nói chuyện gì đó như là giá cơm đang tăng, tôi vừa nghe đã lập tức tỉnh ngủ.

“Ai bảo các cậu thế?” Tôi kéo áo cô bạn cùng lớp ngồi trên, cô nàng quay người xuống nhìn tôi cười.

“Tăng được gần một tháng rồi.”

Gần một tháng rồi sao? Thế thì tiền cơm tôi đưa cho Biên Nhược Thủy không phải thiếu rồi sao, thế nào hẳn lại không nói gì với tôi?

“Tăng lên bao nhiêu tiền?” Tôi hỏi tiếp.

“Ồ...tăng lên hơn hai đồng một rồi, trước đây một phần cơm có thức ăn là bốn đồng bảy, giờ lên tới sáu đồng tám rồi.”

Cô nàng đó còn nói thêm gì đó, nhưng tôi không còn nghe được nữa, tăng nhiều như thế, hai ngày cuối tuần tôi phải làm sao bây giờ đây? Biên Nhược Thủy sao lại không nói cho tôi biết? Sớm biết thì tôi đã không đi dạo phố với Trương Kỳ Kỳ rồi. Trong lòng như có đá đè nặng, tôi lại gục xuống bàn ngủ tiếp.

Hết giờ học tôi đi tìm Biên Nhược Thủy, hắn đang đứng trên bục giảng chăm chú lau bảng, tôi kêu mấy tiếng hắn cũng không trả lời, tôi không nhịn được, kéo hắn xuống dưới, khiến hắn trượt chân ngã vào lòng tôi. Tôi đỡ hắn, chúng tôi đều ngây người ra khi hai mắt chạm nhau, nói thật, tôi chưa bao giờ nhìn Biên Nhược Thủy gần như thế này, tôi đơn thuần chỉ nghĩ hắn và tôi phương bắc phương nam lớn lên không giống nhau mà thôi.

Phía dưới chẳng biết có ai hô lên: “Tao bảo này, Tống Thiên Lộ, mày đang sàm sỡ con người ta đấy hả?”

Tôi chưa nghe rõ, nhưng Biên Nhược Thủy thì lập tức đỏ mặt lên, tôi coi hắn có chút khó xử, tiếng thốn thức của nữ sinh vang lên khắp lớp, tôi cũng không hiểu ra sao, rốt cuộc hôm đó Biên Nhược Thủy chỉ lau bảng có một lần rồi vội vã trở về chỗ ngồi, tôi cũng quên hỏi hắn chuyện cơm nước.

Buổi tối về ký túc xá, tôi lại thấy mấy cái cánh gà trong hộp cơm của mình, từ lúc khen cánh gà ngon tới giờ, tôi chưa từng thấy Biên Nhược Thủy ăn nó nữa, toàn bộ đều chuyển qua phần của tôi. Thật thương cho mẹ của hắn, toàn bộ công lao bồi bổ con trai của mình đều chuyển cho con người khác.

“Tớ hỏi cậu chuyện này.”

Tôi đi tới nói với hắn, Biên Nhược Thủy khẽ giật mình một cái, rồi mới ngẩng đầu nhìn tôi, tựa hồ đang suy nghĩ dở chuyện gì đó.

“Đang nghĩ chuyện gì thế?” Tôi ngồi xuống cạnh hắn.

Tiểu Tuấn tử đứng cạnh ngựa miệng, “Cậu ta giấu nghề chuyện nhân sinh ấy, còn tự hỏi rằng chúng ta không cảm thấy nhân sinh là vô hạn sao, dù cho cả thế giới này biến mất thì vẫn còn linh hồn lưu lại, bởi linh hồn là bất diệt, sẽ không theo cơ thể mà biến mất được.”

“Cậu nghĩ thế thật à?” Tôi cười nhẹ, nhìn Biên Nhược Thủy, không đợi hắn trả lời, tôi hỏi luôn: “Dạo này trường đã tăng tiền cơm rồi, cậu biết không?”

Tiểu Tuấn tử tròn tròn đôi mắt nhỏ mà nhìn tôi, “Tống Thiên Lộ, cậu bị bệnh hả? Tăng được cả tháng rồi mà giờ mới biết.”

Tôi lườm hắn, “Cậu ở đây làm cái trò gì thế hả, ai cho nói leo đấy?”

Tiểu Tuấn tử quay người khinh khỉnh bước đi, “Không cho tới gần thì thôi, cứ tưởng người ta thích gần hai người lắm ấy? Ha ha..”

Tôi nghe qua thấy khó hiểu, bèn quay đầu lại nhìn Tiểu Tuấn tử thì hắn đã đi rồi, mẹ nó chứ, tự nhiên mồm thối thế không biết.

“Cậu nói coi.” Tôi quay lại nhìn Biên Nhược Thủy, “Sao không nói cho tớ biết? Tiền cơm thiếu mà cũng không chịu tìm tớ lấy thêm.”

Biên Nhược Thủy nghe tựa hồ cũng có điểm bối rối, “Tớ không..chuyện này, cứ cho qua đi, tiền tiêu thì cũng tiêu rồi, cũng không bao nhiêu mà, tớ không tính đâu, dù sao cũng là cùng mua mà.”

“Không được, cậu nói ngay cho tớ, thiếu bao nhiêu tiền, tớ đưa thêm, tớ lấy tiền của cậu thì được cái gì chứ?” Tôi thọc tay vào túi tính lấy tiền ra.

“Không cần, thật đấy, chúng ta là bạn tốt, chút tiền này đừng tính toán làm gì.”

Tôi nghĩ có chút mắc cười, thế nhưng nghe được những lời ấy thấy cũng cảm động, Biên Nhược Thủy tuy là quá hiền lành như con gái, lại sống nội tâm, nhưng hàng ngày đều khiến cho tôi suy nghĩ, khiến tôi phải nhìn nhận điểm tốt của hắn. Tôi đang nghĩ ngợi, thì phát hiện ra Biên Nhược Thủy đang đứng bên cạnh nhìn chăm chăm vào tôi, tôi vừa nhìn hắn thì hắn đã vội chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

“Sao cậu lại thích đồ mặt thế a?” Tôi hỏi vu vơ.

Biên Nhược Thủy cười yếu ớt, “Tớ cũng không biết, từ nhỏ đã thế rồi, càng lớn thì càng tệ hơn, đi học phát biểu ý kiến cũng đồ mặt, giờ đã là khá lắm rồi.”

Đột nhiên tôi nhớ tới lúc Biên Nhược Thủy ở trên lớp, bình thường ngồi trong lớp thì loại người này không bao giờ làm tôi chú ý tới, chỉ có lúc về ký túc xá lấy cơm ăn mới biết được hóa ra hắn học cùng lớp với tôi. Tôi có lên lớp cũng phần lớn là ngủ, nghe mấy đứa cùng lớp nói Biên Nhược Thủy trong giờ học luôn ngồi thẳng, mắt nhìn chăm chú lên bảng, chăm chỉ ghi chép bài, trả lời câu hỏi. Biên Nhược Thủy cũng giống nhiều người khác đi học thật dễ dàng, không cần phải lo lắng tới chuyện bị kêu lên bảng trả bài. Tới việc làm vệ sinh cũng tận chức tận trách, bây giờ cứ lên lớp là nghe hắn lải nhải này lải nhải nọ, thật không thể tưởng tượng được trước đây làm sao hắn chỉ nói chuyện với bạn học mà cũng đồ mặt được.

“Cậu đang nghĩ gì thế?” Biên Nhược Thủy nhẹ lay khiến tôi hơi giật mình.

“À, không có gì, cậu nói đi.”

“Tớ từ nhỏ đã thế này rồi, thế nên cũng ít khi giao thiệp với người khác, các bạn khác cũng không thích chơi với tớ, lâu dần tớ cũng thấy cô độc lắm. Nhiều khi tớ ngẩng đầu nhìn trời, suy nghĩ về quá khứ của mình, lại nghĩ tới tớ bây giờ, rồi chuyện tương lai nữa, tại sao tất cả những gì có trong đầu tớ lại chẳng có gì, như một tờ giấy trắng vậy, tớ tới tận giờ cũng không thể hiểu tại sao, cuộc sống của tớ thế này, cuộc sống của những người khác cũng như thế này...”

“Thôi thôi thôi.” Tôi ngắt lời Biên Nhược Thủy, “Cậu có thể chỉ trả lời bằng một câu, đừng có diễn giải thành văn như thế được không?”

“Được!” Biên Nhược Thủy cười cười.

“Cậu đã từng yêu chưa?” Tự dưng tôi lại rất muốn biết người như hắn thì thích mẫu người như thế nào?

“Chưa từng...”

“Tớ cũng đoán thế, thế cậu có thích ai chưa?”

Biên Nhược Thủy nhìn tôi, suy nghĩ giây lát, rồi gật đầu.

Tôi đột nhiên háng hái, đi lại trước mặt hắn, “Ai thế? Cậu nói cho tớ biết đi, tớ giúp cậu theo đuổi người ta, cho tới lúc được thì thôi.”

Biên Nhược Thủy đột nhiên cười, cười rất mãn nguyện, tôi chưa bao giờ thấy hắn cười tươi đến như thế, cũng không hiểu tại sao hắn lại cười. Một hồi lâu sau, hắn lẳng lặng nhìn tôi mà rằng: “Cậu không giúp được tớ đâu.”

“Sao thế? Cậu không tin tớ á? Cậu cứ đi hỏi Đạt Hề Duệ mà coi, nó với Kỷ Đối Nhi nhà nó là do tớ tác hợp mà thành đấy.” Tôi không chịu thua, không thể để hắn nghi ngờ khả năng của mình được.

“Không phải thế...chuyện này là...”

“Chuyện này làm sao? Sao không nói đi?”

“Bỏ qua đi.” Biên Nhược Thủy vội đánh trống lảng.

Hứ! Tôi dụng chút sức gõ đầu hắn, người gì mà tới nói cũng không nên hồn, người ta có nói thế nào cũng không chịu sửa.

“Đi chơi bóng rổ với tớ đi!” Tôi đứng dậy, nhúc nhích hai chân.

Biên Nhược Thủy giật mình nhìn tôi, rồi nói ngay: “Tớ không chơi a! Chơi với tớ thì có gì hay chứ.”

“Có đi không nào? Cứ yên tâm, tối nay sân tập không có ai đâu, theo tớ đi tập một chút, sẵn dịp rèn luyện sức khỏe luôn, có được không?”

Biên Nhược Thủy lập tức lộ vẻ vui mừng, chạy theo tôi ra sân tập.

“Đỡ bóng!” Mồ hôi tôi đổ như mưa ở sân tập, Biên Nhược Thủy thì nước mắt đổ như mưa, bóng tôi ném qua chưa lần nào hấn bắt được, không đánh vào tay thì cũng là đập vào mặt. Thế nào mà lại có người kém thế chứ?

Tôi lại đưa bóng cho hấn, để hấn dẫn bóng, hấn di chuyển chậm chạp, tôi chỉ xoay người một cái đã tranh được bóng, nhẹ nhàng đập một cái, ném vào rổ. Tôi nghe được tiếng xuyết xoa nho nhỏ của hấn, khẽ thở dài.

“Nếu không thì cậu qua chỗ kia chơi đi, tớ tự tập cũng được, tớ chơi kém thế cậu chơi cũng không vui.”

Tôi gật đầu, cũng tốt. Thế nên tôi một mình một bóng, tự chơi. Bóng rổ là môn thể thao tôi thích nhất, từ nhỏ đã thích rồi, tuy trước mặt người khác tôi luôn có một vẻ tiêu sái, sống rất thoải mái, nhưng trong lòng vẫn có điểm ưu tư.

Tôi thực không có sở trường nào, ngoại trừ dáng người cao to, tướng mạo cũng không tới nỗi nào, có lẽ nếu tôi muốn, cố gắng hết sức thì không cô gái nào có thể từ chối tôi. Nhưng thế để được gì chứ? Bản lĩnh của một thằng con trai là cái gì? Tôi cũng chỉ mong, mình có thể thông thạo chuyện gì đó, sau này có thể tự nuôi sống bản thân, phụng dưỡng cha mẹ, đấy mới là mục tiêu lớn nhất ở đời của tôi.

Chơi bóng rổ dù sao cũng chỉ là một cách trút bỏ áp lực, bởi tôi không có sở trường nào khác, chỉ khi cùng người khác đối đầu trên sân bóng, chạy đua cùng thời gian mới có thể gạt bỏ được cái cảm giác bất lực đó. Bởi vậy mà bất cứ lúc nào rảnh rỗi, tôi đều tới sân bóng luyện tập, có như vậy mới có thể thoải mái mà sống được.

Nhìn cái dáng khờ khạo xa xa của Biên Nhược Thủy, tự nhiên trong lòng tôi dâng lên một cảm giác lạ. Thật ra tôi luôn ước ao được như hấn, dù có hay mắng hấn không phải con trai, nhưng thành tích của hấn không còn gì để chê cả, có thể khiến cha mẹ tự hào. Tuy tôi vẫn hay nghĩ chuyện học hành ở phổ thông chẳng có gì phải bận tâm, nhất là đối với người như tôi, bảo tôi làm như mấy người trí thức thì thà ra ngoài vận động này nọ còn tốt hơn. Có lẽ cái duy nhất khả dĩ có thể còn đảm bảo cho sự thông minh của tôi chính là có thể xác định phương hướng.

Thế nhưng tôi vẫn muốn được như Biên Nhược Thủy, chính là vì cha mẹ tôi. Mỗi lần ra ngoài cùng cha mẹ, ngồi nghe những người khác khoe khoang chuyện con cái mà cha mẹ tôi đều không có gì để nói, thì trong lòng vô cùng khó chịu.

Tôi còn nhớ có một lần nhìn cha đi ra từ trong phòng làm việc của thầy chủ nhiệm lớp, trông theo bóng lưng cô đơn của cha, ta lại tự sỉ vả mình cật lực, con mẹ nó Tổng Thiên Lộ, từ hôm nay, mày nhất định phải hảo hảo học tập.

Nhưng chỉ được một vài ngày là tôi lại quên, tôi không như những đứa bạn học khác, không thể bắt là được. Chỉ vừa nghe chút công thức hóa học đã buồn ngủ, có cố thế nào cũng không thể chống lại thói quen đã trở thành thâm căn cố đế này, muốn sửa cũng không thể một sớm một chiều mà làm được.

Từ đó về sau cha mẹ không còn trông chờ vào chuyện học hành của tôi, tôi ngoài mặt thì giả vờ vui vẻ, nhưng trong lòng lại trĩu nặng, cha mẹ tôi cũng có giới hạn của mình, họ đã nhận ra rằng đặt hy vọng ở tôi là một việc quá sức, phí công.

“Về đi! Muộn lắm rồi.” Tôi nói với qua bên Biên Nhược Thủy đang tập chơi bóng, hấn hấn cũng đã mệt lắm rồi.

Trên đường về phòng, cả hai chúng tôi đều yên lặng, bỗng nhiên Biên Nhược Thủy mở lời, phá vỡ bầu không khí, “Tổng Thiên Lộ, cảm ơn cậu.”

Tôi quay lại, nhìn hấn, “Cảm ơn cái gì?”

“Cảm ơn cậu đã quan tâm tớ, chịu làm bạn với tớ.” Biên Nhược Thủy không quay đầu lại, nhưng tôi biết, mặt hấn đã đỏ bừng lên rồi.

Tôi cười cười, không nói gì nữa, chỉ yên lặng vừa đi vừa chuyển bóng từ tay này qua tay kia, hai người một cao một thấp đi trên đường để lại hai cái bóng khập khiễng, nói thật, tôi chưa hề nghĩ có một ngày sẽ cùng người như thế sóng vai mà đi trên đường, chứ đừng nói là chơi với, tôi hay nghĩ những người đó canh tâm cao khí (*) lắm a! May là Biên Nhược Thủy không thể, không thì ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có.

Hôm nay tôi thấy rất vui, ngồi phía sau phòng học cắn hạt dưa, sao lại thấy vui ấy hả? Bởi vì thằng khốn Tiểu Vĩ kia vừa bị ăn đòn.

Tôi quen Tiểu Vĩ khi mới lên cao trung, mới đầu tôi không hề để ý tới hắn. Tôi không nhớ đã có ai đó nói với tôi rằng, Tiểu Vĩ ở trường này được gọi là “lão thất”, lúc đó tôi cảm thấy vô cùng bức tức, người này là cái quái gì mà được như thế, là ai dám gọi thế, sau này mới biết được, đó là kỷ lục Tiểu Vĩ bị người ta lôi ra vườn trường đánh cho lên bờ xuống ruộng, một ngày đánh tới bảy lần.

Sau đó tôi quen với hắn, chỉ bởi vì hắn dám cướp bạn gái của tôi, bạn gái hồi đó của tôi là Tả Phàm, là một nha đầu phản bội, lúc đầu Tiểu Vĩ bị ăn chửi không ít, nhưng vẫn kiên trì theo đuổi, sau đó tôi nghe nói hắn đã lên giường với Tả Phàm, không biết thật giả ra sao, rốt cuộc hai đứa tôi đánh với nhau một trận toí bởi oanh oanh liệt liệt, từ đó về sau không cần quan tâm là chuyện tốt hay xấu, Tiểu Vĩ đều đi theo cướp của tôi, tỷ như hôm nay xem thấy thông báo tôi đánh nhau thì hôm sau hắn nhất định cũng phải đánh nhau để lên thông báo, so đo kết quả nặng nhẹ ra sao.

Không biết hắn là thông minh hay dần dộn nữa.

Tôi vừa cắn hạt dưa vừa nghiêng đầu ngó quanh quất, phát hiện Lưu Duy đang cố kéo cao ống quần lên, lộ ra cái đùi trắng bóc, tôi cười thầm, cả cái đùi trắng bóc ngắn cùn béo tròn, chắc trong đó toàn là mỡ với thịt. Hôm nay hắn còn mặc áo trắng, nhìn cái đùi càng trắng hơn.

“Nhìn cái gì đó? Tự đứng nhìn chân người ta làm cái gì?” Lưu Duy bỗng nhiên quay sang nhìn tôi phẩy phẩy tay, bĩu môi nói.

“Nhìn cái thân mày toàn là mỡ với thịt chứ sao.” Tôi thản nhiên đáp.

“Hứ!” Lưu Duy lao qua phía tôi, nắm đấm còn chưa chạm vào người đã bị tôi túm lấy, đè nghiêng xuống đất, bẻ quặt tay hắn ra phía sau.

“Đừng đừng đừng, đau chết mất, mày tưởng ai cũng gãy trơ xương như mày chắc.” Lưu Duy vùng vẫy gạt tay tôi ra, oán giận nói.

Tôi nghe thế thì bức mình, tôi mà da bọc xương á? Cơ bắp tôi nhiều như thế mà hắn dám nói tôi da bọc xương, tôi đá nhẹ vào hông hắn, kéo cao ống quần lên, lộ ra bắp đùi rắn chắc, cái này mới gọi là đàn ông đích thực này, vừa dài vừa thẳng, màu da tương hợp. “Thấy chưa?” Tôi nhìn Lưu Duy khoe khoang.

Lưu Duy đảo mắt nhìn một hồi, tôi biết chắc hắn đang nghĩ bày ra trò gì đó, quả như tôi dự đoán, hắn đứng lên cười phớ lớ, sau đó nhìn tôi nói: “Chân mày không phải đẹp lắm sao? Mày kéo cao ống quần lên tới chỗ quần đùi đi, đùa một chút cho vui, lớp chúng ta cứ trầm trầm, chán quá.”

Tôi thấy cũng hay, quả thực là lớp cũng hơi chán, trong đầu tôi chợt hiện lên hình ảnh một đám mỹ nữ đi qua tôi rồi đổ mặt thẹn thùng chạy đi, chả biết sao lại thấy hưng phấn, không hiểu mình đang mắc chứng gì nữa? (Lục: chứng biến thái mày ơi =)))

Lưu Duy nhìn tôi, tôi gạt đầu đồng ý, rồi cúi người xuống, xắn ống quần lên tới đùi, nhìn xa trông như chỉ mặc quần đùi, tôi hắc hắc cười, thản nhiên chọn một chỗ ngồi người ta để chú ý tới nhất, mà nếu có người đi từ cửa vào thì cũng có thể thấy được ngay.

Người đầu tiên đi vào là Ban Ban Trường, nàng thị lực hơi yếu nên không nhìn thấy tạo hình mới của tôi, khiến tôi có chút cụt hứng.

Người thứ hai đi vào là một nam sinh, hắn thấy tôi thì sững người ra một chút, sau đó cười sáng sủa, hô to lên: “Tống Thiên Lộ, mày hơi bị được đấy!”

Sau đó là một loạt nữ sinh đi vào, hơn phân nửa đều có cùng một loại phản ứng, đầu tiên là nghi ngờ, sau đó sợ quá mà chạy lại chỗ ngồi, tôi ngồi cười nghiêng ngả, cảm thấy vô cùng hài lòng.

Sau cùng là Biên Nhược Thủy, tôi nhìn hấn đúng lúc hấn cũng nhìn tôi, sau đó hấn dời hướng mắt nhìn tới đùi, yên lặng nhìn mấy giây, mặt có chút đỏ hồng lên, phản ứng này so với đám nữ sinh tuyệt đối còn dữ dội hơn, giống như là bị thất thân (*) vậy, tuy rằng ở lâu với hấn tôi cũng sớm quen với chuyện này rồi, nhưng nhìn thấy thì vẫn có cảm giác vô cùng hài lòng.

Bình thường trên lớp tôi không nói chuyện nhiều với Biên Nhược Thủy, giống như là không quen biết nhau, cũng không để người khác thấy chúng tôi đi cùng. Về phòng ký túc xá hai đứa mới nói chuyện với nhau. Mọi người trong ký túc xá hay nói đùa, trước mặt tôi hay gọi Biên Nhược Thủy là “Vợ”, bởi Biên Nhược Thủy quá là hiền lành, từ lúc hấn tới, tôi không cần giặt quần áo, ngày nào hấn cũng giặt hộ tôi, tất bần cũng để hấn giặt nốt. Trước đây quần áo thay ra tôi cứ ném hết vào chậu, vài ngày giặt một lần, giờ ném vào chậu sẽ có người giặt cho. Lúc đầu chỉ là giặt tất thôi, sau thì cả đồng phục, quần áo lót hấn cũng giặt hộ, tôi không hề nhờ hấn, nhưng hấn vẫn không nói câu nào, ngày nào cũng không quên đem tất cả quần áo đi giặt.

Có lúc tôi với Trương Kỳ Kỳ nói chuyện với Biên Nhược Thủy, bảo hấn không cần làm chuyện này nữa, cứ để Trương Kỳ Kỳ làm. Mỗi lần như thế, Trương Kỳ Kỳ lại chu miệng lên, hờn dỗi nói: “Thế anh tìm bạn gái hay tìm người giúp việc nào?”

Rồi tôi lại phải vội vàng trả lời: “Không phải không phải, sao có thể thế chứ? Bạn gái chỉ để nâng niu chiều chuộng thôi.” Lần nào cũng như thế.

Gần đây trong lớp hay bị mất đồ, không chỉ bị mất tiền, ngay cả xà phòng thơm cũng bị trộm, tôi chẳng biết người ta lấy mấy thứ này làm gì. Nhiều người nói là do người trong lớp làm, tôi cũng chẳng để ý, tôi vừa tiêu xài một trận, trong người chẳng còn xu teng nào, cho nên chả có hứng thú mà suy nghĩ xem là ai đã trộm.

Mấy ngày nay Biên Nhược Thủy có vẻ không được thoải mái lắm, tuy hấn vẫn im lặng như thế, cầm một quyển triết học ngồi đọc một mình, nhưng mắt hấn thì như không để ở trang sách mà cứ đặt ở đâu đâu.

Buổi trưa tan học, tôi đi cùng Trương Kỳ Kỳ ra cửa, bỗng nhiên Trương Kỳ Kỳ quay sang nhìn tôi: “Nghe nói gần đây thầy đã tìm ra thủ phạm ăn trộm rồi.”

Tôi vừa vẫy tay chào thằng bạn thân vừa hỏi: “Ai thế?”

“Biên Nhược Thủy!” Trương Kỳ Kỳ đáp.

Tôi khựng lại, nhìn Trương Kỳ Kỳ: “Em nghe ai nói thế? Không thể nào là Biên Nhược Thủy được.”

Nàng lườm tôi, “Vì hấn là vợ của anh hả?”

Tôi cau mày cười, “Em ăn phải cái gì thế? Hấn ở ký túc xá hay giúp anh làm chuyện này chuyện kia, người trong ký túc xá nói đùa, thế mà em cũng tin.”

“Không cũng không biết là nghe ai nói nữa, chỉ là đoán thế thôi! Dù sao trước khi Biên Nhược Thủy tới đây mọi người chưa hề mất thứ gì, hấn vừa tới thì đã mất đồ, hấn lại ít nói, cho nên mọi người mới nghi ngờ hấn nhất a! Em cũng không rõ lắm, chỉ biết đại khái như thế thôi, ai! Tổng Thiên Lộ, cuối tuần này anh có bận gì không? Không bận gì thì đi chơi Hoan Nhạc cốc với em hai ngày, em còn chưa tới đó lần nào cơ! Nghe không? Tổng Thiên Lộ...Tổng Thiên Lộ...”

Tới tận khi Trương Kỳ Kỳ lay mấy cái, tôi mới có phản ứng, “Gì thế? Lúc nãy em nói gì?”

Trương Kỳ Kỳ chán nản: “Em nói cuối tuần này đi Hoan Nhạc cốc.”

“Ừm!” tôi gật đầu, “Được, đi cùng em.”

Trương Kỳ Kỳ đi rồi tôi mới suy nghĩ lại, tới Hoan Nhạc cốc? Cái này không phải là lại dùng tiền của tôi đấy chứ? Làm sao tôi kiếm ra tiền đây? Tôi vỗ gáy, vô cùng hối hận.

Đang đi, tôi vô tình nhìn thấy Biên Nhược Thủy phía xa đang đi một mình, cầm hai cái hộp cơm. Hấn đi vào trong một hồi lâu, tới khi tôi tới tận cửa rồi mà vẫn chưa thấy hấn đi ra, tôi neho mắt nhìn qua lớp cửa kính vào bên trong. Cảnh tượng đúng là hơi choáng. Người người ra vào tấp nập, đã lâu tôi không tới

căng-tin mua cơm, không ngờ cảnh tượng tranh giành cá lớn nuốt cá bé, mạnh được yếu thua ác liệt thế này.

Tôi đứng bên ngoài nhòm mãi mới tìm được Biên Nhược Thủy đang hăng hái chiến đấu bên trong, hần vốn hơi thấp, nên phải kiễng chân lên, hếch hếch cái mũi mà nhìn vào bên trong, để coi chỗ đó có món tôi ăn được hay không. Có lúc hần chen vào trong được rồi, nhưng lại phát hiện ra chỗ ấy không bán thức ăn tôi thích ăn, thế là lại khổ sở chui ra. Chen qua chen lại một lúc, cuối cùng Biên Nhược Thủy cũng hoàn thành nhiệm vụ, chui ra ngoài đứng thở hổn hển.

Chờ cho hần đi ra ngoài rồi, tôi mới vội vàng trở về ký túc xá làm như không có việc gì. Nói thật, lúc nhìn thấy cái bộ dáng ngốc nghếch, khổ sở của hần khi chen lấn, đột nhiên trong lòng tôi nảy lên một chút tư vị, trong ấy có chút thương cảm, có chút yêu thương.

Tôi vừa đi vừa nghĩ, Biên Nhược Thủy tuyệt đối không phải là kẻ trộm. Hai tháng ở chung với hần, tôi cũng biết nhà hần không giàu có gì, lúc nào cũng mang đồ từ nhà lên đây ăn, còn bị tôi ăn mất hơn phân nửa. Có đôi khi hần ăn sáng bằng mấy cái bánh quy mua theo cân, hai ngày cuối tuần cũng chẳng thấy đổi món, hoa quả cũng ít ăn, giày chỉ có hai đôi, giặt đôi này thì đi đôi kia.

Nhưng chuyện Biên Nhược Thủy không những giấu tôi việc giá cơm tăng mà còn lằng lằng bù thêm vào khiến tôi tin hần sẽ không đi ăn trộm. Dù cho hần có nghèo cỡ nào, ít nói cỡ nào, tính cách có quái gở đi nữa, nhưng tính tình thì rất tốt, ai nói hần ăn trộm tôi cũng không tin. (Lục: suy luận kiểu quái gì thế mày? Ồ_Ồ)

Buổi chiều lên lớp, tôi thấy đám cán bộ lớp đứng túm năm tùm ba ở góc lớp, không biết đang bàn luận chuyện gì, tôi vốn đã không ngủ được rồi, nằm lên bàn còn nghe thấy bọn họ nói này nọ, thật phiền chết đi được. Đúng lúc đó, tôi bỗng nhiên nghe được giọng của ai đó, nói: “Phân một người theo dõi Biên Nhược Thủy 24/24, đừng cho hần phát hiện, tao không tin hần không lộ nguyên hình ra được.”

“Bọn mày nói cái mẹ gì thế?”

Tôi quát to khiến cả lớp đều yên lặng, đám cán bộ kia im lặng nhìn tôi, không rõ tôi định làm gì, nói thật, tôi cũng chẳng hiểu sao mình lại kích động như thế nữa.

“Chuyện còn chưa điều tra rõ ràng mà bọn mày ở đó nói gì thế hả? Mồm có phải rộng quá rồi không? Tao nói cho chúng mày biết, đứa nào dám mở mồm ra nói Biên Nhược Thủy ăn trộm tao xé rách mồm! Không tin thì cứ thử xem.”

Tôi đang hò hét thì đúng lúc Biên Nhược Thủy đi vào, hần nhìn tôi, tôi không rõ thứ biểu cảm trong mắt hần hiện giờ là gì, toàn bộ lớp học đều nhìn tôi, con mẹ nó, dù sao cũng lỗ rồi, đã thế hôm nay cứ ra oai cho hết đi.

“Bọn khốn chúng mày bắt Biên Nhược Thủy lau bảng, lừa hần làm trực nhật cho mình, giờ người ta có chút chuyện đã vội trở mặt ngay. Tao nói cho chúng mày biết, Biên Nhược Thủy ở cùng với tao 24 tiếng đấy, đứa nào bảo hần ăn trộm tức là bảo tao cũng...”

Trương Kỳ Kỳ cũng là cán bộ lớp, chẳng hiểu ai huých nàng, nàng đành nhìn tôi mà nói: “Tống Thiên Lộ, anh ngồi xuống đi, bọn em đang bàn luận chuyện công, anh đừng hành động theo cảm tính thế.”

Tôi hếch miệng, túm lấy ghế nện lên mặt bàn, “Lũ các cô một đám bỏ bê chuyện công, cả ngày chỉ biết túm tụm nói xấu nhau mà cũng dám nói tới chuyện công sao? Hôm nay tôi không ngồi thì cô làm gì được tôi nào?”

Tôi nhìn theo bóng Trương Kỳ Kỳ ôm mặt khóc chạy khỏi lớp, tất cả nữ sinh đều tức giận nhìn tôi, có cô còn cười trộm. “Mẹ nó, nhìn cái gì?”

Tôi để ghế xuống, tiếp tục ngủ, chiều quá hóa hư, ông mày chịu thế đủ rồi, cứ thích trước mặt mọi người lên mặt dạy dỗ người ta, cứ như thế cô ta sắp treo lên đầu lên cổ ấy, đó là điểm tôi cực ghét. Trương Kỳ Kỳ chưa bao giờ thềm nể mặt tôi, sau lưng tôi hay nói những chuyện chẳng hay ho gì, hay làm những trò khiến tôi không biết để mặt mũi vào đâu, chuyện này tôi quyết không để yên được.

Buổi tối tôi đi tìm Biên Nhược Thủy: “Tối nay tớ giúp cậu đi mua cơm!”

Biên Nhược Thủy cảm kích nhìn tôi, sau đó nói: “Cảm ơn cậu, Tổng Thiên Lộ, không ngờ hôm nay cậu lại ra mặt giúp đỡ. Tôi thật không biết nói gì nữa, tối nay để tôi mời cậu một bữa!” Biên Nhược Thủy nói xong lại trưng vẻ mặt mong chờ câu trả lời, tựa hồ nếu tôi từ chối thì chắc hẳn đi tự sát mất.

“Được, hôm nay hai chúng ta đi ăn, cậu không cần mua về đâu.”

“Đi ăn, hai người chúng ta á?” Biên Nhược Thủy chỉ tôi.

“Sao? Không thể ăn cùng nhau được hả?” Tôi có chút buồn cười, chính tôi cũng không nghĩ rằng có ngày mình sẽ đi ăn cùng với hắn, bình thường tôi vẫn hay phạm quy, chỉ toàn đi uống nước với mấy ông giám thị trường, cùng đi ăn với đứa học sinh gương mẫu như hắn đúng là lần đầu tiên

4. Chương 4 - Chương 4

Đi!” Tôi khoác vai hắn, cùng nhau tới căng-tin, trên đường, tôi nghĩ không biết biểu tình giờ của hắn thì giống ai, coi ra như đang lo lắng hồi hộp, còn không ngừng cắn cắn môi, không biết có phải đói quá mà làm thế không. Mà tóm lại, tôi nhớ rất rõ, hôm ấy Biên Nhược Thủy cười vô cùng hạnh phúc, cho tới tận giờ tôi vẫn chưa từng thấy nụ cười nào như thế của hắn, lúc ăn cơm tôi cảm hắn không được nói gì, hắn từ đầu tới cuối đều rất vui. Cũng từ ngày đó, tôi bắt đầu thực sự lưu tâm tới hắn, thừa nhận hắn là bạn của tôi.

Sau này chuyện mất đồ cũng điều tra ra được, thủ phạm là một nam sinh ở ký túc xá đối diện, sau vụ đó hắn chuyển trường. Nghe nói trước khi đi hắn còn bị đánh một trận rất thê thảm, nhưng hắn cũng không kêu la gì. Điều kiện gia đình hắn không tồi, lấy trộm đồ của người khác chỉ là thói quen của hắn, bất tri bất giác trở thành thói quen khó bỏ, không lấy thứ gì thì sẽ cảm thấy vô cùng bứt rứt.

Đám cán bộ lớp cũng lơ phất đi chuyện xin lỗi Biên Nhược Thủy, cũng may Biên Nhược Thủy hiền lành, không tính toán, chứ phải tôi, kiểu gì cũng phải tìm lũ con gái các nàng tính sổ một trận.

Từ sau vụ tôi đập bàn, mấy ngày sau Trương Kỳ Kỳ không thêm để ý tới tôi nữa, ở ký túc xá tôi khóc lóc, rên rỉ chuyện ‘vợ tôi’, nhưng kỳ thực trong lòng lại đang tính xem làm cách nào để bỏ cô ta. Tôi thực sự đã mệt quá rồi, không muốn đứng trước mặt con gái mà suốt ngày nói chuyện khép nép nhận sai này sai nọ nữa.

Tôi có bạn gái để làm gì thì tới bản thân tôi cũng không biết, chỉ nhớ là lúc nào cũng có bạn gái, ngay cả việc tại sao tôi phải dính tới chuyện yêu đương nữa, nó cũng giống như việc ăn rồi thì phải đi nặng đi nhẹ, là một phần tất yếu. Bây giờ, cơ bản là chuyện yêu đương với tôi mà nói không hề giống thứ tình cảm ngọt ngào khắc ghi trong tim như người ta vẫn hay nói, cùng lắm chỉ là để vui vẻ một chút, sau này đem bạn gái ra nói khoác với người khác một hồi, nói nàng biết nghe lời, nàng đẹp, nàng khả ái này nọ, nhưng ở trong chăn mới biết chăn có rận, những lời nói đó chỉ là để phô trương mà thôi, cũng chẳng rõ là để giải quyết vấn đề danh dự hay sĩ diện hão nữa.

Lúc tôi còn rất nhỏ, mà cũng không nhỏ cho lắm, là cái hồi mới dậy thì đó! Tôi hay thấy anh hai mình cãi nhau với bạn gái, bạn gái anh tôi rất đẹp, lúc đó tôi cứ thắc mắc, hỏi anh tôi sao hai người lại cãi nhau. Anh tôi nói bởi nữ cô kia rất thích xài tiền, còn ích kỷ, sau đó bọn họ chia tay. Khi đó tôi đã quyết, sau này mình nhất định sẽ không giống anh hai, nếu tôi yêu ai đó, thì nhất định sẽ toàn tâm toàn ý cả đời chỉ yêu mình nàng, mặc kệ nàng là người như thế nào, nàng ích kỷ cũng được, thích tiêu tiền cũng tốt, tôi vẫn chỉ yêu mình nàng.

Không lâu sau, tôi cũng giống như anh hai.

Tôi còn nhớ người bạn gái đầu tiên của mình, mặc dù lúc đó chúng tôi không gặp nhau. Ấn tượng của hai người với nhau tất cả đều nhạt nhòa, giống như trong trò chơi tiếp sức vậy, chạy càng xa thì thấy càng mệt, rồi sẽ tới chỗ người khác. Nói chung ngồi ngẫm lại thấy rất chán.

Trương Kỳ Kỳ chắc thấy lần này tôi không xuống nước xin lỗi nên đã chủ động tới tìm, hỏi tôi ngày nghỉ có cùng đi Hoan Nhạc cốc với cô ta không. Tôi từ chối ngay, tôi nghĩ kỹ rồi, sau này nếu không yêu thật lòng, thì sẽ không tự tiện vung tiền ra nữa. Yêu bạn gái sao bằng được yêu chính cha mẹ của mình, tiền mồ hôi nước mắt cha mẹ làm ra sao lại phải dâng cho người yêu được chứ!

Tôi nằm lẩn qua lẩn lại trên giường mà mãi không ngủ được, chẳng biết tại sao nữa, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Tôi liếc nhìn màn hình di động, đã 12 giờ hơn rồi, Tiểu Tuấn tử đã kéo gối từ lâu. Hầy! Tôi thở dài một cái, nhìn xuống giường dưới, không ngờ vừa cúi xuống đã thấy một tên ăn trộm, Đạt Hề Duệ đang lén lút ở giường Biên Nhược Thủy làm cái trò gì đó. Lấy trộm đồ thì chắc không đâu, Đạt Hề Duệ là đứa có tiền, không tới mức phải đi ăn trộm của Biên Nhược Thủy a!

“Ê, mày làm gì đó?” Tôi kêu Đạt Hề Duệ.

Đạt Hề Duệ hoảng hồn giật mình, thiếu chút nữa là ngã lăn xuống đất, chắc chắn là đang tính làm chuyện xấu, không thì sao phải hoảng hốt thế chứ.

“Mày muốn hù chết tao hả? Mày không thấy tao phải lén lút hả, Tống Thiên Lộ?” Đạt Hề Duệ ngẩng đầu mắng nhỏ.

“Mày làm gì thế?” Tôi không muốn ngủ, cúi đầu nhìn xuống.

“Hừ!” Đạt Hề Duệ ngoắc ngoắc ngón tay, nhỏ giọng thì thầm vào tai tôi: “Đừng có nói to, tao đang cắt tóc Biên Nhược Thủy a!”

Tôi giật mình, “Mày cắt tóc nó làm gì? Mai nó đến trường làm sao được?”

“Mày nói cái gì chứ?” tay cầm kéo của Đạt Hề Duệ run lên một chút, “Nó thức dậy bây giờ.”

Vừa nói xong thì Tiểu Tuấn tử giường bên kia nói mơ lẩm bầm mấy câu rồi trở mình ngủ tiếp. Tôi trèo từ giường trên xuống, giật lấy cây kéo từ tay Đạt Hề Duệ, “Tao nói cho mày nghe, Đạt Hề Duệ, mày đừng có giở trò này nọ nữa. Biên Nhược Thủy tuy rằng là đứa hiền lành, thật thà, nhưng mày cũng không nên khi dễ nó chứ! Là người cùng một phòng, sau này còn phải nhìn mặt nhau hai năm nữa đó!”

Tôi cố hạ giọng hết mức, Đạt Hề Duệ cũng không giật lại cây kéo. Nhìn tôi nói: “Tống Thiên Lộ, mày đừng có nói tao, mày không phải cũng hay bắt nạt người khác sao, tao chỉ định trêu Biên Nhược Thủy có một chút, so với chuyện mày đánh người thì có là gì? Sao giờ tự dưng mày giở thói nhân từ thế.”

Tôi đá nhẹ vào chân hắn, “Cái gì mà nhân từ chứ, tao trước nay vẫn tốt bụng thế, nhanh đi ngủ đi, tối khuya rồi còn lụi lụi giở trò.”

Đạt Hề Duệ gãi đầu, rồi gật đầu, nhỏ giọng nói: “Một lát nữa tao ngủ, kỳ thực đầu Biên Nhược Thủy vốn đã chả ra cái hình gì rồi, thế này không phải là làm cho nó dễ coi hơn một chút sao! Lúc đầu tao cũng không nghĩ tới đâu, nhưng đây không phải là tiêu chuẩn đầu tiên khi chọn chồng sao!” Đạt Hề Duệ nói xong vỗ tôi một cái khiến tôi ngã chúi về phía cái giường.

Tôi liếc mắt nhìn Biên Nhược Thủy, hắn ngủ rất say, không có dấu hiệu nào như sắp tỉnh lại cả. Tôi ngồi ở đầu giường hắn, nhìn tóc hắn trong bóng tối, hình như nhìn cũng chẳng ra cái hình dạng gì cả. Đúng như lời nói của Đạt Hề Duệ, đầu Biên Nhược Thủy chả theo cái quy tắc nào hết. Bất quá tôi nghĩ hắn vẫn là đẹp trai, người hai miền nam bắc không giống nhau, so với chúng tôi vẫn là thanh tú hơn.

Hắn nằm ngủ một mình trên giường rất ngoan, không ngủ hỗn, tôi lại ngẫm tới lời Đạt Hề Duệ vừa nói. Nói chung thì người như Biên Nhược Thủy là của hiếm trong cái xã hội này, trừ việc toàn nói những thứ chả đâu vào đâu ra thì chả có gì đặc sắc nữa. Nhưng tại sao tôi vẫn nhất quyết nghĩ tốt cho hắn chứ? Tôi cũng chả hiểu ra sao nữa, lẽ nào do hắn chịu được tính khí nóng nảy của tôi chẳng? Mua cơm cho tôi cũng không phải chỉ mình hắn, tôi cũng chưa từng nói cảm ơn với bất cứ ai, hơn nữa, Tiểu Tuấn tử cũng từng giặt quần áo cho tôi, thế sao tôi vừa thấy nó làm là lại muốn cho hai cú đấm vậy? Thực sự là không hiểu ra sao nữa mà.

“Này Tống Thiên Lộ, mày không phải là đang ngủ ngồi đấy chứ? Sao ngồi lâu thế?” Đạt Hề Duệ đánh khẽ vào vai khiến tôi khẽ giật mình, nói thì lại muốn lên giường ngủ ngay rồi.

Sáng hôm sau, Biên Nhược Thủy dậy thật sớm, đi tới lớp trước. Chắc chắn là không biết có người cắt tóc hần rồi! Cũng không biết là ra cái dạng gì nữa, tôi đánh răng rửa mặt qua loa rồi cũng lên lớp. Tính ra thì tôi đến lớp cũng sớm, lớp mới chỉ có hai mươi mấy người, tôi đi cửa sau vào, vừa mới thấy cái đầu của Biên Nhược Thủy thì đứng lặng người ra nhìn.

Không thể không nói Đạt Hề Duệ chơi quá đáng được, cắt tóc hơi quá tay. Cả cái đầu tóc cắt thành từng lớp, lộn dài lộn ngắn như ruộng bậc thang. Đằng sau còn có người chỉ trỏ này nọ, ra chùng thấy chuyện này thú vị lắm!

Tôi đi tới bên Biên Nhược Thủy, nói: “Đi, nghỉ học đi, đi sửa lại tóc trước đã.”

Biên Nhược Thủy dĩ nhiên còn chưa biết tình trạng của mình ra sao, lại còn nhìn tôi cười cười, giống như chuyện tôi tới nói chuyện với hần là chuyện vui lắm không bằng. Tôi kéo tay hần ra ngoài lớp.

“Sao thế? Tổng Thiên Lộ, tóc tớ bị làm sao?”

“Cậu cứ sờ thử coi, tớ đi kiểm cái gương cho cậu nhìn kĩ hơn.” Nói rồi tôi để Biên Nhược Thủy đứng ngoài hành lang, quay trở lại lớp tìm gương, tôi biết chắc trong ngăn bàn của Trương Kỳ Kỳ sẽ có nên lấy mang ra.

Lúc tôi vừa định quay ra thì Đạt Hề Duệ cũng đi vào lớp, thấy tôi, hần vui vẻ cười không ngớt. “Mày có nhìn thấy không? Tóc của Biên Nhược Thủy ấy, mẹ nó, tao cười tới chết mất.”

“Đạt Hề Duệ, mày cắt tóc nó thế sao nó dám đi học đây?” Tôi cố gắng kìm lại cơn bức tức.

“Thế sao mày không ngăn tao lại đi? Mày không ngăn nên tao mới cắt thành ra như thế...”

“Con mẹ mày, không phải là tại mày cầm kéo tới trước à? Còn dám đổ tội cho tao nữa, tao nói cho mày biết, giờ tao chưa tính sổ với mày, đợi lát nữa rồi xem!” Nói rồi tôi nghiêng răng đi ra ngoài.

Ra cửa, Biên Nhược Thủy hỏi tôi: “Sao thế Tổng Thiên Lộ?”

Tôi nói không có chuyện gì, gõ đầu hần hỏi: “Xem cái đầu đẹp chưa? Khiếp thế mà cũng dám đi học, lần sau đừng có nói tớ với cậu ở cùng phòng nghe chưa! Mất mặt quá đi mất...”

“Ừm!” Biên Nhược Thủy tựa như không hề giận, nghe nói thế cũng không có biểu tình gì, chỉ cười buồn đi theo, vừa đi vừa nhìn trộm tôi.

“Cậu có chuyện gì thì nói thẳng ra đi, nhìn tớ thế là có ý gì?” Tôi cùng Biên Nhược Thủy đi trên hành lang khiến bao nhiêu người nhìn theo.

“Tổng Thiên Lộ, tớ nghĩ tóc tớ không cần phải...cắt lại đâu, như thế này thì lãng phí mất mấy tiết học. Hơn nữa đối với tớ mà nói, chuyện này không ảnh hưởng gì...tóc tuy rằng có ảnh hưởng tới khuôn mặt, nhưng dù sao đó cũng là tóc, muốn thay đổi thì thay đổi, tính chất của nó là...”

“Im ngay!” Tôi gắt lên cho Biên Nhược Thủy khỏi phải nói, hần cũng biết điều, im lặng đi theo sau tôi

“Này, Tổng Thiên Lộ, mày đưa vợ ra ngoài chơi đấy hả?” thằng khốn Tiểu Vĩ nghiêng ngang đi về phía chúng tôi, nhìn sao cũng thấy giống một thằng vô lại, theo sau hần còn có hai thằng đàn em. “Ai dou~ ha ha ha...nhìn ngu quá! Cái này...” Tiểu Vĩ phá lên cười, hai thằng đàn em cũng cười theo, nhìn thấy khuôn mặt Biên Nhược Thủy thì càng cười dữ hơn.

Tôi ngó lơ hần, đối với người như hần thì không thèm để ý là biện pháp tốt nhất, tôi mà càng tính toán với hần thì hần càng đắc ý. Cho nên tôi cứ thế đi qua, ai ngờ Tiểu Vĩ chặn Biên Nhược Thủy lại.

“Đừng, Biên đại thi nhân, ngài định đi đâu đấy? Cứ đứng ở đây một lát, tiểu nhân lấy điện thoại ra chụp ngài mấy kiểu đã...” Tiểu Vĩ móc trong túi ra điện thoại di động rồi chọn góc chụp, chụp liên mấy cái, Biên Nhược Thủy chỉ còn nước tránh né.

Tôi nổi giận, giật lấy điện thoại của Tiểu Vĩ, vứt xuống đất rồi dùng chân đạp vỡ nát. Tiểu Vĩ cũng nổi khùng, như là đã chờ cơ hội này từ lâu. Thoáng cái đã đá tôi mấy cái, tôi ôm lấy chân hần muốn đè hần xuống đất nhưng không thành công, được lắm! Công phu chịu đòn của hần cũng có tiến bộ. Hai đứa chúng tôi cứ thế xông lên đánh nhau, nắm đấm, chân cẳng cứ thế mà thăm hỏi qua lại. Sau đó tôi phát hiện hai

thằng đàn em kia cũng xông vào đánh hồi. Tiểu Vĩ quát cho chúng nó dẹp ra, không biết là muốn thể thật hay chỉ làm trò. Hai thằng ôn kia vẫn một mực trung thành, vẫn xông vào tôi đánh đấm liên hồi, chỉ một lát sau, mặt tôi đã có cảm giác sưng lên.

Lúc có người can ra thì cả tôi và Tiểu Vĩ đều bị thương. Nhưng tôi còn phát hiện ra Biên Nhược Thủy đang ngồi thụp xuống cạnh đó, tôi chạy vội lại, quả nhiên đầu hấn bị thương chảy máu, tôi kẻ ngu cũng biết thấy đánh nhau thì phải tránh đi để khỏi mang vạ mà, hấn muốn bị đánh sao? May là vết thương không nghiêm trọng lắm, nhưng cả tóc đã bết lại vì máu, tôi đỡ hấn dậy, thấy trên bụng toàn là vết chân, chắc lúc nãy bị chúng nó đạp cho mấy cái.

Quay lại thì đám Tiểu Vĩ đã bị một đám người lôi đi mất, Lưu Duy chạy vội tới, giúp tôi phủi đất trên người.

“Không sao chứ? Cái thằng khốn Tiểu Vĩ này.” Lưu Duy ra sức mắng chửi.

“Không sao, tao phải đưa Biên Nhược Thủy đi khám, hấn chưa từng bị thương, không chịu được.”

“Cần tao giúp không?”

“Không cần!”

Tôi nói xong vội dìu Biên Nhược Thủy đi ra khỏi trường, Biên Nhược Thủy dường như rất lo cho mấy vết thương của tôi, trên đường đi không ngừng hỏi xem tôi có sao không.

“Tớ làm sao có chuyện được chứ, cậu không lo mình sẽ bị kỷ luật à? Cậu dù sao cũng là học sinh gương mẫu mà.” Tôi hỏi Biên Nhược Thủy.

“Không sao, tớ không sao đâu..” Biên Nhược Thủy nhìn tôi cười ngốc, ánh mắt của hấn luôn luôn trong suốt, khiến người đối diện cảm thấy thoải mái vô cùng.

Tôi sờ đầu hấn, hỏi: “Đau không?”

Biên Nhược Thủy có chút bất ngờ như mới lần đầu tiên được người quan tâm, nói cũng không ra câu, vội vàng xua tay, “Không...không có chuyện gì..”

“Cậu sao lại để người ta đánh thế hả? Đúng là đồ ngốc!”

“Tớ nhìn bọn họ cùng xông vào đánh cậu thì thấy lo lắm, tớ cũng không biết chuyện gì nữa, tớ cũng biết lao vào cũng chẳng giúp được gì...nhưng lúc đó đầu óc tớ trống rỗng...nên...”

“Được rồi, đừng có nói nữa đi, tớ bắt một chiếc xe, chúng ta tới bệnh viện trước đã!”

Nói thật, lúc nhìn hấn nói những câu xúc động đó, tôi cảm thấy có một loại cảm giác khó gọi tên, dù sao nghe xong tôi cũng cảm thấy bối rối. Tôi biết những lời hấn nói là thật lòng, nên mới phải ngắt lời hấn ngay. Tôi sợ nhất chính là cảm động, nếu người nói là Lưu Duy, tôi chắc chắn sẽ không có loại cảm xúc này. Đối với người như Biên Nhược Thủy, tôi chưa hề nghĩ tới chuyện sẽ xông vào giúp tôi, bởi nói sao đi nữa hấn cũng không thể làm thế, chỉ có thể đứng ngoài khuyên can, hoặc đi tìm thầy giáo, nhưng trước tiên hấn lại xông vào giúp tôi, cho nên, tôi cảm thấy thực sự xúc động.

Hai chúng tôi đi từ bệnh viện ra, trên đầu Biên Nhược Thủy quấn băng trắng lớp, lần này chắc chắn là đã cắt bớt tóc rồi, tất cả đều bị quấn lên, chỉ để lộ ra gương mặt, tóc mai ép xuống bao quanh khuôn mặt. Trong phút chốc tôi nhận ra Biên Nhược Thủy bây giờ có giống người hói đi nữa thì so với Dương Thông Đầu còn đẹp trai hơn, sau này nhất định phải bảo hấn để ý tới chuyện đầu tóc hơn mới được, sao mà lại có người cùng tuổi với tôi mà suốt ngày chỉ lãng phí thời giờ vào những chuyện chả đâu vào đâu, còn giả bộ làm những động tác thanh cao tao nhã. Mỗi lần nhớ tới những chuyện ấy, tôi lại không nhịn được cười, Biên Nhược Thủy đúng là người rất thú vị.

Về trường, tôi đi giải quyết tên Tiểu Vĩ trước tiên, ở gần sân thể thao trường tôi có một nhà vệ sinh công cộng rất rộng rãi, Tiểu Vĩ chơi bóng rổ xong thường vào đó, cho nên tôi tìm thấy hấn rất dễ dàng.

“Ha ha..” Tiểu Vĩ vừa nhìn thấy tôi thì đã cười, “Tổng Thiên Lộ đã đổi phong cách rồi sao, cả ngày bám lấy bọn học sinh gương mẫu, thật đúng là biết cách đánh bóng mình mà. Nhưng tao nghi lắm, không lẽ mày đến trường chỉ để luyện cơ bắp thôi sao?”

Giờ tôi mới hiểu, tại sao hồi đó Tiểu Vĩ một ngày lại bị đánh tới bảy lần, chắc chắn là hắn cứ mở mồm ra nói một câu là một trận đánh. Người như hắn, đụng vào ai người ta cũng muốn cho hắn ăn đấm, còn có hay không chỉ là vấn đề khả năng mà thôi.

Tôi xông vào đánh, đập Tiểu Vĩ vào tường bên này tới tường bên kia. Hắn như bị rút hết xương, không biết là vì sợ hay đã quen chịu đòn rồi, hắn không nhúc nhích lấy một ngón tay, vẫn thập phần bình tĩnh, trừ khi đau quá, hắn nhăn mày lại theo bản năng, còn lại thì như không hề có cảm giác đau đớn là gì.

Đúng lúc đang tấn cho Tiểu Vĩ một trận thì có người đi vào, tôi nhìn qua một lát, thấy là người lạ nên tách hắn ra. Tiểu Vĩ ngồi bệt xuống đất thở hổn hển, rút di động đang đổ chuông liên hồi ra nghe, hắn đã thay điện thoại mới, nhưng không bắt tôi đền cái bị hư, loại người như hắn lúc nào cũng muốn giả vờ làm thiếu gia thừa tiên, cho nên tôi cũng chẳng lo tới chuyện hắn tìm tôi bắt đền.

“Hả, bố có chuyện gì?”

... ..

“Trung, Trung...”

Tôi chưa bao giờ thấy tên tiểu tử Tiểu Vĩ này sốt ruột đến thế, hắn vội vã đứng dậy rồi lao ra ngoài, tôi vươn tay tóm hắn lại. “Mày định tính sao? Muốn đi là đi à?”

“Tao xin mày, bố tao bị bệnh, tao phải về nhà ngay, hôm sau mày muốn đánh tao sao thì đánh...”

Nhìn Tiểu Vĩ cầu xin, trong lòng tôi cũng thấy xuôi xuôi. Thế nên cho hắn đi, nhìn theo dáng hắn càng lúc càng xa dần. Tự nhiên tôi thấy có chút trống rỗng, đánh cả nửa ngày trời mà trong lòng cũng không thấy vui. Ngay cả chuyện đánh đấm cũng không thể làm cho tôi vui lên được, lẽ nào tôi thực sự bắt đầu trở thành học sinh gương mẫu rồi? Ha ha...tôi vừa đi vừa nghĩ, cứ thế quay trở về lớp học.

Nghĩ tới loại học sinh xuất sắc, không khỏi nhớ lại chuyện chán đời ngày xưa của mình.

Từ bé tôi chưa bao giờ được thầy cô giáo khen ngợi, tôi còn nhớ hồi còn học tiểu học, cô hỏi ai muốn làm lớp trưởng, tôi cố giơ tay thật cao, nhưng rồi cô lại nói: “Mã Nhất Lộ, em làm nhé.” Lúc đó tôi tức lắm! Cho nên vẫn thường hay nghĩ, tại sao đối với chuyện học hành lại không hứng thú như vậy, là vì do hồi nhỏ đã bị tổn thương nặng nề rồi!

Sau đó Mã Nhất Lộ lên làm lớp trưởng thì chả khác gì làm nô lệ chung cho cả lớp, mỗi ngày đến lớp đều phải nhớ rõ danh sách những người vi phạm nội quy. Tôi ngày nào cũng vi phạm nội quy, sau này cô nói với Mã Nhất Lộ: “Em không cần nhớ Tống Thiên Lộ đâu, hôm nào bạn ấy không nói chuyện thì em nhắc cho cô nhớ là được.”

Khi đó ngày nào tôi cũng đứng đầu danh sách những học sinh trong lớp bị phạt, cho nên hầu như ngày nào cũng bị phạt đứng ngoài lớp. Trường chúng tôi quay về hướng siêu thị, mẹ tôi mỗi ngày đều tới đó mua đồ. Tối một ngày, mẹ tay xách nách mang những thứ mua được đi vào trường.

“Cô giáo, xin làm phiền một chút, tôi muốn hỏi sao Thiên Lộ nhà tôi lại đứng ở ngoài lớp ạ?”

... ..

Cuối cùng cũng xảy ra chuyện lớn, con nhà đầu gối Mã Nhất Lộ đem tất cả mọi người vào danh sách, thế này không phải cố ý khiến cho cô giáo tức giận sao! Lúc ấy cô giáo đứng chống nạnh trên bục giảng, trông như một bà già, nhìn chúng tôi hét: “Nói, có phải tất cả đều nói chuyện không? Không vâng theo nội quy hả?”

Không ai lên tiếng...

“Không phải Mã Nhất Lộ đều nhắc rồi sao?”

“Nhắc rồi!” Tôi nói to.

Rồi cô giáo phạt cả lớp phải đứng trong lớp hết, ai cũng không được nhúc nhích. Tôi đứng chân đã tê dại đi, hơn nữa còn rất mắc tiểu, bèn bạo gan hỏi cô giáo: “Thưa cô, em có thể đi vệ sinh được không ạ?”

Cô giáo nhìn tôi quát tướng lên: “Vệ sinh cái gì mà vệ sinh, đi trong quần đi! Ai muốn đi ra khỏi lớp thì tức là bỏ học, sau này đừng có tới lớp nữa.”

Trong đầu tôi chỉ xoay quanh một câu “sau này đừng có tới lớp nữa”, bèn thu dọn hết sách vở, ném vào cặp, chạy vội ra ngoài, tôi đi trước, một lát sau Lưu Duy cũng ra theo.

Ra khỏi lớp, tôi đứng ngay trên bãi cỏ mà giải quyết. Rồi đi chơi đã đời một trận mới chịu về nhà. Vào nhà, mẹ hỏi sao về sớm như thế.

“Vì con bị đuổi học rồi a!” Tôi nhai kẹo cao su, nói.

Mẹ đang giặt quần áo, nghe thấy tôi nói như thế bèn vứt quần áo lại trong chậu nước, vội vã tới trước mặt tôi, hỏi: “Ai đuổi học con? Sao lại đuổi?”

“Vì con muốn đi tiểu, cô giáo lại không cho con đi.”

“Chỉ vì thế sao? Cô ta dựa vào cái gì mà dám đuổi con chứ, ngay cả hiệu trưởng cũng làm gì cũng có cái quyền này?”

“Đúng! Cô giáo còn bảo con đi...”

Sau đó tôi không thèm để ý tới mẹ nữa, chạy vào bếp lục đồ ăn.

Lúc mẹ tôi ra ngoài trở về, tôi phải hứng một trận mưa chối lông gà. Tôi không hiểu, một người khỏe mạnh như mẹ sao lại bắt nạt tôi chứ. Mẹ nghiêm khắc nói: “Mày có biết cô giáo nói gì với mẹ không hả? Đúng là có gặp mặt nói chuyện mới hiểu lý lẽ. Cô giáo người ta vừa nghe mẹ bảo là phụ huynh của Tổng Thiên Lộ thì chảy nước mắt, người ta bảo ‘hóa ra là Tổng Thiên Lộ nhà bác a! Ngày nào đi học cũng nói chuyện, ngồi lên bàn, đập ghế, không thì cũng nghịch ngợm này nọ...”

Đến giờ, tôi vẫn cho rằng đó là lỗi của cô giáo ấy, từ đó về sau, tôi cách mặt tối già với giáo viên. Tôi còn nhớ năm học lớp bốn, thầy giáo có khen tôi một câu, hai ngày sau, thầy ấy mới hiểu ra mà than: “Tổng Thiên Lộ, thầy đúng là nhìn lầm rồi, thế nào mà hai ngày trước còn khen em cơ chứ.”

Tôi vẫn hay tự bảo mình, tất cả những chuyện đó chỉ là cơn ác mộng quá chặt đến tận giờ, cũng là nguyên nhân căn bản khiến tôi không thích trở thành học sinh gương mẫu.

“Giảng cho tớ đề này đi.” Tôi lôi ra một quyển vở mới tinh, đưa ra trước mặt Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy tựa hồ như chưa tỉnh ngủ hẳn, mở to đôi mắt mông lung nhìn tôi.

“Tớ giảng bài cho cậu á?” Biên Nhược Thủy chỉ vào mình.

“Nói ngắn gọn, còn người nào nữa à?” Tôi đập nhẹ vào đầu hấn, hấn theo phản xạ kêu á lên một tiếng, khiến tôi hài lòng hết sức.

“Không có.” Biên Nhược Thủy nhìn tôi cười nhẹ, để lộ ra hàm trắng trắng đều, rồi hấn nhìn tôi chăm chú: “Tớ chỉ là không tin được thôi, vốn hay nghĩ cậu là người không hề để ý tới những chuyện này, không ngờ....a..xin..xin lỗi, tớ không nói nữa, cậu cho tớ coi đề đi.”

Biên Nhược Thủy nhanh tay cầm lấy quyển vở, mở ra coi, không lâu sau, lông mày hấn nhanh chóng dãn ra, viết vào vở cái gì đó, có lẽ là giải luôn cho tôi rồi! Tôi nhìn theo bàn tay đang viết nhanh trên giấy, bỗng nhiên tính hiếu kỳ nổi lên, tay Biên Nhược Thủy vừa mảnh vừa dài, khớp xương rất nhỏ, trông giống tay con gái. Tôi nghĩ một lát, bèn quyết định đứng lên, đi tới cạnh hấn, nắm lấy bàn tay ấy, xem có mềm mại giống con gái không.

“Nghe có hiểu không? A...cậu làm gì a?” Biên Nhược Thủy thấy tôi cầm chặt lấy tay hấn, sợ quá hét tướng lên như tiểu thư khuê các bị người khác chiếm tiện nghi vậy.

“Tớ chỉ muốn xem xem có mềm hay không thôi, tay cậu sao giống tay con gái thế a?” Tôi cười rộ lên nhìn hấn.

Biên Nhược Thủy lúng ta lúng túng, những lúc như thế này, vẻ mặt hấn vô cùng buồn cười, tôi tự nhiên cảm thấy rất thoải mái. “Bỏ đi bỏ đi, tớ không nói nữa, giảng bài nhanh lên đi...”

Tôi ngồi lại, chăm chú nghe thêm một lần nữa là hiểu được hết. Biên Nhược Thủy tựa hồ rất cao hứng với tôi, ra sức cổ vũ. Tôi nghĩ Biên Nhược Thủy giảng bài, so với thầy giáo còn dễ hiểu hơn nhiều, phần lớn thầy cô giáo của tôi nói đều không biết ngừng nghỉ, tôi mỗi lần đi học nghe giảng thấy chả khác gì ăn bị nghẹn cả.

Trong chốc lát nhiệt tình lại được nhen lên, tôi hưng phấn cầm lại quyển vở. Hôm sau đi học, tôi bỏ một giờ không nghe giảng, ngồi tưởng tượng lung tung, giả như lần này tôi học hành tiến bộ, tăng bậc thứ hạng, mẹ tôi có thể nào cười tới rụng răng ra không. Tôi còn nghĩ thêm, mấy lần thi trước tôi đều không làm được bài, lần này học hành chăm chỉ, nhất định khác trước.

“Biên Nhược Thủy, tớ nhờ cậu chuyện này.” Tôi về phòng ký túc xá nói to vui vẻ.

“Chuyện gì?” Biên Nhược Thủy nghiêng cái đầu vẫn còn quần băng nhìn tôi.

Tôi móc túi tiền trong túi ra nhét vào tay hắn.”Sau này tiền này tớ giao cho cậu, tớ bảo nhé, ngoại trừ ăn bên ngoài, nếu tớ mà đòi cậu đưa thêm tiền thì nhất định không được đưa, tớ có đánh chết cậu cũng không được đưa. Tớ muốn học tử tế, không tiêu tiền lung tung nữa. Tớ muốn học thật chăm chỉ, sau này chiều nào tan học cậu cũng giảng bài cho tớ nhé, cứ chuẩn bị trước đi.”

Biên Nhược Thủy tựa hồ như rất vui, cười ngốc gật gật đầu, tôi liếc hắn, rồi nói thêm một câu nữa: “Nhưng mà, cậu cũng đừng cho tiền của tớ vào quần đùi a!”

Mặt Biên Nhược Thủy thoáng đỏ bừng, tôi nhìn mà đắc ý chạy đi rót nước uống

Buổi chiều tan học, tôi cầm một chồng sách đặt xuống trước mặt Biên Nhược Thủy, vỗ vai hắn: “Học thôi!”

Biên Nhược Thủy rút ra một quyển vở, tôi vội giật lấy ngay, hỏi hắn là cái gì.

“Mấy ngày nay trên lớp tớ có chỉnh lại một vài đề kiểm tra, tớ có nhìn qua bài kiểm tra của cậu mấy lần trước, rút ra những điểm còn kém, rồi làm ra mấy mục ôn tập, cậu cứ dựa vào đó mà học dần dần..”

Tôi vừa nghe tới đó đã gật đầu lia lịa. “Được rồi, được rồi, cậu giảng đi!”

Hai đứa đang học thì Trương Kỳ Kỳ đi qua, tôi xem sắc mặt nàng như không tốt lắm, nàng nhìn thấy tôi thì trầm mặt xuống, rồi nói: “Tổng Thiên Lộ, chúng ta qua sân thể thao chút đi, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Anh phải nghe cậu ấy giảng một bài xong rồi mới đi được.”

“Nghe xong thì em không còn thời gian đâu, Tổng Thiên Lộ, em không ngờ anh là người lạnh lùng thế đó! Anh rốt cuộc là có đi không?”

5. Chương 5 - Chương 5

Đột nhiên tôi cảm thấy phiền phức quá, thật vất vả mới quyết tâm học hành, tự nhiên lại tới quấy rối người ta. Trương Kỳ Kỳ thấy tôi không có phản ứng, xoay người bỏ đi, tôi còn nghe nàng ta tới cửa còn quay lại mắng một câu không biết xấu hổ, không biết là mắng ai nữa, chắc chắn không dám mắng tôi, như thế có lẽ là mắng Biên Nhược Thủy rồi, lòng tôi rối như tơ vò, phiền toái quá đi mất.

“Cậu chờ tớ một lát, tớ ra coi thể nào, nếu tớ về muộn thì cậu cứ đi ăn cơm trước nhé.”

Biên Nhược Thủy gật đầu, tôi đuổi theo Trương Kỳ Kỳ, nàng ta đang đứng cạnh Tiểu Vĩ. Tiểu Vĩ cúi người không biết nói cái gì khiến cho Trương Kỳ Kỳ cười khúc khích, sự nặng nề lúc nãy biến đâu mất tiêu. Tôi bốc hỏa, mẹ nó, muốn làm cái gì đây?

“Tiểu Vĩ, mày biến đi cho tao!” Tôi hét to lên.

Trương Kỳ Kỳ vội quay đầu lại nhìn, Tiểu Vĩ cũng nhìn tôi cười hỉ hả, tưởng là cười thế thì nhìn đẹp trai lắm cơ, nhưng kỳ thực trông buồn cười không thể tả.

“Anh đuổi theo tôi ra đây làm gì, không phải muốn cùng Biên Nhược Thủy học hành tấn tới lắm sao?” Trương Kỳ Kỳ nói châm chọc.

Tiểu Vĩ đứng cạnh cười phá lên, rồi nhìn hai chúng tôi : “Hai anh chị cứ từ từ mà nói chuyện, tôi đi trước.” Nói rồi còn nháy mắt với Trương Kỳ Kỳ một cái, nói thật, nếu là người khác, tôi sớm đã chả thèm quan tâm mà đánh hắt rồi.

Thế nhưng đây lại là Tiểu Vĩ, nếu tôi đánh hắt là đúng với mục đích của hắt rồi, đúng là đồ dê tiện.

“Em làm sao thế? Trương Kỳ Kỳ, anh coi gần đây em thay đổi lắm rồi đấy!” tôi dịu giọng nói.

“Còn không phải vì anh sao, rốt cuộc ai mới là người thay đổi hả? Tống Thiên Lộ, tôi nghĩ người thay đổi chính là anh ấy, thái độ thay đổi, có đúng là tâm cũng thay đổi luôn rồi không? Trước khi chúng ta quen nhau, bạn tôi đều nói tôi không nên làm bạn gái anh, nói anh không đáng tin, không thể nào có chuyện tâm anh không thay đổi.”

Trương Kỳ Kỳ nước mắt ngập quanh, lòng tôi trong phút chốc lại mềm xuống. “Sao anh lại không chú ý tới chuyện này chứ? Đừng khóc a! Em cứ như thế anh cũng sốt ruột lắm.”

Kết quả, tôi nói ra lại như châm phải ngòi nổ, Trương Kỳ Kỳ bật khóc nức nở, có lúc tôi phục lũ con gái sát đất, nói khóc là khóc được ra liền ấy. Tôi vội vàng lau nước mắt, nhẹ nhàng nói: “Em đừng khóc nữa, là anh sai, nhưng em cũng có chỗ không đúng, sau này đừng làm chuyện khờ dại nữa, tóc Biên Nhược Thủy có phải em nhờ người cắt đúng không?”

Trương Kỳ Kỳ vừa nghe tôi nói xong thì ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn tôi thút thít hỏi lại, “Là em thì làm sao, em ngứa mắt hắt, lẽ nào anh muốn bênh hắt sao?”

Tôi nhất thời không biết trả lời sao, kỳ thực trong lòng rất muốn bênh vực Biên Nhược Thủy, nhưng vào lúc này lại không muốn Trương Kỳ Kỳ làm chuyện vớ vẩn nữa, nói thật, cái lác đầu của tôi thực có chút hối hận.

Lúc tôi quay về, Biên Nhược Thủy vẫn ngồi một mình trong phòng học, tôi nhẹ nhàng đi vào, vốn định nhảy ra dọa hắt một chút, không ngờ vừa tới gần đã nghe thấy hắt đang lầm bầm nói.

“Chúng ta coi qua đề này một chút, ban đầu có thể không nhìn ra cách giải, thế thì phải dùng cách như sau...”

Tôi lẳng lặng đứng đằng sau lắng nghe hắt nói, trong lòng dâng lên cảm giác tội lỗi khó tả. Vừa nãy người ta mắng hắt trước mặt mà tôi không thể cãi lại, giờ lại muốn tiếp nhận sự giúp đỡ của hắt, tôi cảm thấy có một loại tư vị khó nói ra.

“Khụ khụ...” Tôi hắng giọng, Biên Nhược Thủy quay đầu lại, vỗ vỗ ngực. “Tớ còn tưởng là ai chứ...”

Hôm đó tôi ngồi học rất chăm chú, nói thật, tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ kiên trì được lâu, thế nhưng ngày đó tôi lại yên lặng ngồi nghe tới nửa giờ, tôi biết, đó không phải là do mình cảm động, mà là muốn cổ vũ tinh thần hắt.

Liên một tuần tôi rất chăm chú nghe hắt giảng bài, trên lớp thì ngủ, tan học lại để hắt bổ túc. Thế nhưng tôi cũng không kiên trì được lâu, chính là vấn đề tiền nong, không có tiền đúng là chẳng làm gì được, hai ngày liền tôi chỉ muốn lên mạng chơi điện tử mà trong túi không có lấy một xu.

“Đưa tiền cho tớ ngay đi.” Tôi nói.

“Không được, tuyệt đối không thể đưa cho cậu được, trước đây cậu đã nói thế rồi, cậu lấy tiền làm cái gì chứ?” Biên Nhược Thủy kiên định nhìn tôi.

“Tớ muốn lên mạng, không có tiền thì không đi được.” Tôi nói thẳng.

“Tớ không đưa cho cậu đâu, cậu đã nói rồi, có đánh chết tớ cũng không được đưa cho cậu, tớ đã đồng ý thì nhất định sẽ giúp tới cùng.”

“Chuyện hôm đó quên đi, nói chuyện hôm nay này.” Tôi có chút sốt ruột.

“Không được, cậu đã dặn tớ rồi, nói rằng cậu chắc chắn sẽ hối hận, muốn tớ giữ đúng lời hứa.”

“Mẹ nó, cậu không học bài hả? Vật chất không ngừng vận động biến hóa phát triển, Tổng Thiên Lộ hôm nay không phải là Tổng Thiên Lộ hôm đó nữa, đưa tiền cho tớ ngay đi.”

Biên Nhược Thủy có chút dao động, hần nhỏ giọng hỏi: “Cậu thực sự nhớ bài học hôm trước sao?” Nói rồi lên liếc mắt về phía túi sách.

Mắt tôi sáng lên, không nói nhiều với hần nữa, nhanh tay cầm lấy túi sách, nói sao thì đây cũng là tiền của ta, ta có quyền lấy chứ! Biên Nhược Thủy vội vàng chạy tới chỗ tôi định giật lại, tôi không thêm để ý tới hần, móc ra túi tiền, lấy hai mươi đồng rồi chạy ra ngoài, ha ha..., có tiền rồi.

Chơi chán chê rồi, tôi đột nhiên thấy trống rỗng khó tả, lại mơ hồ có cảm giác hối hận, lúc này chơi có một ván còn chưa thoải mái, ngày mai vẫn muốn chơi tiếp, thứ này chơi dễ gây nghiện, thật có chút hối hận rồi.

“Ai bảo cậu đưa tiền cho tớ hả? Ai?” Tôi dùng sức đập mạnh Biên Nhược Thủy một chút.

“Tại lúc đó cậu giật lấy, nên tớ...” Biên Nhược Thủy xấu hổ đáp.

“Tớ giật lấy mà cậu cũng đưa cho tớ à? Đừng có nói là dọa nạt, mắng chửi, ngay cả đánh chết cậu, cậu cũng không được đưa cho tớ cơ mà.” Tôi vươn tay, hung hăng đánh vào sau gáy hần mấy cái, “Đã nghe rõ chưa? Lần này tớ dạy cho mà nhớ, lần sau đừng có thế nữa.”

Biên Nhược Thủy ôm đầu, tựa hồ như đau lắm, hần nhìn tôi khiến tôi cảm thấy hổ thẹn đôi chút, kỳ thực Biên Nhược Thủy không có gì sai. Tôi bắt nạt không ít người, thế nhưng người không phản kháng lại tôi không phải phải vì sợ thì chỉ có mình Biên Nhược Thủy, thế nên lần này bắt nạt hần xong tôi cũng thấy áy náy, nhưng rồi chẳng hiểu sao cứ nhìn thấy hần là tôi lại quên sạch cái sự áy náy đó đi, không còn chút nào hết.

Đợt thi giữa kỳ sắp tới, tôi thấy vô cùng hào hứng a! Thật muốn coi thành quả của thời gian này. Tôi còn tới căng-tin trường mua một cái đèn bàn, buổi tối bật lên đọc sách, Biên Nhược Thủy thấy tôi đọc sách chăm chú thì mỉm cười, hần cũng hay chong đèn đọc sách, thường tới tận đêm khuya mới đi ngủ.

“Giời ơi, đói quá.” Tôi gõ gõ lên ván giường, Biên Nhược Thủy lập tức hiểu ý, mang cái nồi điện đi nấu mì cho tôi ăn.

Thức đêm học rất hay đói, từ lúc tôi quyết định chong đèn học khuya, Biên Nhược Thủy luôn để sẵn thức ăn đầy ra trong tủ, hầu như ngày nào tôi cũng có đồ ăn khuya, hần mượn được ở đâu đấy cái nồi điện, đi nấu mì rồi đưa cho tôi ăn, ăn xong lại đưa khăn giấy cho tôi lau, nói chung là chăm sóc vô cùng chu đáo.

Tôi sống cuộc sống như của đại gia, hàng ngày chỉ cần nằm khểnh trên giường. Tới mùa đông không cần nhúng tay vào nước, bởi quần áo đều do Biên Nhược Thủy giặt hết rồi, mùa đông năm ngoái quần áo thay ra tôi toàn để dồn tới cuối tuần mới giặt một thể, năm nay không cần quan tâm nữa.

“Ăn đi!” Biên Nhược Thủy như thường lệ, đưa cho tôi bát mì và khăn giấy.

“Biên Nhược Thủy, cậu nên sửa tính tình đi, không sau này kết hôn rồi, suốt ngày phải làm việc nhà đó a!”

“Làm việc cũng tốt mà, giờ tớ mà không làm gì đó thì không chịu được.”

“Cậu trời sinh đúng là cái số vất vả, cậu nói coi, cậu thế này thì lấy vợ là người như thế nào đây?” Tôi nhìn hần, cười cười.

“Sao cũng được, chỉ cần cô ấy hiểu thuận với mẹ tớ là tốt rồi.”

Tôi thiếu chút nữa phun cả miệng đầy mì ra ngoài, giờ là giờ nào mà còn có tư tưởng đó a? Chuyện hôn nhân đại sự cả đời mà còn muốn tùy vào cha mẹ. Tôi thối thối một miếng mì cho bớt nóng, thuận miệng hỏi: “Thế cậu thích con gái như thế nào?”

Im lặng một hồi lâu, tôi vừa định mở miệng nói thì Biên Nhược Thủy đã cắt lời, “Giống...giống như lớp trưởng vậy.”

Giờ thì mì trong miệng tôi văng ra ngoài thật, lớp trưởng, nặng tới 130 cân (1), là cái con bé sư tử Hà Đông dữ dằn, hét to một tiếng, trừng mắt một cái tới chó cũng phải chạy đó á? Cười chết mất, tôi như mơ hồ

nhìn thấy được cái viễn cảnh Biên Nhược Thủy bị vợ kéo tai, to tiếng chửi mắng, khẳng định là vô cùng dã phu a!

“Cậu không nói đùa với tớ đó chứ?”

Tôi ăn nốt mì rồi đưa lại bát cho hắn, hắn định ra ngoài đi rửa thì bị tôi gọi lại, “Nói nốt rồi đi rửa, nói tớ nghe coi, sao cậu lại thích lớp trưởng?”

Biên Nhược Thủy dừng lại, để cái bát trên tủ, nhìn tôi nói: “Bởi vì tớ thấy lớp trưởng là một người vui vẻ, tính tình lại thẳng thắn. Ở bên cạnh bạn ấy có cảm giác an toàn.”

Tôi chờ người ra, “Cậu ở cạnh con gái thì cần cảm giác an toàn làm gì?”

Biên Nhược Thủy nhìn tôi, cười thản nhiên, “con trai cũng cần cảm giác an toàn a, tớ lúc nào cũng thấy có cảm giác không an tâm, chỉ khi ở cùng với mẹ mới có cảm giác ấy thôi.”

“Cậu đúng là đồ bám váy mẹ a!”

Tôi hét tướng lên, khiến Đạt Hề Duệ bên cạnh lăm bầm cần nhần, tôi nhòm lên đầu giường, thấy lẫn trong mớ áo quần có cả một cái di động mới, đúng là đồ đại gia nhà giàu.

“Sao lại gọi đó là bám váy mẹ được? Quan niệm của tớ về tình yêu không giống các cậu, tớ cũng nghĩ kỹ rồi, tình yêu hay tình thân thì cũng đều là tình cảm, ai cũng phải có. Yêu với tớ chính là gia đình, là máu mủ tình thân, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi được, lớp trưởng tuy có hơi béo, nhưng tớ có cảm giác rất thân thiết, cảm thấy được cái cảm giác đối với người thân trong gia đình, nhàn nhạt, nhưng rất ấm áp, kỳ thực tớ thấy cậu cũng cho tớ cảm giác ấy, cả trường này chỉ có mình cậu chịu làm bạn với tớ...”

Ăn no uống say, tôi buồn ngủ, cái gì cũng không nghe rõ, mơ hồ cảm giác được Biên Nhược Thủy cầm cái bát mì vừa nãy đem ra ngoài rửa.

Kỳ thi tới, lần này tôi đã sửa được truyền thống “tốt đẹp” của mình trong mỗi lần thi, từ đầu chí cuối cặm cụi làm bài, chứ cứ như mọi lần đã lặn ra ngủ luôn rồi. Đề rất khó, lần đầu tiên tôi phát hiện ra mình không làm được rất nhiều câu, thực sự trước đây đầu óc tôi có được sử dụng qua không vậy?

Giám thị sớm nhận ra điểm khác lạ của tôi, cứ đi vòng quanh tới cả nửa ngày, nhìn chăm chăm vào bài làm của tôi. Mẹ nó, kinh thường lão tử đây à? Hôm nay lão tử không có hứng pha trò, là đang chú tâm làm bài thực sự a!

Có bảng xếp hạng, tôi đẩy ba người ra, chui vào tìm một chỗ tốt coi. Vị trí số 45, tôi đã lọt vào top 50 người rồi (lớp tôi có 70 người), tôi vội chui ra ngoài, vừa lúc thấy Biên Nhược Thủy đi ngang qua. Đã nhiều năm rồi chưa có lại cảm giác thành công như lúc này.

“Biên Nhược Thủy, mai tớ mời cậu đi ăn.”

Biên Nhược Thủy nhìn chăm chăm vào xấp bài thi trong tay, tựa hồ chẳng hứng thú gì với điều tôi nói, nhưng vẫn miễn cưỡng nhìn tôi, gật đầu nở nụ cười.

“Sao mà trông ủ rũ thế hả? Thi không tốt sao?” Tôi vỗ vỗ đầu hắn.

“Không phải...vẫn chỉ được có 15 điểm thôi, không đủ điểm.”

“Thế cậu đứng thứ mấy?”

“Rớt ba hạng, thứ năm thôi.”

“Hừ, thứ năm còn buồn cái gì chứ? Tớ còn thấp hơn cậu bốn mươi hạng mà còn vui thế này này.”

Tôi không nhìn tới phản ứng của Biên Nhược Thủy, chạy tới cạnh Lưu Duy tán phét với con gái. Thực ra tôi cũng chẳng muốn tán tỉnh gì, chỉ đứng bên cạnh coi cho sướng thôi. Dù sao cũng đã có “vợ” rồi, làm sao mà khiến vợ bực mình thì phiền phức lắm.

Giờ vẫn sau khi công bố kết quả thi, tôi vốn không định nghe đâu, nhưng vừa nghe thấy thầy giáo nhắc tới Biên Nhược Thủy, bèn vênh tai lên nghe cho hết.

“Đề văn lần này đại ý rất đơn giản, chỉ có một mình Biên Nhược Thủy là làm lạc đề, thầy thực không hiểu sao lần nào em làm văn cũng viết lạc đề hả? Thành tích em vốn rất tốt, nắm được ý chính chắc không thành văn đề, thế mà sao em cứ viết văn là lại linh tinh như thế hả?”

Tôi cúi đầu nhìn bài văn của mình, 38 điểm (60 điểm là tối đa), so với Biên Nhược Thủy thì cao hơn nhiều a. Tôi cẩn thận dò lại đề văn, chỉ là phân tích một đoạn văn ngắn.

[Cố thủ tướng Anh Lloyd George (2) có một thói quen – luôn tiện tay đóng cánh cửa phía sau lại. Một hôm, George cùng mấy người bạn tản bộ trong sân, mỗi lần qua một cánh cửa là George lại đưa tay đóng cửa lại. “Ông có cần phải đóng cửa lại suốt như thế không?” Bạn bè ông rất buồn bực nói.

“À, đương nhiên là có chứ.” George mỉm cười, “Tôi cả đời này đều tự tay đóng cánh cửa sau lưng mình. Đây là chuyện phải làm. Ngay khi ông đưa tay đóng cửa lại thì cũng là lúc đem tất cả quá khứ để lại phía sau, dù cho đó có là tốt đẹp hay thành công gì đi nữa, đó cũng chỉ dễ khiến cho con người ta tự mãn mà dễ mắc sai lầm, rồi cứ thế bắt đầu lại từ đầu.”

Bạn bè ông nghe xong, liền im lặng suy nghĩ, George dựa vào chính quan niệm này mà từng bước đi tới thành công, leo lên vị trí thủ tướng Anh]

Cái này thì có gì mà khó chứ? Đến tôi cũng biết, không phải mỗi ngày đều là một khởi điểm mới cho mỗi người sao? Đến thế này thì còn có thể viết lạc đề tới tận đâu cơ chứ?

Tan học, tôi ngó chừng Biên Nhược Thủy không có trong lớp, vội chạy tới lôi bài kiểm tra văn của hắn ra. Thấy ngay trên đầu bài đã viết “Đóng cửa thực sự có được hay không.” Tôi trợn to mắt, nhìn tờ giấy đều chỉ chít những chữ là chữ, hầu hết là bình luận, coi muốn hoa cả mắt, liền buông xuống ngay.

Biên Nhược Thủy từ xa đi lại, lại còn nhìn lớp trưởng rồi cười mỉm một cái, tên tiểu tử này cũng biết cách tán ra phết đấy. Biên Nhược Thủy thấy tôi ngồi ở chỗ hắn, bèn vội chạy lại.

“Đừng xem bài văn của tớ.” Biên Nhược Thủy giật lại bài, định nhét bừa vào đâu đó.

“Đừng giấu nữa, tớ coi hết rồi.” Tôi nhẹ nhàng nói.

“Cậu...có cái gì...mắc cười không?” mặt Biên Nhược Thủy hết chuyển từ xanh lại sang hồng.

Tôi cầm lấy bài kiểm tra của hắn, nói: “Tớ giận đấy nhé, sao cậu có thể nghĩ tớ như thế cơ chứ?”

Biên Nhược Thủy lấy lại bài văn, nhìn một chút, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi mới nói: “Lúc ấy tớ nghĩ đoạn văn này không đơn giản như vậy, nếu nói tới chuyện khởi đầu mới gì đó thì nông cạn quá. Chúng ta không thể chỉ nhìn thấy thành công của George, chúng ta phải nhìn sâu hơn, đạo lý là đạo lý, nhưng nếu áp dụng nó vào thực tế, không phải lãng phí biết bao thời giờ rồi sao. Hơn nữa, dù cho có người làm như vậy, cũng khó có thể trở thành George thứ hai! George chỉ có một, không phải cứ đóng cửa mới trở thành George, mà bởi vì ông ta là George nên mới đóng cửa...”

“Được rồi được rồi, tớ vào WC hút thuốc đây, cậu cứ ở đây nói hết đi nhé!”

Tôi quay người định đi, lại nghe thấy tiếng Biên Nhược Thủy ở phía sau: “Sao tới bây giờ cậu cũng chưa từng chịu nghe tớ nói hết câu chứ?”

Tôi đứng sững lại, nếu câu nói ấy từ một người khác, tôi sẽ phớt lờ đi, nhưng chẳng hiểu sao, Biên Nhược Thủy vừa nói xong, tôi lại cảm thấy có chút hổ thẹn trong lòng. Hình như từ trước tới nay tôi chưa hề nghe hắn nói hết những suy nghĩ của mình.

Tôi quay người lại, “Được, cậu nói đi.”

“Bỏ đi, cậu đi hút thuốc đi, là do con người tớ không biết cách biểu lộ mà.”

Tôi khựng lại một chút, rồi ra khỏi lớp. Có đôi khi, không thể nào kéo gần lại khoảng cách giữa hai người, dù là gần nhất, nhất là khoảng cách về mặt tinh thần.

Buổi tối lớp mở tiệc. Kỳ thi lần này lớp đạt kết quả cao, cho nên mỗi người đều chuẩn bị một tiết mục riêng, tôi nghĩ cả nửa ngày cũng không thấy mình có sở trường gì, bỏ đi, lát nữa lên nhảy là được rồi!

Tôi lên sân khấu biểu diễn, vẫn không quên liếc nhanh qua nhìn Biên Nhược Thủy, thấy hắn đang chờ người ra nhìn mình. Không hiểu sao lúc đó đột nhiên tôi lại thấy đặc ý. Xung quanh toàn là tiếng la hét của mấy cô nàng trong lớp, thỉnh thoảng lại có vài bộ mặt ngây ra nhìn ngẩn khiến tôi vô cùng hưng phấn.

Buổi biểu diễn đã được một nửa, không biết ai nêu ra ý kiến, muốn Biên Nhược Thủy lên biểu diễn, hắn vội đứng lên từ chối luôn: “Tớ thực sự không biết..”

“Không được, bình thường thì không nói làm gì, nhưng hôm nay cậu phải lên hát một bài cho mọi người nghe đi.” Tôi ngồi dưới cũng cảm thấy thú vị, nói thật, đúng là thường ngày không biết tài năng này của Biên Nhược Thủy a.

“Nhanh lên một chút đi!!” Tiếng hô hào xung quanh càng lúc càng to, Biên Nhược Thủy đứng lên bục giảng, nói với mọi người: “Nếu mọi người không ngại thì tớ đọc một bài thơ do chính mình sáng tác..”

“Đừng!” ở dưới lớp có người hô to, “Điểm văn của cậu trên lớp thế nào mọi người sao quên được chứ? Đổi đi!”

Mặt Biên Nhược Thủy đỏ bừng lên, tôi nhìn hắn đầy hứng thú, thật muốn biết hắn sẽ làm gì tiếp theo đây.

“Thế...tớ kể chuyện tiểu lâm cho mọi người nghe vậy!”

Dù trong lớp có nhiều người bĩu môi không tán thành, nhưng vẫn im lặng ngồi nghe coi chuyện tiểu lâm rốt cuộc là truyện gì, nếu không tốt thì lại kêu Biên Nhược Thủy biểu diễn cái khác!

“Vây tớ kể chuyện một người bị trúng đạn, có một người lính vô cùng nhân rồi chẳng biết làm gì, hắn bèn đi đây đi đó trộm đồ, đương lúc đang vui vẻ vì trộm được đồ tốt thì một viên đạn bay tới găm trúng mông hắn, hắn vội vã ôm mông oán giận mà nói, tao chỉ là lấy trộm chút đồ của bọn mày thôi, tự nhiên bắn vào mông tao làm cái gì chứ?”

Im lặng, cả lớp bỗng nhiên im lặng khác thường chờ Biên Nhược Thủy kể xong câu chuyện.

“Hết rồi, ha ha ...” Biên Nhược Thủy cười rộ lên, vẻ mặt vô cùng ngốc nghếch.

“Ha ha...” Cả lớp cũng cười rộ theo, đương nhiên là không phải vì câu chuyện kia, mà là cười hắn.

“Cái này không tính.” Tôi đứng lên, “Cậu hát cho tớ nghe coi.”

“Sao lại phải hát cho mày nghe chứ?” Cả lớp lại nhốn nháo lên, có người nói: “hát cái gì nóng nóng đi! Hát bài ‘ngọn lửa mùa đông’ cho Tống Thiên Lộ nghe đi.”

Tôi cười hắc hắc rồi ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Biên Nhược Thủy. Thực tình thì cũng không muốn làm khó hắn, nhưng đột nhiên lại nổi máu muốn để hắn hát cho tôi nghe một bài.

Một hồi lâu sau, tôi cũng không ngờ là Biên Nhược Thủy lại hát thật, cả lớp như sôi lên. Có đứa cười tới lệch mồm, tôi nhìn Biên Nhược Thủy đứng trên bục giảng, trong lòng thấy nhộn nhạo, tựa như chuyện bắt một người làm việc họ không thể làm được, thực thú vị biết bao.

Buổi tối quay về phòng, cả người Biên Nhược Thủy đã hâm hấp sốt. Không biết có phải là bị ngọn lửa kia thiêu rồi không, tôi cứ nghĩ bài hát này có đúng là điếm xấu hay không, Phí Tường vừa hát xong thì cháy rừng, Biên Nhược Thủy hát xong thì cả người đã nóng lên, tôi ngồi trên giường nhìn hắn, Biên Nhược Thủy mặc một bộ quần áo ngủ màu lam đậm, cuộn mình trong chăn run lẩy bẩy.

“ Bao nhiêu độ đấy?” Tôi hỏi.

“38 độ 7” Biên Nhược Thủy lí nhí trả lời như tiếng muỗi.

“Đắp thêm cái chăn này nữa đi!” Tôi rút cái chăn từ trên giường mình đắp lên người hắn.

“Thế cậu thì sao? Cậu không thấy lạnh à?” Biên Nhược Thủy vội hỏi.

Tôi vỗ lên chăn, “Tớ sức khỏe tốt lắm, có đắp chăn mỏng cũng không thấy lạnh.”

Biên Nhược Thủy còn định nói gì đó, nhưng lại không thể nói ra được, chỉ có thể nằm im, mở mắt nhìn tôi leo lên giường nằm.

Tối nửa đêm thì tôi lạnh thật. Cả thân hình to lớn co lại nằm như con tôm. Đúng là gặp báo ứng mà, hai ngày trước còn đập chần ra, vừa đưa chần cho người khác mượn thì thời tiết lại thay đổi mẹ nó rồi. Báo ứng chính là đây, mình chịu tội cũng đáng.

Tôi vươn đầu ra nhìn xuống giường Biên Nhược Thủy, hần đang ngủ say, trong lòng bỗng dưng thấy cảm động, cảm động vì chính mình, Tổng Thiên Lộ tôi lúc nào cũng quên mình vì người khác, hơn nữa, sau chuyện này tôi càng thấy mình vô cùng tốt. Có lẽ Biên Nhược Thủy thực sự rất có tài, có thể khiến đứa ngạo mạn như tôi thay đổi, nếu thật như vậy, chắc mẹ tôi phải cảm tạ hần lắm.

Tôi nghĩ ngợi lung tung, càng nghĩ càng thấy ra nhiều chuyện, cái chính muốn có thể quên đi cái lạnh thôi, nhưng đúng là không nhịn được nữa, tôi liền lén trèo xuống dưới, lấy một đồng quần áo trong tủ ra, tổng cộng là ba cái quần dài, hai cái áo dài tay, còn thêm hai đôi tất, thậm chí còn lôi cả cái áo bông ở dưới đáy vali lên mặc, mặc tất cả vào thì người tròn xoay như gấu, tôi đứng trước giường Biên Nhược Thủy, nhìn chăm chăm vào mặt hần, thật muốn coi thử xem hần ngủ có chảy nước miếng ra chần không.

“Biên Nhược Thủy, cậu nhất định phải nhớ kỹ Tổng Thiên Lộ này đối đãi với cậu rất tốt a!” Tôi nói nhỏ với hần như muốn nói cho bản thân mình nghe.

“Tổng Thiên Lộ, tao nói cho mày nghe chuyện này, nhưng mày nên chuẩn bị tâm lý trước đi.”

“Chuyện gì đó?” Nhìn thái độ Lưu Duy cũng khiến tôi căng thẳng đôi ba phần.

Lưu Duy ngừng một chút rồi mới nói: “Hôm qua tao đứng ở nhà gửi xe thấy Trương Kỳ Kỳ nắm tay Tiểu Vĩ.”

Trong lòng đột nhiên thấy hăng một cái, thế nhưng tôi vẫn không để ra ngoài mặt. Cái thằng Tiểu Vĩ này đúng là rảnh hơi quá, đến bạn gái của tôi mà cũng không tha.

“Hần lấy đồ thừa của tao để lại làm gì chứ?” Tôi cười giễu hai tiếng, coi như tự cười giễu chính mình.

“Rồi rồi, làm bạn tốt với mày tao mới nói, con Trương Kỳ Kỳ kia đúng là chả thua gì con dĩ, thằng nào cũng cặp được, tao còn nghe nói Tiểu Vĩ mua cho nó một cái dây chuyền bạch kim, nó toàn mặc áo lông, đeo vòng bên trong nên mày mới không nhìn thấy.”

“Nó muốn cặp với thằng nào thì cặp, tao chả lạ gì nó nữa!” Tôi vớ lấy cặp sách, ra khỏi lớp.

Thật đúng là, cô vợ này lại chạy đi mất. Thực sự tôi cũng chẳng hiểu tại sao lại không có ai thật lòng thích tôi? Nói ra thì tôi thay đổi bạn gái liên tục. Nhưng chẳng có lấy một người tôi thật lòng yêu, không phải do ai cũng bóng gió rằng tôi không đáng tin cậy sao. Tôi thì làm sao cơ chứ? Không lẽ tôi không muốn chỉ chuyên tâm yêu thương một người thôi sao? Nếu bạn gái không bỏ tôi thì tôi có khả năng đi tìm người khác sao? Mà nếu tôi có người thực sự yêu thương thì không lẽ tôi để cho người ta đi chắc? Tôi lảng nhảng cũng do bọn họ mà ra, nghĩ vậy bèn nhổ một bãi nước bọt xuống cỏ.

“Sao tối nay cậu ăn ít thế?” Biên Nhược Thủy nhìn hộp cơm của tôi, do dự không muốn cầm đi rửa.

“Ăn không vô nổi! Người ta đang đau khổ lắm đồng chí Thủy ơi.” Tôi nhào qua ôm chặt Biên Nhược Thủy.

“Sao thế?” Biên Nhược Thủy nhẹ nhàng đẩy tôi ra.

Tôi ngồi phịch trên giường, buồn xo: “Tớ bị thất tình rồi.” Tôi chẳng muốn nói thế trước mặt người khác vì sợ mất mặt, thế nhưng đứng trước Biên Nhược Thủy, không hiểu sao tôi thoải mái hơn rất nhiều, nói với hần như nói với chính bản thân mình vậy.

“Là..Lý Kỳ Kỳ sao?” Biên Nhược Thủy hỏi.

“Cái gì mà Lý Kỳ Kỳ chứ? Cậu ở chung với tớ lâu thế rồi mà còn không biết tên bạn gái tớ sao?” Tự dưng tôi thấy chán vô cùng, bởi Biên Nhược Thủy vô tâm quá, vốn cho rằng hần rất quan tâm tới tôi, không ngờ ngay cả tên bạn gái tôi cũng không biết.

“Xin lỗi, lớp chúng ta đông quá nên tớ cũng không nhớ được hết tên.” Biên Nhược Thủy liếc tôi rồi đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu đó?” tôi túm hần lại.

Biên Nhược Thủy im lặng lấy hai thanh chocolate ra đưa cho tôi: “Chocolate có thể làm tâm trạng thay đổi, ăn nhiều một chút đi!”

Tôi đẩy tay hẳn ra, “Cái thứ này chỉ có mấy bà cô là thích ăn thôi.”

“Tớ..thích ăn chocolate, nhưng tớ đâu phải bà cô đâu.”

“Cậu nói làm bầm cái gì đó? Nào, qua đây ngồi với tớ, tớ muốn được an ủi lắm rồi, cậu an ủi tớ mấy câu đi.”

Biên Nhược Thủy ngồi xuống bên cạnh, tôi gác chân qua đồng chân chờ hẳn nói, lúc này tự dưng tôi muốn nghe Biên Nhược Thủy nói chuyện thao thao bất tuyệt, muốn dời đi suy nghĩ của mình, muốn bỏ qua chuyện chán đời này, cho nên muốn nghe điều gì đó có thể khiến mình tỉnh tâm trở lại.

“Cậu rất thích cô ấy sao?” Biên Nhược Thủy hỏi.

“Không hẳn là rất thích.”

“Thế sao cậu buồn thế, nếu đã không thích thì cần gì để tâm chứ?”

“Nhìn một cái là biết cậu chả biết chuyện yêu đương gì rồi, mình có cái gì trong tay thì nghĩ là không có gì hay, chờ tới lúc bị người khác cướp đi mất rồi lại thấy không cam tâm tình nguyện. Trương Kỳ Kỳ là vợ của tớ, giờ lại cặp với Tiểu Vĩ, thế này gọi là bị cấm sừng đó cậu hiểu không? Cậu muốn cười thì cứ cười đi.”

“Tớ không hiểu lắm chuyện yêu đương, nhưng nếu tớ thích một người rồi thì lúc nào cũng mong muốn được ở bên cô ấy.”

“Cậu còn chưa trải qua chuyện yêu đương, làm sao có thể nói chắc chắn được như thế chứ? Tớ hồi 9 tuổi lúc nào cũng mơ ước cả đời này chỉ yêu duy nhất một người. Giờ thì đã có tới 90 cô bạn gái rồi, nói thì cứ nói, nhưng sự thật lại khác a!”

“Tổng Thiên Lộ, cậu thực sự chưa từng yêu ai cả.”

6. Chương 6 - Chương 6

Tôi im lặng nhìn Biên Nhược Thủy, đúng vậy, tôi thực sự chưa từng yêu ai, mà tôi cũng chẳng hiểu cái gì được gọi là tình yêu, điều duy nhất tôi biết chính là rất muốn được yêu thương ai đó.

“Yêu không phải giống như cậu, tuy tớ chưa từng yêu, nhưng tớ biết loại cảm giác này. Tớ nghĩ tình yêu giống như một bài thơ, ai ai cũng kiếm tìm tình yêu, đều mong muốn có được một tình yêu mãnh liệt giống trong thơ, giống như trong Cây đã ra hoa của Tịch Mộ Dung, giống như Hạnh phúc của bông tuyết ; cậu có thể đắm mình trong sắc hoa tươi và dãy núi phủ đầy tuyết trắng trong Heidi , hay say sưa cùng chén rượu ngọt đầy ân tình của Tình nhân (*); bây giờ cuộc sống hầu như đã mất đi sự lãng mạn rồi, nhưng ít nhất nó vẫn còn tồn tại ở một góc nào đó trong tâm hồn chúng ta.”

Tôi nhắm mắt lại một lát, rồi mở mắt ra nhìn Biên Nhược Thủy, trong ánh mắt hẳn gợn lên những tia sáng lấp lánh, giống như một gã si tình nhìn thấy tình nhân của mình. Tôi nhẹ nhàng nói: “Cậu có thể nói cái gì cho tớ thấy dễ hiểu hơn được không?”

Biên Nhược Thủy bỗng nhiên trở nên xấu hổ, tôi cười cười mấy tiếng rồi mới bảo: “Cậu lãng mạn như thế sao lại thích người như lớp trưởng chứ? Nếu tớ không đoán nhầm, thì cô ta thuộc kiểu bà chủ của gia đình đó.”

“Tớ không yêu cô ấy, tớ chỉ thích thôi; thích một người là chỉ thích một điểm nào đó, còn yêu là yêu toàn bộ con người của đối phương.”

“Vậy cậu có thích tớ không?” Tôi hỏi tiếp.

Mặt Biên Nhược Thủy thoáng đỏ lên, cũng chẳng rõ trong lòng hẳn đang nghĩ tới chuyện gì. Hắn liếc nhìn tôi, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu.

Tâm trạng của tôi bỗng dưng nhẹ nhõm hơn chẳng hiểu vì sao, có cảm giác như có một thứ tình cảm không tên đang dâng khắp cơ thể. Tôi đột nhiên cảm thấy có chút tự hào, thì ra không chỉ có con gái mới thích tôi, ngay cả một đứa con trai mẫu mực cũng thích. Ha ha...xem ra sức hấp dẫn của mình đã tới mức siêu đẳng rồi.

“Cậu làm sao thế?” Biên Nhược Thủy kinh ngạc.

“Không có gì!” Tôi đứng dậy, giang rộng hai tay mà nói với hắn: “Tớ đột nhiên phát hiện ra bản thân mình cũng không tới nỗi đáng ghét, nếu đã thế thì còn sợ không thể tìm được người mình thực sự yêu sao? Tớ lại có sức chiến đấu rồi, nên quyết tâm tiến tới mục tiêu tương lai mà thôi, ha ha..”

Biên Nhược Thủy dường như bị bất ngờ với thái độ của tôi, nở nụ cười tươi rói, tôi đưa tay ôm vai hắn, hùng hồn nói: “Nếu cậu có yêu ai thật lòng thì cứ nói cho tớ, tớ nhất định sẽ giúp cậu có được người ta.”

Biên Nhược Thủy chỉ lắc đầu cười cười, tôi buông hắn ra, đi ra khỏi phòng, đột nhiên nghe tiếng Biên Nhược Thủy ở phía sau: “Tổng Thiên Lộ, tớ hy vọng cậu có thể hạnh phúc.” Thật buồn nôn, tôi có cảm giác nhện nhạo trong bụng, bèn vội vàng đi thẳng ra ngoài, không ngoái đầu lại lần nữa.

Tôi tới sân trường coi bảng xếp hạng toàn trường. Có mười người đứng đầu thì có tới ba người là nằm trong ban cán sự, thành tích tốt. Lần này có gì tôi cũng nhất định phải tìm một người học hành giỏi giang làm bạn gái, ngay cả người một sách như Biên Nhược Thủy còn thích tôi thì những nữ sinh khác còn có thể không thích tôi hay sao.

Hôm sau tới lớp đã thấy Trương Kỳ Kỳ ngồi ở chỗ của tôi, nhìn tôi cười như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“Cô ngồi đây làm gì?”

“Chỗ của chồng em không phải chỗ của em sao?” Trương Kỳ Kỳ cười lém lỉnh, định với tay qua nắm lấy tay tôi nhưng bị gạt ra.

“Thôi, về chỗ đi, đừng có ngồi ở đây dài dòng nữa, chút nữa Tiểu Vĩ nhà cô mà tới tìm tôi tính sổ thì sao đây?” Tôi cười nhỏ, Trương Kỳ Kỳ mặt biến sắc, bỗng nhiên đứng bật dậy nhường chỗ cho tôi ngồi.

“Tổng Thiên Lộ, anh tin người ngoài mà không tin em sao? Em quen anh lâu như thế rồi, trong mắt anh, em là người như thế sao?” Trương Kỳ Kỳ rơm rớm nước mắt, giả vờ cúi đầu khóc.

“Cô là người tốt, còn tôi thì lằng nhằng, thế đã được chưa? Hôm nay còn muốn ông đây thành cái gì nữa hả?” Tôi đập bàn, đứng dậy.

Trương Kỳ Kỳ gạt đầu, “Tổng Thiên Lộ, anh có biết tại sao em đi tìm Tiểu Vĩ không? Anh tưởng người ta quan tâm tới em mà em có thể có tình ý gì với họ sao?”

“Thế không phải cô với Tiểu Vĩ cũng có gì đó với nhau rồi sao?” Tôi mỉa mai nói khiến Trương Kỳ Kỳ dờ người ra.

Lúc đó tôi muốn nói móc họng cô ta vô cùng, dù thành tích học tập của tôi không tốt, nhưng làm sao có thể yêu được người kém cỏi như thế chứ? Tự nhăm với mình, tôi không thêm để ý tới cô ta nữa, Trương Kỳ Kỳ vừa khóc vừa chạy về chỗ. Chỉ một lát sau đã thấy xung quanh chỗ đó toàn là con gái, có người còn trùm mắt nhìn tôi nữa, hừ, làm sao người ta lại nghĩ người bị tổn thương lúc nào cũng là con gái chứ?

Trương Kỳ Kỳ khóc ròng cả hai tiết, tôi không nhìn cô ta, thấy trong lòng hơi buồn, có lẽ tôi đã làm tổn thương cô ta thật rồi.

Giờ tự học buổi tối, tôi chạy qua chỗ Biên Nhược Thủy đang viết lách gì đó, hẳn tối nào cũng như thế, chưa khi nào ra khỏi phòng ký túc xá. Tôi tới cạnh võ vai hắn, cảm thấy bờ vai hắn run lên như chạm phải điện.

“Cậu...cậu sao hôm nay còn chưa đi chơi?” Biên Nhược Thủy hỏi.

“Tớ cũng muốn ngồi ở đây, không được sao?” Tôi đẩy hắn dịch sang bên rồi ngồi xuống, dựa vào hắn.

Biên Nhược Thủy cười nhẹ, “đương nhiên được rồi.”

“Đây là cái gì?” Tôi kéo trong ngăn bàn ra một vật, hóa ra là một cái quạt. Lúc đó tôi chỉ muốn vật ra cười, cái cậu Biên Nhược Thủy này đúng là muốn thành văn nhân mặc khách a, ngay cả đạo cụ mà cũng dự trữ sẵn nữa.

Biên Nhược Thủy nhìn tôi rồi cười, không để ý tới vẻ mặt của tôi, thư thả nói: “Cái quạt này có thần lực đó.”

“Thần lực gì?” Tôi làm bộ nghiêm chỉnh nói: “Nó có thể khiến tớ tìm được một người vợ mới sao?”

“Hi hi...không thể!” Biên Nhược Thủy khẽ nhếch miệng cười.

“Đồ ngốc!” tôi gõ đầu hấn một cái, “Kỳ thực cậu cũng rất đáng yêu.” Tôi gãi gãi cằm, trêu hấn.

Biên Nhược Thủy then đỏ mặt, tôi cười mấy tiếng rồi nói tiếp: “Nhưng mà cũng có chút khó coi.” Mặt Biên Nhược Thủy lập tức biến sắc, tôi lại vội vàng thêm vào, “Nói đùa mà, nói đùa mà! Thế bài thơ trên đó là có ý nghĩa gì?”

Biên Nhược Thủy cầm lấy cây quạt bỏ vào trong ngăn bàn, cười thần bí: “không nói cho cậu biết!”

“Hừ! Tớ cũng không thèm biết!” Tôi đóng cửa hai chân, không thèm truy hỏi nữa.

Ngồi một lát thấy bên ký túc xá sắp đóng cửa, tôi đẩy đẩy hấn, “Ầy! Đi về chưa?”

Biên Nhược Thủy nhìn đồng hồ trên tường, gật đầu. Đứng dậy thu dọn sách vở, vừa dọn vừa lẩm bẩm nói, “Thi xong rồi thi học cũng thoải mái hơn, tối nay đã giải xong bộ đề đại số tuyển chọn! Còn học xong hai chương lịch sử, rồi, còn sách tham khảo mới chưa chưa xem kỹ, mới coi qua loa, ha ha...hôm nay học rất thoải mái! Còn có thể xem bộ màu sáp mới mua, tối nay chỉ học hơn 2 giờ là có thể đi ngủ rồi, đúng là tốt quá...”

May người đứng bên cạnh hấn là tôi, còn hiểu hấn một chút, đổi lại là người khác chắc đã bị hù cho sớm chạy mất dép rồi.

Biên Nhược Thủy khoác túi sách lên vai, theo tôi về ký túc xá. Tôi quay đầu, mới phát hiện tóc hấn đã dài ra ít nhiều, lại trở về cái hình dạng bù xù không có hệ thống, nếu không nhờ quần áo sạch sẽ, chắc người ta còn tưởng hấn là ăn mày mất.

“Tớ thích trời đêm mùa đông, cậu thì sao?”

Tôi ngẩng đầu nhìn, chả có gì, chỉ thấy đau cổ.

“Trời mùa hạ tuy rằng có nhiều sao, rất trong, rất sáng, nhưng có cảm giác hỗn loạn, tớ thích trời đêm như thế này, trong suốt không lẫn một chút tạp chất, khiến cho tâm hồn trở nên thoải mái, rộng mở.”

“Tớ thì nhìn chẳng thấy có cảm giác gì hết. Mà cậu ngày nào đi đường cũng ngửa cổ lên nhìn trời sao?” Tôi chẳng thèm để ý tới sự hồn nhiên của hấn, theo ý tôi, đây là không thực tế, là không bệnh mà rên.

“Không phải, trước đây tớ chỉ có một mình thôi, cho nên hay nhìn bầu trời, nghĩ rằng...”

“Tự hỏi sao cậu lại sống? Tại sao cậu lại muốn sống như vậy?”

“Sao cậu biết được?”

“Cậu đã nói tới một trăm tám mươi lần rồi!”

“Ai, tớ thực sự nói nhiều vậy sao? Tổng Thiên Lộ, cậu đừng đi..”

Buổi tối tự học, tôi ngồi ở dưới theo thói quen ngẩng lên nhìn liếc qua dãy bàn đầu tiên, phát hiện Biên Nhược Thủy tới muộn. Hôm nay tôi không nhờ hấn mua cơm, sao lại tới muộn được chứ?

Gần như hôm nào đi học tôi cũng để mắt trông lên chỗ Biên Nhược Thủy, chuyện đó đã thành thói quen, nhiều khi nhìn vẻ mặt của Biên Nhược Thủy rất thú vị. Hấn thực sự rất thích học bài, thầy giáo đứng trên lớp giảng bài, giảng cái gì hấn cũng chăm chú lắng nghe. Bao nhiêu suy nghĩ, biểu cảm gì đều lộ hết lên trên mặt, mới giây trước còn nhũn nhặn mặt, giây sau đã thoải mái cười vui vẻ rồi. Tôi cũng chả hiểu tại sao những thứ khô khan dường ấy cũng có thể khiến hấn vui vẻ mỗi ngày.

“Thưa thầy!” phải mười phút sau Biên Nhược Thủy mới tới lớp, nhìn mặt hần có vẻ không khỏe, không biết có bị ốm ở đâu không.

“Biên Nhược Thủy, em tới phòng y tế sao không nhờ bạn xin phép lại?” Thầy chủ nhiệm nhẹ nhàng hỏi thăm, thầy dạy môn ngữ văn, bình thường ăn nói nhỏ nhẹ, chậm rãi, khiến người đối diện nghe sốt ruột muốn xì khói.

“Em không tới phòng y tế, em vừa mới đi ăn tối về.”

Đồ ngốc, tôi trong lòng chửi rửa nặng xị, hần cứ nói phải thì chết ai chứ? Nói thật ra làm gì?

Sắc mặt thầy giáo từ từ xám xịt, chậm rãi hỏi: “Ăn có giờ ăn, thế lúc ăn thì em làm gì?”

Biên Nhược Thủy ôm bụng cười khỏ, nhỏ giọng nói: “Giờ ăn thì em đi ăn.”

Tới lúc này ai cũng bị hấp dẫn bởi câu chuyện, vốn dĩ có nhiều đứa đã gục mặt xuống bàn làm một giấc xả tinh thần rồi cũng ngẩng lên xem trò hay. Đây đúng là Biên Nhược Thủy a! Là học sinh gương mẫu chưa từng vi phạm nội quy, một năm 365 ngày ăn uống ngủ nghỉ làm việc đều tuân theo thời gian biểu, nghiêm túc khó đỡ. Nhìn đám bạn cùng lớp đều nhe nhớn nhìn trò vui trên lớp, tôi chỉ muốn đứng dậy, dúm hết đầu chúng nó xuống cho xong chuyện.

Mẹ nó, bình thường thì chỉ dám ngồi ru rú một góc, thấy ồn ào một cái là lại ngóc mỗ lên xem.

Một hồi lâu sau, Biên Nhược Thủy mới mở miệng nói, “Vì hôm nay em ăn tối tám cái bánh bao.”

Vừa dứt lời, mọi người trong lớp, trừ tôi tròn mắt vì kinh ngạc, thì ai cũng lặn ra cười. Tám cái bánh bao! Ăn bằng với những đứa con trai trâu bò nhất trường, Biên Nhược Thủy điên rồi sao.

Khóe miệng thầy giáo bắt đầu giật giật liên hồi vì cổ sức nín cười, chứ thực lòng tôi biết thừa thầy muốn cười lắm rồi, chẳng qua thân làm thầy, đứng lớp phải nghiêm túc, cười to lên giống lũ học sinh thì sợ mất hình tượng thôi.

Học được nửa tiết, Biên Nhược Thủy không chịu đựng được, thầy hỏi ai có thể đưa hần vào phòng y tế, cả lớp đột nhiên trật tự. Tới phòng y tế, nếu như phải truyền dịch sẽ rất tốn thì giờ, chán không kể tới, cái chính là làm lỡ mất tiết học, đối với học sinh cao trung mà nói, bỏ học là chuyện không thể nào.

Tôi im lặng đứng dậy qua chỗ Biên Nhược Thủy. Hần nằm dài trên bàn, tôi đỡ hần dậy mới phát hiện chân hần đã nhũn cả ra, đứng cũng không nổi nữa. Tôi kêu đứa bạn ngồi cạnh giúp một tay nâng hần dậy để tôi công ra ngoài. Lúc xuống lầu Biên Nhược Thủy nhất quyết đòi tự đi, nhưng tôi cứ lơ đi, chưa đầy phút sau đã xuống lầu dưới.

Mà hần sao nhẹ quá, khiến tôi có cảm giác đang công một con chim yến sau lưng chứ không phải người, mà phải nói là đang công “Triệu Phi Yến” (*) thời hiện đại thì đúng hơn, ngay cả hai chân hần nắm vào cũng có cảm giác nhỏ nhắn.

Có lẽ đi nhanh nên xóc, Biên Nhược Thủy nói hần muốn nôn, tôi vội kêu hần nôn nhanh lên, hần lại bảo chỗ này không được, không muốn nôn ở nơi công cộng, sợ dơ. Trong lòng tôi liên mồm mắng hần là đồ ngốc, nhưng vẫn công hần tới một cái thùng rác gần đó, biết làm sao được, người ốm thì lúc nào cũng phải chiều theo ý họ hết!

Thấy thùng rác, Biên Nhược Thủy vội nôn vào trong ấy, tôi không lại gần vì sợ hần ngại. Nhưng nghe tiếng hần nôn cũng đoán lờ mờ được rõ ràng hần đã ăn vào không ít.

Chờ cho tới khi tiếng nôn ọe ngừng hần, tôi mới quay đầu lại, thấy Biên Nhược Thủy ngồi phục trên mặt đất, ánh đèn đường chiếu lên khuôn mặt nhợt nhạt khiến tim tôi thót lại một cái, vội chạy tới nâng hần lên.

“Thoải mái hơn rồi, nôn ra hết sạch tiền rồi.” Biên Nhược Thủy nhìn tôi cười mệt mỏi.

“Thôi đi, giờ này mà còn tiếc mấy đồng bạc ấy hả, đi, tới phòng y tế nhanh lên.” Tôi kéo Biên Nhược Thủy tới phòng y tế truyền dịch.

Ngồi trong phòng y tế rất buồn chán, tôi nhìn quanh quất này nọ một chút. Biên Nhược Thủy sắc mặt đã khá hơn, lúc này còn trắng bệch như tượng, giờ cũng đã hồng hào hơn một chút.

Đúng lúc đó, tôi nhìn thấy trong phòng y tế có cái kim tiêm bị dĩa man, chính là cái kim tiêm mắc dịch hành hạ tôi một thời. Nhìn Biên Nhược Thủy nằm ở đây nhàn rỗi chả có chuyện gì làm, thôi thì cứ kể hẳn nghe chuyện về cái kim tiêm này vậy.

Đó là hồi còn học năm nhất cao trung, một lần ngủ trưa dậy, tôi phát hiện ra cổ tay mình đau kinh khủng, liền vội vàng nhìn, trên mu bàn tay nổi lên một cục u lớn, tôi miết nhẹ một cái, bên trong cứng cứng và đau nhói lên, càng xoa càng đau. Chắc không phải là xương gãy nên thế chứ. Tôi càng nghĩ càng sợ, vội vội vàng vàng chạy đến phòng y tế.

“Viêm gân, các gân bên trong đều bị dồn vào một chỗ, phải tách ra mới được.”

“Gi ạ?” Tôi nhảy dựng lên, “Thầy muốn móc gân tay em ra á?”

“Không phải là móc gân tay ra, mà là rút hết mủ ở trong đó đi.”

Nói thật, lúc đó tôi sợ kinh khủng, dù sao thì cả trường này đều biết, thầy giáo y trước đây vốn là bác sĩ thú y, sau này mới đổi nghề, vào trường chúng tôi làm bác sĩ ở phòng y tế. Tôi nghĩ một chút rồi nói: “Thầy làm đi.” Nói gì thì nói cũng chỉ là làm ngoài da thôi mà, so với chết thì cũng chỉ là đau trong chốc lát mà thôi.

Tức thì, thầy giáo lấy ra một cái ống tiêm to ngang quả dưa chuột, vung vẩy trước mặt tôi, còn hỏi: “Có muốn dùng thuốc tê không?”

Tôi cười nhạt, muốn gạt tôi lấy thêm tiền sao, tôi còn chưa sợ tới ngu người đâu nhé, lấy mủ ra thì có gì mà sợ? Nghĩ vậy, tôi bèn vươn tay ra.

Lão thầy giáo y tế trá hình không đợi tôi chuẩn bị nốt tinh thần, cầm phập cái kim tiêm to tổ bố vào tay tôi, rồi cứ đảo qua đảo lại cái kim tiêm, tôi mơ hồ còn nghe thấy tiếng soàn soạt từ trong tay mình nữa, một hồi sau, trán tôi đã đầm mồ hôi rồi mà còn chưa xong.

“Đã xong chưa?” Tôi cắn răng hỏi.

“Được rồi.” Mãi tới lúc nghe được câu đó tôi mới thở phào, tuy rằng không dùng thuốc tê vẫn có thể chịu được, nhưng cũng chịu đau đủ đời.

Lần đó tôi mất mười đồng, còn được khuyến mãi một miếng băng cá nhân, trước khi đi, lão bác sĩ trá hình còn dặn dò: “Về phải cẩn thận, nên xoa bóp nhẹ nhàng để tránh tái phát.”

Nhưng thế nào tôi lại quên bống mất, hai tuần sau, đột nhiên nhớ lại lời dặn, vội vàng đưa tay ra xoa bóp chỗ bị “viêm gân” lần trước, mới xoa bóp được có vài giây, chỗ đó tự nhiên lại sưng lên một cục.

Hừm! Chắc chắn là xoa bóp không đúng phương pháp rồi. Thế nên tôi thay đổi cách xoa bóp, kết quả là càng xoa càng sưng to lên, trong đầu tôi chợt hiện lên cái ống tiêm to man rợ đang ngoáy loạn xạ của lão bác sĩ thú y kia, càng nghĩ, hình ảnh cái kim tiêm trong óc càng phóng đại lên. Tôi sờ sờ, bèn xin nghỉ học, đi tới phòng y tế.

Lại đi, lại chịu đau, tôi từ phòng y tế về lại ôm cái tay đau nhói.

Từ đó tôi không dám động vào chỗ đó nữa, thế nhưng mấy ngày sau chuyện đau lại vào đó, tôi lại phải mò tới phòng y tế. “Em tới bệnh viện khám đi, thầy không đủ chuyên môn.”

Tôi thở dài một tiếng, thôi thì lại đi nữa vậy, đau lâu không bằng đau nhanh, diệt cỏ quyết phải diệt tận gốc.

Tôi vào bệnh viện dân tộc học, bỏ ra sáu đồng đăng kí sổ khám, rồi vào phòng bác sĩ chuẩn bệnh, bác sĩ nhìn lướt qua một lát rồi nói thủng thẳng: “Không sao, từ từ rồi cũng khỏi thôi!”

“Cái gì?” Tôi nhảy dựng lên, “Không cần giải phẫu sao?”

Bác sĩ lắc đầu cười nói: “Bệnh nhỏ thế này cần gì giải phẫu, cũng đâu có gây trở ngại khi sinh hoạt đâu.”

“Không cần phải tách cái gì gì ra sao?” Tôi lại hỏi.

“Tách với tiếc cái gì, nói gì chứ càng động vào càng sưng to hơn, cậu không cần động vào, cứ để mấy ngày là tự khỏi thôi. Được rồi, người kế tiếp.”

Nghe tới đó Biên Nhược Thủy bỏ lăn ra cười, cười tới không thấy tổ quốc đâu nữa. Lão bác sĩ thú y kia còn đang ngồi ở buồng trong, không biết lại đang nghiên cứu cái gì mà cầm theo hai hộp thuốc lên coi, chắc lại đang tính chuyện móc tiền học sinh đây mà.

“Đồ ngốc này, khá hơn chút nào không?” Tôi sờ trán hần, đã bớt nóng đi rồi, lúc này bệnh viêm dạ dày của hần tái phát nên sốt hâm hấp.

“Đỡ rồi, Tổng Thiên Lộ, cậu thật tốt, quen được cậu là may mắn của tớ.”

Tự nhiên tôi lại thấy ngại ngại, tôi là người như thế này nên không thích nghe người khác nói lời ngọt nhạt, nghe rồi cả người đều nổi da gà, nhưng là lời Biên Nhược Thủy nói thì chẳng hiểu sao tôi lại thích nghe, lại cảm nhận được sự chân thành của hần.

“Được rồi, sao tối nay cậu ăn nhiều bánh bao thế?” giờ tôi mới nhớ ra.

“À.” Biên Nhược Thủy lên nhìn tôi, nhỏ giọng nói: “Hôm nay tớ gặp xui, tớ nói với người bán là mua hai cái bánh bao, chả hiểu sao người ta lại bán cho tớ tới hai đồng bánh. Tớ sợ lãng phí, nên muốn ăn hết, đầu tiên định mang về phòng, nhưng ngày mai cũng chả thể ăn hết được, cậu không thích ăn bánh bao, tớ cũng chẳng biết phải cho ai. Tớ tiếc lắm, nhưng không thể trả lại bánh, liền ngồi ăn mất nửa giờ, no muốn vỡ bụng, muộn thì cũng muộn rồi, không ngờ càng chạy càng đau.”

“Cậu không biết nghĩ à!” Tôi cốc đầu hần một cái thật mạnh, Biên Nhược Thủy vuốt đầu ngược nhìn về ủy khuất. Tôi uất muốn chết thôi, thế giới rộng như thế, Trung Quốc này có tới tỷ ba người, sao lại để tôi gặp một người ngốc như hần cơ chứ, ngốc không đỡ nổi.

Lúc sau tôi với hần cứ im lặng. Tôi ngồi im re trên ghế, trong lòng ngổn ngang cảm xúc pha chút chua xót. Biên Nhược Thủy đã từng kể, trong nhà hần chỉ có mình mẹ là kiếm được tiền, bình thường ngoài dạy học còn trồng trọt, nhận may vá cho người trong thôn, tiền cho hần ăn học không dễ gì kiếm được. Nhiều khi nhìn hần mang theo nhiều bánh nướng, khô queo rồi cũng còn cố ăn. Thực ra hần chưa bao giờ bận tâm tới chuyện này, ăn uống thiếu thốn cũng chưa bao giờ kêu khổ, nhưng giờ vì chuyện ăn uống lại thành bệnh như thế này, tôi bỗng nhiên cảm thấy khó chịu vô cùng.

Trên đường về ký túc xá, Biên Nhược Thủy tưởng chọc tôi giận nên chỉ cúi đầu ảo não lặng lẽ đi. Kỳ thực tôi không giận gì, trong lòng tôi đang cảm thấy khó chịu, không đành lòng nhìn hần như thế, nhưng bản thân mình lại không thể giúp gì được, chỉ sợ làm tổn thương tới lòng tự tôn của hần

“Tổng Thiên Lộ, tớ có thể hỏi cậu một câu được không?”

Tôi gật đầu.

“Sao cậu đối với tớ tốt như thế? Tớ không thoải mái giống các bạn nam khác, hơn nữa còn không có ưu điểm gì, lại sống nội tâm, cậu với tớ không có điểm gì chung cả! Tại sao cậu vẫn chịu làm bạn với tớ?”

“Vì cậu ngốc!” Tôi đáp liền.

Biên Nhược Thủy gật đầu, tựa hồ không biết đó chỉ là một câu nói đùa của tôi, hần hạ giọng nói một câu, thế nhưng tôi vẫn nghe rõ được: “Thì ra vì cậu thích người ngốc.” Lúc đó tôi rất muốn phì cười, nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Đêm xuống, tôi nằm trên giường nghĩ về câu hỏi của Biên Nhược Thủy, tôi đối với Biên Nhược Thủy đúng là khác hần với người khác, nếu là anh em thì gì cũng có thể nhường cho ăn, cho mượn, còn Biên Nhược Thủy thì trong bát có tý thịt nào đều nhường tôi ăn hết, đồ ăn hần mua về chất đống trong tủ cũng đâu phải ít tiền, thực ra nếu tiết kiệm một chút từ đồ này, hần đã có thể để dành được không ít tiền.

Lúc tôi nổi hứng mời thêm một đĩa bạn nữa, hay gọi một đám tối, hần cũng sẽ mua thêm từng ấy phần, người ngốc như hần, chắc cũng không cảm thấy gì đâu.

Nghĩ thấu đáo rồi, tôi cảm thấy thoải mái hơn một chút, lại quay đầu nhìn trộm xuống giường hần, hôm nay hần khó chịu nên không thức khuya được, giờ đã ngủ say. Đồ ngốc, tôi cười cười rồi rút đầu lại, thật là,

tại sao lại đối với hần tốt nhỉ? Tôi cũng không rõ nữa, rốt cuộc đó cũng là do duyên phận mà thôi! Trên thế giới này có một người mà bản thân chỉ vừa liếc qua đã muốn được kết bạn với người ấy, muốn tìm hiểu người ấy, không biết phải nói về người ấy ra sao, nhưng vị trí người ấy đối với mình hoàn toàn khác với những người xung quanh.

Đối với Biên Nhược Thủy, tôi có thể bộc bạch tất cả với hần, người như hần giờ khó mà tìm được. Có hần bên cạnh, tôi mới có thể thoải mái nói hết những điều thật tâm, có thể cười to không kiêng nể, có thể nhận được cảm giác an bình hần mang lại. Nếu nói là may mắn, thì quen hần mới là may mắn của tôi.

Tròn một tuần tôi không hề động tới đồ ăn trong tủ Biên Nhược Thủy, nhiều khi hần đặt đồ ăn lên giường tôi, nhưng tôi đều cố chống lại sức hấp dẫn từ nó mà trả lại cho hần.

“Cậu ăn ít bánh quy đi! Không ăn thì hỏng mắt...”

Biên Nhược Thủy đưa cho tôi một túi bánh quy, tôi liếc qua, là bánh hiệu “Oreo”. Trong căng-tin trường bán một túi những năm đồng rưỡi, nếu tiền đó mà để mua loại bánh Biên Nhược Thủy hay ăn thì đã mua được một túi to rồi. Tôi đẩy túi bánh lại cho hần, cười to, nói: “Tớ không đói, cậu muốn thì cứ ăn đi!”

“Tớ không quen ăn loại bánh này.” Biên Nhược Thủy lại dúm túi bánh vào tay tôi, không hiểu tại sao, khi tình cờ nhìn thấy chiếc áo lót bên trong áo đồng phục đã bị giặt tới phai màu của Biên Nhược Thủy, trong lòng tôi lại thấy khó chịu, tôi rút tay lại, không chịu cầm, cứng rắn nói: “Sau này đừng mua đồ ăn cho tớ nữa, tớ không đói bụng đâu.”

“Phụt!” trong phòng không biết có đứa nào phụt cười, Biên Nhược Thủy ngượng đỏ mặt. Tôi đá mạnh vào bên hông tú, khiến cho hai cánh tú bật mở. Tôi lạnh giọng hỏi gằn: “Ai vừa cười hả?”

Cả phòng không ai trả lời, tôi lại hét to lên: “Mẹ nó, là thằng khốn nào vừa cười hả?”

Mặt tôi đỏ lên bừng bừng, chẳng hiểu tại sao lại nổi giận lên như vậy. Cả phòng vẫn im lặng không tiếng đáp, tôi quay đầu lại mới phát hiện ra Biên Nhược Thủy đã đi mất rồi, tự dưng cơn giận xẹp xuống, tôi ngồi phịch lên giường, cúi mặt lầm bầm chửi thề mấy câu cho hả.

Hôm đó phòng tôi an tĩnh khác thường, ai cũng chỉ chăm chú lo chuyện của mình. Biên Nhược Thủy lúc về không liếc tôi lấy một cái, tôi nằm trên giường cũng lười để ý, cứ bơ hần đi mấy ngày cũng tốt, để cho hần tỉnh ngộ ra tôi không phải loại hay ho gì, rồi sẽ không để dành tiền ăn của mình mà mua đồ ăn cho tôi nữa.

Chiến tranh lạnh kéo dài suốt một tuần, tôi không còn ở lại lớp sau giờ học để hần phụ đạo nữa, thay vào đó là đi chơi bên ngoài. Tôi lại quay về với cuộc sống trước đây, cái sự chăm chỉ ngày trước đã bị quăng đi không thương tiếc thì để có lại vô cùng khó, tôi lại bắt đầu sa đà, vào lớp chỉ ngủ, hết giờ đi chơi.

Trường tôi có một con sông, mùa đông thì đóng băng cứng đét, mùa hè toàn bốc mùi thối lên. Hôm đó tự nhiên tôi lại có cảm hứng muốn ra bờ sông ngồi, muốn hưởng tý thi vị sông thối, lên đây cốt tinh thần một chút. Lưu Dục vừa nghe tôi nói muốn ra bờ sông thì vội bỏ đám con gái chạy theo, tôi mua hai cái bánh bao cầm theo tới bờ sông. Đã vào xuân, băng trên sông đã tan hết. Mùa này thỉnh thoảng hay nổi lên những trận gió nhẹ, tôi nhướn mắt nhìn xung quanh, chẳng ai ngồi đây ngắm hoa như tôi cả.

Lưu Dục kể với tôi dạo gần đây Biên Nhược Thủy vẫn kiên trì chờ tôi ở trong lớp, buổi tối sau khi tan học vẫn ngồi ở chỗ trước kia hay ngồi phụ đạo cho tôi, lẩm bẩm nói gì đó. Tôi cười rộ lên, rồi nói cho hần biết thực ra Biên Nhược Thủy đang nhầm lại cách giảng bài. Những lời đó chẳng rõ tôi muốn nói cho Lưu Dục nghe, hay là nói để chính mình nghe.

Tôi xé vụn vỏ bánh bao, ném vào trong hồ: “Nào, tới đây ăn đi nào!”

Gió nổi lên mang theo mùi hôi thối quét qua mặt, lúc này tôi nhận ra nước sông kinh khủng như thế này thì làm sao có cá, tôi cúi đầu nhìn lại cái bánh bao, nảy vô ý ném nhiều vụn bánh quá, còn ngất luôn cả nhân nữa. Giờ mới thấy hối hận cũng hơi muộn rồi, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng háng giọng, cái điệu này nghe như của Tiểu Vĩ, cho nên tôi cũng chẳng buồn quay đầu lại nhìn.

“Tổng Thiên Lộ, mày muốn rèn tính nhẫn nại hay sao hả? Ngồi đây ăn chi bằng mang tới wc ăn quách cho rồi! Ha ha..”

Tôi quay đầu lại đã thấy Tiểu Vĩ mặt mũi bầm dập đứng ngay sau. Tôi nặn óc mãi mới nhớ ra, đúng rồi, Tiểu Vĩ đã cướp Trương Kỳ Kỳ từ tay tôi rồi thì phải. Tôi nghiêng người nhìn ra sau lưng hẳn, không thấy Trương Kỳ Kỳ, thật không giống tính cách của Tiểu Vĩ! Nhẽ ra lúc này hẳn phải ôm Trương Kỳ Kỳ tới đây khiêu khích tôi mới phải chứ!

“Đừng tìm nữa, tao bỏ con Trương Kỳ Kỳ rồi.” Tiểu Vĩ nhăn mày, dứt tay vào túi quần thông thả tới gần tôi, vừa nhai kẹo cao su, vừa nói: “Bất cứ người nào khiến mày vừa mắt tao phải cướp đi bằng được, sau đó đợi mày có người khác mới quẳng chúng nó đi.”

Khó có hôm nào tâm tình tôi “tốt” như hôm nay, còn tiếp lại hẳn được mấy câu, “Cảm ơn mày, giúp tao vứt đi mấy thứ đồ ăn thừa. Nhưng lúc này mày tới tìm tao thì hơi sớm đó! Tao còn chưa tìm được người nào mới cơ. Mà nhờ đâu tao chứng mất đứa nào, mày có giúp tao dạy dỗ đứa đó không?”

“Mày đã có rồi!”

“A...” Tôi đi tới trước mặt Tiểu Vĩ, nhìn khuôn mặt đang dần méo mó biến dạng của hẳn, hỏi: “Vậy phiền mày cho tao hay, Tống Thiên Lộ tao đang thích ai?”

Tiểu Vĩ không trả lời, tôi lách qua người hẳn, bỏ đi, hẳn vội xoay người lại, túm lấy tay tôi: “Tống Thiên Lộ.”

“Còn chuyện gì sao?” Tôi nghiêng đầu hỏi hẳn, “Đã hai năm rồi, ngay cả đứa con gái ngủ với mày tên là gì tao còn không biết, mày định phân cao thấp với tao có ý nghĩa gì chứ?”

Tôi định đi về phòng học thì tiếng Tiểu Vĩ đã vang lên phía sau: “Mày đã có người thích rồi, đừng hòng lừa tao! Mày cứ thích con nào là lại tới chỗ này ăn bánh. Mày cứ chờ đấy, tao sẽ trả lại cho mày gấp nhiều lần! Con mẹ mày, cứ đợi đó...”

Tôi ngán ngẩm bước đi, trừ tâm thần, tôi chẳng tìm được từ gì khác mà hình dung ra hẳn nữa.

Hết giờ học, tôi thoáng thấy Trương Kỳ Kỳ đang đứng run rẩy trước cổng trường, cô ta là học sinh ngoại trú, lẽ ra giờ này đã phải về tới nhà rồi chứ. Trương Kỳ Kỳ nhìn thấy tôi, vội chạy tới, nước mắt lưng tròng, tôi đứng lại nhìn khó hiểu.

“Thầy giáo gọi em lên nói chuyện, nhà em đã biết hết mọi chuyện rồi, giờ em không dám về nhà nữa! Ô ô...”

Trương Kỳ Kỳ khóc tới đỏ cả mắt, nhìn tới là sột ruột, xem ra trong lòng nàng, tôi cũng còn chút ý nghĩa! Tôi tự giấu mình, chuyện cô ta có quan hệ cùng Tiểu Vĩ bị thầy giáo phát hiện, cô ta lại chạy đi tìm tôi để than thở, cô ta muốn cái gì cơ chứ. Tôi lạnh lùng nhìn Trương Kỳ Kỳ, nói mỉa mai: “Không sao, mẹ em mà hỏi thì em cứ bảo mình bị áp lực quá, không có người yêu để than thở thì không học được.”

“Đáng ghét, đáng ghét!” Trương Kỳ Kỳ vừa khóc vừa dấm vào hai vai tôi, tôi nắm lấy cánh tay ngăn lại thì nàng lại dấm vào ngực, tôi định đẩy ra thì phát hiện cả người Trương Kỳ Kỳ đã mềm nhũn, trượt xuống phía dưới. Tôi cả kinh, vội vàng đỡ dậy, mới hay cả khuôn mặt nàng đã trắng bệch như tượng, bèn hốt hoảng ôm nàng tới phòng y tế.

“Hạ huyết áp!” Lão bác sĩ thú y thông dong tiến lại gần giường bệnh, chưa xem bệnh kỹ đã ra lời chuẩn đoán, cánh tay tôi chợt nhói lên một cái, Trương Kỳ Kỳ vẫn rất nặng.

Một lát sau Trương Kỳ Kỳ tỉnh lại, cha mẹ nàng cũng tới, tôi vừa thấy bóng hai người nên biết điều linh đi trước. Nhờ đâu bị cha mẹ nàng ta hiểu nhầm là Tiểu Vĩ thì làm sao hai cái lỗ tai của tôi đỡ được đây.

Tôi đi chậm chậm, bỗng nhiên thấy trong lòng trống rỗng lạ kỳ, trước đây chưa từng có cái cảm giác như thế này, giờ tôi muốn làm gì cũng không rõ. Tôi rõ ràng rất ghét Trương Kỳ Kỳ, tôi nghĩ nàng là đồ dê tiện, là đồ phản bội, nghĩ nàng bị thế là đáng đời, nhưng vừa nhìn thấy nàng té xỉu, tôi đã quýnh cả lên, đã khó chịu, đã buồn khổ, ngay cả tôi cũng không hiểu ra sao nữa.

Cổng ký túc xá đã đóng, nhưng cũng chẳng sao, gác cổng có quen biết với tôi, nửa năm thay ba cô người yêu, đứng trước cổng có bảo vệ vẫn ôm hôn, ai muốn không nhớ cũng không được.

Quả nhiên, tôi vào cửa tự do, bảo vệ chả thèm liếc nhìn tôi lấy một cái. Tôi về phòng, mấy đứa trong ký túc xá đã rúc vào chăn ngủ không thấy bóng, chỉ còn chỗ giường Biên Nhược Thủy là còn ánh đèn. Nghe

tiếng cửa mở, Biên Nhược Thủy vội ngẩng đầu lên nhìn, ánh đèn pin chiếu thẳng lên khiến mặt hắn trắng bệch như ma.

“A mẹ ơi...đại ca...đại ca đừng làm em sợ!” Tôi cố ý nói giọng run rẩy, Biên Nhược Thủy nhìn tôi thản nhiên cười, rồi cuộc hắn cũng chịu cười lại với tôi rồi. Tôi tới ngồi xuống cạnh giường hắn, đột nhiên không biết mở lời như thế nào, cuối cùng đành chờ hắn nói trước.

“Đạo này cậu không học hành gì cả sao?”

“Cậu không phụ đạo cho tớ!” Tôi nói rồi nhào qua hắn, nằm đè lên cả chân lẫn người, nghe được phía dưới mình tiếng hô hấp ngắt quãng, khó thở.

Biên Nhược Thủy dùng sức kéo khoảng cách trước ngực ra cho dễ thở, rồi thở hổn hển hỏi lại tôi: “Tớ đâu có không chịu phụ đạo cậu, ngày mai nhé, cậu chịu không?”

“Không chịu!” Tôi vẫn đè lên người hắn, cố tình dùng lực mạnh hơn.

“Sao không chịu?”

Thấy tôi không đáp, Biên Nhược Thủy lại hỏi: “Tổng Thiên Lộ, gần đây tâm trạng cậu không tốt sao?”

“Tớ thấy trống rỗng quá!” tôi đáp

“Thời kỳ mãn kinh đó!” Đạt Hề Duệ trong phòng cười phớt lờ, ngẩng đầu nhìn qua chỗ chúng tôi.

“Thật không?” Biên Nhược Thủy hỏi.

“Thật cái gì chứ?” Tôi nhận đầu hắn xuống gối, “Có cậu mới tới kỳ mãn kinh ấy!”

“Không phải, ý tớ hỏi là cậu có thật là thấy trống rỗng không? Thực ra trống rỗng là một loại cảm xúc rất ngắn, thể hiện việc cậu có một loại khát khao, bởi muốn một thứ gì đấy mà bắt đầu tìm kiếm, nhân sinh không phải là như thế này sao? Mỗi người đều tìm kiếm bản thân mình trong sự trống rỗng, vậy ai có thể là người còn thanh tỉnh đây? Đôi khi trống rỗng cũng là một loại hưởng thụ, khi tâm linh cậu được thả lỏng, nếu lúc nào cậu cũng theo đuổi một mục tiêu, lúc nào cũng lý trí như thế thì một mối biết bao, Nietzsche đã từng nói: ‘Khi con người cảm thấy chán ghét sự tìm kiếm, ấy là lúc đã tìm thấy rồi’...”

“Không phải thế...” Tôi vừa nói vừa lặn vào chăn nằm cùng Biên Nhược Thủy. “Tớ cũng không hiểu tại sao, rõ ràng trong đầu có rất nhiều chuyện muốn làm, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, làm cái gì trước, cũng không biết nên làm điều gì, hầy....tớ nói không rõ ra được, chán quá đi, nào, cho tớ ôm một cái đi!”

Biên Nhược Thủy sững sốt, còn tôi thì cứ thoải mái ôm lấy hắn, dụi mặt vào vai hắn, trên người Biên Nhược Thủy có mùi cỏ dại thơm nhàn nhạt, không biết có phải do ăn nhiều rau quá mà thành thế không. Hắn nằm im, chỉ có hơi thở là gấp hơn đôi chút, tôi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt hắn. Đột nhiên nghĩ con người ta ngày và đêm hoàn toàn khác nhau, gương mặt Biên Nhược Thủy nhìn trong đêm rất mê người.

“Cho người ta sờ một chút...” Ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại phun ra câu ấy, Biên Nhược Thủy vội đẩy tôi ra, tôi túm tay hắn lại, oán giận nhìn hắn mà rên rỉ: “Tâm trạng người ta hôm nay không được tốt, lại còn trống rỗng nữa. Như có quả tạ đè lên ngực đây này, sờ cậu có một chút thì có chết ai đâu cơ chứ?”

Biên Nhược Thủy hoảng hốt lắc đầu, đảo mắt nhìn quanh phòng, tôi mặc kệ hắn có đồng ý hay không, vươn tay ra phía trước sờ, Biên Nhược Thủy bất an giãy dụa khiến tôi bỗng nhiên thấy hứng thú, tự nhiên muốn đùa dai, coi nếu tôi sờ xuống phía dưới thì sẽ có phản ứng gì, kết quả là tôi di tay sờ xuống, không ngờ cả tôi và hắn đều đóng băng.

Đã cứng rồi! Tôi chớp chớp mắt, tay cũng chưa rút về, Biên Nhược Thủy như sắp khóc tới nơi. Tôi ngồi dậy leo lên giường mình, còn để lại một câu: “Tớ hiểu rồi, hiểu hết rồi, cậu không giống với tớ!”

Biên Nhược Thủy kéo tay tôi lại hỏi khác cái gì, tôi lờ hắn đi, leo lên giường, Biên Nhược Thủy im lặng khiến lòng tôi rối bời. Tôi điều chỉnh lại hô hấp, tới khi đã bình ổn rồi thì nghe giường dưới vang lên tiếng nấc khe khẽ như tiếng khóc, hình như Biên Nhược Thủy đang khóc.

Tôi đột nhiên thấy khó chịu, vươn đầu ra nhìn xuống giường phía dưới, “Cậu khóc gì chứ?”

Biên Nhược Thủy không trả lời, tôi hít một hơi dài, nằm lại trên giường. Không có cách rồi, khóc cũng là một việc vô phương cứu chữa, hai người chúng tôi khác nhau, nhìn hần như thế, có thể bị một thằng con trai khác khiến cho cứng lên, căn bản là cái gì hần cũng không biết, là một đứa vô cùng ngây thơ. Khoảng cách giữa tôi với hần vĩnh viễn không thể xóa nhòa được! Cái cảm giác thất vọng lại dâng lên, ngay cả một người bạn cũng không có, tôi thở dài, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Sáng hôm sau, Biên Nhược Thủy thức dậy với đôi mắt sưng mọng lên như quả đào. Hần bê chậu nước rửa mặt đi qua tôi khiến tôi giật mình hoảng sợ, vội vàng túm hần lại, hỏi: “Sao thế?”

Biên Nhược Thủy bưng bình giấy tay tôi ra, lần đầu tiên tôi mới thấy Biên Nhược Thủy có thái độ này. Hần cúi đầu không nhìn, giống như không thêm biết tới sự tồn tại của tôi, cứ thế bưng chậu nước rửa mặt đi ra ngoài.

“Chuyện gì thế? Chúng mày trên nó đúng không?” Tôi đưa bộ mặt khó hiểu nhìn khắp phòng.

Mấy đứa trong phòng đều giương một bộ mặt y chang tôi ra, Lưu Văn Tuấn vừa ngáp vừa nói: “Đêm qua mày với nó còn nói chuyện với nhau cơ mà! Tao nghe Đạt Hề Duệ nói, hai đứa mày còn nằm chung giường, đắp chung chăn, không đúng sao? Mày không biết thì sao bọn tao biết được!”

Tôi chờ người ra, chuyện này xem ra là do tôi tự chuốc lấy rồi, rốt cuộc là tôi làm sai cái gì chứ? Đúng là chẳng hiểu gì cả. Lẽ nào là tại câu nói tôi qua sao? Không phải như vậy chứ? Đúng là do tôi hay nói những thứ làm tổn thương người khác rồi. Tôi vô vô đầu, bản thân mình lại không nhận ra. Thật là...

Hôm đó Biên Nhược Thủy vẫn làm mọi chuyện như thường lệ. Cơm của tôi là do hần mua, tất bần cũng do hần giặt. Duy chỉ có một chuyện là khác, hần không thêm để ý tới tôi, có cố bắt chuyện với hần như thế nào hần cũng sẽ bỏ lơ như chưa hề thấy tôi, chân như lép bánh xe gắn mô-tơ, cứ thấy đáng tôi là chạy mất dạng.

Buổi chiều tôi đứng đợi ở trước cửa phòng vệ sinh nam, tính chờ Biên Nhược Thủy vào thì chặn hần ngay ở cửa. Biên Nhược Thủy nghiêng sang trái tôi cũng sang trái, hần nghiêng sang phải tôi cũng sang phải, tới lúc Biên Nhược Thủy không chịu nổi nữa mà ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt nhỏ gầy của hần, tôi lại đột nhiên chẳng biết nên nói gì.

“Có chuyện gì thế?” Biên Nhược Thủy vẫn hạ giọng nói, nhưng là dùng loại ngữ khí vô cùng xa lạ.

Tôi cười gượng mấy tiếng, “Không có gì, thứ sáu này cậu có rảnh không? Ra ngoài đi ăn với mấy đứa cùng lớp đi, toàn con trai cả, cậu cũng đi cùng đi, tớ mời.”

Chuyện mời đi ăn này nọ chỉ là do tôi không biết nói gì mà bừa đại ra, nhưng đã nói thành lời rồi thì sẽ không thay đổi nữa. Nhân dịp này bồi dưỡng ăn uống cho Biên Nhược Thủy luôn, sẵn tiện chơi bởi thoải mái một chút, biết đâu chuyện hiểu lầm giữa tôi và hần sẽ được gỡ bỏ.

“Các cậu đi ăn đi, tớ không ưa nói chuyện, đi chỉ tổ làm các cậu mất hứng.”

“Không sao mà!” Tôi cao giọng, vui vẻ nói: “Cậu phải góp mặt chứ! Dù sao chúng ta đi đồng như thế, có một người cũng không làm mất hứng nổi đâu.”

“Tớ không đi thì cũng không có gì to tát lắm, chỉ là vắng một người thôi mà, xin lỗi...”

Tôi thoảng cái bực mình, chỉ thẳng vào mặt hần mà gào lên: “Tớ nói cho cậu biết, cậu đừng có nói cái kiểu ấy! Đã tính như thế rồi, cậu nhất định phải đến, không được để cho tớ leo cây!”

Nói xong tôi vội vàng chạy đi, không kịp để cho Biên Nhược Thủy nói thêm một lời nào nữa. Đường lúc đi bỗng thấy Tiểu Vĩ đứng dựa ở cửa lớp, tay đút túi quần chẳng hiểu đang làm gì, chỉ thấy hần lạng lẽ nhìn theo tôi, tôi quay lại liếc nhìn hần, Tiểu Vĩ bỗng nhiên nở nụ cười khiến tôi rớn hết cả da gà.

Hôm nay là thứ tư còn hai ngày nữa tới thứ sáu. Biên Nhược Thủy cũng không nói lại với tôi về chuyện ăn uống đó nữa, tôi mặc nhiên tự cho rằng hần không cự tuyệt. Chỉ là gần đây tính tình Biên Nhược Thủy không được tốt, mặt cứ hầm hầm, lạnh như băng. Từ sáng tới tối, từ lúc thức dậy tới lúc đi ngủ đều chỉ có một loại biểu cảm không thay đổi. Tôi nghĩ nát óc cũng không hiểu rốt cuộc mình đã chạm phải nọc gì ở hần.

Suy nghĩ chán chê, tôi quyết định đi tìm lớp trưởng, hình như trừ tôi ra, Biên Nhược Thủy chỉ thân với mỗi lớp trưởng. Cô ta không phải là người trong mộng của hần sao? Nghĩ là làm, tôi viết một mẫu giấy cho lớp trưởng, cô nàng mở ra nhìn liếc một cái rồi nhét lại trong ngăn bàn, chẳng nói năng gì, tôi chán nản gục mặt trên bàn ngủ tiếp.

Trong lúc lơ mơ, tôi cảm thấy được cái gì rung rung, vội ngẩng đầu lên, đập ngay vào mắt là một cái bụng bự. Ngẩng mặt lên nhìn tiếp, hóa ra là cái mặt béo tròn của lớp trưởng.

“Có chuyện gì thì nói nhanh lên, tôi còn có chuyện nữa!” Lớp trưởng chống nạnh, cau mày nhìn tôi, rốt cuộc thì tôi đã cảm nhận được cái cảm giác an toàn như lời Biên Nhược Thủy nói rồi. Bất luận là hình thể hay tính cách, lớp trưởng có lẽ là mẫu người ưa thích nhất của Biên Nhược Thủy.

Lớp trưởng nhìn tôi không chút phản ứng, định quay người đi, tôi vội vàng nắm tay giật lại. Cô nàng nhăn mặt vẩy tay tôi ra như muốn vẩy một con ruồi bấn tưởi nào đó, nhưng mới như vậy sao khiến Tống Thiên Lộ tôi khó chịu được, thân là một cao thủ tình trường, chiều này tôi gặp hoài, chẳng sao.

Nhưng giờ tôi không có hứng đầu mà trêu chọc, nhỏ giọng hỏi: “Biên Nhược Thủy gần đây lạ lắm, cậu có biết gì không?”

Lớp trưởng kinh ngạc nhìn tôi, nói: “Từ lúc nào cậu quan tâm tới cậu ấy vậy?”

“Thế là tớ thì không được quan tâm à?”

“Cậu không phải còn có cả tá bạn gái cần quan tâm sao?” Lớp trưởng nở nụ cười châm chọc, đột nhiên tôi thấy Biên Nhược Thủy đã lắm rồi. Cô ta không những thiếu bạn, mà căn bản là chả có lòng bao dung bao giết gì hết.

“Bỏ đi, tớ không hỏi nữa.” Tôi xua tay, ý bảo cô ta đi đâu thì đi đi.

Lớp trưởng nhìn tôi một lát, trước khi đi còn nói: “Hỏi tôi thì chi bằng đi hỏi Tiểu Vĩ đi! Hai ngày nay tôi thấy Tiểu Vĩ đi với Biên Nhược Thủy suốt.”

“Cái gì?” Tôi đập bàn đứng phắt dậy, lớp trưởng lườm tôi một cái rồi ngúng nguẩy quay đi. Cả lớp ngoái lại nhìn tôi, bỗng dưng tôi cảm thấy khó thở vô cùng, trong lòng hoảng loạn. Lại là Tiểu Vĩ, hần là âm hồn không tan được sao? Là cha tôi thiếu nhà hần hai vạn đồng hay kiếp trước tôi giết hần cơ chứ? Tại sao lúc nào cũng tìm cách chống đối tôi...

Không đúng...chuyện này không đúng...tôi chờ người ra rồi ngồi phịch xuống, Biên Nhược Thủy đâu phải là bạn gái của tôi chứ! Vậy tại sao Tiểu Vĩ lại để ý tới hần được? Nếu muốn tính chuyện với mấy đứa bạn của tôi thì hần cũng có thể đụng tới Lưu Duy mà! Chẳng phải Lưu Duy là bạn thân của tôi sao?

Hơn nữa lần đánh nhau trước, Tiểu Vĩ cũng đánh cả Biên Nhược Thủy rồi, hai người bọn họ sao giờ lại dính với nhau chứ! Đồ khốn kiếp, thằng tiểu tử Tiểu Vĩ này chắc chắn sống lắm rồi, hôm nào nhất định tôi phải tìm cơ hội dẫn hần một trận tới bến cho xong chuyện.

Ý nghĩ hận thù trước đây chưa từng có nổi lên trong lòng, ngay cả tôi cũng không rõ tại sao bản thân mình lại kích động như thế. Bao lần bị Tiểu Vĩ khiêu khích, tôi đều có thể nhẫn nhịn cho qua, ngay cả sức để nói lại một hai câu phản ứng cho có cũng không có, nhưng lần này Tiểu Vĩ đã thành công, hần đã thực sự chọc giận tôi rồi.

Hai ngày sau đó tôi cố nhịn, không muốn nghĩ tới chuyện đó nữa, toàn tâm toàn ý lo chuyện mời bạn bè tụ tập. Trừ Biên Nhược Thủy, tôi còn mời thêm bốn, năm đứa bạn bình thường nữa, cố lựa ra những đứa ăn ít, uống cũng vừa vừa. Để làm lành với Biên Nhược Thủy mà tôi còn phải cáng thêm cả một lũ ăn không uống không, đúng là nhiều khi thấy mình điên thật rồi.

Thứ sáu, tôi vui vẻ chạy tới quán đã đặt trước, mặt tiền quán cũng không lớn lắm, chỉ có ba tầng. Nhưng chúng tôi vốn ăn quen quán này, ở đây có món vịt nướng và mao huyết vượng (*) rất ngon, bình thường vẫn hay tới đây ăn, tôi đặt trước một bàn cho thứ sáu, rồi tới quán thật sớm chờ mọi người.

Tới giờ mọi người đều đến đông đủ, chỉ còn thiếu Biên Nhược Thủy. Các món đã dọn lên, mọi người bắt đầu động đũa ăn uống vui vẻ, Lưu Duy để ý, quay sang hỏi tôi, “Mày không định ăn à?”

7. Chương 7 - Chương 7

“Mày cứ ăn đi!” tôi cúi đầu, uống cạn chén rượu.

Cả bàn ăn uống cười đùa vui vẻ, rượu vào lời ra, bày trò âm ỉ, trêu chọc này nọ. Bình thường thì tôi đã sớm nhập cuộc chơi rồi, nhưng hôm nay thì khác, tôi không làm sao cho tâm trạng khá hơn được, chỉ còn cách uống rượu hết chén này tới chén khác. Biên Nhược Thủy, tại sao hắn không tới?

Tôi đứng dậy, nói phải vào nhà vệ sinh kiểm có chạy về trường, tiền đã đưa trước cho Lưu Duy, vắng mợ thì chợ vẫn đông. Tôi không thể ngồi yên ở đây nữa, tôi phải tìm bằng được Biên Nhược Thủy. Tôi muốn hỏi hắn cho ra nhẽ, tại sao hắn không tới cũng không chịu nói cho tôi một tiếng. Có lẽ men rượu đã ngấm vào người, có cảm giác hơi nóng đã bốc lên tận mặt, chỉ muốn đập phá hết những thứ trên đường đi.

Biên Nhược Thủy không có điện thoại di động, nên tôi chỉ có thể tìm xem hắn còn ở trong trường hay đã về nhà rồi. Phần lớn học sinh nhân ngày cuối tuần đã rời trường về nhà chơi, tôi ngó nghiêng nhìn vào sân trường. Dãy lớp học chắc là đã khóa rồi, nhưng tôi vẫn muốn đi coi qua, nhớ đâu hắn ở đó thì sao.

Tôi đẩy cửa vào, hai người trong lớp vội ngẩng đầu lên nhìn, cả ba người chúng tôi dờ ra im lặng nhìn nhau một lúc lâu. Biên Nhược Thủy cầm trên tay một cuốn sách, Tiểu Vĩ cầm vở, vị trí này, thời gian này, khung cảnh này vốn dĩ rất quen thuộc với tôi, chỉ là người ngồi ấy đã thay đổi rồi.

Tôi chạy qua, giơ chân đá cho Tiểu Vĩ một cái thật mạnh, hắn ngã ra đất khiến bàn ghế cũng xô lệch theo. Tiểu Vĩ mềm nhũn vô lực trượt xuống góc tường. Biên Nhược Thủy xô ghế đứng dậy, nhìn tôi sững sờ.

Tôi không thêm nói một câu, đi tới chỗ Tiểu Vĩ đang ngồi xụi lơ. Mặc xác hắn là biến thái hay là nghiện bị đánh, tôi giờ chỉ muốn đánh người, hắn là ai cũng được, chỉ cần có chỗ cho tôi trút giận là được hết.

Không rõ do hơi rượu xông lên não hay làm sao đó mà bỗng dưng tôi thấy có ngấn nước trong mắt Tiểu Vĩ. Nhất định là mình hoa mắt rồi, tôi tự nhủ rồi vùng nắm đấm lên, nhưng Biên Nhược Thủy đằng sau lại kéo lại, tuy kéo không mạnh, nhưng tôi có thể cảm giác được hắn đang dồn hết sức ngăn cản không cho tôi đánh tên Tiểu Vĩ khốn kiếp kia.

“Tại sao?” Tôi quay người lại nhìn Biên Nhược Thủy.

Trên trán Biên Nhược Thủy đã rịn mồ hôi, trong khí trời mùa đông mà cũng đổ mồ hôi được sao? Lẽ nào Tiểu Vĩ thực sự tốt như thế? Tất cả bạn gái tôi đều chạy theo hắn, ngay cả Biên Nhược Thủy cũng ở cùng hắn.

“Sao cậu lại đánh Tiểu Vĩ?” Giọng Biên Nhược Thủy run rẩy khiến tôi khó chịu bội phần.

Tôi nhếch mép cười, vùng tay đẩy Biên Nhược Thủy ngã dúi vào đám bàn ghế xô lệch, hét to, “Không có vì sao hết, tôi thích đánh người thì đánh đấy, thì làm sao nào? Cậu làm gì được tôi?”

Mặt Biên Nhược Thủy tái nhợt đi, hắn kéo tay tôi lại, run giọng nói: “Vậy cậu đánh cả tớ nữa đi, đánh tớ cũng khiến cậu thoải mái thôi.”

Tôi không ngờ hắn lại nói như vậy, cơn giận mắc nghẹn nơi cổ họng thoáng cái đã bị hắn dội nước lạnh vào, chỉ còn sót lại một nỗi chua xót mĩa mai trong lòng. Tôi chưa từng cảm nhận được loại cảm giác này, tựa như cả người đang treo lơ lửng nơi vách núi cheo leo, phía trên là một đám người, nhưng không ai chịu chia một cánh tay ra cho tôi nắm lấy.

Tôi buông lỏng tay xuống, “Không cần, sau này tớ sẽ không đánh người nữa, đây là lần cuối cùng.”

Tôi quay người đi ra khỏi lớp, Biên Nhược Thủy đuổi theo tôi tới tận cửa, hỏi dồn, “Tổng Thiên Lộ, cậu nói thế là có ý gì? Cậu không còn muốn làm bạn với tớ nữa sao?”

Tôi khựng lại, quay đầu nhìn Biên Nhược Thủy, nhìn vẻ mặt hắn khóc meo meo, không còn vẻ lạnh lùng như mấy ngày nay nữa mà đã hoàn toàn biến thành một người khác, một người không thể kiềm chế được

cảm xúc. Hắn khóc lớn lên, khiến bao người đi qua phải ngoái lại nhìn. Rõ ràng tôi rất tức giận, nhưng vẫn không thể khống chế bản thân, tự động bước tới bên hắn.

“Đừng khóc nữa, làm người ta tưởng tớ bắt nạt cậu kìa!” Tôi cố dần lòng xuống vỗ về hắn.

“Thật không?” Biên Nhược Thủy ngừng khóc, gương đôi mắt to tròn nhìn tôi.

Tôi hít sâu một hơi, sượng sùng nói, “Chỉ cần sau này cậu phụ đạo cho tớ là được, đừng học chung với Tiểu Vĩ nữa, chỉ hai chúng ta học riêng thôi.”

“Tớ không thể làm thế với Tiểu Vĩ được!” Biên Nhược Thủy nói nhanh, như không cần phải suy nghĩ nhiều.

Lời Biên Nhược Thủy nói ra như cho tôi một đá xuống giếng, thật hay, Tiểu Vĩ quả nhiên lợi hại. Tôi đã từng nghĩ rằng dù ai có rời tôi đi nhưng riêng Biên Nhược Thủy thì không, bởi vì hắn là người đối với tôi tốt nhất chỉ sau cha mẹ tôi. Hắn thật lòng muốn làm bạn với tôi, tôi chắc chắn là người bạn đầu tiên trong đời của hắn. Nhưng giờ tôi mới ngộ ra rằng, bất luận là ai, dù có bao lời nói ngọt thế nào chẳng nữa thì cuối cùng, vẫn sẽ rời xa tôi.

Tâm trạng tôi chưa bao giờ tuột dốc thảm hại như thế, ngay cả sức để nói cũng không có. Tôi ngơ ngẩn xoay người bỏ đi, lần này Biên Nhược Thủy không gọi tôi nữa, đi một đoạn lại mơ hồ nghe tiếng Tiểu Vĩ nói gì đó đằng sau cũng chẳng buồn quay đầu lại.

Tôi đang làm cái gì cơ chứ? Tôi khó chịu cái gì cơ chứ? Từ lúc nào tôi đã đánh mất đi cái mặt nạ bình thản vẫn hay đeo? Đột nhiên tôi muốn được về nhà, muốn nghe tiếng quát của cha, muốn nghe tiếng cảm râm của mẹ, muốn rời xa nơi này mãi mãi...

Tôi về nhà, mọi chuyện vẫn diễn ra như thường nhật, mẹ lúi húi nấu cơm trong bếp, ba ngồi một mình trong phòng khách xem TV cười vang, tôi bước vào cũng chỉ liếc nhìn tôi một cái, buông câu, “Về rồi à” rồi lại cười tiếp. TV đang chiếu một tiểu phẩm hài, có ai đó tôi cũng không buồn nhìn.

Ngồi ăn cơm, mẹ tôi cười hỉ hả: “Thiên Lộ à, tuần này con thế nào? Thành tích của con không phải vẫn tệ như lúc trước đó chứ?”

Ba nghe nói cũng dừng đùa nhìn, tôi cố nặn ra bộ mặt tươi cười nhất có thể, giả vờ thản nhiên đáp lại: “Đúng rồi a! Gần đây con học vẫn thế, thấy sách cũng giống như thấy bà mẹ trẻ của con a...”

Nghe tôi nói, mẹ tôi cười lớn. Bỗng nhiên tôi phát hiện ra nơi đuôi mắt mẹ có đã có những nếp nhăn dài. Ba tôi trông vóc dáng vẫn còn như xưa, nhưng sức khỏe rõ ràng đã không còn như trước nữa, tại sao tôi mới chỉ vắng mặt có hai ngày cuối tuần mà cha mẹ đã già đi nhiều như vậy rồi?

Buổi tối đi ngủ, mẹ tôi vào phòng đưa thêm tấm chăn. Bà ngồi đầu giường nhìn tôi cả buổi, nhìn tôi chắc tới mờ cả mắt rồi mới chịu mở miệng hỏi: “Thiên Lộ, con dạo này có phải có chuyện gì không vui không? Có thì cứ nói với mẹ đi, lúc này có ba con ở đó mẹ không tiện hỏi.”

“Đâu có gì ạ!” Tôi nhận chăn, ngoác miệng cười

Mẹ tôi nghe xong thì sầm mặt xuống, giận dữ nói: “Còn không nói cho mẹ nghe sao hả? Con vừa bước vào nhà thì mẹ đã biết rồi. Con á, nếu tâm trạng tốt thì vào phòng đã đá bay giày rồi, lúc này con về thì cần thận cởi giày ra để ngay ngắn. Mà nếu con vui vẻ thì đã sớm cãi nhau ầm ĩ với ba con, mẹ còn không biết sao...”

Tôi lúng túng, thì ra trước nay mình ở nhà hay như thế. Mẹ coi sắc mặt tôi thay đổi, liền đến bên cạnh nhìn, lo lắng hỏi tôi có chuyện gì không. Tôi liên miêng chối không sao, làm sao có thể nói với mẹ một năm mình thay tới bảy cô bạn gái, mà những người đó toàn là do Tiểu Vĩ cướp mất chứ? Thân làm con trai lại thất bại như thế làm sao nói ra miệng được đây!

Cho tới khi tôi thề thốt chán chê rồi mẹ mới chịu an tâm về phòng đi ngủ, trong phút chốc, tôi nhận ra mẹ so với mấy cô bạn gái trước đây của tôi còn dễ tính hơn gấp bội, chỉ cần tôi nói mấy câu dễ nghe là đã cười thoải mái, tuyệt đối tin tưởng tôi. Tại sao trước đây tôi luôn muốn những khuôn mặt tươi cười vui sướng này xuất hiện ở những ai cơ chứ?

Tôi lên ban công tầng trên, cầm theo một điếu thuốc. Đang lúc hút, tôi nghiêng đầu nhìn băng quơ thì phát hiện ra ba đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào. Tôi cả kinh, vội dụi thuốc đi. Cổ họng khô khốc, ba tôi bình thường hay đi ngủ sớm, lần nào nằm lên giường cũng chỉ cần một phút sau là đã nghe thấy tiếng ngáy rồi, hôm nay tự nhiên lại lên đây khiến tôi trở tay không kịp.

“Muốn hút thì cứ hút đi, nếu trong lòng thấy buồn bực thì hút cũng được.”

Đây phải chăng là sự yên bình trước cơn bão, tôi lắc đầu quay người lại thì bắt gặp khuôn mặt thân thiết của ba. Ông vuốt cằm, lưỡng lự hỏi: “Mấy ngày nay con có chuyện gì phải không?”

“Dạ?...” Tôi tròn mắt nhìn.

Ba tôi chậm rãi cười, rồi mới nói: “Lúc này có mẹ nên ba không tiện hỏi, ba sợ mẹ con lại sốt ruột lo lắng. Giờ bà ấy không ở đây rồi, con có chuyện gì cứ tâm sự với ba, hai người chúng ta cùng nói chuyện, được không?”

Tôi ngẩn người ra, trong lòng nổi lên chút tư vị. Ba nhìn bộ dạng của tôi, liền xua tay nói: “Ba biết trong lòng con đang rối rắm, nếu không muốn nói thì cũng đừng miễn cưỡng. Chỉ cần con hiểu rõ nên làm như thế nào là được rồi, con cũng đừng buồn, đã không còn nhỏ nữa, chuyện gì có thể cho qua được thì cho qua đi, đừng khiến ba mẹ lo lắng.”

Tôi gật đầu, cười gượng. Hai cha con đứng trên ban công nói chuyện, thoạt trông có vẻ hơi kỳ cục, nhưng như thế này trông chúng tôi còn giống một gia đình hòa thuận hạnh phúc hơn nhiều. Nói chuyện chừng nửa giờ, ba cũng chịu về phòng đi ngủ.

Bỗng dưng lại có ý nghĩ vô cùng trẻ con, muốn quay trở lại lúc 3 tuổi, nếu có thể như thế thì tốt quá rồi, hơn nữa tôi còn có kỷ ức đẹp, hưởng thụ được trọn vẹn cảm giác mình là cục cưng của cha mẹ. Được chiều chuộng, được nâng niu, được bảo vệ, chỉ cần khóc một cái là có bao nhiêu người quan tâm, dỗ dành.

Dường như quãng thời gian được nuông chiều thương yêu ấy đã bị tôi phủ bụi hết. Tôi còn nhớ lúc bé đã bị ba đánh bao nhiêu lần, còn mẹ thì ngày nào cũng cần nể. Tới khi lớn rồi, ba mẹ chẳng thèm trách mắng tôi nữa, trái lại còn rất tôn trọng con cái, bản thân tôi trước mặt họ cũng không dám làm điều gì trái ý. Cuối cùng cũng từ từ hiểu ra, có một số chuyện không thể nào chia sẻ với cả gia đình được nữa, chỉ có thể tự thân giải quyết mà thôi.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, lần đầu tiên mới nhận ra mình cũng có thể đa cảm tới vậy. Tôi nhớ cách đây không lâu Biên Nhược Thủy đã từng nói với mình: “Trời mùa hạ tuy rằng có nhiều sao, rất trong, rất sáng, nhưng có cảm giác hỗn loạn, tóe thích trời đêm như thế này, trong suốt không lẫn một chút tạp chất, khiến cho tâm hồn trở nên thoải mái, rộng mở.”

Hồi trước hay nghĩ đây chỉ là lãng mạn vớ vẩn, giờ hóa ra nhìn cũng có chút chút cảm giác. Nhìn bầu trời đêm quả thực làm con người ta dễ bình tĩnh trở lại.

Tôi lại nghĩ về chuyện xảy ra sáng nay, giờ ngẫm lại mới thấy Biên Nhược Thủy chẳng sai chỗ nào cả, hẳn cũng chỉ là bạn bè bình thường của tôi thôi, hẳn cũng có những mối quan hệ của mình, tôi đâu thể nào bắt hẳn chỉ ở cạnh tôi thôi. Hẳn muốn kết bạn với Tiểu Vĩ là quyền của hẳn, tôi đâu có tư cách gì xen vào rồi nghĩ hẳn phản bội. Tại sao lúc đó tôi lại kích động như vậy? Thậm chí ngay cả lý lẽ giản đơn như này cũng không hiểu ra nổi?

Tôi đứng ngắm trời đêm tới tận khuya, càng nghĩ càng thấy việc mình làm ban sáng rất sai lầm. Thậm chí tôi còn không biết tại sao mình lại nổi giận, trong lòng có một cảm giác khó chịu, như có tảng đá đè nặng trong lòng ngực, bấy thế nào cũng không ra. Cuối cùng tôi đành chịu thua, về giường đi ngủ.

Chủ nhật tôi mới về trường, hai ngày nay tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, không thể gây nhau với Biên Nhược Thủy chỉ vì tên tiểu tử Tiểu Vĩ kia được, thật chẳng đáng chút nào.

Lúc về ký túc xá, Biên Nhược Thủy còn chưa tới. Tôi mới nhớ ra, nhà Biên Nhược Thủy cách trường rất xa, mỗi lần đi đều phải chuyển xe mấy lần mới tới. Tôi cầm lấy mấy thứ lên giường ngồi coi, rồi chạy đồng chạy tây đùa giỡn người này người nọ, có thể mới thấy thời gian trôi nhanh hơn một chút.

Tối tận lúc đi học vẫn không thấy Biên Nhược Thủy đâu. Giữa giờ có người gọi thầy giáo ra ngoài, tôi ngồi nghĩ lơ mơ, không biết có phải xin phép nghỉ cho Biên Nhược Thủy hay không. Quả vậy, Biên Nhược Thủy có việc bận nên không tới học, tôi ngẩng đầu nhìn lên chỗ hắt ngời, rồi lại gục xuống bàn ngủ.

Cả một tuần trời, Biên Nhược Thủy không tới trường. Không ai biết hắt đi đâu, tôi hỏi rất nhiều người, nhưng kết quả thu lại chỉ có một – không biết! Cặp sách của Biên Nhược Thủy vẫn còn trong phòng, không ai lấy mất, vậy có nghĩa Biên Nhược Thủy nhất định quay lại đây.

Bảy ngày, tôi cuối cùng cũng đã hiểu được sự quan trọng của hắt đối với mình, gấp đủ thứ chuyện rắc rối. Ăn uống, giặt quần áo, trải giường, phơi chăn...riêng chuyện ăn uống cũng kéo theo cả đám vấn đề. Trước khi Biên Nhược Thủy tới tôi còn có thể tự lo sinh hoạt của bản thân, Biên Nhược Thủy tới rồi đi thì tôi biến thành tên què dở.

Tất bật chất thành đống trong chậu kiến bu đây; trên giường toàn vụn gì nữa không biết, có phải, quét thế nào cũng không sạch, nằm ngủ cứ như nằm lên sạn vậy; tôi nằm trên giường, không còn người ở dưới đưa đồ này đồ nọ. Tôi có kêu than thì chẳng đứa nào thèm nghe, nhưng đứa nào cũng chỉ nói với tôi một câu duy nhất: “Mày tưởng tao là Biên Nhược Thủy chắc!”...

Mấy đêm liền tôi không thể ngủ ngon được, chỉ cần hơi nghiêng đầu nhìn xuống là thấy được chiếc giường trống không bên dưới. Rốt cuộc hắt đã xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao tôi một điểm cũng không biết. Tối tận bây giờ mới phát hiện, tôi chẳng biết gì về Biên Nhược Thủy hết, thậm chí nhà hắt ở đâu cũng không biết.

Tôi không biết hàng ngày hắt làm gì, không biết hắt thích cái gì, ghét cái gì. Tôi chỉ biết hàng ngày hắt chăm sóc tôi, chỉ biết hắt hiểu rõ tâm trạng tôi. Thậm chí tôi còn chưa từng một lần nghe hắt nói cho hết câu.

Đầu tuần sau, có người tới lấy cặp sách, thu dọn hành lý của Biên Nhược Thủy, lúc đó tôi rất sốt ruột. Tôi bám theo hỏi han mãi, người đó mới chịu nói cho tôi hay, Biên Nhược Thủy đã thôi học rồi.

Thôi học? Tôi sững sờ, gió thổi qua mặt như lưỡi dao cắt vào lòng. Một người học giỏi như thế, một người lúc nào chỉ muốn mình là học sinh ưu tú, thế nào có thể xin nghỉ học được chứ?

Chẳng lẽ...Biên Nhược Thủy đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Vừa chớm nghĩ tới điều đó, tim tôi đứng lại một cái. Cảm giác sợ hãi chưa từng có trỗi dậy, khuôn mặt đầy nước mắt của Biên Nhược Thủy lần cuối gặp mặt hiện lên trong đầu tôi, còn có tiếng nói của hắt lúc tôi quay lưng đi. Tôi đưa tay kéo khóa áo lên cao, nhưng phát hiện ra tay mình đang run rẩy dữ dội như thế nào. Không thể nào...Biên Nhược Thủy không thể xảy ra chuyện gì được...

Tôi chạy ra khỏi lớp, cái người tới thu dọn đồ giùm hắt không biết đã đi đâu rồi. Tôi chợt thấy hối hận kinh khủng, lúc này nếu hỏi rõ ràng đã tốt rồi, giờ phải làm sao bây giờ, hay là cứ đi tìm thầy giáo chủ nhiệm hỏi cũng được.

Tôi tới phòng thầy chủ nhiệm, đúng lúc thầy đương xem công văn, vẻ mặt nghiêm túc. Tôi hắng giọng “thưa thầy”, rồi mới đi vào, thầy ngẩng đầu lên nhìn tôi, trên mặt không lộ chút biểu tình. Đợi tôi đi tới gần bàn làm việc, thầy lại cúi đầu xuống, chậm rãi hỏi: “Em biết thầy tìm em tới là có chuyện gì không?”

“Dạ? Thầy tìm em ạ?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Không phải thầy bảo lớp trưởng đi tìm em tới đây rồi sao?”

Tôi đang lơ mơ thì ở phía sau đã truyền tới tiếng thở dốc. Lớp trưởng mặt đỏ bừng bừng đứng ở cửa, vừa thở hổn hển vừa nói: “Thưa thầy...em đã tìm khắp nơi...nhưng không thấy Tổng Thiên...Lộ ạ!” Đợi cho lớp trưởng đã thở lại được rồi, cô nàng mới chịu mở to mắt nhìn tôi, đầu tiên là kinh ngạc, sau rồi thì gật đầu, nói với thầy giáo: “Thưa thầy, nếu không còn chuyện gì nữa thì em xin phép, thầy cứ làm việc.”

Tôi ngẩng đầu, thấy sắc mặt thầy chủ nhiệm có chút trầm xuống, mặc kệ là tôi gây ra chuyện gì đi! Bây giờ chuyện của Biên Nhược Thủy mới là quan trọng nhất. Nghĩ bụng, tôi hỏi ngay: “Thưa thầy, em muốn hỏi thầy một chút, Biên Nhược Thủy đã đi đâu rồi ạ?”

Thầy thong thả ngẩng đầu lên nhìn tôi, thở dài một cái, rồi im lặng tới cả phút, tôi thì nóng như lửa đốt, thầy giáo thì vẻ mặt nghiêm trọng không nói một lời.

Tới khi tôi chuẩn bị ra khỏi phòng, thầy mới chậm rãi nói: “Thầy cũng muốn hỏi em, Biên Nhược Thủy bình thường ở ký túc xá thế nào? Quan hệ với các bạn khác có mâu thuẫn gì không?”

Tôi vội lắc đầu: “Biên Nhược Thủy ở ký túc xá quan hệ rất tốt, chuyện là thế nào ạ? Bạn ấy xảy ra chuyện gì rồi?”

Thầy chủ nhiệm rút ra một điều thuốc, gương mặt đầy nếp nhăn lộ ra vẻ bất đắc dĩ. “Em ấy chủ động đưa đơn xin nghỉ học, nói là gia đình không đủ khả năng cho theo học. Nếu là như thế thực, chúng ta có thể kêu gọi học sinh giúp, cũng có thể xin học bổng cho em ấy. Cái chính là Biên Nhược Thủy một mực từ chối, thầy nghe nói quan hệ của em và em ấy rất tốt, nên muốn bảo em tới nhà gặp xem sao, coi rốt cuộc chuyện là như thế nào, cũng sẵn dịp khuyên nhủ. Biên Nhược Thủy đi học thành tích rất tốt, nếu như chỉ vì thế mà bỏ học thì rất đáng tiếc.”

Tôi gật đầu: “Vâng! Vâng! Em cũng muốn tìm bạn ấy, chỉ là không biết nhà ở chỗ nào thôi.”

Thầy chủ nhiệm nhìn tôi một hồi, nhãn thần có chút phức tạp. Tôi khẽ thở phào trong lòng, thì ra Biên Nhược Thủy không xảy ra chuyện gì, chỉ cần không có chuyện gì là tốt rồi, những chuyện khác đều có thể giải quyết được. Tôi chào thầy rồi đi ra ngoài, trong lòng cảm thấy kích động.

Cuối tuần, tôi đi xe tới thôn nhà Biên Nhược Thủy, chỗ này thực hẻo lánh, nhà nào nhà nấy đều trông rất cũ, cách cả trăm thước mới có một hàng bán tạp phẩm. Tôi và thầy chủ nhiệm phải hỏi thăm mãi mới biết nhà Biên Nhược Thủy ở đâu, lúc này trời đã về chiều, chúng tôi phải đi xe tới 2 tiếng đồng hồ mới tới.

Nhà Biên Nhược Thủy có lẽ không giống như nhà của những người khác, từ xa chúng tôi đã nhìn thấy nhà hắt đứng một mình lẻ loi bên sườn núi, gọi là nhà nhưng rất nhỏ, cũng không có sân, tựa hồ chỉ có hai ba người ở đấy thôi.

Cửa nhà bằng sắt cũng đã lên gỉ, tôi và thầy chủ nhiệm gõ nhẹ thôi cũng vang lên thanh âm lớn. Khe cửa rộng, có thể nhìn thấy rõ chẳng ai ra mở cửa cả. Đứng đợi một lúc lâu chúng tôi mới chắc chắn trong nhà Biên Nhược Thủy không có ai hết.

Tôi ngồi bệt xuống thềm nhà, không biết trong lòng mình loại tâm tình này gọi là gì. Nơi xa lạ này khiến tôi có cảm giác cuối cùng mình cũng không thể gặp được Biên Nhược Thủy. Chúng tôi vẫn là nên gặp nhau ở ký túc xá, tối đêm là Biên Nhược Thủy lại bắt đầu chong đèn đọc sách, rồi chỉ cần tôi động một chút là hắn đã ngẩng đầu lên hỏi xem có cần gì không.

Trời tối dần, tôi biết thầy chủ nhiệm có chút thắc thỏm, tôi đứng dậy, nói với thầy: “Thầy cứ về trước đi! Em ở đây chờ một mình cũng được, có chuyện gì sẽ liên lạc với thầy sau, thế có được không ạ?”

Thầy giáo nhìn tôi suy nghĩ một hồi rồi gật đầu, vỗ vai tôi hỏi: “Em về một mình có còn nhớ đường không?”

Tôi cười cười: “Không nhớ đường nhưng em vẫn còn điện thoại di động đây. Cùng lắm là gọi ba em tới đón thôi.”

“Đừng làm phiền ba em, nếu em thực không nhớ đường thì cứ gọi cho thầy, thầy tới đón em. Ở đây nhớ chú ý cẩn thận..”

Thầy dặn dò vài câu nữa rồi quay người trở về. Tôi nhìn theo bóng thầy dần xa, hít sâu một hơi, tìm một tảng đá ngồi xuống.

Trời đã tối mịt, lạnh quá đi mất! Tôi vừa lăm bầm vừa đứng lên dậm chân cho nóng người. Chỗ này đúng là nơi hẻo lánh, nguyên cả một buổi chiều ngồi đây cũng không gặp người nào đi qua. Nhìn thấy gia cảnh Biên Nhược Thủy, lại nhớ tới những thứ đồ ăn đắt tiền hắn vì tôi mà chuẩn bị, tôi tự cảm thấy hổ thẹn. Lần này nếu có thể mang Biên Nhược Thủy trở lại, tôi nhất định sẽ cố gắng bồi thường tất cả cho hắn.

“Cậu ngồi đây chờ ai đó?”

Tiếng ông lão khiến tôi giật nảy mình, thiếu điều hét toáng lên. Không phải tại tôi nhát gan, mà ông lão này xuất hiện đột ngột quá, tôi làm gì nhận ra có người đến bên cạnh mình đâu. Hơn nữa, ông lão này da dẻ nhăn nheo, thể nhưng đôi mắt thì lấp lánh có thần. Khiến lòng tôi cứ rờn rợn, không biết là người hay quỷ.

“Cháu đang chờ Biên Nhược Thủy, cháu là bạn cùng lớp của bạn ấy.” Tôi trả lời.

Ông lão nghe vậy liền cười tới híp cả mắt lại, không hiểu tại sao, nhìn thấy thế tôi lại có cảm giác sờ sợ. Ông lão chậm rãi nói: “Bạn cùng lớp sao, ha ha...ở đây sớm đã không còn người ở rồi, chỗ này bỏ hoang đã lâu, đừng nói người còn trẻ, ngay cả người già cũng không ở đây.”

“Nhưng địa chỉ này là do bạn ấy đưa cho thầy giáo chúng cháu.”

“Ha ha..” Ông lão ngửa mặt lên trời cười lớn, ánh mắt lộ ra vẻ tàn bạo, ma quái mà nói rằng: “Oan nghiệt, đúng là oan nghiệt, người nhà này cách đây vài chục năm trước đã chết hết rồi. Cậu nói bạn học cậu họ Biên phải không? Lão gia nhà họ Biên ngày xưa hay cùng ta chơi lắm đó...”

Tôi nuốt khan, khê nghiêng người nhìn vào bên trong. Biên Nhược Thủy đã từng nói bên nhà hắn có một lối đi nhỏ, trên lối đi có trồng một cây hoa đào, dưới cây hoa đào có đặt một cái ghế, một điểm cũng không sai...

Tôi quay đầu lại, ông lão kia không biết đã biến mất từ khi nào. Tôi hét lên một tiếng rồi chạy bán sống bán chết. Tôi chẳng cần để ý coi chuyện gì đang xảy ra nữa, chỉ muốn nhanh nhanh rời khỏi đây. Khủng khiếp quá, tôi không chịu được nữa rồi, tuy tôi hay vỗ ngực mà rằng mình là đàn ông, nhưng cũng không thể chịu nổi cú dọa người này a!

Càng chạy xa tôi càng không biết mình đang ở chỗ nào, bốn bề trống trải, không nhìn thấy nhà. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Lúc tối đây đâu có đi xa như vậy? Tôi càng nghĩ càng sợ, cuối cùng đầu óc trống rỗng ngồi bệt xuống đất.

Tôi không phải người mê tín, nhưng chuyện hôm nay có nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được. Tôi ngồi nhớ lại sinh hoạt hàng ngày của Biên Nhược Thủy, nhớ tới cây quạt trong ngăn bàn của hắn, rồi mấy thứ triết lý nhân sinh của hắn...

Không! Tôi đứng vụt dậy, hét to, tự mắng mình đúng là đồ thần kinh, nghĩ cái gì không nghĩ lại nghĩ cái ấy! Tôi tự đánh vào đầu mình mấy cái cho bình tĩnh lại.

Lúc này mới chợt nhớ ra còn điện thoại di động, tôi run run thò tay vào túi quần lấy ra. Không...không có điện thoại sao? Mẹ ơi! Tôi thiếu chút nữa là té xỉu, sau mới phát hiện ra, mình sờ nhầm túi.

“Ba! Con có chuyện nhờ ba...” Tôi nghe tiếng trả lời của cha mà như nghe thấy tiếng của đức Phật.

Ba tôi ngừng lại một chút mới hỏi: “Làm sao thế? Giờ này mà còn chưa về à?”

“Ba! Chuyện đó...ba mau tới đón con đi, bằng không con trai ba chỉ còn lại bộ xương thôi đó!” Tôi hoảng loạn nói, như sợ điện thoại sẽ hết pin mà ngắt cái rụp, tuy rằng nhìn trên màn hình biểu tượng pin vẫn còn đầy.

Tôi nghe đầu dây bên kia có tiếng động rất to, sau đó là giọng lo lắng của ba tôi: “Có chuyện gì thế? Đi đường gặp phải sự gì hả con? Con mau nói rõ cho ba nghe coi nào?” rồi sau đó vẳng tới tiếng của mẹ, nghe như là tiếng khóc, rồi tiếng nói chuyện của hai người vọng tới.

Tôi hít một hơi dài trấn tĩnh lại rồi mới nói: “Không có chuyện gì ạ, con đang lạc đường chỗ rừng vắng, đi mãi không tìm được đường ra, ba nhanh tới đón con đi.”

“Cái gì?” Ba tôi hét lên, “Chỉ chuyện ấy thôi cũng đủ lo rồi! Con xem con tới chỗ nào tốt chưa kia. Chỗ rừng núi hoang vắng không người qua lại mà dám tới, không tới thì làm sao lạc đường hả? Đúng là muốn dọa chết người mà...”

“Ba, có chuyện gì để về nhà nói sau không được sao?...”

Tôi đọc địa chỉ xong, ngắt điện thoại rồi đứng dậy nhìn xung quanh. Cách đó không xa có một căn nhà nhỏ, nhìn giống nhà của Biên Nhược Thủy, khắp người đột nhiên nổi da gà, không phải mình chạy xa rồi sao? Sau còn nhìn thấy cái nhà đó chứ. Không...chắc không phải nhà hắn đâu, tôi lại ngồi xồm xuống, lấy tay che mặt.

Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi lấy ra ngó nhanh vào màn hình, là một dãy số lạ...

Tôi trở về nhà bằng cách nào thì chính tôi cũng không nhớ, sau đó sốt cao nằm li bì ba ngày liền, chỉ cần nằm mơ là sẽ mơ thấy ông lão đã gặp hôm đó, hơn nữa, ông lão không hề có chân, bóng dáng cứ như vậy ẩn hiện mập mờ.

8. Chương 8 - Chương 8

Trận ốm đó tôi phải truyền tới hai bình dịch nhưng bệnh tình vẫn không chuyển biến. Mẹ tôi vội vàng mang tôi tới bệnh viện Đông Y khám xem thể nào, bác sĩ bắt mạch cho tôi một hồi, chân mày cau lại. Thật lâu sau mới chậm rãi nói: “Bệnh nhân mạch tượng bất ổn, hay nói sảng, có lẽ đã bị cái gì dọa rồi.”

Mẹ tôi vừa nghe xong, ánh mắt chợt lóe lên. Ngay sau đó cha mẹ cùng đưa tôi tới một thôn trang hẻo lánh khiến tôi phát hoảng, nhớ lại căn nhà của Biên Nhược Thủy là lại muốn mê sảng.

Đón chúng tôi là một người phụ nữ, ánh chừng chỉ hơn 20 tuổi, bên khoe miệng có một cái nốt ruồi lớn, còn lại nhìn không ra có điểm gì đặc biệt. Cô ta kêu diu tôi tới nằm lên giường, bàn tay to bắt đầu khoa tới khoa lui, ấn hết huyết này tới huyết kia trên người tôi, ấn tới ấn lui khiến tôi mắc cười muốn chết. 5 phút sau tôi mới thoát khỏi trận hành hạ này.

Chữa bệnh xong tôi đứng dậy đột nhiên cảm giác cả người hoàn toàn dễ chịu, nhẹ nhàng. Mẹ tôi im lặng để lên bàn 100 đồng rồi lặng lẽ kéo tôi ra ngoài.

“Lúc này đâu có thấy nhấc tới tiền đâu, mẹ đưa thể không sợ nhiều sao?” Tôi quay sang hỏi mẹ

Mẹ tôi khẽ cau mày, “Đừng có nói lung tung, người ta là đại tiên không màng chuyện tiền bạc, vô cùng thanh cao đó!”

“Đại tiên?” Tôi khựng lại, run giọng nhìn mẹ hỏi, “sao lại đưa con tới gặp đại tiên gì đó chứ?”

Mẹ quay đầu lại nhìn tôi một lát rồi thở dài nhỏ giọng nói: “Lên xe về đi rồi mẹ nói cho nghe, ở chỗ này không nên tùy tiện nhắc tới chuyện ấy.”

Sau này tôi mới biết, mẹ tôi cho rằng tôi bị quỷ ám tới mức trở bệnh nặng. Bà nói hồi còn nhỏ đã từng thấy trong thôn người nào có bệnh lạ đều tìm tới những người được coi là thần tiên để chữa, hơn nữa tất cả đều khỏi bệnh. Tôi kỳ thực rất muốn phản đối, nhưng lại nhớ tới cảm giác lúc mới chữa bệnh xong lại không thể nói được nữa.

Tôi trở về trường, Biên Nhược Thủy vẫn không đến trường. Chuyện kỳ quái hơn chính là, thầy giáo tuyệt nhiên không hỏi tôi việc của Biên Nhược Thủy nữa, cũng không còn nhắc tới hấn. Người suốt ngày ở cạnh tôi trong phút chốc biến mất không thấy tăm hơi, tựa như đã bốc hơi vào không khí, không ai nhắc tới hấn, hấn cũng không để lại thứ gì. Cuộc sống của hấn ở nơi đây, những gì hấn đã từng làm tựa hồ như một giấc mộng, tựa như bản thân hấn chưa từng tồn tại

Ban quản lý ký túc xá lại phân thêm một người nữa đến phòng tôi, tôi ngồi trên giường chỉ cần khẽ cúi đầu là có thể nhìn thấy chiếc giường phía dưới không còn trống nữa, thế nhưng chỗ trống trong tâm tôi thì sao. Thời gian cứ thế trôi qua mau, chuyện Biên Nhược Thủy cũng dần mờ nhạt đi, tôi không còn cảm giác sợ hãi như lúc đầu nữa, thay vào đó là tự dần vật mình. Có lẽ hôm đó tôi đã gặp ảo giác, Biên Nhược Thủy chắc chắn tồn tại, hấn là người sống, tôi từng ngủ chung giường với hấn, từng cảm nhận được thân thể ấm áp của hấn cơ mà.

Tròn một tháng tôi sống lặng lẽ, an tĩnh, trong trường có nơi nào náo nhiệt tôi đều tìm cách tránh đi, chăm chỉ ngồi trong lớp học. Thầy giáo giảng bài có chán cỡ nào cũng không ngủ gật, nhưng tôi chỉ ngồi ngơ ngẩn ra đó mà chẳng có thứ gì lọt được vào tai.

Lưu Duy gặp tôi nói: “Tổng Thiên Lộ, mày cứ như người mất hồn ấy, hay là mày lại kêu mẹ đưa đi tìm đại tiên tiểu tiên gì đó đi, coi xem có phải hôm đó người ta lỡ tay vận khí nhiều quá, đuổi quỷ rồi đánh mất cả phần hồn của mày không.”

Tôi cười gương, gật đầu, “Không chừng là thế thật đấy..”

Tôi tới phòng y tế gặp lão bác sỹ thú y, lão ngẩng người nhìn tôi một lát rồi kêu tôi cân thử xem được bao nhiêu. Một tháng tôi sụt mất 6 cân, giờ tôi cao hơn 1m8 mà chỉ còn nặng chừng 60 cân, từ thanh niên trai tráng đã thành cây củi khô rồi.

Lão bác sỹ thú y rót cho tôi một chén nước, phòng y tế vắng ngắt, hai thầy trò chẳng có chuyện gì làm, bèn ngồi nói chuyện phiếm với nhau. Lát sau, nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, tôi vừa ngẩng đầu lên đã thấy một bóng dáng rất quen thuộc.

Tiểu Vĩ! Chẳng hiểu sao, vừa nhìn thấy hắn, bụng tôi thót lại một cái. Tiểu Vĩ thấy tôi cũng vô cùng sửng sốt. Lúc này mới chợt nhớ ra, đã lâu rồi tôi không gặp hắn, mà hắn cũng không tìm tới chỗ tôi gây chuyện, từ lúc Biên Nhược Thủy biến mất, dáng vẻ cao ngạo của Tiểu Vĩ cũng mất đi ít nhiều.

Đợi Tiểu Vĩ ra khỏi phòng y tế, tôi cũng đứng dậy đi theo hắn. Giờ đã vào đông, nhưng Tiểu Vĩ vẫn ăn mặc phong phanh như thường nhật, mấy thứ đồ trang sức cũng không thấy đeo nữa. Tôi có cảm giác Tiểu Vĩ đang dắt tôi đi lòng vòng, hắn đi tới đâu, tôi theo tới đó, thậm chí tôi còn ngờ rằng hắn cũng không biết chính mình muốn đi tới đâu.

Đi một hồi, chúng tôi cũng đi quanh trường tới vòng thứ ba, Tiểu Vĩ dừng lại, quay đầu nhìn tôi.

“Sao mày không kêu tao dừng lại? Mày muốn coi phản ứng của tao thế nào à?”

Tôi không trả lời câu hỏi của hắn, hỏi ngay: “Biên Nhược Thủy đâu?”

Tiểu Vĩ cười khùng khục ma quái, khiến tôi không thể không lại nụ cười của ông lão ngày ấy. Tiếng cười vừa dứt, bộ mặt của Tiểu Vĩ đã sầm lại hung dữ, hắn tới gần, giơ tay tát một cái thật mạnh vào mặt tôi.

Tôi sững người, những bức bối, ức chế dồn nén đã qua đều chảy tràn. Hai chúng tôi tới cạnh bờ sông đánh nhau một trận, hắn lao vào tôi như con sói đói, không hề để tâm tới chuyện đã dính bao nhiêu đòn, cứ thế xông vào đá đấm loạn xạ, ngay cả cái chiêu cào cấu cũng mang ra hết. Tôi đâm thẳng vào mặt hắn, hai bên im lặng, đánh nhau đơn giản chỉ vì muốn đánh nhau.

Cuối cùng, Tiểu Vĩ lão đảo ngã trên mặt đất thở hổn hển, tôi cũng sụp xuống cạnh hắn thở hồng hộc. Tôi đưa tay lên mặt, có vết máu chảy từ trên trán xuống, Tiểu Vĩ tuy rằng không chảy máu, nhưng trên mặt đã xuất hiện những vết xanh tím.

“Tao chỉ muốn hỏi mày một câu thôi, Biên Nhược Thủy là người sao?” Tôi ngồi lại, nhìn ra sông.

Tiểu Vĩ trừng mắt, hét to: “Mẹ kiếp, mày, Tổng Thiên Lộ, mày mới không phải là người, mày không đáng là người!”

“Mày đừng nói linh tinh nữa! Tao hỏi thật đó, Biên Nhược Thủy là người sao? Nếu hắn là người thì giờ đang ở đâu?”

Tiểu Vĩ lắc mạnh đầu, nhổ một bãi nước bọt, nói: “Tao cũng không biết, không phải chính mày đã đi tìm hắn sao?”

Tôi bực mình gào lên: “Mẹ kiếp, tao mà biết thì còn tới hỏi mày làm gì?”

“Tổng Thiên Lộ, mày đúng là thằng khốn nạn! Nếu hắn không phải người thì đưa nào đã giúp mày mua cơm, rót nước, giặt giũ hả? Mày còn muốn gì nữa?”

Tôi có cảm giác như thân thể mình đông cứng lại, ghim chặt xuống đất, Tiểu Vĩ ngồi bên cạnh nói chậm rãi: “Mày đừng nói đấy chỉ là tình cảm bạn bè, anh em gì đó, người như tao không hiểu đâu...”

Giọng hắn trầm trầm, bình tĩnh, khiến tôi ngạc nhiên, từ trước tới giờ tôi chỉ quen nhìn một Tiểu Vĩ ngông nghênh, không phải là người có loại biểu tình nghiêm túc như thế này.

“Tao cái gì cũng không hiểu, nhưng tao thì hiểu cái gì gọi là thích, nhưng mày thì không Tổng Thiên Lộ à, mày mới là người cái gì cũng không hiểu được.”

“Mày có ý gì?” Lời mắng của Tiểu Vĩ như lay tôi dậy, cảm giác như sắp nắm bắt được điều gì đó, nhưng lại mơ hồ không rõ lắm.

Tiểu Vĩ hừ nhẹ, nhìn vẻ mặt châm biếm của hắn trong lòng tôi như bị đá đè, nghẹn lại không nói thành lời. Phải chăng những gì Tiểu Vĩ nói là những lời Biên Nhược Thủy đã từng nói? Tôi không khỏi suy nghĩ.

Tiểu Vĩ trước khi đi còn buông lại một câu: “Tổng Thiên Lộ, mày không phải là không tìm được cậu ấy, mà là vốn dĩ mày không muốn đi tìm.”

Sau khi Tiểu Vĩ đi rồi, tôi chạy tới cổng trường, vốn định thừa lúc bảo vệ không để ý thì chuồn nhanh ra ngoài, nhưng hình như hôm nay lão bảo vệ bỗng đứng nổi máu hăng hái làm việc, còn kê một cái bàn nhỏ trước phòng bảo vệ ngồi nhàn nhã chơi cờ cùng lão bán hoa quả. Không còn cách nào khác, tôi đành tính tới chuyện trèo hàng rào, trên hàng rào có những cọc sắt nhọn, rất nguy hiểm, vạn nhất mà bị tóm thì cũng nguy hiểm, cho nên tôi cố bậm môi bậm lợi nhanh chóng trèo qua.

Tôi muốn tới nhà Biên Nhược Thủy lần nữa, tuy rằng bây giờ nhớ lại vẫn còn có chút sợ hãi, nhưng đây là cách duy nhất. Tôi không thể trông đợi gì hơn vào chỗ Tiểu Vĩ, nếu hắn đã nói như vậy thì có nghĩa là sẽ không chịu nói ra bất cứ điều gì cho tôi. Mà nếu Biên Nhược Thủy ở đâu còn nhờ vào miệng tên đó mà biết thì Biên Nhược Thủy cũng sẽ coi thường tôi.

Hôm ấy tâm trạng vô cùng lo lắng, cho nên cũng không nhìn kĩ khung cảnh nơi đây, thực ra đường ở đây có một chỗ là hình vòng tròn rất lớn, có lẽ lúc ấy tôi chạy không thoát ra nổi là vì thế. Cách đó không xa có một mấy người phụ nữ đang tụ tập lại nói chuyện, tôi nghĩ bụng hỏi thăm chút chuyện Biên Nhược Thủy.

Tôi tới một quầy tạp phẩm, mua hai thanh kẹo cao su. Chủ quầy hàng là một phụ nữ trung niên, nhân lúc trả tiền, tôi hỏi thăm liền: “Bác cho cháu hỏi thăm chút, trong thôn này có nhà nào họ Biên không ạ?”

Chủ quầy lắc đầu, nói ngay: “Bác không phải người ở đây, dọn tới đây mới hơn nửa năm thôi, còn chưa thân thuộc hết cơ!”

“Dạ!” Tôi gật đầu, đi ra ngoài.

Trên đường tôi cố ý hỏi thăm thêm vài người nữa, nhưng không ai biết nhà Biên Nhược Thủy. Cũng khó trách, nhà hắn ở một nơi hẻo lánh như thế, gần như là cô lập với xung quanh, mọi người không ai biết cũng là chuyện thường, tôi cố tạo cho mình tâm trạng bình thường, không suy nghĩ lung tung nữa.

Lại tới một lần nữa, tôi hít một hơi thật sâu, có chút run run đi về phía nhà hắn.

Cửa không đóng! Từ xa tôi đã thấy cửa nhà Biên Nhược Thủy mở toang, bèn chạy nhanh tới. Tôi còn cẩn thận nhìn thật kỹ, chính là căn nhà hôm đó, nhà của Biên Nhược Thủy.

Tôi đi thẳng tới trước nhà, nhà hắn vốn chỉ có ba gian nhỏ nên người ở phòng trong có động tĩnh gì thì tôi ở ngoài đều biết hết.

“Cháu đi vắng cụ phải ngồi yên nha, đừng chạy lung tung, không thì mấy người Nhật Bản sẽ lại đến bắt cụ đó, biết chưa? Ấm đun nước ở đó, cụ muốn nấu nước thì lấy cái này cắm vào đây, đợi có khói bốc lên thì rút nhanh ra, mà còn phải nhớ cài cửa lại đó, được không..”

9. Chương 9 - Chương 9

Đúng là giọng của Biên Nhược Thủy rồi, đúng, chính là hắn. Tay tôi run nhẹ, cảm giác hưng phấn này chưa từng trải qua. Đã một tháng rồi, cuối cùng tôi cũng tìm được hắn rồi, Biên Nhược Thủy vẫn khỏe, không xảy ra chuyện gì, vẫn cái kiểu ăn nói dông dài như thế, nhưng giờ nghe sao thân thương quá.

Tôi đưa tay kéo mạnh, mở cửa ra. Chúng tôi nhìn nhau, mặt đối mặt, hắn ngẩng đầu lên, khuôn mặt quen thuộc nhưng vẫn có nét xa lạ. Đây là Biên Nhược Thủy sao? Cả người sực lên mùi thơm, tóc như vừa chạm phải điện, chĩa ra tứ phía, mặc một bộ quần áo trông như của Nhật, nhìn có vẻ chín chu, nhưng kỳ thực lại không hề hòa hợp chút nào.

“Sao bộ dạng cậu lại ra như thế này hả?” Tôi không tìm được mà vọt miệng, thực sự tôi không chịu được khi thấy hần tự biến mình thành loại dở người như thế.

Biên Nhược Thủy dường như không bị sự xuất hiện của tôi mà cảm thấy ngạc nhiên hay vui mừng, ngược lại, còn có vẻ đã sớm biết tôi sẽ tới đây. Hần liếc nhìn tôi, thủng thẳng nói: “Cậu nhận nhầm người hả?”

Tôi hơi giật mình, biểu tình này không phải của Biên Nhược Thủy. Người ngồi cạnh Biên Nhược Thủy đứng dậy tóm chặt lấy tay hần, nói: “Đừng đi mà, cháu đi thì lũ quỷ Nhật tới lấy ai đóng nắp hầm lại cho ông trốn đây?”

Tôi sửng sốt, đây là ông lão hôm trước, chính là người lúc chàng vạng đã nói chuyện với tôi mà. Tôi hoàn hồn, cúi đầu nhìn nhanh xuống chân ông cụ, may quá, có chân. Ông lão thấy tôi nhìn thì trừng mắt nhìn lại.

Biên Nhược Thủy dìu ông cụ tới ngồi trên chiếc giường nhỏ trong phòng, nhìn vẻ mặt nhăn nhó của ông cụ, Biên Nhược Thủy liền vuốt nhẹ cánh tay cụ, nhẹ nhàng nói: “Cụ Trương, cháu sẽ về mà, lũ quỷ Nhật bây giờ không tới đâu. Cháu đưa cụ tới ủy ban thôn ở vài ngày nhé, người ở đó sẽ chăm cụ, lúc rảnh nhất định cháu sẽ về thăm cụ...”

Ông lão thần tình vui vẻ hẳn lên, giật tay khỏi Biên Nhược Thủy, hát lên một đoạn, nghe như kinh kịch, còn theo bài bản hẳn hoi. Tôi nhất thời hiểu ra, ông cụ này chẳng phải tâm trí không được minh mẫn sao? Tôi liếc nhìn ông cụ, rồi lại nhìn Biên Nhược Thủy, Biên Nhược Thủy kéo tôi qua một bên, nhỏ giọng nói: “Ông cụ này là người thôn Năm chúng tôi chăm sóc, mắc chứng bệnh tâm thần, đừng kích thích cụ, cụ nói gì cậu cứ làm theo là được rồi.”

Tôi nuốt nước bọt, thiếu điều khuyu xuống, thế giới này điên thật rồi, bỗng đứng lại đá tôi đụng vào loại chuyện như thế này. Tôi nhớ lại ba ngày sốt cao, nghĩ tới hơn một ngàn tệ tiền thuốc men, tiền chỉ thần công gì gì đó. Đúng là dở hơi thật, tôi hít sâu một hơi để bình tĩnh lại.

“Cậu là Biên Nhược Thủy!” Tôi kiên quyết nói.

Về mặt Biên Nhược Thủy bình thần tới lạnh lùng, nhưng cũng vô cùng trong trẻo, hần vẫn nói một câu như cũ, “Cậu nhận nhầm người rồi...”

Cụ Trương vừa hát vừa tới gần tôi, dáo dác nhìn xung quanh, thấy không có ai mới cẩn thận hạ giọng nói với tôi: “Biên gia không còn ai sống cả, đã chết cả từ mấy chục năm trước rồi, thật đáng tiếc...”

“Được, cháu biết rồi, cụ cứ hát tiếp đi, cháu thích nghe cụ hát.” Tôi mau miệng nói lời, ông cụ nghe tôi nói thế thì nở nụ cười, vỗ vỗ vai tôi, phất tay áo, vừa đi vòng vòng vừa hát tiếp.

Tôi nhìn thẳng vào mặt Biên Nhược Thủy, vẻ mặt hần, bộ áo hần đang mặc khiến tôi cảm thấy đáng ghét bội phần. Tôi sốt ruột nói: “Cậu mau đi sắp xếp hành lý đi, ngày mai quay về trường đi học với tớ.”

“Tôi đã nói rồi, tôi không phải là người cậu muốn tìm!”

“Bạn bè với nhau sao cậu lại nói thế? Đừng có nhiều lời nữa...” cái sự cứng đầu của Biên Nhược Thủy khiến máu nóng tôi bắt đầu bốc lên.

Biên Nhược Thủy vẫn lãnh đạm như trước, hần lạnh lùng nhìn tôi, rồi nói tiếp: “Chúng ta chưa từng là bạn bè gì cả, có gì đáng nói chứ?”

“Đã là bạn bè rồi thì đừng làm khó nhau được không? Biên Nhược Thủy, tớ thực sự coi cậu là bạn mà, nếu không đã không tới tận đây tìm cậu rồi. Tớ xin cậu đó, tớ sẽ chăm chỉ đi học trở lại mà, được không? Hay cậu muốn cả đời cứ suy nghĩ hồ đồ như thế này?”

Biên Nhược Thủy thoáng thay đổi sắc mặt, nhưng rất nhanh trở lại bình thường. Hần không trả lời, quay đi dọn đồ, tự nhiên trong lòng tôi nổi lên một tia hy vọng, “Cậu đồng ý quay về cùng với tớ chứ?”

Biên Nhược Thủy thu dọn xong, quay người lại nhìn tôi, “Giờ tôi đã xin vào làm việc cho một cửa hiệu thẩm mỹ rồi, điều kiện ở chỗ đó so với ở trường tốt hơn, kiếm tiền sớm một chút cũng không có gì là xấu. Cậu nên về sớm đi, nếu muộn thì chỗ này không có xe đâu.”

“Cái gì?” Tôi túm chặt lấy tay Biên Nhược Thủy, trừng mắt nhìn hắn. “Cậu không nhớ tới chuyện quay về trường đi học, lại chạy tới thẩm mỹ viện làm nhân viên, không phải có bệnh gì chứ hả? Chỗ đó tốt lắm sao? Cậu coi chỗ đó người nào người đó có khác gì yêu quái không hả, lại còn đi chỉnh sửa dung nhan cho người khác nữa chứ.”

“Tôi đã nói rồi, tôi không quen cậu, cậu đừng ở chỗ này lớn giọng nữa đi, cụ Trương sức khỏe không tốt, cậu dọa cụ ấy sợ mất!”

“Cậu quan tâm tới cụ Trương mà không thể quan tâm tới tâm tình của tôi sao?” Tôi đột nhiên cảm thấy rất buồn, suy nghĩ cả tháng trời, khó chịu tròn một tháng, kết quả là người ta không để ý gì tới tôi.

Biên Nhược Thủy im lặng, quay lại phía cụ Trương, khuyên nhủ mãi ông cụ mới chịu ra ngoài. Mãi tới khi trong phòng chỉ còn hai người chúng tôi, sự yên tĩnh lại bao trùm. Tâm trạng hỗn loạn của tôi cũng bị đè ép xuống, tôi cố bình tâm lại, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất hỏi hắn: “Biên Nhược Thủy, cậu không có chuyện gì chứ? Nói với tớ được không?”

Biên Nhược Thủy vẫn im lặng như cũ, khiến tôi không khỏi cảm thấy người này xa lạ quá, hắn không có sự độ lượng của Biên Nhược Thủy, cũng không giống Biên Nhược Thủy hay triết lý. Tôi không thể nào hiểu được hắn, chỉ cần mở miệng nói là đã cảm thấy nghẹn trong ngực. Hắn bây giờ tựa như không để gì trong mắt, thậm chí cả tôi, cũng là thứ vô hình trong mắt hắn.

Tôi tự cười giễu mình, xoay người đi nhanh ra cửa, trước khi đi, tôi nói với hắn một câu: “Cứ cho là tớ tự mình đa tình!” Tôi không đợi cho hắn có phản ứng gì, tôi biết, hắn sẽ không có phản ứng, chỉ cần một tháng, chúng tôi đã trở thành người xa lạ, có đôi khi hai chữ “bạn bè” thật đáng mỉa mai.

Tôi về trường, lần qua lần lại mất hai ngày, tới sân tập bóng rổ, rồi lại lên mạng chơi, nhưng có lần lộn cỡ nào cũng không cảm thấy thoải mái. Tôi trần trọc không tài nào ngủ được, cả đầu óc chỉ toàn biểu tình lạnh nhạt của Biên Nhược Thủy ngày đó và những khi hắn cẩn thận chăm sóc cho tôi. Thực sự là một trời một vực, chẳng khác nào đem tôi bay tới tận trời, rồi lại đá tôi xuống. Nếu ngay từ đầu hắn xử bạc với tôi, tôi tuyệt đối sẽ không thêm để ý tới hắn, máu chốt là, hắn lại vô cùng đối tốt với tôi.

“Không được! Ông không chịu được nữa rồi!” Mười hai giờ đêm, trong phòng, tôi ngồi bật dậy trên giường, vò đầu bứt tai.

Lưu Văn Tuấn thính ngủ nhất, hắn vừa nghe thấy động tĩnh của tôi bèn ngồi dậy, nhìn quanh quất rồi dụi mắt sốt ruột nhìn tôi hỏi: “Mày làm sao thế?”

“Gi thế? Có trộm hả?” Đạp Hề Duệ lôi headphone ra nghe ngóng, thấy không có chuyện gì lại nhét headphone vào tai, ngủ tiếp.

Cái thằng ngủ ở giường ngay dưới giường tôi thì y hệt lợn chết, thậm chí, tôi còn nghĩ, giả như ký túc xá mà cháy hẳn cũng không biết. Từ lúc thằng kia vào phòng tôi, tôi chưa một lần nhìn hắn lấy một cái, tôi vẫn nuôi cái ý nghĩ Biên Nhược Thủy sẽ quay lại, cho nên thằng lợn kia chẳng khác gì kẻ cắp vị trí của Biên Nhược Thủy. Hơn nữa, hắn còn lười thôi khó đỡ, so với tôi chỉ có hơn chứ không kém, tới được một tháng thì cái ga trải giường cũng đầy những vết bẩn dơ bẩn, thế mà cả ngày hắn cũng nằm thoải mái được.

10. Chương 10 - Chương 10

Lưu Văn Tuấn nhìn tôi, hạ giọng: “Tống Thiên Lộ, mày làm sao thế? Mày dọa chết tao đó, lại còn đang nửa đêm nữa chứ...Lần trước mày nói với tao chuyện ma quỷ gì đó cũng đủ chết khiếp rồi, giờ nhìn vào mắt mày thấy toàn ma với quỷ à.”

Tôi tiện tay vớ đại thứ gì đó ném vào hắn, Lưu Văn Tuấn nhanh tay tóm được, cười hai tiếng, “Mày đúng là giận rồi ha, đánh tao đau tay lắm đó.”

Tôi thở dài, hỏi hắn: “Mày thấy Biên Nhược Thủy thế nào?”

Lưu Văn Tuấn thấy tôi không làm sao cả, bèn quay lại giường nằm, suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Con người hần à, nói thẳng ra là có lẽ trong biển người cũng không tìm ra ai giống hần. Nhưng hần đối với mày quá tốt, cả cái ký túc xá này đều biết. Hần chẳng khác gì nô lệ cả. Sống biết nhường nhịn, có gì ngon đều để phần mày hết...”

“Ngay cả mày cũng nhìn ra được sao!”

“Mày nói nhảm gì đó? Biểu hiện của hần rõ ràng như thế không nhìn ra thì thiếu năng cả lũ à, thậm chí bọn tao còn nghĩ...”

“Nghĩ gì?” Tôi nhìn hần.

“Cái này...tao không muốn nói, khó nói lắm...ai, không nói nữa...mày cứ coi như tao chưa nói gì nhé.”

“Mày phun ra ngay cho tao, không phải tao đã nói rồi sao? Tao ghét nhất người nào ăn nói lấp lửng!”

Lưu Văn Tuấn nở nụ cười nhẹ, rồi nhẹ giọng nói: “Bọn tao đều nghĩ, liệu hần có phải là thích mày không?”

“Hả!” Tôi ngồi bật dậy, leo ngay xuống giường qua chỗ Lưu Văn Tuấn. Chuyện này là sao! Tình cảm anh em trong ký túc xá mà cũng dám xuyên tạc thành loại biến thái này, lại còn dám giấu, không cho tôi biết nữa. Lưu Văn Tuấn lui tuốt vào sâu trong giường, cả người co cuộn vào trong chăn, nói vọng ra: “Tổng gia ơi, tao không cố ý mà, tao đã nói rồi, bọn tao ai cũng nhìn ra như thế đó!”

Tôi vung nắm đấm đánh hần, vừa hay đang muốn xả bực thì lại có đứa chạy tới tìm ngay cửa, thế còn khách khí làm gì nữa. Nghe tiếng la oai oái xin tha của Lưu Văn Tuấn, tôi cũng hiểu chuyện này chẳng có ý nghĩa gì, bèn ngồi xuống bên giường hần, thở dài sườn sượt.

Thật lâu sau, Lưu Văn Tuấn mới chui từ trong chăn ra, nhìn tôi hỏi: “Mày làm sao thế? Dạo này nhìn mày khó chịu lắm, mày không biết lớp ta mà không có mày quậy tung lên thì buồn lắm à. Cả tao cũng thấy không có tinh thần nữa.”

“Bọn mày sao lại nghĩ Biên Nhược Thủy thích tao? Hần là nam đó...” Tôi thấy vẫn khó chịu.

Lưu Văn Tuấn cười bí hiểm, ngay cả tôi cũng nhận ra, hần nhỏ giọng nói: “Thật ra tao có thằng anh bị gay, đầu năm nay mới biết, anh ấy bảo với tao là bị nam sờ cũng có thể cứng được, lời anh ấy nói là thật. Cho nên bọn tao mới trêu chọc hần, mày thấy bọn tao trêu hần đầu có ít, mà hần vẫn như thế! Mà mày cứ yên tâm đi, bọn tao thấy hần đối với mày tốt như thế, nên cũng không ai làm quá đâu.”

Tôi như bị ai động vào đầu, cảm giác như hai mắt bốc hỏa được, nhớ lại ngày đó mà không khỏi nuốt khan. Tối đó tôi ngủ cùng giường, đắp chung chăn với hần, chỗ đó của hần đúng là cứng lên. Không thể nào! Tôi lắc đầu, hỏi lại Lưu Văn Tuấn: “Này, anh em gì đó của mày nói có đúng không đó?”

Câu trả lời chỉ là một câu nói lảm bảm không rõ, được điểm thêm tiếng ngáy đứt đoạn. Tôi đập vào gối cái tên Lưu Văn Tuấn chết tiệt kia một cái, cả đầu óc đã hỗn loạn lại càng hỗn loạn hơn.

Tôi cũng không muốn suy nghĩ nhiều tới chuyện Lưu Văn Tuấn vừa nói, nghĩ thế nghĩ nữa thì cũng chả có tác dụng gì. Cứ cho là trước đây Biên Nhược Thủy thích tôi thì sao, giờ hần còn chẳng thèm để ý tới tôi nữa là. Căn bản là làm sao để tôi cảm thấy nhẹ lòng đi một chút, cả ngày cứ như thế này thì sớm muộn gì cũng thẳng mắt.

Lần qua chán chê rồi nên giờ cũng chả còn hơi mà lẩn lại, tôi quyết định đi tìm Biên Nhược Thủy một lần nữa. Cho dù sau này hần mãi mãi biến mất, cũng mãi mãi không thừa nhận quen biết tôi, thì tôi cũng phải tìm ra được một lý do. Ít ra tôi cũng có quyền được biết sự thật, cũng có thể hiểu được những gì Tiểu Vĩ đã từng nói.

Lại trốn ra khỏi trường một lần nữa, bây giờ tôi trèo qua hàng rào dễ như trở bàn tay. Tôi nhanh nhẹn nhảy xuống, vỗ vỗ tay phủi bụi, và đón tôi là khuôn mặt của thầy tổng giám thị.

“Động tác cũng nhanh lắm!” Tổng giám thị cười cười, coi bộ vì muốn bắt quả tang tôi mà đã đến đứng đợi ở chỗ này mấy ngày rồi. Tôi đúng là xui xẻo, biết điều im lặng theo thầy quay lại trường.

Viết một bản tự kiểm dài một ngàn năm trăm từ, óc tôi cũng muốn lòi hết ra ngoài, tôi len lén tới máy tính trong phòng thầy phó hiệu trưởng tìm chút thông tin, sau đó in ra giấy. Lúc ra ngoài, tôi phát hiện trên

tường phòng làm việc thầy hiệu trưởng có rất nhiều đơn xin nghỉ. Ngó quanh quất thấy không có ai, tôi vội gỡ xuống một tờ, cầm thêm một tờ đơn xin nghỉ nữa. Giờ thì khỏe rồi, có mẫu đơn, còn có thể giả chữ kí của thầy hiệu trưởng. Sau này có thể tự do ra ngoài được rồi.

Tôi quay lại dùng mấy thứ vừa in ra sắp xếp lại, thêm mắm dặm muối đôi ba câu cho hợp cảnh, thế là xong một bản tự kiểm. Lúc ngẩng đầu lên trong phòng đã không còn ai nữa, tôi viết vừa hết tròn ba tiết học.

Mang đơn xin nghỉ ra, tôi điền thêm thời gian xin nghỉ, lý do, cuối cùng là đề tờ đơn lên tờ giấy xin phép nghỉ gỡ xuống trên tường phòng hiệu trưởng, giả chữ ký. Nhìn qua không ai nghĩ cái đơn này từ đâu chỉ cuối đều một tay tôi làm, trong lòng cảm thấy vui vẻ. Xong xuôi tôi cầm tờ đơn chạy ra ngoài, cái chính là ngồi không được, mà ngủ cũng không yên, trong lòng cứ cảm thấy bức bối khó chịu, ngồi mất thời gian ở trường, chi bằng đi một chuyến giải quyết luôn tâm bệnh. Chữa bệnh phải chữa cho dứt điểm luôn!

“Mày làm giả đó hả?” Lưu Duy bĩu môi nói, vẻ mặt có vẻ hơi khó hiểu.

Tôi nhếch miệng cười, vỗ đầu hấn nói: “Sau này nhất định tao sẽ để ý mày hơn, đảm bảo không đùa nào dám láo với mày!”

Lưu Duy cười hắc hắc, có vẻ khoái lắm, hấn nắm tay tôi, ghì chặt một lát, sau đó mới nói: “mày là đại ca của tao, cả đời này tao không tìm ra được ai có khả năng như mày cả. Mày bắt chước cũng khá giống đấy, nhìn cũng được. Chắc là đã tập qua nhiều lần rồi chứ gì? Nhưng trên giấy mày viết mày bị bệnh viêm ruột cấp tính, nếu chờ hiệu trưởng thực sự kí vào cái giấy này, chắc mạng mày cũng tiêu rồi.”

Tôi nhìn lại, đúng vậy thật, dạo này đầu óc tôi không được tốt lắm, làm chuyện gì cũng xoi hỏng bống không. Giờ nghĩ lại thấy sợ, vội nhìn lại xem tên người viết trên giấy là tên mình hay lại nhầm nữa.

Lưu Duy im lặng nhìn tôi một hồi lâu, rồi lại thở dài: “Tổng Thiên Lộ, gần đây mày sao thế? Sao suốt ngày cứ điên điên dần dần ra thế hả? Cũng chả hiểu mày ở bên ngoài làm cái gì, suốt ngày quậy ở ngoài.”

Tôi nóng máu lên, nói bừa: “Tao quen bạn gái, ở ngoài trường.”

Lưu Duy vừa nghe xong thì tròn mắt nhìn tôi, vỗ vai: “Mày có còn là bạn thân của tao nữa không thế? Quen bạn gái mới cũng không thêm nói cho tao biết. Thế con bé đó như thế nào mà mày có thể mê tới như vậy..?”

“Chuyện đó...” Tôi đem giấy xin nghỉ nhét lại vào trong túi quần, lo lắng nhìn Lưu Duy nói: “Tao phải đi cái đã, bạn gái tao còn ở bên ngoài chờ tao, có chuyện gì về tao nói sau nhé...”

“Hừ!” Lưu Duy nhìn tôi vẻ khinh thường, rồi lại khoát tay: “Đi nhanh lên! Tao đã nói rồi, mày đúng là loại người chỉ biết có yêu đương mà!”

Tôi chạy như bị ma đuổi tới cổng trường. Tôi cũng không hiểu tại sao nghe Lưu Duy hỏi thế lại tự cảm thấy căng thẳng, thực ra nếu bình thường, tâm sự với anh em bạn bè chuyện này nọ cũng chẳng có gì, nhưng tôi vẫn không có cách nào mở miệng nói với Lưu Duy về chuyện Biên Nhược Thủy, rốt cuộc vẫn cảm thấy sự thay đổi của Biên Nhược Thủy vẫn không thể tin được.

Tôi ôm bụng vỗ nhăn nhó đưa tờ giấy xin nghỉ cho bảo vệ trường, lão già liếc nhìn tôi, nở nụ cười quái gở rồi nói: “Đi nhanh lên, đừng có rề rà nữa...”

Nghe chưa hết câu, tôi đã vội vàng ôm bụng chạy biến đi. Ra ngoài trường, đi qua một con đường lớn là tới một khu phố, chỗ ấy có rất nhiều thẩm mỹ viện, KTV, cửa hiệu bán đồ nướng, đủ loại. Tôi bắt đầu tìm lần lượt từ đầu phố, nói sao thì cũng không cần đi xa lắm làm gì, thôn nhà Biên Nhược Thủy nghèo rớt mồng tơi, làm gì có thẩm mỹ viện gì đó, nếu hấn làm ở một nơi quen thuộc thì chỉ ở chỗ này mà thôi. Nhưng tôi quên không tính tới chuyện chỗ này chừng ba giờ chiều thì sẽ có vài hàng đóng cửa. Mong là hấn ở không xa chỗ này quá.

Đi được chừng một tiếng, dạ dày tôi bắt đầu nhộn nhạo lên, chỗ này nhốn nháo quá, trước đây chẳng ai để ý, giờ đã trở thành nhộn nhịp thế này rồi. Cứ đi qua hàng thẩm mỹ viện, hiệu làm đầu nào là lại có một đám người vây quanh, hỏi muốn phục vụ gì. Hơn nữa lại toàn là con trai, ai cũng nói cùng một kiểu phát nhảm tai. Bài trí bên trong cửa hiệu chỗ nào cũng y xì nhau, nhìn vào chói hết cả mắt, căn bản là chả nhìn ra ai với ai hết.

Tôi đi tới khi cả miệng lưỡi đều khô cháy, bèn ghé qua một siêu thị nhỏ mua chai nước, ngồi uống ngay ở bậc thang. Tôi thực sự thấy mệt mỏi quá, không chỉ là cơ thể, mà còn cả tinh thần nữa. Nhớ lại bộ dạng của mấy tên ở thẩm mỹ viện cứ uốn éo như rắn mà muốn nôn.

Trước đây chưa từng tới những chỗ này nên không bao giờ để ý đến, giờ thấy những người đó tôi lại không khỏi nhớ tới Biên Nhược Thủy. Nếu không phải vì hoàn cảnh gia đình hắt hủi khó khăn, làm sao lại phải tới ở những chỗ như thế này. Xung quanh toàn là lũ thiếu văn hóa, toàn tìm cách kéo khách bỏ ra mấy ngàn tệ làm thẩm mỹ, sau đó còn phải cố làm ra bộ mặt tươi cười hèn mọn mong được hưởng hoa hồng. Thậm chí tôi còn nghĩ bọn họ có còn cái gì gọi là tự tôn không, biết rõ là làm người ta bực mình vẫn còn cố bám lấy.

“Tớ là Biên Nhược Thủy, mẹ tớ mong tớ sau này lớn lên cũng thanh thuần như nước.” Tôi nhớ lại khi mới gặp Biên Nhược Thủy, nhớ lại lúc hắt hủi giới thiệu với tôi, lúc ấy tôi còn ôm bụng cười to, giờ nghĩ lại không khỏi thấy chua xót. Không biết nếu hắt hủi ra về mặt tươi cười nịnh nọt thì có ngốc hay không, hay là mấy tháng hắt hủi biến mất đã sớm học được về giả tạo kia rồi.

Ném chai nước đi, tôi lại đi tìm tiếp, chân đã mỏi nhừ, phải lắc lắc mấy cái cho đỡ. Con phố này đã đi hơn nửa, tìm qua không ít hàng. Giờ tôi lại có chút mâu thuẫn, vừa muốn tìm được hắt hủi, lại vừa không muốn gặp hắt hủi ở chỗ như thế này.

Tôi dừng lại một cửa hiệu, nhìn qua cách bài trí bên trong coi có vẻ không phải là chỗ tốt lắm, nhìn trước nhìn sau thế nào cũng thấy chỗ này giống một nhà trọ hơn. Tôi đứng ngần ngừ ở cửa, đang lúc do dự không biết có nên đi vào hay không thì cửa đã mở ra. Bên trong có tới bốn năm người tiến lại, tôi định thần nhìn lại, bất chợt cứng người lại.

Biên Nhược Thủy cũng dừng người nhìn tôi, có lẽ hắt hủi không ngờ được rằng tôi lại tới đây. Người đứng trước mỉm cười hỏi tôi: “Xin hỏi ngài có thợ cạo định (*) không ạ?”

Tôi quét mắt nhìn Biên Nhược Thủy, sau đó chỉ tay về phía hắt hủi: “Có, là người kia.”

Biên Nhược Thủy khẽ tái mặt, nhưng vẫn im lặng. Ngay lúc ấy, cái tên phiền phức kia lại cười tiếp: “Ngài nói tới Thủy Thủy sao! Thật ngại quá, Thủy Thủy không phải thợ làm ở đây, hắt hủi chỉ là chân chạy việc, còn đang thử việc. Ngài có nhớ nhầm với ai không?”

Tôi trong lòng thầm nhủ nước bọt mắng nhiếc, cái thằng này làm sao mà kêu tên Biên Nhược Thủy thôi cũng làm tôi khó chịu thế không biết, Thủy Thủy là tên để cho mày gọi sao?

“Không nhầm được! Chính là cậu ta, cậu ta ở đây thì làm gì?” Tôi lớn giọng nói.

“Tổng Thiên Lộ, cậu đừng quấy rối ở đây nữa!” Biên Nhược Thủy cũng giọng nói với tôi.

Tôi đi tới trước mặt hắt hủi, “Cậu không phải là không biết tôi sao?”

Biên Nhược Thủy run người, không nói được câu nào, cái thằng ở bên cạnh lại lèo nhèo nữa, “là thế này, cậu ta ở đây chỉ phụ trách gội đầu, làm ít việc vặt này nọ. Nếu ngài muốn cắt tóc hay gì đó thì phải đi tìm người khác, ngài qua kia đăng ký một chút được không? Tôi sẽ sắp xếp giùm.”

“Không cần!” Tôi khoát tay, “Tôi chọn cậu ấy, anh cứ để cậu ấy gội đầu cho tôi, xong việc tôi trả tiền, như thế thì có gì không đúng đâu?”

Người đàn ông kia cứng người lại, Biên Nhược Thủy xoay người đi vào trong phòng, tôi vội đi theo hắt hủi. Chỗ này tuy rằng điều kiện có kém mấy hàng khác, nhưng nhìn cũng sạch sẽ không tới nỗi. Tôi nhìn xung quanh, trong phòng còn có một người phụ nữ là người dọn dẹp. Trước giờ chuyện gội đầu này là của nữ làm, sao giờ lại đổi ra thành nam rồi?

Một người đi lại chỗ tôi đứng, người này so ra tuổi còn nhỏ hơn cả tôi, giọng nói nhỏ nhẹ, bước đi chậm rãi, thế nhưng ăn nói lại rõ ràng rành mạch, thái độ phục vụ cũng tốt. Cậu ta tới cúi chào: “Ngài trước tiên đi gội đầu, sau đó chúng ta sẽ làm những việc khác, thế được không ạ?”

Tôi gật đầu, theo lên trên lầu hai, cậu ta mặc cho tôi loại áo chuyên dùng khi gội đầu, tôi nhân tiện hỏi: “Người gội đầu cho tôi đâu rồi?”

“Thủy Thủy ấy hả? Thủy Thủy đang mang bao tay, đây là yêu cầu của cửa hàng, phải rửa tay thật sạch rồi đi bao tay vào, thế mới có thể đảm bảo vệ sinh cho khách.”

“Động một tí là lại Thủy Thủy, nghe ngứa tai chết bà...” Tôi lăm bầm mấy tiếng rồi nói tiếp: “Cửa hàng cậu sao để ý chuyện này quá, cậu đi nói với cậu ta là đừng mang bao tay làm gì, cứ để nguyên tay trần mà gọi đầu cho tôi cũng được.”

“Chuyện này...” Cậu ta ngần ngừ, “Như vậy không tốt đâu! Chúng tôi cũng là vì muốn tốt cho khách...”

Tôi xoa xoa cằm: “Mỗi người khách thì có yêu cầu khác nhau, mấy người các cậu không phải luôn bảo làm hài lòng khách hàng à? Thế tôi không phải khách chắc? Làm sao lại không linh hoạt được một chút đi!”

11. Chương 11 - Chương 11

Cậu nhóc nở nụ cười bất đắc dĩ, xoay người đi ra. Chỉ một lát sau, có hai người đi vào, một là Biên Nhược Thủy, còn người kia là cậu nhóc ban nãy. Cậu ta nhún vai nhìn tôi rồi xòe hai tay ra, ý bảo Biên Nhược Thủy không muốn bỏ bao tay ra. Tôi liếc qua Biên Nhược Thủy, vẻ mặt của hắn vẫn nặng nề như cũ, tôi chợt dạ, nghĩ hay là thôi đi, không nên đụng vào hắn quá đáng, giờ tôi chưa hiểu chuyện gì cả, vạn nhất hắn lại chạy mất thì đi đâu mà tìm đây!

Động tác Biên Nhược Thủy rất nhẹ nhàng, khiến tôi thoải mái tới mức buồn ngủ. Tôi khép hờ mắt, nhìn khuôn mặt Biên Nhược Thủy trong gương. Ánh mắt chăm chú, động tác cẩn thận tỉ mỉ, khiến tôi nhớ tới khi hắn còn ở trường. Tôi còn nghĩ rằng loại biểu hiện này của hắn dù sao chẳng nữa chỉ thích hợp với trường học, đặt vào bất cứ nơi đâu cũng đều không phù hợp. Tôi vẫn còn nhớ hắn đã từng bảo thích văn học, thích đọc sách, thích tất cả những thứ liên quan tới nhân tâm gì gì đó.

“Biên Nhược Thủy!”

Có lẽ tôi gọi hắn đột ngột quá nên tay Biên Nhược Thủy khẽ run lên, tôi đợi tới khi hắn tiếp tục động tác mới dám mở miệng hỏi: “Cậu còn nhớ những lúc cậu đọc thơ ở ký túc xá không? Cậu bảo nếu mỗi ngày đều được thấy hoa nở thì đúng là một chuyện hạnh phúc không gì sánh nổi...”

“Tớ quên rồi!” Biên Nhược Thủy ngắt lời tôi, nhưng lực đạo của tay hắn rõ ràng có thay đổi. Lúc đầu còn có nhịp điệu mạnh nhẹ, sau lại nhẹ hẫng như không.

Tôi quay đầu lại, nắm chặt lấy cánh tay hắn: “Cậu chưa quên, ngay cả tớ còn nhớ rõ thì cậu làm sao đã quên được? Biên Nhược Thủy, tớ hết cách rồi, tớ xin cậu đấy, cậu có thể nói cho tớ nghe xem đã có chuyện gì xảy ra được không? Tại sao Tiểu Vĩ được biết mà tớ lại không được...”

“Tiểu Vĩ không giống cậu...”

Tôi giận, Biên Nhược Thủy gạt tay tôi ra, tôi lại kiên quyết nắm lấy tay hắn lần nữa, hỏi: “Tại sao Tiểu Vĩ không giống với tớ?”

Biên Nhược Thủy gượng cười, rồi nhìn tôi nói: “Bởi vì Tiểu Vĩ không có mẹ...”

Tôi cứng người lại, đầu óc quay mòng mòng, chẳng thể hiểu được gì hết. “Chuyện đó với chuyện có mẹ hay không thì liên quan gì? Lê nào bảo tớ có mẹ thì sẽ không thể nào làm cậu tin tưởng sao? Mà tớ có mẹ hay không đâu tới phiên tớ quyết định, chuyện đó với chuyện chọn bạn làm gì có can hệ tới nhau hả?”

Biên Nhược Thủy nhìn thẳng vào mắt tôi thật lâu, rồi mới nói: “Tớ không có ba..”

Bàn tay đang nắm chặt lấy hắn lỏng ra, trong mắt Biên Nhược Thủy loang loáng nước, hắn mệt mỏi cất giọng: “Tổng Thiên Lộ, tớ mãi không thể quên được câu nói của cậu, chúng ta không giống nhau. Cậu nói rất đúng, nơi của cậu chính là thiên đường, mãi mãi bằng phẳng, lúc nào cũng tươi đẹp, chúng ta chỉ có thể sống cùng ở ranh giới thôi, có những thứ nếu không hiểu được thì tốt biết bao.”

“Đó là câu nói đùa thôi mà, không lẽ cậu còn để ý sao?” Tôi sốt ruột hỏi, muốn giải thích rõ sự hiểu lầm này.

Biên Nhược Thủy đưa tay quệt mắt, ngay lập tức khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh. “Tớ đã quên rồi, mà tớ là người gọi đầu cho cậu, qua bên kia nằm đi, tớ phải làm tốt, không thì ông chủ mất mát.”

“Về với tớ đi! Cậu có gì khó khăn thì cùng nhau tìm cách giải quyết là được.”

“Chú ý chỗ bậc thang kia một chút, khách không chú ý rất dễ bị sảy chân.”

“...”

Tôi không nói nữa, còn Biên Nhược Thủy vẫn tiếp tục im lặng, gọi đầu xong, hẩn giúp tôi quần khăn thật kỹ, rồi đưa tôi tới phòng khác.

Cậu nhóc hồi nãy đã đứng đợi sẵn, tôi có cảm giác rõ ràng Biên Nhược Thủy đang cố tình đi chậm lại, không biết rốt cuộc hẩn muốn đưa tôi đi đâu. Sau cùng cậu nhóc kia đưa tay vẫy, hẩn mới đưa tôi tới chỗ cậu ta.

Cậu ta vừa sấy tóc cho tôi vừa hỏi: “Tóc của anh có vẻ hơi xơ cứng! Bình thường anh dùng loại dầu gội gì vậy?”

Tôi miễn cưỡng trả lời: “Loại nào cũng dùng, tôi không dùng loại nào cố định cả, thường là mẹ mua gì thì dùng nấy.”

Biên Nhược Thủy vẫn đứng bên cạnh, bộ dáng như muốn nói rồi lại thôi, đã thế thì tôi cũng chẳng thèm chủ động bắt chuyện với hẩn làm gì, để coi rốt cuộc hẩn muốn nói gì.

“Như thế là không được đâu a..” Cậu ta nói lời ngay: “Tóc cũng là một bộ phận của cơ thể chúng ta, muốn chỉnh trang vẻ ngoài thì cũng cần phải chăm sóc, chỉnh sửa cho tóc. Anh xem ở đây chúng tôi có rất nhiều loại thuốc dưỡng tóc, anh có thể tới đây hàng ngày, chỉ cần trả tiền phí cho thuốc dưỡng, còn lại đều được miễn phí hết. Hơn nữa phí chỉ chưa tới 1000 tệ, còn khuyến mại thêm một lần chăm sóc da mặt...”

“Được!” Tôi cười cười, Biên Nhược Thủy lo lắng, lén kéo kéo áo tôi. Tôi cũng đâu phải thằng ngu, đương nhiên là hiểu những người ở đây muốn làm ăn, nhưng tôi lại muốn ra về bị mắc lừa, xem bọn họ làm như thế nào.

“Dem mấy sản phẩm của cửa hàng cho tôi coi...” Tôi vừa dứt lời đã thấy cậu nhóc tắt tả chạy đi lấy, Biên Nhược Thủy nhân lúc này hạ giọng nói thầm với tôi: “Mấy thứ này chả có tác dụng gì đâu, chúng ta không cần dùng làm gì!”

“Thật sao?” Tôi ngẩng lên nhìn hẩn: “Không cần sao cậu còn ở đây làm tiếp thị cho người ta hả? Tớ là bạn cậu thì cậu nhắc nhở, nếu dùng phải người khác thì có phải cậu chỉ đứng yên ở bên cạnh làm bộ như không thấy không biết không hả?”

Tôi nhìn sắc mặt Biên Nhược Thủy thay đổi, cậu nhóc cầm theo một đồng chai lọ hộp hăng hái xông tới, để hết trên mặt bàn, sau đó cầm từng thứ một lên giải thích. Tôi không nhìn Biên Nhược Thủy nữa, nhất thời bỗng có hứng thú với cậu nhóc trước mặt mình hơn.

Nửa tiếng trôi qua, tôi bắt đầu thấy khâm phục cậu ta, chính xác hơn là khâm phục cái miệng, tròn nửa tiếng chỉ mình cậu ta nói thao thao bất tuyệt, tôi không xen vào lấy nổi một câu, cũng không ậm ừ tán thành gì được. Cậu ta chỉ cần liếc nét mặt tôi là đã có thể biết ngay câu hỏi mà trả lời, đưa ra biện pháp lời khuyên này nọ. Dem cái không có mà nói thành có, chắc người chết cậu ta cũng có bản lĩnh nói thành sống được rồi.

Tôi cầm lấy một lọ dầu xả, nhìn hồi lâu, đúng lúc ấy lại nghe thấy Biên Nhược Thủy nói với cậu chàng kia: “Người này không cần mua gì hết đâu, cậu đừng có tiếp thị với cậu ta nữa làm gì.”

Cậu ta sững sốt, vẻ mặt cứng đờ còn hơn vẻ mặt tôi, rồi cười nhạt nói với Biên Nhược Thủy. “Người ta cần hay không cần thì can gì tới cậu, thái độ này của cậu có phải là quá quái lắm không? Hơn nữa tôi cũng đâu có gạt anh ta, những thứ tôi giới thiệu đều rất có lợi, chính là muốn tốt cho bạn của cậu thôi.”

Biên Nhược Thủy xoay người nhìn tôi, vẻ mặt như cầu xin. Tôi cúi đầu nhìn cái chai trong tay, trên mặt niêm giá 498, cứ cho là tôi ăn no rừng mỡ nhưng cũng không rừng tới mức đem chừng ấy tiền ra chỉ để

đường lại tóc. Cậu chàng kia có vẻ rất bức mình, vội giật lại hết mấy thứ chai lọ vừa đưa cho tôi, trút hết vào túi rồi hầm hầm đi mất.

Cả căn phòng thoáng cái đã trở nên yên tĩnh lạ thường, mọi người đều nhìn chăm chú về chỗ chúng tôi đang đứng. Biên Nhược Thủy làm bộ như không thấy, hẩn lấy đồ của tôi mang theo trả lại rồi nói nhỏ: “Đi nhanh lên, đừng có đứng ở đây nữa, cậu còn rề rà phút nào là lại có người tới tiếp thị nữa đó.”

“Theo tớ về đi, cậu nhìn người ở quanh chỗ này coi, cậu ngốc như thế làm sao ở chung được với người ta chứ?”

“Tớ không ngốc!” Biên Nhược Thủy phản bác lại ngay.

Tôi dở khóc dở cười, “Ý của tớ không phải chê cậu ngốc, mà là những người ở đây rất phức tạp, cậu lại không có người quen ở chỗ này, có bị người ta lừa cũng không biết.”

“Nhưng tớ cần công việc này!”

“Tại sao?” Tôi tưởng rằng mình có thể hỏi được chuyện gì, rốt cuộc Biên Nhược Thủy vẫn không nói. Ngay lúc ấy lại có người đi tới chỗ tôi, nói: “Tiền gọi đầu, xoa bóp của quý khách tổng cộng hết 25 tệ.”

Khốn! Cướp của chắc...tôi chửi loạn lên trong lòng, đi gọi đầu bình thường nhiều nhất chỉ có 5 hào, cái này đúng là gấp tới 50 lần! Nhưng tôi cũng cố cắn răng rút tiền ra trả, coi như trả công xứng đáng cho đôi tay của Biên Nhược Thủy, nếu người khác gọi, cùng lắm tôi chỉ trả 2 tệ thôi.

Vừa rút tiền, tôi vừa nói: “Sao lại phải cần việc làm này chứ? Trong nhà cậu xảy ra chuyện gì sao?”

Biên Nhược Thủy chờ người thu tiền của tôi xong mới trả lời: “Cậu đừng hỏi chuyện này nữa, nhà tớ có chút chuyện khó nói, Tống Thiên Lộ, mỗi người mỗi cảnh, có cường cầu cũng không được. Sau này cậu đừng tới đây nữa, tớ không đáng để cậu làm thế đâu, chúng ta cùng lắm chỉ là người từng ở chung phòng với nhau, tớ đi rồi thì quan hệ ấy cũng chẳng còn, cậu sốt sáng như thế để làm gì chứ?”

Tự nhiên tôi thấy nóng máu lên, không hiểu tại sao mỗi lần nghe hẩn nói về quan hệ của giữa hai đứa là tôi lại có cảm giác lo lắng khó tả. Ở cùng tôi hẩn thế này, nhưng đi với người khác hẩn lại thay đổi. Nhưng dù có ở đâu, hẩn vẫn chiếm một vị trí quan trọng đối với tôi, mà tôi có làm cách nào đi chăng nữa hẩn vẫn không thể hiểu hết được tầm quan trọng đó.

“Vậy còn cậu? Cậu coi tớ là cái gì?” Tôi tức giận hỏi, mặc kệ những ánh mắt vẫn đang dán vào chỗ hai chúng tôi.

Biên Nhược Thủy liếc nhìn tôi, bình tĩnh nói: “Tớ, cho tới bây giờ vẫn không coi cậu là bạn bè!”

Trong nháy mắt, tôi có cảm tưởng như không thể đứng vững được nữa, tất cả sự mỗi một ngày hôm nay bây giờ mới cảm nhận đầy đủ được. “Không coi tớ là bạn bè...thật hay...” Tôi tự cười giễu mình, vội bước nhanh ra ngoài, rốt cuộc thì hay rồi! Lần này tới tìm hẩn đúng là tự rước lấy nhục.

Biên Nhược Thủy không đuổi theo, tôi đi một mạch ra đường lớn, tâm trạng không biết phải diễn tả ra sao mới chính xác. Tôi không tin, không muốn tin rằng sự ân cần của hẩn đối với tôi đều do bắt buộc mà có, hay bản thân hẩn chính là người như thế, thích làm việc, thích được làm người hầu để người khác sai khiến. Vậy sự quan tâm chăm sóc đó thì sao? Cũng là giả vờ sao? Hay đó là thói quen của hẩn? Gặp ai cũng có thể đối xử với họ như thế?

Một mình giữa bóng đêm, tôi mới hiểu được cái gì gọi là lo lắng, tôi ghé vào một quán bar, kiếm một bàn ngồi uống. Nóc không biết bao nhiêu bia, tôi bắt đầu thấy lơ mơ, cuối cùng ngủ quên mất ở chỗ nào cũng không nhớ. Tới sáng sớm hôm sau, tỉnh dậy mới phát hiện ra lão bác sỹ trường đang ngồi cạnh, khiến tôi cảm thấy vô cùng quái lạ.

“Chuyện gì thế này?” Tôi vội chống tay ngồi dậy.

Lão bác sỹ cười hề hề, lắc đầu nói: “Có bạn đưa em tới đây.”

“Bạn em? Ai là bạn em?” Tôi vừa hỏi vừa đi giày, đầu nhức như búa bổ, chắc đây là hậu quả của việc làm hũ chìm tôi qua rồi. Tiền vung ra cả mớ, cuối cùng là chuốc lấy hậu quả sau khi tỉnh rượu này đây.

“Là người mà hôm trước em gặp thì đuổi theo, nhìn thấy thì tóm lấy ấy...”

Tôi nhất thời nhớ ra, hóa ra là Tiểu Vĩ. Làm sao Tiểu Vĩ biết tôi đã đi tìm Biên Nhược Thủy rồi? Lẽ nào hắn dám theo dõi tôi? Đầu tôi lại nhức buốt lên, vội vã đi ra ngoài.

“Tiểu Vĩ, thăng khôn mày ra đây cho tao!” Tôi đứng trước cửa lớp Tiểu Vĩ hét to, một lát sau có hai người đi ra, một người là Phó Vận, người kia là Phùng Thiên Vi. Hai người này trước kia đều là bạn gái của tôi, nhưng được một thời gian thì chia tay, tôi chợt cảm thấy lúng túng, cả hai người họ đều là người rất vô tư.

Phó Vận tựa người lên cửa, một chân đạp lên ghế, hếch cằm lên nhìn tôi nói: “Điên hả Tống Thiên Lộ, dạo này thần kinh bị chập hả? Tiểu Vĩ lớp chúng tôi động chạm gì tới anh à?”

“Tiểu Vĩ à?” Tôi chẳng buồn tán phét với cô ta, lách mình đi vào trong lớp khiến Phó Vận suýt nữa ngã ở ngay cửa lớp.

Phùng Thiên Vi đứng bên cạnh chỉ im lặng khẽ nhếch môi lên cười nhạt. Hôm nay đúng là gặp ai cũng thấy phiền, tôi tính đi về thì chạm mặt Tiểu Vĩ đang đi ngược lại. Tiểu Vĩ đi ra từ phòng bán nước nóng, trong tay còn cầm một lọ nước nóng, hắn thấy tôi nhưng cũng coi như không, đi lách qua người tôi.

Tôi vội đưa tay cản hắn lại, hỏi: “Sao hôm qua mày biết tao đi quán bar?”

Tiểu Vĩ không thêm để ý tôi, tiếp tục đi, tôi bực mình đưa tay kéo áo hắn lại: “Rât cuộc xảy ra chuyện gì hả? Đừng có giỡn với tao nữa, ông mày không có thời gian đâu.”

“Nhưng thời gian uống rượu thì có đúng không?”

Tôi thoáng hiểu ra, lời hắn xềnh xệch tới đây nhà thí nghiệm. Chỗ ấy tối, chẳng nhìn thấy được cái gì. Chỗ này cũng là một phần của trường tôi, đã bỏ hoang từ lâu, bên này chỉ có mấy phòng học đều đã bị dán giấy niêm phong. Nhìn qua thì ai cũng thấy chỗ này rờn rợn mà sợ, thế nhưng không thể phủ nhận được, nơi này là chỗ giải quyết chuyện ân oán cá nhân thích hợp nhất.

Tôi nhìn Tiểu Vĩ kỹ hơn mới phát hiện hắn đã thay đổi, trở nên nhạt nhẽo hơn nhiều, thậm chí hắn còn mặc cả áo bông nữa. Nếu như biểu hiện trên khuôn mặt thay đổi, phong cách, thói quen cũng thay đổi thì chắc chắn người đó đã trải qua không ít chuyện. Bởi thế, tôi ngầm cho rằng hắn là người có thể giải đáp được hết những khúc mắc của tôi.

” “Tiểu Vĩ, hôm nay chúng ta nói chuyện cho tử tế! Nói chuyện giữa chúng ta đi, tao muốn biết mấy năm qua mày nghĩ như thế nào.”

Tiểu Vĩ ngồi xuống đối diện tôi, biểu tình lãnh đạm. Hắn nở nụ cười gượng gạo, rồi ngược mắt lên nhìn tôi nói: “Mày muốn biết tao nghĩ gì sao? Là nghĩ như thế nào về Biên Nhược Thủy, hay là về mày?”

“Tao nói rồi, hôm nay không nói chuyện người khác, nói chuyện về chúng ta.”

Tiểu Vĩ vỗ vỗ vào chỗ cạnh hắn, ra hiệu cho tôi tới ngồi xuống với hắn, tôi nhìn mắt hắn không có tia ác ý bèn ngồi theo ý hắn. Có lẽ đây là lần đầu tiên chúng tôi gần gũi như thế này. Trước đây hai thằng hề thấy mặt nhau thì không tay nắm cũng chân đá, cho nên, cảnh tượng bây giờ vượt qua sức tưởng tượng của tôi, tôi vốn dĩ rất ghét thằng khốn này, vậy mà cũng có ngày ngồi cạnh hắn nói chuyện này nọ.

12. Chương 12 - Chương 12

“Tao với mày thì có gì mà nói, không phải là kẻ thù của nhau sao? Mày ngứa mắt tao mấy năm rồi, tao cũng ghét mày, muốn nói cái gì được chứ?”

“Vậy hôm qua là mày đưa tao về hả? Làm sao mày gặp được tao? Không phải mày hận tao tới mức vì muốn báo thù mà theo dõi tao đấy chứ? Mà này Tiểu Vĩ, muốn báo thù gì thì cứ đi tìm tao được không? Đừng có ngủ với bạn gái tao nữa...”

Tiểu Vĩ cúi thấp đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì, một lát lâu sao mới nói.

“Tôi không ngủ với bạn gái cậu...”

Tôi gật đầu, “Tao tin mày, giờ nói những chuyện này cũng chẳng để làm gì, dù sao thì cũng qua rồi, bạn gái cũng thay đổi liên tục, hơn nữa, tao có đứa nào mày đều cướp sạch còn gì.”

“Tôi không cướp, tôi đối với bạn gái cậu chẳng có chút hứng thú nào hết...”

Tôi vừa nghe xong thì chỉ muốn cho hắn mấy cái tát, đã no xôi chán chè rồi còn dám nói không có hứng thú, người như thế đúng là chẳng ra cái vẹo gì cả.

“Tôi có hứng thú với cậu...”

Tôi dậm dậm chân lên mặt đất, ngồi lâu thế này chân đã tê rần cả lên. Tôi quay lại, nhìn hắn khinh bỉ, “Tao biết mày rất hứng thú với tao, nếu không có thì mày cứ đi phân cao thấp với tao làm gì chứ? Mày để ý à? Không phải để giải quyết lắm sao! Cùng lắm thì tao để im cho mày đánh trả là được...”

Sắc mặt Tiểu Vĩ tái nhợt đi, có lẽ hắn không ngờ được tôi lại nhượng bộ hắn tới như thế, cũng không ngờ rằng oán thù lâu năm nay chỉ cần một bên nhường là có thể giải quyết. Tiểu Vĩ đứng lên định đi, tôi bèn kéo tay hắn lại.

“Đừng có sốt ruột thế, mày đánh đi! Tao nhất định không đánh trả đâu, mày thích thì cứ đánh lên mặt cũng được, như thế là chứng minh được người thắng là mày, thế có được không? Tao mệt lắm rồi, không muốn kiếm thêm chuyện nữa đâu...”

Thế nhưng Tiểu Vĩ lại không để cho tôi kịp nói hết đã ngồi bệt xuống đất khóc rầm rức, nhìn bộ dạng hắn bây giờ thực có chút đáng thương. Tôi nhớ lại những gì Biên Nhược Thủy đã nói, Tiểu Vĩ không có mẹ, có lẽ những suy nghĩ, hành động lệch lạc của hắn bắt đầu từ đây. Từ nhỏ hắn đã không có sự chăm sóc của mẹ, cho nên tính cách cũng có phần cực đoan, lại thêm chuyện không có bạn thân, khiến hắn không thể nào ở chung với người khác, cũng không biết cách biểu lộ tình cảm bản thân.

“Đứng lên đi! Đàn ông con trai mà lại khóc ở chỗ này là làm sao hả?” Tôi tóm lấy tay Tiểu Vĩ, hắn dần đổi vung tay ra, tiếp tục khóc. Tôi trong lòng cảm thấy khó chịu, bèn mặc xác hắn, ngồi xuống bên cạnh hút thuốc.

“Cho tôi một điếu!” Tiểu Vĩ quay lại vừa nức nở vừa nói.

Tôi hừ nhẹ, “Đã khóc mà còn muốn hút thuốc hả, mày cũng biết hưởng thụ quá ha...”

Lâu thật lâu sau, Tiểu Vĩ mới ngừng khóc, tôi cũng hút xong điếu thuốc. Hắn quay đầu lại nhìn tôi, rồi nói: “Tổng Thiên Lộ, cậu cho tôi mượn vai một chút.”

Tôi liếc nhìn hắn, im lặng, Tiểu Vĩ nhích lại gần, ghé lên vai tôi. Tôi cảm thấy thực kỳ cục..hừm, tự nhiên lại đi mượn vai của mình. Tôi có cảm giác, bây giờ ai mà lỡ đi ngang qua đây nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ cho rằng đang nằm mơ, thậm chí tới tôi còn cho rằng chuyện này quá siêu thực chứ là.

“Tổng Thiên Lộ...”

“Hả?” Tôi khẽ nghiêng đầu liếc hắn.

“Thực ra tôi thích cậu...”

“Ồ!” Tôi lơ đãng gật đầu, rồi giây lát sau vội giật mình đẩy hắn ra: “Mày nói cái gì?”

Tiểu Vĩ vẫn thản nhiên nhắc lại, “Tôi thích cậu! Ngay từ lần đầu gặp cậu, tôi đã thích cậu rồi...”

Tôi nuốt khan một tiếng, cảm thấy chân mình đang nhũn ra. “Mày chắc chắn là bị điên rồi! Đừng có đùa với tao cái kiểu này! Đùa kiểu này tao không vui nổi đâu, tao để tin người lắm...”

“Vậy cậu tin đi, tôi không nói đùa đâu.”

Tôi thầm mong được thấy Tiểu Vĩ phụt cười, rồi sau đó cười lăn lộn mà nói rằng ‘thế mà mày cũng tin’. Nhưng không, từ đầu tới cuối hắn đều rất nghiêm túc. Ánh mắt ấy khiến tôi cảm thấy hoảng hốt lúng túng.

Tôi cố lê chân dịch ra mấy bước, sau đó mới dám nhìn hắn: “Đừng đóng kịch nữa, hai chúng ta là hai người khắc số nhau đó!”

Tiểu Vĩ cười yếu ớt, bộ dạng so với khóc còn tệ hơn. “Tổng Thiên Lộ, cậu đang trốn tránh cái gì chứ? Cậu còn chưa chịu nhìn ra sao? Đã hai năm rồi, chỉ cần bên cạnh cậu có bạn gái, tôi liền cướp đi ngay, tôi không muốn thấy cảnh cậu vui vẻ với người khác. Tôi muốn làm quen với cậu, nhưng tôi không biết cách, lúc đầu tôi chỉ muốn làm bạn thân với cậu, cho nên mới bắt chước mọi thứ của cậu. Cậu làm cái gì tôi làm cái ấy, nhưng cậu lại khinh thường tôi; sau đó tôi chỉ có thể đi cướp bạn gái cậu mà thôi, hiểu không? Ngoại trừ lần tiếp xúc vừa nãy, thì giữa chúng ta chỉ là những trận đánh nhau...”

“Được rồi! Đừng nói nữa!” Tôi hét toáng lên, chỉ trong giây lát ngẩn ngui, tôi không tài nào tiêu hóa nổi chừng ấy những điều Tiểu Vĩ nói, càng nghĩ càng thấy hắn không giống như đang nói giỡn. Hai năm dây dưa, đối nghịch nhau, lẽ nào chỉ bởi vì thứ tình cảm khác thường này của Tiểu Vĩ sao? Đầu tôi lại đau như búa bổ, bèn vội vàng ngồi xuống dựa lưng vào tường.

“Tổng Thiên Lộ, hôm nay cậu cứ để tôi nói hết đi, sau này tôi tuyệt đối không bao giờ làm phiền cậu nữa. Nhà tôi sắp chuyển đi rồi, ba tôi chuẩn bị tái hôn, tôi cũng phải đi theo ông. Cậu để tôi nói hết nhé?”

Tôi ngẩng đầu nhìn đôi mắt hoe đỏ của Tiểu Vĩ. Rồi gật đầu, không nỡ từ chối lời thỉnh cầu của hắn. Tiểu Vĩ cũng chậm rãi ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện mà kể:

“Mẹ tôi đã qua đời năm tôi được sáu tuổi, khi đó nhà tôi rất nghèo, nhưng mẹ rất thương tôi. Ba tôi làm việc bữa có bữa không, lại hay cờ bạc, trộm tiền trong nhà. Ba mẹ tôi ngày nào cũng cãi nhau, năm tôi sáu tuổi, có một lần, ba mẹ tôi cãi nhau rất dữ, rồi ba chạy ra ngoài sống, trong nhà chỉ còn lại hai mẹ con. Mẹ tôi đóng hết các cửa lại, sống chết cũng không cho tôi vào. Tối sáng ngày thứ hai, tôi tìm cách vào nhà thì mới phát hiện bà bị ngạt chết. Lúc đó nhà còn chưa có hệ thống lò sưởi bằng hơi, mà chỉ có loại lò điện, lò điện bị rò khí, mẹ tôi cố chạy đi mở cửa sổ nhưng không kịp mà chết ngay trên bậc cửa.

Tôi biết mẹ không phải muốn tự sát, chỉ là trong phòng đóng quá kín, nếu như hôm ấy ba có nhà, mẹ sẽ không chết. Lúc đó tôi hận ba, hận ông đã hại chết mẹ. Từ lúc ấy, ba tôi đột nhiên trở nên rất tốt, chăm sóc tôi cẩn thận, nhưng tôi vẫn còn mang lòng hận ông, cho tới tận bây giờ vẫn chưa làm được điều gì để ông vui.

Mãi tới khi ba tôi bị bệnh, tôi mới hiểu được ông có vị trí quan trọng như thế nào, ông là ba tôi, nếu không có ông, tôi sao có cái gì được. Cho nên lúc ba tôi nói muốn tái hôn, tôi đồng ý, mặc dù trong lòng không hề muốn...”

Nói tới đây, Tiểu Vĩ dừng lại, ôm lấy mặt: “Nói mấy chuyện này chả ích gì, thôi vậy...”

Tôi vỗ nhẹ lên vai hắn, động viên: “Cậu muốn nói gì thì cứ nói ra hết đi! Tôi sẽ nghe cậu!” Trong lòng tôi nổi lên một loại tư vị không nói nên lời, tôi nghĩ, bây giờ chỉ có chăm chú lắng nghe những gì hắn nói mới là việc tốt nhất có thể làm cho hắn.

Tiểu Vĩ cười với tôi, tôi chợt nhận ra, hai năm nay, mình chưa từng gặp nụ cười nào hồn nhiên tới vậy của Tiểu Vĩ. Thật ra thầy giáo nói rất đúng, ở trường học, mỗi người đều là một đứa trẻ. Mỗi người một tính cách, có khoảng tối của riêng mỗi mình, nhưng tuyệt đối không có tâm tư nào là không thuần khiết.

“Nói cho cậu biết! Tổng Thiên Lộ, thực ra ngay từ đầu tôi không hề hận cậu. Tôi biết cậu thích con gái, hai chúng ta mãi mãi không thể có duyên với nhau. Cho nên tôi chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn cậu, thỉnh thoảng chọc cậu để cậu không thể quên tôi. Chỉ cần thế là đủ. Nhưng...”

Mãi tới khi tôi ép Biên Nhược Thủy phụ đạo cho mình một tuần, tôi mới phát hiện, cũng có một đứa con trai nữa, cậu ấy cũng giống hệt tôi, cũng thích cậu. Cậu ta cũng cẩn thận, rụt rè, cái gì cũng không dám nói ra giống tôi, chỉ là, cậu ta được cậu thích.”

Tôi vội vàng ngẩng đầu lên, Tiểu Vĩ nhìn thẳng vào mắt tôi, nói rành rọt: “Người đó là Biên Nhược Thủy!”

Ngay lúc ấy, tôi cũng không biết nên nói cái gì mới phải. Lưỡi như lú lại, cổ họng khô khốc, tôi có chút không thể tin được, nếu là tôi trước đây thì đã lập tức phủ nhận chuyện này rồi. Tôi và Biên Nhược Thủy không có gì với nhau, chỉ là bạn bè trong sáng vậy thôi, tôi thích con gái, Biên Nhược Thủy thích lớp trưởng. Nhưng, tại sao bây giờ một lời tôi cũng không nói ra được?

“Lúc đó tôi rất hận! Trước đây tôi chỉ thấy khó chịu, vì cậu không thích con trai. Thế nhưng trong khoảnh khắc đó tôi mới nhận ra, cậu cũng thích con trai, nhưng người đó không phải là tôi. Thứ sáu hôm ấy, khi cậu thấy tôi và Biên Nhược Thủy ngồi cạnh nhau, tôi đã hy vọng cậu nổi giận vì tôi, nhưng cậu lại đá tôi một phát. Cậu có biết lúc đó trong lòng tôi cảm thấy như thế nào không? Đó là lần đầu tiên tôi rơi nước mắt, hóa ra cậu chưa từng để tôi vào trong mắt...”

Lâu sau, Tiểu Vĩ im lặng, tôi cũng không nói thêm gì. Bỗng nhiên, hắn lấy tay, dấn mạnh vào bức tường, tôi cả kinh, vội vã kéo hắn lại, quát to: “Cậu điên à! Muốn tự ngược đãi mình lắm sao?”

“Có những lời này của cậu là được rồi, Tống Thiên Lộ, thực sự, có những lời này là đã đủ lắm rồi! Tôi không thể nào hận Biên Nhược Thủy được, tôi chỉ có thể hận chính mình thôi. Tống Thiên Lộ, Biên Nhược Thủy tuyệt đối là người tốt, cậu đừng phụ cậu ấy nhé.”

“Cậu nói cái gì đó!” Tôi lo lắng không yên, “Tôi với hắn là bạn bè, thế thì làm gì có loại kết quả nào chứ? Cậu đừng suy nghĩ lung tung. Chờ tôi tìm được Biên Nhược Thủy về, ba người chúng ta sẽ cùng nhau học bài, học thật chăm, như thế cũng khiến cho ba cậu vui vẻ mà.”

“Không thể rồi, tôi phải đi, Biên Nhược Thủy cũng không thể trở về trường. Nếu cậu tìm được cậu ấy, nhớ là hãy đối xử với cậu ấy thật tốt.”

“Tại sao Biên Nhược Thủy không thể quay lại?” Trong lòng tôi bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi mơ hồ. Sợ rằng chỉ ngay giây tiếp theo, Tiểu Vĩ sẽ nói ra đáp án khiến tôi không muốn nghe nhất.

Nhìn Tiểu Vĩ có đôi chút do dự, tôi vội nắm lấy hai bờ vai hắn, Tiểu Vĩ không chịu nổi ánh mắt của tôi, bèn chậm rãi nói: “Bởi vì mẹ Biên Nhược Thủy đã qua đời.”

Tim tôi như bị ai bóp chặt, dường như không thể thở nổi. Tiểu Vĩ liếc nhìn tôi, sau đó mới nói: “Vốn tôi không định nói chuyện này cho cậu nghe, nhưng tôi nghĩ giờ người có thể giúp cậu ta chỉ có cậu thôi, Tống Thiên Lộ, cậu nhất định phải nghĩ ra cách.”

Tôi ngẩng đầu, chờ Tiểu Vĩ nói tiếp. Nói thực, tôi chưa chuẩn bị tâm lý chút nào, cũng không biết mình có thể làm những gì, mẹ hắn mất, còn chuyện gì tôi có thể làm ngoài an ủi hắn đây?

“Biên Nhược Thủy là con nuôi, mẹ cậu ấy bây giờ không phải là mẹ ruột. Bà ấy thích sống độc thân, không lấy chồng, cứ thế sống đơn thân cả đời cho tới lúc mất. Biên Nhược Thủy theo họ mẹ, hai người vẫn sống cùng nhau, cậu ấy hay dựa vào mẹ, nên mẹ cậu ấy vừa mất thì...”

Tiểu Vĩ bỗng nhiên ngừng nói, trong giây lát tôi nhớ lại ông lão ngày đó. Ông cụ không hẳn là người bị tâm thần, nói ra những lời ấy cũng có thể tính là sự thật được. Biên gia rõ ràng là đã chết cả rồi, Biên Nhược Thủy không phải là con đẻ của mẹ hắn, thế nên cũng không thể tính hắn là người Biên gia được. Lúc ấy tôi còn cho rằng chuyện đó chẳng cần để ý tới làm gì, không ngờ rằng đó chính là nỗi khổ tâm của hắn bao lâu nay.

“Mẹ hắn vừa mất thì giờ hắn làm sao?” Giờ tôi mới hồi phục lại tinh thần, nhớ lại những lời Tiểu Vĩ đã nói. “Hắn không thể nào tiếp tục học, thế nên mới phải chạy ra ngoài đi làm tự kiếm tiền phải không? Thế nên không thể đi học, không thể quay lại trường phải không?”

Nhìn Tiểu Vĩ mặt trắng bệch, tôi đột nhiên hiểu chuyện không hề đơn giản như thế, chẳng lẽ còn phức tạp hơn thế sao? Tôi nhìn chằm chằm vào Tiểu Vĩ, nôn nóng hỏi dồn: “Rốt cuộc là làm sao? Cậu nói thật đi!”

“Mẹ cậu ấy mất rồi, nhưng Biên Nhược Thủy vẫn không thể tiếp nhận được sự thật này, bà ấy vì không có tiền đi chữa bệnh, vẫn hay giấu cậu ấy, cho nên bệnh trở nặng mới đột ngột qua đời. Giờ Biên Nhược Thủy liều mạng đi kiếm tiền là muốn chữa bệnh cho mẹ...”

Đầu óc tôi trống rỗng, sống lưng có luồng khí lạnh chạy qua. “Kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ là sao? Mẹ hắn không phải đã mất rồi sao?..”

Trong giây lát, tôi như chợt tỉnh ngộ. Tôi ngẩng đầu nhìn Tiểu Vĩ như muốn một lời xác nhận, hắn hiểu ý tôi, khó khăn gật đầu.

“Đúng...cậu ấy phải chịu đau khổ quá lớn, cậu ấy vẫn cho rằng mẹ mình còn sống..cậu ấy...mỗi ngày vẫn tiếp tục mua thuốc cho mẹ, vẫn dọn dẹp căn phòng của bà ấy, còn nói muốn khiến mẹ sống thoải mái một chút...”

Tôi gần như vô lực lui dần về sau, dính sát vào tường, toàn thân như bị đóng băng, nói không nên lời.

Trên đường về, tôi và Tiểu Vĩ không nói với nhau một câu nào, trong lòng tôi hỗn loạn, đầu óc trống rỗng, đi trên đường như bước trên mây, chẳng biết đã tới cổng trường lúc nào. Lưu Duy đã đứng đợi sẵn ở đó, túm lấy áo Tiểu Vĩ.

“Này, cuối tuần trước mày với bọn Đại Thuận nói gì hả?”

Tôi đứng cạnh còn chưa hiểu mô tê gì, Lưu Duy đã động nắm đấm vào bụng Tiểu Vĩ. Tiểu Vĩ vẫn trưng bộ mặt thản nhiên như không có gì, nhếch miệng khiêu khích: “Tao với nó nói mày là thằng đêch có nghĩa khí, là thằng hai mặt, thế đã làm sao nào?”

Lưu Duy mặt đỏ bừng, nếu không phải tôi ở cạnh ngăn hấn lại, chắc chắn hắn đã đá cho Tiểu Vĩ một phát đau tới ói máu rồi. Nhìn bộ dạng hầm hầm của Lưu Duy, tôi đành hét to lên đuổi Tiểu Vĩ đi. Nhưng hắn chỉ lặng lẽ nhìn tôi khiến ruột gan tôi nóng như lửa đốt, lại quát thêm một câu: “Cậu mà không đi nhanh thì có tin sau này tôi sẽ không thèm nhìn mặt cậu không?”

Những lời này như thần chú, Tiểu Vĩ quay người chạy nhanh đi, thậm chí còn vui vẻ hát hò, nhìn phát bực. Lưu Duy đứng cạnh thở phì phò cố nín giận, một hồi sau mới bình tĩnh trở lại. Hai đứa tôi đứng dựa vào cửa sổ, gió mát thổi qua khiến trong lòng tôi vô cùng dễ chịu.

“Tao thật không hiểu, cái thằng Tiểu Vĩ kia như đồ thần kinh, mày còn cần tao lại làm gì?”

Thấy tôi im lặng, Lưu Duy bực mình đá vào tường, rồi tự mình ôm chân kêu đau. Hấn la trời la đất, quay lại thấy tôi vẫn đứng im không có tí phản ứng nào, bèn chịu thua, lẩm bẩm một mình: “Mà cũng không đúng...có lúc nào mày nhìn thấy Tiểu Vĩ mà coi như quen biết đâu? Sao lại còn nói với thằng đó như thế...Mà nó cũng nghe lời mày nữa, hai đứa mày ân oán mấy năm nay không phải là đã giải quyết hết sạch rồi đấy chứ? Vậy sau này còn gì hay mà coi đây?...”

Hết tiết một, thầy giáo tìm tôi tới văn phòng, vẫn câu hỏi cũ đó – “Biết tại sao thầy gọi em tới không?”

“Dạ có!”

Thầy giáo có vẻ rất ngạc nhiên, nếu là bình thường, tôi đã sớm nói nhăng nói cuội, hoa lá cành thêm vài câu rồi. Có lẽ lúc này giọng tôi rất thành thật, nên thầy hơi giật mình, buông bút trong tay ra, ngẩng đầu nhìn tôi hỏi: “Vậy em nói thầy nghe?”

“Không phải là vì việc em bỏ học đi uống rượu sao? Nếu là vì chuyện này thì cứ để em làm bản kiểm điểm, em không có ý gì nữa, thầy muốn xử lý sao cũng được.”

Thầy giáo cau mày, sao đó nheo mắt hỏi: “Em bỏ học? Lại còn đi uống rượu hả?”

Đầu tôi kêu ong ong, hóa ra là nhầm rồi. Lời đã nói ra thì không thể thu lại nữa, chỉ có thể tự trách mình xui xẻo thôi. Tôi hạ giọng hỏi thăm: “Vậy thầy tìm em có chuyện gì?”

“Là chuyện của Biên Nhược Thủy...”

“Dạ?” Tôi tỉnh táo hẳn, thầy có tin tức của Biên Nhược Thủy, vậy chứng tỏ hẳn có thể trở lại trường đi học! Tôi vội rảo bước tới trước bàn giáo viên.

Thầy giáo nhìn tôi một lát, rút từ trong ngăn kéo ra một vật, tôi nhìn kỹ, hình như là đồ của Biên Nhược Thủy. Hôm đầu tiên hắn đến tôi còn cầm lên cười nhạo mãi, sao thầy lại có nó? Lẽ nào hắn không mang theo sao?

“Đây là đồ của Biên Nhược Thủy, nếu em gặp em ấy thì trả nhé, à, còn cả cái quạt này nữa.” Vừa nói, thầy vừa cúi đầu rút cây quạt ra đưa cho tôi. Tôi còn nhớ rõ cây quạt này, trên mặt còn có đề chữ, khi ấy Biên Nhược Thủy giấu diếm, không chịu để cho tôi xem.

Tôi cầm lấy tất cả đồ, nhìn thầy giáo hỏi: “Thầy, sao thầy biết em có thể gặp được Biên Nhược Thủy?”

“Trên cây quạt có viết ấy...”

Cái gì? Quạt này không phải của Biên Nhược Thủy bỏ quên sao? Sao lại còn đề lung tung vào đó nữa chứ? Tôi buồn bực gỡ quạt ra xem, lật qua lật lại một lượt, trên đó ngoại trừ một bài thơ thì không còn gì nữa. Thế này thì sao biết được chứ! Tôi ngược mắt đầy thắc mắc nhìn thầy, thầy chỉ thở dài một cái.

“Bài thơ trên quạt là bài thơ đồ chữ, đáp án là tên của em.”

Thầy vừa nói xong, mặt tôi đã đỏ bừng lên như cà chua chín. Nhìn biểu tình thầy giáo phức tạp khiến tôi cũng không dám ngẩng đầu lên, bèn nhìn lại bài thơ trên quạt của Biên Nhược Thủy. (*)

Nếu như không phải thầy giáo nói tôi hay, hoặc là tôi của ngày trước đây, thì chắc chắn sẽ không hiểu được lấy nửa chữ trong này ngẫm chỉ tên của tôi. Thầy giáo im lặng không nói, tôi cũng không giải thích dài dòng nữa, thầy muốn gọi phụ huynh cũng được, coi như là hình phạt, mắng chửi tôi cũng tốt, đánh tôi cũng được, tôi đã hạ quyết tâm rồi. Không mang Biên Nhược Thủy trở lại tôi sẽ không ở yên được trong trường.

Buổi tối, tôi nằm mơ, mơ thấy Biên Nhược Thủy buổi tối hôm ấy vẫn còn ở trong ký túc xá, tôi nằm chung giường với hắn. Phía dưới hắn cứng lên rồi, nhưng tôi vẫn cúi gằm mặt xuống, tới khi tôi ngẩng đầu lên nhìn thì Biên Nhược Thủy đã đi mất. Tôi muốn đuổi theo hắn, nhưng chân không thể cử động được. Tôi quay đầu lại thì người nằm trên giường đã trở thành Tiểu Vĩ, hắn vừa khóc vừa nói: “Thứ sáu hôm ấy, khi cậu thấy tôi và Biên Nhược Thủy ngồi cạnh nhau, tôi đã hy vọng cậu nổi giận vì tôi, nhưng cậu lại đá tôi một phát..”

13. Chương 13 - Chương 13

Tôi cứ chìm trong mộng mị dần vật mãi tới khi tỉnh lại thì trời đã sáng, mọi người trong phòng đều dậy đi học hết rồi. Từ khi Biên Nhược Thủy đi, không còn ai gọi tôi thức dậy nữa, bởi lúc chưa tỉnh ngủ, tôi hay mắng chửi lung tung, có lẽ ai cũng nghĩ tôi có đi học muộn hay không cũng chẳng liên quan gì tới mình.

Tôi nằm nguyên trên giường, cảm thấy xa lạ với nơi đây, bạn bè thân thiết cũng xa lạ, nếp sống trước đây cũng xa lạ với mình nốt. Lưu Duy nói rất đúng, hồn của tôi đã mất rồi, chỉ là, không phải đại tiên tiểu tiên nào đó lấy mất, mà là chính tôi đã tự mình đánh mất.

Tôi nấp bên ngoài cửa hiệu làm đầu Biên Nhược Thủy làm mấy tiếng liền, vất vả lắm mới đợi được giờ nghỉ, những người làm trong ấy lần lượt đi ra, nhưng chờ mãi vẫn không thấy dáng Biên Nhược Thủy. Lẽ nào hắn không còn làm ở chỗ này nữa sao? Tôi rón rén đến gần hơn một chút, mới phát hiện ra hắn đang ngồi trong góc phòng lạnh tanh, không biết là làm gì nữa.

Thực ra lúc đầu tôi chưa đi vào vội là vì không muốn gặp lại những người làm ở đó, giờ cửa hiệu không có người, tôi không do dự nữa, nhanh tay đẩy cửa đi vào.

Dường như đã luyện thành thói quen, Biên Nhược Thủy vội nở nụ cười, nói ngay một câu “Chào quý khách”. Nhưng ngay khi vừa nhận ra là tôi, nụ cười của hắn vội tắt đi, mắt mở to, lạnh lùng nhưng cũng rất trong trẻo. Nhìn thái độ thay đổi nhanh hơn trở bàn tay đó, tôi cảm thấy khó chịu, thế nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài mặt, ít ra tôi cũng không muốn khiến hắn cảm thấy áp lực thêm nữa.

“Không phải cậu nói sẽ không trở lại đây nữa sao?”

“Ai nói thế?” Tôi tiến tới, làm bộ nhìn quanh quất, chỉ trở lung tung. “Là đứa dám nói bậy như thế hả? Là mày sao? Hay là mày?”

Biên Nhược Thủy thấy bộ dạng cợt nhả của tôi thì thả lỏng người ra, vẻ mặt cũng tự nhiên đôi chút. Hắn cúi đầu tiếp tục làm chuyện gì trên bàn đó, rồi lẩm bẩm nói: “Cũng không biết lần trước là ai nói tự mình đa tình nữa...”

Tôi gãi gãi đầu, chạy tới trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, ngẩng mặt lên nhìn hắn nói: “Là tớ nói, lần trước chính tớ nói là tự mình đa tình, nhưng tớ trót nghiện mất rồi, không chỉ muốn đa tình một lần, mà còn muốn đa tình tiếp mấy lần nữa cơ.”

Biên Nhược Thủy nghe xong thì mặt đỏ bừng lên. Hắn đứng sát rạt cạnh tôi nên bao nhiêu biến hóa trên khuôn mặt hắn sớm bị tôi nắm hết. Tôi đã phải uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, nghe đúng là hơi có điểm phiến tình một tẹo, hình như mấy lời này trước đây hay dùng để tán gái thì phải. Mà sao tự nhiên tôi lại dùng với hắn nhỉ? Tôi lúng túng đứng bật dậy, ngưỡng ngừng quay trái phải, tóm đại lấy một cái ghế ngồi xuống.

“Cậu sao thế?” Biên Nhược Thủy hạ giọng nhẹ nhàng hỏi thăm.

Tôi tự rót cho mình cốc nước, uống liền hai cốc, rồi hắc hắc cười: “Không sao, hơi khát thôi.”

Biên Nhược Thủy không nhìn tôi nữa, tiếp tục chăm chú thu dọn gì đó, một hồi sau tôi cũng hiểu tại sao lại có cảm giác lúng túng như vậy, hóa ra là vì không biết nên làm chuyện gì, nên nói cái gì với hắn mới thế.

“À, chuyện là...hôm nay tới phiên cậu phải ở lại trông cửa hàng à?”

Biên Nhược Thủy lắc đầu, im lặng, tôi ngồi một bên vừa nghịch nghịch cái ghế, vừa hỏi: “Không phải phiên cậu thế ở lại đây làm gì, cậu không đi ăn cơm trưa sao?”

“Tớ không muốn ăn, ngày nào cũng phải có người ở lại trông cửa tiệm, từ lúc tớ tới thì đó là việc của tớ. Dù gì thì tớ cũng không sao, ở chỗ này cũng tốt. Hơn nữa ngồi trong phòng ấm áp, tớ cũng không thích ra ngoài, bên ngoài lạnh lắm.”

“Cậu ngốc à!” Tôi đập bàn, “Cậu như vậy là bị người khác lợi dụng rồi đó! Cậu tiền đã không được trả nhiều rồi, lại còn tệ hơn như hồi còn ở trường phải làm trực nhật hàng ngày nữa. Ở đây cậu phải làm nhiều như thế thì buổi trưa phải để người khác làm chuyện này chứ, cái này là cái gì hả! Nhìn cậu đúng là dễ bị bắt nạt mà!”

Tôi nhất thời giận dữ mà nặng nhẹ với hắn, kết quả là Biên Nhược Thủy vẻ mặt vẫn điềm nhiên không nhìn ra điều gì. Tôi bất đắc dĩ nhìn hắn, nói bằng giọng xui xẻo: “Cậu theo tớ trở về đi, chúng ta cùng đi học, nơi này thực sự không thích hợp với cậu...”

“Tổng Thiên Lộ!” Biên Nhược Thủy bỗng nhiên lên tiếng ngắt lời tôi, tôi ngẩng đầu lên nhìn, còn hắn chỉ hỏi một câu: “Cậu nghĩ rằng nếu chúng ta là bạn bè thì cậu thực sự có thể làm được như thế sao?”

Đầu tôi ù đi, không biết nên trả lời lại như thế nào nữa. Từ lúc Tiểu Vĩ nói cho tôi biết tới nay, tôi vẫn luôn lảng tránh vấn đề này. Tôi nghĩ đem chuyện sinh hoạt ăn ở của hắn giải quyết trước, chuyện tình cảm hắn dành cho tôi thì tính sau. Dù sao mẹ hắn cũng đã mất, bàn tới chuyện đó quả thực có hơi...

“Về đi, đừng tới tìm tớ nữa, tớ biết Tiểu Vĩ đã nói với cậu hết rồi. Cậu cũng biết đó, tớ không được bình thường, đừng dây vào tớ làm gì mà thiệt thân...”

Càng lúc âm thanh của Biên Nhược Thủy càng nhỏ. Tôi rón rén lại gần thì mới phát hiện nước mắt đã rơi đầy trên mặt hắn, cả người run run như bị bệnh. Tôi hoảng hốt, vội vàng đưa tay ôm chặt lấy hắn.

“Sao thế? Cậu đừng làm tớ sợ mà...” Tôi đưa tay lau nước mắt cho hắn, rồi vội vàng tìm khăn giấy, đỡ hắn ngồi xuống một cái ghế gần đó.

“Đi đi...tớ sẽ làm liên lụy tới cậu đó, mẹ tớ bị bệnh, tớ phải kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ...tớ...tớ và cậu không phải là người ở cùng một thế giới, chúng ta không phải là cùng...một loại người...”

Biên Nhược Thủy nức nở, thân mình mềm rũ xuống, dường như không còn chút hơi sức nào nữa, toàn bộ cơ thể đều dựa vào người tôi, còn không ngừng nói lung tung này nọ. Tôi cắn bản không để lọt chữ nào vào tai hết, vội vàng bế hắn chạy ra ngoài.

Biên Nhược Thủy giờ đây so với lúc tôi công hắn hồi ở trường thì còn nhẹ hơn nữa, cả người như một cành củi khô. Tôi vẫy một chiếc taxi, kêu tài xế chở tới bệnh viện gần nhất. Biên Nhược Thủy giãy dụa không ngừng, nói hắn không sao, bảo hắn hay bị như thế, bảo hắn không cần phải tới bệnh viện làm gì cho rắc rối. Tôi vỗ nhẹ vào má hắn, hắn lập tức im lặng, trong mắt ngập đầy nước, trông như vẫn còn là một đứa trẻ không hiểu hết chuyện.

Lúc xuống xe, Biên Nhược Thủy vội vàng túm lấy cửa xe, thở dốc. Tôi vừa trả tiền cho tài xế, vừa hỏi: “Đã tới nơi rồi, không muốn vào cũng phải vào.”

“Ví tiền...ví tiền còn ở trên xe mà..”

Tôi nóng ruột, thật là lúc nào cũng biết lo được cho tiền mà. Tôi nhờ tài xế mở cửa xe vào, một loáng sau đã tìm thấy cái ví tiền ấy, chính là cái ví tôi đã từng tặng cho Biên Nhược Thủy, trong giây lát, tôi đã hiểu được. Tôi cúi đầu nhìn Biên Nhược Thủy, còn hấn nhất quyết nhắm mắt lại, không dám nhìn tôi, thật đúng là bó tay với hấn mắt.

“Mấy ngày rồi không ăn cơm nên dạ dày không được tốt là phải..” Bác sĩ vừa thở dài vừa nói, Biên Nhược Thủy nằm im lặng, chỉ quay qua quay lại nhìn ngó, chắc chắn là đang lo lắng chuyện tiền thuốc men rồi.

Tôi ngồi bên cạnh giường, canh cho hấn uống hết thuốc. Dường như hấn cũng hiểu là tôi đang tức giận nên không dám ho he nữa câu, chỉ cuộn mình lại trong chăn khóc rầm rức. Thanh âm rất nhỏ nhưng cũng nghe được rõ ràng, khiến tôi vừa giận lại vừa thương, cái cảm giác này từ xưa tới nay tôi chưa từng cảm nhận được. Trước đây bạn gái tôi cũng khóc, tôi cũng sẽ mềm lòng, chỉ là chưa từng có cảm giác đau lòng như thế mà thôi.

“Khóc gì chứ?” Tôi không chịu nổi xốc chăn hấn lên, lấy tay ôm lấy hai má hấn lắc qua lắc lại. “Cậu còn dám có mặt mũi mà khóc à, cậu biết tôi lúc này lo lắng không hả? Đúng thật là...cứ dính tới cậu là tôi không còn ra cái giống người nữa. Nói nhanh cho tôi biết, sao cậu không ăn cơm?”

“Ăn không vào.”

“Sao ăn không vào?”

“Mẹ tớ bị bệnh, tớ lo lắng, tiền lại thiếu...”

Tôi chậm rãi buông tay ra, không nói nữa. Tôi nghĩ hay là mình làm hấn tỉnh táo lại, nói với hấn rằng mẹ hấn đã mất, nhưng tôi lại không thể nói ra miệng nổi. Tôi không hiểu hấn đang giả bộ không biết hay thực sự đã biết hết mọi chuyện nữa, mặc kệ là cái gì, hấn cũng đang sống trong một cái vỏ, rứt rứt, không dám bước ra ngoài để chịu những va chạm.

Không lẽ thứ mà tôi có thể làm chỉ có thể là cùng diễn tiếp vở kịch này với hấn sao?

Biên Nhược Thủy đang ngủ, đầu vùi trong chăn, tôi lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh tới khoa thần kinh. Nói thật, lúc đi trên hành lang tôi còn hơi run run瑟瑟, tôi sợ bỗng nhiên có người lao ra móc mắt mình, tuy là chuyện này xảy ra ở bệnh viện tâm thần, nhưng chính tai tôi đã được nghe kể lại.

“Loại bệnh này chia làm hai loại, giống như cậu nói thì đó là loại bệnh tự ép buộc mình trong tiềm thức, bản thân bệnh nhân đã phải chịu kích thích nặng nề, vượt qua giới hạn tâm lý chịu đựng của bệnh nhân, như vậy, bệnh nhân sẽ có xu hướng trốn tránh hiện thực, trong tiềm thức vẫn cho rằng mẹ mình còn sống, tự ép buộc mình phải thừa nhận chuyện ấy..”

“Vậy thưa bác sĩ, bác sĩ có thể nói cho cháu biết tình trạng của cậu ấy có nghiêm trọng không? Có thể chữa được không?” tôi nắm chặt tay lại, chăm chăm nhìn theo cử động môi của bác sĩ.

“Chuyện này...cũng không nói chính xác được, cậu biết đó, loại bệnh này hoặc là dùng phương pháp trực tiếp can thiệp vào, hoặc là dùng liệu pháp tinh thần. Bệnh của bạn cậu tôi đã từng chữa rồi, việc thay đổi môi trường chung quanh cũng có thể cải thiện được phần nào. Như vậy đi, tôi nói cho cậu một số phương pháp, sau đó sẽ lấy một ít thuốc, cậu về cho dùng thử, coi như là hỗ trợ thêm.”

Từ phòng bác sĩ đi ra, tâm lý của tôi mới dễ chịu hơn đôi chút. Tình trạng của Biên Nhược Thủy có thể tạm cho là ổn, đợi hấn đi ra khỏi cái vòng luẩn quẩn này là có thể khôi phục lại bình thường rồi. Nhưng chỉ vừa nghĩ tới chuyện hấn phải thừa nhận sự thực ấy, tim tôi lại đau nhói lên một cái. Hơn nữa, bác sĩ nói tôi làm bạn hấn, phải quan tâm tới hấn nhiều hơn, phải làm hấn dời sự chú ý của mình từ người mẹ sang người khác, khiến hấn có cảm giác an toàn, có thể có thêm dũng khí tiếp nhận được sự thực đau lòng ấy.

Tôi vừa vào tới cửa đã thấy Biên Nhược Thủy đang thu dọn, còn lăm lăm những câu nghe không rõ. Tôi vội dè tay hấn lại, buồn bực hỏi hấn: “Cậu làm gì thế? Lại muốn đi à?”

Biên Nhược Thủy chậm rãi thở ra, vẻ mặt yếu ớt ban nãy đã trở lại vô cảm như trước, hấn không nhanh, không chậm cất lời: “Ổ chỗ này làm cái gì chứ? Tớ phải trở lại làm việc, nằm viện một ngày trời là tớ đã bỏ làm mấy ca ở cửa hàng rồi!”

Tôi kéo tay hắn lại, nhấn vào giường, “Nói cho cậu biết, hôm nay tớ cấm cậu đi, một lát nữa còn phải truyền dịch, tiền tớ trả, cậu ở chỗ này dưỡng bệnh cho tốt. Cậu dám làm loạn tớ chặt chân.”

Biên Nhược Thủy hình như bị dọa mà sợ thật, bó tay, tôi phải khiến hắn hiểu rằng hắn không cô đơn, hắn còn có tôi ở bên cạnh. Tôi là người gần gũi với hắn, là người hắn có thể dựa vào. Biên Nhược Thủy ngước mắt nhìn tôi một lát, tay mân mê góc ga trải giường, hừ nhẹ một tiếng, rồi rầu rĩ nói: “Cậu còn dám quản tớ à? Tớ với cậu có quan hệ gì chứ, tớ không cần tiền của cậu, nhất định tớ sẽ trả lại hết cho cậu...”

Tôi với tay lên đầu giường, lôi ví tiền của hắn ra, Biên Nhược Thủy thấy tôi lấy ví tiền bèn vội vàng nhổm dậy giơ tay định chop lại. Coi bộ hốt hoảng, mặt mũi đỏ bừng bừng, cơ hồ muốn nói gì đó mà không dám nói ra.

“Giờ cậu đã hiểu là quan hệ gì chưa?” Tôi vung vẩy ví tiền, cao giọng nói: “Chính là quan hệ này ấy, dù trong miệng cậu có nói thể nào thì cậu cũng không thể vứt bỏ được đâu.”

Biên Nhược Thủy sững sốt, rồi thoáng an tĩnh trở lại, chậm rãi nằm xuống giường. Tôi quay mặt ra ngoài cửa làm mặt quỷ với một người không quen biết đi ngang qua. Làm sao chứ? Tôi chính là thô tục vậy đó, nhưng cũng có lúc nói những câu chín chắn, đúng là làm rung động lòng người, khiến người ta có thể rơi nước mắt ra được.

Giây phút vui vẻ ngắn ngủi qua mau, tôi cúi đầu, Biên Nhược Thủy vẫn không nhúc nhích nhìn tôi chăm chăm, tôi bèn mím môi, vỗ nhẹ sau gáy hắn, giả vờ thản nhiên nói: “Nhìn tớ làm cái gì? Thế nào, chưa thấy ai đẹp trai thế này hả?”

Biên Nhược Thủy cười yếu ớt, trong nụ cười dường như có mang theo tiếng hừ nhỏ xíu muốn phản đối lại câu nói của tôi. Tôi không nói gì nữa, lẳng lặng ngồi xuống cạnh giường, nhìn ra ngoài, vừa lúc thấy một bà to béo mang theo hộp cơm đi qua. Mới chợt nhớ ra là cả tôi và Biên Nhược Thủy tới tận giờ vẫn chưa có hộp cơm nào vào bụng, tôi dặn dò hắn mấy câu, rồi vội vàng chạy ra ngoài mua cơm.

Tôi chạy nhanh hết mức có thể, mua cơm canh với vài món, mua thêm một ít hoa quả rồi lại học tốc quay lại phòng bệnh. Tôi sợ chỉ không chú ý một lát thôi là tên tiểu tử kia lại chạy mất, tới lúc đó có bị người bắt cóc cũng không hay.

Thật may, lúc tôi quay về, Biên Nhược Thủy vẫn còn ngủ, chắc là mệt lắm rồi, hắn ngủ thật lâu. Tĩnh một lát rồi lại thiếp đi, nhìn rất đáng thương. Giờ nhìn hắn cũng đỡ hơn rồi, không dám làm loạn nữa, coi bộ liệu pháp tinh thần của tôi cũng hữu hiệu phết.

Biên Nhược Thủy rất khác so với trước đây, đầu tóc đã thay đổi, ngay cả khuôn mặt cũng biến đổi ít nhiều. Con trai miền Nam không giống với con trai miền Bắc chúng tôi, Biên Nhược Thủy rất thanh tú, ngũ quan đều nhỏ, chỉ có đôi mắt là lớn, nhưng lông mi cũng rất dài, nhắm mắt lại nhìn càng đẹp. Hơn nữa, tôi cũng chẳng cần phải nghĩ đó có phải lông mi giả hay không, tôi còn nhớ ngày trước hôn bạn gái, hôn xong thì lông mi giả của nàng dính cả lên trên mặt tôi, khiến ba ngày sau đó tôi ăn không ngon.

Tôi không nhịn được, vươn tay xoa đầu hắn, may là tóc hắn đã mềm hơn, xoa rất thoải mái. Tôi còn nhớ hắn từng nói với tôi là tóc không phải dưỡng nữa, chỉ là bộ dạng mặt mũi sạch sẽ một chút thì rất dễ nhìn. Không ngờ giờ đây hắn lại làm cho một hiệu làm đầu, không biết hàng ngày đối diện với nhiều kiểu chăm sóc đầu tóc thế thì nghĩ gì.

“A?” Chắc tại hành động của tôi làm Biên Nhược Thủy giật mình thức dậy, hắn mở to mắt, lơ mơ nhìn xung quanh, hỏi: “Trời sáng rồi hả?”

Tôi dở khóc dở cười, lôi cơm đã mua ra, phần bởi vội, phần bởi không có kinh nghiệm chăm sóc người khác, ngay cả cặp lồng cũng không mang. Cầm hộp cơm toàn dầu mỡ, chính tôi cũng không muốn nuốt.

“Cậu ngồi dậy đi, bọn mình ăn chút cơm, tớ từ lúc tìm cậu tới giờ cũng chưa hạt cơm nào vào bụng đây.”

14. Chương 14 - Chương 14

Biên Nhược Thủy chống tay ngồi dậy, đón hộp cơm từ tôi, tôi tiện tay cầm mấy tờ giấy ăn lấy từ cửa hàng phủ lên chần rồi ngấm hần ăn, Biên Nhược Thủy xúc cơm ăn vui vẻ, tựa như có chuyện gì đó hạnh phúc lắm. Tôi lén liếc ra ngoài cửa sổ xem có gì không, nhưng tôi vẫn thấy nụ cười này của hần có hơi âm âm, cũng chẳng phải là nụ cười vui vẻ xuất phát từ nội tâm. Cũng có thể là do tôi quá nhạy cảm, chỉ hy vọng là thế.

“Ừm...” Bỗng nhiên mặt Biên Nhược Thủy xám lại, trong miệng phồng lên toàn thức ăn, như không nuốt xuống nổi. Hần che miệng, lao nhanh vào phòng vệ sinh, chỉ lát sau, tiếng nôn ọe từ trong ấy đã truyền ra ngoài này. Tôi tính đẩy cửa phòng vệ sinh đi vào, nhưng Biên Nhược Thủy khóa cửa lại, không cho tôi đi vào, cứ thế nôn ở trong đó. Tôi sốt ruột đứng ngoài, vừa lúc thấy y tá đã truyền dịch cho Biên Nhược Thủy đi ngang qua, bèn chạy vọt ra hỏi.

“Chị ơi, bạn em có chuyện gì thế ạ? Mới ăn được một chút đã nôn ra rồi, bây giờ vẫn còn trong phòng vệ sinh nôn!”

Y tá liếc nhìn tôi, đưa tay vén tóc ra sau tai, hỏi lại: “Cậu ấy có ăn cái gì không?”

“Có, vừa mới ăn đó ạ! Đồ ăn kia kìa.”

Y tá theo ngón tay tôi chỉ mà thấy hộp cơm, vẻ mặt như nhìn thấy cái gì bẩn thỉu lắm vậy, môi mím mím lại như không biết nói sao mới phải. Cô ta cũng chẳng thêm giữ khách khí với tôi làm gì, cứ đứng nguyên trong phòng, chống nạnh mắng tôi xoi xoi: “Cậu có biết dạ dày bạn cậu yếu thế nào không? Cho ăn mấy loại thức ăn mặn đầy dầu mỡ thế này thì làm sao mà tiêu hóa được hả?”

“Em không biết...” Tôi nhìn gương mặt y tá, yếu ớt vớt vát thêm một câu: “Cậu ấy gầy như thế, đã lâu rồi không được ăn thịt, em mua cho cậu ấy chút thịt thì cũng có sao đâu! Em cũng chỉ nghĩ như thế thôi, em đâu phải y tá cơ chứ...” Tôi lại liếc gương mặt nhăn nhó của y tá, rồi lại nói tiếp: “Mà giờ bệnh cậu ấy nặng thêm, không phải sẽ nằm thêm ở bệnh viện các chị thêm vài ba ngày nữa sao? Chuyện này không phải là thêm lợi nhuận cho các chị à!”

“Tôi chẳng cần cái kiểu lợi nhuận này của cậu, hơn nữa, bạn cậu có dùng nhiều thuốc thì cũng chẳng liên quan tới tôi. Cậu nhanh gọi cậu ta ra đây đi, không ra thì tôi qua phòng bệnh khác đây, còn có bệnh nhân khác chờ truyền dịch nữa.”

Tôi nghe xong thiếu chút nữa là cãi nhau với cô ta một trận, tính cách kiểu gì thế hả! Người như thế này mà cũng đi chăm sóc bệnh nhân sao? Nếu để cô ta qua chăm sóc mấy người ở bên khu bệnh nhân bệnh tim chắc là làm người ta tức chết mất! Tôi không thêm phản ứng lại, gõ cửa phòng vệ sinh, lớn giọng nói vọng vào: “Biên Nhược Thủy, ra đi, y tá tới rồi này, đi truyền dịch đi.”

Lâu thật lâu sau, tới khi mặt bà cô y tá đã bắt đầu xuất hiện mây đen, Biên Nhược Thủy mới đẩy cửa đi ra, mặt mũi trắng bệch. Giờ tôi mới ý thức được sự khủng khiếp mà đồng thịt thà tôi mua kia, nhìn Biên Nhược Thủy gầy yếu, trắng như tờ giấy, tim tôi thất lại một cái phát đau.

Bà cô kia cố sức kéo cánh tay Biên Nhược Thủy, vỗ mấy cái cho hiện ven rồi cầm kim truyền dịch vào, phương cách chuẩn xác, nhanh chóng. Điều chỉnh tốc độ truyền dịch xong, bà cô y tá lườm tôi một cái rồi ngúng nguẩy đi ra ngoài, tôi cũng chẳng buồn để ý.

Tôi chậm rãi tới cạnh Biên Nhược Thủy, sờ lên trán hần hỏi: “Còn khó chịu nữa không?”

“Hết rồi, nhưng có hơi buồn nôn...”

“Thế không phải khó chịu sao!” Tôi liếc qua hộp cơm, bực không chịu nổi, vội đem vứt hết đi. Quay lại thấy Biên Nhược Thủy đang mở tròn mắt nhìn tôi, cả người có vẻ hơi ngơ ngác. Trong lòng tôi có một cảm giác bất an khó nói, chỉ sợ hần lại phát bệnh nữa.

“Lúc nào được về nhà đây?” Biên Nhược Thủy hỏi.

“Nhanh thôi!”

Tôi ở cùng với Biên Nhược Thủy ở bệnh viện ba ngày, ba ngày này tôi không quay lại trường, cũng không mở di động, tôi biết thầy giáo chắc chắn là giận tới tím mặt rồi, mà chắc cũng đã gọi điện về thông báo cho gia đình tôi. Trước tiên tôi cứ đưa Biên Nhược Thủy về nhà đã, giờ hấn ở trong một căn phòng nhỏ xíu có hơn mười mét vuông, bên trong hầu như chẳng có gì, chỉ có một cái giường với một cái tủ nhỏ, thậm chí cả lò sưởi cũng không có, ngồi trong phòng cứ như vào trong hang động, người đi vào không khỏi rùng mình một cái.

Giúp Biên Nhược Thủy thu dọn xong rồi, tôi đi ra ngoài mở di động lên, quả nhiên, trên màn hình hiện lên hàng loạt những số gọi nhờ. Phần lớn đều là điện thoại từ nhà, đúng là giẫm phải bãi mìn thật rồi, tôi vội vàng bấm số gọi cho mẹ.

“Mẹ...”

“Mày...mày! Thằng ranh này mày chạy đi đâu thế hả, mày có biết hai ngày nay ba mẹ lo cho mày tới phát điên không, mày có biết nghỉ thì cũng phải gọi điện về báo cho ba mẹ một tiếng chứ hả! Mày ngay cả điện thoại cũng không biết gọi sao? Thầy giáo mày...”

Tôi còn nghe loáng thoáng cả tiếng chửi của ba ở đầu dây bên kia, nói đừng có về nhà nữa. Tôi cũng không biết phải nói gì, cũng không muốn giải thích, tôi chờ tới khi bên kia lắng xuống, mới nói đơn giản một câu: “Con mệt, không muốn đi học, muốn bị đuổi học...”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, tôi cũng thấy nặng nề, tôi biết nói như vậy sẽ khiến ba mẹ tổn thương nhiều lắm, mẹ mới được vui vẻ một chút đã bị tôi đem trở lại địa ngục. Nhưng tôi không muốn lừa dối họ nữa, tôi thực sự không muốn đi học, thế thì buộc tôi ở đâu cũng chẳng có tác dụng

“Con cứ về nhà đã...có chuyện gì thì nói sau...” Mẹ tôi khàn khàn cất giọng nói, tôi ngắt máy, đi vào.

Biên Nhược Thủy ngồi im lặng trong phòng, mắt nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngay cả khi tôi bước lại gần cũng không hay biết. Tôi đứng lặng lẽ, trong lòng không biết nên làm gì, chỉ cảm nhận được thân thể không thể tự chủ được mà khẽ run lên của mình.

Một phút, rồi hai phút...Biên Nhược Thủy không lẩm bẩm, tâm tình không biến động, chỉ nhìn chăm chăm vào bức tường được sơn loang lổ trước mặt, cả người ngồi im như tượng không nhúc nhích. Bất chợt tôi có cảm giác nhẹ nhõm đi rất nhiều, lúc trước vốn cứ nghĩ tới cảnh tượng hấn cũng ngồi như thế kia, nhưng là cảnh hấn nhớ tới mẹ mình, rồi quay mặt vào nhìn bức tường chăm chăm, miệng lẩm bẩm liên hồi. May quá, thật may quá, hấn chỉ là không muốn thừa nhận sự thật mà thôi...

“Ha, nghĩ gì đó?” Tôi đứng phía sau vỗ nhẹ lên vai Biên Nhược Thủy.

“A!!!” Biên Nhược Thủy như con chó nhỏ bị dẫm phải đuôi, cả người đều giật nảy lên, sắc mặt tái nhợt, bộ ngực nhấp nhô dồn dập theo hơi thở, tròn mắt nhìn tôi.

Tôi cũng bị phản ứng của hấn dọa cho sợ, nhìn sắc mặt hấn vẫn còn chưa hồi phục, tôi vội vàng đưa tay nhẹ nhàng xoa bóp vai cho hấn.

“Cậu vào lúc nào thế?” Biên Nhược Thủy hỏi.

“Mới thôi, tớ vừa ra ngoài gọi điện cho mẹ.” Lời vừa ra khỏi miệng tôi đã hối hận gần chết, sao tôi ngu quá, lại ở trước mặt hấn nhắc tới chữ ‘mẹ’ làm gì chứ?

“Ừm!” Biên Nhược Thủy tựa hồ chẳng có phản ứng gì, “Hôm nay vừa lúc mẹ tớ không có ở nhà, tớ làm chút thức ăn, cậu ở lại ăn cơm nhé!”

Thấy tôi im lặng không đáp, ánh mắt của Biên Nhược Thủy bắt đầu dấy lên một tia hoảng loạn. Sự hoảng loạn khiến tim tôi như đóng băng lại, tôi hiểu, hấn đang sợ tôi hỏi mẹ hấn đi đâu rồi. Chính hấn cũng không biết, cũng không tìm được bà ấy, hấn hiểu hết tất cả mọi chuyện, chỉ là sợ hãi hiện thực mà tự chẳng cho mình một tấm màn mỏng, hấn sống trong những lời tự lừa gạt của chính mình, hấn cần một người có thể đồng lõa với sự dối gạt ấy, như vậy hấn mới có thể yên tâm, yên tâm để nghĩ rằng những lời ấy là sự thực.

Chưa bao giờ tôi suy nghĩ thông suốt được như thế, nhìn Biên Nhược Thủy còn ngược mắt chờ câu trả lời của mình, tôi chỉ có thể khách khí mà nói: “Không được rồi, tớ phải về nhà, còn chút chuyện nữa. Cậu ở yên đây, đừng có chạy lung tung, tớ sẽ quay lại tìm cậu đó.”

“Ừ...”

Tôi ra khỏi phòng hấn, Biên Nhược Thủy theo sau, đứng nhìn theo tôi cách đấy không xa, tôi quay lại nhìn hấn, nhưng hấn chỉ vẫy tay mà nói theo: “Cậu cứ đi đi, tớ sẽ vào ngay!”

Tôi vội quay đầu lại đi nhanh, tim như bị ai đó vạch ra mà bóp nghẹt lại. Lần đầu tiên tôi mới cảm thấy cuộc đời này thật bất công, tại sao một người tốt như Biên Nhược Thủy lại phải chịu nhiều khổ đau như vậy. Mà tôi, tại sao lại không thể biết sớm hơn, mãi tới khi hấn bị bệnh mới để tâm chăm sóc hấn. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được tự dằn vặt mình là một chuyện rất tàn nhẫn, đối mặt với sự tàn nhẫn đó, tôi chỉ còn cách buông xuôi.

Tôi vừa nhấn chuông cửa, vừa tưởng tượng tới lúc vào nhà sẽ có cảnh tượng thế nào, đôi mắt đỏ hoe của mẹ, vẻ mặt giận tới bốc hỏa của ba, và sự thực chứng minh rằng tưởng tượng của tôi không sai, mẹ vừa mở cửa thấy mặt tôi một cái là mắng sa sả.

“Cái thằng ranh trời đánh này!” Mẹ vừa mắng vừa túm tay kéo tôi vào nhà, ba còn chưa đi làm về, tôi quên mất giờ đã là chiều rồi, ba tôi tới tối mới về nhà.

Mẹ tôi thấy tôi về thì không hiểu là vui vẻ hay là bức mình, giây trước mừng mừng rỡ rỡ, giây sau đã thở dài, bà nói liên miên, nói rất nhiều, nhưng tôi cũng chỉ có thể nghe được một câu: “Thầy giáo con nói con trốn học lâu thế, phải đuổi học hai ngày tự kiểm điểm.”

“Thật thế ạ?” Tôi thoáng cái vui trở lại, nắm tay mẹ hỏi.

Mẹ tôi sững người ra một lát, rồi nổi giận đánh vào vai tôi một cái đau điếng, mắng: “Sao con cứ phải không chịu thua kém người khác thế hả, bị đuổi học mà còn cho là chuyện tốt hả? Lát nữa ba về, xem con còn vui như thế này nữa không?”

“Mẹ, con có thể thương lượng với mẹ một việc được không.”

“Nói nhanh, mà mẹ nói cho mày biết, cái gì cũng được, trừ việc thôi học ra.”

“Vậy mẹ có thể cho con tự do nửa năm được không, sau đó con sẽ học lại lớp 11, như vậy có thể ôn lại kiến thức.”

Tôi vừa nói xong, mẹ tôi cũng im lặng, chỉ ngồi yên trầm tư. Thực ra khi tôi quyết định làm chuyện này đã phải hạ quyết tâm rất nhiều. Tôi có nằm mơ cũng muốn thi đại học nhanh nhanh để được tự do làm gì thì làm, nhưng chỉ vì Biên Nhược Thủy, chỉ vì hấn thôi. Đây là quyết định tốt nhất, hấn quay lại trường, chúng tôi có thể cùng nhau học.

“Như vậy đi, mày cứ đợi ba về, mẹ sẽ thử thương lượng với ba mày xem.”

Tôi gật đầu, mẹ cầm tay tôi nói: “Mẹ nói, ba về nói gì con cũng phải nghe theo, nhớ chưa, hai ngày trước ông ấy bảo cứ thấy con thì nhất định sẽ đánh gãy chân con, con cũng phải cố nhịn ghen.”

Tôi cười hắc hắc, ba tôi lần nào cũng nói như vậy, từ nhỏ tới giờ tôi nghe hoài rồi. Nhưng tôi biết đó chỉ là dọa thôi, còn mẹ thì vẫn tưởng là thật. Nhìn gương mặt ưu sầu của bà, tôi nhẹ nhàng trấn an: “Mẹ, con không sao, một lát nữa con sẽ ngoan ngoãn nhận sai mà.”

Lúc này bà mới chịu thả lỏng người ra ngắm kỹ lại tôi, rồi vội vàng chạy đi làm cơm. Tôi vào phòng mình, từ lúc ở nội trú, phòng tôi đều do một tay mẹ dọn dẹp, tôi cũng ít khi về đây ngủ, giờ nhìn tới cái gì cũng thấy là lạ, rất nhiều thứ tôi không còn nhớ rõ nữa. Mở ngăn kéo ra, nhiều thứ cũ cũ từ nhiều năm trước vẫn còn đó, thậm chí cái bút hết mực từ hồi tiểu học mẹ tôi cũng cho vào ống đựng bút.

Tôi mở một ngăn kéo to, vừa kéo ra, tôi không thể nào nhịn được mà nở nụ cười. Bên trong có mấy con búp bê nhỏ, mấy thứ đồ thủ công, đồng hồ điện tử, thiệp chúc mừng gì đó. Mỗi thứ đều nhắc tôi nhớ tới một người. Đột nhiên tôi cảm thấy chán nản, bỏ lại tất cả vào trong ngăn kéo, đứng dậy, từ lúc học lớp 6 tới giờ, tôi đã đổi hết mười một cô bạn gái, người gần nhất chỉ quen trong hai ngày, chính là cái người tôi đã gửi thư lúc người ta đã chuyển trường rồi, giờ cô ấy tên là gì tôi còn không thể nào nhớ ra được nữa.

Ngẫm đi ngẫm lại, tôi phát hiện ra mình trước giờ mình đã sai rồi. Khi ấy tôi nghĩ cha mẹ mình không là gì, chỉ cần tôi không nói ra thì họ sao biết được. Giờ nhìn những thứ mẹ giữ lại tôi mới hiểu, kì thực cha

mẹ tôi hiểu hết mọi chuyện, chỉ là họ tin tôi, chưa bao giờ cho rằng những thứ kia có thể khiến tôi rơi vào quá khứ.

Người tin tưởng mình nhất chính là cha mẹ, nếu tôi thành thực đem hết mọi chuyện kể cho họ nghe, nhất định hai người sẽ thông cảm, mẹ tôi vốn lòng dạ yếu mềm, chỉ sợ nghe xong chuyện còn khóc nữa là. Tôi còn đương nghĩ ngợi thì bị tiếng quát tháo bên ngoài làm giật mình. Ba tôi đã về nhà, chắc chắn là ba tôi, vì chả ai có cái giọng to sang sảng như thế cả.

“Bảo cái thằng con khốn nạn kia ra đây cho tôi, hôm nay tôi mà không đánh cho nó một trận nên thân thì tôi không làm ba nó nữa.”

Thằng con khốn nạn? Con mà là thằng con khốn nạn thì không phải ba là người khốn nạn sao? Tôi cười thầm sau cửa, nhưng xem ra lần này chuyện ba tôi cho ăn đòn là không tránh được nổi rồi. Tôi mở cửa đi ra, mẹ còn đang kéo tay ba lại, thấy tôi thì vội quay sang nói: “Con vào trước đi! Lát nữa ba hết giận rồi con hãy ra.”

“Mày dám đi vào coi! Mày mà vào tao trời mày lên xà nhà đánh.”

Tôi nuốt miếng nước bọt, ba tôi chắc chắn là giận tới mất trí rồi, giờ đã là thời nào rồi mà vẫn còn kiêu ra được cái xà nhà chứ. Thấy tôi cứ đứng yên không động đậy gì, ba tôi sải chân đi nhanh về phía tôi, những bước chân không còn mạnh mẽ như xưa nữa. Đột nhiên trong lòng tôi dấy lên cảm giác hồi hận, nhích từng bước đi về phía trước.

Kết quả là tôi lại gặp lại cảnh tượng của mình cách đây mười năm. Ba đập vào người tôi một cái, tôi cũng giả bộ loạng choạng quỵ xuống. Kế đó là vỉ đập ruồi, chổi lông gà, giày dép, đại để là cái gì có thể đánh người được thì sẽ được sử dụng triệt để lên người tôi. Nói không đau thì đúng là gạt người, dù sao hồi còn trẻ ông cũng được xem là vạm vỡ, nếu ông không thẳng tay đánh tôi, trong lòng tôi vẫn sẽ còn cái cảm giác hổ thẹn như vậy. Tôi nghĩ người mệt nhất hẳn là mẹ, hết quơ tay ngăn lại rồi can ngăn liên hồi, mặt mũi trắng bệch. Ai da, cũng tới lúc nên mở miệng cầu xin rồi, xem ra ba tôi đã thấm mệt, thở hổn hển.

“Con sai rồi, ba, tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa đâu, ba đừng đánh con nữa mà!” Tôi sụt sịt, trưng ra bộ mặt thành tâm hối lỗi vô cùng thuần thực. Ba nhìn thấy biểu tình của tôi, dường như cũng không đành lòng đánh nữa, tôi vội vàng đứng lên trốn ra sau lưng mẹ, cả chân đã tê rần lên.

“Ai cho mày đứng lên, quỵ xuống cho tao nhanh.”

Ba tôi gầm lên giận dữ, khiến tôi lại rón rén đi ra. Một lát sau, ông mang cái bàn phím tới, ném xuống đất rồi quát lớn: “Mày quỵ lên cái này cho tao.”

Tôi cả kinh, ngẩng đầu nói: “Nếu quỵ trên cái này thì đầu gối con chịu sao được?”

“Mày không phải quan tâm, nhanh quỵ xuống cho tao.”

Mẹ tôi túm lấy áo ba, khàn giọng van xin: “Được rồi, đừng có hành hạ nó nữa! Con nó đã lớn rồi, ông xem có con nhà ai lớn thế kia mà còn bị đánh không...”

“Đều tại bà nuông nó quá, bà lúc nào cũng nói nó thông minh, chuyện gì cũng hiểu, giờ thì nhìn xem, hiểu cái gì, thông minh cái gì mà có chuyện cũng không chịu nói cho bà hả. Có phải bà còn đợi tới lúc nó chạy đi cướp ngân hàng mới hối hận không!” Ông nói xong lại trừng mắt lườm tôi một cái, chỉ vào tôi nói: “Đừng có dồng dài nữa, quỵ xuống.”

Tôi quỵ xuống, nghe tiếng bàn phím vang lên lách cách khi chạm vào đầu gối mình. Tôi quỳ một mình trong phòng khách, nghe tiếng ba mẹ cãi nhau một hồi ở phòng bên vọng lại. Trăng lên cao, rọi vào khung cửa sổ, khiến tôi không nhìn được mà cảm thấy sống mũi mình hơi cay cay. Biên Nhược Thủy không có điện thoại di động, giờ có muốn liên lạc với hắn cũng không có cách nào, không biết giờ này hắn ở nhà ra sao rồi, chỉ mong hắn ở nhà đừng có gây nháo, ngàn vạn lần đừng có chạy loạn, nghĩ tới đây tự nhiên tôi thấy nóng ruột quá.

Không được, hiện giờ tôi không thể ra khỏi nhà nổi. Mà không ở cạnh hắn hai tư trên hai tư thì không yên tâm được, trong lòng cứ thấy thắc thóm không yên. Trừ phi hắn nhanh khỏi bệnh, còn không thì tôi không thể tiếp tục sống như trước kia được.

15. Chương 15 - Chương 15

Đúng rồi, Tiểu Vĩ có điện thoại, giờ chỉ có Tiểu Vĩ là có thể nhờ vả được thôi. Gọi cho hắn ta một cú điện thoại, nhờ qua trông nom dùm Biên Nhược Thủy cũng được, không nên nhờ tới người khác, việc này càng ít người biết càng tốt, thật là không ngờ cũng có ngày tôi và Tiểu Vĩ lại có thể đứng trên cùng một con thuyền.

Tôi sờ vào túi, điện thoại vẫn còn nằm trong túi sách, mà túi sách lại để ở trong phòng ngủ, từ chỗ này tới phòng ngủ phải hơn 5 mét, vạn nhất đứng dậy mà bị ba phát hiện, di động cũng bị tịch thu thì đúng là xôi hỏng bống không hết. Tôi nghiêng đầu nhìn thoáng qua, ba mẹ tôi vẫn còn ở phòng bên, thanh âm vọng ra rất lớn, không biết là đang cãi nhau cái gì nữa, tôi nhất định phải tận dụng cơ hội này đi lấy rồi nhanh chóng quay trở về mới được.

Chống hai tay xuống đất, tôi nhẹ nhàng đứng lên, không ngờ hai chân đã tê dại không nghe lời nữa. Tôi cứ thế ngã phịch xuống đất, vết thương bị chạm mạnh khiến tôi phải rên lên một tiếng. Thực sự là quá mất mặt, nếu việc này mà truyền ra ngoài, thì đúng là không còn mặt mũi nào nữa. Toàn bộ học sinh cả trường chắc không ai rơi phải hoàn cảnh như tôi bây giờ, ngay cả đứng cũng không làm nổi.

Tôi hít thở chậm chậm rồi nhúc nhích đứng lên, đi từng bước vào phòng ngủ. Vất vả lắm mới tìm được di động, lúc ấy mới nhớ ra mình căn bản là không có số của Tiểu Vĩ. Tôi cố đầu một cái, cũng đứng, trước đây hai chúng tôi đối nghịch nhau thế, lý nào tôi lại có số cơ chứ. Vừa nghĩ tới đây, tôi lại chán chường đi ra phòng ngoài. Mà như thế thì cũng tốt, nếu tôi gọi Tiểu Vĩ tới trông chừng Biên Nhược Thủy giùm tôi vì Biên Nhược Thủy, đám Tiểu Vĩ cũng thấy tủi thân lắm.

Quỳ thêm được chừng nửa tiếng nữa thì ba tôi đi vào phòng, nhưng ông có vẻ đã khá hơn này nhiều. Ông nhìn tôi một lát rồi nói: “Mày đứng lên đi!”

“Con cứ quỳ thêm một chút vậy!” Tôi cười nhẹ, trêu ông, “Ba có chuyện gì thì cứ nói đi, con quỳ mà nghe vậy.”

“Bảo mày đứng lên thì cứ đứng đi, quỳ làm gì? Quỳ dễ chịu lắm sao mà đòi thế hả?”

“Thì ba cứ nói thẳng là ba thương con không được sao?”

Ba tôi nhúu mày lại như vừa bị chạm trúng tim đen, vội vàng khoát tay, “Tùy mày, mày muốn quỳ thì tao cũng không quản nữa, cứ thế mà quỳ đi.”

Đương nhiên là tôi không muốn quỳ nữa, nhưng mà tôi đứng lên không nổi a, thế nên cứ đợi một lát nữa đứng lên cũng được. Bằng không ba tôi thấy chiêu này hiệu quả thì lần sau lại dùng mất, tôi phải thể hiện là không xi nhê gì với mình mới được.

“Mẹ mày đã nói chuyện với ba rồi, chuyện mày nói đó ba nghĩ cũng là một cách tốt, đối với mày cũng có lợi. Dù sao thì cũng giúp mày có thể học hành tiến bộ hơn, cũng không uổng một năm.”

“Vâng ạ!” Tôi thoáng cái đã tỉnh táo lại, hoa chân múa tay tiếp lời: “Con muốn học lại một năm vì tự dừng rất muốn học, thế nhưng căn bản lại bị hỏng quá nhiều, không sao đuổi kịp những người khác được. Con nghĩ học lại một năm, rồi đem kiến thức ôn lại hết. Giờ con nghĩ kỹ rồi, học hành cũng rất có lợi, có văn bằng sau này ra đời cũng có tác dụng. Nếu không có, chắc chắn không thể làm gì được.”

“Sớm hiểu ra được thế là tốt rồi...” Ba tôi vừa nghe vậy thì húng khởi lắm, ngồi trên ghế sofa đọc thoại tới nửa ngày, nói rằng học hành không bao giờ là quá muộn. Nói giờ tuy ông chỉ giữ chức vụ nhỏ nhưng mở miệng ra nói một cũng không có người dám nói hai...Ba tôi không thèm nhớ ra tôi hãy còn quỳ, còn mẹ tôi thì thấy tình hình khá hơn thì vui lắm, và cũng hoàn toàn quên luôn tư thế khổ sở của tôi, cứ như thế, tôi quỳ trên bàn phím cho tới khi ba mẹ nói hết chuyện, về phòng đi ngủ thì thôi.

Tôi cố lê lét về phòng ngủ của mình, cởi quần ra. Cả hai bắp chân và mông đều đã bị biến dạng, đầu gối toàn những vết xanh tím, chỉ cần khẽ chạm vào một chút thôi cũng đủ khiến tôi đau tới kêu không ra hơi. Tuy đau chết đi được, nhưng kết quả thu lại thì rất khả quan, rốt cuộc tôi cũng có thể tạm yên tâm được

rồi. Hôm nào đó lựa lời nói chuyện với mẹ, chờ tới khi sức khỏe của Biên Nhược Thủy khôi phục lại bình thường sẽ đón hẳn về ở chung, vừa nghĩ tới chuyện sau này hai đứa cùng sống trong một nhà, tôi mừng hết cỡ.

Đêm đó đúng là cực hình với tôi, nằm ngửa thì mông và chân hành hạ, nằm sấp thì tới lượt cái đầu gối hành. Càng lần qua lần lại thì càng mất ngủ, giờ tôi mới nhận ra mình càng ngày càng “nhũn” ra, lại không tìm được mà cảm thán. Có lẽ từ khi nhìn thấy những thứ trong ngăn kéo tôi mới bắt đầu hiểu ra, hóa ra Biên Nhược Thủy nói đúng, trước giờ chưa có lần nào tôi yêu thực sự.

“Mẹ, hôm nay con ra ngoài có được không?” Tôi nhúc nhích đi tới gần cửa, hỏi mẹ.

Mẹ tôi liền lườm ngay cho một cái, “Không có cửa đâu con, ngoan ngoãn ngồi yên ở nhà đi.”

“Đừng thế mà mẹ, con thật có chuyện quan trọng mà, mẹ không cho con đi thì con sẽ hối hận chết mất.” Tôi cố nặn ra nụ cười ngây thơ tới mức thiên chân vô tà nhìn mẹ.

Mẹ tôi tay chống nạnh, người trắn ngay cửa, “Vừa hay hôm nay mẹ cũng rảnh việc, ở nhà coi sóc mày, ba mày giao nhiệm vụ cho mẹ rồi, bảo mẹ phải canh mày cho kỹ vào.”

Nghe mẹ nói mà tôi sốt hết cả ruột: “Sao mẹ không có chút phong thái phụ nữ hiện đại thế nhỉ, mẹ coi phụ nữ bây giờ đi, ai cũng cố gắng sống độc lập, thoát ly khỏi sự ràng buộc của đàn ông. Sao mẹ vẫn còn cổ hủ như thế chứ!”

“Mẹ mày không phải cổ hủ, mày coi có người phụ nữ nào thành công như mẹ mày không? Chăm sóc tốt ba mày như thế, lại còn nuôi mày lớn tòng ngồng tới nhường này, đã thấy hai vợ chồng đánh chửi nhau lần nào chưa? Chưa từng nhé! Nếu nói mẹ mày không phải người phụ nữ tốt, thì ai chăm sóc ba con nhà mày tới mức cố chấp như nhau thế này hả!”

“Mẹ, mẹ coi làm vợ hiền là trở thành người phụ nữ thành đạt rồi sao? Quan điểm gì mà kỳ cục vậy trời?”

“Mẹ mày kỳ cục thế đó, đừng có nói nhảm nữa đi, vào phòng học bài nhanh, đừng nghĩ tới chuyện ra ngoài, tới gần cửa cũng đừng có hòng.”

Nhìn thái độ kiên quyết của mẹ, tôi giật mình vội nói ngay: “Mẹ, con kể cho mẹ chuyện siêu cảm động này nhé, nghe xong rồi hẳn quyết định xem có cho con ra ngoài hay không.”

“Mẹ không muốn nghe, lát còn phải đi nấu cơm nữa.”

Tôi hét cách, đành phải lủi thủi quay về phòng. Trong phòng có gắn bảng bóng rổ, tôi ngồi bệt xuống sàn ném bóng, cả phòng ngập tiếng đing đang bóng đập vào bảng rổ, chơi chán rồi mà tâm tình cũng chả khá hơn là bao. Tôi bèn lúi ghế ra, ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Thế giới bên ngoài thật tuyệt vời quá! Ngựa xe như nước, đèn điện sáng trưng, tuy là ban ngày chưa nơi nào lên đèn, nhưng mà tôi đang tưởng niệm thì chẳng cần quan tâm nhiều thế làm gì...tôi giơ tay cào cào tóc, nỗi lo lắng trong lòng không biết trút vào đâu cho nổi.

Nếu xảy ra chuyện thật thì làm sao bây giờ đây? Tôi nhồm dậy nhìn qua cửa sổ, cạnh đó có một cái ống nước to dẫn xuống dưới, giờ thì chỉ còn một cách duy nhất thôi – leo ống nước. Tuy nhà tôi ở tầng ba, nhưng nếu tôi leo xuống được tới tầng hai thì có ngã xuống cũng không bị thương gì nặng lắm. Dù sao thì hai giờ chiều nay mẹ tôi cũng đi làm, chỉ cần trở về trước khi mẹ tôi về nhà là ổn. Biết đâu hôm nay mẹ tôi đi lại quên khóa cửa, thế thì khỏi phải leo nữa.

Cố nén lại cảm giác hào hứng, tôi cố gắng ngồi yên trong nhà tới một giờ chiều. Nghe tiếng khóa cửa vang lên, tôi đành phải ngậm ngùi buông trôi cái hy vọng xa vời hồi sáng, chỉ có thể nhắm mắt mà trèo ống nước thôi.

Tính toán nhanh, tôi hít một hơi, run run thò chân ra ngoài.

Cái ống không chắc chắn như tôi tưởng tượng, chắc không khí ẩm ướt cũng ảnh hưởng tới nó ít nhiều, mồ hôi lạnh bắt đầu rịn ra trên trán. Nếu như ngã xuống từ đây, hoặc giả như ống bị nứt ra, cả người dính nước bẩn thì xong đời rồi. Ống nước trơn, đâm ra chân tôi không có chỗ đặt, chỉ có thể tuột xuống từ từ, mà cứ cách một đoạn lại có mấu để gắn ống vào tường, thế nên cái chỗ giữa hai chân tôi phải chịu hành hạ

một phen, mãi tới khi chỉ cách đất một đoạn, tôi vội vàng nhảy xuống, gặp người ôm hạ bộ mà kêu mẹ oai oái.

Bà Trương không biết từ đâu xông ra, trong tay còn cầm một rễ rau cần, nhìn tôi cười ha ha: “Thiên Lộ hư quá, sao lại không đi đằng cửa hả? Leo trèo thế này nhờ ngã xuống thì sao?”

Tôi đau tới mức không trả lời nổi, chỉ có thể vừa thở hổn hển, vừa phều phào ngất quãng giải thích với bà Trương: “Dạo này bọn cháu học quân sự, học leo rào..”

Bà Trương nghe vậy lại nói dông dài thêm một hồi, vất vả lắm mới chờ cho bà ngừng nói, tôi ba chân bốn cẳng chạy tới nhà Biên Nhược Thủy. Đi vội vàng, ngay cả tiền cũng không mang theo, di động cũng bỏ quên. Giờ muốn làm gì cũng phải tự thân vận động. Tôi dừng lại ở ngã tư, cố nhớ lại đường tới nhà Biên Nhược Thủy.

May là nhà Biên Nhược Thủy cách đó cũng không xa lắm, tôi chạy liên tục chừng hai giờ là tới, mà mùa này trời lại nhanh tối, tôi còn phải tính toán giờ mà về nhà nữa, Biên Nhược Thủy, cậu nhất định phải ở nhà đó!

“Rầm rầm rầm...” Đập cửa ba cái, không có ai ra mở, lại gọi thêm mấy tiếng, vẫn không có ai. Tôi ngồi phịch xuống đất, đầu óc hỗn loạn, đúng là lúc không may thì uống nước cũng nghẹn họng được. Tôi ngồi hút hết một điều thuốc rồi lại đứng dậy đi tới cửa hiệu làm dầu Biên Nhược Thủy làm.

Đi được nửa đường, hoa tuyết bắt đầu rơi xuống, đèn đường hai bên đều đã bật, người đi trên đường càng ngày càng đông, nhưng lại không có người tôi muốn tìm. Tôi thả bộ chậm chậm, bắt đầu chấn chỉnh lại tinh thần, cứ xồng xộc lao đi thế này cũng không phải là biện pháp tốt, tôi còn phải tìm cách dùng lại được di động. Vừa nghĩ học, mẹ tôi liền cắt ngay tiền tiêu vặt, giờ trong túi tôi nhiều lắm chỉ còn 50 tệ, còn chưa tính các phí khác nữa.

Vốn dĩ tôi định đi làm thêm, nhưng là phải lên ba mẹ đi làm, hơn nữa việc đi tìm Biên Nhược Thủy cũng tốn khá nhiều thời gian. Có lẽ tôi cũng nên nói chuyện này với ba mẹ, dù sao cũng là học sinh, không có khả năng kinh tế. Hơn nữa chuyện này không thể coi là chuyện nhỏ được, để người lớn giải quyết thì tốt hơn.

Vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc mà đã tới bên ngoài cửa hiệu, quả nhiên Biên Nhược Thủy đang làm ở đây. Coi bộ rất chuyên tâm làm việc, thậm chí còn không để ý thấy tôi đang đứng ở bên ngoài. Tuyết đã rơi phủ trắng đường, tôi tìm một ngõ nhỏ, lảng lảng chờ hẩn làm việc xong.

Hết giờ, mọi người lục tục ra về, thằng nhóc lần trước tiếp thị cho tôi cả đồng mỹ phẩm cũng trong đám người ấy, nó thấy tôi thì sưng người ra một lát, đi xa rồi vẫn còn len lén ngoái đầu lại nhìn tôi, rồi quay sang người bên cạnh nói gì đó

“Hôm qua cậu không tới...” Biên Nhược Thủy chẳng biết đã tới trước mặt tôi từ lúc nào.

“À, hôm qua tớ về nhà, có cãi nhau với ba mẹ chút đỉnh, cậu xong việc rồi à?”

“Xong rồi.” Biên Nhược Thủy gật đầu.

Tôi nhìn hẩn, nheo nheo mắt hỏi: “Sao mặc ít thế này hả?”

Biên Nhược Thủy khẽ cúi đầu, đỏ mặt nói: “Còn để cái áo bông trong cửa hiệu nữa mà.”

“Vậy mang ra đây mặc nhanh lên!”

Tôi vừa dứt lời, Biên Nhược Thủy đã nhanh chân chạy đi. Đối vai rồi sao? Tôi nghĩ không khỏi thấy buồn cười, trước đây những lời như thế này đều do hẩn nói, giờ đối lại là tôi nói, nhưng một ngày nào đó sẽ lại đối tiếp thôi.

Biên Nhược Thủy đi ra, mặc thêm một cái áo bông rất dày, trông cả người tròn vo, lại được thêm khuôn mặt thon gầy, trông chả khác nào con lật đật. Tôi chợt bật cười, khiến Biên Nhược Thủy tò mò: “Cậu cười gì thế?”

“Không có gì...” Tôi quay đầu đi tiếp tục cười.

Biên Nhược Thủy ồm một tiếng, rồi đi theo tôi, cả quãng đường không ai nói với ai một câu, chúng tôi cứ yên lặng thế mà đi. Tuyết càng rơi càng dày, trông rất đẹp, phủ lên bầu không khí gượng gạo xấu hổ tới mất cả tự nhiên này. Tôi nghĩ có lẽ mình nên mở lời trước, thế nhưng nghĩ mãi vẫn không biết nên nói cái gì cho phải. Tôi lên quay đầu nhìn Biên Nhược Thủy, vừa đúng lúc bắt gặp hắn đang nghiêng đầu nhìn tôi cười.

“Cười ngốc cái gì đó?” Tôi giúp hắn phải đi tuyết bám trên đầu.

Biên Nhược Thủy vươn tay, bắt lấy mấy bông tuyết, sau đó cười to nói: “Thật đẹp quá! Hồi trước tớ ở miền nam không có tuyết, tới ngày quốc tế thiếu nhi, các bạn nữ trong lớp hay dùng bông trắng tung lên giả làm tuyết, hồi đó nhìn rất thích, giờ nhớ lại thấy ngốc thật. Nhưng mà khi còn bé thì ngây thơ thế đấy, ngày nào trôi qua cũng rất nhẹ nhàng, không như bây giờ...cậu...sao cậu lại nhìn tớ thế?”

“Không sao, không sao...” Tôi vội đáp lời hắn, bày tỏ ra chút cảm xúc rồi, những lời vừa nói khi nãy nhất định là bày tỏ cảm xúc. Tôi không khỏi vui mừng, giục hắn kể chuyện tiếp.

“Bây giờ cuộc sống không còn như xưa nữa, nặng nề hơn rất nhiều, mẹ con tớ đều phải ăn, phải ở, mẹ tớ còn phải chữa bệnh nữa...”

16. Chương 16 - Chương 16

“Biên Nhược Thủy, nếu có một ngày cậu phát hiện ra thế giới này không tốt đẹp như cậu vẫn nghĩ thì phải làm sao đây?”

“Thế giới này vốn không hề tốt đẹp rồi, tốt đẹp đều do tự cậu xây dựng trong lòng thôi...”

“Vậy nếu có một ngày, ngay cả sự tốt đẹp mà mình tự xây dựng nên cũng không còn thì sao?”

“...”

Chúng tôi im lặng, Biên Nhược Thủy dùng âm thanh nhỏ rí hỏi lại tôi: “Tổng Thiên Lộ, có phải cậu muốn nói với tớ chuyện gì không?”

Tôi vươn tay khoác vai hắn, nói lấp liếm: “Không có, mau về nhà đi, tay lạnh cóng hết cả rồi...”

Lại một lần nữa tôi tới nhà Biên Nhược Thủy, cái cảm giác áp lực lại tăng thêm một bậc, hiển nhiên tâm trạng Biên Nhược Thủy cũng không tốt, từ lúc bước chân vào nhà, lông mày hắn đều nhíu chặt. Nhìn quanh nhà một vòng, rồi lại quay đầu nhìn tôi. Thấy tôi đứng, hắn kéo một cái ghế ra đưa cho tôi: “Cậu ngồi đi, tớ đi nấu cơm.”

Biên Nhược Thủy cởi áo bông định đi nấu ăn, tôi ngăn hắn lại, cầm lấy áo phủ lên cho hắn: “Tớ chưa đói, chúng ta ra bên ngoài một chút đi.”

Biên Nhược Thủy như chờ câu nói này của tôi từ lâu, lời vừa dứt, vẻ mặt hắn đã sáng cả lên: “Được! Chúng ta ra ngoài chơi đi!”

Vừa nói xong, Biên Nhược Thủy đã kéo tay tôi lôi ra ngoài, cảnh sắc sáng sủa bên ngoài so với trong nhà quả khác nhau một trời một vực. Tôi mơ hồ cảm nhận được Biên Nhược Thủy lại bắt đầu kỳ quái, từ lúc hắn bước chân vào nhà, hắn như đã bước vào một thế giới hoàn toàn khác.

“Là tuyết đầu mùa đây!” Tôi hít sâu một hơi.

Biên Nhược Thủy gật gật, bốc một nắm tuyết dưới đất, rồi len lén ngấm mặt tôi, ném mạnh một cái. Tôi sớm đã biết hắn sẽ làm như thế, nhưng cũng chẳng thèm né, chỉ là muốn nhìn đáng vẻ vui tươi của hắn một lát mà thôi.

Tôi cũng cúi xuống vốc một nắm tuyết, Biên Nhược Thủy thấy thế vội vàng chạy ra xa, vừa chạy vừa cười to thoải mái, nhìn vô cùng rạng rỡ. Nếu như hắn tới sống cùng với tôi, mẹ tôi mà gặp được thằng nhóc

ngoan thế này thì không biết là vui tới cỡ nào nữa. Tôi cùng tuổi với hần, hai đứa con trai lớn tổng cộng, đều đã mười bảy, mười tám tuổi rồi mà vẫn còn chơi ném tuyết trước cửa nhà. Hình như đây là lần đầu tiên Biên Nhược Thủy chơi, hần từ xa dọn tới đây, ngại tiếp xúc với người khác, mà người ta cũng không có ý định kết thân với hần.

Hai đứa chơi cho tới khi quần áo đều ướt mềm, Biên Nhược Thủy mệt không chơi nữa, còn tôi thì phải ngồi xuống để hần rũ tuyết bám phía trong cổ áo. Tôi túm tay hần giặt một cái, Biên Nhược Thủy mất đà ngã vào lòng tôi, ngồi ngay trên cái đầu gối còn chưa lành đau tới thấu trời, trán tôi rịn mồ hôi cũng không dám kêu ra tiếng nửa tiếng.

“Chơi vui không?” Biên Nhược Thủy thở dốc hỏi tôi.

Tôi cười khỏ, chỉ biết đáp: “Chơi vui, vui lắm...”

Trước khi đi, hai đứa cùng đắp một con người tuyết, Biên Nhược Thủy nhìn người tuyết rồi cứ ngoác miệng cười với tôi mãi, trời tối dần, tôi mới ấp úng nói với hần: “Biên Nhược Thủy, tớ phải về nhà rồi...”

Nụ cười trên mặt Biên Nhược Thủy thoáng chốc đã biến mất, nhưng rất nhanh trở lại vẻ bình thản, nhẹ giọng nói: “Về nhà đi, không thì dì lo lắm đấy.”

“Cậu...”

“Sao?” Biên Nhược Thủy nghiêng đầu chờ tôi nói tiếp.

Tôi nuốt lại câu nói vào bụng, quên đi, giờ cứ chờ tôi thuyết phục được mẹ rồi hẵng hỏi xem hần có chịu ở cùng với tôi hay không. Tôi nhìn nhìn người tuyết, hạ giọng nói với Biên Nhược Thủy: “Trước khi người tuyết bị tan ra, chắc chắn tớ sẽ trở lại.”

“Đừng lo mà, tớ không sao đâu, nếu người tuyết tan, tớ sẽ đắp con khác chờ cậu...”

Tôi gật đầu, quay người bước nhanh.

Trên đường về nhà, tôi chỉ chăm chăm nghĩ cách nào để có thể nói với mẹ chuyện này, kết quả là lúc đi đường suýt bị xe tông mấy lần. Tới trước cửa nhà, tôi do dự một hồi, vào nhà bằng cách nào đây? Gõ cửa hả? Nhờ may mẹ tôi không vào phòng tôi thì chẳng phải tôi thiệt hả, vậy thì không lẽ lại leo ống nước? Những mà nhờ may mẹ tôi đã vào phòng tôi rồi, thì chẳng phải tôi lại chịu thiệt nữa à, huống hồ tụt xuống thì dễ, leo lên lại là một chuyện hoàn toàn khác a!

“Còn không vào nhà đi hả?”

Nghe tiếng quát, tôi ngẩng đầu lên, mẹ đang mặc tạp dề, đứng trên ban công quát vọng xuống. Tôi cười cười, vội vàng chạy lên lầu. Vừa bước chân vào cửa, mẹ tôi đã lao ra cốc cho tôi một cái đau điếng. Tôi xoa xoa đầu, cười cầu hòa: “Mẹ, đánh con mà còn phải kiễng chân lên, mẹ không sợ bị trẹo chân sao?”

“Đi đâu đó?”

“Con ra ngoài chơi.”

“Chơi cái gì?”

“Thì lên mạng.”

Mẹ nhìn tôi nheo mắt, cười cười, “Nhà có máy tính, còn ra ngoài lên mạng làm gì?”

“Máy nhà tốc độ chậm lắm.”

Mẹ tôi nhú nhú mày, chỉ chỉ vào trán tôi: “Đừng có gạt mẹ, mày không có tiền thì lên mạng cái gì chứ?”

“Con còn tiền riêng mà.”

“Lừa ai đó hả? Mày có bao nhiêu tiền thì mẹ lấy cả rồi còn đâu.”

Mẹ hất hàm nhìn tôi đắc ý, hóa ra là do mẹ lấy đi hết, thế mà còn nói được, ra điều tự hào lắm ấy.

“Là bạn con cho.” Tôi thuận miệng đáp, tính nhanh chân lùi vào phòng.

“Di động không mang theo, hơn nữa mẹ cũng kiểm tra rồi, cả buổi chiều mày không gọi điện, cũng không nhắn tin cho ai. Làm sao liên lạc với bạn được hả?”

“Thật đúng là đạo cao một thước, ma cao một trượng a!” Tôi gật gù nhìn mẹ, đúng là lúc cần thông minh thì không thấy thông minh đâu, lúc không cần thì lại cứ thế mà thông minh. “Thì cái tính lanh trí này của con được di truyền từ mẹ chứ ai.”

“Cái gì mà di truyền từ mẹ chứ, mẹ nói cho mày biết, mẹ mày không chỉ là lanh trí, mà là cực thông minh nha. Hồi ba mẹ mới lấy nhau, trong tay chả có thứ gì, nếu không...”

Mẹ tôi vừa nấu cơm trong bếp vừa kể chuyện hồi trẻ thế này, hồi trẻ thế kia, tình yêu tình đương, cuối cùng thì mục đích câu chuyện ban đầu cũng bay đâu mất tiêu.

Buổi tối cơm nước xong, ba tôi ngồi lù lù trên sô-pha, nói không nói, động đậy cũng không luôn. Thực không hiểu mấy cái ảnh từ thời chiến tranh cũ xì đó thì có gì hay mà ông có thể nhìn tới từng ấy năm trời. Mẹ tôi thì cứ đi tới đi lui trong phòng, thấy có việc gì làm là làm ngay, tôi ngồi bên đờ lâu lắc, mãi mới chớp được lúc mẹ rảnh tay, bèn nhanh vọt tới.

17. Chương 17 - Chương 17

“Mẹ, con có chuyện này muốn nói với mẹ, mẹ vào phòng với con nhé?”

Mẹ nhìn tôi đầy nghi ngờ, ngẫm nghĩ một lát rồi cuối cùng gật đầu, nhỏ giọng hỏi: “Không gọi ba hả con?”

“Con với ba không hợp nhau lắm, con nói với mẹ rồi mẹ nói lại với ba nhé.”

“Cũng được.” Mẹ cởi tạp dề, xoa xoa tay, rồi đi vào phòng ngủ. Tôi tìm một chỗ ngồi xuống rồi bắt đầu chuẩn bị, nên nói từ đâu mới phải đây? Nếu nói thẳng ngay, chỉ sợ lại dọa mẹ, có khi còn bị mắng cho là nói giỡn không phải lúc.

Tôi đằng hắng mấy tiếng, nhe răng ra cười cười, rồi mới hỏi: “Mẹ, giờ sinh hoạt nhà ta cũng không khó khăn lắm ha?”

Vừa nghe tôi hỏi xong, mẹ tôi đứng dậy tính đi ra khỏi cửa ngay, tôi vội vàng chạy theo túm tay lại, kéo bà ngồi xuống ghế: “Mẹ làm gì đó trời? Con còn chưa nói xong mà.”

“Đừng có hòng gạt mẹ lấy tiền nhé, không có của đâu con, bây giờ thì đừng có mơ lấy được của mẹ mày tới nửa xu.”

Tôi méo mặt, “Mẹ, trong lòng mẹ, con trai mẹ chỉ là thằng thích moi tiền người khác thôi sao?”

“Không phải thế...nhưng mày muốn nói chuyện tử tế với mẹ, chắc chắn là vòi tiền.”

Cái này chính là hậu họa do mấy cô bạn gái cũ của tôi để lại đây mà, để lấy lòng các nàng mà tôi đã gạt mẹ lấy không ít tiền. Đợi tới lúc tôi không còn ý muốn ấy nữa thì sự tin tưởng của bà cũng bay đi mất không ít rồi.

“Không phải, mẹ, con muốn hỏi là nhà ta có khả năng nuôi thêm một người nữa không ấy.”

Nhìn vẻ mặt mẹ còn mơ mơ hồ hồ, tôi lại nói tiếp: “Mẹ yên tâm, cậu ấy đơn giản lắm, hơn nữa lại rất chịu khó. Con nghĩ cậu ấy mà tới thì mẹ cũng chả phải làm việc nhà nữa đâu, hơn nữa cậu ấy nấu cơm cũng ngon, ăn lại không nhiều, mà giờ lại không có chỗ ở.”

Mẹ tôi hỏi dò: “Có phải mày làm con nhà người ta mang thai rồi không hả? Mẹ nói cho mày biết, đừng có nói mẹ, ngay cả ba mày cũng đừng hòng đồng ý...”

“Mẹ!” Tôi ngắt lời mẹ, khổ sở đính chính lại: “Cậu ấy là nam mà, làm sao mang thai được?”

“Nam hả?” Mẹ tôi lại càng mờ mịt, tôi kéo ghế tới ngồi cạnh bà, bắt đầu kể lại từ lúc hai chúng tôi gặp nhau, rồi thường ngày hẳn chăm sóc tôi ra sao, tình cảnh bây giờ đáng thương thế nào. Trong lúc kể tôi có để ý thêm mắm dặm muối thêm chút ít, nhìn vẻ mặt thương hại của mẹ, tôi biết mình đã làm được rồi.

“Chuyện là như thế đó, bạn con như thế ấy, mẹ cứ gặp nhiều rồi sẽ biết thôi, tuyệt đối không phải dạng người ngu tầm ngu, mã tầm mã đâu.”

“Thảo nào mấy lần mày về nhà đều thấy quần áo sạch sẽ, mẹ còn tưởng có con bé nào giặt hộ mày chứ...” Mẹ tôi lầm bầm.

Sặc! Mấy cô nương ấy giặt quần áo cho tôi á, không lột da tôi ra là may lắm rồi. Tôi rửa thắm mấy câu rồi quay lại hỏi mẹ: “Mẹ nghĩ sao?”

Mẹ liếc liếc nhìn tôi, vắn lại: “Sao lớp mày nhiều bạn như thế lại có thể biết được nó tốt, lại còn muốn mang về nhà nữa chứ? Nghe mày nói thế, mẹ thấy thằng nhóc ấy không hợp với mày chút nào a.”

“Mẹ, mẹ không biết chuyện này rồi.” Tôi nắm chặt tay mẹ, “Mẹ còn nhớ hồi trước có lần thành tích học tập của con tiến bộ không? Đều là do cậu ấy chỉ bảo đó. Chính cậu ấy giúp con học, phụ đạo thêm bài vở, giờ cậu ấy không thể đi học, hơn nữa lại có vấn đề về tâm lý. Làm sao con nhẫn tâm bỏ qua được! Nếu đổi lại là mẹ thì mẹ có thể bỏ qua dễ dàng được sao?”

Mẹ tôi thở dài, trầm giọng nói: “Các con còn trẻ, chưa trải sự đời, không phải chuyện gì cũng có thể giải quyết đơn giản được đâu. Mẹ cũng đâu phải người nhẫn tâm gì cho cam, nhưng đôi khi con người không hề tốt đẹp, con làm sao biết được hết lòng dạ người đây.”

“Mẹ!” Tôi thiếu chút nữa thì quỳ xuống, “Con xin mẹ đấy, con không bảo mẹ nhận nuôi cậu ấy, chỉ là muốn cho cậu ấy ở lại đây một thời gian thôi. Cậu ấy cứ nửa tỉnh nửa mê, lại ở bên ngoài nữa thì con lo lắm. Mẹ cho cậu ấy tới đây ở cho tới lúc khỏe hơn, mà cậu ấy cũng không chịu tới đây ăn không ngồi rồi đâu.”

Trông sắc mặt thì rõ mẹ tôi còn chút do dự, nhưng cũng có vẻ sắp ra quyết định. Tôi nhân cơ hội, kiên quyết nói thêm một câu: “Con đảm bảo, nếu cậu ấy tới đây thì cậu ấy học bao nhiêu con sẽ học bấy nhiêu.”

Cuối cùng mẹ tôi mới gật đầu một cách khó khăn: “Trước tiên con cứ mang thằng bé qua đây ở đi, mẹ đi nói với ba một chút, vấn đề lớn nhất là ở ông ấy đấy.”

“Cảm ơn mẹ, con yêu mẹ nhất a.” Tôi lập tức vọt lên ôm chầm lấy mẹ, mẹ tôi giả bộ khó chịu, xua ra: “Tránh ra, tránh ra, ai đời lớn thế rồi còn đòi ôm cứng lấy mẹ nữa hả?”

“Con không lớn, con mãi mãi là cái chần bông quấn chặt lấy mẹ.”

“Xê ra nhanh, muốn làm cái gì thì đi làm nhanh lên.” Bà đứng lên đẩy cửa ra ngoài, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi: “Bệnh của thằng bé sẽ không tự nhiên tái phát, nhảy lên cắn người hay cào cấu gì đó chứ?”

“Mẹ nghĩ cậu ấy bị bệnh dại hay sao mà cào người với cắn cắn người chứ. Mẹ cứ yên tâm, cậu ấy cắn hỏng cái gì con đền cái ấy.”

“Mày thì đền được cái gì? Đến lúc đó, mày phải bị cắn đầu tiên.”

Tôi cười cười đẩy mẹ ra ngoài: “Mẹ nhanh đi nói với ba đi, con muốn đi ngủ rồi.”

Mẹ hừ một tiếng rõ to rồi lườm tôi một cái: “Không có việc cần là lại đẩy mẹ mày đi, cái đồ bất hiếu này...”

Việc đã giải quyết xong, tôi vui vẻ đóng cửa lại. Chuyện ba tôi không cần phải lo lắng nhiều, thường thì việc gì được mẹ thông qua thì ba tôi cũng sẽ không phản đối nữa. Ngày mai tôi lại còn được đường đường chính chính mà ra ngoài nữa, ha ha...có thể ngủ ngon rồi.

Hôm sau thời tiết tốt như tâm trạng của tôi vậy. Trong túi có tiền, cũng có cả di động, trên người cái gì cũng có thì quả là sẽ khiến con người ta tự tin hơn rất nhiều nha. Lần này tôi tính trước, đi ngay tới cửa hiệu làm đầu tìm Biên Nhược Thủy, mới tới cửa đã có mấy người đi ra đón khách, vừa nhận ra là tôi thì cả bọn đã chán nản trở vào. Một người còn ngoái đầu lại bảo: “Hôm nay Biên Nhược Thủy không tới.”

Không tới sao? Tôi ngó nghiêng nhìn vào trong cửa hiệu, đúng là không có thực, thế thì phải quay về thôi. Nhà Biên Nhược Thủy cách đây cũng không xa lắm, chỉ sợ hấn lại không chịu ở nhà mà chạy đi lung tung gây phiền phức thôi. Vừa nghĩ tới đó, tôi vội vàng ba chân bốn cẳng chạy tới nhà hấn.

“Này!”

Tôi gọi Biên Nhược Thủy đang đứng ngẩn ra trước cửa nhà, hấn quay đầu lại vừa nhìn thấy tôi liền nhoẻn miệng cười rồi lại nhăn mày, tôi bực mình, đi tới cạnh hấn hỏi: “Làm sao thế? Thấy tớ tới thì chán lắm à.”

“Không phải, người tuyết tan mất rồi, không đắp lại được nữa.” Biên Nhược Thủy thở dài một cái.

“Cậu ngốc thế!” Tôi cốc đầu hấn một cái, “Nắng thế này không tan mới lạ đó.”

Biên Nhược Thủy nghiêng đầu nghĩ nghĩ một lát, rồi ỉu xiu bảo tôi: “Đôi khi mọi chuyện diễn ra như ý trời, có muốn đổi cũng không đổi được. Nếu tớ có phép, tớ sẽ biến cho tuyết quay trở lại, như thế tớ sẽ không thất hứa với cậu nữa. Tổng Thiên Lộ, cậu có giận tớ không?”

Tôi nhận ra ở lâu lâu với Biên Nhược Thủy sẽ mất đi vài tế bào não là điều hiển nhiên. Thực sự không thể hiểu nổi những gì hấn nghĩ, nhưng hấn suy nghĩ càng nhiều càng tốt, như thế cũng có khả năng hồi phục dần dần. “Tớ giận cái gì chứ?” Tôi đáp.

“Vây là tốt rồi!” Biên Nhược Thủy cúi đầu nhìn đồng tuyết tan đọng trên mặt đất, “Tớ sẽ không phải đứng đây đắp suốt như vậy nữa.”

Tôi căng thẳng, chỉ vào đồng tuyết trước mặt: “Đừng nói cậu đứng đây đắp tuyết mãi đấy chứ?”

Biên Nhược Thủy làm như không có chuyện gì, chỉ bâng quơ gạt đầu: “Đúng rồi, từ lúc sáng sớm thì vẫn còn được lắm, nhưng mặt trời vừa mọc thì bắt đầu tan ra, cả sáng nay tớ chỉ đứng đây nhìn người tuyết càng ngày càng thu nhỏ lại, nếu cậu không tới, tớ cũng không có cách nào đắp lại được.” nói rồi ngoảnh mặt sang nhìn tôi cười cười.

Tôi cúi đầu nhìn kỹ, đúng vậy, đồng tuyết này nhìn vẫn còn rõ hình dạng của người tuyết. Trong lòng tôi nổi lên một loại tư vị, cầm chặt tay hấn kích động nói: “Biên Nhược Thủy, cậu tới nhà tớ sống đi! Đừng ở chỗ này nữa, được không?”

“Tại sao?” Biên Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi đáp nhanh: “Vì tuyết ở nhà tớ vẫn chưa tan.”

Biên Nhược Thủy rút tay lại, rầu rĩ nói: “Tớ sao tới nhà cậu được, cậu nghĩ cũng đơn giản quá đi. Còn ba cậu? Còn mẹ cậu nữa? Họ nghĩ sao đây? Hơn nữa tớ không sống một mình, con người không chỉ nghĩ cho bản thân mà nên nghĩ tới cảm nhận của người khác nữa, cậu cũng phải nghĩ giùm cho ba mẹ cậu chút đi.”

18. Chương 18 - Chương 18

Lúc này đây tôi chỉ mong sao được nhìn thấy hấn ngốc nghếch như trước, muốn gạt là có thể gạt được dễ dàng, không hề có cảm giác tội lỗi. Nhưng giờ đây hấn lại tỉnh táo như thế, tỉnh táo tới mức trong lòng tôi phải thầm kêu hoảng lên không xong rồi.

“Cậu qua đây.” Tôi kéo tay Biên Nhược Thủy, cố gắng nói sao cho có vẻ khẩn thiết một chút, “Tớ đã kể chuyện của cậu cho mẹ nghe rồi, mẹ bảo tớ mang cậu qua nhà đấy, mẹ sớm đã ngứa mắt tớ rồi, cậu mà qua đảm bảo bà cực kỳ vui.”

“Di không biết tớ, làm sao lại tự mình bảo cậu đưa tớ tới chứ? Cậu đừng có gạt tớ, cũng đừng gây phiền toái cho dì nữa.”

“Ai bảo mẹ tớ không biết cậu? Tớ ngày nào cũng nói về cậu, mẹ tớ đã mong cậu qua nhà chơi từ lâu rồi.”

“Thật sao?” Biên Nhược Thủy mừng rỡ hỏi lại.

“Còn gì nữa, tớ sao lừa cậu được!” Tôi đổi giọng, ngọt nhạt nói: “Sao nào? Đi nhé?”

“Không đi!” Biên Nhược Thủy kiên quyết nói.

Tôi thoáng cái bực mình trở lại, liền tìm lấy một chỗ quanh đấy ngồi phịch xuống. Đầu óc người này không thể nào lấy người thường ra mà so được, sự ngốc nghếch và thanh tỉnh của hắn chỉ cách nhau một sợi dây mỏng manh. Tôi vốn không phải người kiên nhẫn gì cho cam, thông thường nhờ vả gì người ta thì chỉ nói tới câu thứ ba, quá ba câu thì chắc chắn sẽ cảm thấy mất mặt vô cùng. Nhưng nhìn hắn cứ ngốc ngốc đứng trước mặt mình, tôi lại không nỡ bỏ cuộc giữa chừng.

“Tớ có nói gì cậu cũng không chịu tới sao?” Tôi ngẩng đầu hỏi.

Biên Nhược Thủy im lặng, tôi đứng dậy phủi bụi trên quần rồi nói với hắn: “Không đi thì thôi, để tớ nói lại với mẹ, bảo mẹ là cậu không thích tới.”

“Đừng mà! Cậu đừng nói thẳng ra như thế, chuyện cậu nói không phải là tớ không muốn, là vì có chỗ không tiện thôi.”

“Dù sao cậu cũng không đi, sao còn định quẩn tớ nói gì chứ!”

Biên Nhược Thủy ra chiều sốt ruột, kéo kéo tay tôi: “Vậy thì tớ theo cậu về, tớ muốn đích thân nói với dì.”

Đúng là bị lừa rồi, tới nhà tôi rồi sao có thể về được chứ. Tôi giả bộ suy nghĩ dữ lắm, một lát sau mới đáp: “Vậy được rồi, tối nay cậu sang nhà tớ ăn cơm tối đi.”

Biên Nhược Thủy thở dài sườn sượt, chúng tôi nói bằng quơ câu được câu mất thêm một hồi, nhìn sắc trời đã không còn sớm nữa, tôi lầu bầu giục hắn chuẩn bị đi nhanh. Biên Nhược Thủy trở lại vào gian nhà không biết muốn mang theo thứ gì, tôi cũng lười không theo, chỉ hận không sớm đi khỏi cái chỗ này, không rõ là tác dụng tâm lý hay sao đó nữa mà mỗi lần vào trong ấy tôi đều có cảm giác nặng nề đáng sợ.

Dọc đường, Biên Nhược Thủy cứ nhất quyết đòi mua mấy thứ tới tặng cho mẹ tôi, tôi ngăn sao cũng không được, cuối cùng đành để hắn mua ít hoa quả mang theo làm quà. Mang mấy thứ này về nhà mình, tôi cứ thấy lóng nga lóng ngóng, thật giống như mang bạn gái về nhà ra mắt mẹ vậy, lại len lén liếc sang nhìn Biên Nhược Thủy đang thả bộ chậm rãi.

Mẹ tôi đã về từ sớm, tôi vừa mở cửa nhà đã nghe tiếng lạch cạch dao thớt từ trong bếp vọng ra. Tôi cúi đầu nhìn lại, có thêm một đôi dép mới nữa, quả nhiên là mẹ tôi đã cố tình về sớm chuẩn bị rồi. Tôi cười cười, giục Biên Nhược Thủy mau thay dép vào nhà.

“Mẹ!” Tôi chào một tiếng.

Mẹ từ trong bếp đi ra, Biên Nhược Thủy thấy bà thì nở nụ cười ngượng ngùng: “Cháu chào dì, cháu là Biên Nhược Thủy ạ.”

Mẹ tôi hơi sững sốt một chút, nhưng cũng vui vẻ đáp lời: “Ài, ra ngoài chơi với Thiên Lộ đi cháu, lát nữa dì gọi mấy đứa vào ăn.”

Biên Nhược Thủy vội nói ngay: “Dì, để cháu giúp cho, cháu gì cũng làm được mà.”

“Ài da, sao lại để cháu làm được? Cháu cứ ra ngoài ngồi chơi với Thiên Lộ đi, cơm làm một lúc là xong ấy mà.”

“Mẹ, mẹ cứ kệ cậu ấy đi, con chơi với cậu ấy chả vui gì cả.”

Mẹ tôi lườm ngay cho một cái: “Con cái ngốc nghếch không chịu hiểu cái gì cả, làm gì có cái đạo lý khách tới nhà chơi lại phải đi làm cơm hả.”

Nói rồi bà vỗ vỗ vai Biên Nhược Thủy rồi quay vào bếp. Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, hắn theo mẹ tôi vào. Tôi cứ nghĩ rằng hắn sẽ ra ngay, không ngờ đợi mãi chả thấy ai đi ra. Ngồi trong phòng khách coi TV, chuyển mấy kênh cũng chả thấy gì hay, lại có tiếng nói truyền ra từ nhà bếp.

“Món này làm ngon quá, so với dì làm còn ngon hơn nữa. Thiên Lộ nhà dì thì cái gì cũng không biết làm, cầm con dao còn không chắc nữa là...”

“Dì nghe nói lúc hai đứa còn học chung ở trường cháu đã giúp nó không ít hả, Thiên Lộ nhà dì không phải kém thông minh, chỉ là nó ham chơi quá, về nhà là quăng sách đấy, thầy giáo còn nói với dì là...”

Tôi ngồi ngoài phòng khách mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cái miệng của mẹ tôi hoạt động thực là quá mạnh mẽ rồi. Cứ như thế, ngay cả chuyện hồi tôi còn bé hay đáai dầm, rồi những chuyện khùng khùng từ lâu lắm rồi cũng được moi ra nói bằng sạch. Tôi vút điều khiển, rón rén ló mặt vào bếp, cười hì hì: “Nói gì thế hả mẹ? Có chuyện gì mà vui thế?”

Mẹ tôi vừa quay ra thấy tôi thì bĩu môi xua xua tay: “Đi ra ngoài đi, tự đứng lại vào đây quấy rối.”

Biên Nhược Thủy cũng liếc mắt nhìn tôi, cười đến là vui vẻ, đã lâu lắm rồi tôi chưa được thấy nụ cười nào của hần thoải mái đến thế. Hần đứng cạnh mẹ tôi, cứ luôn tay thái thái cái gì đó, thỉnh thoảng lại đảo mắt nhìn qua bà, ánh mắt khiến tôi bất đắc dĩ nhớ tới một chuyện. Quên đi, tôi biết rồi, thích nói chuyện gì thì cứ nói đi, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi.

Cơm vừa làm xong cũng là lúc ba tôi về, thấy Biên Nhược Thủy đang bê mấy đĩa thức ăn từ bếp đi ra thì khẽ nhăn mày, tôi nhìn thấy vội nói ngay: “Đây là bạn học cùng lớp con, chắc mẹ vẫn chưa nói với ba, cứ để lát nữa mẹ nói cũng được.”

Ba tôi “ừm” một tiếng, Biên Nhược Thủy thấy ba tôi thì lễ phép chào: “Cháu chào chú!”

Ba tôi cười cười, nói với mẹ: “Thằng nhóc này nhìn ngoan thật.”

“Phải đó!” Mẹ tôi khấp khởi đáp lời: “Ng ngoan chịu khó, nó tới nhà ai thì người lớn đều thích cả, Thiên Lộ nhà chúng ta làm sao so được với nó cơ chứ.”

Tôi dãn cả mặt ra, ba mẹ tôi đúng là thích làm tôi mất mặt trước người ngoài mà, không hiểu hai người nghĩ gì mà lại làm thế nữa. Biên Nhược Thủy nở nụ cười nhẹ, đi tới cạnh tôi: “Chú dì rất tốt, thật đáng ngưỡng mộ a.”

Tôi nhìn hần, lăm bầm nói: “Thế nào? Tổ có nói sai đâu, kêu cậu tới đây còn không chịu, ở cái phòng tồi tàn kia làm cái gì...”

Nói tới nửa chừng tôi mới nhận ra mình làm chuyện không nên, Biên Nhược Thủy hơi cứng người lại, nhưng cũng chẳng thềm để ý tính toán với tôi làm gì. Nhìn mọi người đã đông đủ, tôi vỗ vỗ vai Biên Nhược Thủy: “Đi ăn cơm đi.”

Bốn người ngồi quanh bàn, vừa ăn vừa trò chuyện, tôi ăn nhiều, đại khái cũng có thể coi là ăn như rồng cuốn, Biên Nhược Thủy ăn nhỏ nhẹ. Vừa ăn được một lát thì mẹ tôi cầm đũa đánh vào tay tôi: “Mày không chịu gấp cho bạn mày món gì hả?”

“Cậu ấy có phải con gái đâu, còn phải gấp cho ăn làm gì. Bọn con thường hay ăn suất một tẻ ở trường, quen mất rồi.”

Mẹ tôi trừng mắt một cái rồi nhìn Biên Nhược Thủy: “Đừng khách khí, cháu muốn ăn cái gì thì cứ ăn đi.”

Biên Nhược Thủy gật đầu, cũng gấp cho mẹ tôi một món, hai người kẻ xướng người họa gấp qua gấp lại vô cùng hăng hái. Ba tôi thích uống rượu buổi tối, uống tới nửa bữa ăn thì mặt đã đỏ ửng lên. Ông nhìn Biên Nhược Thủy, cười cười hỏi thăm: “Cháu là người ở đâu?”

Đôi đũa của tôi ngừng lại giữa chừng, mẹ tôi cũng mắt tự nhiên, nhưng Biên Nhược Thủy vẫn thoải mái đáp: “Trước đây cháu ở huyện Sa Hà, giờ đã chuyển đi rồi ạ.”

“Vậy vẫn còn xa lắm!” ba tôi nhấp một ngụm rượu nhỏ, hỏi tiếp: “Thế ba mẹ cháu làm gì?”

Lần này mẹ tôi dùng sức đá chân ba một cái thật lực dưới gầm bàn, lại nháy mắt với ông một cái, tôi vừa liếc qua đã biết, còn Biên Nhược Thủy làm bộ không nhìn thấy. Ba tôi như hiểu ra chuyện, cúi đầu ăn tiếp, được một lát, ông lại ngẩng lên nhìn Biên Nhược Thủy: “Vậy chắc là cháu học giỏi hơn Thiên Lộ nhà bác rồi đúng không? Vừa nhìn bác đã biết cháu là người chăm chỉ mà.”

Tôi lại đờ người ra, mẹ tôi lườm cho ba một cái, lần này ba tôi nổi sùng lên, quát lại mẹ: “Cái gì cũng không cho tôi hỏi là sao hả?”

Đôi đũa trong tay Biên Nhược Thủy ngừng lại, tôi cũng không dám ăn thêm, cả bàn ăn thoáng chốc trở nên yên tĩnh dị thường. Tôi hít sâu một cái rồi mới nói: “Ba, con nói thẳng với ba nhé, thành tích học tập của cậu ấy rất tốt, chỉ là không có điều kiện thôi.”

“Không phải thế...” Biên Nhược Thủy muốn nói xen vào nhưng bị tôi giữ tay lại dưới gầm bàn không cho nói, cuối cùng hần chỉ thì thào: “Là tự cháu muốn thôi học.”

19. Chương 19 - Chương 19

Có lẽ ba tôi không nghe được câu tiếp theo của Biên Nhược Thủy, ông chỉ khẽ gật đầu, rồi gấp vào bát hần miếng thịt to. Sau đó, chúng tôi chỉ nói mấy chuyện nhỏ nhặt, tỷ như những chuyện xấu hổ của tôi ngày xưa. Biên Nhược Thủy có vẻ thích cái này nhất, mỗi lần mẹ cất lời là hần lại vô cùng vui vẻ lắng tai nghe, bữa cơm trôi qua nhanh chóng, tôi và nốt miếng cơm rồi buông đũa xuống, liếc qua thấy Biên Nhược Thủy đang nghiêng đầu nhìn mình. Thầm thở dài một cái, tính hần vốn hướng nội, không thể nào tự mình ăn cho tử tế được, đành lại cầm đũa lên, gấp cho hần mấy món ngon ngon ăn cho no.

Ăn cơm xong, Biên Nhược Thủy cứ nhất mực đòi rửa bát, mẹ tôi không dám gàn hần quá, sợ hần lại phát bệnh thì khổ. Ngó thấy tôi ngồi không chẳng làm gì, mẹ đi tới hạ giọng nói: “Đúng là con trai thật, hồi đầu mẹ còn tưởng mày lừa mẹ chứ.”

“Mẹ, sức tưởng tượng của mẹ phong phú quá đi mất.” Tôi giơ ngón tay cái lên trêu mẹ.

Mẹ chẳng thèm nghe tôi nói, không biết đang suy nghĩ gì, một lát sau bà lại khều khều tay tôi hỏi tiếp: “Thằng nhóc này nhìn sao cũng không giống bị bệnh con ạ!”

Tôi tính bảo là nói nhảm quá, nhưng lại chợt nhớ ra đây là mẹ mình, đành bất đắc dĩ trả lời: “Mẹ, chỉ cần mẹ đừng nhắc tới chuyện nhà cậu ấy thì cậu ấy rất bình thường, chỉ sợ lát nữa cậu ấy lại về cái nhà trọ kia...”

Mẹ tôi thở dài thườn thượt: “Đúng là đáng thương quá.”

Tôi đột nhiên nghĩ ra, nắm lấy tay mẹ hần hở nói: “Mẹ, con nhờ mẹ một chuyện.”

Mẹ tôi vừa nghe từ “nhờ” phát ra từ miệng tôi đã định đi nhưng bị tôi kéo lại: “Mẹ, hôm nay con đã nói với cậu ấy tới nửa ngày rồi, cậu ấy cứ không chịu ở lại nhà mình. Lúc nào cũng nghĩ rằng mẹ mình đang ở trong cái nhà trọ đó, phải quay về chăm sóc. Nhưng thật ra trong lòng cậu ấy đã sớm biết rồi, một đứa con đối xử tình cảm với mẹ mình như thế không lẽ không làm mẹ cảm động sao?”

Mẹ tôi liếc nhìn Biên Nhược Thủy, Biên Nhược Thủy quay lại thấy thì nhướn miệng cười. Bà chậm rãi nói: “Làm sao lại không cảm động được chứ, đứa trẻ này đúng là phải chịu vất vả quá rồi. Nhưng mà, Thiên Lộ này, mẹ nghĩ việc này chắc không làm mày cảm động chứ gì? Mày từ nhỏ đã cứng rắn như đá rồi, đứa nhỏ ăn mày ven đường ngửa tay xin tiền mày cũng có liếc mắt lấy một cái đâu.”

Tôi cứng họng, nhưng vẫn cố bĩu môi lên nói: “Đó là từ nhỏ con thông minh hơn so với mấy đứa cùng lứa, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra bọn chúng muốn gạt tiền rồi.”

Mẹ tôi hừ một cái, hiển nhiên là chẳng xem lời tôi nói ra củ cải gì. Biên Nhược Thủy lau khô tay, rồi đi tới trước mặt chúng tôi, nhẹ giọng nói với mẹ: “Dì, cháu phải về đây, đã muộn lắm rồi.”

Mẹ tôi vừa nghe thấy đã vội vàng đáp ngay: “Đừng về nữa, đã trễ thế này còn gì, cháu cứ ở lại đây đi, dù sao nhà cũng còn phòng mà.”

“Không được ạ...” Biên Nhược Thủy khẽ giật mình: “Mẹ cháu ở nhà một mình chắc đang lo lắng, hôm nào có thời gian cháu lại tới thăm dì vậy.”

Mẹ tôi dĩ nhiên chẳng vô tâm như tôi, cho nên thấy Biên Nhược Thủy từ chối, cả người bà khẽ run lên, Biên Nhược Thủy cúi đầu cố né tránh ánh mắt mẹ, rồi lại đánh mắt sang tôi mong được giúp đỡ. Hiển nhiên là

tôi giả đồ như không thấy gì hết, đứng im. Mẹ tôi hít một hơi bình tĩnh lại rồi kéo tay Biên Nhược Thủy, nói: “Đi, chúng ta vào phòng một lát, dì có chuyện muốn nói với cháu.”

Tôi giật mình, định kéo mẹ lại để bà đừng nói gì nữa, chỉ sợ bà lại lỡ lời nói ra điều gì đó khiến Biên Nhược Thủy kích động thì khổ, dù sao ý nghĩ của người lớn và lũ thanh niên không giống nhau. Mẹ đẩy tay tôi ra, rồi ung dung dắt Biên Nhược Thủy vào phòng ngủ của mình, cánh cửa đóng rầm một tiếng, dưới ánh mắt lo lắng của tôi.

Một hồi lâu Biên Nhược Thủy mới đi ra, sắc mặt coi bộ cũng không tệ lắm, mẹ tôi ra sau, vừa thấy bà, tôi vội chạy lại hỏi: “Mẹ nói gì với cậu ấy thế?”

Mẹ tôi liếc nhìn Biên Nhược Thủy, ngoắc ngoắc tay ý bảo tôi tới gần hơn một lát, tôi nhanh nhẩu ghé tai lại gần.

“Thằng bé không về nữa.”

“Thật thế à?” Tôi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn mẹ như thần tượng, mẹ gật đầu, vừa cười vừa nói: “Mẹ lừa mày làm gì, giờ nó tự nguyện ở lại nhà mình đấy.”

“Mẹ, mẹ đúng là thần tượng của con, rốt cuộc mẹ nói gì mà chỉ một chốc cậu ấy đã đồng ý thế?”

Mẹ tôi giả đồ liếc mắt vô cùng thần bí, rồi vui vẻ nói: “Không nói cho mày nghe được, thần tượng thì phải có chuyện bí mật chứ, nếu nói cho mày nghe hết rồi thì làm sao mẹ giữ được vị trí đó hả.”

Nói xong bà đứng đĩnh bộ đi, để lại tôi ngẩn người ra như vừa bị dội nguyên gáo nước lạnh. Thế quái nào mà mẹ tôi tự dưng lại giống Biên Nhược Thủy thế chứ hả. Tôi vẫn không chịu bỏ cuộc, túm tay mẹ lại hỏi dồn, cuối cùng mẹ tôi không chịu nổi sự đeo bám nữa mà quát âm lên: “Cái thằng nhóc này có phiền không chứ hả? Tao còn phải mang nước rửa chân vào cho ba mày nữa.”

Biên Nhược Thủy ngồi cạnh bật cười khúc khích, mẹ tôi còn chưa hả giận, lầm bầm thêm mấy câu nữa. Mẹ thì suốt ngày chỉ biết có ba, chưa bao giờ có ý định tìm nguồn vui nào khác. Theo tôi nhớ thì tới tận giờ hai người vẫn chưa từng cãi nhau, hồi tôi còn nhỏ thì hai người đồng tâm đánh tôi, giờ tôi đã lớn thì hiệp lực mắng chửi thằng con trai này.

“Cậu cười gì chứ?” Tôi cốc đầu Biên Nhược Thủy.

Hắn cau mày, xoa xoa chỗ bị cốc, “Tớ cười là vì thấy dì rất thú vị.”

Tôi xì một tiếng, rồi vòng tay ôm cứng lấy Biên Nhược Thủy, hỏi: “Rốt cuộc mẹ tớ nói gì với cậu hả?”

Biên Nhược Thủy nhoẻn miệng cười cười, nheo mắt vui vẻ trả lời: “Không nói cho cậu biết!”

Tôi nổi giận, túm lấy cổ áo Biên Nhược Thủy dọa dẫm: “Cậu có nói không? Cậu không nói tới nay tớ đè cậu ra cho chết.”

Nhìn mặt Biên Nhược Thủy đổi màu ngay lập tức, tôi mới ý thức được bản thân mình đã nói ra những gì, lời cứ như thế mà tuôn ra khỏi miệng không kịp suy nghĩ gì hết, mà tôi cũng đâu có ý sâu xa gì. Nhưng nói với Biên Nhược Thủy những lời này, tôi lại cảm thấy kỳ quái lạ lùng. Mặt Biên Nhược Thủy đỏ lên bừng bừng, không thốt nổi nên lời, hai chúng tôi cứ đứng yên mà nhìn nhau, tôi cuống cả lên, ngay cả buông tay ra khỏi hắn cũng quên bồng mất. Mãi tới lúc mẹ tôi chạy vội tới, gỡ tay tôi ra khỏi cổ áo hắn.

“Cái thằng này sao đã lớn thế rồi mà cũng không chịu hiểu chuyện chút nào hả. Mày nhìn lại coi mày thế nào đi, mặt đỏ bừng bừng lên rồi, nhanh vào phòng, tắm rửa qua rồi đi ngủ sớm mau lên.”

Mẹ tôi nói xong thì trừng mắt cho tôi một cái, ý bảo tôi đi đánh răng ngay, Biên Nhược Thủy len lén nhìn tôi về biết lỗi, tôi khẽ vỗ vào đầu hắn: “Nếu muốn xin lỗi tớ thì lúc đi ngủ xin lỗi cũng được.”

Biên Nhược Thủy không đồng ý cũng chẳng phản đối gì, tôi mở cửa vào gian phòng cạnh phòng mình. Phòng này lâu rồi không có ai ngủ nên lạnh hơn các phòng khác nhiều. Trên giường còn mấy thứ lung tung gì đó, toàn là đồ của tôi cả, nhìn vào ngót hết cả người. Biên Nhược Thủy muốn đi thu dọn lại cho gọn, tôi nắm tay hắn giật lại: “Bỏ đi, sáng mai hằng dọn, hôm nay qua phòng tớ ngủ đi.”

“Không sao...làm chút là xong mà...” Biên Nhược Thủy giật tay ra, đi dọn lại phòng. Tôi ngồi ở bên thấy khó chịu, cảm giác giống như tỏ tình mà bị người ta từ chối vậy, tuy là về bản chất sự việc thì khác hẳn. Tôi ngồi cạnh chẳng thèm giúp đỡ gì sất, Biên Nhược Thủy quay đi quay lại được nửa tiếng thì trên giường đã gọn gọn đôi chút. Tôi kéo ra giường nhìn nhìn, ngẩng đầu nói với hắn: “Hai năm rồi không giặt.” Rồi lại cầm lấy cái gối, lắc lắc: “ba năm chưa thay vỏ.”

Nhìn vẻ mặt Biên Nhược Thủy cứng đờ ra, tôi cố nén cười. Tôi thừa biết tính hắn thích sạch sẽ, tất cả chăn gối đều để tới cuối tuần mang tới phòng tắm giặt đi giặt lại, giặt tới khi trắng bóc thì thôi, hại cả phòng đều ngửi hắn có bệnh gì đó nữa.

Biên Nhược Thủy rút ra giường, hắn còn tính lột luôn cả vỏ chăn nữa, nhưng bị tôi ngăn lại: “Đừng mang đi giặt nữa, cậu nhìn coi đã mấy giờ rồi, giặt xong rồi thì còn ở lại đây được sao hả?”

Biên Nhược Thủy nghe tôi hỏi xong thì buông tay ra. Nhìn sắc mặt hắn không tốt lắm, tôi kéo hắn lại gần: “Thực sự cậu chỉ muốn ở lại một tối nay thôi sao?”

Biên Nhược Thủy gật đầu, tôi không khỏi bĩu môi trách thầm bà mẹ già của mình, công tác tư tưởng mà làm thế này là không triệt để rồi, thế mà lúc này còn dám giả đồ thần bí với tôi. Tôi hít sâu một hơi, nói: “Được rồi, tớ cũng không làm khó cậu, muốn đi thì cứ đi, nhưng tối nay đừng có làm loạn nữa, vào phòng tớ ngủ đi.”

Nghe cái giọng thành khẩn hết mức của tôi, Biên Nhược Thủy do dự một hồi rồi cũng đồng ý. Loại cảm giác này khiến tôi vô cùng khó chịu, không biết quan hệ giữa hai người chúng tôi rốt cuộc là cái gì, là bạn bè, hình như không đúng lắm; là người yêu, suy nghĩ vừa mới nổi lên đã bị tôi phủ đi ngay. Chỉ là cái ranh giới giữa người yêu và bạn bè quá mong manh, rất dễ nhầm lẫn.

Tắm xong, cả hai đứa đều ngoan ngoãn trèo lên giường đi ngủ, trái với tôi, Biên Nhược Thủy có vẻ rất câu nệ. Tôi ngủ bên trái, hắn ngủ bên phải, tôi có vươn tay ra cũng không chạm được vào hắn, chợt nghĩ vẫn vợ tôi với hắn cách nhau bao xa đây. Nhìn bóng lưng Biên Nhược Thủy, nghe tiếng thở đều đều của hắn, tôi bỗng nhiên đâm ra mơ màng, lại nhớ tới lần Lưu Văn Tuấn từng nói, nếu hai đứa con trai mà thích nhau thì khi gần gũi cũng có phản ứng sinh lý. Vậy liệu Biên Nhược Thủy có phản ứng không? Có cảm thấy hơi hộp căng thẳng hay không? Ngộ nhớ lát nữa hắn quay lại ôm lấy tôi thì sao? Hắn có giống như lời tôi nói, muốn bị tôi đè ra không...

“A!” tôi giật mình, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Mình đang suy nghĩ cái quỷ gì vậy? Tôi thừa nhận rằng tình cảm của hắn không bình thường, nhưng cũng chẳng bao giờ đi quá giới hạn cả. Mà tôi cũng không dám nghĩ hai thằng con trai lúc làm chuyện ấy thì còn có thể làm gì nữa, đơn giản chỉ là giúp nhau thủ dâm cho thoải mái một chút thôi, càng nghĩ xa hơn càng thấy cả người lạnh run, nổi hết da gà lên.

Biên Nhược Thủy nghe thấy tiếng tôi kêu thì quay lại, nhỏ giọng hỏi: “Cậu sao vậy?”

Tôi nghiêng đầu nhìn, biểu tình Biên Nhược Thủy rất bình thường, ánh trăng bên ngoài len vào phòng, soi rõ ánh mắt trong suốt của hắn. Một ý nghĩ vụt qua rất nhanh trong óc, bảo rằng tôi hãy kéo hắn lại sát mình.

“Cậu gặp ác mộng sao?” Biên Nhược Thủy đặt tay lên trán tôi.

“Tớ còn chưa ngủ mà!” Tôi bẹo má hắn.

Biên Nhược Thủy nhe răng ra điều dọa dẫm, nom rất đáng yêu, nhìn thấy chỉ muốn bắt nạt hắn thôi. Tôi chống tay ngồi dậy, cố sức bẹo, hai cái má mềm mềm như bông gòn của hắn bị tôi nhéo cho đỏ bừng, khiến hắn phải kêu lên oai oái. Đùa chán rồi, tôi nằm úp sấp nhìn hắn, Biên Nhược Thủy thở hổn hển, quay sang nhìn tôi nhõn miệng cười.

“Biên Nhược Thủy, tớ hỏi cậu một chuyện.” Tôi dịch sát lại hắn, sát tới nỗi chóp mũi hai đứa gần như đụng vào nhau.

“Chuyện gì?” Biên Nhược Thủy dịch ra sau, nhưng bị tôi ôm lấy gáy, không cho di chuyển nữa.

Trong phòng vang lên tiếng của tôi, đầy quỷ mị, “Cậu thích tớ sao?”

Biên Nhược Thủy cứng người lại, nhưng vẫn chậm rãi trả lời: “Không phải cậu đã sớm biết rồi sao.”

Tôi ép môi mình vào môi hắn, lướt nhẹ một cái, không có cảm giác khó chịu. Tôi lại hôn sâu thêm một chút, người Biên Nhược Thủy khẽ run rẩy, tôi ôm lấy hắn, dùng đầu lưỡi tách hàm hắn ra, đưa lưỡi vào dò xét bên trong. Phản ứng của Biên Nhược Thủy rất trức trặc, thế nhưng không hề cự tuyệt, tôi chậm rãi nhắm mắt lại, vòng tay càng siết chặt.

Nụ hôn vừa dứt, tôi mở mắt ra nhìn Biên Nhược Thủy, thấy nhãn thần của hắn còn chút mơ màng. Tôi nắm tay hắn, hỏi: “Tôi nay mẹ tớ nói gì với cậu thế?”

Biên Nhược Thủy cười nhẹ, rồi hạ giọng nói bên tai tôi: “Không nói cho cậu nghe.”

“Bà nó!” Tôi túm lấy áo Biên Nhược Thủy, xoay người đè hắn xuống dưới, dùng sức kéo qua kéo lại hai má hắn. Biên Nhược Thủy cuống quýt xin tha, nhưng vẫn quyết tâm ngâm miệng lại, không nói một câu.

Đùa một hồi cho mệt lử rồi, hai đứa lăn ra ngủ lúc nào không biết. Một đêm không có mộng mị, ngày mai có ra sao thì cứ đợi tới ngày mai rồi hãy tính đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi hé mắt thấy mới có tám giờ, bèn kéo chăn tỉnh ngủ tiếp. Nhưng rồi lại chợt nhớ ra, tối qua hình như không có ngủ một mình, hình như là ngủ cùng Biên Nhược Thủy thì phải?

Tôi bật dậy xỏ vội đôi dép đi trong nhà rồi nhìn một lượt quanh phòng, không có ai cả. Thật đúng là người tự do, đi cũng không thêm nói lấy một tiếng. Bỏ đi, chắc giờ hắn cũng không đi lung tung đâu, cùng lắm là quay lại cái nhà trọ kia thôi, buổi chiều qua đó tìm hắn là được.

Tính toán xong xuôi tôi lại trèo lên giường trùm chăn ngủ tiếp, kết quả nhắm mắt tới nửa ngày cũng chẳng thể nào ngủ lại được nổi nữa. Được một lát sau chuông di động đổ dồn, tôi xoay người, theo tiếng chuông thò tay mò mò lấy điện thoại, trên màn hình hiện lên tin báo có tin nhắn và có người gọi đến, hai ngày nay tôi quăng điện thoại vào một góc không thèm đụng tới, không ngờ còn có đứa liên lạc.

“Alo?” Tôi vừa trả lời vừa ngáp.

“Mày ở nhà thoải mái quá nhỉ, cả ngày cứ rúc ở trong ấy, không thèm lộ mặt tới trường lấy một lần là sao. Mày mà không nhận điện thoại chắc tao nghĩ mày chết rồi quá, tính kêu anh em chuẩn bị vòng hoa tới nhà viếng mày đây.”

“Con bà mày, nói cái gì thế? Tao nghỉ học rồi...”

“Cái gì?” đầu bên kia vang lên tiếng hét của Lưu Duy, loáng thoáng còn nghe được tiếng ầm ĩ trong lớp, tiếng lớp trưởng đang gào lên nhắc nhở Lưu Duy, không khỏi bất giác mỉm cười. Lưu Duy hạ giọng lại hấp tấp hỏi: “Không có chuyện gì mà nghỉ học là sao? Thật sự bỏ đấy à? Dù thế nào cũng nên tốt nghiệp đã chứ? Thế này không phải là uống phí hai năm đi học rồi sao?”

20. Chương 20 - Chương 20

Tôi kẹp điện thoại vào giữa tai và vai, vừa nghe vừa bật vi tính lên, uể oải giải thích: “Tao không phải thôi học hẳn, chỉ là lưu ban lại thôi, sang năm học lại...”

“À...” Lưu Duy ngừng một lát, rồi lại hỏi: “Vậy mày ở nhà suốt làm gì? Tao có thấy mày ra khỏi nhà đâu, cũng chẳng thèm liên lạc với anh em nữa chứ. Mà mày vừa nghỉ học thì Tiểu Vĩ cũng nghỉ luôn, bọn tao còn đang đoán xem có phải Tiểu Vĩ nghỉ học đuổi theo mày tới tận nhà hay không.”

“Ha ha...” Tôi cười gượng, rồi nhìn màn hình vi tính, lơ đãng hỏi: “Nó cũng đi cơ à? Ừm? Đi rồi à?”

“Mày có thể tập trung nói chuyện với tao không hả, gọi di động không phải cứ muốn gọi là gọi đâu.”

“Ồ, biết rồi, mày nói đi, tao nghe đây.”

“Thực ra thì cũng chẳng có gì mà nói cả, hôm nào tao qua nhà chơi với mày, hai ngày nữa qua nhé.”

Tôi vội vàng đáp: “Này, không được đâu, bọn mình ra ngoài gặp nhau đi, mẹ tao không cho tụ tập đâu.”

“Tao qua nhà mày nhiều rồi, dì thích tao đó nha!” Lưu Duy tự mãn khoe.

Tôi đáp gọn lỏn: “Mẹ tao chỉ thích thịt trên người mày thôi.”

Lưu Duy chửi một câu, tôi hắc hắc cười, nói với hắn: “Ra ngoài gặp nhau đi, nói chuyện trong nhà không tiện.”

“Được rồi, cứ quyết như thế nhé, tao sẽ qua nhà mày.”

“Hử? Ấy, dừng, chuyện đó...không phải...ý tao là bọn mình hẹn nhau ra chỗ nào đó, tiết kiệm được thời gian mày qua nhà tao.” Lòng bàn tay tôi đổ mồ hôi lúc nào không biết, giống như đang lén lút làm chuyện gì sai trái lắm không bằng.

Tôi mở lại hộp thư xem tin nhắn, hầu hết là tin nhắn của bạn cùng lớp, đơn giản là hỏi coi tại sao mấy ngày nay tôi không lên lớp. Trong đó còn có tin nhắn của Trương Kỳ Kỳ, tôi không xem mà xóa ngay coi như chưa từng nhận được. Cuối cùng là một dãy số lạ, gửi liên tiếp hai tin nhắn, nội dung hết nhau, đều là: “Tớ được tuyển làm phi công rồi, hai ngày nữa phải đi huấn luyện.” Chắc là gửi nhầm người, tôi cũng chẳng suy nghĩ nhiều nữa.

Buông di động ra, tôi lên mạng chơi như thường lệ. Một trang web lạ nhảy ra, đang tính đóng nhưng tay di chuột không di chuyển được. Tôi ngẩn người ra nhìn trang web đồng tính kia tới nửa ngày, cuối cùng vẫn nhấp chuột vào. Đầu trang toàn để hình nam giới, kiểu nào cũng có, tươi cười có, to lớn có, dục dăng có...chỉ là đối với tôi thì ai cũng như ai, chả có chút cảm xúc nào. Tôi di chuột tới dòng chữ “đăng kí”, thẳng tay click vào.

“Xem video HD...” Tôi lăm lăm đọc, cái này không cần xem, chắc chắn là gạt người đó. Lần trước tôi cũng đăng kí thành viên để xem phim cấp ba, nhưng chỉ toàn thấy tiêu đề, click vào đợi nửa ngày cũng chả thấy cái gì. Sau này rút kinh nghiệm, cứ đi tải về xem là tốt nhất. Tôi ngồi nhấp chuột thử vào vài chỗ, quả nhiên có chỗ download về thật, tôi nổi hứng hiếu kì lên mà down thử lấy một bộ, vừa chơi điện tử, vừa chờ down xong.

Đoạn phim không nặng lắm, chỉ mất chừng 20 phút down, bảng báo download hoàn tất nhảy ra, tôi vội click vào ngay. Kỳ thực là tôi cũng có chút hồi hộp, khẽ xoay người nhìn bốn phía, không có ai hết, cửa phòng cũng đã đóng, lúc ấy tôi mới yên tâm mở phim ra coi.

Đoạn phim tôi xem khá ngắn, vừa mở lên đã thấy nam nhân vật chính cương lên rồi. Thân thể đàn ông tôi coi chả có phản ứng gì sất, chỉ là hiếu kỳ muốn xem nam với nam quan hệ với nhau thì làm như thế nào thôi, trước đây tôi mới chỉ coi nữ với nữ, cũng đơn giản, có thể tưởng tượng ra được.

Lúc nam nhân vật đổ dầu bôi trơn lên cũng là lúc tôi trơn tròn mắt, ngẩn người ra nhìn chăm chăm. Chuyện tiếp theo đó tôi có thể tưởng tượng ra được, nhưng vẫn kiên nhẫn ngồi coi tiếp. So với quan hệ nam nữ cũng không khác là mấy, chỉ có vị trí là khác mà thôi, nhìn biểu tình tràn đầy tình cảm mãnh liệt trên mặt hai nam nhân vật chính, trong lòng tôi nảy lên cảm giác ghê rợn. Đầu óc không kiểm chế được mà cảm thấy chồn chồn buồn nôn, hoàn toàn không có phản ứng gì hết, giờ thì tôi có thể khẳng định chắc chắn, tôi không phải là gay.

Có tiếng cửa phòng bên ngoài mở ra, tôi vội vội vàng vàng đóng lại trang web. Nhưng lại phát hiện ra chuột không di chuyển, ngay cả màn hình cũng đứng yên, tôi cuống hết cả lên. Xong đời rồi, không lẽ đã nhiễm virus rồi? Cuối tuần trước mới cài lại máy, đúng là xui xẻo quá mạng, tôi bực mình rút luôn phích điện dưới chân, để coi còn chạy được nữa không.

Cửa bị mở ra, người bước vào là Biên Nhược Thủy, đương vô cùng vui vẻ. Tôi đứng dậy, nhìn hắn hỏi: “Mới sáng sớm cậu ra ngoài làm gì đó hả? Tớ thức dậy đã không thấy cậu đâu cả rồi.”

“Dì kêu hôm nay cho tớ đi chợ mua thức ăn, dì nói muốn ăn cơm tớ nấu.”

“Nhưng không cần phải vui tới mức này chứ?”

Biên Nhược Thủy cười to, “Đúng rồi, có thể làm cơm cho dì ăn là tớ cảm thấy vui lắm rồi.”

Tôi lén thở phào một cái, thế này đúng là mẹ đã khéo léo giăng lưới, còn hắn thì cam tâm tình nguyện chui vào rồi. Nhưng mà thế cũng tốt, cứ từ từ dời đi sự chú ý của hắn, chẳng mấy chốc mà hắn có thể quên

chuyện kia đi thôi. Tôi còn bận nghĩ ngợi thì Biên Nhược Thủy đã nhanh chân chạy vào nhà bếp, tôi lại bật vi tính lên, coi thử máy bị gì, rốt cuộc máy khởi động, network vẫn rất bình thường, tôi vội vào phần cứng, tìm lại đoạn phim lúc nãy xóa đi, tìm trong ngực vẫn còn đập bình bình.

“Thế nào? Ăn có ngon không hả dì?” Biên Nhược Thủy cười dịu dàng nhìn mẹ tôi.

Mẹ tôi còn chưa trả lời thì ba đã dùng đũa gõ nhẹ lên miệng chén rượu, mặt đỏ bừng nói: “Sao không hỏi chú này? Chỉ biết có dì, dì, dì thôi là sao?”

Tôi đập đập bàn: “Này này, hai người còn nhớ coi ai là con hai người không vậy?”

Ba tôi bên cạnh, đưa tay định vỗ đầu tôi một cái, nhưng loạng choạng sao lại trượt xuống bên tai.

“Ăn cơm đi, sao mà cứ lăm mồm thế hả!”

Tôi buông ngay đũa xuống, oán giận nhìn cả ba người.

“Nếu ăn cơm mà không lăm mồm nói nhảm thì có còn là con ba mẹ không? Ba mẹ mà còn nói như thế thì con qua nhà người khác ăn đấy, coi bộ không bỏ nhà đi một chuyến hai người đều không hiểu được hết tầm quan trọng của con.”

Mẹ tôi chẳng thèm quan tâm, cầm đôi đũa hươ hươ: “Mày đừng có qua nhà người khác mà làm mất mặt hai ông bà già này đi.”

Tôi còn chưa kịp mở mồm đáp thì ba tôi đã tiếp lời: “Không thể nói như thế được, Thiên Lộ, mày phải học tập Nhược Thủy đi. Xem đứa con gái thứ ba nhà bác cả ấy, hai ngày trước dẫn bạn trai về nhà. Thằng nhóc đó tới nhà rồi không chịu ngồi yên, hết nhặt rau, thái thịt rồi xào nấu, nấu ngon tới độ khó tính như bác cả còn chẳng chê được tiếng nào. Ba coi thời đại này thay đổi rồi, giờ thanh niên kết hôn, có tới phân nửa nam giới làm nội trợ, mày cũng nên học tập thêm chút nữa.”

“Đúng vậy!” Mẹ tôi nheo nheo mắt nhìn ba tôi, nói: “Tiếc là hai chúng ta đều là người thời đại cũ, nếu lúc đó cũng có chuyện này, nhất định mẹ sẽ không kết hôn với ba mày.”

Ba tôi nghe xong câu này hẳn nhiên là bị đả kích, sắc mặt lập tức thay đổi, uy nghiêm trụ cột gia đình lại xuất hiện.

“Hồi ấy lâu lắm rồi, đi gặp mặt làm quen đều là do người mai mối giới thiệu, ngày lễ ngày tết thì hẹn nhau gặp mặt, ăn một bữa cơm. Hồi đó thì làm gì có quan điểm thẩm mỹ đâu, ngũ quan đoan chính là được rồi. Chứ cứ như bây giờ, trên TV người mẫu dạo qua dạo lại lúc nào cũng có, nói sao cũng thấy nhìn mẹ mày chướng mắt lắm a.”

Tôi thiếu chút nữa là ghen cơm, vợ chồng bao lâu nay giờ lại đi nói ra những chuyện này.

Mẹ tôi buông đũa xuống, quay sang quạu cộ với ba.

“Hồi tôi còn trẻ thì sao? Quần áo lúc ấy không bó người như bây giờ, con gái nhà ai chẳng mặc mấy bộ rộng thùng thình như thế kia chứ. Ông đừng có nói tôi, ngay cả ông hồi đó đi ba bước cũng chẳng phóng ra nổi cái rắm chứ là (*). Để im tôi kể cho Thiên Lộ nghe...” Nói rồi mẹ lúi lúi tay tôi, chỉ vào ba mà kể lể: “Hồi đó ba mày còn đang tìm hiểu mẹ, thế mà đi trên đường gặp nhau cũng chẳng thèm chào người ta lấy một tiếng, hứ! Mẹ cũng không biết nên ông ta cứ thế mà đi qua. Mẹ gả về đây mười lăm năm mới hỏi lại chuyện này, mày đoán coi ba mày nói thế nào...”

“Nói lung tung gì với con nít thế hả? Mấy chuyện này nó không hiểu đâu...” ba tôi cau mày, có vẻ sốt ruột lắm.

Mẹ tôi hăng hái hất cằm, nói ra ngay: “Ba mày nói cho mẹ hay, lúc ấy là đang ở ngoài đường, còn lúc trước là ngày tết, không giống nhau.”

Biên Nhược Thủy ngồi bên cười sặc sụa, ba tôi xấu hổ, còn mẹ tôi thì vẫn vừa cười vừa nói: “Mày nói coi ba mày có phải là đang ra vẻ không? Chỉ có ngày lễ tết mới là ngày tìm hiểu đối tượng phải không? Còn bình thường thì chẳng thèm nhận quen ai cả.”

Ba tôi đương uống rượu, tinh thần được củng cố thêm, chặn lời mẹ tôi ngay: “Lúc ấy là tôi nghĩ cho bà mới không tới chào hỏi. Thiên Lộ a, ba nói mày nghe, cưới vợ thì còn phải coi trong nhà có tiền không nữa, hồi đó ông ngoại rất ngứa mắt ba. Lúc nào cũng chê ba nghèo, nói gả mẹ cho ba là hại đời con gái, giờ mày nhìn thử coi mấy dì đằng ngoại đi, ai mà chả như ai cơ chứ.”

“Có quá đáng thế không hả? Người ta cũng là được ăn no uống đủ đó. Ba tôi không phải cũng chỉ nói ông có hai câu thôi sao? Mà ba tôi nói cũng đâu có sai, lúc tôi kết hôn thì đồ gì cũng được bên ngoại tặng a! Bên nội thì cho được cái gì? Bà nội Thiên Lộ còn may cho tôi cái áo bông in hoa, lại còn màu xanh đậm nữa chứ, mặc lên thì tay không duỗi thẳng ra nổi, hại tôi cũng chả dám mặc ra ngoài...”

“Cái kiểu ấy là một hồi đó, bà thì biết cái gì...Sau đó không phải cũng nuôi bà cho béo lên được sao? Sờ lên mặt chỗ nào cũng thấy toàn thịt là thịt đấy thôi.”

Mẹ tôi đập bàn cái rầm, “Ông còn không nhìn lại mình đi, hồi mới kết hôn nặng có 45 cân, nói là người có ăn bao nhiêu cũng không mập nổi, giờ thì sao, 90 cân, đi một bước là ra được một cái hố...”

“... ..”

Hai bên cãi qua cãi lại, mắng tới mắng lui, tôi với Biên Nhược Thủy cơm nước xong thì lau miệng ra ngoài phòng khách. Biên Nhược Thủy còn vừa đi vừa quay đầu lại hóng, vẻ mặt coi bộ rất vui. Tôi vỗ vai hắn, bảo: “Đừng xem nữa, cứ có dịp là hai người họ lại như thế đấy, quen rồi thì cậu sẽ phát hiện ra cứ lâu lâu rảnh rỗi lại làm dăm ba trận nhỏ nhỏ.”

“Ngưỡng mộ thật!” Biên Nhược Thủy quay lại nói với tôi.

“Cậu ngưỡng mộ ba mẹ hay ngưỡng mộ tớ thế?”

“Ngưỡng mộ hai người họ đó, tất cả người trong nhà đều ăn cơm cùng nhau, kể chuyện ngày xưa, vui chết đi được.”

Tôi liếc mắt nhìn hắn, băng quơ nói: “Cậu cứ kết hôn sớm mà coi, thử tìm lấy một bà mẹ vợ giống như mẹ tớ ấy, nói chuyện vài ngày rồi sẽ hiểu chuyện gì xảy ra liền...”

Biên Nhược Thủy há miệng định đáp đã bị tôi chặn lời: “Tớ biết cậu thích tớ, không muốn kết hôn, cho nên nghe những lời vừa nãy chắc cũng tổn thương lắm đúng không?”

“Đâu có đâu? Thế không phải cậu cũng sẽ kết hôn sao?”

“A...”

Biên Nhược Thủy nói xong đi vào phòng ngủ, để tôi ngẩn người đứng đó. Cái gì mà “cũng sẽ kết hôn” chứ? Sao lại có từ “cũng” ở đây được? Nói thế không phải là hắn cũng sẽ lấy vợ sao? Mà nói chuyện lấy vợ, không phải chuyện đó mâu thuẫn với chuyện hắn thích tôi lắm sao?... Bỏ đi, đừng nghĩ nữa làm gì, mấy chuyện này nghĩ sâu vào chỉ tổ đau đầu thôi.

Biên Nhược Thủy dọn dẹp lại phòng, bỏ những thứ phải giặt vào một cái chậu nhựa to, ôm vào phòng tắm. Rồi lại cầm một cái chậu nhỏ đi ra, lau lại sàn nhà đã sạch bóng, đổ nước, lại lau lần nữa, cứ thay nước rồi lau tới lau lui hơn hai mươi lần, tôi nhìn cũng thấy mệt thay cho hắn.

Lúc Biên Nhược Thủy đi qua, tôi chợt nhớ ra một chuyện, vội vã kéo tay hắn lại. Biên Nhược Thủy nhìn tôi dò hỏi khiến tôi tự nhiên cảm thấy lúng túng, đành ngửa mặt nhìn trần nhà ấp úng: “Chuyện đêm qua, cậu...đừng để bụng.”

“Chuyện gì?” Biên Nhược Thủy nhú mày hỏi lại, rồi như nhớ ra, mặt đỏ hồng lên khiến tôi cảm thấy mình vừa nói ra một câu vô duyên tệ.

“Yên tâm, tớ không nói cho dì biết đâu.” Biên Nhược Thủy vỗ vai tôi, cười cười.

“Gì chứ?” Tôi vò đầu hắn tới lúc rối tung tóc lên, “Cậu ngốc hay sao hả! Chuyện này mà cũng định nói cho mẹ tớ biết sao? Đúng là mẹ tớ trong lòng cậu sắp nhảy lên thành thánh mẫu tới nơi rồi!”

“Kỳ thực thì có nói với dì thì dì cũng không trách phạt gì đâu, ai mà chả hiểu kỳ chứ!”

Tôi nhìn Biên Nhược Thủy một lượt từ đầu tới chân, không ngờ hẳn lại có thể cởi mở với chuyện này tới vậy. Nói sao đi nữa thì đây cũng là lần đầu tiên tôi hôn con trai, tôi không nói ra, hẳn lại tự động đá chuyện ấy thành “hiếu kỳ” rồi.

Tự nhiên tôi thấy khó thở, Biên Nhược Thủy lảng lạng quay người đi. Tôi quát lên: “Cậu quay lại đây cho tớ!”

Biên Nhược Thủy giật mình, lại rón rén quay lại. Tôi nghiêng rằng, hỏi: “Rốt cuộc cậu đã hôn qua bao nhiêu thằng con trai rồi hả? Đừng nói với tớ cậu là đứa lã luyện trong chuyện này đó.” Nói xong tôi lại nhớ tới đoạn phim hôm nay vừa coi, da đầu tê dại cả đi.

Biên Nhược Thủy cắn môi, nhỏ giọng đáp.

“Tổng Thiên Lộ, bắt luận chuyện gì cậu làm đều tùy vào sở thích hứng thú của mình, nhưng tớ thì không, tớ làm gì, tiếp thu cái gì đều có hạn chế, bởi bản thân tớ không thể tùy tiện nổi. Thân thể con người là tự do, nhưng không có nghĩa không có lý trí, chỉ cần khống chế được ý thức thì hành động của thân thể cũng sẽ bị giới hạn ở một mức độ cân bằng. Tớ thừa nhận mình có một loại tình cảm khó cưỡng nổi với cậu, nhưng không có nghĩa với ai tớ cũng có tình cảm đó, dù quen hay không. Có thể là tớ hơi dài dòng, nhưng tớ muốn cậu biết, tâm hồn của mỗi người đều có một chốn Niết Bàn, nơi ấy không thể cho phép người khác giày xéo vào, nghe cậu nói, tớ thực sự thấy thất vọng, thất vọng vì chúng ta không hiểu thể hiểu nổi đối phương. Tổng Thiên Lộ, dĩ chỉ nói chuyện với một mình tớ vì nghĩ nếu để cậu nghe xong thì sẽ không vui, sẽ phản đối, thế nên tớ mới không dám nói cho cậu. Nếu cậu vì hiếu kỳ mà hỏi tớ, thì tớ cũng không để bụng chuyện ấy đâu, nhưng cậu cũng đừng hỏi nữa đi. Còn nữa, tớ sẽ không kể cho dì nghe, tớ biết cậu cũng không cố tình làm thế...”

Cánh cửa đóng rầm một tiếng, tôi ngẩn người ra nhìn cửa mãi mới tỉnh lại được.

Tớ sẽ không kể chuyện đó cho dì, vì tớ biết cậu cũng không cố tình làm thế?????????

Ý gì đó? Lẽ nào này giờ tôi với hẳn đang ông nói gà, bà nói vịt sao? Chuyện hẳn nói tới là chuyện tôi cứ quần lấy hẳn, muốn hẳn kể lại đã nói gì với mẹ; còn chuyện tôi nói tới chính là chuyện tôi hôn hẳn. Tôi vò vò đầu, nắm chặt lấy tóc. Con mẹ nó nữa chứ, đúng là không hay rồi, tự nhiên lại chọc hẳn giận làm cái gì, thế này không phải tự tìm cái chết sao! Nhờ may hẳn để bụng thì tội của tôi là to nhất.

Tôi đi vòng vòng trước cửa, rồi quyết tâm gõ.

“Cốc cốc cốc...”

Không có tiếng đáp.

“Cốc cốc cốc..”

Vẫn không có tiếng đáp.

“Biên Nhược Thủy, cậu mở cửa ra đi, tớ có chuyện nói với cậu, thật đó! Lúc này hai chúng ta cứ mập mờ nên tớ mới hiểu lầm, cậu mở cửa ra nghe tớ giải thích chút đi mà.”

Tôi vừa định vung tay lên đập cửa lần nữa thì có thứ gì đó ép vào sau lưng, tôi quay đầu lại nhìn, hóa ra là mẹ đang ôm đồng chăn gối đứng đằng sau

“Dẹp ra!” Mẹ cau mày, vẻ mặt như đang coi thường tôi, hất cằm lên nói ngắn gọn. Tôi phì cười, vuốt nhẹ lên má bà: “Mẹ, mẹ đáng yêu quá đi mất.”

“Không phải đáng yêu với mày đâu...” Mẹ tôi quăng lại một câu rồi nhẹ nhàng mở cửa vào phòng. Tôi cúi đầu, im lặng nhìn tay nắm cửa, nghĩ một lát rồi đưa tay kéo cửa ra.

“Nhược Thủy à, đây là ra giường, chăn gối của cháu, cái chăn này là mới mua đó. Chăn kia đã cũ lắm rồi, không đủ ấm đâu.” Giọng mẹ tôi quả nhiên là đã thay đổi tới một trăm tám mươi độ.

“Không sao đâu mà dì, dì cứ giữ lại cái đó mà dùng đi, cháu chịu lạnh tốt lắm.”

“Cái thằng nhóc này nói cái gì thế hả, còn khách khí với dì sao? Cứ coi như đây là nhà mình đi, hướng hồ cháu lại làm cơm ngon như thế nữa.”

“Ăn ngon thật sao ạ?” Biên Nhược Thủy vừa nghe xong vẻ mặt lại sáng lên vui vẻ, khác hẳn với lúc nói chuyện với tôi ban nãy.

“Ừ, ngon lắm.” Mẹ tôi nở nụ cười dịu dàng, “Lúc nãy chẳng hiểu sao lại thành thế cả, chưa kịp khen cháu đã quay sang cãi với chú rồi.”

Biên Nhược Thủy cười ngượng ngùng, nhận lấy chén trong tay mẹ tôi.

“Cháu cảm ơn dì.”

“Cảm ơn cái gì chứ...”

Thế đã xong chưa hả trời? Tôi đứng chống tay vào khung cửa đợi hai người bọn họ nói chuyện tới hơn mười phút, Biên Nhược Thủy cũng chẳng thèm liếc mắt qua nhìn tôi lấy nửa cái. Xem ra tôi lo lắng quá rồi, sao lại đi sợ hấn để bụng mà nghĩ quẩn chứ, nhìn cái bộ dạng khoa chân múa tay bây giờ thật muốn đánh cho một trận ghê.

21. Chương 21 - Chương 21

Tôi xoay người bỏ đi, trong lòng cảm thấy khó chịu. Dường như chỉ có tôi cảm thấy hài lòng về những gì đã làm, từ lúc Biên Nhược Thủy đồng ý ngủ lại nhà tôi tới giờ, sắc mặt của hắn đối còn nhanh hơn thời tiết, mà đó cũng chẳng phải do công của tôi. Cái hắn khao khát chính là tình mẫu tử có thể khiến hắn an toàn, đó là cái duy nhất hắn quan tâm, mẹ tôi thì chỉ việc ban phát cho hắn mấy câu quan tâm và cảm râm mà thôi.

Tôi đóng cửa phòng mình lại, tiện tay lấy bữa bộ quần áo đi vào phòng tắm. Nhìn mẹ cùng Biên Nhược Thủy đi ra cũng không hỏi lấy một lời. Tôi tựa hồ có nghe tiếng Biên Nhược Thủy gọi lại đằng sau, nhưng cổ tình ngễnh ngãng, không thèm quay đầu lại nữa.

Tắm nước nóng xong, tâm trạng của tôi nhẹ nhàng đi chút ít. Tôi mặc quần áo vào, cứ để nguyên tóc ướt mà vào phòng. Phòng mẹ tôi đã tắt đèn, phòng Biên Nhược Thủy vẫn còn ánh sáng hắt ra, hắn không có trong phòng, tôi cũng lười, chẳng thèm đi kiểm hắn nữa, để kệ hắn thích làm gì thì làm.

Tôi không bật đèn, chỉ lau sơ qua tóc rồi chui vào trong chăn, căn phòng bên cạnh vẫn hắt ánh sáng qua khe cửa phòng tôi, đèn phòng hắn vẫn bật, tôi trở mình qua trở mình lại mãi vẫn không ngủ nổi. Bỗng có tiếng gõ cửa, rất nhẹ, nhưng vang lên rõ ràng, nhịp nhàng, chỉ lát sau, tiếng Biên Nhược Thủy khê khàng truyền vào phòng.

“Tổng Thiên Lộ, cậu đang ngủ sao?”

Tôi khê cần môi, tính không quay người lại nhìn. Chốc sau, tiếng gõ lại vang lên, trời ơi, cửa không khóa đó, không biết tự dấy mà vào sao trời!

“Tổng Thiên Lộ, lúc này cậu muốn nói với tớ chuyện gì?”

Tôi giật mạnh cửa, tiếng “Tổng” chưa thoát ra hẳn khỏi miệng Biên Nhược Thủy, hắn ngậy người nhìn tôi.

“Có chuyện gì không?” Tôi lạnh lùng hỏi.

“Ban này không phải cậu nói có chuyện sao?” Biên Nhược Thủy mỉm cười, vẻ mặt ngậy thơ đơn thuần, chẳng thèm so đo với thái độ cậu quạ của tôi bây giờ.

Nhìn nhân thần trong sáng tới vô hạn đã từng khiến tôi điên đảo kia, tôi lại càng cảm thấy bản thân mình thật nực cười. Đúng, hắn là thiên sứ, hắn không thể bị vũ nhục; còn tôi là ác ma, mỗi lời tôi nói ra sẽ khiến hắn bị thương. Hắn sẽ dùng trái tim dịu dàng của mình mà an ủi con người những khi cô đơn, còn tôi lại vì hành động ấy của hắn mà chạy trốn.

Thật nực cười, hẳn cho tôi là cái gì chứ? Hẳn sau khi được mẹ tôi an ủi dỗ dành thì có thể mỉm cười, có thể quên ngay chuyện tới tìm tôi khi buồn. Lúc tôi đập cửa tìm hắn, hắn đang làm cái gì chứ?

Tôi lắc đầu, uể oải trả lời: “Không có, tớ không muốn nói chuyện với cậu.”

Tôi đóng cửa lại, vô cùng hài lòng khi thấy vẻ mặt bị tổn thương của hắn. Mà không cần quan tâm làm gì, tôi tự nhủ, chỉ cần sáng mai gặp được mẹ là hắn lại có thể vui vẻ lại được rồi.

Tôi chìm vào giấc ngủ nhanh chóng, vừa đặt mình xuống đã ngủ rồi. Hơn nữa còn ngủ rất sâu, trong mơ, tôi thấy Biên Nhược Thủy đang ôm một cổ quan tài khóc tới khản cả giọng, tôi đi tới định kéo hắn dậy thì hắn đã chạy ra xa. Tôi đuổi theo tới một nghĩa địa, nhưng đúng lúc ấy, tôi phát hiện nghĩa địa này chính là nơi tôi lạc đường ngày trước, khắp nơi toàn là cỏ dại, những ngọn cỏ cứ từ từ vươn dài quá đầu muốn che lấp tôi, Biên Nhược Thủy bỗng nhiên xuất hiện, hắn quỳ xuống ôm lấy chân tôi gọi mẹ...

Tôi cố sức giãy dụa để tỉnh lại, nhưng dù cố tới mức nào cũng không thể mở hai mắt ra nổi, trong lúc mê man, tôi mơ hồ nghe được tiếng đẩy cửa phòng, chắc là có người đi vệ sinh, hiện thực và cảnh mộng cứ giao hòa tách nhập không rõ ràng với nhau khiến đầu tôi đau như muốn nứt ra.

Đột nhiên tôi có cảm giác như ai đó đang kéo tay mình, xúc cảm vô cùng chân thực. Nhưng cũng phải một hồi lâu sau tôi mới chống nổi mi mắt lên nhìn, hóa ra là Biên Nhược Thủy đang ngồi xổm cạnh giường nhìn tôi chăm chú.

Tôi hoảng lên, vội vàng ngồi bật dậy, rốt cuộc đây là mơ hay thực đây? Tôi đang tỉnh hay đang mơ? Khuôn mặt của Biên Nhược Thủy trong đêm tối rất rõ ràng nhưng chẳng có biểu cảm gì, đôi mắt trống rỗng như đang nhìn vào nơi nào đó.

Tôi rùng mình, thử cất tiếng hỏi hắn: “Biên Nhược Thủy? Sao cậu lại vào phòng tớ? Sao không về ngủ đi?”

Biên Nhược Thủy nghe thấy tôi hỏi thì cả người khẽ run lên, tựa hồ tới giờ mới nhận ra sự tồn tại của tôi. Hắn chớp chớp mắt nhìn lại tôi, ánh mắt mang theo sự hoảng hốt sợ hãi. Tôi cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, đây là hiện thực, không phải là mơ, hơn nữa, hình như thần trí của Biên Nhược Thủy không được thanh tỉnh cho lắm.

Hắn quay đầu nhìn xung quanh, ngực nhấp nhô theo tiếng thở hổn hển, khẽ hỏi tôi: “Sao tớ lại ở đây được?”

“Cậu không nhận ra tớ sao?” Tôi căng thẳng, vươn tay vỗ vỗ lên má hắn.

Biên Nhược Thủy chậm chậm ngẩng đầu nhìn tôi, rồi mới đáp: “Cậu không phải là Tống Thiên Lộ sao?”

Tôi thở phào một cái, may quá, đầu óc còn chưa bị loạn. Đợi cho tỉnh ngủ một chút, tôi mở chiếc đèn bàn đặt cạnh giường lên, ánh sáng yếu ớt rọi vào gương mặt Biên Nhược Thủy, hắn khẽ nhủm mày, vẻ mặt vô cùng khó chịu. Tôi đồ rằng có lẽ hắn ngủ mê rồi, có nhiều khi tôi ngủ ở ký túc xá trường mà cứ tưởng vẫn còn ngủ ở nhà.

“Sao tớ lại ở đây?” Biên Nhược Thủy lặp lại câu hỏi, tôi bắt đầu cảm thấy bất ổn, vội vã xuống giường kéo hắn đứng dậy. Biên Nhược Thủy cũng lo lắng hoảng sợ, hắn túm chặt lấy cánh tay tôi, hỏi dồn: “Sao tớ lại ở đây được? Tống Thiên Lộ...sao tớ lại ở đây...”

Tôi xoa lên mái tóc đã ướt đầm mồ hôi của Biên Nhược Thủy, kéo hắn ôm chặt trong lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng trấn an: “Biên Nhược Thủy, cậu nghe tớ nói này, chắc là cậu gặp ác mộng rồi, ngoan, tớ đưa cậu về phòng ngủ nhé.”

Biên Nhược Thủy nghe tôi dỗ dành cũng thôi hỏi. Tôi nắm chặt lấy tay hắn dẫn về phòng, vừa vào căn phòng, tôi sững sốt tới đờ người ra. Chăn trên giường vẫn được gấp cẩn thận, cái chăn lúc mẹ tôi đưa qua cho Biên Nhược Thủy thế nào thì giờ vẫn y nguyên như thế, ra giường vẫn được trải ngay ngắn không xô lệch, ngay cả một nếp nhăn cũng không có.

Có nghĩa là từ lúc hắn tìm tôi nói chuyện vẫn chưa hề đi ngủ sao? Tôi bật đèn trong phòng hắn lên, đồng hồ đã điểm ba giờ sáng, cả người cứng lại.

“Sao tớ lại ở đây? Sao tớ lại ở đây? ...” Biên Nhược Thủy quay người chạy vào phòng ngủ của tôi, tôi vội vàng đuổi theo vào phòng, khóa ngay cửa lại.

Biên Nhược Thủy ngồi co tròn lại trong góc, miệng cứ lầm bầm những câu không nghe rõ, đầu óc tôi trống rỗng, vội sải chân tới cạnh ôm hắn, những mong có thể làm hắn bình tĩnh lại.

“Biên Nhược Thủy, cậu nghe tớ nói này, lúc đầu cậu không chịu, nhưng mẹ tớ khuyên cậu ở lại, thế là cậu ở đây... Hôm nay cậu còn làm cơm cho cả nhà tớ ăn, mẹ tớ khen cậu nấu ăn ngon....cậu đã ở đây được hai ngày, cậu quên rồi sao? Cậu nhìn tớ một chút đi...” Tôi ôm lấy mặt Biên Nhược Thủy, cố gắng lấy giọng nhẹ nhàng nhất nói với hắn: “Biên Nhược Thủy, dì đó, cậu không nhớ dì sao? Chính là cái dì hôm nay đã cười với cậu đó, không nhớ ra à?”

“Đúng, là dì...” Biên Nhược Thủy thì thào nhắc lại.

Mồ hôi của tôi không biết đã chảy từ khi nào, ngực như bị đè lại, ánh mắt Biên Nhược Thủy sáng lên, vừa vịn vịn người, vừa nói: “Đúng, đi tìm dì, dì nói, từ nay về sau dì sẽ là mẹ của tớ....đi tìm dì...”

Tôi ngẩn người, kéo hắn lại ôm chặt, hạ giọng van vãn: “Xin cậu ngàn vạn lần đừng đi, cũng đừng gây náo loạn nữa, coi như tớ cầu xin cậu đấy, dì của cậu không thương cậu bằng tớ đâu, dì ấy biết cậu thế này thì có thể giữ cậu lại sao?..”

Nước mắt của tôi cứ thế rơi xuống, cảm giác hối hận như lưỡi dao xé rách tim mình. Tôi đúng là thằng vô tâm, những lời bác sĩ dặn dò cẩn thận hôm đó đều đem quẳng ra khỏi đầu hết. Biên Nhược Thủy là ai, tình cảnh của hắn hiện giờ ra sao? Thế mà tôi chỉ vì một chuyện nhỏ như thế mà kích động hắn, giờ đã hài lòng rồi chứ? Biểu hiện của hắn, mày đã bao giờ chịu để ý chưa, đúng là mày tự làm tự chịu đi, tôi tự rửa thâm chính mình.

Biên Nhược Thủy cũng dần dần bình tĩnh lại, hắn nhìn ra bên ngoài, rồi lại nhìn tôi, nước mắt rơi lã chã không ngừng. Tôi đưa tay lau nước mắt chảy xuống má hắn, Biên Nhược Thủy nghẹn ngào nói: “Xin lỗi, tớ lại gây phiền phức cho cậu rồi, ngày mai tớ sẽ đi ngay, Tống Thiên Lộ, sau này cậu đừng đi tìm tớ nữa.”

“Ngủ đi, ngày mai tỉnh dậy mọi chuyện sẽ qua hết thôi...” Tôi đẩy hắn nằm lên giường.

Biên Nhược Thủy đẩy tay tôi ra, không chịu nằm xuống, vẻ mặt như bất lực, lại như đang hối hận. Miệng cứ không ngừng nói: “Tớ chẳng có cách nào báo đáp lòng tốt của mọi người được, tớ chỉ là gánh nặng thôi, Tống Thiên Lộ, ngay cả tớ cũng không thể chịu nổi bản thân mình rồi. Tớ không có tư cách giận cậu, cũng không có tư cách chỉ trích cậu, Tống Thiên Lộ, cậu đừng đối tốt với tớ thế nữa...”

“Nằm xuống cho tớ!” Tôi gầm nhẹ lên, trong lòng mờ mịt như phủ mây.

Biên Nhược Thủy run lên, cũng không dám nói thêm nữa, hắn hạ giọng nói líu ríu: “Để tớ về phòng kia ngủ vậy.”

“Đừng có hòng đi.” Tôi ấn hắn nằm lại lên giường, “Muốn sáng hôm sau lên đi hả, không có cửa đâu, tối nay tớ coi như cậu bị mộng du. Sáng mai cậu ngoan ngoãn ở đây cho tớ, tớ sẽ không nói ra chuyện gì hết, mai dậy mà không thấy cậu đâu, tớ mà kiểm ra thì cậu chết với tớ...”

Tôi không tài nào ngủ lại được nữa, chắc Biên Nhược Thủy cũng như vậy. Hắn ngoan ngoãn nằm yên cạnh tôi, không thay đổi tư thế lấy một lần, tôi mở mắt nhìn hắn trong bóng tối, vẻ mặt an tĩnh như đang ngủ say nhưng hai tay lại nắm chặt lấy chăn. Tôi không thể ngủ được bởi đâu dám đảm bảo được những lời mình vừa nói ra ban nãy, tuy rằng Biên Nhược Thủy bị những lời ấy ảnh hưởng, nhưng tôi cũng không chắc hắn có thể giữ bản thân thanh tỉnh được trong tình huống này.

Mãi tới khi trời rạng sáng, tôi mới ngồi dậy mặc lại quần áo chỉnh tề đi vệ sinh. Biên Nhược Thủy vừa nghe thấy có tiếng động liền lập tức mở mắt ra, tựa như đã chờ thời khắc này từ lâu lắm rồi. Tôi liếc hắn một cái, hắn đang định ngồi dậy, thấy tôi nhìn bèn ỉu xiu nằm lại trên giường.

Thế là phải, tôi không tin không thể giữ được cậu. Hôm qua còn khiến tôi phải nhỏ mắt mấy giọt nước mắt, hôm nay nói sao cũng phải làm gì đó bù đắp lại mới được, nghĩ vậy, tôi ung dung chui vào phòng tắm.

Giải quyết vấn đề sinh lý xong, tôi vừa đánh răng vừa soi gương, dưới vành mắt là một vết thâm đậm, nhìn ngứa mắt muốn chết. Tôi cúi đầu, cố không nghĩ tới chuyện xảy ra đêm qua. Tôi nghĩ quên đi là cách giải quyết tốt nhất, Biên Nhược Thủy cũng vậy, hắn không cần lời xin lỗi hay lòng thương hại của bất cứ ai, thậm chí, hắn còn đang cố lảng tránh những chuyện này.

Cái hắn muốn chính là thái độ đối xử như ngày thường của mọi người, xem những chuyện xảy ra đêm qua chỉ là một giấc mộng mà thôi. Như thế là tốt hay xấu tôi cũng không biết được, nhưng tôi sợ phải chứng

kiến lại Biên Nhược Thủy của ngày hôm qua, nên đành thuận theo hần.

Thực ra tới đêm qua tôi mới hiểu, Biên Nhược Thủy không phải là người hẹp hòi. Hần có thể để mặc người ta bắt nạt, để mặc người ta chửi mắng, thậm chí lấy hần ra làm nơi trút giận cũng không sao. Nếu không có người lắng nghe những điều thương tổn hần nói, hần vẫn sẽ tự mình chậm rãi gặm nhấm, rồi tự dùng lý trí bủa vây mình trong một vòng tròn không thể nào thoát ra được. Tôi còn nhớ một buổi tối hồi còn ở trường, hần đã hỏi tôi: tôi có coi hần là bạn hay không.

Khi ấy tôi không trả lời được, bởi Tiểu Vĩ xuất hiện.

Sau lần đó Biên Nhược Thủy không quay trở lại trường nữa, tuy tôi hiểu rằng đáp án của mình vào thời điểm đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng đâu thể phủ nhận rằng tôi đã xát muối vào vết thương của hần, mà lại còn là hai lần nữa chứ.

Đánh răng rửa mặt xong, tôi đi vào phòng ngủ, Biên Nhược Thủy vẫn nằm yên trên giường, nhưng lần này có vẻ hần đã ngủ thật. Tôi nghĩ suy nghĩ của mình là đúng, quan tâm tới bệnh trạng của hần nhiều một chút cũng không phải không tốt.

Trước khi mẹ tôi về nhà vào buổi trưa Biên Nhược Thủy đã tỉnh. Tôi ngồi trong phòng chơi điện tử, Biên Nhược Thủy vừa tỉnh, cất giọng khe khẽ gọi tôi: “Tổng Thiên Lộ...”

Tôi quay đầu nhìn lướt qua hần một cái rồi lại quay về với cái màn hình vi tính, lơ đãng hỏi: “Tỉnh rồi à?”

“Ừm!” Biên Nhược Thủy gật đầu.

Tôi vừa chơi điện tử vừa để mắt coi chừng hần, kết quả là chết mất ba mạng, phải chơi lại từ đầu. Hồi trước tôi vẫn có thể vừa chơi vừa làm bài tập lại còn ăn uống lung tung nữa, giờ công lực giảm quá rồi, tự nhiên cảm thấy bản thân mình thật thảm hại quá mức.

Biên Nhược Thủy vào nhà tắm, tôi ngồi lục ra mấy thứ ngồi ăn trước máy, sáng sớm không ăn điểm tâm, lúc này đói meo không tài nào chịu nổi. Đang ăn ngon, tự nhiên tôi mới nhớ ra Biên Nhược Thủy đã vào nhà tắm được một lúc lâu rồi mà trong ấy lại chả có tiếng động gì cả. Tôi nóng ruột, vội vàng vọt vào kiểm tra xem sao.

Cửa vừa mở đã thấy Biên Nhược Thủy ở trong nhà tắm cọ rửa, tôi nhìn xung quanh, bọt xà phòng vương khắp nơi, ngay cả chỗ dưới chân tôi cũng còn dính một ít. Tôi quả thực phải bội phục tiếng bước chân của Biên Nhược Thủy, rõ ràng là nhẹ tới nỗi không nghe thấy gì luôn! Biên Nhược Thủy ngược khuôn mặt đầy mồ hôi nhìn tôi, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Không sao!” Tôi nhếch miệng cười, “Cậu cứ làm tiếp đi...”

Nghe tôi nói xong, Biên Nhược Thủy lại yên tâm quay về cọ rửa nhà tắm. Cọ xong, hần lại ra ngoài nhà quét tước dọn dẹp một lần, chỗ nào cũng cầm khăn lau cho sáng bóng lên, rồi thu dọn mọi thứ gọn gàng ngăn nắp. Bàn học cách bàn vi tính của tôi khá xa, là vì mẹ tôi sợ tôi phân tâm không học nổi, nhưng có làm thế nào cũng chỉ là phí công mà thôi. Trước đây để vi tính lên bàn học thì tôi còn có thể cầm sách lên đọc một hai lần gì đó, từ khi tách ra làm hai bàn, chồng sách trên bàn học chỉ còn toàn là bụi.

Biên Nhược Thủy cẩn thận dùng khăn giấy lau sách một lượt, lúc tôi nhìn qua thì thấy hần đang cầm quyển ngữ văn đọc tới ngày người. Tôi cố ý hỏi với qua: “Sao thế? Muốn đi học lại rồi hả!”

Biên Nhược Thủy nghe tiếng tôi thì vội vàng buông sách xuống, cãi lại: “Không phải, tớ chỉ đang nghĩ là hình như thầy giáo dạy văn không thích tớ cho lắm, vì tớ viết văn hay lạc đề, kỳ thực tớ cũng chẳng rõ tại sao mình lại suy nghĩ khác với mọi người thế.”

Tôi còn chưa kịp toét miệng cười thì Biên Nhược Thủy đã mở cái ngăn kéo to nhất đựng mấy đồ của tôi định thu dọn, rồi ngăn người ra nhìn. Tôi vội vã quay đầu đi làm như không nhìn thấy, nếu tôi nhớ không nhầm, hình như hồi trước mẹ tôi rất thích lấy đất sét nặn thành hình trái tim đặt ở trên cùng. Miếng đất sét theo thời gian đã chuyển từ màu đỏ sang màu tro, nhưng chữ I Love You trên đó nhìn vẫn còn rõ. Tôi nghe được tiếng đóng ngăn kéo từ từ khe khẽ, quay đầu lại đã thấy Biên Nhược Thủy im lặng đi mất từ bao giờ, thậm chí không kịp thấy được biểu tình lúc đó của hần.

Buổi trưa, mẹ tôi vừa ăn cơm, vừa nói với hai đứa: “Sắp tới tết rồi, Thiên Lộ, chiều nay con với Biên Nhược Thủy tới siêu thị mua sắm đi, nhìn coi có cái gì thích ăn thì mua nhiều một chút mà để dành, thiếu thì nói để ba mẹ mua thêm.”

Tôi gật đầu, Biên Nhược Thủy ngồi cạnh cúi đầu không đáp. Mẹ tôi ân cần hỏi thăm: “Nhược Thủy hôm nay sao thế? Sao không ăn gì đi cháu.” Nói rồi quay sang lườm tôi một cái cháy mặt.

Biên Nhược Thủy vội vàng gấp miếng thịt mẹ để trong bát hán ăn nhanh, nhai chưa được mấy cái đã nuốt xuống luôn, rồi cố nặn ra nụ cười nói với mẹ tôi: “Cháu không sao đâu dì, dạ dày cháu hôm nay không tốt lắm.”

“À..” Mẹ tôi đứng dậy lấy hộp thuốc trong ngăn tủ bếp, lục lọi một lát sau đã tìm ra được lọ thuốc.

Tôi thấy sắc mặt Biên Nhược Thủy có hơi khác lạ, bèn khẽ lay cánh tay hán nhỏ giọng hỏi: “Dạ dày cậu khó chịu thật sao?”

Nhìn mắt Biên Nhược Thủy, tôi biết hán đang nói dối, nhưng vẫn cố chấp gật đầu với tôi. Thấy mẹ tôi đưa thuốc tới, Biên Nhược Thủy không nói gì, lẳng lặng cầm lấy uống hết, về mặt cảm động vô cùng.

Miếng cơm trong miệng tôi bỗng nhiên khó nuốt lạ lùng, Biên Nhược Thủy không nhìn tôi, chỉ nói chuyện câu được câu mất với mẹ. Tôi cười nhạt, cũng chẳng mở miệng nữa.

Vừa ra tới cửa, mẹ tôi đã lén dúi thêm vào túi tôi ít tiền nữa, thừa dịp Biên Nhược Thủy không chú ý ghé vào tai tôi nói thầm: “Đi mua thêm ít quần áo mới cho Biên Nhược Thủy nhé.”

Khóe miệng tôi nhếch lên một nụ cười nhạt, bà lo lắng nhìn tôi, khều khều hỏi lại: “Không phải mày định chiếm hết tiền chứ con?” rồi chùng như không yên tâm lại cảnh cáo thêm, “Nói cho mày biết nhé, đừng có hòng lấy hết tiền, đây là tiền mẹ cho Biên Nhược Thủy, không phải cho mày đâu.”

“Mẹ, mẹ cho con là hạng người nào hả? Con là người thấy tiền thì sáng mắt lên sao?”

Mẹ tôi hừ lạnh một tiếng, lườm lườm. “Thì không phải, chỉ sợ con gái nhà ai thích thôi...”

“Ai! Mẹ, mẹ nói oan cho con quá, mẹ hỏi Biên Nhược Thủy coi giờ con đã có bạn gái chưa đi, cậu ấy sẽ không nói dối mẹ đâu.”

Tôi càng nói càng thấy hán hê trần trề, vênh mặt ưỡn ngực, cảm giác tự hào khó có được từ trước tới nơi. Mẹ tôi đại khái là cũng bị khí thế của tôi át đi vài phần, bèn hạ giọng xuống, ngữ khí cũng hòa hoãn ít nhiều.

“Được rồi được rồi...đừng có đấu lý với mẹ nữa đi, nhớ đừng có gạt Biên Nhược Thủy đó. Còn nữa, Biên Nhược Thủy thích ăn cái gì thì mua cái đó nhiều một chút, con coi nó gầy chưa kìa.”

“Vâng!”

Tôi với Biên Nhược Thủy bắt xe bus đi tới khu mua bán tấp nập nhất trong thành phố. Hai đứa đi thang máy lên tầng ba, là tầng chuyên bán quần áo cho nam.

Biên Nhược Thủy nhìn tôi, hình như định nói gì rồi lại thôi. Tôi nhìn xung quanh một chút, thầm tính toán xem loại trang phục nào hợp với Biên Nhược Thủy đây. Hán thuộc loại trắng trẻo, tính lại tính lại, chỉ có mấy kiểu trang nhã nhạt màu mới hợp được.

“Đi, qua bên kia!” Tôi thần nhiên kéo tay Biên Nhược Thủy đi, tới lúc hán cố giãy tay ra tôi mới nhận ra hình như làm thế trong trường hợp này không thích hợp. Thế nên đành ngượng ngùng bỏ tay ra, Biên Nhược Thủy ở phía sau cũng im lặng đi sát theo tôi.

“Cái này thế nào?” Tôi kéo một bộ áo xuống khỏi giá treo, bộ áo có hai lớp, bên ngoài là phần áo màu xanh nhạt trông gần giống áo vest, bên trong là áo len mỏng màu trắng, nhìn rất ấm.

Biên Nhược Thủy cười cười, “Nhìn rất đẹp.”

“Vậy thì mặc thử coi!” Tôi nói.

Biên Nhược Thủy gật đầu: “Ừ, đi đi, tớ đứng ngoài chờ cậu.”

Tôi cốc đầu hấn một cái khiến Biên Nhược Thủy đau nhẩn nhó cả mặt mày. “Đi cái gì mà đi! Tớ bảo cậu thử ấy.”

Biên Nhược Thủy tròn mắt nhìn chăm chăm vào tôi, rồi vội vàng xua tay liên hồi: “Không đâu, chuyện này không được...Tống Thiên Lộ, tớ đã ở lại nhà cậu rồi, không thể tạo thêm gánh nặng cho ba mẹ cậu nữa! Chú diều dỗi xử tốt với tớ như thế đã khiến tớ áy náy lắm rồi, nếu còn nhận tiền nữa thì đúng là quá đáng lắm. Tống Thiên Lộ, đừng khiến tớ ỷ lại nữa mà...”

Sắp tới tết, người người nhà nhà đổ đi mua sắm rõ đông, mọi ánh mắt đều dồn về hướng chúng tôi hiếu kỳ. Biên Nhược Thủy còn tính làm một bài luận về đạo đức thời phong kiến nữa thì bị tôi ngắt lời ngay lập tức: “Nếu cậu không thử thì cứ để tớ mua luôn cho lành chuyện, chị ơi, thanh toán ở đâu ạ?...”

“Đừng mà! Đừng có mua lung tung...”

“Ừ, cậu đã đồng ý rồi thì mang vào thử đi.” Tôi nhét áo vào tay Biên Nhược Thủy, đẩy hấn vào gian phòng thử đồ rồi đóng sập cửa lại.

Đảo mắt chung quanh ngắm đồ một hồi tôi mới nghe được tiếng mở cửa phòng thay đồ, vừa quay lại nhìn tôi đã phải ngất hết cả người, một mỹ nam thanh tú trắng trẻo như tảo hào quang hiện ra trước mắt tôi.

“Không nói nhiều nữa, mua bộ này, có chết cũng không để ai mua mất.”

Tôi tới ngay quầy thanh toán trả tiền, Biên Nhược Thủy ngẩn ngía mình trong gương một hồi quay lại đã không thấy tôi đâu. Đương nhìn quanh quất tìm thì tôi đã đứng ngay sau hấn, vỗ vai một cái.

“Hình như màu này sáng quá phải không?” Biên Nhược Thủy áp ứng biện lý do để khỏi phải mua.

Tôi không trả lời, cẩn thận nhìn lại hấn một lượt, ừm, đúng là người đẹp vì lựa a, vừa thay đổi quần áo một cái thì khí chất đã khác biệt hẳn rồi. Nhưng mà hình như quần mặc với cái áo này thì không hợp lắm thì phải, tôi ngẫm ngội một lát rồi kéo Biên Nhược Thủy qua quầy bán quần.

Biên Nhược Thủy cứ đi cạnh tôi cẩn thận phiền phức muốn chết, đang được mua sắm cho mà còn bày ra vẻ mặt khổ sở lắm. Chốc lát sau quần cũng được thay cái mới, kể đó tôi lại ngửa mắt cái giày, tiếp tục lôi hấn tới hàng bán giày. Nếu là tôi thì chắc chắn sẽ lựa giày thể thao mà mua, nhưng nhìn đôi chân nhỏ nhắn của Biên Nhược Thủy, tôi lấy cho hấn một đôi giày thường.

“Đừng mua nữa mà, xin cậu đấy..”

Tôi vỗ vai hấn, vui vẻ đáp: “Cắt lại tóc nữa là đẹp rồi, tóc cậu dài quá!”

“...”

Thời gian trôi qua nhanh, lúc đi từ hiệu cắt tóc ra đã là hơn bốn giờ chiều. Tôi sờ sờ túi tiền, tự dưng ngần cả người ra, hình như tốc độ tiêu tiền còn nhanh hơn cả thời gian trôi nữa thì phải? Mở ví ra, hai tờ, ba tờ...số tiền giấy còn lại chỉ còn đếm trên đầu ngón tay, xem ra hôm nay tôi tiêu tiền cho Biên Nhược Thủy là hơi nhiều quá rồi.

“Sao thế?” Cái tên xinh trai đứng cạnh vừa được tôi tân trang lại nhẹ nhàng hỏi.

Cũng không phải là tôi trông mặt mà bắt hình dong, nhưng nhìn ngắm người xinh đẹp cũng là một loại hưởng thụ thị giác rất tốt. Tôi liếc mắt qua nhìn Biên Nhược Thủy, tâm trạng vui vẻ trở lại, cảm thấy đồng tiền tiêu đi cũng đáng.

“Không sao!” Tôi giả bộ khoát tay đầy vẻ tiêu sái, “Đi siêu thị mua sắm đi...”

“Tống – Thiên – Lộ, ha ha ha ha ha ha...Rốt cuộc tao cũng tìm được mày rồi!”

Tôi giật mình vội vã đảo mắt nhìn quanh thì thấy một cục thịt lớn đang chạy về phía mình. Tôi muốn chạy quách đi cho rồi nhưng lại không muốn phá hỏng hình tượng đẹp trai tiêu sái của mình lúc này, đương phân vân thì Lưu Duy đã chạy tới trước mặt tôi.

“Được lắm, nhiều tiền nhỉ, mua nhiều túi lớn túi bé thế này mà.” Lưu Duy đi một vòng quanh tôi, ngắm lên ngắm xuống, tấm tắc không ngớt.

Tôi nửa xấu hổ, nửa bực mình, cũng chẳng hiểu tại sao cả. Một lát sau, Lưu Duy chuyển ánh mắt sang nhìn Biên Nhược Thủy đang đứng cạnh rồi quay lại hỏi tôi một câu: “Đây là ai? Họ hàng nhà mày hả?”

“Tao đánh mày giờ!” Tôi dứ dứ nắm đấm vào mặt Lưu Duy, cái gì chứ! Vừa thay quần áo mới thôi mà đã giả vờ không nhận ra à. Nắm đấm của tôi mới giờ tới nửa đường đã bị Biên Nhược Thủy kéo lại.

“Chào cậu, tớ là Biên Nhược Thủy!” Biên Nhược Thủy nhỏ nhẹ nói.

22. Chương 22 - Chương 22

Tôi nhất thời ngửa đầu nhìn trời mà cảm khái, cùng học chung một lớp tới nửa năm mà cũng không nhận ra, đúng thật bị ai quá.

“Biên Nhược Thủy, sao nghe quen thế nhỉ...” Lưu Duy cúi đầu nghĩ nghĩ một hồi, rồi vội ngẩng đầu thốt lên ngạc nhiên: “A, cậu không phải là cái đứa thích nói dông dài, là Biên Nhược Thủy làm lạc đề thi văn hả, ha ha ha...Tớ nhớ ra rồi.” Lưu Duy nở nụ cười đắc thắng, lại hỏi thăm tiếp: “Không thể nào được phải không? Đây là Dương Thông Đầu ấy hả? Sao lại đẹp trai vãi hàng thế này, hừ, không phải chứ, cậu đừng có nói với tớ là thật đấy nhé...”

Nhìn thái độ của Lưu Duy, xem ra tôi cũng quá lo lắng rồi, hẳn chỉ chú ý tới mấy chuyện nhỏ nhặt không đáng nói. Tôi chuyển mắt qua nhìn cô bé mặc quần đồng phục trường chúng tôi đang đi cùng với hắn, nhìn hơi quen quen, nhưng nhất thời lại chẳng nhớ ra nổi. Tôi lườm Lưu Duy, trầm giọng hỏi: “Làm sao hả? Mày hẹn hò khi nào mà dám giấu tao thế?”

“Bọn tao chỉ là quan hệ bạn bè trong sáng thôi!” Lưu Duy đột nhiên quát to, “Mày nghĩ tao cũng như mày, lén lút đi hẹn hò bên ngoài sao hả...thế đứa con gái làm mày thần hồn điên đảo đâu rồi? Sao không mang đi cùng hả?”

Tôi căng thẳng nhìn Biên Nhược Thủy đang lộ vẻ buồn rười rượi. Lưu Duy nhìn chăm chăm vào Biên Nhược Thủy, vừa nhìn vừa nói: “Tớ không tin được cậu là Biên Nhược Thủy đâu! Cậu nói thử mấy câu tớ nghe xem nào...”

Biên Nhược Thủy cười ngượng ngùng, nhàn nhạt đáp: “Tớ chính là Biên Nhược Thủy, trước đây học cùng lớp với các cậu mà, bình thường tớ ít nói nên chắc cậu cũng không nhớ ra được đâu.”

“Không có đâu! Hồi đó cái thằng họ Tống này trái nói Dương Thông Đầu, phải kể Dương Thông Đầu với tớ, còn có những chuyện ở ký túc xá nữa, lúc đó tớ cười gần chết...giờ cậu ăn mặc, nói năng thế này, đúng là thiên lôi đánh chết tớ rồi.”

Hình tượng của tôi vỡ nát nát, Biên Nhược Thủy cũng đỏ bừng mặt xấu hổ nhưng vẫn miễn cưỡng cười cười. Chỉ là tôi để ý, lúc Biên Nhược Thủy nghe Lưu Duy kể về chuyện ngày trước tôi đã nói về hắn như thế nào, tay hắn khẽ run lên.

“Vậy đi, hôm nào mày ăn với tao bữa cơm nhé, bọn tao còn có việc, đi trước đây.” Tôi lúng túng, kiếm cớ chuồn trước.

“Chờ một lát!” Lưu Duy như chợt nhớ ra điều gì, cau mày nói: “Tao mới phát hiện ra, hai đứa chúng mày sao lại tới đây cùng nhau được? Biên Nhược Thủy không phải là đã nghỉ học rồi sao? Mà cứ cho là thế, hai đứa mày cùng đâu có thân thiết gì đâu? Rõ ràng tính cách chúng mày trái ngược nhau mà!”

Tôi cứng đờ người ra, không biết phải trả lời câu này ra sao, đột nhiên đứa con gái đứng sau Lưu Duy che miệng cười rộ lên khiến cả người tôi bất giác đỏ mồm. Lưu Duy cũng quay lại nhìn, bối rối.

“Em cười gì thế?” Lưu Duy hỏi.

Cô ta bỏ tay che miệng ra, cười nói: “Không có gì, em chỉ đang nghĩ hai người này đúng là trái ngược nhau quá.”

Tôi lén thử phào, con bé này khiêu hài hước cũng thấp thật, quả nhiên là tuýp người của Lưu Dục mà.

“Bọn tớ tình cờ gặp nhau.” Biên Nhược Thủy cất tiếng giải thích: “Vừa khéo lúc tớ đến đây mua sắm thì Tổng Thiên Lộ cũng đi tới, thế là gặp thôi.”

Lưu Dục cười phá lên, xoa bụng nói: “Được rồi, được rồi!...Tớ biết rồi, cậu không phải nói nữa, cậu vừa mở miệng nói tớ đã nghĩ ngay tới cây quạt hồi đó của cậu, trước đây tớ còn nghĩ cậu là người từ quá khứ tới đây ấy...ha ha ha..”

Lưu Dục không để ý tới sắc mặt của tôi, vẫn tiếp tục bô bô: “Tổng Thiên Lộ, mày không thấy buồn cười sao? Trước đây không phải mày đã nói với tao nửa đời người của mày cười được đều dựa vào Dương Thông Đầu, nói Dương Thông Đầu còn là trụ cột tinh thần nữa chứ.”

Đầu óc trống rỗng, không dám nghe tiếp những gì Lưu Dục nói. Ngay cả việc Lưu Dục đi từ lúc nào tôi cũng không biết, lúc định thần lại chỉ thấy còn mỗi Biên Nhược Thủy đang đứng cạnh mình.

Trước đây tôi đã nói với Lưu Dục như thế sao? Trước đây tôi cũng lấy chuyện chê cười người khác làm thú vui giống hần sao? Tại sao giờ nghe hần nói những lời này lại chỉ muốn giết hần luôn cho rồi? Tại sao tôi không ngăn cản? Bởi không có dũng khí làm sao?

Nhìn Biên Nhược Thủy đứng ngẩn người ra, tôi có một loại cảm giác vô dụng, bất lực tới cùng cực. Tuy quan hệ của chúng tôi không rõ ràng, ngay cả chuyện tôi có là gay hay không cũng còn chưa xác định nổi, nhưng tại giờ phút này, tôi bỗng nhiên hiểu rằng có những chuyện nên làm mà tôi lại không dám làm, cho dù là bạn thân, nhưng tôi cũng nên ngăn không cho Lưu Dục nói tiếp mới đúng. Tôi chỉ đứng yên, mở to hai mắt mà nhìn Biên Nhược Thủy bị Lưu Dục vô tình vũ nhục.

“Xin lỗi, Biên Nhược Thủy, lời Lưu Dục nói lúc nãy cậu đừng để bụng...Những chuyện tớ nói với nó trước đây toàn là trêu chọc lúc buồn chán quá thôi.”

Lâu sau Biên Nhược Thủy mới quay đầu lại nhìn tôi, sắc mặt tái nhợt, biểu tình vô cùng thống khổ. Tôi biết giờ có nói gì cũng không có tác dụng, đã gây thương tổn rồi thì dù có bù đắp thế nào cũng không đủ được. Tôi không mong hần tha thứ cho mình, chỉ hy vọng hần đừng giữ chuyện này trong lòng là đủ.

“Tổng Thiên Lộ, có phải tớ khiến cậu mất mặt lắm không?”

Tim tôi thót lại, vội vàng thanh minh: “Sao lại thế chứ? Sao cậu lại nghĩ như vậy? Chúng ta đều là người như nhau cả mà, đâu có ai cao quý hơn ai được! Tớ xin cậu đó, đừng có nghĩ lung tung nữa mà...”

“Khác nhau chứ...” Biên Nhược Thủy cười buồn, cười như sức lực đã cạn kiệt. “Nhân sinh này chỉ có lúc mới chào đời là bình đẳng với nhau thôi, tới khi ai cũng được giao tiếp, học được cách bắt thân với người khác thì con người sẽ trở nên khác biệt. Tựa như có những người cười, người khác sẽ cười theo, có những người khóc, người khác lại cười hả hê..Tổng Thiên Lộ, tớ thực sự chỉ là chuyện cười cho cậu nửa năm qua thôi sao?”

Tổng Thiên Lộ, tớ thực sự chỉ là chuyện cười của cậu nửa năm qua thôi sao?

... ..

Câu nói cuối cùng, Biên Nhược Thủy khóc nức lên, thanh âm khàn khàn nghèn nghẹn, những người xung quanh không nghe được hần nói gì, chỉ thấy một thằng con trai độ mười bảy mười tám tuổi đang khóc nức nở không kiềm được. Tôi định dỗ Biên Nhược Thủy thì hần đã đẩy tôi ra xa, vừa khóc vừa thở hổn hển nói: “Tớ sẽ không...làm loạn ở chỗ này...tớ muốn khóc...một lát...cậu ra ngoài...chờ tớ....Đừng để người khác...thấy...thấy hai chúng ta ở cạnh nhau...”

Nghe những lời Biên Nhược Thủy nói, mọi vật xung quanh trong mắt tôi đều mờ dần đi, chỉ nhìn thấy duy nhất Biên Nhược Thủy từ từ ngã ngồi xuống thang cuốn, đầu vùi giữa hai đầu gối, cả người run run.

“Đứa nhỏ kia không phải bị bệnh chứ?”

“Không biết, khóc như thế mà cũng không ai tới xem, nhìn đúng là không thuận mắt a..”

Không biết những lời đó là ai nói ra, cũng không cần biết họ đang nghĩ gì. Những chuyện này không quan trọng, tôi đi tới bế Biên Nhược Thủy lên, đi từng bước, từng bước lên cầu thang cuốn.

“Tớ không có khóc mà..., mau buông tớ xuống đi..” Biên Nhược Thủy cố kìm tiếng nấc, nước mắt chảy ràn rụa.

Thấy tôi không thả hẳn xuống, Biên Nhược Thủy lại giục: “Tổng..Tổng Thiên Lộ, đừng làm thế nữa...cậu...mọi người đang nhìn đó...”

“Cậu muốn bị người khác chê cười thì tớ cũng sẽ ở đây với cậu, cùng bị người khác chê cười cũng không sao, Lưu Dục mà ở đây thì càng tốt.”

Biên Nhược Thủy tái mặt, cổ giãy dụa, chuôi người ra khỏi vòng tay của tôi, đầu tiên là chân, rồi nhào hẳn người xuống, rồi như không có sức, ngã ngổn trên mặt đất. Tôi nghe tiếng đầu gối chạm vào mặt đất, nhưng Biên Nhược Thủy đã vội đứng lên.

“Cậu làm gì đó?” Tôi nhanh tay đỡ hẳn dậy.

Biên Nhược Thủy thở dốc, đứng cách xa tôi tới nửa thước, tôi tiến tới chỗ hẳn một bước, hẳn lại lùi một bước. Tôi cảm giác như hai đứa đang cách nhau càng ngày càng xa, tôi bước vội tới, Biên Nhược Thủy cũng thất thểu lui về phía sau.

Tôi vội vã đuổi theo, Biên Nhược Thủy khập khiễng đi trước, chẳng lâu sau, tôi đã tóm được cánh tay hẳn. Về mặt Biên Nhược Thủy không còn vẻ thương tâm muốn chết như hồi nãy nữa, chỉ còn sự sợ hãi và khổ sở còn hiện diện, dường như đã thấy thứ không muốn thấy nhất.

“Cậu làm sao thế? Biên Nhược Thủy, cậu đừng làm tớ sợ mà...”

Tim tôi đập thình thịch, sợ rằng chỉ một giây nữa thôi là hẳn sẽ làm chuyện điên rồ gì đó. Nhưng không, Biên Nhược Thủy từ từ bình tĩnh trở lại, chỉ cúi đầu, im lặng dùng chân nghịch nghịch hòn đá nhỏ trên đất.

“Cậu rốt cuộc là làm sao thế hả? Có gì không vui thì cứ nói thẳng ra, tớ sẽ thành tâm xin lỗi mà, cậu bảo tớ quỳ xuống dập đầu tạ lỗi cũng được, xin cậu đừng như vậy nữa được không? Để tớ nhìn cậu thế này còn không bằng kêu tớ chạy ra đường cho ô tô đâm chết đi cho xong.”

“Tổng Thiên Lộ, tớ chỉ muốn đứng tránh xa xa cậu một chút, chờ người bớt đông rồi chúng ta lại đi cùng nhau.” Biên Nhược Thủy chậm rãi nói.

Trong chốc lát tôi đã hiểu ý của Biên Nhược Thủy, hóa ra hẳn tránh tôi là bởi vì hẳn nghĩ chuyện hai chúng tôi ở cạnh nhau sẽ khiến tôi mất mặt. Tôi cười khổ một cái, nghiêm túc nói với hẳn: “Biên Nhược Thủy, tớ thì là chưa bao giờ nghĩ chuyện ở cạnh cậu lại là chuyện mất mặt gì cả.”

Biên Nhược Thủy lắc đầu, nhìn tôi như hối lỗi, nắm chặt lấy vạt áo: “Không phải, tớ không hiểu lắm cậu đâu...tớ không qua đó, chắc chắn đấy, tớ chỉ muốn ngồi yên lặng suy nghĩ một chút...”

Tôi nhìn thẳng vào hẳn một lát rồi đáp: “Được..”

Tôi đứng im ở một chỗ, yên lặng nhìn hẳn, Biên Nhược Thủy chọn một chỗ cách xa tôi, cúi gằm mặt đi chậm rãi đến đó rồi ngồi xuống.

Thời gian lặng lẽ trôi qua một cách chậm chạp, tôi đứng đến tê hết cả chân, Biên Nhược Thủy vẫn ngồi im ở chỗ ấy không nhúc nhích. Tôi nhớ lại tất cả mọi chuyện chiều nay, trong lòng thấy hỗn loạn, vốn là một ngày rất đẹp, thế mà chỉ vì một chút hiểu lầm thôi đã khiến Biên Nhược Thủy tổn thương thêm một lần nữa. Để hẳn sống cùng với tôi có thực sự là chuyện đúng đắn hay không? Dường như từ đầu tới giờ, bệnh tình nguy hiểm của Biên Nhược Thủy là do tôi tự suy diễn, tôi muốn tự mình giữ tay giúp đỡ hẳn, nhưng kết quả thu lại lúc nào cũng là dẫn vật và hối hận.

Cuối cùng Biên Nhược Thủy cũng đứng dậy, đi về phía tôi. Tôi hoảng hốt, các khớp ngón tay cứng đờ, cũng chậm rãi lại chỗ hẳn.

“Đi siêu thị đi, dì còn bảo chúng ta mua đồ ăn tết mà.” Biên Nhược Thủy nhẹ nhàng gọi tôi.

Tôi liếc nhìn Biên Nhược Thủy, trông hẳn như không có việc gì, rất bình tĩnh, thậm chí còn nở một nụ cười nữa. Nhưng nụ cười đó rất giả tạo, tựa hồ chỉ do cơ miệng hẳn bị kéo lên mà thành. Tôi bỗng nhiên nhớ lại buổi chiều hai chúng tôi cùng nghịch tuyết trước cửa nhà hẳn, nhớ tới dáng hình hoạt bát và nụ cười tươi tắn của hẳn. Chỉ là, giờ đây, chuyện đó dường như đã trôi qua xa lắm rồi...

Nhưng bây giờ tôi có thể nói gì được đây? Hỏi hấn đang suy nghĩ gì? Tại sao bỗng nhiên lại suy nghĩ thoáng như thế sao? Tôi biết, có hỏi cũng bằng thừa, hấn sẽ không bao giờ cho tôi biết hấn đang nghĩ gì, vĩnh viễn chỉ cho tôi thấy những thứ thể hiện ra ngoài mặt.

“Ừ.” Tôi gật đầu, cũng mỉm cười lại nhìn hấn rồi cùng tới siêu thị.

Lúc đầu tôi còn lo lắng số tiền còn lại không đủ dùng, chỉ sợ tới lúc cần mua thứ gì đó lại không nổi, nhưng rồi mới phát hiện ra mình lo lắng nhiều quá. Tôi chả biết mua gì cả vì cơ bản toàn là mẹ mua gì ăn nấy, cho nên ăn gì mua gì đều tùy quyết định của Biên Nhược Thủy. Vừa đi hấn vừa lựa đồ, cầm hai thứ na ná nhau lên so sánh, phân vân có tới hơn mười phút, mà giá tiền của hai thứ đó cũng chỉ cách nhau có vài xu. Thế nên chúng tôi đi qua cả ba tầng, chỗ nào ở siêu thị cũng lướt qua mà đồ trong xe đẩy lại chả có mấy.

“Bọn mình có cần đi thêm một vòng nữa không? “Tôi hỏi Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy ngó đồ trong xe đẩy, rồi ngược mắt nhìn tôi: “Còn thiếu cái gì sao?”

“Thế cậu muốn mua gì?” Tôi hỏi lại.

Mắt Biên Nhược Thủy sưng lên, vành mắt đỏ hoe, tôi nhìn đến là tội. Giọng nói sau khi khóc hơi nghèn nghẹn, nghe như bị cảm.

“Ngày tết nhà tớ sắm thế này là đủ rồi...nhưng mà tớ chả rõ nhà cậu mỗi năm ăn tết thế nào nên cũng không biết mua thêm gì cho phải nữa....thôi thì cậu cứ qua nhìn lại chút đi.”

Tôi nhìn lại xe đẩy, gật đầu nói: “Chúng ta mua thêm thứ gì đó để ăn đi, mua sắm tết mà mua toàn mấy thứ gia vị này đúng là không ổn đâu, khéo có khi mẹ lại mắng là tớ ngược đãi cậu mất.”

“Đúng rồi, tớ nhớ ra rồi, lần trước dì nói với tớ là thích ăn đồ ăn sẵn bán ở một quán gần đây. Bọn mình đi mua đi!” Biên Nhược Thủy hơn hở.

“Được rồi, cậu muốn mua gì thì cứ mua đi, quyền quyết định ở cậu mà.”

Mặc dù tôi nghĩ là hơi ít, nhưng Biên Nhược Thủy vẫn rất thỏa mãn vì mua được nhiều đồ tới vậy. Trên đường về, mắt hấn cũng dần dần bớt sưng hơn, vẻ mặt cũng không còn ủ rũ như lúc này nữa. Tôi đi phía sau hấn, hầu như chả xách gì cả. Biên Nhược Thủy đi trước cứ khăng khăng cầm hết đồ đạc hàng mua được. Gần về tới nhà, hấn mới đẩy qua cho tôi hai chai dầu.

“Bây giờ cậu đưa cho tớ cái này làm gì chứ?” Tôi dở khóc dở cười hỏi.

“Tớ sợ dì mắng cậu!” Biên Nhược Thủy nghiêm túc đáp.

“Dì không mắng đâu, vì dì thấy rồi.”

Chẳng hiểu mẹ tôi đã ra đây từ lúc nào, xuất hiện sau lưng hai đứa như ma. Bà nhìn tôi rồi nói: “Mày lúc nào cũng chỉ biết bắt nạt Biên Nhược Thủy thôi, đợi mãi mới thấy hai đứa về, người ta tới nhà chúng ta ở, không phải tới làm culi cho mày đâu nhé.”

Biên Nhược Thủy hơi xấu hổ, tôi cố ý cốc đầu hấn một cái, nghiêng răng nói nhỏ: “Cái tên này, qua đây đi! Chỉ biết làm trò trước mặt mẹ tớ a.”

Biên Nhược Thủy định giải thích với tôi thì mẹ đã kéo tay hấn qua, nhìn từ đầu tới chân rồi tròn mắt tấm tắc khen: “Ôi, mày mà không nói mẹ cũng không nhận ra mất, đẹp trai như thế nào sao..”

Tôi bĩu môi, mẹ không phải đã sớm nhận ra sao? Huống hồ tôi cũng đâu có nói gì đâu! Đều là một mình mẹ diễn trò, khoa trương quá đáng rồi đấy.

“Trước đây cháu chẳng chịu chú ý ăn mặc gì cả, giờ mới tân trang lại một tý đã được thế này rồi...chắc chắc...đứng cạnh cánh cửa này nhìn như chú rể mới ấy.”

Tôi đổ mồ hôi lạnh, mẹ tôi đúng là lúc nào cũng thích nói quá lên được, mà lại toàn dùng cách nói cổ lỗ sĩ từ những năm bảy mươi nữa chứ.

Biên Nhược Thủy cúi đầu yên lặng, nhưng tôi biết tâm tình của hắn đã khá hơn lên ít nhiều. Mẹ tôi nhìn có vẻ vô tâm vô tính, nhưng thực ra bà suy tính rất chu toàn, mẹ hắn đã nhận ra tâm trạng của Biên Nhược Thủy không được tốt lắm nên mới nói chuyện khiến hắn cảm thấy vui vẻ hơn.

Tôi càng nghĩ càng thấy mẹ tôi thật vĩ đại, bà không phải mẫu người vợ, người mẹ hiền cam chịu gì, mới nhìn còn có vẻ giống bà la sát, nhưng thực ra lại rất hiền lành tốt tính.

Nhìn hai người cứ riu rít trò chuyện vui vẻ, tôi tự giác xách đồ mua được lên lầu. Có lẽ tôi nên suy nghĩ lại thật kỹ một lần nữa xem sau này ở chung với Biên Nhược Thủy như thế nào đây, chúng tôi là gì của nhau, chúng tôi có điểm chung gì, những điều này cứ như một bức tường chen giữa hai chúng tôi, rồi vô tình tạo nên thương tổn không cách nào liền lại được.

Tốt nhất là chúng tôi nên giữ khoảng cách với nhau. Tôi nhìn bóng Biên Nhược Thủy theo mẹ tôi vào bếp nói chuyện rôm rả, so với hình ảnh hắn ngồi khóc trước mặt tôi trong khu mua sắm là hai người hoàn toàn khác nhau. Tối tận bây giờ tôi phải thừa nhận, Biên Nhược Thủy đã tìm được một chỗ để có thể dựa vào, mà nơi ấy lại không phải là tôi. Mỗi lần hắn đến bên tôi là một lần bị thương tổn, mà những thương tổn ấy đều do mẹ tôi chữa lành. Nếu như tôi có thể có lý trí một chút, tôi sẽ biết nên đứng cách xa hắn, nếu tôi đã không cứu được hắn, thì hãy tận lực đừng làm thương tổn hắn.

Như vậy cũng tốt, có lẽ tôi sẽ không còn cảm giác áp lực nữa, là ai cũng được thôi, chỉ cần khiến Biên Nhược Thủy trở nên vui vẻ là được rồi. Có thể tôi sẽ có cảm giác lạc lõng, nhưng chỉ cần tâm trạng hắn được tốt, tôi cũng chẳng có vấn đề gì.

Ngày tết cũng sắp tới, mấy ngày tiếp theo, tôi gần như không nói chuyện với Biên Nhược Thủy. Tôi không có ý định muốn tới gần hắn, mà Biên Nhược Thủy cũng không chủ động tới tìm tôi hỏi thăm. Hắn với mẹ tôi gần như đã thành hình với bóng, từ lúc mẹ tôi được nghỉ làm, hầu như lúc nào hắn cũng dính lấy mẹ. Nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, Biên Nhược Thủy đều tranh lấy mà làm, tôi biết hắn không phải dạng người thích tranh công, mà là hắn không chịu ăn không ngồi rồi ở nhà tôi.

Mỗi ngày hắn đều sang phòng tôi dọn dẹp, thỉnh thoảng cũng cầm mấy quyển sách giáo khoa lên coi, nếu biết tôi đang nhìn, hắn sẽ vội vàng bỏ xuống ngay. Hắn cũng cố ý bỏ lại mấy quyển sách lên bàn vì tính, hắn biết tôi sẽ quay trở lại trường để học, nên không muốn tôi bỏ phí thời giờ.

Chỉ là những điều này Biên Nhược Thủy không nói ra, hắn không chủ động hỏi tôi chuyện gì, cũng chẳng thêm quan tâm tôi gọi điện thoại cho ai, gửi tin nhắn cho người nào, cho dù tôi có cố tình cao giọng khi nói chuyện ở trước mặt hắn, hắn cũng sẽ không ngẩng đầu lên nhìn.

Hàng ngày tôi vẫn nghe được tiếng nói cười riu rít của mẹ và hắn vọng tới, chẳng hiểu sao hai người lại hợp nhau tới nhường ấy. Có đôi khi cả hai ngồi chơi không trong phòng mẹ, tôi vẫn thấy tiếng họ nói cười. Những lúc ấy, tôi lại được nghe thấy tiếng cười vô cùng trong trẻo của Biên Nhược Thủy.

Mỗi lần trong lòng cảm thấy khó chịu, tôi lại nhớ tới cái buổi chiều hai đứa đụng phải Lưu Duy mà ép buộc mình phải dằn lòng xuống. Hình ảnh Biên Nhược Thủy gục đầu xuống khóc ở khu mua sắm đã hằn sâu vào trong lòng tôi, vĩnh viễn trở thành một vết sẹo khó xóa đi được.

Học sinh cấp ba cuối cùng cũng được nghỉ tết, hôm ấy tôi nổi hứng tới trường gặp lại mấy thằng bạn thân, trong đám đó cũng có cả Lưu Duy. Phòng tôi đã có hai người mới chuyển tới, tên thiếu gia Đạt Hề Duệ đã chân chân chính chính bay tới một trường tư. Ký túc xá có mấy người đến rồi lại đi nên tự nhiên trở thành một nơi xa lạ, mặc dù chăn chiếu, ra giường đã đổi sang cái mới, nhưng trên tường vẫn còn dán hình mà tôi thích.

Đám bạn thân thấy tôi đang rào bước đi lung tung thì liền xô tới đâm đá cho mấy cái. Đùa loạn lên một hồi rồi cả lũ cùng kéo tới sân tập chơi mấy một trận bóng rổ cho thoải mái, giữa mùa đông mà đứa nào cũng đổ mồ hôi như tắm, làm tôi nhớ lại ngày trước tôi chỉ ham chơi bóng rổ, Tiểu Vĩ bèn tụ tập một đám người thách đấu chúng tôi. Sau đó còn dỡ trò, rồi gây hấn lung tung, lúc ấy tôi còn tưởng hắn là kẻ thù từ đời trước của tôi....

Mùa đông năm này, tháng này, đã có nhiều thay đổi lắm, thay đổi rất nhiều, những thứ đã trôi qua không thể níu lại được. Có chuyện của Tiểu Vĩ, có chuyện đám bạn ngưu tầm ngưu, mã tầm mã của tôi, có mối

quan hệ không rõ là gì của tôi và Biên Nhược Thủy, có những ngày trôi qua vô nghĩa rồi những ngày khiến người ta như chìm trong mê man...

Ngày hôm sau, đám bạn tôi hẹn nhau tụ tập nhậu nhẹt ở một quán rượu. Hôm nay đã là ngày hai lần tháng chạp, trên đường nhiều nơi đã treo đầy đèn lồng đỏ, đâu đó còn truyền tới tiếng pháo thanh. Lúc còn bé nghe thấy tiếng pháo lúc nào cũng cảm thấy hứng khởi, lúc đó tôi rất mong chờ ngày tết, ngày tết với tôi nghĩa là quần áo mới, nghĩa là sắp được nhận tiền mừng tuổi.

Giờ đã lớn rồi, mấy thứ ấy thì vẫn còn, nhưng cái cảm giác vui mừng chờ đợi thì không còn nữa, thay vào đó là cảm giác buồn ngủ, một năm đã qua rồi, còn tôi vẫn là một người phàm.

Tôi đi trên đường nhìn qua nhìn lại, thấy cái gì hay đều dừng lại nhìn kỹ một chút, quán chúng tôi hẹn gặp cách nhà tôi rất xa, bắt xe taxi đúng là thứ xa xỉ quá đáng với một đứa thuộc tầng lớp vô sản như tôi.

23. Chương 23 - Chương 23

Lúc đương vội vàng tới quán nhậu, tôi thấy một dáng người quen thuộc đang đi phía bên kia đường cùng hướng với tôi, nhưng hẳn không phải là người trong số những đứa bạn đang đợi tôi ở quán, hẳn là Tiểu Vĩ.

“Tiểu Vĩ!” Tôi vẫy vẫy tay, hét toáng lên gọi Tiểu Vĩ từ bên kia đường.

Tiểu Vĩ nghiêng đầu nhìn tôi cười, vẫn là cái bộ dạng ấy không thay đổi chút nào cả. Tôi nhìn thấy Tiểu Vĩ cũng có cảm giác vui vẻ như được gặp mặt lũ bạn hôm qua vậy. Quả nhiên là kẻ thù lâu ngày gặp mặt có khác, Tiểu Vĩ thấy tôi thì cả khuôn mặt đỏ ửng lên, không biết có phải vì lạnh mà thế hay do kích động quá.

Tiểu Vĩ vừa xoa tay vừa đi tới chỗ tôi, lúc hai đứa chỉ còn cách nhau mấy bước chân, Tiểu Vĩ nhìn tôi cười hì hì, khói trắng từ miệng phả ra.

“Trời lạnh thế này mà sao vẫn mặc ít quần áo thế hả? Để tôi xem cái nào!”

Tôi nói rồi đưa tay bắt lấy cổ áo Tiểu Vĩ, ngó vào đếm số áo hắn đang mặc. Rốt cuộc là chỉ có một cái áo khoác mỏng màu xanh nhạt, bên trong mặc thêm một cái áo màu đỏ nhạt. Tiểu Vĩ nhìn tôi bằng vẻ mặt khinh thường, giả vờ như thế có lẽ đã trở thành thói quen của hắn, mà theo ý của tôi là mặt giống như bị rút gân vậy.

Tiểu Vĩ rút trong túi ra một gói thuốc lá, đưa cho tôi một điếu rồi giúp tôi châm lửa. Ngón tay hắn vừa dài vừa mảnh khảnh, lúc hút thuốc lại có một vẻ cuốn hút khó có thể cưỡng lại nổi. Hắn nhả khói, neho mắt nhìn tôi vẻ khinh bỉ.

“Cậu cho là ai cũng như cậu chắc, tôi đây thân là nam, tương lai còn đi tìm vợ nữa, ai yếu nhớt giống cậu hả?”

Tôi gơ tay tính gõ đầu hắn một cái, nhưng Tiểu Vĩ nhanh chân né được khiến tay tôi chỉ trượt vào khoảng không. Nhìn gương mặt Tiểu Vĩ đắc ý, ý muốn được đánh hắn một trận ra trò lại xông lên trong đầu tôi. Tôi cao hơn hắn chừng 3, 4cm nên dễ dàng dùng tay ấn bả vai hắn xuống, hai chân trụ vững. Tiểu Vĩ cũng không chịu thua, hai chúng tôi giằng qua giằng lại, khí thế hầm hè như chuẩn bị đánh nhau tới nơi.

“Tôi thì khác với cậu chỗ nào hả? Cậu là nam không lẽ tôi không phải chắc?” Tôi đập đầu Tiểu Vĩ một cái, nghiêng răng hỏi.

Tiểu Vĩ trừng mắt nhìn tôi quát: “Tôi đâu có nói cậu không phải là nam hả, tự cậu tưởng tượng ra ấy chứ...”

Thực ra bây giờ Tiểu Vĩ có nói gì tôi cũng không có cảm giác tức giận nữa, đây chỉ đơn thuần là để nhớ về những ngày xưa, muốn nhờ nó mà xả bớt áp lực đi thôi. Hai đứa nhảy vào quần nhau ngay giữa đường cái, tuyết đọng trên mặt đất trơn trượt khiến chúng tôi suýt té ngã mấy lần, mặt mũi đứa nào đứa này đều đỏ bừng bừng.

“Này! Chúng mày làm cái gì đấy hả? Dừng tay lại ngay!”

Một tiếng quát to khiến hai chúng tôi sững sốt, không ngờ rằng có tuần cảnh đi ngang qua đây, ông ta đi về phía hai đứa, vừa đi vừa trợn trừng mắt lên, vẻ mặt nhăn nhó: “Ai cho chúng mày đánh nhau ở đây hả?”

Tiểu Vĩ vẫn giữ nguyên tư thế, quay mặt sang lão tuần cảnh quát: “Cái lão già này nhìn thế mẹ nào mà bảo bọn tôi đánh nhau hả? Bọn tôi là bạn thân lâu ngày không gặp, muốn thể hiện tỷ hành động thân thiết mà cũng không được à?”

“Mày nói cái gì thế hả? Hai đứa chúng mày thế này mà gọi là thân thiết hả? Muốn thân thiết với nhau thì chúng mày ra chỗ khác mà thân!”

“Tôi nhỏ vào!” Tiểu Vĩ vừa chửi một tiếng, tôi bèn xách cổ hắn lôi ra một chỗ xa xa, Tiểu Vĩ còn chưa từ bỏ ý định, cố sức xoay người lại chửi cái ông tuần cảnh kia. Tôi cứ như chó mẹ cắn cổ tha chó con mà lôi hắn đi, Tiểu Vĩ dọc đường đi vẫn hùng hùng hổ hổ, công phu mồm mép chửi mắng cứ thế mà tuôn ra không ngớt.

“Đầu óc cậu làm bằng đá à? Lớn đầu thế mà còn không chịu suy nghĩ cho cẩn thận một chút đi.”

Tiểu Vĩ ngồi phịch lên một cái ghế dài đặt trước chung cư cạnh đó, thở hổn hển, tôi đứng trước mặt hắn quát tướng lên. Tiểu Vĩ có vẻ không phục, nhưng vẫn im lặng không nói gì. Một lúc lâu sau, hắn mới ngẩng mặt lên nhìn tôi hỏi: “Cậu đang định đi đâu thế?”

“Lưu Duy bảo chúng nó muốn gặp mặt tôi, cho nên đang định tới quán kiếm chúng nó đây, cậu mà không nhảy ra thì tôi đã tới đó lâu rồi!” Tôi đáp.

Tiểu Vĩ gạt đầu, trầm mặc một lát rồi nói thêm: “Sao cậu lại nghỉ học?”

Tôi buồn bực ngồi xuống cạnh hắn, hỏi thăm: “Sao cậu biết tôi không đi học nữa?”

Tiểu Vĩ cười, bất đắc dĩ mà cười, “Chỉ có cậu không biết chuyện của tôi thôi, còn chuyện của cậu thì gì tôi cũng biết.”

Tôi chợt hiểu ra những điều hắn nói, bầu không khí bỗng dưng nhuộm một loại cảm xúc xấu hổ, tôi làm bộ như không hiểu gì, ngoài miệng lèm bèm: “Đừng có nói mấy chuyện vớ vẩn đó với tôi nữa, tôi nghe không hiểu đâu.”

Tiểu Vĩ không nói nữa, xoay mặt đi, tôi nhìn sang hắn, cũng không ngờ rằng trông hắn lại đẹp trai thế. Có lẽ mắt nhìn của nam khác rất nhiều với nữ, không thì đám bạn gái của tôi đã không lao vào hắn cả lũ rồi. Giờ nghĩ lại chuyện đó chẳng còn thấy hận thù gì nữa, ngược lại, còn thấy mắc cười.

“Sao cậu không đi học nữa? Thôi học à?” Tôi hỏi.

Tiểu Vĩ hơi tái mặt, khoe miệng khê nhếch lên: “Cậu quên chuyện ba tôi lần trước tôi kể rồi à?”

Tôi sững sốt nghĩ lại, cũng không nói là quên được, chỉ là nhất thời không nhớ tới thôi. Gần đây xảy ra nhiều chuyện quá, chung quy cũng chỉ xoay quanh Biên Nhược Thủy, những chuyện khác hầu như tôi không nghĩ tới.

Vừa muốn mở miệng giải thích, Tiểu Vĩ đã đá nhẹ vào chân tôi: “Nhưng chuyện không phải vì thế đâu, tớ đã tìm được việc rồi.”

Tôi nhú mày, “Việc gì chứ?”

Tiểu Vĩ đâm vào ngực tôi một cái, “Cái thằng này, chuyện của tôi cậu không để trong lòng được một chút nào à, không phải lần trước tôi đã gửi tin nhắn cho cậu rồi sao? Tớ được tuyển làm phi công rồi.”

“Hả!!” Tôi sững người ra ngạc nhiên, chỉ thốt ra được một từ như thế. Phi công, chức danh ấy trong suy nghĩ của tôi vô cùng to tát. Tôi còn nhớ lúc người ta tới trường tôi tuyển phi công, yêu cầu rất khắt khe, so với thi vào đại học Thanh Hoa, Bắc Kinh (*) còn khó hơn gấp vạn lần.

Tiểu Vĩ giờ mới hiểu ra, gạt gù: “Ừ...tôi quên mất là chỉ mình tôi có số của cậu, còn cậu không có số tôi..”

Vừa vui vẻ được gặp lại Tiểu Vĩ mà giờ chỉ vì mấy câu nói của hắn đã khiến tôi trở nên lúng túng xấu hổ, có lẽ Tiểu Vĩ cũng để ý tới vẻ mặt của tôi nên lên tiếng:

“Đừng có tưởng tôi là người tốt mà nhầm, nói cho cậu biết, tôi ngứa mắt cậu lâu lắm rồi, cứ cho là tôi thích cậu, thì cậu cũng chỉ làm 0 thôi.”

“Cái gì 0?” Tôi hỏi lại.

Tiểu Vĩ xua tay, “Tự mình về nhà tra từ điển đi!”

Tôi bị người ta nói vậy thì dần mặt ra, mãi sau mới vỗ vỗ vai hắn, nghiêm mặt nói: “Cậu cũng coi là có tiền đồ hơn bọn tôi rồi, sau này cố gắng lên, phải khiến cho ba cậu nở mày nở mặt lên nhé.”

“Tổng Thiên Lộ, cậu thực sự là thay đổi rồi.”

“Thay đổi gì?”

“Không biết, khí chất thay đổi chẳng...đúng rồi, Biên Nhược Thủy có khỏe không?”

Tôi bị hỏi thì ngẩn người ra, rốt cuộc nên trả lời khỏe hay không khỏe đây, hình như có hơi không khỏe thì phải, trả lời khỏe hơn trước đây chắc cũng ổn. Thấy tôi tần ngần mãi mà không trả lời nổi, Tiểu Vĩ vỗ mạnh lên vai tôi nói: “Không phải cậu bảo đi tụ tập với đám bạn thân à? Sao giờ chưa đi đi?”

Lúc này tôi mới sực nhớ ra, Tiểu Vĩ so ra còn vội vàng hơn cả tôi, hắn chà xát hai cánh tay rồi nói: “Tôi phải về nhà ngay đây, ngồi cũng không yên nổi nữa, lạnh bỏ mẹ đi được...”

“Cậu ra ngoài mà không biết mặc nhiều áo thêm à?”

Tiểu Vĩ vừa đi vừa nói với tôi: “Kỳ thực bệnh tình Biên Nhược Thủy cũng không phải là nặng, chỉ cần sau này cậu đối xử tốt với cậu ấy một chút là cậu ấy quên liền!”

Nói rồi Tiểu Vĩ xoay người bước nhanh hơn, tôi đứng sau hét với theo: “Khi nào cậu đi? Cậu đi tôi sẽ qua tiễn cậu!”

“Không cần đâu!” Tiểu Vĩ từ xa quay lại vẫy tay, chỉ một lát sau đã đi khuất bóng.

Lúc tôi vào căn phòng đã được đặt trước, mọi người đã ngồi vào bàn đầy đủ, hình như chỉ còn thiếu mỗi mình tôi. Tôi vừa đẩy cửa đi vào, cả một đám người đã nhao nhao lên.

“Sao mày ở nhà nằm có mấy ngày mà béo lên thế hả!”

“Mày đúng là chậm chạp quá! Mấy anh đây thấy mày chưa tới cũng chưa thằng nào dám gọi món đây này.”

“Nhanh lại ngồi cạnh anh mày cái coi, lâu lắm rồi chưa được gặp mày, hôm mày tới anh đang bận, thế nên hôm nay nghỉ ưu tiên đi chơi với mày đấy nhé...”

Cuối cùng tôi tới ngồi cạnh Lưu Duy và Dương Phong, Dương Phong là cán sự tiếng Anh của lớp tôi, bình thường thì cứ im im hiền lành thế thôi, nhưng những lúc quan trọng cũng bao che cho tôi không ít lần, tôi ngồi xuống liền quay sang bắt chuyện với cậu ta mấy câu.

Lưu Duy ngồi cạnh tôi có hơi trầm mặc, khuôn mặt tròn vo toàn thịt đỏ hồng lên, tôi nhìn lại, trước mặt hắn đã có một vỏ chai rượu rồi. Tôi vỗ vỗ vai hắn, bảo: “Còn chưa gọi món mà mày đã uống hết một chai rồi hả! Rồi, sau một tháng, thằng bạn quý hóa của mày đã quay lại rồi đây.”

Lưu Duy cười nhạt hai tiếng, không biết là do tác dụng của rượu hay cái gì nữa, tôi cũng chẳng nghĩ sâu xa làm gì. Trong mắt tôi, chuyện khiến hắn có thể trầm mặc như thế toàn là những chuyện vụn vặt không đáng để ý, còn những chuyện đáng phải để tâm thì hắn lại chỉ coi như gió thoảng qua.

Tôi chỉ cùng mấy người nói mấy chuyện linh tinh, còn lại là uống rượu, nhấm nháp món này món kia. Uống được một hồi, đứa nào cũng ngà ngà say, cả lũ to hòng trên chọc nhau, kể lại chuyện ở lớp một tháng qua, thỉnh thoảng lại đập bàn cười to, khiến tôi ong hết cả đầu.

“Tổng Thiên Lộ, cái thằng khốn nhà mày còn giả bộ hiền lành gì thế hả, từ lúc vào quán tới giờ cứ ngồi im im dần người ra, trước đây không phải mày là thằng nhăng nhất hay sao? Đừng có giả vờ với bọn tao nữa, qua đây, bọn tao mỗi thằng mời mày một chén nào.”

Tôi cũng không từ chối, đứng dậy nhận của mỗi người một chén rượu, uống cạn. Uống tới chén cuối cùng, tôi bắt đầu thấy đầu mình có hơi quay quay mơ hồ, cả người lâng lâng. Nhưng tôi vẫn còn tỉnh chán, bọn họ nói gì tôi cũng có thể trả lời bình thường được, mà thực ra thì bọn họ hỏi gì tôi nói nấy, lan man sang chuyện này chuyện kia cũng chả sao.

Một lát sau, trên bàn đã bày bữa một đồng chai lọ, bát đĩa, chén dĩa, Lưu Duy ngồi cạnh tôi đặt cạch cái chén xuống bàn, cả người nồng mùi rượu. Tôi cười cười với hắn, Lưu Duy bỗng nhiên mở miệng lè nhè nói: “Tổng Thiên Lộ, hôm đó tao thấy mẹ mày với Biên Nhược Thủy đi chợ mua đồ ăn.”

Giọng hắn rất nhỏ, trừ tôi ra thì không còn ai nghe được cả. Tôi cứng người lại, chén rượu cầm trong tay có hơi chao đảo, Lưu Duy lại tiếp: “Mày đừng nói với tao là Biên Nhược Thủy với mẹ mày cũng tình cờ gặp nhau đi, di đã nói cho tao nghe hết rồi, Biên Nhược Thủy giờ đang ở nhà mày phải không!”

Tôi cố nặn ra nụ cười, thành thực đáp: “Ừ, từ lúc tao đi nghỉ học tới giờ, Biên Nhược Thủy tới nhà tao ở.”

“Tại sao?” Lưu Duy hỏi.

Tôi dốc hết số rượu còn lại trong chén vào miệng, cổ họng như có ai đốt lửa trong ấy, ngứa ngáy khó chịu. Tôi gơ tay cản Lưu Duy lại, ngăn hắn không hỏi nữa, rồi ngáp ngừng đáp lại: “Có một số chuyện không thể một chốc một lát mà hiểu được, mà tao cũng không muốn lừa gạt mày chuyện Biên Nhược Thủy tới nhà tao, nhưng mày cứ hiểu đại khái là tao làm việc này vì không thể khoan tay đứng nhìn là được.”

Lưu Duy dần mạnh cái chén xuống bàn, quát lên với tôi: “Con mẹ mày, hỏi thì nói chứ còn định giấu cái gì hả? Hôm đó gặp mày ở khu mua sắm tao còn thật thà tin lời Biên Nhược Thủy, tin chúng mày chỉ tình cờ gặp nhau. Thằng khốn mày cả tháng liền không thèm gọi điện thoại cho tao lấy một cú, mãi mới gặp lại được thì mày còn dám nói dối tao.”

Trong phòng lúc ấy loạn hết cả lên, cả lũ đã say hết rồi, đứa hò đứa hét cũng chả ai quản, cho nên cũng chả ai để ý tới hai chúng tôi. Lưu Duy kích động, túm lấy cổ áo tôi định đè xuống đất. Hắn béo hơn tôi nhiều, nhưng tôi lại cao hơn hắn, kết quả là hai đứa cứ giằng co qua lại với nhau chẳng phân bì thắng thua, nhưng Lưu Duy loạng choạng kém thể hơn tôi, hai đứa xô nhau đứng dậy, hiển nhiên hắn gặp bất lợi.

Cuối cùng cũng chả hiểu hai đứa lôi kéo nhau sao lại tới một khoảng đất trống, Lưu Duy nặng nhọc thở hổn hển, kéo tay áo tôi không chịu buông tay. Tôi biết hắn đã uống nhiều rồi, tôi uống cũng không kém là bao, lý trí đã ở mức gần như không thể kiểm soát nổi, chỉ cần kích động một cái thôi thì sẽ bộc phát ra hết.

“Không phải tao không muốn nói thật với mày, chỉ là có rất nhiều chuyện không thể nói cho mày biết, mày tưởng là tao muốn giấu diếm lắm sao? Mẹ mày, tao cũng chẳng thoải mái hơn mày đâu.”

“Phải, mày nói gì cũng đúng! Mày coi tao là cái gì hả? Mày có biết lúc tao nghe mẹ mày nói xong thì có cảm giác gì không! Mày có thể không nói cho tao biết, tao cũng không để ý, ai mà thèm để ý làm gì chứ! Nhưng sao mày lại lừa tao? Mày có biết không hả? Đồ khốn, tao ghét nhất người nào gạt tao!...”

Tôi chưa từng nói chuyện nghiêm túc với Lưu Duy, cũng chưa từng nghe hắn nói câu đứng đắn. Hồi chúng tôi còn ở chung, hai đứa lúc nào cũng chỉ chăm chăm trêu chọc, nói móc đối phương. Thấy đứa kia gặp chuyện không may thì đứa này mừng như mở cờ trong bụng, nhưng nhờ có đứa xảy ra chuyện thì nhất định sẽ xông lên giúp mà chẳng cần dài dòng. Bởi tôi nghĩ chúng tôi đều cùng là một loại người, không bao giờ muốn đem những thứ sâu trong lòng biểu hiện ra ngoài, thà phải chịu đau đớn một mình chứ cũng không thích lộ vẻ yếu đuối.

Trong mắt người khác, chúng tôi là loại mặt dày, có thể thản nhiên đưa tay trêu ghẹo lũ con gái đang đi bộ dưới sân ký túc xá, có thể vỗ quét dọn mà nhìn trộm dưới váy nữ sinh...nhưng thực ra da mặt chúng tôi cũng mỏng lắm, không thể chịu nổi ánh mắt coi thường, thương hại của người khác, thậm chí nhiều lúc muốn khóc mà không thể khóc nổi, chỉ có thể đi hút thuốc.

Lưu Duy khóc, tôi không thể nhớ ra nỗi nước mắt của hắn có hình dạng gì nữa, trong trí nhớ của tôi, hắn chỉ vì một việc con con thôi cũng khóc, lúc ấy tôi tát hắn một cái, bảo hắn không được phép khóc nữa.

Chúng tôi đứa nào cũng uống nhiều, hai đứa lảo đảo dựa vào nhau bên ngoài quán, tôi nghe bên tai tiếng nức nở, tất cả tựa như trong mơ.

“Tao thấy cuộc sống của bọn mình thay đổi rồi...” Lưu Duy lè nhè nói với tôi.

Tôi gật đầu, “phải, thay đổi, không quay trở lại được nữa!”

“Từ hồi mày đi là bắt đầu thay đổi rồi, vắng mày bọn tao không thể nào đùa vui được như trước cả...”

“Mày không biết tao ở nhà suốt, ngày nào cũng như ngày nào thì chán thế nào đâu, Lưu Duy, mày có bao giờ có cảm giác nặng nề không?”

“Tao hồi nào giờ có nặng đâu, đang muốn bay lên đây này.”

“Mày có bay lên được không?” Tôi cười cười.

Lưu Duy cũng cười ngu ngu lại với tôi: “Hơi khó thì phải.”

24. Chương 24 - Chương 24

Tôi ngẩng đầu nhìn trời đêm, men rượu khiến trong lòng dâng lên một chuỗi cảm xúc lạ lẫm.

“Trước đây tao cảm thấy mình như sống trong mộng, giờ đầu óc hỗn loạn quá, giống như đang đi quanh một vòng tròn lớn, muốn đi ra mà không ra khỏi. Biết rõ là tử địa, nhưng vẫn không dám dừng kéo cút một đường đứt khoát, không dám tự mình bước ra. Tao biết phía trước là vực sâu, nhưng tao vẫn muốn tự nhảy vào đó, không ai ở sau ép buộc tao, nhưng tao không sao dừng bước nổi. Cảm giác ấy cứ mơ mơ hồ hồ, tao muốn mô tả nhưng không mô tả được, muốn nói cũng không nói ra nổi...”

“Mày ở với Biên Nhược Thủy lâu rồi nên cũng giống nó hả? Sao tự nhiên cứ nói vòng vo thế... ha ha... tao buồn cười quá...”

“Mấy đứa chúng mày sao toàn nói thế? Tao nghĩ mình chẳng thay đổi gì cả...”

Lưu Duy chẳng thèm nghe tôi nói, nghiêng ngả dựa vào tôi cười to lên, vừa cười vừa gà gât buồn ngủ, thần trí không còn rõ ràng nữa. Tôi nhìn bộ dạng bây giờ của hắn, bèn xốc lại, bắt taxi đưa hắn về nhà. Tuy tôi cũng uống hơi nhiều, nhưng vẫn hiểu nếu Lưu Duy ngủ rồi thì có dìu hắn cũng chẳng nhắc chân nổi.

Nhìn taxi chạy xa, tôi nổi hứng lè nhè gào với theo: “Thượng lộ bình an!” Tôi một mình đứng trên đường, bỗng nhiên cảm thấy người chẳng còn chút sức lực nào, nếu giờ ai quăng cho tôi một cái giường thì có ở giữa đường cái tôi cũng lăn ra mà ngủ tới sáng. Một quá đi mất, thoáng thấy ánh đèn taxi cách đó không xa, tôi đưa tay vẫy lại.

Tôi ngủ ngay trên taxi, còn chuyện làm sao taxi đưa tôi về tới đúng nhà thì không thể nào nhớ nổi. Tôi chỉ nhớ lúc xuống xe đã có Biên Nhược Thủy ra đỡ, dìu về tới tận cửa nhà.

Biên Nhược Thủy muốn đỡ tôi lên nhà, nhưng tôi đẩy tay hắn ra, giận dỗi nói: “Tớ không say, chẳng làm sao cả đâu, cậu muốn làm gì thì đi làm đi!”

Rồi tiếng càn nhán liên miên của mẹ lại vang lên, nói cái gì thì tôi cũng không nghe rõ lắm, một lát sau mẹ tôi đi ngủ, mà rõ ràng tôi cũng mệt muốn chết, nhưng chẳng hiểu ma xui quỷ khiến sao lại cầm quần áo vào phòng tắm.

Biên Nhược Thủy đi theo tôi vào phòng tắm chỉnh bình nóng lạnh, sắp xếp mọi thứ thuận tiện xong thì ra ngoài ngay.

Tôi không mở vòi hoa sen mà mở vòi cho nước xả đầy bồn, tự dưng muốn ngâm mình một lát. Lúc đầu nước có hơi nóng, tôi vừa đưa chân vào đã phải rút ra ngay, đợi thêm một lát nữa cho nước nguội bớt mới dám vào nhảy vào.

“Mẹ kiếp, thoải mái quá!” Tôi rên một tiếng thỏa mãn, nhắm mắt lại cho đỡ mệt, cảm giác lâng lâng mờ mịt, tôi còn cảm giác được bên cạnh tôi đang có đứa con gái uốn éo nhảy khiêu khích. Mãi tới khi nghe

tiếng gõ cửa tôi mới giật mình tỉnh lại, nước vẫn còn hơi nóng, xem ra này giờ tôi nằm ngâm nước nóng rồi ngủ quên mất.

Tôi không nghĩ ngợi gì, bước ra khỏi bồn tắm ra mở cửa, là Biên Nhược Thủy. Hắn liếc mắt nhìn tôi một lát rồi lập tức xoay người đi, tôi vội đưa tay kéo hắn lại, cười cười.

“Đừng đi, qua đây giúp tớ tắm...”

Tôi cảm nhận được rõ ràng hạ thân mình đang biến đổi, chẳng rõ do tác dụng của cồn hay đã lâu rồi không giải quyết chuyện ấy, tôi lôi Biên Nhược Thủy vào phòng tắm, ép hắn giữa cánh cửa và tôi, rồi dùng tay chặn lên cửa, không cho hắn chạy.

Lúc chạm tay vào Biên Nhược Thủy, tựa như có một dòng điện chạy thẳng vào người tôi, tôi mặc kệ Biên Nhược Thủy có đồng ý hay không, vòng tay ôm chặt lấy hắn, đầu lưỡi đảo qua cổ liếm mút điên cuồng.

Thỏa mãn nghe thấy tiếng hắn bắt đầu thở dốc, tôi quờ quạng đưa tay vịn vòi nước nóng, hơi nước một thoáng đã tràn ngập căn phòng, khuôn mặt Biên Nhược Thủy bị hơi nước xông cho đỏ hồng lên, rõ ràng rất hưởng thụ, nhưng vẫn không chịu biểu hiện ra ngoài.

Tôi cởi áo khoác của hắn, gần như là xé luôn nó ra, mùa đông lạnh, Biên Nhược Thủy mặc trong ba lớp, ngoài ba lớp áo, lại còn vùng vẫy chống cự tôi, hai đứa cứ dùng dằng như thế một lúc. Cuối cùng tôi sốt ruột, đưa tay vào trong quần hắn nắm lấy thứ đã bắt đầu cứng lên kia, bỗng nhiên có chút cảm giác rung động, vừa di chuyển tay, vừa cố sức kéo quần Biên Nhược Thủy xuống.

Nước trong bồn tắm tràn ra ngoài khiến đám quần áo vứt vung vãi dưới sàn ướt nhẹp. Miệng tôi bắt đầu di chuyển xuống dưới, tay cũng không nhàn rồi mà sờ soạng lung tung cố gắng tìm những điểm mẫn cảm của hắn, Biên Nhược Thủy vì kích thích của tôi mà hơi thở trở nên dồn dập nặng nề, vẻ mặt thống khổ như phải chịu một loại tra tấn vô hình.

“Sướng không?” Tôi vươn đầu lưỡi liếm lên vành tai hắn, Biên Nhược Thủy né người sang bên tránh, tôi hiểu hắn định làm gì, mở miệng cắn nhẹ lên tai.

Biên Nhược Thủy vẫn im lặng, tôi quay đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, hắn vội vàng cup mắt xuống né tránh ánh nhìn của tôi, tôi bỗng nhiên cảm thấy tức giận dâng đầy người, quát to: “Tôi đang hỏi cậu, sao không trả lời hả?”

Biên Nhược Thủy nhăn nhó, khổ sở cắn môi nói: “Tổng Thiên Lộ, cậu mau tỉnh lại nhìn kỹ coi tớ là ai đi, hôm sau cậu mà nhớ lại sẽ thấy chuyện này rất mất mặt đó.”

Tôi không nghe hắn nói gì, vẫn dùng ngữ khí ra lệnh nói với hắn: “Nắm lấy cái của tôi, nhanh lên, tôi làm thế nào cho cậu thì cậu làm lại y như thế, cho tới lúc tôi bắn ra mới được thôi!”

Hai mắt Biên Nhược Thủy đỏ lên càng kích thích thứ ở giữa chân tôi căng cứng, tôi đẩy hắn ngã vào trong bồn tắm, nước ấm bên trong bồn đã xả vừa đủ để ngập người, tôi khóa van nước nóng lại, rồi vội vàng leo vào nằm đè lên hắn.

“Nhanh lên một chút!” Tôi nắm cầm Biên Nhược Thủy, ra lệnh.

Biên Nhược Thủy quay đầu đi về không thèm để ý tôi nói gì. Tôi nổi giận, kéo tóc hắn lại gầm nhẹ lên: “Cậu không phải gay sao? Cậu không phải thích tôi sao? Thế nào, bị tôi làm thế này cũng không hài lòng à?”

Không thèm để ý phản ứng của Biên Nhược Thủy, tôi đưa tay sờ xuống nửa thân dưới của hắn, đầu óc tôi rối loạn, nhất thời chẳng hiểu mình đang suy nghĩ gì, trong đầu óc chỉ ngập tràn suy nghĩ muốn hắn phải cầu xin tha thứ, muốn hắn hiểu rằng hắn không thể chống lại được tôi. Tôi cúi xuống ngực Biên Nhược Thủy, nhẹ nhàng ngậm lấy đầu ngực hắn rồi ra sức mút liếm, Biên Nhược Thủy thở dài ra một tiếng, tôi ngẩng đầu lên nhìn, hai mắt hắn mơ màng, nhưng vẫn cố cắn chặt lấy môi dưới.

“Nếu cậu thấy sướng thì cứ kêu lên, tôi thích nghe mấy âm thanh dâm dục này lắm.” Tôi cười tà nheo mắt nhìn Biên Nhược Thủy.

“Tớ không phải dám con gái lên giường với cậu...” Thái dương Biên Nhược Thủy đã nổi gân xanh, hạ thân run rẩy theo tiết tấu di chuyển của tay tôi.

“Tôi biết chứ, cậu là Biên Nhược Thủy, là nam...” Tôi miễn cưỡng đáp lại, dùng móng tay tấn công vào đỉnh của hắn, Biên Nhược Thủy ngay lập tức nhú chặt mày lại, biểu tình như sắp bắn tới nơi.

Đúng là Biên Nhược Thủy không thể chịu nổi loại kích thích này, mới được một lát đã không nhịn được rồi, tôi bèn tăng tiết tấu lên, điều chỉnh lại lực độ bàn tay, khiến hắn phải nghiến răng, nói nhỏ: “Nhanh buông ra..”

Tôi vốn dĩ định buông tay ra rồi sẽ khiến hắn phải mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng lại không nỡ nhẫn tâm bắt nạt người không có chút kinh nghiệm nào như hắn. Chỉ một lát sau, Biên Nhược Thủy đã thở dốc, rồi một chất lỏng màu trắng dính nhớp bắn lên tay tôi và bụng hắn, có lẽ đã lâu rồi hắn không tự giải quyết. Biên Nhược Thủy mệt mỏi rũ rời, nằm xụi lơ trong bồn tắm không hề lên tiếng, chỉ nhắm nghiền hai mắt lại.

“Cậu thoải mái rồi còn tôi nữa chứ!” Tôi kéo tay hắn tới hạ thân của mình.

Biên Nhược Thủy chuyển động tay một cách máy móc, không ra mạnh yếu gì chứ đừng nói tới kỹ xảo. Cảm giác nôn nóng, không đủ lưu sướng khiến máu tôi sôi sùng sục, kéo hắn từ bồn tắm lên, nói ngắn gọn: “Dùng miệng!”

Tôi không thèm nhìn tới biểu tình của Biên Nhược Thủy, chỉ nghĩ tới dương vật đang căng cứng đang khiến cả người khô nóng khó chịu, hắn càng không muốn hợp tác càng khiến tôi nôn nóng tới gần mất lý trí.

Tôi lật người Biên Nhược Thủy, đè sát vào thành bồn tắm, vừa bị tôi làm cho xuất ra nên cả người hắn mệt mỏi rũ rời, để mặc cho tôi muốn làm gì thì làm. Hạ thân của tôi đã sưng to khó chịu, chỉ muốn tiến vào phía sau hắn, nhưng rồi không rõ là do đầu óc choáng váng quá hay vì hắn giãy dụa né tránh mà tôi không thể tiến vào chỗ ấy được.

Bỗng nhiên trong đầu tôi lóe lên một hình ảnh, rồi lại một hình ảnh nữa, những hình ảnh về đoạn video gay hôm trước tôi đã quên giờ lại lần lượt hiện lên trong đầu. Động tác dâm dục này, biểu tình say sưa này, tất cả những thứ đã từng khiến tôi cảm thấy buồn nôn, không thể nào tiếp thu nổi giờ lại nháng qua mắt tôi một lần nữa.

Tôi ngừng động tác của mình, tựa như bưng tỉnh trong giây lát, hoặc có lẽ như lại rơi vào một mê trận khác, tôi cảm thấy rõ ràng bộ vị nữa người dưới của mình đã mềm đi, không cần tắm nước lạnh, không cần người khác giúp giải quyết, chỉ cần một hình ảnh đã đủ sức đánh gục tôi, khiến tôi tỉnh trí lại...

Biên Nhược Thủy ra khỏi phòng tắm lúc nào tôi cũng không biết, chỉ tới khi cảm giác được nước trong bồn đã lạnh ngắt tôi mới nhận ra trong này chỉ có một mình tôi. Cả đêm tôi cuộn mình trong chăn, cơ thể không ngừng run rẩy, cứ nằm mê man, tỉnh, rồi lại mê man. Sáng hôm sau tỉnh dậy, đã thấy mẹ tôi đang ngồi ở đầu giường, còn mình thì đã được đắp thêm một lớp chăn nữa.

“Sắp giao thừa mà lại sốt hằm hập lên thế này, mày đúng là đứa thích làm người ta mất hứng mà, không có chuyện gì sao uống nhiều rượu thế hả?” Mẹ vừa thở dài, vừa đưa tay nhẹ vuốt vuốt trán tôi.

Trong óc tôi nháng lên hình ảnh đêm qua tôi và Biên Nhược Thủy đã làm gì trong phòng tắm, bèn vội vàng nắm lấy mẹ hỏi dồn: “Mẹ, Biên Nhược Thủy đâu?”

Bà chỉ tay ra ngoài: “Đi lấy thuốc cho mày rồi, thằng bé sáng sớm đã dậy giúp mẹ dọn dẹp, mày thì ngược hẳn với nó, chuyện nhà đã không động tay vào, lại còn lăn ra mà ốm nữa chứ.”

Tôi đổ mồ hôi lạnh, trong đầu còn lẩn quẩn hình ảnh gương mặt đau khổ của Biên Nhược Thủy đêm qua, thế nên liền hỏi thăm mẹ: “Mẹ, Biên Nhược Thủy không có chuyện gì chứ ạ?”

Mẹ nhìn tôi, vẻ mặt không hiểu gì, nói: “Chả có chuyện gì cả, làm sao nó có chuyện gì được hả, thằng bé sáng sớm dậy rất vui vẻ a!”

Chẳng lẽ là mơ sao? Tại sao cảm giác lại chân thực tới vậy? Trên tay tôi vẫn còn lưu lại cảm giác đây... Tôi đang nghĩ thì Biên Nhược Thủy đi vào, tay cầm một cốc nước, nhìn tôi nói: “Cậu uống thuốc đi!”

Tôi hoài nghi liếc nhìn hắn, nét mặt Biên Nhược Thủy vẫn tự nhiên như thường, không thấy có điểm gì khác lạ. Không lẽ là tôi đã nhớ nhầm? Là lúc tôi uống say, đầu óc mơ hồ rồi tự mình nằm mộng xuân?

“Hôm qua là cậu đưa tớ về nhà hả?” Tôi hỏi Biên Nhược Thủy.

“Ừ!”

Mẹ tôi ngồi cạnh nói chen vào: “Nó chỉ sợ mày uống say quá không tìm được nhà nên ra tận đầu phố đón mày, may là mắt thằng bé tinh, kêu tài xế dừng xe lại đưa mày về, không thì giờ mày còn nằm ngủ trên đường con ạ.”

Tôi thấy có điểm không phải, lại liếc qua nhìn Biên Nhược Thủy dò hỏi, hắn chỉ cười cười, rồi nhẹ nhàng đáp: “Đâu có, lúc đó tài xế cũng định dừng xe mà.”

“Thế lúc tớ lên lầu thì đi ngủ luôn hả?” Tôi hỏi tiếp.

Biên Nhược Thủy gật đầu, nói: “Cậu tắm xong thì đi ngủ...”

Tôi cố tìm manh mối trên khuôn mặt Biên Nhược Thủy, tôi sợ rằng giờ phút này hắn sẽ không nhin nổi mà nói với tôi rằng hắn đang giả vờ. Nhưng từ đầu tới cuối biểu tình của Biên Nhược Thủy vẫn bình tĩnh, thản nhiên như cũ, thậm chí còn mỉm cười. Ha ha...may mà đó chỉ là mơ, tôi thầm khẩn vái trong đầu, nếu đêm qua xảy ra chuyện đó thật thì có mấy kiếp nữa cũng không đủ để tôi tự sám hối.

Tôi nằm trên giường run rẩy vì lạnh, một lát sau bác sĩ tới tiêm cho một mũi rồi bắt đầu truyền dịch. Biên Nhược Thủy và mẹ ra ngoài đóng cửa lại cho tôi nghỉ ngơi, cả căn phòng lại rơi vào yên tĩnh, tiếng di động rung lên càng rõ ràng.

Tôi cầm điện thoại, bấm nút trả lời, giọng nói ồn ào của Lưu Duy xen lẫn tạp âm đập thẳng vào màng nhĩ.

“Tối qua mày uống nhiều thế sao mà về nhà được hở?”

“Mày đưa di động cách xa mồm tý đi, tiếng lớn quá.”

“Thì mày đưa di động xa tai mày ra không được à!”

Tôi không thêm cự nự, đem đặt di động cách ra một đoạn, nhìn như đang nói chuyện bằng loa ngoài.

“Hỏi mày đó, hôm qua mày uống nhiều thế sao mà về nhà được?”

Tôi thở dài một hơi, uể oải trả lời: “Đừng có đánh đồng người quân tử như tao với loại tiểu nhân éo biết xấu hổ như mày, đêm qua tao bắt xe cho mày về ấy! Tiền cũng là do tao trả, người ta nói mày thối nhiều mỡ nặng, thu thêm của tao những 2 tệ nữa.”

Tiếng cười của thằng ngốc Lưu Duy kia truyền tới, hắn vừa cười vừa mắng: “Mày thôi đi! Máy tính tiền tự động của lũ taxi ở chỗ mình sau chín giờ sẽ tự động nâng thêm 2 tệ nữa mà.”

Tôi hừ lạnh một tiếng, “Mày đã biết thì còn gọi điện thoại sớm thế này làm gì hả?”

“Sớm cái gì hả! Đã mấy giờ rồi mà thằng lợn mày còn chưa dậy đi? Dậy nhanh đi, lát nữa tao qua nhà tìm mày đó.”

“Không có chuyện sang tìm tao làm gì chứ?” Tôi sốt ruột quát âm lên, chai truyền dịch cũng lung lay theo.

Cửa mở ra, tôi ngẩng đầu lên nhìn, Biên Nhược Thủy lo lắng hỏi tôi: “Làm sao thế?”

Trong điện thoại vọng lại tiếng hỏi của Lưu Duy: “Biên Nhược Thủy hả?”

Tôi vội vàng nhấn nút giữ máy, Biên Nhược Thủy thấy tôi không có chuyện gì bèn đi ra ngoài.

Tôi điều chỉnh lại nhịp thở rồi lại cầm điện thoại lên hỏi: “Mày tới nhà tìm tao làm gì?”

“Lúc này là Biên Nhược Thủy hả?” Lưu Duy vẫn hỏi bằng một giọng kỳ quái.

Tôi do dự một lát rồi đáp: “Phải! Làm sao?”

Lưu Duy cười mỉa, “Chả sao cả, nhà mày nhận nuôi hắn hả?”

“Mày cứ coi như mẹ tao ngang với thánh là được!”

Tôi chỉ có thể nói như thế, nói hơn nữa Lưu Duy cũng chẳng tiếp thu nổi. Từ lúc hấn say rượu nói chuyện với tôi đêm qua, tôi bắt đầu hiểu được hấn cũng rất quan tâm tới bạn bè, nhưng đầu óc suy nghĩ không được mạch lạc cho lắm, nói nhiều hay nói ít với hấn đều chẳng phải chuyện hay.

“Thế là tốt rồi! Giờ nhà mày sẽ không phải lo không người kế nghiệp a.”

Tôi quát tướng lên với cái điện thoại: “Mày cút đi cho tao, tao không phải người chắc?”

“Ba mày trông mong mày đậu được đại học chắc? Chuyện này thì tao có thể hiểu được, Biên Nhược Thủy mà thành con trai nhà mày thì trên mặt ba mày chắc chắn sẽ được dát vàng chứ chẳng chơi! Mà nhà Biên Nhược Thủy có chuyện gì thế?”

Bỗng nhiên tôi thấy lo lắng, cổ hạ nhỏ giọng nói với Lưu Duy: “Chuyện này mày đừng nhắc tới trước mặt Biên Nhược Thủy hen, nhà cậu ta xảy ra chuyện gì mày cũng đừng dây vào, ngay cả tao mà mẹ cũng chẳng nói cho biết chứ là.” Tôi thuận miệng đem đổ hết mọi nguyên do lên mẹ.

“Được, cứ yên tâm đi, tao không thiếu não như thế đâu, mày mau dậy đi, tao đã tới dưới nhà mày rồi này.”

“Hả?” Tôi vội vàng tung chăn, nhảy khỏi giường chạy tới cửa sổ, bỗng nhiên phía sau như có gì bị kéo đi, quay đầu lại nhìn mới phát hiện kim truyền dịch đã rơi khỏi tay rồi, trong bình dịch còn lại hơn phân nửa. Tôi ngó ra ngoài cửa sổ, làm gì có ai đâu. Lưu Duy dám lừa tôi à?

Cửa mở, khuôn mặt tròn tròn như bánh bao của Lưu Duy ló vào phòng, nhìn tôi cười toe toét, vốn dĩ tôi đang tức muốn bốc khói đằng tai, nhưng thấy cái mặt tí tởn của Lưu Duy thì cơn tức đã bay đâu mất một nửa.

“Mẹ mày nói mày bị bệnh, sao thế? Mà mày cũng phải truyền dịch cơ à?” Lưu Duy túm lấy cái ống truyền dịch bị rút ra, cau mày hỏi: “Sao lại còn những nửa bình thế này? Mày định uống hết chỗ còn lại à?”

“Uống cái con bà mày ấy!” tôi bực mình chửi um lên, nếu không phải tại hấn thì việc gì tôi phải lãng phí thuốc đắt như vậy chứ.

Lưu Duy không thèm để bụng câu chửi rửa của tôi, đi ra ngoài, tôi cứ đứng đó mãi cho tới khi nghe có tiếng cửa phòng bên bị mở mới cảm thấy hơi lo lo, cũng ra ngoài theo.

“Đây là phòng Biên Nhược Thủy à?” Lưu Duy thản nhiên đi qua đi lại trong phòng.

“Ờ.” Tôi gật đầu, nói: “Không có gì hay đâu, đi ra ngoài đi, mày vào đây xáo đồ lung tung lại mất công hấn vào dọn dẹp lại.”

“Ày dà? Cái hộp này nhìn đẹp phết nha, không biết Biên Nhược Thủy để cái gì quý trong này đây?” Lưu Duy cầm lấy một cái hộp, loay hoay mở ra.

Tôi thực sự chẳng thèm để ý xem trong phòng Biên Nhược Thủy có những gì, nhưng nghe Lưu Duy nói, tôi tự nhiên cảm thấy chút buồn bực. Lưu Duy mở cái hộp ra, ngắm vật trong đó rồi chắc lưỡi: “Chỉ là cái ví tiền à, còn tưởng gì nữa chứ! Không lẽ là đồ do lớp trưởng lớp mình tặng hấn, ha ha..”

Tôi chỉ có thể cố kéo khóe miệng lên cùng cười với Lưu Duy, nhưng trong lòng lại trầm nghĩ, sao mình tặng đồ mà hấn lại không dùng? Đặt trong hộp làm cái trò gì cơ chứ? ... Tuy nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy vui vẻ lạ thường.

“Rồi rồi! Đi ra ngoài nhanh lên đi..” Tôi đẩy Lưu Duy ra ngoài, vừa đóng cửa vừa hỏi: “Mày tới tìm tao làm gì? Không lẽ qua điều tra hả?”

Lưu Duy như bị tôi điểm trúng tim đen, lúng túng ra mặt, thấy tôi cứ nhìn chăm chăm, hấn vội khoát tay, nói lấp liếm: “Cái gì chứ, tao tới coi mày như nào rồi, xem nhà mày đã chuẩn bị Tết tới đâu, nhân thể kiểm bữa cơm luôn...”

Tôi không thèm đáp lại, bỏ vào phòng tắm đánh răng rửa mặt. Tới lúc sửa soạn tử tế hết rồi tôi mới chú ý, mẹ với Biên Nhược Thủy đều không có ở nhà, chắc là lại ra ngoài đi mua cái gì rồi.

Lưu Duy thấy tôi đi ra, bèn nín tay tôi lại, hỏi: “Mày đi mua pháo với tao không? Tao muốn đốt pháo quá..”

“Không phải là không được phép đốt pháo sao?”

Lưu Duy gắt lên, “Không cho đốt thì mấy tiếng pháo này ở đâu ra hả?”

“Đốt pháo thì phải ở chỗ quy định chứ? Toàn là mấy công ty lớn đốt thôi, bên khu dân cư này từ lúc gặp chuyện không may đã cấm không cho đốt pháo nhiều năm rồi.”

“Thế năm ngoái mày cũng không đốt à?” Lưu Duy tựa vào khung cửa nhìn tôi hỏi.

“Có chứ, làm lén ấy, sau chung cư này có một khoảng đất trống, năm nào tao cũng đi tới đó đốt pháo một mình.”

Lưu Duy lườm tôi một cái rách mắt: “Cái thằng điên này, còn đòi giả vờ! Đi với tao ra cửa hàng mua pháo đi, tao chở mày đi.”

“Mày làm gì đi xe tới đâu?” Tôi ló đầu qua cửa sổ nhìn xuống dưới.

“Tao đỗ xe ở ngoài, chỗ này không cho xe đậu.”

Tôi nghe xong tự nhiên thấy hứng khởi hẳn lên, cầm theo ít tiền rồi khóa cửa đi theo hắn. Tới chỗ đậu xe, tôi mới phát hiện chiếc xe Lưu Duy lái là xe tải, thiếu chút nữa là quỳ xuống ngay trước mặt hắn, loại xe này mà hắn có thể lái tới tận đây thì chắc hẳn đi trên đường chả có thằng nào dám tạt đầu hết.

25. Chương 25 - Chương 25

Cách đây một năm tôi có chạm tới xe tải vì muốn thi lấy bằng, mà đợt kiểm tra ấy vào đúng mùa hè, trời nóng như thiêu. Nhiệt độ trong xe tải rất cao, hơn nữa lái xe cần tập trung, tôi lái xe một hồi mà như người vừa nhảy xuống hồ, mồ hôi chảy ròng ròng, bước từ trên xe xuống chỉ muốn uống nước, từ ấy, cứ mỗi lần nhìn thấy xe tải là lại muốn uống nước.

“Mày muốn mua bao nhiêu?” Tôi hỏi Lưu Duy.

Lưu Duy gơ bàn tay ra lẩm nhẩm tính toán, rồi nói: “Năm ngoái ba tao mua tới hơn 5 ngàn tệ, còn được khuyến mại thêm một đồng, dù sao hôm nay mua ít, chắc không có hàng tặng thêm đâu.”

Tôi gật đầu, theo Lưu Duy lên xe. Lưu Duy lái xe cũng khá ổn, ít nhất là tôi dám ngồi, còn lúc tôi lái thì ngay cả Lưu Duy cũng không dám ngồi bên, mẹ chỉ cho phép tôi lái con xe cà tàng sắp tã ra của nhà ông chú, lái nó đi trên đường cảm giác chả khác nào đang lái máy kéo.

Đi một hồi lâu mới tới chỗ bán pháo, tôi chưa bao giờ tới chỗ này cả, Lưu Duy nói cửa hàng này là nơi chuyên bán sỉ, so với việc lê thân tới mấy cửa hàng nhỏ thì tiện hơn gấp trăm lần, chưa kể mấy cửa hàng đó toàn lấy hàng từ đây. Hai đứa đi vào, cửa hàng đông người khiến tôi với Lưu Duy phải vất vả lắm mới chen vào nổi, lấy đủ hàng rồi lại vật vã chui ra tính tiền.

Vác mấy hộp pháo kép mua được đặt lên vào thùng xe, tôi mới phát hiện ra lái xe tải cũng có cái tiện của nó. Còn nhớ hồi đầu tháng ba năm nay, để chúc mừng sinh nhật Ban Hoa cùng lớp (cô bé này ngày trước là bạn gái tôi), tôi đã nổ hơn hai trăm viên pháo kép, toàn là loại lớn nhất, dài nhất, cuối cùng mặt nòng tái hẳn đi, hôm sau không thèm nói chuyện với tôi nữa. Rồi nàng chia tay luôn, chuyện này sau đó nhanh chóng trở thành truyện cười trong lũ bạn tôi.

“Này, mày không mua một ít cho Biên Nhược Thủy à? Làm sao chúng ta đốt pháo lại để hắn đứng cạnh mà nhìn được chứ, hai đứa chúng mày cùng đốt pháo cũng thú vị phết.” Lưu Duy nhắc.

Tôi nghĩ cũng đúng, Biên Nhược Thủy da trắng xương nhỏ, lại thêm tính tình như thế đúng là tuýp người lãng mạn ha. Tôi khẽ cười, lại đi vào cửa hiệu mua thêm một đồng pháo hoa không độc, có chạm vào quần

áo cũng không bắt lửa. Lúc đi ra đã thấy Lưu Duy nhăn nhó cười: “Nếu có thêm đèn lồng thì tốt rồi, hai đứa chúng mày cùng đứng dưới ánh trăng, Biên Nhược Thủy phe phẩy quạt ngâm thơ, mày ở bên cạnh đốt pháo kếp...ôi mẹ ơi, tao cười chết mất...”

Tôi cũng cười theo, nhưng Lưu Duy cười cái câu mà hắn nói, còn tôi cười suy nghĩ của chính mình.

Lúc tôi về đã thấy mấy người họ hàng tới nhà chúc tết sớm đang ngồi trong phòng khách. Lâu lắm rồi không gặp lại khiến tôi cũng chẳng biết xưng hô ra sao, vào phòng cũng chỉ biết chào loạn dì ba cô sáu gì đó cho qua chuyện, còn mấy cô dì vừa thấy tôi thì đã xuýt xoa.

“Thiên Lộ đã lớn thế rồi à, lúc dì tới cháu mới đứng tới thắt lưng dì thôi.” Một người phụ nữ vẻ mặt hiền hậu mỉm cười nói.

“Thiên Lộ, không chào các dì đi à? Đây là dì ba, đây là dì hai, đây là bác, đây là dì tư..”

Tôi theo đà giới thiệu cao hứng của mẹ, cứ chỉ tới ai tôi cũng gật đầu chào một cái, nhìn bộ dạng mẹ hểnh mặt hất hàm sai khiến giữa đám chị em, tôi không khỏi ai thán. Mẹ tôi cũng chỉ có thể tự thể hiện một chút với những người thân thích mà thôi, dẫu sao mấy người anh chị em họ của tôi cũng chả ai hơn nổi tôi cả.

“Biên Nhược Thủy, theo tớ xuống dưới nhà đi.” Tôi kéo tay Biên Nhược ra cửa.

Biên Nhược Thủy mặt hồng nhuận, mấy ngày nay khí sắc có vẻ vẫn tốt, tuy rằng tôi còn ốm nhưng vẫn để mắt theo dõi hắn. Biên Nhược Thủy thấy tôi rủ cũng hăng hái cùng xuống dưới nhà.

“Sao lại lâu thế hả? Tao còn tưởng phải tự mình vác hết đồng đó cho mày ấy.” Lưu Duy đứng hút thuốc dưới lầu, vừa nhìn thấy chúng tôi đã trợn mắt lầu bầu.

Biên Nhược Thủy và tôi nhìn nhau rồi cùng cười như đã hẹn trước. Ba chúng tôi đi tới chỗ Lưu Duy đang đậu xe, Biên Nhược Thủy nhỏ giọng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì thế?”

“Bọn tớ mua ít pháo, rủ cậu mang vào giúp.”

Biên Nhược Thủy “A” lên một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn tôi vui vẻ: “Thật à? Tớ thích chơi đốt pháo lắm, tết năm nào tớ cũng có ít tiền nên chỉ có thể mua được một dây pháo thôi, đốt được có mỗi một lần. Tớ muốn chơi được lâu hơn nên phá cả dây đi, chỉ đốt từng viên pháo một thôi.”

Lưu Duy đi trước bật cười, quay đầu lại nói với Biên Nhược Thủy: “Cậu cũng mất tí mẩn thật đấy, nhưng mà nhìn cậu thế này cũng là loại người thích làm mấy thứ ấy a!”

Tôi trừng mắt nhìn Lưu Duy, nhưng Biên Nhược Thủy cũng chẳng thèm để ý, vẫn hăng hái đi cùng chúng tôi. Tôi phát hiện ra gần đây tâm tình hắn càng ngày càng tốt, có lẽ là gần đến ngày tết, ai cũng không tự chủ được mà cảm thấy vui hơn chẳng.

“Nhiều thế này à!” Biên Nhược Thủy tròn mắt.

Tôi còn chưa kịp đáp, Lưu Duy đã tiếp lời: “Không phải toàn bộ là của các cậu đâu, phần lớn là của nhà tớ đấy, nhưng nếu các cậu thích, hôm giao thừa tớ qua đốt pháo với hai người cũng được.”

“Được, nhiều người đông vui.” Biên Nhược Thủy hồ hởi nhận lời.

Tôi xua xua tay, nói với Lưu Duy: “Lượn về nhà mày đi, qua đây định làm loạn à! Giao thừa năm ngoái mày cũng chạy sang nhà tao làm mẹ mày cứ ầm ục giận dỗi cả năm rồi! Tết nhất là ngày đoàn viên của nhà người ta, mày chạy qua chen vào làm cái vẹo gì hở.”

Lưu Duy nghe vậy nhở luôn một cái, “Ông mày đếch thêm!”

Biên Nhược Thủy với tôi bắt đầu vác mấy hộp pháo lên nhà, hắn muốn cùng tôi mang hai hộp pháo kếp, tôi lắc đầu chỉ sang bên cạnh bảo: “Cái này là của cậu, cậu vác cái này đi.”

Biên Nhược Thủy liếc mắt nhìn, bảo: “Cái này nhìn nhẹ quá, không cần vác, lát nữa tớ quay lại mang một tý là xong rồi.”

Tôi hừ nhẹ một tiếng, hất hàm bảo: “Cứ thử coi!”

Biên Nhược Thủy không phục, kéo cái hộp pháo tới gần mép thùng xe rồi từ từ dùng sức nhấc khỏi thùng xe. Tôi và Lưu Duy đều ngừng hết cả lại, chăm chú nhìn hấn.

“Á...”

Biên Nhược Thủy hét to một tiếng rồi loạng choạng ngã ngửa về phía sau, tôi với Lưu Duy đưa nào cũng đang vác một hộp pháo kếp, chả còn tay đâu mà đỡ hấn. Kết quả là rầm một tiếng, lưng Biên Nhược Thủy gấn vào đất, mặt ngửa lên nhìn trời, còn pháo trong hộp thì lăn long lóc trên đất.

Biên Nhược Thủy tựa hồ không còn cảm giác bị ngã đau, mắt đảo quanh, vẻ mặt mờ mịt, nhìn hấn ngốc ngốc khiến tôi với Lưu Duy không nhận được mà phải thả mấy hộp pháo xuống lăn ra cười một trận. Biên Nhược Thủy mãi một lúc sau mới ngồi dậy, phủi đất bám trên người, đỏ bừng mặt nhìn chúng tôi.

Cuối cùng Biên Nhược Thủy ngồi trên thùng xe để chuyển thùng cho tôi với Lưu Duy. Chuyển gần hết rồi, Lưu Duy quay sang nói nhỏ với tôi: “Cứ lấy thêm một ít đi, nãy nghe Biên Nhược Thủy kể chuyện thấy tội luôn, đừng có để người ta sống với mày mà thiếu thốn ghen.”

Tôi biết Lưu Duy hay mềm lòng, ăn nói có khó nghe nhưng không vì thế mà người ta ghét. Biên Nhược Thủy cũng không vì những lời của Lưu Duy mà cảm thấy tự ti, ngược lại còn nhìn chúng tôi, vẻ mặt như bảo ta đây cái gì cũng nghe thấy hết. Tôi vỗ vai Lưu Duy, “Không cần đâu, nếu thiếu thì tao đi mua thêm là được, dù sao tao cũng biết lái xe, tiện mà.”

Lưu Duy phủi mông, cười phá lên, “Tao là đang chờ mấy lời này của mày nha, nhìn cái vẻ mặt nghiêm túc của mày mắc cười chết đi mất, chả hợp gì cả, Tống Thiên Lộ, ha ha... mày thiệt trượng nghĩa nha.”

Tôi cũng cười, đá đá cho hấn một cái, cái thằng này, mắc công tôi còn khen hấn hai câu nữa, giờ tự nhiên thấy hối hận vì đã khen nó khủng khiếp.

Lúc ăn cơm tối, mặt mẹ tôi cứ bí xị cả ra, hôm nay trước mặt họ hàng bà còn vui vẻ lắm cơ mà, sao giờ lại như thế này rồi.

Mới ăn được một chút đã bị mẹ dùng đũa gõ vào tay, không cho ăn tiếp. Tôi bất đắc dĩ nhìn mẹ, ngao ngán hỏi: “Mẹ, sao không cho con ăn nữa?”

Mẹ tôi hình như chờ câu này đã lâu, liền buông đũa xuống nhìn tôi nghiêm mặt hỏi: “Hôm nay mày truyền dịch kiểu gì mà nhanh thế hả, mẹ với Biên Nhược Thủy mới ra ngoài chục phút, về đã không thấy đáng mày là sao?”

Giờ tôi mới nhớ ra cái bình nước biển, lúc đi không kịp vớt, vốn định lúc về sẽ đem nó xử lý, ai dè quên bưng đi mất. Biên Nhược Thủy nháy mắt với tôi mấy cái, đột nhiên tôi hiểu ra, chắc chắn là hấn đã đem bình nước kia giấu đi rồi.

“Con chỉnh lại bình truyền cho nhanh hơn, sau lại nghĩ uống chắc cũng tốt ngang truyền nên đã uống hết rồi, con không thích truyền cho lắm.”

“Đã phải truyền dịch rồi mà mày còn tính đem nó ra thể hiện hả? Cái thằng đàn này, biết thế ngày xưa không chịu cực khổ sinh ra mày cho rồi.” Mẹ tôi thở dài rồi cầm đũa lên, hình như đang tuyệt vọng với thằng con là tôi đây lắm.

Ba ngồi cạnh nói chen vào: “Được rồi, chuyện không phải đã qua rồi sao! Bà đúng là để ý quá đi mất.”

Nghe ba nói xong, mẹ tôi im lặng chẳng nói thêm câu nào nữa, lặng lẽ ăn cơm, tôi liếc nhìn Biên Nhược Thủy, Biên Nhược Thủy nhún vai tỏ ý cũng không hiểu được, tôi đặt đũa xuống, nói nhỏ: “Con ăn no rồi.”

Biên Nhược Thủy và vội mấy miếng cơm trong bát rồi cũng theo tôi vào trong phòng. Vừa đi vừa giải thích với tôi: “Bình dịch ấy tớ...”

“Không sao, làm thế cũng được, cậu thích vớt nó ở chỗ nào thì vớt, đi, bọn mình đi đốt pháo.”

Nghe thấy thế, Biên Nhược Thủy liền thôi không giải thích nữa, vui vẻ ôm một đồng pháo xuống lầu với tôi. Chúng tôi tìm một khoảng đất trống rộng rồi đem đặt hết đồ xuống dưới đất.

“Mệt quá!” Biên Nhược Thủy lau mồ hôi, thở dài một cái.

“Thiếu tập luyện đó!” Tôi cầu nhàu.

Hắn gạt đầu, nhìn thứ tôi cầm trong tay: “Đây là gì thế?”

“Đài pháo ấy, loại này năm ngoái tớ phải tìm xưởng để làm, cái này dùng để chứa một hàng pháo kếp, lúc đốt, pháo kếp bên trong nổ lần lượt từng cái một, nghe vui cực.”

“Thật lãng phí a!” Biên Nhược Thủy nhăn mặt tiếc rẻ nói.

Ờ, đối với loại người chả bao giờ thêm kiếm tìm sự vui vẻ như cậu thì đương nhiên là lãng phí rồi, nghĩ thế nhưng tôi không nói ra, chỉ nhìn hắn, nói đơn giản: “Mấy cái kia là của cậu ấy, cầm qua bên đó đốt đi.”

Biên Nhược Thủy ngậy người nhìn tôi, hỏi: “Bọn mình không đốt pháo cùng nhau à?”

Tôi xoa đầu hắn một cái, có hơi đặc ý: “Sao? Có muốn đốt pháo với tớ không, làm thế chắc vui hơn đấy?”

Tôi cũng chả hiểu sao mình lại nói ra câu buồn nôn như vậy, đến tôi vừa phát ngôn xong cũng thấy nổi hết cả da gà.

Mặt Biên Nhược Thủy hồng lên, nhỏ giọng nói: “Không phải thế, tớ...tớ cũng muốn đốt pháo kếp!”

Tôi nghe xong, sắc mặt thay đổi luôn, xoa tay với hắn: “Thôi thôi thôi, cái gì mà thử xem chứ, cái kia nhìn đẹp hơn ấy, đốt pháo ấy hợp với chủ nghĩa thơ thần của cậu, mấy cái này chỉ dành cho đàn ông con trai đích thực đốt thôi, không hợp đâu.”

“Tớ đích thực cũng là con trai mà!” Biên Nhược Thủy lẳng lặng đáp.

Về mặt đó đi cùng cái giọng này kết hợp lại quả thực chả khớp chút nào cả, tôi cười phá lên một trận. Nhưng vừa nhìn về mặt tổn thương của Biên Nhược Thủy lại mềm lòng, đành nói với hắn: “Được rồi, cùng đốt pháo, cùng đốt nhanh đi nào!”

Biên Nhược Thủy lập tức vui vẻ trở lại, cùng tôi đặt pháo kếp vào trong đài pháo, tôi châm lửa đầu tiên, pháo kêu tròn một trăm tiếng, nổ to tới mức hai tai ù cả đi, Biên Nhược Thủy bịt tai lại, mặt mày nhăn nhó, lúc thấy tôi đang nhìn chăm chăm, hắn lại ngượng ngùng bỏ tay xuống, cười hiền lành.

Tối hôm đó, hai đứa chúng tôi đốt hết sạch một ngàn tám trăm viên pháo kếp, khói pháo xông lên khiến khuôn mặt Biên Nhược Thủy đỏ bừng, bộ dạng run run của hắn lúc châm pháo khiến tôi không thể nhịn được cười. Hai chúng tôi cười đùa vui vẻ, một Biên Nhược Thủy nghịch ngợm như trẻ con thế này tôi lần đầu tiên mới nhìn thấy, đáng ra hắn nên có dáng vẻ như thế từ lâu rồi, chỉ tiếc rằng số phận đã ngang nhiên tước đoạt nó đi.

Đốt pháo xong, Biên Nhược Thủy tần ngần đứng nhìn đồng xác pháo rồi nói với tôi: “Bọn mình quét sạch đi.”

Tôi sững người nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Biên Nhược Thủy, khinh thường nói: “Quét cái gì mà quét, ngày mai sẽ có người tới dọn thôi, tiền công của họ cũng từ đây mà ra đó, hiểu chưa?”

Biên Nhược Thủy hơi do dự, rồi đáp: “Vậy chúng ta cũng đừng tạo thêm việc cho họ nữa a!”

Tôi khoát tay: “Thiên sứ giáng trần ơi, tự cậu đi dọn đi, tớ về nhà đây.”

Biên Nhược Thủy thở dài quay vào nhà, tôi còn ngây thơ cho rằng hắn đã bỏ cuộc rồi, không ngờ là quay vào nhà lấy chổi. Tôi có hăm hè, trêu chọc thế nào cũng không có tác dụng, Biên Nhược Thủy vẫn nhẫn nại quét hết đám xác pháo trên đất.

Chớp mắt đã tới hôm giao thừa, hai ngày này trong nhà cũng chẳng có chuyện gì, nhưng chẳng hiểu sao vẫn thấy Biên Nhược Thủy lúc nào cũng bận rộn. Có lẽ là vì tôi cứ chạy ra ngoài chơi suốt, không để ý tới chuyện trong nhà, có lúc Biên Nhược Thủy cao hứng chạy đi tìm tôi nói mấy việc hắn đã làm được, tôi cũng chỉ cười cho qua chuyện vì không tài nào lưu mấy thứ ấy vào trong đầu nổi.

Hôm nay cũng chẳng có việc gì, cả nhà đều ra ngoài đi chơi, tôi đương chuẩn bị ra ngoài, nhìn lại còn mỗi Biên Nhược Thủy ở lại trông nhà, lại không đành lòng bỏ hắn một mình, bèn hỏi: “Cậu ra ngoài chơi không?”

Biên Nhược Thủy đang nghĩ ngợi gì đó, nghe tiếng tôi hỏi thì giật mình một cái, mãi sau mới cười cười đáp lại: “Có!”

Biểu tình xem ra rất vui vẻ, khoảng thời gian này tâm tình Biên Nhược Thủy rất tốt a! Tôi nói gì hắn cũng không từ chối, nhờ hắn làm gì cũng vui vẻ làm hộ, chuyện tốt hắn phần khởi, phiền phức hắn cũng vui vẻ, xem ra tâm lý đã được cải thiện ít nhiều rồi.

“Sao đây? Mấy hôm nay có gì mà vui thế hả?” Tôi khóa cửa lại rồi cùng xuống lầu với Biên Nhược Thủy.

“Cũng không có gì, không có chuyện phiền não thì thấy cái gì cũng tốt thôi.”

Tôi liếc nhìn hắn, hỏi: “Hai ta đi đâu chơi giờ?”

Biên Nhược Thủy khoát tay một cái: “Tùy cậu, đi đâu cũng được, vả lại tớ ít khi ra ngoài, chả biết chỗ nào vui cả.”

Nhìn gương mặt ửng hồng của Biên Nhược Thủy, đột nhiên tôi có cảm giác hắn càng ngày càng xinh đẹp hơn, càng ngày càng khác cái tên Dương Thông Đầu tôi gặp lần đầu. Tuy rằng nụ cười vẫn nhẹ nhàng hồn nhiên như xưa, nhưng nhìn vào lại có cảm giác như bị trúng độc, xem ra tôi thực sự bị biến thái rồi, trước đây thấy loại con trai thanh tú hơn con gái như thế này còn nhìn khinh bỉ cơ mà.

“Sao thế? Đã nghĩ ra được chỗ nào chưa?” Biên Nhược Thủy cất tiếng hỏi.

Tôi giật mình, nói qua loa: “Tớ đang nghĩ mà, đừng vội...”

Hay là cứ tìm mấy nơi hắn thích đi, chỗ tôi muốn đi không hợp với hắn, mà thực tình thì tôi cũng không muốn cho hắn tới. Nghĩ ngợi một lát, cuối cùng cũng chẳng nghĩ ra là nên đi đâu. Tôi nhìn quanh rồi nói: “Bọn mình đi chơi phố đi, nghe nói bên kia có mở một khu phố theo kiểu Trung Quốc cổ, lần trước đi xe qua nhìn cũng đẹp lắm, cậu đi coi không?”

Mắt Biên Nhược Thủy sáng lên hào hứng, nhưng hắn vẫn cố nén lại, bình tĩnh hỏi: “Cậu đi chỗ ấy không cảm thấy chán sao?”

Tôi biết hắn nghĩ cho tôi, bèn đưa tay xoa đầu hắn, “Khinh người vừa thôi nhé? Người như tớ không thể đi bảo tàng, tới triển lãm hay sao. Hơn nữa, chỗ ấy còn có hàng ăn vặt, cùng lắm thì cậu chơi, tớ ăn là được chứ gì?”

“Thế thì được rồi, chúng ta đi nhanh lên!” Biên Nhược Thủy vội bước đi lên trước tôi.

Tôi nhìn Biên Nhược Thủy, cảm giác lo lắng về hắn cũng vơi đi được đôi phần, có lẽ hắn đã khá hơn rất nhiều rồi! Nếu hắn khỏe hơn liệu có phải cuộc sống sau này của hắn ngày nào cũng đầy ắp niềm vui, chúng tôi còn có thể cùng nhau quay lại trường học không...đây là kết quả tốt nhất tôi từng nghĩ tới!

Chúng tôi đi tàu điện ngầm, qua ba trạm mới tới nơi được. Ở chỗ này toàn người là người, có người lớn, trẻ nhỏ, nam có, nữ cũng có...ngõ ngách nhiều, còn có không ít những ngôi nhà xây theo kiểu kiến trúc cổ, chỗ nào cũng trang trí màu đỏ, không khí tết nhất vui vẻ ngập tràn. Nếu không vì trang phục của những người xung quanh, tôi đã có cảm giác như mình đã xuyên không trở về quá khứ rồi.

Biên Nhược Thủy thì chạy qua chạy lại, nhìn cái này, sờ cái kia, nhưng cuối cùng vẫn chẳng mua được thứ gì. Tôi nhìn hắn thở dài: “Cậu không mua cái gì sao? Cậu thích cái gì tớ mua cái đó tặng cho.”

Biên Nhược Thủy chỉ lắc đầu: “Nhìn là được rồi, không cần thiết phải mua, cứ thấy rẻ mà mua thì cũng chả còn tiền đâu.”

Túi tiền của tôi giờ chính là như thế, đột nhiên nhớ lại ngày trước cũng cùng bạn gái đi chơi phố thế này, tiêu bao nhiêu tiền cũng chả còn nhớ rõ nữa, mỗi lần bỏ tiền ra đều giống như một loại nhiệm vụ không làm không được. Nếu lúc ấy không ham sĩ diện, giờ cũng còn giữ được ít tiền mua tặng Biên Nhược Thủy thứ gì đó rồi.

“Thế cậu không thích gì à?” Biên Nhược Thủy hỏi,

“Tớ á!” Tôi đáp bừa: “Ở đây không có thứ tớ thích.”

“Thế cậu thích cái gì?” Biên Nhược Thủy tò mò hỏi lại.

Tớ thích gái đẹp, nghĩ thế nhưng tôi không dám nói ra, chỉ dám vung vít: “Tớ thích một quả bóng rổ bằng da hiệu Spalding, nhưng mãi vẫn không đủ tiền mua.”

Biên Nhược Thủy gật gật đầu: “Chỗ nào bán thế?”

“Chỗ nào bán thì cậu có tiền chắc?”

“Không có!” hần đáp thẳng tuột.

Tôi cười lớn, “Không có tiền thì cậu hỏi làm gì chứ? Muốn tặng tớ chắc!”

Biên Nhược Thủy bị tôi chụp mũ như vậy thì ghen lời, thật đúng là người dễ xấu hổ mà, khiến tôi vui vẻ hẳn lên. Hần im lặng một lát rồi lại nói: “Sau này tớ mà có tiền thì chắc chắn sẽ tặng cậu một quả.”

Tôi không ngờ hần lại có ý đó thật, vội vàng giải thích: “Đừng, đừng, tớ chỉ thuận miệng nói thế thôi, không mua được cũng chẳng sao. Cậu đừng vì thế mà chạy ra ngoài làm thêm đó, tớ không muốn thành tội nhân đâu.”

“Không mà...” Biên Nhược Thủy cười yếu ớt.

“Vậy thì tốt rồi...”

Hai chúng tôi đi loanh quanh một hồi nữa, Biên Nhược Thủy dừng lại trước gian hàng bán giấy cắt rất lâu, tôi chắc hẳn muốn mua mấy cái, lại còn nghe tiếng hần trò chuyện cùng chủ hàng. Tôi đứng cạnh quay ngang quay ngửa, hết nhìn đông rồi lại ngó tây, thế nào lại thấy ngay gương mặt quen thuộc của Trương Kỳ Kỳ, đúng là oan gia ngõ hẹp mà, cứ ra khỏi ngõ là gặp lại ngay người quen.

Tôi quay đầu lại, không nhìn Trương Kỳ Kỳ nữa, cô ta đang đi dạo với một đứa con trai, đương nhiên người đó không phải là Tiểu Vĩ mà là người khác. Nhìn mặt mũi không tới nỗi nào, phải cái hơi thiếu chiều cao. Thật không hiểu nổi loại con gái này, y chang thổi cao su, kéo ra cũng được mà co vào cũng xong, suốt ngày dính vào con trai.

“Đi thôi!” Tiếng Biên Nhược Thủy vang lên cắt đứt suy nghĩ của tôi.

“Cậu không mua à?” Tôi nhìn hần.

“Tớ không mua, tự cắt cũng được!” Biên Nhược Thủy nói giọng tự hào.

Lúc ấy tôi không để ý tới hần nên biểu tình chẳng ra kinh ngạc cũng chả có tí khen ngợi động viên gì cho cam, Biên Nhược Thủy cũng chẳng ý kiến nhiều. Đi thêm một vòng nữa, tới cuối buổi chiều hần đã mua được một cuộn giấy đỏ to.

Về tới nhà đã thấy mẹ tôi đang nhào bột, Biên Nhược Thủy vội vàng cắt đồ rồi chạy đi giúp mẹ tôi, nhìn ánh mắt vui vẻ của mẹ, tôi cũng có cảm giác nhộn nhạo, muốn thử giúp một lần coi sao. Tôi rửa sạch tay, kêu kêu tay mẹ: “Mẹ, con cũng giúp mẹ làm bánh nhé!”

“Mày xê ra kia cho mẹ, bánh này làm ai mà ăn được hả?” Mẹ càu nhàu.

Tôi nhăn mặt, lăm bằm: “Tay con đâu có dính độc đâu, mẹ nhào bột làm nhân rồi thì bánh của con có khó coi sao cũng ăn được mà!”

Mẹ vừa muốn nói thì bị Biên Nhược Thủy ngắt lời: “Dì, dì cứ để cậu ấy làm đi, cháu muốn ăn bánh cậu ấy làm.”

Mẹ nghe Biên Nhược Thủy nói xong cũng chẳng thềm ý kiến gì nữa, còn tôi thì chỉ lo hậm hực, giận mẹ không công bằng mà không để ý tới câu nói của hần.

Tôi ngồi vật vờ khổ sở mãi mới nặn được một cái vỏ sủi cảo, nhìn có hơi giống bánh bao một tí, nhưng bù lại rất là chắc chắn, sẽ không bị rách, nhân sẽ không bị lộ ra. Biên Nhược Thủy làm sủi cảo nhanh hơn tôi gấp mấy lần, cái nào cái nấy đều đẹp như khối kim nguyên bảo, vỏ mỏng nhân nhiều. Chưa đầy một tiếng sau đã làm đủ bánh cho bốn người ăn, nhìn mấy cái bánh sủi cảo to như bánh bao vừa to vừa méo của mình trong lồng hấp, tôi còn có cảm giác tự mãn rằng mình thành công rồi.

26. Chương 26 - Chương 26

Nhà tôi ăn tết năm nay khác hẳn mọi năm vì có thêm Biên Nhược Thủy, lúc ăn cơm chiều, tôi nhìn cả bàn đầy thức ăn thôi cũng đủ thấy no rồi. Nhà tôi có thói quen ăn một ít lót dạ vào chiều tối, rồi tới mười hai giờ đêm ăn sủi cảo. Cảm giác bốn người ngồi quanh bàn ăn có chút khác lạ, giờ này tôi đã tự xem Biên Nhược Thủy như một thành viên trong nhà, chắc hẳn mẹ tôi cũng nghĩ như thế rồi.

“Qua đây, lì xì của hai đứa này!” Mẹ tôi cầm hai bao lì xì đi vào.

Tôi nhanh tay chọn lấy bao dày, còn cái bao mỏng thì đưa cho Biên Nhược Thủy, mẹ nhìn tôi rồi cười khẩy một cái: “Mẹ biết trước là mày sẽ chọn cái bao dày, nên cố ý nhét toàn tiền lẻ ở trong ấy đấy.”

Tôi sững sốt, mở bao lì xì ra nhìn, đúng là nhìn rồi chỉ muốn nghiêng răng cho nát hàm, trong đó chỉ có chừng hai mươi, ba mươi tờ tiền loại mười tệ, mẹ tôi thiệt âm hiểm quá đáng. Không thể để mẹ đắc ý hoàn toàn được, tôi cười hề hề: “Con sớm đoán được mẹ sẽ dùng cách này để chinh con nên mới dành lấy cái bao dày, không để phần thiệt cho Biên Nhược Thủy.”

Biên Nhược Thủy nghe tôi nói vậy thì mỉm cười, cầm bao lì xì nhìn mẹ, nói: “Dì, cháu không thể nhận cái này được...”

Mẹ tôi đã sớm biết được hẳn sẽ nói như thế, cho nên nhẹ nhàng nói với hẳn, rằng đây không đơn giản chỉ là tiền, đây là tâm ý của bà. Kết quả là Biên Nhược Thủy cầm động nhận lấy, cả nhà vui vẻ ngồi vào bàn ăn cơm.

“Hai đứa nói mong muốn đầu năm coi nào!” Ba tôi giờ chén rượu lên nói.

Cả nhà cùng chạm chén, tôi uống một hơi hết cả chén rượu. Nhìn qua Biên Nhược Thủy, thấy hẳn vẫn chưa nói gì, đành phải mở miệng nói trước.

“Con muốn năm sau hai đứa con có thể trở lại trường học, cùng học tập giống như trước.”

Ba tôi trừng mắt nói: “Còn học hành như trước đây thì mày khỏi đi học nữa cũng được đó.”

Tay tôi đang gấp thức ăn đành phải ngừng lại, bất đắc dĩ nói: “Cái giống mà con bảo không phải là cách học của con, mà là môi trường học ấy.”

Ba thôi không nói nữa, vẻ mặt coi bộ rất vui vẻ, mẹ tôi liếc nhìn Biên Nhược Thủy, hỏi: “Nhược Thủy, cháu định làm gì?”

Biên Nhược Thủy nghe mẹ tôi hỏi thì ngẩn người ra, suy nghĩ một lát rồi ngập ngừng đáp: “Cháu chưa có dự định gì cả...”

Không chờ Biên Nhược Thủy nói hết câu, tôi đã ngắt lời hẳn: “Cậu không định cùng tớ quay lại trường học tiếp à?”

Cả căn phòng rơi vào yên tĩnh, sự yên tĩnh mà không ai hiểu rốt cuộc bởi vì sao. Mẹ bới cơm cho cả nhà, ba nhấp nốt ngụm rượu. Tôi đột nhiên hiểu ra được vấn đề ở đây là gì, lẽ nào mẹ tôi không muốn Biên Nhược Thủy đi học cùng với tôi, hay ba mẹ không muốn chi thêm tiền nữa.

Cảm giác được bầu không khí đang trở nên kỳ lạ, Biên Nhược Thủy vội mở miệng nói: “Hôm nay là giao thừa rồi, cháu hát cho chú dì nghe hen! Chắc mọi người chưa từng nghe cháu hát đâu. Nhà cháu bốn phía đều là núi, trước đây cháu hay hát to để nghe tiếng vọng lại. Mà mấy bài hát này chắc mọi người nghe cũng khó hiểu được, toàn là thổ âm cả, hơn nữa phải hát to.”

Bỏ đi, có chuyện gì thì để thương lượng sau cũng được, hôm nay là giao thừa rồi, đừng để cả năm bị đông. Tôi thả lỏng người, cố gắng lấy lại vẻ mặt thoải mái, vỗ tay động viên Biên Nhược Thủy, ba mẹ thấy thế cũng vui vẻ vỗ tay theo.

Biên Nhược Thủy không hề mất bình tĩnh, vốn dĩ tôi cho rằng hẳn sẽ không định hát, ai dè lại hát thật. Bài hát ấy một từ tôi cũng không hiểu được, giọng hát không to lắm, nhưng so với giọng nói ngày thường

của hần thì cũng nghe lớn hơn nhiều rồi. Tôi không hiểu Biên Nhược Thủy đang hát gì, nhưng nhìn vẻ mặt, ánh mắt, động tác thì chắc bài hát này thuộc loại dân ca, cổ nhạc gì đó, tuy nhiên nếu xét quần áo của hần thì chẳng hợp chút nào, tôi cố nín cười, nỗ lực trấn định tới khi kết thúc.

Bài hát của Biên Nhược Thủy làm không khí trong phòng thay đổi, mọi người thoải mái hơn, còn quay sang trêu chọc nhau, ba mẹ thì bắt đầu kể lại chuyện ăn tết khi hai người còn bé. Tôi ngồi cạnh, vừa nghe vừa nhẩn tin, tin nhắn chúc mừng cứ báo tới liên tục, tôi lựa bừa lấy một cái rồi nhấn gửi hàng loạt.

Tôi đã chạy đi mua thêm mấy hộp pháo nữa, pháo mua mấy hôm trước với Lưu Duy đã bị tôi với Biên Nhược Thủy đốt hết sạch mấy hôm trước rồi còn đâu. Khệ nệ mang được pháo xuống lầu tới khoảnh đất trống sau khu chung cư đã thấy cả đám người ở đó rồi. Tôi nghĩ một lát, lại hì hụi đi tìm chỗ nào vắng vắng một chút, năm ngoái tôi khoái cái trò tụ tập lại đốt pháo lắm, nhưng năm nay có Biên Nhược Thủy, tự dưng lại thấy dễ hần một mình với tôi thì tốt hơn là ở chỗ đông người.

Phải sắp xếp mọi thứ cẩn thận khá tốn thời gian, chỗ này cũng không tới nỗi nào, hơi khuất một tý, nhưng cũng có thể phòng chuyện pháo đi lạc. Tôi xem xét kỹ càng một lần nữa thấy không có vấn đề gì mới nhận ra còn thiếu Biên Nhược Thủy. Lẽ ra với cá tính hần, thấy tôi làm gì đều xông vào giúp thì giờ này phải ở đây rồi mới đúng.

Vào nhà, chỉ thấy ba mẹ đang ngồi xem chương trình hài cuối năm, Biên Nhược Thủy không có ở phòng khách. Tôi đẩy cửa phòng hần ra, thấy hần ngồi trên giường, trên mặt đất toàn là vụn giấy bị cắt ra, trên tay còn cầm cây kéo, đang chăm chú làm gì đó.

“Cậu làm gì thế?” Tôi tò mò hỏi.

“Cắt tranh giấy a! Cái này là do mẹ tớ dạy cho, cũng có thể coi là nghề gia truyền được đó. Hồi ấy mẹ tớ rất muốn có một đứa con gái làm bạn cùng, ai dè lại có một đứa con trai là tớ. Nhưng mẹ cũng đối xử với tớ tốt lắm, cắt tranh giấy cũng là do mẹ dạy cho, chỗ này là tranh tớ cắt xong rồi đó, cậu coi thử đi.”

Tôi tiện tay cầm lấy một tranh giấy đã cắt xong, nhất thời sững người, tuy rằng tôi không am hiểu thứ này, nhưng tôi cũng hiểu được rằng, để cắt được như thế này cũng cần tới công phu không hề nhỏ chút nào. Chỉ từ một mảnh giấy tầm thường, qua tay Biên Nhược Thủy một lát đã trở thành những hình dạng sống động không ngờ. Tôi không khỏi lộ ra nét thán phục, Biên Nhược Thủy thấy vậy thì cười vui vẻ, hải lòng chỉ vào đồng tranh giấy, hỏi: “Cậu nhìn cái này coi, cái ở dưới cùng ấy, nhìn đẹp không?”

“Đẹp!” tôi gật gù khen ngợi.

Biên Nhược Thủy nghe tôi khen thì phấn khích hơn hần, cây kéo như gắn chặt vào tay, không ngừng chuyển động. Tôi đứng cạnh Biên Nhược Thủy, một lát sau hần đã cắt xong một cái, đưa cho tôi, mấy phút sau lại cắt xong cái nữa, đưa cho tôi...nổi bất an từ từ dâng lên trong tôi, tay hần càng ngày càng nhanh, ánh mắt nhìn cây kéo càng ngày càng đại ra, vô cùng quen thuộc, một luồng gió lạnh chạy dọc sống lưng, tôi khẽ gọi Biên Nhược Thủy: “Biên Nhược Thủy, cậu làm sao thế?”

Biên Nhược Thủy dường như không hề nghe thấy câu hỏi của tôi, vẫn cắt giấy liên hồi không ngừng nghỉ, tôi sợ hãi, gọi giật: “Biên Nhược Thủy!”

Biên Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn tôi, “Làm sao thế?”

Thấy nhân thần hần đã khôi phục lại bình thường, tôi mới lén thở phào một cái, có lẽ tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Tôi vỗ vai hần, “Đừng cắt nữa, bọn mình đem mấy cái này dán lên rồi xuống dưới lầu đốt pháo đi.”

Biên Nhược Thủy gật đầu, bỏ kéo xuống, cầm tranh dán đầy lên tường rồi lại dán lên trên cửa sổ. Nhìn hần vẫn mỉm cười vui vẻ, tôi nhịn không được mà hỏi: “Biên Nhược Thủy, hôm nay có gì mà vui thế? Đã hát rồi lại còn cắt giấy nữa.”

Biên Nhược Thủy vừa dán vừa đáp lời: “Giao thừa vui vẻ thì cả năm cũng vui vẻ, cũng là muốn kiếm vận may cho năm sau cả thôi. Giao thừa năm ngoái mẹ con tớ giận nhau, cuối cùng cả năm chẳng có tý thuận lợi nào cả...”

Từ lúc hấn tới nhà tôi ở rất ít khi nhắc tới mẹ mình, vậy mà giờ lại nhắc tới, khiến tôi cũng không hiểu chuyện đó có nghĩa là gì. Trong lúc tôi còn suy nghĩ thì cả căn phòng đã được Biên Nhược Thủy phủ đầy tranh cắt giấy, chỗ nào cũng có. Biên Nhược Thủy ngoái đầu nhìn tôi, hỏi: “Thế nào?”

“Đẹp lắm!” Tôi mỉm cười.

“Vậy hai đứa mình đi đốt pháo đi!”

“Còn chưa tới mười hai giờ mà, chờ tới mười hai giờ chúng ta hãy đốt pháo, thế nào nhiệt hơn.”

Biên Nhược Thủy cười khúc khích, gạt đầu, “Tớ rất mong chờ a, một năm mới lại sắp tới rồi.”

Nhìn khuôn mặt vui vẻ của hấn, trong lòng tôi nhẹ hơn rất nhiều, có lẽ những đau đớn năm cũ sẽ theo đêm nay mà biến mất.

Chương trình hài cuối năm rõ chán, tôi miễn cưỡng cùng cả nhà ngồi coi, xem như làm cảnh cũng được, Biên Nhược Thủy ngồi cạnh thì cười tới cười lui, thật không ngờ rằng khiếu hài hước của hấn lại thấp tới như vậy. Ngồi ngáp ngáp dài mãi cũng tới 11 giờ rưỡi, tôi liếc mắt ra hiệu cho Biên Nhược Thủy, hai đứa vội chuồn ra ngoài.

“Chỗ này khác với chỗ hôm trước a!” Biên Nhược Thủy nhìn xung quanh.

“Ừ, chỗ này vắng hơn, chỗ lần trước giờ đây người là người, nhờ may để lạc cậu thì không hay.” Tôi vuốt đầu hấn cười cười.

“Cậu nghĩ tớ là đứa không biết suy nghĩ chắc, chỗ nhỏ như thế thì lạc làm sao được?” Biên Nhược Thủy bặm môi hậm hực.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy hấn biểu lộ nhiều cảm xúc như thế, khác hẳn bình thường nếu không im lặng thì cũng là cười, nếu lời nói về đêm giao thừa là chuẩn xác, vậy thì cuộc sống năm sau của chúng tôi sẽ rất đa dạng, muôn màu muôn vẻ rồi.

Đây đó bắt đầu vang lên tiếng pháo, thỉnh thoảng có pháo hoa bắn lên trời, Biên Nhược Thủy cuống quýt giật tay tôi chỉ trở: “Nhìn đẹp chưa kìa!”

“Năm mới ở chỗ cậu chắc cũng phải có nhà bắn pháo hoa chứ, sao lại vui quá thế hả!”

“Nhà tớ ở nơi hẻo lánh, hơn nữa có nhiều người đi làm ở xa, tới giáp tết mới về nhà, cho nên thường ngày vắng lắm. Tớ vẫn hay thấy nhớ quê mình, tuy nơi đó nghèo, nhưng cuộc sống lúc nào cũng vui vẻ.”

Nhìn ánh mắt đượm vẻ cô đơn kia, tôi không kìm được mà nắm chặt tay hấn, Biên Nhược Thủy không chối từ lại khiến tôi nổi máu trêu chọc: “Không phải cậu bảo giao thừa vui vẻ thì cả năm cũng được may mắn sao? Nếu giờ tớ với cậu hôn một cái, có phải năm sau chuyện gì cũng có thể làm được không?”

Biên Nhược Thủy nhú mồm, gạt tay tôi ra: “Cậu đang nói gì thế hả? Cậu đúng là...ai, sao mà chẳng chịu để ý nói năng gì thế.”

Tôi cười to, vòng tay ôm chầm lấy hấn: “Biểu tình của cậu dễ thương chết đi được, tớ muốn nhìn cậu giậm chân cơ.”

Biên Nhược Thủy hừ một tiếng, đương lúc tôi đang đắc ý dạt dào thì có một cảm giác ấm áp trên môi mình. Tôi sững người ngạc nhiên, Biên Nhược Thủy rướn người, áp nhẹ môi mình lên môi tôi rồi quay đầu đi ngay lập tức, cúi đầu nói khẽ: “Một ngày là được rồi, một năm thì dài quá.”

Tôi nhẹ xoa lên khuôn mặt hấn, có cảm giác ươn ướt, tôi im lặng, Biên Nhược Thủy chỉ lên trời: “Nhìn kìa, pháo hoa chỗ ấy nhìn đẹp thật.”

“Đó là chỗ gần khu trung tâm, năm nào cũng bắn pháo hoa lâu lắm.”

“Thế chẳng phải năm nào cậu cũng được coi miễn phí sao?”

Tôi gõ nhẹ lên đầu hấn, đáp: “Đó là của nhà nước bắn cho dân xem, chẳng lẽ còn muốn thu tiền của cậu chắc!”

“Cũng đúng ha, thế này cũng có cảm giác rất may mắn rồi...” Biên Nhược Thủy thì thầm.

“Câu suy nghĩ cũng chu đáo thật đấy, tớ chưa bao giờ nghĩ tới nơi này đâu.” Tôi bắt đầu sắp xếp lại đồng pháo đặt trên mặt đất.

Biên Nhược Thủy cũng ngồi xuống bên cạnh giúp tôi một tay, vừa giúp vừa nói: “Đó là vì cậu ôm nhiều thứ quá, tất nhiên cũng không thể phát hiện ra nơi nhỏ như thế này được.”

Tôi ngẩng đầu liếc hần một cái, “Biên Nhược Thủy, hôm nay tớ không dám nói mấy câu ủy mị, cậu đã nói rồi mà, hôm nay phải thật vui vẻ mới được.”

Biên Nhược Thủy nghe xong phì cười, “Ai bảo tớ ủy mị hả, tớ này đã nói rồi, tớ không thể làm Biên Nhược Thủy như trước đây nữa, tớ muốn bắt đầu từ hôm nay phải trưởng thành hơn mới được.”

Nói rồi hắn làm một tư thế nhìn ngốc không đỡ được. Tôi nhìn hắn không nín nổi cười, tới nỗi suýt làm đổ cái đài pháo, may mà có Biên Nhược Thủy nhanh tay đỡ lấy. Chúng tôi vừa tán nhảm vừa chuẩn bị dây dẫn, thời gian cũng trôi qua nhanh.

Chỉ một lát sau, xung quanh đã vang lên mấy tiếng pháo lẻ tẻ, tôi cùng Biên Nhược Thủy ra đầu cho nhau, hai bên cùng châm lửa một lúc. Tiếng pháo vang lên to muốn ù cả tai, tôi ngẩng đầu lên nhìn, một mảng màu sắc sặc sỡ, chỉ tiếc là không thể mở mắt ra nhìn được, xác pháo cùng những mạt pháo thi nhau trút xuống đầu hai đứa như mưa. Tôi kéo Biên Nhược Thủy chạy ra chỗ có mái che đứng xem.

Bốn phía đều được chiếu sáng, nhuộm một màu đỏ rực, khuôn mặt của Biên Nhược Thủy cũng đỏ lên, vui vẻ không ngớt. Một chốc bảo tôi xem này, một lát lại kêu tôi nghe cái kia, bởi vì chúng tôi cùng nhau đốt pháo, pháo hoa bắn lên ngay trên đầu hai đứa nên nhìn có cảm giác hoành tráng vô cùng. Tuy năm nào cũng thế này, nhưng nghĩ sao vẫn thấy năm nay đẹp hơn rất nhiều.

Đốt một lượt pháo xong, chúng tôi đốt thêm một đợt nữa, hai đứa chạy đuổi bắt nhau như vịt, có điều động tác của hắn chậm hơn so với tôi. Thấy tôi chạy đi đâu, hắn đều cống quýt đuổi theo tới đó, nhòm thấy mặt cười kinh khủng, nhưng nếu rũ được cái cảm giác nơm nớp lo sợ sẽ làm tổn thương tới hắn ở nơi tôi thì có lẽ còn hạnh phúc hơn nhiều

“Giờ mới mười hai giờ này!” Tôi nhìn lại di động.

Biên Nước Thủy quay lại nhìn tôi, “Câu nói gì?”

Tôi vừa muốn nói thì xung quanh đã vang lên tiếng pháo nổ ã ùng ong hết cả tai. Tôi cúi tới gần tai hắn, cố nói thật to: “Giờ là giao thừa rồi, chúc mừng năm mới, Biên Nước Thủy!”

“Năm mới tốt lành! Tống Thiên Lộ...” Biên Nhược Thủy cũng quay lại chúc mừng tôi, nụ cười trên môi không dứt.

Tôi mỉm cười, nói với hắn: “Còn có mấy cây pháo nữa, tớ đi đốt cho cậu xem nhé.”

Biên Nhược Thủy túm tay tôi lại, nói cái gì đó không thể nghe rõ được, tôi vội ngăn hẳn lại: “Tạm thời đừng nói, tớ đi châm pháo trước đã, nếu để lỡ thì hết cả thú vị mất.”

Tới khi tôi trở lại, pháo hoa màu tím đã được bắn lên, sáng cả một góc trời. Đây là loại pháo hoa tôi thích nhất, pháo hoa bay lên giống như sao băng bay qua bầu trời, vô cùng đẹp mắt, cho nên mới để dành tới cuối cùng. Tôi tới cạnh Biên Nhước Thủy, vỗ nhẹ lên đầu hắn, nói to: “Nói đi, cậu muốn nói với tớ cái gì hả.”

Biên Nhược Thủy nhìn tôi, nói một câu kinh ngạc, tôi không nghe rõ, ghé tai lại gần miệng hắn, bảo hắn nói lại lần nữa.

Tôi vẫn mỉm cười chờ đợi, hơi thở của Biên Nhược Thủy phả lên tai, trong tiết trời giá lạnh đêm nay có chút ấm áp. Tim tôi đập nhanh, thành thịch, thành thịch, nhưng không phải vì hưng phấn, mà chỉ bởi vì căng thẳng.

“Tổng Thiên Lô...me tớ...me...có phải...không còn nữa?”

“ ”

Nụ cười trên môi tôi tắt ngấm khi nghe rõ câu hỏi của Biên Nhược Thủy, tới khi tôi quay đầu định thần nhìn kỹ lại, Biên Nhược Thủy đã nở nụ cười nhợt nhạt nhìn tôi, “Tổng Thiên Lộ, mẹ tớ...mẹ...bà ấy có phải đã mất rồi hay không?”

Tôi nhìn bờ môi hắn run rẩy, như muốn nói, mà cũng như không dám nói ra. Giây lát sau, tiếng khóc như xé nát tâm can vang lên, Biên Nhược Thủy quỳ rạp xuống đất, dường như muốn khóc cho tan cả lực phủ ngũ tạng, khiến trái tim tôi không tự chủ được mà thất lại đau đốn từng hồi.

Biên Nhược Thủy liên tục gọi mẹ, mỗi tiếng kêu dường như muốn cắt đứt tim người khác. Tôi chưa từng có và cũng không hiểu cái cảm giác khi phải thừa nhận đã mất đi người mình yêu nhất, chỉ có thể bất lực đứng đó nhìn hắn, mỗi giây trôi qua tựa như một hình phạt vô hình nặng nề đối với tôi.

Pháo vẫn nổ râm ran, tiếng khóc nức vang lên khe khẽ, tiếng hò hét vui cười đồng thời vang lên cách đó không xa. Tôi thậm chí còn có thể tưởng tượng được khuôn mặt tươi cười của họ đối lập tới cỡ nào với tiếng khóc ở nơi chúng tôi đang đứng đây.

“Vì sao...vì sao lại như vậy? Vì sao...vì sao mẹ tớ...mẹ...ngay cả...ngay cả tiền chữa bệnh...cũng...không có...mẹ! Mẹ...mẹ quay về đi, con không cần đi học nữa...con nói rồi...con muốn....muốn chăm sóc cho mẹ...về với con...mẹ...về đi...”

Tiếng của Biên Nhược Thủy càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng khàn, hơi thở dồn dập. Tôi ngồi xuống ôm chặt lấy hắn, vỗ nhẹ vào sau lưng, khẽ khàng: “Đừng khóc nữa, nếu mẹ cậu mà nghe được thì buồn lắm đấy.”

Tôi không biết hắn có nghe được những lời an ủi của tôi hay không, tiếng pháo xung quanh tắt dần, Biên Nhược Thủy cũng từ từ ngừng khóc, chỉ còn tiếng nức khe khẽ theo nhịp vuốt của tay tôi. Hai đứa ôm nhau ngồi lặng lẽ, đôi môi Biên Nhược Thủy run rẩy, không nói một lời.

“Tớ biết cậu đau khổ, nhưng chúng ta vẫn phải tiếp tục sống, những chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi.”

Biên Nhược Thủy nở nụ cười yếu ớt, cất giọng khàn khàn nói: “Tớ mà khóc rồi thì sẽ không có chuyện gì nữa đâu, chỉ tiếc là giao thừa vốn phải cười thì tớ lại khóc, năm nay lại không được may mắn rồi..”

Tôi xoa nhẹ khuôn mặt hắn: “Còn tưởng sao chứ? Khóc một trận rồi sẽ đem hết những thứ đau buồn ném đi, chúng tớ cậu đã mạnh mẽ lên, đã có đủ can đảm đối mặt, sau này tất cả những chuyện đó chỉ còn là quá khứ thôi.”

“Đúng rồi...tớ đã mạnh mẽ hơn rồi...” Biên Nhược Thủy thì thào: “Cũng tới lúc nên đi rồi...”

“Cậu nói thế là có ý gì?” Tôi nhìn chằm chằm vào Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy hai mắt đỏ hoe, nhưng vẫn cố mỉm cười, khiến cho người khác có cảm giác khó chịu khó tả.

“Tớ đã khỏe hơn rồi, không cần gia đình cậu phải giúp đỡ nữa, thời gian này đã làm phiền mọi người nhiều rồi. Tổng Thiên Lộ, cậu đối với tớ rất tốt, tớ nhất định sẽ không bao giờ quên, kỳ thực tớ hiểu rõ, cậu còn quan tâm tới tớ hơn cả dì. Nhưng dì là người tốt nhất tớ từng gặp, dì không có nghĩa vụ phải nuôi tớ, nếu tớ đã ổn, thì sẽ không ở lại làm gánh nặng cho nhà cậu nữa.”

“Biên Nhược Thủy, sao cậu vẫn nghĩ mình là gánh nặng của nhà tớ chứ?” Tôi ngồi trên đất yếu ớt hỏi lại, giấu mặt ra nhìn hắn.

“Chẳng lẽ không phải sao?” Biên Nhược Thủy hỏi ngược lại, “Tổng Thiên Lộ, cậu nghĩ chuyện gì cũng thực dễ dàng, bởi cậu chưa từng phải nếm trải cảm giác phải tự đi làm kiếm tiền nuôi bản thân. Cậu không biết kiếm sống vất vả cỡ nào, không hiểu được cảm giác phải chiu từng đồng một mà không thể giúp gì được cho người thân. Lúc nào cậu cũng chỉ thấy khuôn mặt tươi cười của mẹ mình, nhưng nỗi vất vả của dì thì ngày nào tớ cũng cảm nhận được. Tổng Thiên Lộ, chúng ta đã ích kỷ quá rồi, lúc tớ đã mất mẹ rồi mới hiểu được mình ngu dại tới cỡ nào, cậu phải đối xử với ba mẹ mình cho tốt, nếu không sau này có hối hận cũng đã quá muộn rồi.”

“Tại sao cậu vẫn không thể coi chúng ta là người một nhà, tại sao cậu vẫn tự cho rằng mình chỉ là một người xa lạ không chút ý nghĩa?” Tôi hỏi lại Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy vẫn lặng lẽ, một lát sau mới chậm rãi đáp: “Chẳng lẽ không phải? Lẽ nào cậu muốn xem tớ là một thành viên trong gia đình của cậu sao, để rồi sau đó tớ được phép ung dung ăn không ngồi rồi?”

“Biên Nhược Thủy, cậu quá xem trọng nguyên tắc của mình rồi, thậm chí còn để nó át đi cả tình cảm nữa. Cậu thực sự muốn rời xa nhà tớ? Cậu muốn cứ như thế mà ra đi sao?”

Biên Nhược Thủy chậm rãi gật đầu, sắc mặt không thay đổi, “Đúng, tớ muốn rời xa cậu, dù không biết mình sẽ đi đâu, nhưng tớ muốn rời xa cậu.”

Đầu óc tôi trống rỗng, cảm giác đau đớn trong tim như bị ai cào xé hiện lên mỗi lúc một rõ ràng, tôi mở miệng, giọng nói khàn khàn, khô khốc: “Cậu nói gì? Nói lại lần nữa xem.”

Khuôn mặt Biên Nhược Thủy lạnh lùng nhưng vẫn trong trẻo không gì sánh được, tựa như những mũi dao làm bằng băng đâm thẳng vào tim tôi. Mỗi hắt mấp máy, từng câu, từng câu nói mà tôi sợ phải nghe nhất tuôn ra rõ ràng, rành mạch.

“Đúng vậy, tớ muốn rời xa cậu, từ cái ngày cậu đi tìm tớ, tớ đã có ý nghĩ muốn rời xa cậu. Nhưng tớ ích kỷ quá, tớ vẫn lún chân vào sâu, muốn được hưởng thụ cảm giác quan tâm của cậu. Mỗi ngày tớ đều tự dần vật mình, tớ là người đồng tính, còn cậu chỉ là người bình thường, tớ không nên để cậu bước chân vào con đường này, con đường này quá gian nan, Tống Thiên Lộ, cậu không đáng phải chịu những thứ ấy. Nhưng tớ không thể khống chế được tình cảm của mình, ngày nào tớ cũng tự giằng co, có nằm mơ cũng muốn cậu có thể yêu tớ, cho nên mỗi lần có cơ hội rời đi, tớ đều ích kỷ mà ở lại...”

“Cậu đừng nói nữa, tớ không muốn nghe!”

Tôi buông một câu ngắt lời hần rồi định đứng lên, Biên Nhược Thủy kéo tay tôi, cầu xin: “Tống Thiên Lộ, xin cậu hãy nghe tớ nói hết, chỉ một lần cuối này thôi, sau này chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa đâu.”

“Có cơ hội hay không không do cậu quyết định.”

“Hãy nghe tớ nói hết đi, tớ chỉ cần xin cậu một lần này thôi...”

Nghe giọng hần, tôi có thể tưởng tượng ra khuôn mặt sau lưng mình khổ sở thế nào, ngoại trừ việc đồng ý, tôi không còn lựa chọn nào khác.

Biên Nhược Thủy cố ép ra một nụ cười, “Việc xảy ra ở phòng tắm hôm cậu say rượu về nhà đã khiến tớ hiểu ra hết rồi. Kỳ thực hôm ấy không phải là cậu nằm mơ, tất cả đều là thật, cậu không hề ép buộc tớ, cậu đối với thân thể con trai không hề có cảm giác. Cậu biết không? Đêm ấy tớ rất vui...thật đấy, tớ cảm thấy vui thay cho cậu, nằm trong phòng cười suốt đêm, tớ vẫn chờ cái ngày mình bị báo ứng, rốt cuộc ngày đó cũng tới rồi. Cho dù tớ có si tâm vọng tưởng thế nào, thân thể vẫn không thể đối gặt được, Tống Thiên Lộ, cảm ơn cậu đã thành thực với tớ, khiến tớ tỉnh ra mà hiểu rằng giữa chúng ta không thể có cơ hội.”

“Sao cậu biết được chúng ta mãi không thể có cơ hội? Làm sao cậu biết được sau này tớ sẽ không thay đổi? Tại sao chỉ vì chuyện đêm đó mà kết luận chúng ta không thể?”

Nước mắt lại rơi, “Tống Thiên Lộ, đừng gạt tớ nữa, tự dối mình thì có thể thành sự thật được hay sao? Là tớ ngây thơ, tưởng rằng chỉ cần tình yêu đơn thuần là đủ rồi, nhưng nếu không có chuyện ấy, không thể kết hợp được với nhau thì tình yêu mất đi ý nghĩa rất nhiều, việc này hần cậu phải hiểu rõ hơn tớ chứ?”

Nhìn hần đau khổ, tôi chỉ có thể yếu ớt nói câu an ủi.

“Tớ thích cậu, thật sự đấy, tớ sẽ không tự dối lòng nữa.”

“Cậu không thích tớ!” Biên Nhược Thủy bình tĩnh nhìn tôi.

Tôi túm chặt lấy cổ áo hần, ép hần phải nhìn thẳng vào mặt tôi, “Cậu dựa vào cái gì mà ép buộc suy nghĩ của cậu vào tớ? Cậu thực sự hiểu tớ sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Cậu chỉ không muốn cô đơn, cậu không muốn thừa nhận cảm giác chống chọi khiến cậu không biết phải làm gì, thế nên cậu mới giữ tớ ở lại để lấp đầy chỗ trống trong lòng ấy. Cậu thực sự yêu tớ sao? Cậu hãy tự hỏi mình đi, giả như tớ trở thành một người bình thường, chúng ta còn có thể quay lại trường học như lúc trước, cậu sẽ không đi tìm bạn gái nữa hay sao?”

Tôi lạnh người, tình cảm của tôi đối với Biên Nhược Thủy lúc nào cũng mờ nhạt, cứ mãi có cảm giác lưỡng lự chần chờ, nhưng vẫn không muốn để mất hẳn một cách dễ dàng, hẳn là người rất có ý nghĩa với tôi.

Tôi cười lạnh, hỏi: “Nếu cậu là người bình thường, cậu có vì một người đồng tính không thân thích làm chuyện này không?”

“Có thể chứ, nếu người ấy là bạn của tớ, tớ cũng sẽ làm như vậy. Tống Thiên Lộ, cậu đừng mắc sai lầm nữa, cậu đừng cố chứng minh thích tớ làm gì, hãy nghĩ chúng ta chỉ là bạn bè bình thường thôi. Cái hồ này sâu lắm, chỉ cần bây giờ cậu quay lại vẫn còn kịp, đừng ép mình tiến tới nữa có được không?”

27. Chương 27 - Chương 27

Tôi lặng lẽ buông lỏng nắm tay, chậm chậm nói với hắn: “Chưa có người nào bắt tớ làm việc tớ không thích.”
“Nhưng cậu không thể nào làm chuyện đó được...”

Đêm khuya vắng vẻ, tiếng nói của Biên Nhược Thủy vang lên rành rọt từng chữ một. Chưa lúc nào tôi cảm nhận được nội tâm phức tạp của Biên Nhược Thủy rõ ràng như đêm nay, hẳn không phải dạng người khiếp nhược như tôi vẫn tưởng, mà là loại người cố chấp, sự tự tôn và chấp nhất trong hắn khiến tôi có muốn lay động cỡ nào cũng không nổi.

“Cậu không thể để mặc ba mẹ được, tớ cũng thế thôi. Tớ không cho phép mình làm hại tới gia đình người khác, mẹ tớ không cho phép, dì cũng không thể nào đồng ý được. Tớ đã chịu nhiều ơn huệ của dì, vì dì, tớ sẽ không đưa con trai dì vào con đường không lối thoát...Tống Thiên Lộ, hãy vì ba mẹ của cậu, đừng tùy hứng nữa được không?”

Tôi cười khổ, lẳng lặng hỏi: “Vì sao...”

Tiếng chuông di động vang lên, tôi nhấn nút trả lời, tiếng mẹ tôi ồn ã vang cả ngoài di động, khiến cả hai đứa đều nghe rõ, bà muốn hai đứa chúng tôi về nhà ngay.

“Vì cậu không chỉ sống cho bản thân mình thôi. “ Cuối cùng Biên Nhược Thủy mới đáp lời tôi.

“Về nhà đi, có việc gì về nhà tính tiếp, ngủ sớm một chút, sáng mai còn dậy đi chúc tết nữa.”

Tôi kéo tay Biên Nhược Thủy đi, hắn cũng không nhúc nhích, tôi quay đầu lại nhìn gương mặt kiên quyết của hắn. Tôi lẳng lặng buông tay hắn ra, nhưng cũng không hề cảm nhận được một chút cảm giác không muốn từ hắn.

“Nếu tối nay cậu không quay về với tớ, tớ sẽ ở trong phòng cậu chờ một đêm, đây là chìa khóa, nếu đêm nay cậu không trở về, chúng ta đường ai nấy đi, từ nay về sau sẽ không có bất cứ quan hệ gì với nhau nữa.”

Biên Nhược Thủy cắn chặt môi, không nói tiếng nào, nhưng cũng không ra vẻ đồng ý.

Tôi vẫn còn một mong ước xa xỉ, cầu cho lúc tôi bước đi bước đầu tiên, Biên Nhược Thủy sẽ đi theo tôi, nhưng mong ước vẫn chỉ là mong ước, tôi không nghe thấy tiếng bước chân, cũng không quay đầu lại nhìn.

Có lẽ tôi đang chơi đánh cược, tình yêu cũng giống như một trò chơi, mỗi người đều lấy thực tâm của mình làm vốn, người thắng cũng là người thua, người thua cũng là người thắng, cho nên trò chơi này cứ kéo dài không bao giờ chấm dứt, cuối cùng hai người chúng tôi đều bị tổn thương...

“Biên Nhược Thủy đâu?” mẹ tôi ra mở cửa, hỏi.

“Đi sau ạ, cậu ấy về ngay thôi.” Tôi nói dối.

Mẹ gật đầu, che miệng ngáp một cái rồi dặn dò: “Mẹ mệt quá, mai còn phải dậy sớm dọn dẹp nhà cửa, rồi còn đi chúc tết nữa, lát nữa Biên Nhược Thủy về thì hai đứa nhớ khóa cửa lại rồi hẵng ngủ nhé, mẹ đi ngủ trước đây.”

Tôi gật đầu, mẹ tôi vịn mình mấy cái rồi uể oải đi vào phòng, bên trong truyền ra tiếng ngáy của ba tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn một giờ sáng, còn sáu tiếng nữa là trời sáng, sáu tiếng nữa hẳn có thể quay về được sao?

Tôi vào phòng Biên Nhược Thủy, bật đèn lên, cả căn phòng dán toàn tranh cắt giấy, đỏ tới nhức mắt. Nếu không phải nhìn thấy cả bốn bức tường toàn một màu đỏ tới vậy, tôi sẽ quên mất hôm nay là một ngày vui tới cỡ nào. Cũng không nhớ mấy tiếng trước mình còn vui vẻ cười đùa, thậm chí còn không dám nhớ tới sự chờ mong ngày này của mấy hôm trước.

Tại sao lại đem tôi lên vách núi rồi lại ném tôi xuống dưới vực? Biên Nhược Thủy nói tôi không chịu thừa nhận sự chống chọi trong lòng mình, chính là cảm giác như thế này sao? Cậu có thể nhẫn tâm để tôi phải chịu cảm giác này sao?

Có thể hẳn còn muốn trở về đây, nếu hẳn có tình cảm, chắc chắn sẽ gạt đi được cản trở trong suy nghĩ. Tôi chậm rãi ngồi lên giường, từ từ bình ổn tâm tình của mình.

Vào lúc này, tôi chán ngán nhận ra: trên giường không có chăn. Tôi lại cái tủ quần áo tuy đã cũ nhưng vẫn còn giữ được nước sơn, mở cửa ra.

Chăn gối đều được xếp gọn đặt ngay ngắn trong tủ. Còn có mấy bộ quần áo hần mượn của tôi, tất cả đều được giặt sạch sẽ, xếp trong ngăn dưới.

Tôi cẩn thận nhìn lại từng thứ một, cảm giác như trong lòng mình đang có thứ gì đó chết dần chết mòn. Không phải hẳn tính sắp xếp mọi thứ thật chu toàn rồi mới đi, đây chỉ là thói quen của hẳn, hẳn vẫn hay dọn dẹp...tôi càng không ngừng tự an ủi mình, không muốn mình bị ngập trong cảm giác tuyệt vọng, tôi biết, nếu mình tuyệt vọng, sẽ không có cái gì gọi là hy vọng còn tồn tại nữa.

Tôi nghe tiếng đồng hồ chậm rãi đổ từng hồi chuông, đứng im lặng nhìn về phía cửa sổ. Giả như bây giờ dưới kia xuất hiện bóng của Biên Nhược Thủy, tôi chắc sẽ dùng cách leo ống nước giống hồi trốn nhà để gặp hẳn để xuống ngay lập tức. Chỉ tiếc rằng đêm yên tĩnh, còn thứ mà tôi mong đợi lại chẳng xuất hiện. Tôi cảm nhận được khóe miệng mình có vị đắng chát, vừa đau đớn, lại như đang tự giễu mình. Tôi rời cửa sổ, không muốn đối mặt với hiện thực ngoài cái khung chữ nhật đó.

Đồng hồ chỉ bốn giờ sáng, không hiểu có phải do ảo giác hay không mà tôi như lúc nào cũng nghe thấy tiếng chó sủa cách đó không xa. Thú nuôi ở khu vực này không nhiều lắm, có thể là bên ngoài đang có gì đó...

Tôi bước dài tới bên cửa sổ, mở cửa ra nhìn xuống dưới. Gió lạnh mang theo hạt tuyết ập đến đập vào mặt tôi, khiến hai mắt rất rát. Tôi vội nhắm mắt lại, lấy tay dụi dụi, cố gắng nheo mắt nhìn lại...chẳng có gì ngoài những tán cây đang xào xạc theo luồng gió, cái lạnh của đêm khiến tôi rùng mình tỉnh táo.

Trời đã nổi gió, thời tiết lạnh thế này rồi, Biên Nhược Thủy, cậu còn có thể đi đâu được đây?

Tôi cảm nhận được mùi máu tươi từ trong miệng mình, trong đầu chỉ toàn tiếng gió ù ù thổi qua. Tôi không suy nghĩ, đi thẳng vào trong phòng lấy thêm áo, vừa mở cửa tủ, một cái hộp đen đã rơi ra.

Trong chiếc hộp giản đơn ấy là một cái hộp nữa được gói gém cẩn thận, còn có một phong thư kèm theo. Không cần mở hộp tôi cũng biết trong đó là gì, tôi cẩn thận bóc phong thư ra, trong đó là một tệp tiền và tờ giấy gấp tư ngay ngắn.

Tổng Thiên Lộ:

Hồi đó tớ đi làm thêm được một ngàn ba trăm đồng, mẹ tớ để lại cho tớ hơn hai nghìn đồng, tớ tự tiết kiệm được hơn bốn trăm đồng nữa. Số tiền này vốn định để lại chữa bệnh cho mẹ tớ, nhưng giờ không còn cần thiết nữa rồi. Còn nữa, hôm ấy dì cho tớ một ngàn rưỡi tiền mừng tuổi, tổng cộng là năm nghìn đồng. Số tiền này tớ không nên lấy, tuy rằng hơi ít so với những sự quan tâm mà gia đình cậu dành cho tớ những ngày qua, thậm chí còn vô cùng thô tục. Nhưng tớ không dám đảm bảo rằng, từ “ngày mai” dành cho tớ,

cho nên tớ để lại tất cả những gì có giá trị, còn việc tớ có thể làm duy nhất chính là không ở lại gây phiền cho gia đình cậu nữa.

Tổng Thiên Lộ, tớ thật lòng mong cậu có thể hạnh phúc!

Biên Nhược Thủy.

Dòng chữ cuối cùng của Biên Nhược Thủy tôi còn nhớ, chính là câu hân từng nói với tôi khi còn ở trường.

“Tổng Thiên Lộ, tớ thật lòng mong cậu có thể hạnh phúc!”

Lúc đó tôi thấy buồn hơn là cảm động, thậm chí còn không ngờ rằng trước đó Biên Nhược Thủy còn bảo: “yêu không giống với thích, thích là thích một điểm nào đó của người ấy, còn yêu nghĩa là thích toàn bộ. Tớ yêu một người cũng chỉ mong người ấy được hạnh phúc thôi.”

Cái thứ tình yêu trong sáng không vụ lợi mà tôi vẫn cho rằng không còn tồn tại vẫn còn trong cậu sao? Biên Nhược Thủy, tình yêu của cậu có thể thực sự chạm tới cảnh giới ấy, không quan tâm tới bản thân mình, ở bên ngoài sống khổ sở cũng không sao, chỉ mong tôi sống đầy đủ hạnh phúc? Cậu có biết, đối với tôi, cái gì mới là hạnh phúc không?

Tôi cầm theo áo, chạy ra khỏi nhà, đèn đường dưới nhà vẫn còn sáng, tôi chỉ những mong sẽ thấy được cái bóng dài trải trên nền đất. Tôi chạy nhanh trên con đường quen thuộc, nếu hân cũng ở đây mà thấy tôi thì chắc chắn sẽ không nghĩ chuyện chạy trốn nữa.

“Tớ rút lại những lời ban nãy, tớ không muốn chúng ta đoạn tuyệt với nhau, cho dù làm bạn bè, hay chỉ là bạn học cũng được...” Tôi hét to về phía con đường không bóng người, đáp lại chỉ có những làn gió lạnh buốt thổi qua những tán cây.

Chính tại nơi này chúng tôi đã từng đốt rất nhiều pháo hoa, góc kia chính là nơi tôi nói câu tuyệt tình đường ai nấy đi, lẳng lặng lấy quả bóng ra khỏi hộp, chậm rãi ôm lấy đi tới tường, ngồi bệt xuống. Quả bóng này là hiệu Spalding làm bằng da, giá hơn một nghìn đồng, không biết kể từ nhỏ tới lớn vẫn dùng một cái hộp bút cũ mềm như hân thì đây là một thứ xa xỉ khủng khiếp tới cỡ nào. Cũng không hiểu tại sao sau 12 giờ khuya mà hân vẫn có thể tới cửa hàng, mua được thứ mà tôi từng thuận miệng nói thích...

Ngay khoảnh khắc tôi ôm cứng lấy quả bóng, ông trời đã cho tôi một thứ, hai chân tôi chạm tới dòng chữ được viết trên mặt đất.

“Nếu tớ đi rồi, sau này sẽ không gặp lại.”

Dòng chữ ấy dưới ánh đèn đường ánh lên sắc đỏ, tôi đưa tay sờ lên từng chữ, từng chữ, cảm giác như tim mình đang bị ai dùng dao mà khắc vào đó. Tôi biết, đó là những từ dùng máu viết nên, là do hân quyết dứt bỏ mọi thứ, để lại cho tôi một vết thương sâu hoắm khó có thể chữa lành. Cái cảm giác đau đớn tới nghẹt thở ấy cũng giống như máu của hân, từng chút, từng chút ngấm vào nơi hai chúng tôi đã từng cười đùa vui vẻ.

Tôi nhẹ nhàng thả rơi chiếc áo bông trên đất, ôm lấy quả bóng đỏ, quay người trở về nhà. Tôi biết, hân ở cách đó không xa, bởi nơi này đã được quét dọn sạch sẽ như thế.

Tôi tới đây chẳng qua cũng chỉ là đem trả lại chiếc áo bông cho một người bạn cũ, lấy đi một phần hồi ức giữa hai chúng tôi, lưu lại cái ảm áp trong đêm cuối cùng. Biên Nhược Thủy, chúc mừng năm mới, nếu rời xa tôi mà cậu có thể hạnh phúc được, tôi nguyện buông tay...

Quyển trung

Ba tháng sau, tôi chuyển trường, lại một lần nữa bắt đầu học hành, cách xa lũ bạn học cũ, nếu chúng nó không liên lạc với tôi, tôi cũng chẳng buồn chủ động đi tìm.

Không hiểu tại sao tôi bắt đầu thấy ghét phải gặp lại bạn học cũ, có thể là vì khoảng thời gian nghỉ học đã tạo thành khoảng cách, khiến chúng tôi nói chuyện cũng thấy gượng gạo, xa cách lạ thường; cũng có thể đó là nơi còn ghi dấu nhiều dấu tích của tôi, mà tôi lại muốn làm tất cả lại từ đầu.

Tiểu Vĩ qua tết đã vội vã tới trường quân sự báo danh, một nam sinh chưa từng được giáo viên để mắt tới, chỉ có sức khỏe là tốt vô cùng, đã trở thành người đầu tiên trong số chúng tôi bước ra khỏi ngôi trường trung học.

Cuối cùng tôi cũng không có vinh dự được “tâng bốc” hẳn một cái, Tiểu Vĩ đi quá nhanh, nhanh tới mức tôi không thể kịp nhớ ra mình đã từng hứa sẽ tới tiễn hẳn trước lúc đi.

Từ sau đêm giao thừa, tôi không chủ động đi tìm Biên Nhược Thủy nữa, mẹ tôi ban đầu còn cần nhằn lải nhải, sau đó thì thưa dần. Có thể bà để ý tôi đang cố né tránh chuyện ấy, có thể bà quen dần đi. Hôm đó tôi uống tới tám viên thuốc ngủ, ngủ li bì hai ngày, tỉnh lại mọi chuyện lại như cũ.

Tôi thường xuyên vào dọn dẹp căn phòng Biên Nhược Thủy đã từng ở, thay đổi vị trí những vật dụng trong phòng, cho tới khi thấy cách bài trí này khiến căn phòng khác hẳn trước kia với chịu thôi. Chỉ là trên tường và cửa sổ vẫn còn dán đầy những bức tranh cắt giấy, ánh nắng thường xuyên chiếu vào đây khiến phần lớn tranh bị bạc màu, biến thành màu hồng sậm, thậm chí còn hơi ố vàng. Những khi tâm trạng không tốt, tôi cũng không dám vào trong căn phòng ấy.

Tôi chuyển tới một trường nội trú, hơn nữa một tháng chỉ được về nhà một lần vào hai ngày cuối tuần. Phần lớn học sinh trong trường đều là thi tuyển vào, cho nên thành tích chung cũng rất tốt, tôi không hiểu tại sao ba mẹ phải tốn cả đồng tiền để chuyển tôi tới đây, vào một lớp chọn của trường, có thể khiến tôi nhận rõ sự chênh lệch trình độ của mình. Lần đầu tiên tôi đi làm bài kiểm tra chất lượng, kết quả là xếp chót toàn khối, hơn nữa còn kém đũa xếp áp chót những ba trăm ba mươi điểm.

Ở trong một lớp chênh lệch trình độ như thế này rồi cũng đạt tới một cảnh giới nhất định, nếu là tôi trước đây thì hẳn sẽ lo lắng bản thân mình có thể sống nổi trong lớp không. Nhưng tới lúc đã rơi vào hoàn cảnh này, tôi phát hiện ra mình hoàn toàn có thể tiếp nhận, thậm chí còn hưởng thụ sự yên bình này nữa.

Chủ nhiệm lớp là một thầy giáo chừng bốn mươi tuổi mà vẫn chưa kết hôn, giáo viên hơn ba mươi tuổi kết hôn là chuyện bình thường, nhưng tới bốn mươi rồi vẫn còn độc thân thì rất hiếm. Học được mấy ngày rồi tôi mới hiểu tại sao thầy lại chưa có vợ, hóa ra thầy mắc bệnh ưa sạch sẽ, ưa sạch tới mức khủng khiếp. Cứ nhìn lớp tôi là đủ hiểu, rèm cửa và tường đều khác những lớp khác, bởi toàn bộ là do thầy bỏ tiền ra thay.

Không chỉ như vậy, lúc thầy giảng bài còn phải đeo bao tay vì rất ghét phải tiếp xúc với bụi phấn, mỗi lần hết giờ học, bao tay đều chuyển thành màu khác, tới hôm sau lên lớp, bao tay lại sạch như mới mua. Vì cái bệnh quái gở ấy mà chuyện trực nhật của lớp tôi rất nặng nề, kẻ xác chương trình học có nhanh chậm ra sao, vệ sinh lớp học không thể không được quan tâm; hơn nữa mỗi học sinh đều phải tự giữ vệ sinh thân thể, nếu chủ nhiệm tới trước cửa lớp nhìn thấy ai quần áo không chỉnh tề, bẩn thỉu thì nhất định đũa đó sẽ ra ngoài lớp đứng. Nữ phải để tóc ngắn ngang tai, thật vô cùng thương cho những bạn nữ trong lớp có tóc dài, vì tiếc, không đi cắt tóc mà bị thầy cầm kéo cắt ngay giữa lớp....

Dù vậy, số học sinh muốn chuyển tới lớp này vẫn rất đông, vì trong trường lưu truyền một câu nói: “Vào được lớp của thầy ấy thì chẳng khác nào vào được trường đại học ngon lành.” Cho nên những học sinh được vào lớp này đều vô cùng tự hào. Kiểu dạy ở trường này là mỗi lớp do một giáo viên phụ trách từ lúc mới vào trường tới khi tốt nghiệp, ba năm liền sẽ không đổi giáo viên, cũng không phân ban, chỉ có học sinh chuyển tới chứ không có chuyện giáo viên chuyển đi. Mà chủ nhiệm lớp chúng tôi là người đã bốn lần liền lập kỷ tích có số học sinh đậu đại học cao đáng ngạc nhiên, phương châm giáo dục của thầy chỉ có một từ – “nghiêm”.

Tôi nghĩ một đũa học sinh chuyển trường giữa chừng như tôi, với thầy mà nói chắc chắn là một đòn đả kích không nhỏ. Tôi vẫn tưởng rằng thầy sẽ tìm cơ hội đuổi tôi ra khỏi lớp, bởi tôi biết rõ, trừ thần thánh ra, không ai có thể tạo ra kỳ tích khiến tôi đậu đại học cả, cho nên sự tồn tại của tôi là chứng ngại cho cái kỳ tích của thầy.

Tôi trở nên an phận hơn rất nhiều, cả ngày ngoại trừ ra ngoài đi vệ sinh thì sẽ không rời khỏi chỗ ngồi. Có khi ngoài lớp truyền tới tiếng cười đùa ồn ã, tôi cũng không buồn chú ý. Ngoại trừ thói quen vào nhà vệ sinh hút thuốc, hầu như tôi chẳng làm gì nữa. Thuốc lá, nói muốn bỏ mà cuối cùng không bỏ nổi, cũng giống như những hồi ức tôi muốn quên.

Tôi cảm giác mình là một cá thể lạc lõng trong lớp này, tôi với bọn họ không có điểm chung gì, cũng giống

chuyện tôi không bao giờ có thể sống cùng với những học sinh gương mẫu. Còn Biên Nhược Thủy lại là một ngoại lệ, hẳn chưa bao giờ đem lại cho tôi cảm giác gương gạo như những đứa học sinh giỏi khác.

“Cậu rất lạnh lùng!” có một ngày cô bạn ngồi cùng bàn nói với tôi như thế.

Cô bạn ấy tên Chung Giai, là một người rất giản dị, kể ra cũng có duyên, nam nữ trong lớp này đều lễ ra chúng tôi, bởi vậy hai đứa ngồi chung một bàn luôn. Nhưng ngồi với Chung Giai cũng chả khác gì ngồi một mình, ngoại trừ lúc khai giảng hai đứa có bắt chuyện qua loa hai ba câu thì chẳng nói gì thêm nữa, cho nên lúc cô chủ động nói chuyện quả khiến tôi hơi ngạc nhiên.

“Thật à?” Tôi cười cười.

Chung Giai cũng mỉm cười, chống cằm lên cán bút, môi hơi bĩu ra: “Ừ, lúc cậu vừa chuyển tới, có đứa đã bảo rằng cậu rất khác người.”

Tôi cười nhạt, uể oải buông bút xuống: “Thì khác là đúng rồi, điểm kiểm tra của tớ bằng một nửa các cậu mà.”

Chung Giai bật cười, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói băng quơ: “Không phải thế, cậu có thứ khí chất rất khác bọn tớ.”

“Khí chất của tớ có gì đáng nói sao?” Tôi hỏi lại, không phải khiêu tẩn, mà bởi vì hiện giờ tôi không thèm để ý tới hình tượng bên ngoài của bản thân, hoàn toàn là một người tẻ nhạt.

“Cậu rất lạnh!” Chung Giai nói rồi cúi đầu đọc sách giáo khoa, không lên tiếng nữa.

Học sinh giỏi quả nhiên là không giống người thường, mới nói chuyện với tôi xong đã có thể tập trung học bài được rồi. Tôi bị Chung Giai khiến cho dở người ra, tôi mà cũng có thể hợp với từ lạnh lùng hay sao? Nếu là bạn học cũ của tôi, chắc chắn nghe xong sẽ cười tới bực ruột ra mắt!

“Thực ra tớ là người hướng ngoại!” Tôi giải thích.

Chung Giai không trả lời, tôi biết cô đã hoàn toàn nhập tâm vào quyển sách, nét mặt nghiêm túc tới cực điểm khiến tôi cảm thấy hơi rờn rợn. Cũng chẳng phải là thần hồn nát thần tính gì cho cam, mà bởi tôi tự nhiên nhớ lại một câu chuyện ma – cô gái ở tòa nhà đối diện. Cô gái đó cả ngày chỉ ngồi bất động bên cửa sổ, không uống nước, cũng không ăn cơm, nhân vật chính vì hiếu kỳ mà đi sang tòa nhà đối diện mới hay rằng bên đó hoàn toàn không có người ở...

Tôi ngồi nghĩ vẩn vơ, ngồi mân mê cây bút, rồi tự mình cười ngớ ngẩn. Chung Giai ngồi cạnh bỗng nhiên lên tiếng: “Cậu không phải là người hướng ngoại, cậu chỉ là người đang điên cuồng, điên cuồng nắm lấy ý niệm của bản thân. Cậu đang trốn tránh việc gì đó, cho nên tự phong tỏa bản thân, nếu giờ có gương ở đây cho cậu soi, cậu cũng không muốn nhìn mặt mình đâu.”

Tôi nhe răng cười, “Con gái quá thông minh cẩn thận không ai dám yêu ấy!”

Tôi hơi ngần ngại, không biết có thể đùa thế này với con gái trong lớp không, nhưng phản ứng của Chung Giai không có gì khác lạ, không đồng tình cũng không phản đối, chỉ tỉnh bơ nói: “Tớ thích coi tiểu thuyết đồng tính hơn!”

“Cậu cũng thích xem cái ấy hả?” Tôi kinh ngạc há hốc mồm hỏi lại.

Chung Giai gật đầu, tỉnh bơ nói tiếp: “Ừ, thích, buổi tối mà không xem tiểu thuyết thì không tài nào ngủ được, hi...không ngờ hả, thực ra bọn tớ cũng giống người bình thường, đầu óc đâu chỉ có việc học hành đâu, tớ rất thích ngồi yên lặng tưởng tượng này nọ, tớ thấy cậu rất giống mấy nhân vật trong tiểu thuyết tớ đã từng đọc.”

“Chính là cái kiểu truyện nhân vật chính hoàn mỹ, lái xe thể thao tới trường, gia đình giàu có, giao du với hắc đạo, thành tích ưu tú, chỉ số thông minh cao ngất ngưỡng, quyến rũ, thu hút con gái nhiều vô số kể nhưng chỉ động lòng với một đứa con trai gốc nghèo?” Tôi dừng dừng nhìn Chung Giai nói.

Không phải tôi đã từng đọc qua loại truyện này, tôi cũng biết thừa thứ đó không dành cho người như mình, chỉ là vẫn còn nhớ rõ lúc còn học ở trường cũ. Hồi đó con trai lớp tôi hay mang AV tới lớp truyền tay nhau,

xem xong thì tụ tập lại bàn nhảm; còn con gái thì đứa nào cũng lén giấu tiểu thuyết trong ngăn bàn truyền nhau đọc, xem xong thì hay nằm dài ra bàn mơ mộng hão huyền.

Chung Giai bị tôi nói trúng thì đỏ mặt, lỏn lẻn cười: “Mấy cái cậu nói là hình tượng thôi, cái bọn tớ cảm nhận được là thứ tình cảm vô cùng mãnh liệt cơ.”

Tôi cười cười, không trả lời cô, Chung Giai rất khéo léo che giấu thần sắc bẽn lẽn của mình, hoặc cũng có thể con người của tôi đơn giản quá, rất dễ bị người khác nhìn thấu.

Từ lần nói chuyện đó với Chung Giai, tôi bắt đầu hiểu cô ấy hơn một chút, mỗi lần giải lao giữa giờ, cô vẫn hay giảng đạo lý cho tôi nghe, đại khái là khuyên tôi đừng nên lãng phí thời gian, chuyên tâm học hành. Tôi và Chung Giai cùng nhau lên lớp, cùng học, cùng đi về, nói gọn là thời gian biểu sinh hoạt hàng ngày gần giống nhau, chỉ khác ở chỗ, cô ấy chăm chú học hành, còn tôi thì chỉ như cho qua ngày.

Có một ngày Chung Giai bắt đầu nhìn tôi nói: “Tổng Thiên Lộ, ngày nào cậu cũng dậy sớm, thức khuya, ban ngày thì ngồi trong lớp chẳng học hành gì cả, cậu không cảm thấy vô vị sao?”

“Sao lại vô vị? Trước đây cả ngày tớ không trốn học thì cũng là ngủ, bây giờ tiến bộ chán rồi ấy.” Tôi lơ đãng nói.

“Thế về bản chất có gì khác nhau hả? Không phải là chẳng thay đổi được chút nào sao? Cậu chẳng hề làm gì cả, cậu đang tự làm lãng phí tuổi trẻ của mình, làm phí phạm tiền của ba mẹ cậu.”

Sau câu nói chối tai kia, tôi bực mình đáp lại: “Thế cậu học ra sao? Cậu vào đại học rồi thì còn nhớ những kiến thức cấp ba à? Rồi tới khi tốt nghiệp đại học thì những thứ đó hữu dụng chắc? Cậu sẽ không lãng phí thời gian à?”

Đó là lần đầu tiên tôi nói lên suy nghĩ của mình, Chung Giai im bặt, chỉ lát sau, tôi nghe thấy cạnh mình có tiếng nấc nho nhỏ vang lên. Tôi không thể chịu được mỗi lần nhìn thấy con gái khóc, trước đây chắc chắn tôi sẽ ngọt nhạt dỗ cho tới khi thôi khóc thì thôi.

Nhưng giờ tôi chẳng buồn dỗ dành làm gì nữa, lời đã nói ra khỏi miệng rồi, có muốn rút lại cũng không thể được, đột nhiên tôi thấy mệt mỏi vô cùng. Tôi không sai, chỉ vô tình đụng chạm tới tôn nghiêm của người có học thức như Chung Giai mà thôi, nước mắt không có nghĩa là nhu nhược, có đôi khi người hay khóc đều hiểu được nước mắt chính là loại vũ khí tốt nhất của mình. Cho nên, tôi chỉ ngồi im mà thôi.

Mấy ngày sau đó, chúng tôi không nói chuyện với nhau, tôi cũng không để bụng suy nghĩ nhiều, chỉ những khi cùng ngồi đọc bài hội thoại tiếng Anh mới nhớ tới chuyện đó. Nhưng bình thường chúng tôi không đọc bài với nhau, Chung Giai cũng không quay đầu sang nhìn, tôi cũng tự hiểu hai đứa không thể nào cùng nhau học kiểu ấy được bởi sự chênh lệch trình độ quá cách xa nhau.

Hôm nay là thứ sáu, ngày được về nhà, đây là lần nghỉ đầu tiên từ sau khi khai giảng, trước khi về, Chung Giai nhét tờ giấy vào trong túi quần rồi đeo cặp, đi ra cổng trường, nhà tôi cách trường khá xa nên ba bảo sẽ đi từ sớm để kịp đón tôi. Tôi len trong đám người, cố tìm bóng ba, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm đánh lộn, tôi để ý ngay tới đám người đứng cạnh cổng trường đang nhìn chăm chăm vào tôi, cả bọn không mặc đồng phục, nhìn cách ăn mặc trông có vẻ như lũ choai choai ăn chơi bây giờ.

Tôi nhét tờ giấy vào trong túi quần rồi đeo cặp, đi ra cổng trường, nhà tôi cách trường khá xa nên ba bảo sẽ đi từ sớm để kịp đón tôi. Tôi len trong đám người, cố tìm bóng ba, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm đánh lộn, tôi để ý ngay tới đám người đứng cạnh cổng trường đang nhìn chăm chăm vào tôi, cả bọn không mặc đồng phục, nhìn cách ăn mặc trông có vẻ như lũ choai choai ăn chơi bây giờ.

Chắc là muốn tính nợ cũ, hoặc không thì là nhận nhầm người, tôi coi như không phát hiện, đi tới bãi đậu xe. Mới ra khỏi cổng trường tới chỗ vắng người hơn, cả đám đó đã lục tục kéo nhau tới phía tôi, thế này thì không phải nhận nhầm người rồi, tôi nghĩ bụng bèn không tới bãi đậu xe nữa mà rẽ qua chỗ nào khuất hơn, đề phòng bị ba nhìn thấy.

Một đám chừng năm, sáu người qua chỗ tôi, số còn lại đều đứng vây xung quanh, tôi dừng lại, đám người cũng dừng theo.

“Mày là Tổng Thiên Lộ hả?” Một thằng con trai mặc bộ quần áo thể thao màu trắng hỏi tôi.

Tôi liếc mắt nhìn hắn, đáp: “Là tao, tìm tao làm gì?”

Hắn quệt tay ngang miệng, làm ra vẻ nhỏ một bãi nước bọt khinh bỉ rồi đi tới trước mặt tôi, hần thấp hơn tôi nửa cái đầu nên phải ngẩng lên, nheo mắt quát: “Tìm mày làm gì hả? Mày nói thử xem nào? Mày dám cướp bạn gái của đại ca tao, giờ còn ra vẻ đáng thương hả!”

Tôi cười lạnh, “đây đã có cháu trai rồi còn giả bộ cho ai coi hả?”

Thằng kia dĩ nhiên không hiểu ý trong câu nói của tôi, một thằng nhóc mặt non choẹt nhăn mày quát tướng lên: “Mày còn nói lung tung gì với hần thể hả?”

Thằng nhóc kia vượt qua đứa mặc bộ thể thao màu trắng, tới ngay cạnh tôi vung nắm đấm lên, nhưng tôi đã sớm đoán ra rồi. Tôi lui về sau một bước rồi giơ chân đá một cái, khiến thằng nhóc lao đảo lui lại. Năm, sáu tên đứng ngoài lập tức chạy tới. Vừa chuẩn bị tinh thần đánh lại thì bỗng nhiên có tiếng còi xe vang lên, tôi nghiêng đầu nhìn, ba từ trong xe ló đầu ra, hét: “Thiên Lộ, về nhà thôi!”

Tôi ngây người ra, ba tôi ở đó từ lúc nào vậy? Năm đứa kia vừa nhìn thấy ba tôi thì không dám tiến lại gần nữa, có lẽ đám này bình thường cũng chỉ giỏi nói mồm, tới lúc đánh nhau thì kéo năm, kéo bảy tới để đánh hội đồng.

Tôi làm như không có chuyện gì xảy ra, đi lại phía ô tô của ba, tên mặc đồ thể thao màu trắng còn làm động tác như muốn chỉ cứ đợi đấy.

Ba tôi về mặt âm trầm, lúc sau vừa lái xe, vừa nghiêng đầu nhìn tôi, hỏi: “Đám kia xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không biết ạ!” tôi lắc đầu, ngả người vào lưng ghế.

Ba không hề nổi giận, chuyện này ngoài dự liệu của tôi, bởi tôi chắc chắn rằng ông đã nhìn thấy cảnh tôi đá thằng nhóc kia một cái rồi. Có thể ông không muốn ngồi trong xe mà la mắng, đợi tới khi về nhà sẽ như cũ, tính ba vẫn hay thích gộp mấy chuyện vào tính sổ với tôi một thể.

Hồi lâu sau, ba tôi bỗng nhiên hỏi: “Thiên Lộ, các con bình thường đi học chắc mệt lắm nhỉ?”

Tôi không ngờ rằng ba sẽ hỏi tới chuyện ấy, thấy tôi ngây người ra ngạc nhiên, tới nửa ngày cũng không nói nổi một câu, liền lắc đầu, nói nhỏ: “Gầy hơn hồi trước rồi, sắc mặt cũng không tốt nữa, lát nữa về nhà bảo mẹ nấu mấy món ngon ngon mà ăn.”

Tôi nhồm người lên, nhìn vào mảnh kính gắn trong xe, mặt tôi có gầy hay không thì tôi cũng chẳng nhận ra, nhưng sắc mặt không tốt thì là thật, râu mép cũng đã mọc lún phún, tôi xoa tay lên hai má, đúng là chả có tý thịt gì cả.

Lần đầu tiên tôi biết rằng ba cũng có để ý tới tôi, thế mà trước đây tôi còn nghĩ cái tính tùy tiện cầu thả của mình được di truyền từ ông. Bây giờ ngẫm lại những lời Chung Giai nói quả thực cũng không sai, tôi càng lớn thì ba mẹ tôi cũng hiểu tôi nhiều hơn, nhưng tôi lại càng không hiểu chút gì về họ cả.

Có lẽ vì một tháng liền không về nhà nên ba mẹ đối xử với tôi như với khách, khiến tôi cảm thấy là lạ. Đang chuẩn bị quần áo đi tắm thì tôi phát hiện căn phòng bên cạnh phòng mình đã đổi khóa, tôi cảm thấy hơi tò mò, sao một căn phòng không có người ở mà còn phải khóa lại chứ, tôi vặn nắm cửa, đẩy nhẹ, không có chìa khóa thì không thể vào đó được.

Trước đây tôi luôn tránh việc phải bước chân vào căn phòng ấy, giờ khi nó đã bị khóa lại thì trong lòng lại cảm thấy có chút thất vọng, căn phòng đó trước giờ không ai để ý tới hết, từ khi hần đi, tôi rất miễn cảm với nơi đó. Có thể đây là ý của mẹ tôi, tôi không biết bà đã biết và hiểu được những gì rồi, tôi nghĩ, nếu mẹ đã gom tất cả những vật kỷ niệm của tôi từ trước tới giờ đặt vào trong ngăn kéo thì ít nhất bà đã hiểu được phải làm gì lúc này.

Bên cạnh có tiếng bước chân đi tới, mẹ nhìn tôi, cười hỏi: “Không đi tắm còn đứng ngây ra đó làm gì thế?”

“Không ạ, con đang nghĩ coi đã cầm đủ quần áo chưa...” Tôi đáp qua loa.

Mẹ không nói nữa, cầm chén nước vào phòng, tôi hít sâu một hơi, cầm quần áo vào phòng tắm.

Ngày về trường cũng là do ba tôi đưa đi, tôi vốn tính đi xe bus thôi, ba không cần đưa đi làm gì. Lúc xuống xe, ba còn nói với tôi một câu: “Đừng cố quá, cứ làm hết sức mình là được rồi.”

Câu nói ấy khiến tôi vừa cảm động, vừa mắc cười, từ sau đợt nghỉ đông, thái độ của ba mẹ đối với tôi đều đã thay đổi. Sự thay đổi ấy không khiến tôi mừng mà còn làm tôi bất an, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy áp lực. Tôi nghĩ mọi việc tốt cuộc đời có nguyên nhân, thế nhưng lý do lại không thể nói rõ ra được.

Lúc soạn sách vở chuẩn bị đi học, tôi mới nhớ tới tờ giấy Chung Giai đã đưa mấy hôm trước, lần vào trong túi quần, vẫn còn, chỉ hơi nhàu nát một chút, tôi móc ra mới phát hiện cả giấy lẫn quần đều bị mẹ tôi tống hết vào máy giặt. Nếu tờ giấy đó vẫn còn đây thì chứng tỏ bà không thấy gì hết, thực ra xem cũng chẳng sao, dù sao thì người như Chung Giai cũng không nói tới chuyện gì đáng để bí mật đâu.

Tôi tới lớp thì mọi người đã đến đông đủ hết rồi, tôi lần nào cũng là người đi muộn nhất. Vẫn giữ thói quen cũ, tôi lần la mượn vở bài tập của Chung Giai để chép. Liếc mắt dò hỏi Chung Giai, cô ngượng ngập nói: “Muốn mượn tham khảo thì cầm đi!”

Tôi mỉm cười, quả nhiên dùng từ “tham khảo” thì tốt hơn.

Trước giờ tự học buổi tối, tất cả mọi người đều đi ăn tối hết, với lớp chúng tôi thì đi ăn cơm tối là một việc khá khó khăn. Căng-tin trong trường cách khu nhà học ít nhất là 400m, chưa kể lớp tôi còn ở trên tầng 6, có đứa vừa nghe tiếng chuông hết giờ đã vội vàng vàng phi ra ngoài, chưa đầy 10 phút sau đã ăn xong đi về, cũng không có ai mua đồ lên lớp ăn. Thế nên mỗi lần tôi thu dọn sách vở chuẩn bị đi ăn đều gặp rất nhiều người quen quay lại lớp, Chung Giai cũng là một trong số đó.

Tôi rất hiếm khi thấy cô ăn, cho nên vẫn hoài nghi liệu cô ta có phải là mình đồng da sắt hay không. Tối nay tôi tính không đi ăn, bài tập chưa làm vẫn còn rất nhiều, phải tranh thủ lúc này chép bổ sung. Chung Giai ngồi cạnh tôi lờ lững gì đó ra ăn, tôi vừa ngẩng đầu lên nhìn đã ngáy ngẩn cả người.

Chung Giai đang ăn một miếng bánh bích quy rất to, loại bán lẻ, loại bánh quy này tôi đã từng ăn qua rồi, hồi trước nhìn Biên Nhược Thủy ăn suốt một tuần nên cũng hiếu kỳ mà lấy ăn thử. Lúc tôi nếm thì bánh đã hơi mềm đi, thậm chí có nhai cũng chẳng cảm thấy vị gì, Biên Nhược Thủy thà ăn thứ bánh ấy chứ nhất định không động vào những thứ đã mua cho tôi.

Tôi nhận ra mình vừa thất thần một lúc lâu, vội vàng cúi đầu xuống chép nốt bài tập, lúc chép xong vẫn còn dư ra năm phút nữa, tôi chép miệng, quyết định xuống dưới mua thứ gì đó ăn được.

Hình ảnh túi bánh bích quy cứ luẩn quẩn trong đầu tôi mãi không thôi, giống như người bị thôi miên, càng lúc càng bị chi tiết ấy ám ảnh. Tôi rẽ vào siêu thị mua lấy một đồng hồ ăn rồi cả đồ ăn vặt nữa, cũng chẳng thèm nhìn xem là mua những gì, tới lúc tính tiền mới phát hiện nữ sinh ở bên cạnh cứ lăm lét liếc nhìn tôi, lúc tôi nghiêng đầu nhìn lại thì các cô đã chạy mất tăm rồi.

Không hiểu ra sao nữa, hồi còn ở trường cũ tôi cả ngày gây chuyện, bị người ta tò mò nhìn theo cũng là chuyện thường tình. Nhưng từ khi chuyển tới trường này, tới sở trường chơi bóng rổ cũng chưa một lần thể hiện, thế mà không hiểu sao vẫn thu hút ánh mắt của người khác. Lẽ nào tôi không giống mấy đứa học sinh gương mẫu? Người ta vừa liếc mắt nhìn qua một cái là biết tôi khác bọn họ.

Cuối giờ tự học, tôi đưa mớ đồ ăn cho Chung Giai đang thu dọn sách vở, nói: “Mua cho cậu ăn đó.”

Chung Giai kinh ngạc nhìn tôi: “Tại sao? Sao lại mua cho tớ?”

“Không biết, thích thì mua thôi!”

Tôi thành thật, thực ra tôi cũng không hiểu tại sao mình lại mua đồ ăn cho Chung Giai, chỉ là tự nhiên rẽ vào siêu thị, rồi cũng tự nhiên mua nhiều thứ đến thế. Mua rồi lại chẳng biết dùng làm gì, tôi thì không ăn rồi, trong cả lớp này lại chỉ quen mỗi mình Chung Giai.

Chung Giai lúng túng, tôi đoán chừng cô nàng không dám nhận, bèn nói gọn lỏn: “Nhiều thứ như vậy mà không chịu nhận giùm cái, cậu không ăn là tớ ném đi đó, dù sao tớ cũng không ăn thứ này.”

“Đừng lãng phí thế!” Chung Giai luống cuống, giằng lại gói đồ ăn: “Cảm ơn cậu, coi như là quà của bạn bè vậy.”

Tôi gật đầu, vốn dĩ tôi đã coi cô là bạn bè rồi, hồi tôi còn ở lớp cũ, ai có cái gì cũng chia cho mọi người cùng ăn, không quan tâm là nam hay nữ, ai lại đi quản nhiều thế chứ.

Kết quả là tới hôm sau, Chung Giai chuyển chỗ, tôi thấy hơi khó hiểu. Thầy giáo chuyển chỗ rất bình thường, chỉ là chuyển cô sang bàn cạnh tôi, hai đứa ngồi một mình ở hai bàn thì trông có hơi kỳ cục. Không phải lý do là tôi làm phiền tới chuyện học hành của Chung Giai đấy chứ? Nhưng không phải đã qua một tháng rồi sao, không thể nào có chuyện ấy được! Hơn nữa, tôi nghĩ Chung Giai cũng không phải dạng người tôi có thể gây ảnh hưởng tới được.

Giờ tự học buổi chiều, chủ nhiệm lớp gọi tôi lên văn phòng, đây là lần gặp riêng đầu tiên của hai thầy trò từ hồi tôi mới vào lớp tới nay. Bình thường thầy giáo ngoài chuyện lên lớp, còn lại đều ở trong văn phòng làm việc, dấu sao chuyện ở lớp cũng không cần giáo viên quản lý làm gì. Hơn nữa thầy cũng là giáo viên xuất sắc, cũng coi như là nhân vật nổi tiếng trong trường cũng được, có bận rộn một chút cũng là chuyện bình thường.

Lúc tôi đi vào, thầy đang ngồi trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, tôi hắng giọng chào, thầy mới biết tôi tới, mở mắt nhìn.

“Tổng Thiên Lộ phải không, thầy vẫn muốn gặp em lâu rồi, hôm nay cố ý bỏ hết mọi chuyện để gặp đây.”

Ngữ khí của thầy cũng có thể coi là ôn hòa, tôi chưa từng một lần tiếp xúc với thầy, cho nên chưa được lãnh hội thứ nghiêm khắc mọi người vẫn hay nói. Vẫn hay nghe nói thầy chủ nhiệm lớp tôi nam nữ gì đều đánh không kiêng dè, vậy thì lần này cho gọi tôi tới, hẳn là muốn xả giận, dù sao cũng đã một tháng rồi.

“Thầy có ba chuyện muốn nói với em, có thể nói lâu đấy, chúng ta cứ từ từ cũng được, em qua đây ngồi đi.”

Thầy chỉ cho tôi một cái ghế cạnh đó, tôi vội vàng đáp ngay: “Thôi thầy ạ, em đứng quen rồi, nếu thầy bảo em ngồi thì em thấy không thoải mái lắm.”

Thầy chủ nhiệm nghe xong liền mỉm cười, cười tới mức tôi nổi hết cả tóc gáy lên. Thầy lại chỉ vào ghế, nói: “Ngồi đi, hôm nay chúng ta chỉ nói chuyện vui thôi, mà nói chuyện bình thường em mà không ngồi thì thầy khó nói chuyện lắm. Em ngồi đi?”

“Vâng vâng...” Tôi vội vàng kéo ghế lại ngồi.

Thầy im lặng giây lát rồi lôi một tờ giấy ra, mở ra đọc lướt một chút rồi ngẩng đầu nói với tôi: “Vậy nói chuyện của Chung Giai trước nhé!”

Tôi gật đầu đồng ý. Tôi biết chắc thầy muốn giải thích chuyện tại sao lại đổi chỗ, rồi nhân đó mà xả hết chuyện của mình.

“Em xem cái này đi...” thầy chủ nhiệm đưa cho tôi một tờ giấy.

28. Chương 28 - Chương 28

Tôi đón lấy tờ giấy, trên đó toàn chữ là chữ, nhưng chữ nào chữ nấy ngay ngắn, dễ đọc. Tôi đọc lướt qua một lần, là thư Chung Giai viết gửi cho thầy giáo. Càng đọc tôi càng thấy có điểm không đúng cho lắm, càng lúc càng thấy kỳ quái, trong thư viết rõ tôi thích cô ta ra sao, tại sao khiến cô cảm thấy không yên, làm sao khiến cô cảm thấy mình không thể sống thoải mái. Hơn nữa, Chung Giai còn khẳng định tất cả không phải nói bừa, tất cả đều là chuyện đã xảy ra giữa hai chúng tôi, chỉ có điều, những chuyện ấy đối với tôi chẳng có gì đáng nói, còn cô ta thì lôi từng cái ra phân tích tỉ mỉ. Chuyện tôi mua đồ ăn cho cô ta cũng được viết ra trong ấy, hơn nữa lại còn là chứng cứ hữu dụng nhất.

“Thầy, em hoang mang quá, trước đây em là đứa thoải mái, lúc nào cũng có thể cười to được, nhưng giờ em làm gì cũng không được thấy tự do như trước nữa. Em nghĩ chuyện cậu ấy theo đuổi em không có gì tốt cả, em lại không thể từ chối lòng tốt của cậu ấy, cho nên em muốn cách xa một chút. Em không muốn thương tổn ai, đây là cuộc sống, không phải tiểu thuyết, em hiểu chúng em không thể tới được với nhau, mà em, cũng không thể cho cái mà cậu ấy muốn, em vẫn còn là học sinh...”

Đó là đoạn cuối, xem xong tôi lạnh hết cả người, có lẽ cái tội đã được định sẵn cho tôi mất rồi. Là nên nói cô ta quá tự kỷ? Hay là nên nói tôi trời sinh đã mang khí chất treu hoa ghẹo nguyệt đây?

“Thầy, em không có gì để nói cả.” Tôi đặt lá thư lên bàn.

Thầy chủ nhiệm nhìn tôi, cười cười: “Thầy biết em không có ý gì cả, thầy biết ánh mắt khi em nhìn cô bé kia, chắc chắn không phải là thích.”

Tôi không ngờ thầy lại nói thẳng ra trước mặt học trò suy nghĩ của mình như vậy, nhưng nếu tính tới khía cạnh là một cuộc trò chuyện giữa thầy trò, ít ra thầy đã cho tôi một ấn tượng tốt. Tôi đưa mắt nhìn thầy, hỏi: “Vậy thầy đưa cái này cho em xem làm gì?”

Thầy rút ra một điều thuốc, rồi rút thêm điều nữa đưa cho tôi: “Em hút không?”

Tôi xua tay: “Không ạ!” đây là một cái bẫy.

“Em từ chối thì thầy cũng biết em hút!”

“Thầy có biết thì em cũng không thể nhận thuốc của thầy được.”

“Em châm lửa cho thầy được không?” Thầy đưa cho tôi bật lửa.

Thật kỳ lạ, tôi tự nhiên lại ở trong phòng làm việc của thầy chủ nhiệm, tự tay châm lửa cho thầy hút thuốc, tôi nhớ những khi thầy lên lớp đều có mùi thơm dễ chịu, là mùi xà bông do tắm rửa thường xuyên mà có, không biết thầy một ngày phải tắm tới bao nhiêu lần để có thể lưu được mùi hương ấy suốt những lúc ở trường.

Thầy vừa hút thuốc vừa nói chuyện với tôi: “Thực ra Chung Giai rất thích em...”

“Thích người khác mà lại bảo người ta thích mình, cô ấy không phải mắc bệnh chứ?” Tôi kích động ngắt lời thầy.

Thầy không để tâm chuyện bị tôi ngắt lời, vẫn bình tĩnh chậm rãi nói tiếp: “Cách nghĩ của mỗi người khác nhau, có người thì sự tự phụ của họ chính là nguồn gốc của sự tự ti. Tuy thành tích học tập của Chung Giai rất tốt, nhưng quan hệ với các bạn cùng lớp không được tốt cho lắm, em xem cô bé tính tình phóng khoáng, lại hay nói cười, thế nhưng bởi hay nói mà không suy nghĩ kỹ nên hay làm mất lòng người khác. Thầy nói với em những điều này cũng không có ý gì, chẳng qua là sợ em hiểu lầm nên mới giải thích rõ nguyên nhân thôi.”

Tôi gật đầu, rồi lại hỏi tiếp: “Vậy sau này em có nên bày tỏ thái độ dứt khoát với Chung Giai không?”

Thầy lắc đầu: “Không cần!”

“Vậy hai việc nữa là gì ạ?” Tôi cảm thấy nhẹ lòng đi, nói chuyện cũng thoải mái hơn nhiều, đúng là thầy tìm tôi nói chuyện bình thường thật.

Thầy liếc mắt nhìn đồng hồ rồi đứng dậy, nói với tôi: “Giờ thầy phải đi họp, tối nay em tới nhà thầy ăn cơm đi, thầy nấu.”

Tôi tròn tròn hai mắt nhìn thầy, thầy ấy không phải nói đùa đấy chứ hả? Mời học sinh tới nhà thầy ăn cơm hả? Mà tự tay thầy ấy làm cơm cho học sinh sao? Hay là thầy ấy ngứa mắt tôi từ lâu, mời tôi tới ăn rồi nhân cơ hội đó hạ độc?

Thầy chủ nhiệm nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, vỗ vỗ nhẹ lên vai tôi, “Nhà chỉ có mình thầy thôi, ăn một mình thì buồn lắm, cho nên bình thường vẫn hay mời học trò tới nhà ăn. Hôm qua ra chợ lại mua được mấy con cua nên nhân thể mời em tới ăn luôn, đừng quên nhé, tám chiều tối qua nhà thầy. Nếu em mà trốn thì có ngồi trong lớp thầy cũng lôi ra ấy, dù sao thì có ngồi trong lớp em cũng có nghe giảng đâu mà..”

Thầy nói xong vội vàng cầm theo tập tài liệu ra khỏi phòng, để lại tôi còn ngồi lại ở như thàng ngốc. Lúc tôi về lớp, túm đại lấy một đứa bạn đang ngồi học, hỏi nó xem có phải thầy chủ nhiệm vẫn hay mời học trò tới nhà ăn cơm không.

“Đúng rồi!” Đứa bạn trả lời, cũng chẳng thèm để ý coi ai đang hỏi, đáp xong lại cầm cúi làm bài tập tiếp.

Hãy còn chưa tin, tôi túm lấy bảy, tám đứa cùng lớp nữa hỏi lại, ai cũng quý lời như vàng, ngoài câu khẳng định ra thì không có lấy thêm một lời nữa. Hỏi chán chê rồi tôi tự rút ra kết luận cuối cùng, chủ nhiệm lớp tôi tính tình kỳ quái. Nghiêm thì có nghiêm đấy, nhưng toàn nói những lời thật lòng với học trò, thầy bảo học sinh đứa nào cũng như con thầy, ai cũng có thể tới nhà thầy được.

Hết giờ tự học buổi chiều, tôi tới nhà thầy chủ nhiệm, thầy ở bên dãy nhà dành cho giáo viên ngay sau ký túc xá nam. Trong nhà sạch sẽ tới mức khiến người ta muốn khùng lên, đồ vật đều là những thứ sáng màu, nhìn chỗ nào cũng không tìm thấy nổi lấy một vết bẩn. Tôi đẩy cửa ra, ngần ngại không muốn vào.

“Vào đi, không sao cả...”

Thầy mặc thường phục, nhìn trẻ hơn tuổi rất nhiều, tôi chọn lấy một đôi dép đậm màu thay vào rồi chậm rãi đi vào phòng.

“Cơm được rồi, qua ăn đi!” Thầy nói vọng ra với tôi.

“Nhanh thế ạ?” Tôi ngạc nhiên, lúc thầy đi họp là tiết cuối của chúng tôi, vừa tan họp về nhà đã làm cơm được ngay rồi sao.

Tiếng thầy từ trong bếp vọng ra, “Ừ, trưa nay thầy đã chuẩn bị hết rồi, giờ về nhà chỉ cần hâm nóng lại là ăn được, em đi rửa tay trước đi!”

Tôi tự giác kiểm tra vệ sinh, chui vào đó rửa tay đủ ba lần sạch sẽ, rồi nhìn lại mình trong gương coi quần áo đã sạch sẽ chưa, để phòng đương lúc sắp ăn lại bị thầy đuổi ra ngoài thì nguy. Cứ nên kiểm tra lại lần nữa cho chắc ăn.

“Mặc cái này vào!”

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh, đã thấy thầy chủ nhiệm đứng chờ sẵn, đưa cho một cái nhìn na ná như tạp dề, tôi há hốc miệng, nhìn thầy thần nhiên mặc vào, vuốt lại cho phẳng nếp rồi im lặng ngồi vào bàn ăn.

Nếu tôi mà sống giống thầy thế này thì chắc chắn sẽ mệt chết, cái gì cũng phải ngăn nắp, chỉnh tề, ăn một bữa cơm mà cũng có cảm giác gò bó như này. Không biết là tác dụng tâm lý hay cái gì mà thậm chí tôi còn nghĩ màu sắc, mùi vị những món ăn này so với của nhà tôi chỉ có hơn chứ không có kém.

Ngồi ăn cơm không ai lên tiếng, tôi ăn được nửa bữa thì không nhin nữa, đành phải đánh tiếng hỏi: “Thầy, không phải thầy có chuyện muốn nói với em sao?”

Thầy ngẩng đầu lên nhìn tôi một lát rồi đáp: “Ăn cơm đi, ăn xong rồi hẵng nói.”

Tôi mừng thầm trong bụng khi nghe thầy nói thế, ăn xong rồi mới nói chuyện thì chắc chắn là sẽ bỏ được tiết tự học đầu tiên tối nay, cho nên tôi cố ăn chậm chậm, tranh thủ kéo dài buổi nói chuyện tới hết tiết hai giờ tự học.

Tôi ăn xong trước, thông thả đặt đĩa xuống rồi cầm lấy khăn tay đặt bên cạnh lau miệng, chờ thầy ăn nốt.

“Chuyện thứ hai là về thành tích học tập của em, thầy hỏi em cái này, em cao bao nhiêu thế?”

Tôi không hiểu chuyện đó với thành tích của tôi thì có can hệ gì, nhưng vẫn thành thật trả lời thầy: “1m82 ạ!”

“Vậy em tham gia vào đội bóng rổ trường ta đi, trường chúng ta đã mở lớp nghệ thuật và lớp thể dục rồi ấy, tuy rằng học sinh ở hai lớp ấy không nhiều lắm, nhưng thành tích thi đại học lại không tồi chút nào. Em có thể chuyên chú vào thể thao rồi thi vào đại học thể dục thể thao cũng được, thành tích trung bình cũng có thể đậu được.”

Tôi cau mày: “Hình như chiều cao của em so với tiêu chuẩn của đội bóng rổ còn thiếu mà? Hơn nữa đây chỉ là ý thích thôi, không thể tính là chuyên nghiệp được, nếu như bảo em đi theo hướng chuyên nghiệp thì em chưa từng nghĩ tới.”

Thầy rót một chén nước, đưa cho tôi rồi chậm rãi nói: “Chiều cao thiếu thì có thể cải thiện được, độ tuổi của em vẫn còn có thể cao thêm nữa, chịu khó rèn luyện thì chuyện đó không thành vấn đề. Thầy đã từng dạy một học sinh trong đội bóng rổ, em ấy cao lên rất nhanh, thầy nghĩ cao lên ít nhất phải tới 7, 8cm.”

Chiều cao không phải chuyện tôi lo lắng, đó cũng chỉ là một cái cơ mà thôi, cái chính là tôi không muốn để thứ đam mê thuần túy của mình bị phá hủy. Đối với tôi mà nói, đó là phương thức xả stress duy nhất, không chỉ tiêu hao thể lực mà còn có thể khiến tôi chăm chú trong lúc chơi, không có tâm trí nghĩ tới chuyện khác nữa.

Có lẽ nhìn tôi hãy còn lưỡng lự, thầy nói tiếp: “Thầy biết em nghĩ gì, chỉ là thầy thấy đây là cơ hội tốt cho em, không phải thầy muốn đả kích chứ nếu xét thành tích học tập, em không có khả năng đột phá. Không phải em có vấn đề về chỉ số thông minh gì, cũng không phải là không muốn học tốt, mà thói quen học của em đã trở thành thâm căn cố đế, giờ có làm gì cũng không thể thay đổi được thói quen đó, nếu chờ tới ngày em có thể thay đổi được thì đã bị những người khác bỏ quá xa rồi.”

“Thầy, thầy rất hiểu em.” Tôi có chút cảm động.

Đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với thầy chủ nhiệm, cũng là lần đầu tiên không có cảm giác khó chịu khi đối mặt với giáo viên. Bởi tìm một thầy giáo phê bình tôi rất đơn giản, nhưng tìm được người phê bình rồi chỉ cho tôi đi ra khỏi con đường khó khăn thì vô cùng hiếm.

“Em hãy nghĩ lại cho kỹ đi, thầy có cảm giác em vẫn đang nghĩ mình đang ở chỗ cao, em cũng nên biết ăn chơi ở nơi này không phải là sành điệu, mà là ngu ngốc. Em có cơ hội thay đổi bản thân mình, nếu không thầy đã không nói với em những điều này rồi. Hãy nhớ, tới khi em bước chân ra khỏi trường rồi em sẽ tự hiểu thôi, thân phận, địa vị của em mới là thứ làm nên tất cả, xã hội này mãi mãi không có hai từ ‘bình đẳng’ đâu.”

Câu nói cuối cùng như mũi dao đâm thẳng vào ngực tôi, khiến tôi phải đối mặt với sự thật. Không phải tôi chưa từng nghĩ tới, chuyện ấy tôi đã nghĩ từ rất lâu trước đó rồi, tới tận giờ vẫn còn suy nghĩ, chỉ là lực bất tòng tâm mà thôi!

Thầy chủ nhiệm gọi điện cho ba mẹ, giải thích rõ tình trạng học tập hiện giờ của tôi, tôi cũng tự ngẫm lại kỹ càng một chút, cuối cùng vẫn đăng ký vào đội bóng rổ. Ngày đầu tiên tập, tôi tới làm quen với các đội viên khác một chút. Lúc giới thiệu tới người đang ném bóng trong sân, hấn vừa ngẩng đầu lên đã khiến tôi sững người lại vì ngạc nhiên, hình như người này đã từng gặp qua rồi thì phải, giấy tiếp theo đã nhớ ra.

Chính là thằng nhóc hôm thứ sáu bị tôi đá cho một cái, còn tưởng hấn là học sinh cá biệt đã nghỉ học, hóa ra cũng là học sinh trường tôi. Lúc này hấn đương trừng mắt lườm, hai bên đều im lặng nhưng bầu không khí vô cùng bất thường.

“Đồng Ba, hai người biết nhau à?” Đội trưởng chỉ vào tôi, hỏi hấn.

Đồng Ba lạnh lùng liếc nhìn tôi, đáp: “Ai lại không biết hấn chứ? Tổng Thiên Lộ, lâu lắm rồi bên lớp chọn mới có một thằng dễ coi như hấn, giờ thì ngay cả báo trường cũng nhắc tới hấn rồi đó.”

“Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, hóa ra người nói tới chính là cậu này hen!” Người đứng bên cạnh hấn phụ họa.

Một lát sau lại có người tiến tới chỗ Đồng Ba, có lẽ là hỏi gì đó, Đồng Ba trừng mắt lườm tôi, nói: “Chính là nó đó!”

Tôi không buồn đáp lại, tìm một quả bóng rổ chơi thử, bỗng nhiên Đồng Ba nói với tôi: “Mày lấy bóng của tao rồi, chỗ này mỗi người đều dùng bóng riêng của mình.”

Biết những lời này là cố ý chọc giận, tôi không thèm để tâm, vẫn tiếp tục đập bóng. Đội trưởng cao hơn tôi tới nửa cái đầu, đến cạnh tôi nhỏ giọng nói: “Tính tình cậu ta vậy đó, cậu đừng để bụng ghen, sau này chúng ta còn phải phối hợp thi đấu nữa đó.”

Tôi gật đầu, cơ bản là cũng chẳng muốn chấp nhận với hấn làm gì, gây hấn với Tiểu Vĩ ba năm trời, độ nhẫn nại của tôi đã tu thành chính quả rồi.

Ngày đầu tiên tôi không học kỹ thuật chuyên nghiệp gì đó, chỉ khởi động, rồi luyện mấy động tác cơ bản với cả đội. Tập cả ngày cũng không có cảm giác mệt mỏi, chỉ là mồ hôi chảy ra như tắm, lúc quay về lớp gặp ngay thầy giáo ở cửa.

“Cảm giác hôm nay thế nào?” Thầy ôn hòa nhìn tôi, hỏi.

Tôi kéo cái áo vắt trên vai xuống lau mồ hôi, đáp: “Được ạ, không có cảm giác gì cả.”

Thầy gật đầu rồi để tôi vào lớp, vì hơi cao nên tôi có thói quen vào lớp bằng cửa sau, chỗ ngồi cũng là ở bàn cuối cùng. Lúc đi qua bàn của Chung Giai, chẳng hiểu sao cô lại đứng lên, lui ra đứng ở phía sau chờ tôi đi qua rồi mới chịu ngồi xuống.

Tôi ngẩn người nhìn lại khoảng cách giữa hai bàn, chỗ ấy chắc phải đủ cho hai người đi qua, rõ ràng là cô đang cảnh cáo tôi không được đụng đến chỗ ấy. Vốn dĩ tôi chưa từng nghĩ tới chuyện này, nhưng lá thư của Chung Giai đã khiến tôi phải đại khai nhãn giới rồi.

Vốn là có người ngồi cùng, giờ chỉ còn lại một mình tôi. Tôi buồn chán quá mức bèn lôi quyển sách giáo khoa từ năm ngoái còn mới tinh ra, lật nhìn từng trang một, nhưng chỉ nhìn hình ảnh, không buồn để ý tới chữ thế nào. Xem hết cuốn xong lại giở ngược lại, cô bé ngồi bàn trước tôi có lẽ nghe tiếng giở sách hơi to liền quay đầu lại nhìn khiến tôi phải ngừng lại, thấy thế, cô bé lại quay lên, một lát sau lại quay xuống, nói:

“Có thể cho tôi mượn sách bạn xem một chút được không?”

Tôi liếc mắt nhìn, uể oải nói: “Tùy, cầm đi bán giấy vụn cũng được.”

Cô bé dĩ nhiên rất vui mừng cầm sách của tôi xem, tôi không biết sao sách của mình mà người khác xem lại vui tới thế, chừng mấy phút sau, cô quay lại, hỏi: “Bạn học lại hả?”

“Ừ!” Tôi gật đầu, hỏi lại: “Làm sao bạn biết được? Sách giáo khoa không phải quyển nào cũng như nhau à?”

Cô che miệng cười rồi nói với tôi: “Cái bạn cầm là sách của lớp 11 a!”

Tôi cười nhạt, “Tôi không để ý, chỉ là nhét đại vào cặp thôi.”

Cô bé nhìn chằm chằm vào cuốn sách, giở từng trang một nhìn chăm chú, cuối cùng ngẩng lên nhìn tôi hỏi thăm: “Có thể cho tôi mượn coi hai ngày được không?”

“Tôi nói rồi, đem bán giấy vụn cũng được, dù sao sang năm lên lớp 11 tôi cũng mua sách mới mà.”

Không có tiếng đáp lại, tôi biết nhịp học của mỗi học sinh trong lớp khác nhau, nhưng đại để là ai cũng đã học trước hết rồi. Nhiều đứa đã bắt đầu học tới chương trình của lớp 12, tôi thật không hiểu mới lớp 10 đã học hết chương trình cấp 3 thì tới trường còn làm cái gì nữa.

Cô bé nói giọng tiếc nuối: “Bạn bỏ đi thật à? Ghi chú trong này kỹ lưỡng như thế, nếu là tôi chắc chắn sẽ giữ lại hết cấp ba đó. Những gì mình tự tích lũy sẽ nhớ rất lâu, nếu sửa lại nữa thì còn rắc rối hơn gấp mấy lần, tôi nhất định phải mang mấy thứ này chép lại mới được.”

Tôi sững sốt: “Tôi chưa bao giờ ghi chú vào sách.”

“Chẳng lẽ không phải sách của bạn?”

Dưới ánh mắt dò hỏi của cô bé, tôi ngờ ngợ, đón lấy cuốn sách, lật một trang ra nhìn kỹ. Lần này không nhìn ảnh nữa mà nhìn tới chữ, đúng rồi, đây là chữ viết tay của Biên Nhược Thủy, sạch sẽ, thanh tú, nhìn nét chữ cũng như người.

Hồi còn ở nhà tôi, Biên Nhược Thủy bình thường vẫn hay giúp tôi thu dọn sách vở, còn những dòng chữ ghi chú này tôi không hề chú ý tới. Những ghi chú, công thức dày đặc bên lề sách không phải là những thuật ngữ khô khan, mà giống như lời giảng nhẹ nhàng khi Biên Nhược Thủy phụ đạo cho tôi. Những chỗ đáng lưu ý cũng dùng bút khác màu đánh dấu vào, nhìn rất tỉ mỉ, cẩn thận, cũng chính vì thế mà mới khiến tôi có cảm giác ra nhìn cũng không phát hiện ra.

“Bạn cho tôi mượn có được không?” Cô bé gơ về mặt cầu xin ra nói với tôi.

Tôi biết cô lo lắng gì, đối với học sinh ở đây, ghi chú của người học giống như vật báu, rất sợ bị người khác lấy mất. Mà nguyên nhân tôi chán chừ không cho mượn lại không hề giống như những gì bọn họ nghĩ.

“Nhất định rồi, nhưng mai tôi cho bạn mượn được không? Tôi nhất định sẽ giữ lời.” Tôi cầm lại quyển sách nói với cô bé.

Cô bé kia chắc hẳn tôi không gạt người nên nở nụ cười tươi cảm ơn tôi rồi lại chăm chú đọc sách tiếp.

Tôi mang toàn bộ sách lớp 11 ra nhìn, lật xem từng quyển một, trên mỗi trang sách đều có ghi chú bằng tay, tôi lại gỡ hết đồng sách lớp 10, trong ấy cũng dày đặc chữ Biên Nhược Thủy, tôi vào học ở đây một tháng trời, chưa từng gỡ sách ra thì sao mà biết được chứ.

Biên Nhược Thủy, cậu thật khờ, tôi thì thảo, cậu biết rõ tôi hiếm khi động tới sách mà vẫn kiên trì viết nhiều như thế này sao, chữ dày đặc, chỉ chút thế này cậu phải viết trong bao lâu? Lúc còn ở nhà tôi, cậu đã làm những gì? Tại sao những lúc tôi không nhìn thấy cậu, cậu lại làm nhiều việc tới vậy chứ.

Cảm giác như tim mình bị ai khoét một lỗ rỗng hoác, khó chịu, đau âm ỉ, giờ tôi có thể hiểu cái cảm giác hối tiếc thống khổ tới mức nào, bởi vậy mà không dám nhớ lại nữa. Tôi sợ mình ngủ sẽ mơ thấy những ngày Biên Nhược Thủy còn ở nhà tôi, giả như hồi ấy tôi ít chơi điện tử đi một chút, giả như tôi ít ra ngoài đi chơi một chút, phải chăng sẽ để ý hẳn được nhiều hơn, ít nhất là không như bây giờ, muốn nhớ lại cũng chỉ là những mảng ký ức nhàn nhạt không rõ nét.

Hết giờ tự học buổi tối, tôi tới sân thể thao một mình, chạy hết vòng này tới vòng khác, mãi tới khi tiếng tắt đèn vang lên, tôi mới nhận ra mình hôm nay không về được. Cảm giác mệt mỏi rã rời khiến tôi nằm lăn ra ngay trên mặt cỏ sân thể thao.

Tối nay tôi nằm ngủ ở chỗ này, mở mắt nhìn lên bầu trời mới nhớ ra giờ vẫn còn là mùa đông, mình vẫn mặc tới hai, ba lớp áo. Tôi còn nhớ có ai đó từng nói, rằng cậu ta thích ngắm trời đêm vào mùa đông, không biết giờ này người ấy có ngắm trời đêm giống tôi hay không.

Này ai đó, tôi nhớ cậu rồi đấy, cậu thực sự không sợ tôi quên cậu sao?

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy vì cái lạnh, cả người đều đau ê ẩm, cứng còng, chân bị chuột rút khiến tôi phải ngồi trên cỏ nhăn mày nhăn mặt vì đau một hồi lâu.

Trường vẫn chưa mở cửa nhưng trời đã tang tảng sáng, tôi ngồi ngẩn ra trên cỏ cho tỉnh ngủ hẳn, rồi lôi điện thoại ra coi giờ. Xa xa có bóng người đi vào sân, nom rất quen, tôi nheo mắt nhìn mãi mới nhận ra là người cùng đội bóng rổ. Năm giờ sáng hàng ngày cả đội phải tập hợp ở phòng thể dục, sau đó mới ra sân tập khởi động.

Đội trưởng từ xa đã nhìn thấy tôi, vẫy tay: “Sao cậu tới sớm thế?”

Tôi đưa tay gạt lại mái tóc, đáp: “Tối qua em ngủ ở đây.”

Mấy người trong đội đều tròn tròn mắt nhìn tôi vẻ nghi ngờ không tin được, còn Đồng Ba chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái mà đi thẳng vào phòng thể dục. Vài người nữa cũng theo hẳn, đội trưởng ngồi xuống cạnh tôi, hỏi: “Sao thế? Hôm qua trèo tường ra ngoài à?”

Tôi dụi mắt đứng lên, sống lưng nhất thời kêu răng rắc, đêm qua không biết chạy bao nhiêu vòng, giờ mồ hôi vẫn còn chưa khô. Tôi nhìn ánh mắt dò hỏi của đội trưởng mới nhận ra anh ta vừa hỏi tôi, đành phải hỏi lại: “Anh vừa nói gì? Em không nghe rõ.”

Đội trưởng giúp tôi phủi cỏ trên người, đáp: “Không có gì, cậu coi mình đi, muốn biến thành cỏ cũng không cần thiết phải ngủ cả tối trên cỏ đâu!”

Tôi theo thói quen thụi đùa anh ta một cái, hai chúng tôi cười vang đi vào phòng thể dục, đội trưởng vừa đi, vừa nói như băng quơ: “Sau này đừng để ý tới Đồng Ba làm gì, gia đình cậu ta có điều kiện, thành tích không tồi, tính tình cũng cao ngạo, không quen bị người khác trên cơ đâu.”

Tôi hừ một tiếng, “Nhà em điều kiện không tốt, thành tích không được, em cũng chẳng trêu vào cậu ta cơ mà?”

Đội trưởng cười cười, đáp: “Phải, kỳ thật cậu chẳng sai chỗ nào cả, muốn trách thì trách cái cô Phó Tử Vân kia kìa, đồ con gái hạ tiện.”

“Phó Tử Vân là ai?” Tôi mờ mịt hỏi lại.

Đội trưởng tròn mắt nhìn tôi: “Cậu không giả ngu đó chứ? Chuyện của cậu với Phó Tử Vân bây giờ đang sốt lảm đó, cậu ngốc tới mức không biết gì hết à?”

Tôi lập tức đứng lại, đội trưởng thấy tôi đứng im cũng dừng lại. Tôi nghiêm túc nói với anh ta: “Cái cô kia em ngay cả nhìn thấy cũng chưa, nếu không phải anh nói cho em biết, chắc tới lúc tốt nghiệp em còn không biết có cô ta trong trường nữa kìa.”

Những người trong đội đã bắt đầu bài tập chạy buổi sáng, đội trưởng nhìn tôi nói: “Cứ vào phòng nghỉ cất đồ trước đi, chúng ta vừa chạy vừa nói cũng được.”

Tôi lại tiếp tục chạy thêm mười mấy vòng quanh sân với cả đội, nếu không phải đội trưởng nói cho tôi biết hết trước sau thì tôi hẳn còn nghĩ hồi ấy Đồng Ba kéo tới đánh tôi vì nhìn tôi không thuận mắt, chỉ kiếm bừa một lý do mà thôi.

Phó Tử Vân là bạn gái của Đồng Ba, chuyện này ai trong trường cũng biết, giáo viên cũng không có ý kiến gì chuyện tình cảm giữa hai người. Một là bởi vì thành tích của Phó Tử Vân ở trường không thứ nhất thì cũng thứ hai, vừa thông minh, tính cách hoàn hảo, lại luôn được lòng các thầy cô giáo, hơn nữa điều kiện gia đình Đồng Ba rất tốt, thành tích cá nhân của hắn cũng thuộc loại chấp nhận được, hai người lại không làm gì đi quá giới hạn, cho nên đối với các giáo viên trong trường, quan hệ tình cảm của Phó Tử Vân và Đồng Ba cũng chẳng cần quan tâm nhiều lắm.

Đội trưởng còn nói cho tôi hay, Đồng Ba đã theo đuổi Phó Tử Vân những ba năm liền, từ cấp hai đã bắt đầu tán tỉnh cô nàng, hồi đầu tháng ba, Đồng Ba quỳ xuống trước Phó Tử Vân tỏ tình mới được chấp nhận, chính thức quen nhau.

“Nghe anh nói thế thì Phó Tử Vân là người rất tốt a! Sao lại mắng người ta là hạ tiện chứ?”

“Cô ta có bạn trai rồi còn tơ tưởng tới người khác, thế không hạ tiện thì là gì?”

Tôi cười cười, nếu theo lời đội trưởng nói thì mấy cô bạn gái của tôi trước đây chạy theo Tiểu Vĩ cũng không phải dạng tốt đẹp gì cho cam rồi, tôi đúng là vẫn còn suy nghĩ phóng khoáng chán.

“Tới bây giờ cậu vẫn không biết Phó Tử Vân thích cậu tới cỡ nào à?” Đội trưởng vừa nói vừa vẫy tay chào người quen.

Tôi lắc đầu: “Không biết, có ai nói cho biết đâu.”

Đội trưởng thở dài một cái rồi vừa chạy vừa bắt đắc dĩ nói: “Đồng Ba ghen tuông vợ vẩn quá, mấy ngày liền nó ăn không ngon, ngủ không yên rồi, thế mà cậu vẫn ở đây an lành như vậy, mạng cậu cũng lớn thật đấy.”

“Phải!” Tôi gật đầu, vận số của tôi đã đảo ngược rồi, trước đây toàn là bạn gái của tôi bỏ chạy theo người khác, giờ tới lượt tôi được bạn gái người ta chạy theo rồi. Tôi cười khổ hai tiếng, tiếc là, bây giờ tôi không còn hứng thú chuyện đó nữa.

Lúc phân tổ luyện tập bóng rổ, đội trưởng còn căn nhắc liên miên với tôi mãi không ngừng, đại khái cũng là chuyện Phó Tử Vân nói không thích Đồng Ba, rồi chuyện Phó Tử Vân trong trường học đồng đánh tới cỡ nào, hút dần ông tới trình độ nào, mặt nhìn rõ là thiên chân khả ái, thực ra trong lòng thì thế nào ấy...Anh ta còn nhắc tôi phải đi coi báo của trường đi, nói là mặt tôi chiếm vị trí lớn lắm, tới mấy trang lận.

Hết giờ luyện tập, tôi mặc thêm áo rồi tới phòng in trong trường, vừa đi vừa hắt xì liên tục, tối qua lạnh muốn cứng cả người lại. Khi đi qua sân thể thao cũng là lúc đương giờ cơm sáng, tôi gặp cũng không ít học sinh đi ăn. Không hiểu tại sao tôi cứ có cảm giác bị người bám theo, trong lòng tự nhiên cảm thấy khó chịu, đúng lúc ấy có hai nữ sinh chạy vượt lên rồi còn quay lại liếc mắt nhìn tôi, tôi đưa mắt nhìn lại thì họ vội vàng chạy đi mất.

Không hiểu vì sao giờ nói tới gái đẹp tự nhiên trong lòng tôi lại có cảm giác muốn né tránh, trước đây làm gì có thể này, nhưng giờ lại nghĩ nếu đẹp thì phiền phức quá. Hay là tại Chung Giai đã lưu lại ấn tượng xấu với tôi, nên giờ tôi như con chim sợ cành cây cong.

Tôi cầm sách đi photo lại, photo hết đồng ấy mất tới hơn 10 đồng, nếu mua sách mới chắc cũng phải được vài quyển rồi. Tôi quay lại lớp, đặt xấp giấy photo lên bàn cô bé từng hỏi mượn rồi quay người thu dọn sách vở.

“Cái này..cái này là..là gì?” cô bé tròn tròn mắt nhìn tôi.

Tôi tỉnh bơ trả lời: “Không có gì, chỉ là tôi không muốn cho bạn mượn sách thôi, thế nên photo ra cho bạn một bản, cho bạn đỡ phải chép lại.”

Cô bé kia một hồi sau mới có phản ứng, nắm chặt xếp giấy photo, nhỏ giọng hỏi: “Chỗ này mất bao nhiêu tiền?”

Tôi ngẩng đầu nhìn, nói: “Không nhớ nữa, cũng chẳng đáng bao nhiêu.”

“Vậy tan học bạn đi hỏi nhé, tôi sẽ trả lại tiền cho bạn!”

“Không cần!” Tôi sốt ruột đáp.

Sau đó cô bé ấy còn nói gì nữa nhưng tôi chẳng buồn nghe, lôi quyển sách giáo khoa ra cố ép mình phải nhìn. Không hiểu vì sao, cứ mỗi lần nhìn những dòng chữ này là lại có cảm giác phải quyết tâm xem cho bằng hết, có thể vì chữ viết vô cùng thân thuộc, có thể là không muốn cho ai đấy phải đau lòng, tuy cậu ta không thể nhìn thấy.

Hết giờ học buổi sáng, Chung Giai đưa cho tôi một tờ giấy, lần này tôi không nhét ngay vào túi quần mà mở ra xem một chút, rồi lựa lúc thuận lợi ném vào thùng rác.

Trên tờ giấy ghi: “Cậu đúng là thừa tiền thật, trước đây tớ cứ nghĩ cậu chỉ muốn dùng tiền theo đuổi người mình thích, giờ đã hiểu thêm rằng cậu còn có thể dùng tiền mua sự đổ kị của người khác. Xin lỗi, đã để cậu thất vọng rồi, tớ không ghen chút nào đâu, cho nên, sau này đừng dùng tiền của cha mẹ làm chuyện vô ích nữa đi.”

Hôm qua đúng là đã mắc cảm cúm rồi, tới buổi chiều, đầu tôi đã mơ mơ hồ hồ, từ lúc chuyển tới trường này, tôi rất ít khi ngủ trên lớp. Nhưng hôm nay tôi không thể khống chế được ý nghĩ muốn ngủ của mình, khi ấy lại là giờ số học của thầy chủ nhiệm.

Ngoại trừ lúc gọi trả lời câu hỏi, còn những cái lúc thầy cũng không buồn nhắc, lãng phí thời gian với tôi. Mãi cho tới khi thầy đi tới bên cạnh dưới ánh nhìn của cả lớp, đập mạnh vào lưng tôi một cái, tôi mới giật mình ngồi thẳng dậy.

Tôi bức nhất là khi đang ngủ mà bị người khác đánh thức, nhưng lúc này, tôi rất khó chịu vì đầu đang đau như muốn nứt đôi ra, thầy chủ nhiệm đứng ở phía sau cả tiếng quát lớn, bảo tôi đứng dậy.

Tôi cắn răng, vẫn ngồi im trên ghế, không nhúc nhích. Thầy giáo sắc mặt ngày càng khó coi, trước đây trong lớp chưa từng có người cãi lời thầy. Cả lớp đều quay lại nhìn tôi chăm chú, trong phòng yên tĩnh chỉ còn tiếng hít thở, thầy chủ nhiệm đứng trước mặt tôi, dùng giọng trầm trầm nói: “Em đứng lên cho tôi.”

Tôi nhìn thẳng vào mắt thầy, nói rành mạch: “Em không đứng lên được!”

“Bốp!” Lỗ tai kêu ong ong, trong phút chốc, mặt tôi đã nóng rần rần, thầy thoáng cái đã túm lấy cổ áo tôi xóc lên, tôi bám chặt lấy cánh tay thầy, cố trụ lại, thầy xanh mặt tăng thêm lực, tôi lão đảo thiếu chút nữa bị ngã từ trên ghế xuống

“Tôi khinh, ông là giáo viên giỏi thì đã làm sao hả? Ông đây cùng lắm là chỉ nhịn được tới đây thôi!” Tôi hét lớn với thầy.

Thật ra lúc tôi ý thức được mình bị một cái bạt tai, đầu đã muốn nổ tung ra như có ai cầm búa đập mạnh vào, tôi không quan tâm người đang đứng trước mặt mình là ai, hấn xông lên đánh tôi thì tôi phải đánh lại. Thầy chủ nhiệm lớp tuy đã lớn tuổi, nhưng khí lực vẫn không giảm, chúng tôi xông vào túm lấy giằng co nhau khiến học sinh cả lớp chỉ biết ngáy người ra nhìn, cả lũ suốt ngày chỉ biết ca tụng thầy giáo thương yêu học sinh, nhưng rốt cuộc cũng chẳng có ai đứng ra ngăn cản.

Tôi gạt mạnh tay ra, thầy giáo đứng cách tôi không xa, thở hổn hển. Tôi vơ hết sách vở trên bàn nhét vào cặp rồi hăm hăm đi ra khỏi lớp. Tiếng thầy giáo đằng sau hét lên bắt tôi đứng lại, bảo tôi sau này đừng có hối hận.

Tôi ngó lơ, cứ thế đi thẳng một mạch xuống dưới lầu, dọc đường đi chẳng gặp ai, tôi đeo lại cặp sách rồi ra khỏi cổng trường. Trường này tới bảo vệ cũng không có. Mà đại khái cũng là do không khí học tập ở đây vô cùng tốt, xuất hiện một đứa học sinh trốn học như tôi chắc cũng là dạng hiếm gặp.

Tôi qua bên kia đường, nghĩ xem nên đi đâu bây giờ.

Về nhà? Ba mẹ dù có thương yêu tôi tới cỡ nào đi nữa cũng không thể nào hiểu cho hành động chống lại giáo viên của tôi được. Hơn nữa, để vào được lớp này, ba mẹ tôi đã phải nhờ tới nhiều mối quan hệ, tốn cả đồng tiền mới được.

Vừa nghĩ đến đó, tôi đã hiểu hết hoàn cảnh của mình, tôi nhìn trái phải một hồi, chọn đường nào ít người qua lại mà đi. Chỉ cần có đường thì tôi sẽ đi, hết đường thì rẽ qua một hướng khác, cứ thế đi mãi.

Bỗng nhiên thấy cả người mệt mỏi vô cùng, không phải bởi mình không có chỗ nào để đi. Mà là cuộc sống hiện giờ khiến tôi cảm thấy chán ghét; im lặng, dối trá, lạnh lùng, thực thà... cả cái ngôi trường ấy đều nói tới chuyện của tôi, mà thậm chí Phó Tử Vân là người nơi nào tôi còn chả biết; sống trong ký túc xá một tháng trời, nhưng vẫn không nhớ được tên bạn cùng phòng; luyện tập vất vả hàng ngày, ai cũng kêu mệt, tôi thì một chút cảm giác cũng không có...

Giống như lúc này tôi còn hằm hằm tức giận, nhưng giờ nghĩ lại thì thấy thật vô nghĩa, tại sao lại phải như thế chứ? Tự tôn của mày đáng bao nhiêu tiền? Mày làm như thế ngoài việc bị đuổi học, tiếp tục chuỗi ngày ăn không ngồi rồi thì còn có thể làm gì nữa? Đôi khi tôi không thể không tự hỏi chính mình, trừ việc ăn và ngủ, tôi còn làm việc gì chứng tỏ mình vẫn còn sống?

Hết đường rồi, tôi cười khan, đi về hướng bắc.

Di động trong cặp rung lên, tôi biết đó là ai, không phải ba mẹ tôi thì cũng là thầy chủ nhiệm lớp, không còn người thứ ba. Tôi vẫn đi, di động trong cặp vẫn kiên nhẫn đổ từng hồi chuông, tôi tính ném luôn cái cặp nhưng lại không nỡ vì vẫn còn sách ở trong, đành cố nhịn, lôi di động ra nhìn.

Dãy số lạ, thế này thì chắc chắn là thầy chủ nhiệm lớp rồi, dù sao thì học sinh tự ý bỏ học cũng là trách nhiệm của thầy giáo. Tôi nhấn nút nhận cuộc gọi rồi bình tĩnh alo, chờ bên kia đáp lại.

Đầu bên kia im lặng, không có tiếng trả lời, nếu không phải tín hiệu trực trặc thì là do người ấy cố ý không nói. Tôi lại hắng giọng, alo thêm mấy tiếng nữa, nhưng người kia vẫn tiếp tục im lặng, tôi sốt ruột, nói gần giọng: “Không nói gì thì tôi cúp máy đây, nếu tín hiệu không tốt thì nhấn tin lại.”

Bấm nút ngắt cuộc gọi rồi mà bên kia cũng không gọi lại, cũng không gửi tin nhắn, nửa tiếng sau, tôi lại lôi di động ra, xem lại dãy số lạ kia. Hóa ra là số điện thoại cố định, nhưng dãy số trước số điện thoại khá dài nên lúc đầu tôi còn tưởng nhầm là số di động.

Tôi dừng người lại, trong đầu nháng lên một ý nghĩ hoang đường, tay run run nhấn nút gọi lại, bên kia không có ai bắt máy. Tôi gọi tới tổng đài nhờ xem giùm dãy số ấy, tổng đài đáp đó là số điện thoại công cộng. Tôi tắt máy, chậm rãi đi dọc theo con đường.

Tôi không biết mình đang bị điện hay sao nữa, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy hồi hộp không ngớt, có thể là tôi đã đoán sai, người này chắc gọi nhầm số, hoặc cũng có thể là lũ bạn cũ. Nhưng những lý do này không đủ để nén lại tâm trạng đang kích động của tôi, giống như biết rõ rằng mình đang mơ mộng hão huyền, nhưng vẫn không thể nhận được mà tiếp tục mơ ước.

Đi qua trạm điện thoại công cộng nào tôi cũng để mắt kiểm tìm, mỗi lần không phải là người tôi đang tìm thì lại thấy buồn. Tôi nghĩ hành động này của mình không khác kẻ điên là bao, thành phố lớn như thế này, nếu chỉ cần làm như vậy đã gặp được người ta thì đúng là ông trời đã cho tôi hưởng ưu đãi quá lớn rồi.

Đi tới khi người mệt mỏi rã rời, tôi mới tìm một siêu thị mua lấy hai bình nước lạnh uống, đang tính cất di động lại vào trong cặp sách thì đã thấy một túi nilon đặt trong đấy. Tôi kinh ngạc vì không hiểu tại sao lại có thứ này trong cặp mình, mở túi ra mới phát hiện trong đó toàn là thuốc trị cảm cúm, nhức đầu.

Ít nhất là có người lặng thầm quan tâm tới tôi, nếu như là cậu, tôi nghĩ chắc mình đã vui tới phát rồ lên rồi, nhưng nếu người ấy không phải là cậu, tôi cũng cố ép mình nghĩ đấy là cậu mới thôi. Một tháng trôi qua, không giây phút nào là tôi không tự gạt mình như vậy.

Nếu sớm biết chỉ cần nghĩ như thế cũng có thể khiến tâm trạng mình vui hơn thì tôi đã không để Biên Nhược Thủy đối mặt với sự thực. Tôi hít sâu, nhấn nút gọi cho thầy chủ nhiệm, chắc bây giờ thầy đang ngồi ăn cơm trong căn nhà sạch không một hạt bụi của mình rồi.

“Em nhớ về trước giờ tự học buổi tối, thầy sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện này.”

Tôi biết thầy đang gạt tôi, nhưng vẫn bắt xe bus đi về trường. Thầy đứng đón tôi ở cổng trường, vừa thấy tôi xuống xe đã vẫy vẫy tay ra hiệu tôi qua đó.

Gương mặt thầy rất bình thản, nhưng tôi không ngờ câu đầu tiên thầy nói với tôi lại là câu xin lỗi: “Lúc này là thầy sai, thầy nóng quá nên mới đánh em.”

Tôi thực sự không biết nên đáp lại thế nào, không hiểu thầy đang có ý gì, với hành động của tôi lúc ấy, bất luận là với giáo viên nào đi nữa cũng đâu tới lượt thầy phải nhận lỗi, huống hồ thầy đã có tiếng là đánh học sinh không cần lý do rồi.

“Lúc ấy cả lớp đều nhìn chúng ta, em có chịu oan ức thì chờ tan học hãy trình bày riêng với thầy, đang giờ lên lớp mà chống đối thế thì mất mặt cho tôi quá. Không thì cuối tuần này em qua nhà tôi ăn cơm nhé, tôi làm món ngon bù cho em vậy.”

Nhìn biểu tình cầu hòa của thầy, tôi chỉ biết giơ tay lau mồ hôi lạnh, sao hôm nay làm chuyện tốt quá vậy, tôi cũng chẳng để bụng mà quên đi.

Quả thực, mấy ngày sau đó, thầy chủ nhiệm không nhắc lại chuyện hôm đó với ai, trong lớp vẫn giữ thái độ bình thường với tôi, nhiều khi tôi không muốn tới nhà thầy ăn cơm, thầy liền đem cơm hộp tới trường đưa cho.

Túi thuốc trong cặp và dây số điện thoại xa lạ hôm ấy không có ai nhắc tới, tất cả đều quay trở lại bình thường, nhưng cuộc sống của tôi bắt đầu có chuyển biến, chậm rãi, từ từ...

Trong đội bóng rổ của trường, trừ tôi với thành tích học tập vô cùng thê thảm ra thì ai cũng được coi là khá khẩm, mà theo ý tôi là khá xuất sắc. Trường tôi đối với các lớp năng khiếu cũng có đãi ngộ tốt, nghe nói vào kỳ nghỉ hè thường có giải thi đấu, nếu thành tích khá còn có thể được huấn luyện viên mời đi ăn nữa.

Quan hệ của tôi với Đồng Ba vẫn còn trong giai đoạn âm thầm, giả như có tác nhân châm ngòi vào, hai chúng tôi chắc chắn sẽ không yên lành như bây giờ. Và hai tuần sau đó, tôi được diện kiến khuôn mặt Phó Tử Vân trong truyền thuyết, cũng bình thường, ít nhất là cũng thuộc vào tầm trung trong số những cô bạn gái tôi đã từng quen. Có lẽ bởi vì Phó Tử Vân có quá nhiều điểm xuất sắc nên mới khiến nàng nổi tiếng tới như vậy.

Phó Tử Vân học bên chuyên văn, nghe nói từ lúc vào trường tới giờ chưa lần kiểm tra nào đứng dưới vị trí thứ ba, lúc thành tích tốt nhất thì điểm kiểm tra đứng nhất toàn trường, gần như là tuyệt đối, lúc thành tích không tốt cũng chỉ cách điểm người đứng thứ hai một chút thôi.

Không những thế, cách học lãng tử của nàng còn làm cho người khác ghen hơn, lên lớp, ăn ngủ nghỉ rất bình thường, lúc hết giờ thì chỉ nghe thấy mỗi tiếng cười đùa, trêu chọc bạn của nàng trong lớp mà thôi.

Nếu chỉ bởi thành tích tốt, thêm nhan sắc dễ coi thì Phó Tử Vân cũng không thể coi là đáng ngưỡng mộ được. Cái làm người ta nghĩ thế về nàng chính là điều kiện gia đình, mỗi ngày đều có xe hơi đưa đón, hơn nữa, nhà nàng lại ở trong khu biệt thự sang trọng, giữa ngôi trường đầy học sinh nghèo khó này thì chuyện đó rất đáng ngưỡng mộ.

Lúc nghe những lời người ta kể về nàng, trong đầu tôi chỉ có hai ý nghĩ, ý nghĩ thứ nhất là người như thế tôi thấy quen ghê gớm, sau mới nhớ ra, Phó Tử Vân này giống hệt mấy nhân vật chính trong mớ tiểu thuyết đồng tính Chung Giai hay đọc, chỉ thay đổi mỗi giới tính mà thôi; ý nghĩ thứ hai là người như thế sẽ chết sớm, không phải tôi trù ẻo gì cho cam, mà từ hồi còn nhỏ mẹ tôi vẫn hay dặn rằng, không nên thêm muốn cuộc sống giống những người quá xuất sắc, những người như thế thường không sống lâu.

Đợt kiểm tra chất lượng thứ hai tôi tự nhiên cảm thấy mình tiến bộ rất nhiều, tuy là vẫn xếp chót bảng, nhưng số điểm cách người ngay phía trên đã được rút ngắn đi rất nhiều. Lẽ nào thầy chủ nhiệm lớp có tà chú gì đó? Bình thường tôi ít khi nghe giảng, chỉ thỉnh thoảng mở sách ra đọc lướt vài lần, nhưng đầu óc tôi không tập trung nổi, có cố nhồi nhét cũng không thể vào được, cái này lẫn với cái kia là chuyện thường. Cho nên tôi nghĩ mình có học cũng không khá nổi, giờ lại có bước tiến bộ nhiều tới thế, không khỏi cảm thấy vui sướng.

Lần đầu tiên tôi để ý thăm dò điểm tuyển sinh của mấy trường đại học thể dục thể thao, điểm tuyển về thể thao không rõ lắm, nhưng điểm văn hóa khá thấp. So với thành tích lần kiểm tra gần đây của tôi cũng không hơn là bao, phát hiện này khiến tôi thấy hưng phấn, cảm giác cuối cùng cuộc sống cũng có màu sắc hơn.

Khi cầm bóng rổ tới sân tập, tôi để ý một bảng danh sách màu đỏ thẩm dán trên tường, bèn liếc nhìn một cái, vừa hay thấy cái tên Phó Tử Văn, cũng bởi lẽ cái tên này xuất hiện khá nhiều. Không chỉ đứng nhất môn văn, mà còn đứng hàng top các môn khác, người như thế này đúng là đáng để người ta ao ước.

Tôi vừa nghĩ vừa tới sân bóng rổ, bỗng nhiên đằng sau có người gọi tên tôi, vừa quay đầu lại đã thấy một nữ sinh lạ hoắc chạy tới.

“Phó Tử Văn nhờ tớ đưa cái này cho cậu!” Cô ta dúm vào tay tôi một bức thư.

Sau buổi tập, tôi ngồi nghỉ dưới bảng ném bóng, chợt nhớ tới bức thư hồi nãy bèn thuận tay mở ra đọc. Nhìn ánh mắt ngờ vực xen lẫn đố kỵ của Đồng Ba, tôi mới nhớ hồi xưa mình cũng từng có ánh mắt như thế, không biết hồi đó Tiểu Vĩ có cảm giác sung sướng như tôi bây giờ không.

“Tiết tự học thứ ba này em sẽ trốn tới cầu Hồng đợi anh, anh đến đó nhé.”

Thật mạnh mẽ, tôi thầm than một tiếng, tiện tay vò tờ giấy rồi ném vào thùng rác gần chỗ Đồng Ba đang ngồi. Thỏa mãn nhìn gương mặt hần chuyển sang màu xanh, bỗng nhiên nghĩ vu vơ, rằng Đồng Ba còn thu hút tôi hơn là Phó Tử Văn.

Nhìn lại di động, đã qua giờ hẹn nửa tiếng rồi mà tôi còn chưa tới cầu Hồng. Nói không chừng giờ này nàng vẫn còn đứng đợi ở đó, giả thử người đứng đợi ở cầu Hồng ngày hôm nay không phải Phó Tử Văn mà là một học sinh bình thường khác thì chắc chắn sẽ phải hứng không ít bài giảng đạo của giáo viên rồi!

Quả thực Phó Tử Văn vẫn đứng ở đó đợi tôi, thấy nàng, tôi đành nhoẻn miệng cười trừ, nàng thấy tôi tới thì không có chút tức giận, trái lại còn mừng rỡ reo lên: “Anh tới thật sao?”

“Không phải em muốn thế à?” Tôi đáp.

Phó Tử Văn cười cười, không ra vẻ như tôi vẫn hay nghĩ, ngược lại, còn rất tự nhiên, hòa nhã. Hai chúng tôi nhanh chóng làm quen, đứng trên cây cầu duy nhất trong trường nói chuyện hơn hai tiếng liền, ngay cả tôi cũng phải giật mình tại sao lại nói chuyện hợp tới vậy.

Mãi tới khi tôi thấy đói mới ngừng câu chuyện lại, “Anh mời em đi ăn.”

Phó Tử Văn suy nghĩ một lát rồi ngẩng đầu nhìn tôi, cười nói: “Nhưng em không muốn tới căng-tin ăn, nếu anh mời em thì phải tới chỗ nào tốt tốt cơ.”

“Vậy chắc hôm nay không được rồi, chờ tới ngày nghỉ rồi anh mời em đi vậy.”

Phó Tử Văn cau mày: “Thôi mà, em muốn đi bây giờ, chúng ta cứ trốn đi, không ai để ý đâu.”

“Không được!” Tôi xua tay, “Em đừng bắt anh vi phạm nội quy, nếu biết anh kéo em trốn học, hiệu trưởng chắc chắn sẽ thông báo tới nhà chúng ta đó.”

Phó Tử Văn vội vàng đáp: “Không đâu, lúc về em sẽ lo liệu hết, đảm bảo không xảy ra chuyện gì cả.”

29. Chương 29 - Chương 29

Đã thế thì tôi không còn cơ hội từ chối nữa, hai đứa lên ra ngoài qua một cái cổng nhỏ sau trường. Tôi để Phó Tử Văn chọn nơi muốn đi, nàng ngó đồng ngó tây một hồi rồi chỉ vào một hàng cháo ven đường: “Đi ăn cháo đi anh, chỗ ấy chỉ cần mười đồng là ăn no rồi.”

Tôi bật cười, nói: “Dù anh không cung phụng nổi tiểu thư như em cũng không tới mức để em chịu khổ thế đâu.”

Phó Tử Vân nghe vậy liền xùi mặt xuống, rầu rĩ đáp: “Anh nghĩ đi đâu thế, em chỉ muốn buổi tối ăn cái gì nhẹ nhàng một chút, dù sao em cũng đang muốn giảm cân mà!”

Nhìn khuôn mặt thon gầy của nàng, tôi hiểu nàng chỉ nói những lời ấy để tôi không phải khó xử mà thôi. Hai đứa vui vẻ mua hai bát cháo quẩy rồi vừa ăn vừa nói chuyện, mãi tới khi chủ quán cháo hết nhẫn nại nổi, mặt đỏ sặc thì hai đứa mới chịu trả tiền đi chỗ khác.

Phó Tử Vân quả thực rất mạnh mẽ, lúc về trường, chỉ cần nàng nói vài câu đã khiến gương mặt thầy chủ nhiệm lớp tôi từ xanh sang đỏ. Nàng nói chỉ cần quen với tôi thì một tháng có thể khiến thành tích của tôi đi lên, nếu lời này từ miệng người khác thì có thể coi là nói mơ, nhưng là từ miệng Phó Tử Vân nên cũng có trọng lượng hơn hẳn. Thầy chủ nhiệm ý vị thâm trường liếc nhìn tôi, rồi không truy cứu nữa.

Đây là lần trốn học tối thứ hai của tôi từ khi chuyển tới trường mới. Lần thứ nhất là do tôi theo lời mời mà đi, lần thứ hai không những đi theo lời hẹn mà còn nắm được tay mỹ nhân của trường. Không vội vàng, không rung động, tôi cứ như thế, nàng cũng như thế, dường như mọi chuyện diễn ra là điều đương nhiên. Chúng tôi như đôi vợ chồng đã cùng chung sống với nhau hơn chục năm, chỉ là không hề trải qua những tháng ngày sóng gió, chỉ có sự êm đềm mà thôi.

Sau hôm ấy, Phó Tử Vân đi học cùng với tôi, tôi có cảm giác từ giờ phút này mình sẽ trở thành kẻ thù chung của tất cả lũ con trai trong trường, có đôi khi trên đường đụng phải một thằng con trai nhìn ngu ngu dần dần, nhưng vẫn cố tỏ ra là mình tiêu sái lắm. Bọn họ thường vây quanh Phó Tử Vân than thở: “Bạn ác quá, bạn làm thế là giết không ít con trai trong trường này đấy.”

Lúc ấy Phó Tử Vân sẽ dùng vẻ mặt tinh nghịch mà đáp lại rằng: “Là do các cậu không chịu nắm bắt cơ hội, lúc tôi còn một mình thì ai cũng tránh ra thật xa!”

Ai tới bắt chuyện với nàng cũng không một lần từ chối, bất luận là lũ con trai tới chơi hay nói chuyện phiếm, nàng đều nhiệt tình đáp lại. Nhưng Phó Tử Vân không phải người thích mập mờ, chơi thì có thể, nhưng nghiêm túc thì không, vệ tinh xoay quanh nàng thì nhiều, nhưng từ đầu tới cuối, nàng không hề có ý định khác, chúng tôi cũng chẳng cần phải dùng cách gì để thử lòng đối phương.

Đôi khi nàng cũng cố tình cười nói với bọn con trai rồi sau đó lại giận dỗi hỏi tôi: “Anh không thấy ghen sao?”

Tôi thành thực trả lời: “Không!”

Nhìn vẻ mặt ỉu xiu của Phó Tử Vân, tôi đành châm thêm một câu nữa: “Em giỏi giang như thế này, ai cũng muốn có em, thế mà em lại chọn anh, tự hào còn chẳng kịp ấy chứ, em đừng giận nữa đi mà.”

Chỉ cần một lời nói dối ấy của tôi cũng khiến nàng cảm thấy vui vẻ, có đôi khi tôi phải thừa nhận rằng, hầu hết khoảng thời gian quen nàng rất vui vẻ. Nàng coi trọng cảm nhận của tôi, cũng rất khéo cư xử nên từ lúc hai đứa quen nhau tới nay chưa từng cãi cọ bất hòa, cho nên cũng có thể coi mối quan hệ này là dài nhất từ trước đến nay.

Có hôm nàng ra về thần bí nói với tôi: “Tổng Thiên Lộ, em đối với anh là nhất kiến chung tình, anh có tin không?”

“Không!” Tôi lắc đầu, không phải là cố ý trêu chọc nàng mà là tôi thực sự không tin.

Phó Tử Vân chỉ cười, rồi chỉ vào một thân cây cách đó không xa: “Lúc ấy anh đang xách hành lý, đứng ở đó, em đi ngang qua anh, anh liếc nhìn em một cái, chỉ cần cái liếc mắt đó thôi đã khiến em thích anh rồi, anh không biết ánh mắt của anh lúc đó có bao nhiêu cô đơn đâu, tới khung cảnh xung quanh cũng khiến ánh mắt đó đẹp hơn nữa...”

“Em đang đọc thơ đấy à?” Tôi cắt đứt mạch suy tưởng của nàng.

“Để em nói hết đã!” Phó Tử Vân hậm hực.

Tôi nhẹ áp môi mình lên môi nàng, lần đầu tiên thấy Phó Tử Vân đỏ mặt, đúng là một mỹ nhân. Tôi véo nhẹ mũi nàng, nói: “Sau này hăng nói được không, giờ anh học kém lắm, nghe không hiểu gì đâu...”

Từ khi tôi và Phó Tử Vân quen nhau, Chung Giai không còn nói chuyện với tôi nữa, có đôi khi gặp phải ánh mắt căm thù của cô, tôi cũng chỉ giả lơ cho xong chuyện.

Cái làm tôi ngạc nhiên chính là phản ứng của Đồng Ba, tôi vẫn chờ tới ngày Đồng Ba bộc phát nộ khí, kết quả là tôi đã tự tay châm ngòi nổ trước mà hắn cũng không có phản ứng gay gắt gì, cái này không phải vì hắn hết hứng thú rồi đấy chứ?

Sau này hỏi Phó Tử Vân, nàng thần nhiên đáp: “Em cảnh cáo cậu ta không được tới gây phiền phức cho anh, nếu không em sẽ tuyệt giao.”

Đúng là một cô gái lợi hại, tôi thầm cảm thán trong lòng. Nếu tôi mà là Đồng Ba, bị người ta dùng cách này làm điều kiện áp chế thì dù có thích nàng tới đâu cũng không chịu nuốt trôi mối hận này. Mà cần gì đợi tới lúc này, có khi chỉ cần biết nàng phản bội, tôi sẽ bỏ ngay, không ngoái lại mà coi nàng thế nào nữa. Nhưng thật may vì tôi là Tống Thiên Lộ, còn Phó Tử Vân sẽ không bao giờ cho tôi cơ hội để làm điều ấy.

Tôi không hỏi, cũng không quan tâm đến khoảng thời gian Phó Tử Vân và Đồng Ba quen nhau. Hầu hết thời gian hai chúng tôi bên nhau như bạn bè bình thường, ngoại trừ những lúc đi chơi bên ngoài, phần lớn chỉ nắm tay nhau, lâu lâu mới ôm một cái, dấu sao trong trường cũng không cho phép hành vi đi quá giới hạn.

Tôi bắt đầu quen với cuộc sống có mặt Phó Tử Vân, chúng tôi cùng nắm tay nhau đi học, đi ăn, tôi cao hơn nàng một cái đầu, nàng lại thuộc dạng nhỏ người, người khác nhìn vào vẫn hay trêu hai đứa là anh em. Có khi tôi quên, nàng sẽ len lén giạt tay áo tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt như muốn nhắc nhở, những lúc như thế, tôi sẽ nắm chặt lấy tay nàng rồi cười thật tươi.

Mỗi lần tập luyện, Phó Tử Vân hay chuẩn bị cho tôi một bình nước và một cái khăn thơm thơm, lắm lúc sẽ tặng tôi thứ gì đó be bé xinh xinh, lúc rảnh rỗi sẽ giảng bài cho tôi, nàng giảng bài không khác giáo viên là mấy, thường thì tôi chỉ cần nghe một lần là có thể hiểu, hơn nữa, nàng chưa từng phải soạn bài, cầm lấy sách của tôi đọc sơ qua đã biết tôi đang vướng mắc chỗ nào...

Một tháng trôi qua, thành tích của tôi thực sự có bước chuyển biến, dù vẫn chưa đạt được điểm tuyển sinh môn thể thao, nhưng điểm văn hóa bù vào cũng có thể đậu vào một trường khá. Chỉ có sự chênh lệch giữa tôi và Phó Tử Vân là không thay đổi, chỉ khi nhìn vào bảng xếp hạng thành tích toàn trường, tôi mới giật mình, hóa ra người này là Phó Tử Vân.

Với sự tiến bộ của tôi, thầy chủ nhiệm chỉ khen hời hợt vài câu, thái độ này khiến tôi thất vọng ít nhiều. Bởi dù có sao đi nữa, thì người mừng nhất phải là thầy mới phải, tôi tiến bộ đồng nghĩa với việc chứng minh cái danh giáo viên giỏi của thầy.

Có lẽ khi việc học tập của tôi đã đi vào quỹ đạo thì trách nhiệm phải quan tâm tới tôi đã hết. Thầy không còn mời tôi tới nhà ăn cơm nữa, chỉ thỉnh thoảng ăn theo Phó Tử Vân tôi mới có thể có may mắn được thưởng thức tay nghề nấu nướng của thầy lần nữa.

Có điều tôi vẫn cảm thấy hứng thú với một người như thầy, vẫn hay ngồi đoán coi tại sao tới lúc này mà thầy vẫn chưa kết hôn, cũng chưa từng nhắc tới bạn gái, từ lúc thấy ánh mắt thầy dành cho Phó Tử Vân, tôi nghĩ thầy cũng có điểm nào là không giống đàn ông đâu.

Cũng đơn thuần là bởi lòng hiếu kỳ, tôi lấy số điện thoại di động khác nháy vào máy thầy xem sao.

Tôi tự xưng mình là phụ nữ, hơn nữa còn lấy một cái tên nghe rất khiêu khích, kết quả không nằm ngoài dự liệu, thầy chủ nhiệm nhắn tin lại tìm hiểu tôi, nhiều khi chủ đề nói chuyện của chúng tôi sến tới mức chỉ nghe thôi đã thấy mắc ói, nhưng thầy vẫn nhiệt tình nhắn lại.

Sấm vai được nửa tháng, quan hệ của “tôi” và thầy chủ nhiệm đã tiến thêm một bước, lúc này thầy rất nghiêm túc, đôi khi sẽ nói chuyện nghiêm chỉnh, có khi thầy sẽ kể về chuyện diễn ra quanh mình, trong đó cũng có cả chuyện về học sinh. Đối mặt với sự nghiêm túc tới đáng sợ này, tôi bắt đầu cảm thấy có chút tội lỗi, mỗi lần học giờ của thầy, tôi đều có cảm giác lo sợ sẽ có lúc mình bị lộ là người phụ nữ vẫn hay trò chuyện với thầy.

Thêm một tuần nữa, thầy chủ nhiệm nhắn một tin, muốn gặp mặt “tôi”. Tôi giật mình, nhưng cũng nhắn lại, “Không, bây giờ không thể được, vẫn chưa tới lúc.”

“Tại sao? Có gì bất tiện à? Không phải chúng ta cùng thành phố sao?”

“Không phải, giữa chúng ta còn một bức tường ngăn cách, nếu không dỡ bức tường này xuống, chúng ta vẫn chưa thể gặp mặt nhau.” Đây là một câu trong lá thư Phó Tử Vân từng viết cho tôi, tôi y chang vào.

Bên kia mãi không có hồi âm, tôi chắc hẳn bên kia đang tính xem có cách nào thuyết phục được tôi không, kết quả đợi mãi vẫn không có tin nhắn. Giờ tự học buổi chiều, thầy chủ nhiệm hiếm khi đến lớp xuất hiện, đi vài vòng quanh lớp, tôi làm như không có chuyện gì, chỉ chăm chú đọc sách, tiện thể quan sát nét mặt của thầy. Lúc tôi ngẩng đầu nhìn cũng là lúc thầy đang khéo léo nhìn tôi, ban đầu tôi giật mình sợ, nhưng sau lại thấy biểu tình thầy bình thường, bèn an tâm cúi đầu đọc sách tiếp.

Chẳng biết thầy tới cạnh mình lúc nào, thấy cái thân hình cứ đứng mãi ở chỗ mình, tôi bỗng nhiên nổi lên một dự cảm không mấy tốt lành. Thầy cầm di động, bấm một tin nhắn rồi đưa tới trước mặt tôi, tôi nhìn qua màn hình, trong đó là dòng chữ: “Bức tường mà em nói là Phó Tử Vân sao?”

Cái lão hồ ly này thật đúng là..., việc này tôi còn chưa dám cho Phó Tử Vân biết, sợ nàng không giữ mồm giữ miệng mà đem chuyện này truyền ra ngoài. Kết quả là lại bị thầy đoán được, tôi thở dài sườn sượt, ai oán liếc nhìn thầy.

Thầy dẫm lên chân tôi một cái, cố ý dùng lực nhấn mạnh rồi tươi cười nói, “Tổng Thiên Lộ, từ lúc nào em trở nên đáng yêu thế hả? Lẽ nào bị Phó Tử Vân cảm hóa rồi?”

Tôi cắn răng không kêu, thầm nghĩ đây chỉ là muốn nhắc nhở thầy tìm vợ nhanh một chút, chỉ vì một tý tự do mà làm tuyệt hậu thì không đáng chút nào. Nhìn thái độ hung hăng ai oán của tôi, thầy chủ nhiệm chỉ cười.

Sau vụ ấy, thỉnh thoảng thầy vẫn hay nhấn vào số kia của tôi mấy tin nhắn sến tẩm lợm, tôi biết thừa đây là cách trả thù tôi của thầy.

Bởi thế mà tôi đành phải nhờ người khác mua một cái thẻ điện thoại, vừa nhận lỗi vừa xin lỗi tổn biết bao nhiêu tiền, lúc vui vẻ sẽ nhắn tin đùa chơi với thầy, lúc không vui thì coi như quăng di động để đó.

Đợt thi trước khi nghỉ hè, thành tích của tôi cũng không tới nỗi nào, nhưng chỉ cần như vậy đã khiến ba mẹ tôi vui lắm rồi. Ba mẹ tôi gặp ai cũng khoe khiến tôi nhiều lúc còn tưởng lầm ba mẹ đang nói tới ai khác gương mẫu giỏi giang lắm chứ không phải mình.

Mà cũng chẳng hiểu sao ba mẹ lại biết tới Phó Tử Vân, hơn nữa hai người lại không ngừng giục tôi mời nàng về nhà ăn cơm khiến tôi ngạc nhiên quá đỗi.

Dưới sự thúc ép đầy nhiệt tình của ba mẹ, tôi không tài nào hiểu được. Ba tôi không phải người ngu ngơ, mẹ tôi cũng là người khôn khéo, nếu họ đã biết Phó Tử Vân thì không thể nào không biết quan hệ giữa hai đứa tôi. Nếu như thế có nghĩa là hai người vẫn còn dung túng cho tôi lắm, khiến tôi cảm thấy như đang bị đổ thêm dầu vào lửa.

Không lẽ thành tích học tập của tôi che mờ mất hai vị song thân tới nỗi hai người coi Phó Tử Vân như ân nhân cứu mạng sao? Hay là ba mẹ cho rằng thằng con trai này khó có thể tìm được bạn gái nên cố sống cố chết giữ chặt lấy cô bạn gái bây giờ? Hay là ba mẹ tôi làm thế cũng chỉ vì địa vị, gia thế nhà nàng..

Tất nhiên còn một nguyên nhân nữa không thể coi là không thể xảy ra, tôi không muốn nghĩ, cũng cố ép mình được phép nghĩ tới. Bởi những ngày đó khiến tôi đau khổ tới mức không dám trải qua lần nữa.

Kỳ nghỉ hè lần này với tôi coi như rất dễ chịu, mệt thì ngủ, dậy rồi lại ra ngoài chơi. Không bao giờ mang di động bên người, cho nên những tin nhắn của Phó Tử Vân không khi nào tôi nhắn trả lời lại ngay, nàng cũng không vì thế mà nổi giận, mỗi lần tôi tìm cách xin lỗi thì nàng bảo không cần làm thế, càng khiến tôi coi trọng nàng hơn.

Tôi hẹn lũ bạn cũ tụ tập, cả bọn đều than thở sao tôi dạo này cao lên nhiều thế, tôi còn bức mình đi đo thử, ai dè thế thật.

Tôi vui vẻ kể lại trường tôi đang học bây giờ, kể về cái chế độ học tập chẳng khác gì nhà tù của trường, về thầy chủ nhiệm có cách dạy học hắc xì dầu, về thành tích học tập hiện giờ của tôi, càng không quên tự hào kể lại cô bạn gái khiến tôi phải nở mày nở mặt bây giờ...

Hậu quả của trận ba hoa đó là cuộc hẹn hai ngày sau đó của tôi với Phó Tử Vân bị cả lũ kéo tới phá đám, không hiểu sao chúng nó lại biết được chuyện này, nhưng phải nói là để điều tra được chuyện này chắc cũng tốn không ít công phu.

Ngược lại, Phó Tử Vân rất bình thản đáp lại những lời trêu chọc chán ngắt của lũ quỷ sứ kia, chậm rãi đáp lại lời hỏi thăm của từng người một. Thái độ vô cùng đứng đắn, không có vẻ thanh cao quá đáng, nhưng cũng không hề mang chút tục khí. Hơn nữa, nàng hiểu làm cách nào để vẫn giữ được mặt mũi của một thằng con trai, khiến tôi trước đám bạn thân cũ được thoải mái, mà Phó Tử Vân cũng rất được lòng bọn họ.

Lưu Duy len lén lại gần tôi, nhỏ giọng nói: “Tổng Thiên Lộ, mày đúng là đang nắm trong tay bảo bối rồi, không phải là mày đang nằm mơ đó chứ? Ha ha ha... hồi xưa mày bảo mày không có duyên với con gái không phải là sai toét rồi sao?”

Nói xong Lưu Duy cũng ý tứ mà lừa lũ kia đi hết, không làm kỳ đà cản mũi chúng tôi nữa. Chúng nó vừa cười ngắt vừa chạy đi, dù sao phần lớn cũng là những đứa hiểu chuyện.

Lúc đi dạo, tôi hỏi nàng: “Chúng nó nói gì với em đó?”

Phó Tử Vân nhón chân, đưa ngón trỏ dí dí vào trán tôi, giả bộ tức giận đáp: “Mấy người đó nói anh trước đây chẳng biết lãng mạn là gì, thế mà giờ lại nói chuyện yêu đương với người khác rồi, xem ra trước đây anh cũng có không ít bạn gái ha!”

“Đâu có..” Tôi kéo tay nàng đi tiếp, cười cười.

Phó Tử Vân cũng yên lặng đi theo, một lát sau nhẹ nhàng nói: “Thực ra từ lúc em mới gặp anh tới giờ, em đều nghĩ anh không phải là người có thể dễ dàng thích người khác, mọi người đều bảo hầu hết những người có vẻ phong lưu nhưng kỳ thực trong lòng lại không phải vậy. Cho nên em vẫn muốn hỏi, anh có thực sự thích em không?”

Tôi sững sốt, nghiêng đầu nhìn nàng, “Em đang nghĩ anh lừa em sao? Nếu như là vậy thật thì anh có thể tìm một cô bình thường mà tán tỉnh rồi. Nếu anh không thích em, anh đã không nhận lời quen em.”

Đây là lời thật lòng của tôi, dù sao thì tôi cũng phải thừa nhận rằng mình thích nàng.

“Vậy anh có yêu em không?” Phó Tử Vân lại hỏi.

Tôi quay đầu, đi tiếp về phía trước, “Chúng ta vẫn còn nhỏ lắm, chưa hiểu cái gì gọi là yêu đâu, cho nên anh cũng không biết...”

Nghe vậy, Phó Tử Vân còn vui vẻ hơn, “Nếu anh nói yêu, em sẽ phải nghi ngờ khả năng chọn người của em rồi, cảm ơn anh đã nói thật với em, em chỉ mong sẽ được ở cạnh anh cho tới lúc anh tìm được người anh thực sự yêu thương.”

Tôi xoay người, mặc kệ đây là đường cái mà ôm chặt nàng vào lòng, lần này tôi thực sự thấy cảm động, nàng dựa đầu vào ngực tôi, còn tôi thì nhìn thẳng sang bên kia đường. Nơi này sắp bị phá để xây một tòa nhà mới, những khu ổ chuột sẽ bị dỡ bỏ để tránh ảnh hưởng tới mỹ quan đô thị. Sau này sẽ không còn mảnh đất trống để ném tuyết, cũng sẽ không còn người cố chấp cho rằng mình đang ở với mẹ nữa...

Cho nên, sau lần ấy, tôi không kim chế được mà lại tới nơi ấy xem.

Hai năm thoáng cái đã trôi qua, học kỳ hai lớp 11, Đồng Ba đi du học, tôi vẫn còn nhớ như in dáng chạy quanh sân thể dục của hắn, giống như tôi ngày ấy, chạy để phát tiết hết những u uẩn trong lòng. Sau lần ấy, tinh thần hắn sa sút nhiều, ít khi để mắt tới tôi, lúc nào cũng có vẻ buồn phiền không nói nên lời.

Đội bóng rổ có thêm hai đội viên mới học lớp 10. Tôi cũng từ từ tiến bộ, dần thay thế vị trí chủ lực trong đội bóng rổ. Chiều cao của tôi cũng đã lên tới 1m9, hơn nữa toàn thân đều rắn chắc khiến tôi cảm thấy vô cùng tự hào, mỗi lần nhìn bắp tay đều có cảm giác tự mãn, đáng đáp cũng khác trước đây.

Phó Tử Vân vẫn xuất hiện đúng giờ tôi luyện tập để cổ vũ, tôi cũng quen với việc tập mà có nàng bên cạnh động viên.

Càng học lên cao ai cũng mệt mỏi, nhưng Phó Tử Vân vẫn giữ phong thái nhàn nhã như trước, những khi tôi tập bóng nòng đều tới chơi, cũng may cả đội bóng rổ đều thích nòng, nhờ đó mà tôi cũng kết được thêm không ít bạn.

Trận thi đấu chuyên nghiệp sắp tới gần, chương trình luyện tập của chúng tôi cũng vì thế mà nặng hơn, nhiều lúc tôi nằm trên tấm đệm trong phòng thể dục mà không muốn dậy luôn. Nhưng lúc như thế, Phó Tử Vân sẽ nghịch ngợm cười to, trêu tôi giống như xác chết trôi. Rồi tôi sẽ bật dậy ngay, chồm về phía nòng đòi đánh, hai đứa cứ thế đùa nhau, cả phòng tập đều tràn ngập tiếng cười đùa của chúng tôi.

Cuộc sống hiện giờ của tôi cũng có thể coi là rất tốt! Không điều gì phải lo nghĩ, còn có mục tiêu để phấn đấu, ba mẹ tôi rất cuộc cũng có thể ngẩng cao đầu mà tự hào, khi tôi mệt có người động viên, khi tôi vui có người vui cùng, như thế còn chưa đủ sao?

Hai năm trôi qua rất nhanh, nhưng vẫn đủ để xóa nhòa một số thứ. Tỷ như những đau khổ của tôi tới ngày hôm nay đã trở thành dĩ vãng, tôi cũng không lãng tránh những khi có người nhắc tới quá khứ, tôi tự nhủ với chính mình, nên để quá khứ trôi đi, còn mây, mây cũng nên đổi mặt với hiện thực đi là vừa.

“Ai...hai năm trôi qua nhanh quá, giờ em không nhớ nổi lần đầu tiên gặp anh, anh trông như thế nào rồi.” Phó Tử Vân ngồi cạnh tôi vừa ăn vừa làm gì đó.

“Thế không phải em nói là nhất kiến chung tình với anh sao? Thế chung tình kiểu gì mà lần gặp anh đầu tiên cũng không nhớ hả? Giờ thì lộ rồi nhé!” Tôi vỗ nhẹ lên đầu nòng.

Phó Tử Vân vẫn còn nhai tóp tép thứ gì trong miệng, bĩu môi, cố trừng mắt nhìn tôi, nói: “Em còn nhớ hồi đó anh ngắt lời không cho em nói nữa cơ mà!”

Tôi bật cười, “Thế giờ em nói tiếp đi, giờ điểm ngữ văn của anh tiến bộ rồi, em nói gì cũng có thể hiểu được.”

Đúng vậy, bây giờ tôi hoàn toàn có thể tiếp nhận quá khứ của mình mỗi khi người khác nhắc tới. Huống hồ Phó Tử Vân không hề biết gì về quá khứ của tôi, những gì nòng nói đều do bản thân cảm nhận được.

Phó Tử Vân đảo tròn mắt, rồi cầm lấy một hạt mít sen bỏ vào trong miệng rồi nheo nheo mắt, giả như không nghe thấy lời tôi nói.

Tôi nhìn vẻ mặt đáng yêu của nòng, cảm lòng không đành mà nheo má một cái, nói: “Nói đi nào! Anh muốn nghe xem làm sao mà mình lại có được ‘bảo vật’ này chứ. Em cũng nên thỏa mãn cái tính thích được tung hô của anh đi, không thì đợi tới lúc em tốt nghiệp cũng đã quá muộn rồi.”

Không hiểu Phó Tử Vân đang nghĩ tới gì mà cụp mắt xuống vẻ buồn rầu.

Tôi không hiểu mình đã nói sai chỗ nào, liền vội vàng nói thêm: “Không muốn nói cũng được, sau này có cơ hội nói tới cũng không sao.”

“Không...tự nhiên em thấy hơi buồn thôi...” Phó Tử Vân miễn cưỡng nở nụ cười, vẻ mặt lại khôi phục như trước.

Tôi gật đầu, chờ nòng nói nốt.

“Ừm...thực ra giờ nhớ lại cũng thấy bồi hồi nhiều lắm, lần đầu tiên gặp nhau, em đã bị khuôn mặt khi ấy của anh hấp dẫn rồi, em nói rồi đấy, bởi ánh mắt của anh ngập cô đơn và tuyệt vọng. Tính thích chinh phục của em rất mạnh, khi ấy em đã thề rằng nếu có thể quen anh, nhất định em sẽ làm cho anh được hạnh phúc.”

“Ấy, thế thì em đã thành công rồi!” Tôi cười cười, giơ ngón cái lên khẳng định tầm quan trọng của nòng với mình.

“Đừng có ngắt lời em, em còn chưa nói hết mà!” Phó Tử Vân phũ phàng gạt tay tôi xuống, nói tiếp: “Đấy là lần đầu tiên em chủ động, cho nên chẳng biết làm gì. Em là con gái thì làm sao dám tiếp cận anh trước được, thế nên chỉ còn mỗi cách là ra tín hiệu cho anh, nhưng mà anh ngốc ơ là ngốc, cuối cùng em không chịu được, đành phải thân chinh xuất mã.”

Mặt Phó Tử Vân đỏ bừng lên, nhìn nàng bây giờ tôi không khỏi muốn cười to lên. Hóa ra nàng cũng có lúc mất mặt, cũng có lúc tính toán nhầm, không biết nếu sau này nàng phát hiện hóa ra lúc đó tôi đang bị rối loạn thần kinh thì còn diên tiết tới cỡ nào nữa.

“Thế tín hiệu của em thế nào?” Tôi cố ý hỏi.

Phó Tử Vân lắc đầu nguầy nguậy, “Không nói!”

“Nói đi, anh muốn nghe!”

“Không đời nào, anh không tự đoán ra được thì bảo người khác nói cho mà nghe.”

“Nói đi mà, anh sai rồi!”

“Không nói!”

“Không nói thì thôi vậy...”

“Đừng mà, em muốn nói...”

Tôi đặc ý nhìn nàng, vui vẻ chuẩn bị nghe chuyện mất mặt của nàng, đối với người như Phó Tử Vân, làm những chuyện mất mặt thật không dễ dàng gì. Chỉ vì tôi mà nàng phải hạ thấp lòng tự trọng của mình, rồi cuộc tôi cũng tìm được chút ưu thế khi ở cạnh nàng rồi.

Phó Tử Vân cắn môi, nói nhỏ: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là em hay lên tìm buồng điện thoại công cộng gọi điện cho anh, nhưng nghe tiếng anh bắt máy rồi thì lại không dám nói gì; còn lên bỏ vào cặp anh túi thuốc trị cảm cúm, phải nhờ vả bạn cùng lớp anh đỡ lắm mới lên bỏ vào được đó...đừng có cười nữa, cười thì em không nói tiếp nữa đâu.”

Bỗng nhiên tôi có cảm giác như ai đó vừa đánh vào đầu tôi một cú thật mạnh, khiến tôi phải choáng váng cả đầu óc. Phó Tử Vân vẫn oán thán, nhưng nửa chữ cũng không lọt vào đầu tôi. Tôi kéo tay, ngắt lời nàng: “Anh xin em, đừng nói nữa!”

“Anh nhớ rồi sao?” Phó Tử Vân kinh ngạc nhìn phản ứng của tôi.

“Không...” Tôi chậm rãi lắc đầu, nói với nàng: “Em tàn nhẫn quá!”

“Tại sao?” Phó Tử Vân đứng dậy, hỏi: “Anh không mong em là người làm những điều ấy phải không?”

Lần đầu tiên sắc mặt Phó Tử Vân thay đổi, tôi nhìn vẻ mặt như sắp khóc của nàng, không đành lòng mà kéo tay nàng lại: “Không, anh chỉ không nghĩ đó là em, là em thì tốt rồi...rất tốt..”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng tôi không làm cách nào khắc chế được tâm tình của mình, tôi không muốn làm thương tổn Phó Tử Vân, nhưng cũng không làm cách nào để an ủi nàng được. Tôi cảm thấy như mình lại đang đứng chênh vênh giữa sự sụp đổ một lần nữa, cảm giác đau đớn quen thuộc lại ủa về, hai năm qua nó không hề dịu đi, chỉ trốn đâu đó trong tôi mà thôi. Cảm giác như xé tim gan này khiến tôi nhớ lại nỗi đau đớn mỗi khi đêm xuống.

Giống như bị chặt thành nhiều mảnh, những vết thương đã được khâu lại giờ lại rách ra, rỉ máu đau đớn.

Tôi biết, trước kia mình cố lấy dũng khí bắt đầu một cuộc sống mới bởi hai lý do, tôi còn hiểu rằng đó chỉ là tự gạt bản thân mà thôi. Nhưng tôi vẫn nghĩ mình đã quên mất điều này rồi, còn nghĩ rằng giờ điều này không còn quan trọng nữa...

Hóa ra tôi chỉ có thể chống đỡ được mà sống vui vẻ tới giờ vì vẫn còn cố bám lấy lý do có cậu mà thôi, nếu lý do ấy không tồn tại, tất cả đều không tồn tại.

Tôi ôm Phó Tử Vân, toàn thân lạnh buốt, trái tim cũng lạnh lẽo đau nhói lên, hóa ra từ bỏ những huyền tưởng để đối mặt với sự thật lại là một quyết định tàn nhẫn đến vậy.

“Người anh yêu không thể quay về được nữa, em có thể theo anh tới cuối đường rồi..”

Từ sau chuyện hôm đó, quan hệ giữa tôi và Phó Tử Vân bỗng nhiên bị chững lại, lần đầu tiên hai đứa ném trái mìn vị của chiến tranh lạnh. Có thể nàng đang cho tôi thời gian để ngấm lại tình cảm của mình, chúng

tôi không còn nắm tay nhau cùng đi ăn, nàng cũng không tới sân bóng rổ tìm tôi, mỗi lần tôi quay đầu lại theo thói quen đều không thấy bóng dáng quen thuộc kia đâu.

Là lỗi của tôi, tất cả là lỗi của tôi, tôi rất mơ hồ mà nhận lời quen nàng, tới khi đã quen rồi thì trong lòng tôi chưa lúc nào nghĩ tới chuyện tương lai của hai đứa. Tôi không phải con nít, tôi cũng tự biết thân biết phận, một người con gái có nhấm nháp lại cũng đậu được vào đại học Bắc Kinh thì làm sao có thể theo tôi cả đời được, hơn nữa nếu chỉ bây giờ thôi mà nghĩ tới chuyện cả đời thì không phải là quá ngây thơ, cũng là thừa tình cảm.

Vì sớm biết trước kết quả nên tôi gần như chưa từng làm gì gọi là nỗ lực cả, tất cả đều thuận theo mọi chuyện. Không hề cự tuyệt, không biết ghen tuông, không hiểu cái gì là tan nát cõi lòng...Chúng tôi bên nhau chỉ có tiếng cười và ánh mắt ngưỡng mộ của người khác, nhưng lại thiếu đi sự gắn bó, say mê.

Chỉ tới hôm nay tôi mới nhận ra điều ấy, mà nếu đã nhận ra rồi thì tôi nhất định không thể để sai lầm này tiếp diễn nữa. Tôi đối với Phó Tử Vân, nếu không toàn tâm toàn ý thì nhất định sẽ dứt khoát chia tay. Khoảng thời gian hai năm này nàng đã trở thành một phần của tôi, tôi không buông tay nổi, chỉ có thể chọn toàn tâm toàn ý.

Tôi cất hết toàn bộ những cuốn sách có ghi chú vào trong hòm, rồi tìm thầy chủ nhiệm xin nghỉ học, về tới nhà thì không có ai ở đó cả. Mẹ tôi chắc còn ở cơ quan, tôi đành gọi cho bà, nhờ đưa cho tôi chìa khóa gian phòng kia.

Mẹ tôi do dự một lát rồi hỏi: “Con muốn vào căn phòng đó làm gì?”

“Chỉ muốn lấy một thứ thôi, mẹ khóa phòng đó lại làm gì?”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, rồi giọng mẹ vang lên: “Phòng trống, không khóa nhờ con vào đó làm loạn lên thì sao, chìa khóa mẹ để trong ngăn kéo thứ hai của tủ quần áo trong phòng mẹ ấy, tự lấy đi, đừng xáo cái phòng ấy là được.”

Tôi “vâng” một tiếng rồi cúp máy, vào phòng mẹ mở ngăn kéo lấy chìa khóa mở gian phòng cũ. Vừa đẩy cửa ra, cả một mảng đỏ đã đập vào mắt, nhưng màu đỏ này không gọi lên chút cảm giác vui mừng, mà ngược lại, rất ảm đạm.

Thực sự đã qua hai năm rồi sao? Tôi chạm nhẹ lên những bức tranh cắt giấy dán trên tường, có chút hoài niệm, thế nhưng không dám nghĩ nhiều hơn, tôi sợ chỉ cần mình nghĩ xa hơn một chút sẽ bị chìm trong đó, không lối thoát.

Tôi nhẹ nhàng gỡ một bức tranh xuống, rất dễ dàng, không có giấy bám lại trên mặt tường, có lẽ ngày ấy mẹ tôi đã từng gỡ xuống rồi. Tôi lần lượt gỡ từng tờ, từng tờ, cất cẩn thận vào một cái hộp, mãi tới khi chạm đến tờ cuối cùng, tay của tôi đã tê rần.

Thật giống như đem dao tách bỏ đi một lớp trong trái tim tôi, đôi khi quyết định buông tay còn đau khổ hơn quyết định xa cách rất nhiều. Cho tới tận giờ phút này, ký ức của tôi về Biên Nhược Thủy rất đẹp, sự cố chấp, sự quyết tuyệt của cậu hai năm trước đều bị tôi tự động loại bỏ, bởi thế tôi mới cố chấp nghĩ rằng cậu ấy không thể quên được tôi, mới buộc mình phải buông tay khi tiếp nhận sự quan tâm của Phó Tử Vân.

Cái này gọi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, giờ trước mặt tôi đã có một cỗ quan tài, còn tôi chỉ có thể nuốt nước mắt trong tang lễ của chính mình...

Tôi hít một hơi thật sâu, gỡ bức tranh cắt giấy cuối cùng xuống, tôi tính xếp nó vào cùng hòm với đồng sách vở kia, sau đó sẽ để chúng nằm yên phủ bụi trong ngăn tủ cuối cùng.

Lúc quay đầu lại, tôi mới phát hiện đám giấy đã bay tứ tung. Tôi ngồi xổm xuống nhặt xếp gọn lại. Có mấy tờ lật trái, lúc xếp lại tôi lơ đãng nhìn qua, tình cờ phát hiện trên đó có in gì đó, bèn vội vàng cầm lên nhìn kỹ, hóa ra là đằng sau có chữ.

Những chữ này được ghi ở phía sau, khó trách sao tôi không thấy, tôi không nén nổi lòng, đem toàn bộ tranh cắt lật lại. Chữ ghi trên từng tờ tranh không giống nhau, thứ tự cũng rất khó xác định, lúc đó tôi cùng dán chúng lên với Biên Nhược Thủy, thế mà cũng không phát hiện ra được điều này.

Tôi biết mình không nên cố tìm kiếm ý nghĩa những chữ này, nhưng không hiểu được chúng khiến tôi không thể ngừng hy vọng. Tôi xếp từng chữ, từng chữ một, tìm từng từ, từng từ một, nhưng những từ này có ghép được thành câu không, hay đây chỉ là những chữ được viết trong lúc vô tình thôi?

Ngay lúc tôi đang rối trí thì có tiếng chuông cửa, tôi đặt hết đám tranh vào trong hộp rồi ra ngoài mở cửa.

“Đây là giấy gửi tiền của cậu, xin ký vào chỗ này.”

Người đưa thư đứng ngoài đưa cho tôi một tờ giấy gửi tiền, tôi vô cùng kinh ngạc, nhà tôi lâu lắm rồi chưa hề nhận được giấy gửi tiền nào cả, hỏi tôi còn nhỏ, ba đi gửi tiền cho bà nội mới có cái này thôi, giờ chuyển sang cách chuyển khoản trực tiếp, dùng cách chuyển này rất phiền phức.

“Ai đây không biết? Không phải gửi nhầm chứ?”

Tôi vừa lẩm bẩm vừa nhận bút từ tay người đưa thư, tên mẹ tôi được ghi trên tờ giấy gửi tiền không sai lấy một chữ, địa chỉ này cũng đúng là địa chỉ nhà tôi. Nhưng cái làm tôi gần như phải nín thở chính là nét chữ kia, có thể cách đây hai năm tôi không nhận ra, nhưng giờ đây, ngày nào tôi cũng nhìn thấy chúng, không thể không nhận ra được.

30. Chương 30 - Chương 30

Tôi vội vàng ký vào tờ giấy xác nhận rồi trả lại bút cho người đưa thư, anh ta nhận lại bút rồi vừa sắp xếp lại thư trong túi, vừa nói với tôi: “Không nhầm đâu, gần đây nhà cậu đều có giấy gửi tiền, tôi tới đây mấy lần rồi, mọi lần toàn tới sớm đưa, mẹ cậu lúc ấy sẽ ở nhà nhận, hôm nay có chút việc nên tôi đến muộn, còn sợ không có ai ở nhà chứ.”

Anh ta quay người tính xuống lầu thì bị tôi kéo tay lại, hỏi: “Anh tới đây đưa giấy gửi tiền đều vào một ngày cố định sao? Ngày nào thế?”

“Là ngày này đây, thứ ba, nếu sáng sớm tôi không tới được thì sẽ đến vào buổi chiều, dù sao tôi cũng không bao giờ để tới ngày mai cả, giấy gửi tiền lúc nào cũng được tôi ưu tiên phát trước.”

“Thế địa chỉ gửi tiền thì sao ạ? Chỗ người này gửi tiền tới đây...” Tôi lại hỏi.

Người đưa thư vừa nghe tôi hỏi đã cười rộ lên, chỉ cho tôi một chỗ trên tờ giấy gửi, đáp: “Không phải là có đề trên con dấu cả sao, địa chỉ ghi rất rõ ràng ở trên này này.”

Tôi cười trừ, người đưa thư vội vàng xuống lầu, nghe tiếng bước chân gấp gáp nện trên cầu thang, tôi tự trấn tĩnh mình lại. Cầm tờ giấy gửi tiền trong tay, tôi nhìn chằm chằm vào địa chỉ trên đó, Uy Hải, Sơn Đông (*), là một nơi rất đẹp a, dựa vào địa chỉ ghi trên con dấu này, chắc chắn tôi sẽ tìm được bưu cục kia, có lẽ cần khoảng hai ngày là tìm được rồi.

Bỗng nhiên tôi muốn cười phá lên, cười thật to, thật đúng là hài, phải tới khi tôi tưởng chừng như đã tuyệt vọng rồi thì ông trời lại cho tôi một hy vọng. Mẹ của tôi nhận tiền do bạn học tôi gửi tới cũng chưa từng nói với cả nhà một tiếng, là muốn gặt ai? Là muốn đùa ai? Nếu hôm nay không phải tôi xin nghỉ để về nhà thì chuyện Biên Nhược Thủy vẫn đều đặn gửi tiền cho mẹ, tôi sẽ mãi mãi không biết.

Trên giấy gửi tiền ghi là 1024 đồng, người ký trong giấy tôi không biết là ai, nhưng tôi chắc chắn là Biên Nhược Thủy dùng thân phận người khác để điền vào. Nhìn số tiền gửi lẻ tới vậy, tôi hiểu đây là số tiền cậu ấy phải thắt lưng buộc bụng mới có, nếu Biên Nhược Thủy gửi 1024 đồng thì chắc mỗi tháng cũng phải có 1200 đồng, chỉ còn lại vền vền hơn 100 đồng làm sinh hoạt phí, trước đây cậu ấy sống thế nào thì giờ vẫn như thế, mãi mãi chỉ sống chỉ người khác mà thôi.

Cửa bỗng nhiên mở ra, tôi vội vàng giấu tờ giấy gửi tiền ra sau lưng, mẹ thở gấp nhìn tôi, thay dép trong nhà rồi miễn cưỡng cười cười, nhìn tôi hỏi: “Sao về cũng không báo trước một tiếng, về tới nhà rồi mới gọi điện thoại cho mẹ, thế đã tìm được thứ đó chưa?”

“Tìm thấy rồi ạ...”

Vốn định sẽ hỏi mẹ tại sao lại phải giấu tôi chuyện này, việc Biên Nhược Thủy ra đi có liên quan gì tới mẹ tôi không, rồi hoàn cảnh bây giờ của cậu ấy...nhưng nhìn về mặt mũi của mẹ, tôi chưa nói ra miệng đã nuốt lại, tôi biết mẹ gấp gáp về đây là muốn nấu cơm cho tôi ăn.

Tôi vào gian phòng kia thu dọn lại gọn gàng, tạm thời cất cái hòm sách vở vào góc phòng chứ chưa để vào tủ. Tôi khóa cửa phòng lại cẩn thận, vốn định đem chìa khóa trả lại chỗ cũ, nhưng nghĩ thế nào lại cất vào ngăn kéo trong phòng mình.

“Không có ai tới nhà ta hả con?” Mẹ tôi hỏi vọng ra từ trong bếp, có chút gấp gáp.

“Không ạ...” Tôi mỉm cười rồi nhét tờ giấy vào trong cặp sách.

Tôi trở lại trường vào buổi tối, vừa tới cổng đã thấy Phó Tử Vân đứng cúi đầu suy nghĩ ở gốc cây to gần đây. Tôi đi tới, gõ nhẹ lên đầu nàng: “Em đứng ở đây nghĩ cái gì thế?”

Phó Tử Vân khẽ giật mình, thở dài một cái rồi đáp: “Không nghĩ gì hết, chờ anh lâu quá thôi, sao anh về nhà lâu thế?”

Tôi đáp qua loa: “Lâu mới về nên anh muốn ở với ba mẹ nhiều một chút, anh không như em, muốn về lúc nào cũng được.”

Phó Tử Vân le lưỡi cười cười, bộ dáng bướng bỉnh, tôi nhìn về mặt của nàng, hiểu nàng đã suy nghĩ thông suốt rồi, chiến tranh lạnh giữa hai đứa mấy ngày nay cũng đã chấm dứt. Tôi biết nàng không phải người tâm địa hẹp hòi gì, nhưng nàng vẫn có tính tình như những đứa con gái khác, chỉ do bình thường tôi không để ý tới thôi

Sau hôm ấy tôi và Phó Tử Vân lại bắt đầu đi chung với nhau như trước, nhưng trong tôi bắt đầu xuất hiện một thứ cảm giác lực bất tòng tâm với chính mình. Đôi khi Phó Tử Vân nói chuyện mà tôi lại lơ đãng không nghe lấy một từ, có khi ngồi ăn mà cũng ngẩn người ra nghĩ ngợi được, lúc thì đầu thì còn liên tục phạm lỗi, khiến huấn luyện viên buộc phải cho tôi nghỉ ngơi mấy ngày để tự điều chỉnh.

Phó Tử Vân càng rộng lượng, khoan dung thì càng làm tôi có cảm giác hổ thẹn, có lúc nhìn nàng vui đùa, tôi chỉ có thể tự ép mình cười một tiếng lấy lệ. Những việc trước đây là tự nguyện thì bây giờ có cảm giác như đang làm trách nhiệm, đối phó. Nàng càng tốt với tôi thì cái cảm giác đó trong tôi càng rõ rệt, tôi đáp lại nàng vì muốn bù đắp nhiều hơn là mong muốn của bản thân. Thoáng cái đã qua hai tuần, tôi cảm thấy rã rời.

Phó Tử Vân là một cô gái thông minh, chắc chắn nàng đã thấy tôi có tâm sự. Ban đầu nàng còn can trọng, không dám hỏi thẳng, nhìn về mặt muốn hỏi rồi lại thôi của nàng, bỗng nhiên tôi thấy khó chịu.

Tôi từng nghĩ sẽ nói cho nàng nghe tất cả, tôi nghĩ nàng lúc nào cũng là người bạn gái lý tưởng vô cùng, cũng là người bao dung rộng lượng. Nhưng tôi không thể nói nổi nên lời, tôi nợ nàng rất nhiều, làm sao lại có thể làm chuyện khiến nàng thương tổn được đây.

Tôi đoán rồi thầy chủ nhiệm sẽ tới tìm tôi, những thay đổi nhỏ nhất của tôi đều được thầy chú ý, nhớ kỹ. Chờ tới lúc rồi sẽ kêu tôi qua gặp riêng, bắt tôi nói hết sự tình ra.

“Gần đây có chuyện vui hả?” Thầy chủ nhiệm hỏi tôi.

“Nhìn em như có chuyện vui sao thầy?” Tôi hỏi ngược lại.

Thầy nhìn thẳng vào mắt tôi, rồi chỉ vào ngực tôi, đáp: “Chỗ này của em nói cho tôi biết em đang có chuyện vui.”

Tôi thật lòng chẳng hiểu trên mặt tôi biểu hiện thế nào mà thầy có thể cho rằng tôi đang có chuyện vui, rõ ràng gần đây tôi hay dẫn vật, giằng co giữa ranh giới của bản thân, mặt mày cả ngày ủ ê. Nhìn biểu tình nửa đùa nửa thật của thầy, tôi mới hiểu hóa ra là thầy vừa nói mát mình, nhưng dù sao thì giờ tôi cũng không có tâm trạng đùa.

“Có chuyện gì thì nói cho thầy nghe, Phó Tử Vân thì không tiện nói, nhưng thầy cũng là nam, đều là nam cả thì ngại gì nữa!”

Tôi cười khẽ, thì đều là nam cả, những thứ cần có của nam ai lại không giống ai cơ chứ. Nếu như giờ tôi nói với thầy là hiện tại cả đầu tôi chỉ có hình ảnh của một đứa con trai thì thầy có còn cười được như thế không? Nếu ngay cả ba mẹ cũng không thể hiểu cho suy nghĩ của tôi thì tôi còn trông mong ai thông cảm cho mình được chứ?

Tôi mất ngủ mấy đêm liền, cứ cầm tờ giấy gửi tiền kia mà lẩn qua lẩn lại trần trọc. Cứ hết buồng ra rồi cầm lấy, nhìn chằm chằm không rời. Tôi không biết phải nên khóc hay nên cười, cái ngày mình đợi suốt hai năm cuối cùng đã tới, nhưng tôi vẫn không thể ngờ được, nếu không có sự xuất hiện của Phó Tử Vân, hẳn là tôi đã cười ha hả, sau đó ngay lập tức lao tới Sơn Đông lỗi cậu ta về.

Nhưng giờ không còn như trước nữa, ít nhất tôi không còn là Tổng Thiên Lộ của hai năm trước, bạn gái của tôi bây giờ không phải là người mà tôi vẫn hay tùy tiện quen nữa. Tiến thoái lưỡng nan, tôi biết, nếu giờ đi hỏi đại một người thì chắc chắn ai cũng nói làm thương tổn Phó Tử Vân sẽ khiến tôi ân hận suốt đời.

Nhưng tôi không thể ngăn được ý nghĩ của mình, tôi cầm tờ giấy gửi tiền mà nghĩ tới Biên Nhược Thủy đang ở cách mình một nơi không xa lắm, hai đêm liền tôi đều mơ thấy cậu ấy, mơ thấy đoạn ký ức hai năm trước, mỗi cử động của Biên Nhược Thủy, mỗi nụ cười của cậu ấy, nỗi đau của cậu ấy, sự bất lực của cậu ấy...những gì tôi đã cố quên đi, giờ lại quay về trong giấc mộng.

Tôi không thể ngừng tưởng tượng về cuộc sống hiện giờ của cậu, dáng vẻ của cậu, thái độ của những người xung quanh với cậu...vừa nhìn số tiền gửi vừa nghĩ chắc giờ cậu ấy ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, bị người ta bắt nạt, bị người ta chê cười...

Cậu ấy có còn đọc sách không?

Cậu ấy có thể làm việc gì được? Đây là cái xã hội cá lớn nuốt cá bé, không có bằng cấp thì ngoài chuyện làm việc chân tay ra thì còn việc gì khác?

Nhưng sức khỏe cậu ấy yếu thế mà cũng chịu được sao?

Cậu ấy ăn cơm tập thể, ở ký túc xá sao?

Cậu ấy đã có bạn chưa? Mà nếu có thì ở nơi phức tạp có người thật tình muốn làm bạn sao? Có ai có ý định làm hại cậu ấy không?

Cậu ấy có còn nhớ tôi không? Hai năm trước là người xa lạ với nhau, hai năm sau gặp lại, cậu ấy sẽ nghĩ về tôi thế nào?

... ..

Cứ suy đi tính lại mãi, cuối cùng tôi cũng hạ quyết tâm đi tìm thầy chủ nhiệm xin nghỉ học, tôi không thể đợi tới ngày nghỉ mới đi tìm Biên Nhược Thủy được, thế thì thà chả đi cho xong. Thầy đồng ý không báo lại với ba mẹ khiến tôi rất cảm động, có được người thầy tin tưởng mình như thế đúng là cái phúc của tôi, nếu đổi người khác, con đường đi tìm Biên Nhược Thủy hẳn là khó khăn gấp bội phần.

“Nhớ là phải về đây, giải quyết triệt để xong hẵng về, nếu còn chưa dứt điểm thì đừng có vác mặt về đây nữa.” Thầy phát phát tay, ra dáng chuyên gia tâm lý.

Tôi gật đầu cười rồi thu dọn hành lý, bắt xe ra bến xe, lúc lên xe, bạn cùng phòng của tôi vẫn còn đang ngủ say, Phó Tử Vân cũng vậy, không biết ra đi mà không chào từ biệt nàng, nàng có khổ sở hay không.

Tôi phải đi để xác nhận lại, chỉ là xem Biên Nhược Thủy giờ có sống tốt không thôi, tôi tự nhủ với chính mình như thế. Nếu gặp được cậu, tôi cũng sẽ chỉ đứng ở xa nhìn, sẽ không bước chân vào cuộc sống của cậu lần nữa, chỉ cần có thể thấy cậu sống thật vui vẻ, tôi có thể mãn nguyện mà buông tay được rồi.

Cái tôi cần chỉ là một lý do để hết hy vọng và động lực mà thôi.

Ngồi tàu tới mười mấy tiếng tôi mới đến được Uy Hải, đây là lần đầu tiên tôi đi xa mà chỉ có một mình, dù trước đây cũng hay đi chơi xa nhà nhưng vẫn có hai, ba đứa bạn đi theo, cũng có khi đi với ba mẹ theo đoàn du lịch. Một mình tới nơi xa thế này bỗng nhiên lại có cảm giác hơi lạc lõng.

Lúc xuống tàu thì trời đã sắp tối, mây kéo tới dày đặc khiến tôi khẽ rùng mình vì lạnh. Tôi đi vội vàng nên chỉ mang có mỗi bộ quần áo đang mặc trên người, tôi run run xoa cánh tay quét mắt nhìn xung quanh,

người người qua lại ai cũng mặc thêm áo khoác cả. Quanh khu vực ga tàu toàn là nhà nghỉ, nhà trọ, tôi vào đại một chỗ thuê một phòng ở qua đêm.

Mai là ngày Biên Nhược Thủy gửi tiền rồi, một tháng qua thật đúng là vất vả, tôi không khỏi có chút cảm thán. Tôi thuê một căn phòng trên lầu hai, đứng cạnh cửa sổ nhìn dòng người tấp nập qua lại ở bên ngoài, lúc này là giờ tan tầm, từng dòng người đổ ra đường về nhà. Tôi cố dôi mắt kiếm tìm bóng dáng thân thuộc, tuy biết chỗ này cách bưu điện Biên Nhược Thủy gửi tiền rất xa, nhưng tôi vẫn không kiềm chế nổi mà tự động dôi mắt chú ý.

Chuông di động vang lên, người đầu tiên mà tôi nghĩ tới là Phó Tử Vân, rốt cuộc khi nhìn lên màn hình thì không phải “vợ” tôi, mà là thầy chủ nhiệm, tôi thở phào một cái rồi nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Đã tới chưa?” Thầy hỏi tôi.

Tôi đột nhiên thấy cảm động quá, thầy vẫn còn nhớ tới tôi, bèn đáp: “Tới rồi ạ, thầy cứ yên tâm đi.”

Đầu dây bên kia truyền tới tiếng cười khẩy của thầy, sau đó là câu mát mẻ chẳng chút ngại ngùng: “Tôi chả lo lắng gì cho cậu đâu, chẳng qua tôi sợ cậu có xảy ra chuyện gì thì cả đời này mang tiếng mất.”

“Vâng vâng vâng!” Tôi vội vàng gật đầu, “Là em không biết xấu hổ, tự mình đa tình, thế được chưa ạ?”

“Tiểu hồ ly, đừng có thiếu tự tin thế..” (Tiểu hồ ly là tên tôi lấy hời còn nhấn tin trên thầy)

Nói chuyện với thầy một lát, tâm trạng của tôi cũng khá hơn ít nhiều. Vừa nghĩ tới chuyện ngày mai có thể gặp lại Biên Nhược Thủy, trong lòng tôi dâng lên cảm giác hồi hộp lo lắng khó tả, lúc này tôi chỉ mong có người tới nói cho tôi hay rằng hai năm qua chỉ là hai ngày mà thôi, đừng bắt tôi phải đối mặt với nhiều thứ bất an tới vậy.

Tôi xuống dưới đường ăn cơm, tiện thể mua thêm ít đồ ăn vặt ngồi nhai cho đỡ buồn. Tôi vừa ăn vừa móc tờ giấy gửi tiền ra nhìn lại lần nữa, dấu bưu cục này ở khu công nghiệp mở cửa Uy Hải, may là tên đường còn nhìn thấy rõ ràng, nếu không tôi cũng không biết tới đây rồi phải đi đâu nữa.

Đang nghĩ người suy nghĩ thì bỗng nhiên tiếng chuông di động lại vang lên, tôi nhìn lướt qua màn hình, là mẹ tôi gọi tới, mẹ đã biết tôi đi rồi sao? Da đầu tê rần lên, không biết có nên nhận cuộc gọi này hay không.

Tiếng chuông vẫn kiên nhẫn vang lên, tôi đành nhấn nút nhận, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, hướng hồ tôi là người có quyền phải được biết và xử lý mọi chuyện.

“Lần trước người ta đưa thư tới là con ký nhận hả?”

“Dạ, mẹ không có nhà nên con ký thay.” Tôi đáp.

Mẹ vừa nghe tôi nói thì sốt ruột lắm, hỏi lại: “Thế tờ giấy gửi tiền đó con để đâu rồi hả? Mẹ phải đi rút tiền nữa...”

Mẹ còn muốn đi rút à? Tôi nghĩ bụng nhưng không dám nói ra, không hiểu tại sao trong lòng thấy thất vọng tràn trề, tôi không muốn thấy mẹ mình là người hám lợi, nếu như vậy, hồi trước khi Biên Nhược Thủy tới ở nhà tôi bà đã không thoải mái đồng ý rồi. Huống hồ số tiền Biên Nhược Thủy gửi tới chỉ là một phần nhỏ so với tiền lương của mẹ tôi, lẽ nào bà nghĩ mình đáng được nhận số tiền đó sao?

Thấy tôi im lặng mãi không nói, mẹ thở dài, rồi nói: “Hôm nào mẹ tới trường tìm vậy, mẹ biết con đang cầm.”

“Sao mẹ biết con đang cầm giấy gửi tiền chứ?” Tôi không nén được nữa, hỏi thẳng.

“Con không ở trong thành phố hả? Thiên Lộ...”

Vừa nghe mẹ hỏi, tôi đã tắt máy, vội vàng gọi cho thầy chủ nhiệm, nhờ thầy nói dối giúp mình rồi tắt hẳn di động.

Tôi không muốn có người phá rối, giờ ai có nói gì, hỏi gì đi nữa cũng khiến tôi mệt mỏi. Nhưng tôi muốn tự mình giải quyết hết những vướng bận trong lòng, nếu mọi người hiểu tôi, thì nên để tôi tự do.

Một đêm không ngủ ngon, mặc dù ngồi trên tàu gần như cả ngày, nhưng nằm trên giường bỗng nhiên cả người lại tỉnh táo hẳn. Tôi mở TV, muốn xem để dễ ngủ, kết quả là ngồi coi tới mấy tiếng liền cũng không ngủ được.

Chưa tới năm giờ sáng hôm sau, tôi đã đi tới trạm xe bus bắt xe. Bây giờ có ngồi taxi hay đi xe bus với tôi cũng chẳng có gì khác nhau cả, chỉ là đi một mình, không cần phải rườm rà làm gì nhiều.

Lúc xuống xe thì trời đã tang tảng sáng, tôi nương theo ánh đèn đường dọc địa chỉ đường trên tờ giấy. Người đi đường hãy còn ít, muốn hỏi thăm đường cũng khó khăn. Tôi chỉ có thể tự thân vận động, đi tới mướt cả mồ hôi mới tới được bưu điện đó.

Chín giờ bưu điện mới mở cửa, từ đây tới đó tôi bắt buộc phải đợi. Tôi ngồi phịch xuống bậc thang trước cửa cho ráo mồ hôi. Cảm thấy có hơi lạnh lạnh, tôi ngoảnh quanh tìm quán café hay quán bán đồ ăn nhanh thức uống gì đó vào trong ấy ngồi chờ cho thoải mái. Nhưng những nơi Biên Nhược Thủy chọn lúc nào cũng vắng vẻ tới kỳ quái. Nơi này ngoài hai cửa hàng rửa xe và một quảng trường rộng thì chả còn hàng quán nào hết, thế là tôi đành ngồi nguyên tại chỗ đợi mặt trời mọc.

Bụng đói kêu rột rột, tôi nhìn lại đồng hồ, đã hơn bảy giờ, còn hai tiếng nữa mới tới giờ mở cửa. Hay là đi ăn chút gì rồi hăng quay lại nhỉ? Nhờ Biên Nhược Thủy cũng như tôi, tới đây chờ từ sớm thì sao? Tôi đã bỏ qua cơ hội giữ chặt cậu ấy rồi, lỡ may lần này cũng bỏ lỡ thì phải làm sao đây? Tôi cứ do dự mãi, cuối cùng vẫn là ngồi im ở bậc thang.

Chừng mười phút sau, có một cô gái tới ngồi cạnh tôi, nhìn vẻ ngoài chắc là người đã tốt nghiệp đại học rồi. Chị ta ngoảnh thấy tôi ngồi chờ ở đây bèn bắt chuyện, vốn tính tôi lạnh nhạt nên cũng không đáp lại. Nhưng chị vẫn kiên trì, hết hỏi đông rồi tới hỏi tây, khiến tôi cũng không thể nào không mở miệng đáp lại.

Sắp tới giờ bưu điện mở cửa thì bụng tôi lại đau chết đi được, trời ạ, sao tự nhiên lại đau bụng vào lúc này mới được cơ chứ! Chắc chắn là do ngồi ở bậc thang lạnh nên mới thế, toàn thân đã bắt đầu đổ mồ hôi, mãi tới khi không thể nhịn được, tôi đành quay sang bà chị kia nhờ vả.

“Nếu lát nữa có một đứa con trai tới chỗ này gửi tiền, chị nhất định phải trông kỹ cho em nhé, em bật đi động rồi, chị ghi lấy số của em, đến lúc đó nhớ phải gọi, em sẽ qua đây liền.”

“Cậu là cảnh sát à?”

“Trời ơi, chị hai ơi, chị đừng có hỏi lung tung nữa, em sẽ trở lại ngay, nhớ đó!”

Tôi lao đi tìm một nhà vệ sinh công cộng gần đó nhất rồi phóng vào, chỉ mấy phút sau đã giải quyết êm thấm, tự bản thân cũng thấy vô cùng mất mặt, tới thời điểm mấu chốt rồi lại còn giở chứng ra. Lúc về bà chị kia hãy còn đứng đợi, cửa bưu cục đã mở.

“Chị xong việc rồi à?” Tôi hỏi.

“Không, đâu có nhanh thế, tôi tới là để chuyển tiền mà, chuyển tiền so với rút tiền có hơi phiền phức một chút, nhưng sợ cậu có chuyện gì nên đứng đây đợi một lát, dù sao có muộn một chút cũng không sao.”

“Chị đúng là người tốt a!” Tôi vội vàng ngoác miệng cười cảm ơn: “Thế chị có thấy người nào tới không?”

“Đừng có gọi tôi là chị mà, tôi mới 22 tuổi thôi, không có người tới, chỗ này là bưu điện chính, người tới đây này giờ hầu hết là người của các công ty đến làm thủ tục.”

“Dạ..” Tôi gật đầu rồi nói: “Vậy chị vào chuyển tiền nhanh đi, em ở chỗ này đợi bạn là được rồi.”

Chị ta gật đầu rồi còn nói thêm mấy câu nữa mới vào trong bưu điện, tôi đứng ở ngoài chờ tiếp, lúc này bảo không sốt ruột thì đúng là dối người. Tôi kéo mũ áo lên trùm đầu, tìm một chỗ khuất đứng đợi, sợ tới lúc Biên Nhược Thủy tới thì chả biết làm gì. Tôi đứng đợi đếm từng giây một, mãi tới khi cô gái kia đi ra vẫy tay chào: “Tôi đi trước đây, cậu ở lại nhé.”

Tôi cũng gật đầu, vẫy tay chào tạm biệt, đứng một lúc sau, tôi không khỏi nghi ngờ, liệu bà chị kia có chịu để ý tỉ mỉ không, hay là đã bỏ qua cái gì đó rồi cũng nên. Thế nên tôi quyết định vào trong bưu điện, đứng bắt chuyện, năn nỉ ỉ ôi với bà cô phụ trách gửi tiền mãi mới được câu trả lời: “Ban này vừa có một người như thế tới đây làm thủ tục...”

Tôi sững sốt, hình như cô gái ban nãy cũng muốn tới đây gửi tiền nữa, nhưng tôi lại không để ý. Nếu người gửi thật là chị ta thì chữ viết không thể là chữ của Biên Nhược Thủy được! Vạn nhất cậu ấy nhờ người đi gửi hộ thì làm sao đây? Dù sao tôi cũng chỉ cần liếc sơ qua giấy gửi tiền là được rồi, biết thế đã sớm hỏi thăm kỹ càng, giờ không phải đứng ngẩn ra như tên ngốc ở đây thế này.

Nếu là cô gái kia thật thì tôi phải lập tức đuổi theo mới được, nhưng nếu không phải thì rất có thể tôi sẽ bỏ lỡ cơ hội gặp Biên Nhược Thủy...

Tôi đắn đo mãi, vừa muốn quay người đi ra đã nghe một giọng nói quen thuộc vang lên, “Chào chị, em muốn gửi tiền..”

“Ừ, điền vào tờ giấy này trước đi.”

Bỗng nhiên tôi không dám quay đầu lại, bên tai truyền tới tiếng ngòi bút chạy trên giấy, tôi biết cậu ấy đang ở rất gần mình. Tôi cũng biết cậu ấy không nhận ra tôi, cả bưu cục vô cùng yên tĩnh, nhưng tôi không làm cách nào trấn tĩnh bản thân được.

Nhìn đi, nhìn mấy cái rồi quay về, sau đó tìm lấy cách thức liên lạc tốt mà bảo cho cậu ấy khỏi gửi tiền nữa, thế không phải đơn giản lắm sao? Tổng Thiên Lộ, mày không có gan à? Sao tới lúc quan trọng thế này lại giống rùa thế?

Tôi tự rửa thầm mình, mãi tới khi có bóng người bên cạnh đi lướt qua tôi đi ra cửa bưu điện, tôi mới ý thức được Biên Nhược Thủy không hề nhận ra tôi.

Không biết nên cảm thấy may mắn hay khó chịu nữa, cậu ấy đã không còn cảm nhận được sự tồn tại của tôi nữa rồi.

Lúc Biên Nhược Thủy đi, chân tôi không nghe sai bảo mà cứ tự động bước theo chân cậu. Biên Nhược Thủy đeo một cái túi màu xám tro, rút từ trong ấy ra vật gì đó rồi mở ra lấy một chai nước, uống hai, ba ngụm rồi lại cất vào túi.

Quần áo đang mặc có vẻ cũ, nhưng trước đây chưa từng thấy cậu ấy mặc lần nào, chắc cũng đã lâu lắm rồi. Tóc đã trở về trạng thái lộn xộn lúc trước, giống hệt như lần đầu tiên tôi gặp cậu.

Biên Nhược Thủy không hề quay đầu lại nhìn, vẫn mãi miết đi về phía trước, có lúc trên đường xảy ra chuyện gì thì dừng lại nghiêng đầu nhìn lướt qua rồi lại lẳng lặng đi tiếp. Cho nên tôi đi theo cậu lâu thế mà mãi mới được nhìn thấy một bên mặt, đúng là không cam lòng nổi, tôi ngàn dặm xa xôi đến đây gặp cậu, mục đích chính là tận mắt nhìn thấy mặt cậu mà!

Tự nhủ lòng mình vậy, tôi liền nhanh chóng bám sát Biên Nhược Thủy.

Tôi vừa đi vừa liếc nhìn đồng hồ, đi cũng được một tiếng rồi, tôi thì không sao vì ngày nào cũng tập luyện thể thao, đi xa thế này hoàn toàn vô tư. Nhưng nghĩ tới việc lần nào gửi tiền Biên Nhược Thủy cũng phải đi xa thế này, ngay cả xe bus cũng không đi, tự nhiên trong lòng lại thấy khó chịu.

Cậu hình như lùn đi, mà cũng có thể do tôi cao lên nhiều, trước rất gầy, giờ cũng chẳng khác hơn là bao, nói chung là so với trước kia nhỏ hơn, gầy hơn một chút. Tôi chăm chú dõi theo bóng lưng Biên Nhược Thủy, bỗng nhiên cậu xoay người một cái, khiến tôi phải khựng lại, rẽ vào một cái ngõ, rồi lại đi tiếp.

Mặt trời đã lên cao, tôi hạ mũ xuống, tóc tai ỉm ỉm, toàn thân toàn là mồ hôi. Lúc đầu tôi còn bực mình vì không hiểu sao Biên Nhược Thủy lại thích tới bưu điện ở xa như thế mà chuyển tiền, nhưng đi rồi mới biết, đường càng đi càng heo lánh, càng đi xa hàng quán càng ít.

Lại rẽ một lần nữa, chúng tôi rẽ vào một con đường đất, ở đây đúng là nông thôn, nhà cửa cách nhau khá xa. Dù là nông thôn nhưng trông cũng không tồi chút nào, đường đi rất sạch sẽ, không hề có rác, thế nên Biên Nhược Thủy cũng không phải cúi người nhặt rác, nếu cậu còn giữ thói quen đó như trước đây thì không biết hai chúng tôi phải đi bao lâu nữa mới tới nơi.

Suốt quãng đường, Biên Nhược Thủy không hề quay đầu lại nhìn lấy một lần, dù đi trên con đường chỉ có hai đứa thì cậu ấy cũng không hề để ý tới sự tồn tại của tôi. Ban đầu tôi không hề hy vọng cậu ấy sẽ thấy mình, nhưng giờ vừa nghĩ tới chuyện cậu không hề nhận ra tôi, trong lòng lại thấy chán chường, ý nghĩ phải để cậu ấy nhận ra mình lướt nhanh qua đầu nhưng vẫn bị tôi cố nén lại.

Đi mãi cuối cùng cũng tới một nhà máy khá lớn, Biên Nhược Thủy rào bước đi vào. Tôi ngẩng đầu nhìn biển hiệu treo trước cổng – “Nhà máy điện tử Trung Hòa”

Cậu ấy làm ở chỗ này sao? Tôi đứng ở cổng nhìn vào bên trong.

Sân rất rộng, trong đó có nhiều phân xưởng, tôi còn mơ hồ thấy máy móc và mấy người quanh đó, trong lòng có chút hồi hộp, muốn bước vào coi thế nào. Mà vào vì lý do gì đây? Thăm người thân? Hay là đi thăm bạn? Có thể quấy rầy cậu ấy lúc làm việc được không? Nếu chờ ở chỗ này mà cậu ấy lại ở luôn trong đó thì làm sao đây?

Đấu tranh tư tưởng chán chê rồi, tôi quyết định vào hỏi thăm bảo vệ, ý muốn vào xem. Mọi người cũng dễ dãi, chỉ kêu tôi điền vào bảng đăng ký, trình giấy tờ xong là để tôi vào được rồi.

Hình như sắp tới giờ tan ca buổi sáng, nhiều người đã cầm bát đi về phía nhà ăn. Bây giờ tôi mới nhớ ra là mình từ sáng tới giờ vẫn chưa có gì bỏ bụng, chỉ bằng cũng đi theo họ vào nhà ăn, ném thử xem cơm nhà máy như thế nào. Vạn nhất sau này tôi đi làm công nhân thì cũng biết đường mà chuẩn bị trước để thích ứng

Trên đường đi tôi còn thấy cả ký túc xá cho công nhân, toàn là phòng ở chung nhiều người, nhìn rất hỗn loạn, so với ký túc xá ở trường cũ của tôi thì còn thảm hơn nhiều. Đúng là chỗ này bao ăn ở, nhưng điều kiện thì kém quá.

Người qua người lại, ai đi qua cũng liếc nhìn tôi bằng ánh mắt hiếu kỳ, có lẽ do tôi là con trai chăng. Chỗ này hầu hết là nữ, tuổi vẫn còn rất trẻ, cho nên tôi nghĩ bụng tìm được Biên Nhược Thủy chắc chắn dễ dàng.

Vào nhà ăn, tôi chỉ muốn nôn sạch dạ dày, bên trong có đủ thứ mùi trộn lẫn với nhau, nhộn nhạo, khó chịu, trên bàn vẫn còn vương vãi cơm canh thừa, chỉ nhìn thôi đã không muốn ăn rồi. Tôi thật không thể tưởng tượng làm sao Biên Nhược Thủy có thể sống được ở cái nơi quái quỷ này, hồi trước cậu ta đi làm ở cửa hiệu làm dầu kia ít nhất còn có điều kiện tốt hơn cái nhà máy này cả vạn lần.

Tôi nhanh chóng tìm được dáng người quen thuộc của Biên Nhược Thủy, cậu ngồi ăn cơm cùng với một đám nữ công nhân, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên lên trò chuyện hai ba câu cùng cả bàn, trên môi còn đọng nét cười hiền lành quen thuộc.

Ngay thời khắc nhìn thấy khuôn mặt của cậu, tôi bỗng có cảm giác như không thể tin được vào mắt mình, nụ cười này đã bao lần xuất hiện trong giấc mơ của mình, nhưng nụ cười của cậu ngày ấy có đôi khi còn mang theo cảm giác như hoảng hốt, lo sợ, giờ nụ cười ấy sao thuần khiết quá, khiến trong lòng tôi dâng lên một loại cảm giác không nói nên lời.

Không hề thấy thỏa mãn, không hề thấy mãn nguyện, trái lại, tôi còn muốn cho cậu ấy thấy tôi, muốn cậu ấy gọi tôi một tiếng. Trước đây tôi không hề có ý định này, nhưng khi đã thấy khuôn mặt của Biên Nhược Thủy, tôi mới biết trong lòng mình có bao nhiêu khát vọng. Dù cậu ấy chỉ nhìn lướt qua tôi, cho tôi thấy gương mặt sừng sốt một lát thôi là đủ để tôi hiểu hai năm nay cậu cũng giống tôi – mãi nhớ về gương mặt một người, mãi không thể nào quên nổi.

Trong nháy mắt, mọi vật như biến mất, cái gì là nguyên tắc, cái gì là ước định, cái gì là trách nhiệm đều bị tôi đặt tất cả qua một bên! Tôi muốn cho cậu biết tôi từ ngàn dặm xa xôi đến tìm cậu, biết tôi vẫn nhớ tới cậu, bảo tôi ích kỷ cũng được, tùy hứng cũng được, nếu không để cậu ấy nhìn tôi một cái, tôi tuyệt đối sẽ không rời đi.

Nghĩ rồi đi tới bên cạnh Biên Nhược Thủy, mặc cho những ánh mắt chăm chú của mọi người trong nhà ăn đang hướng về phía mình, tôi ngồi ngay vào chỗ trống cạnh cậu. Mấy cô gái ngồi cùng bàn nhìn tôi vẻ ngạc nhiên, cuối cùng Biên Nhược Thủy mới chịu ngẩng đầu lên, cậu ngấn người nhìn vào mắt tôi, rồi thản nhiên cúi đầu ăn tiếp.

Tôi chán nản, nếu không thấy tay cầm đũa của cậu khẽ run lên, tôi còn nghĩ cậu không hề nhận ra tôi nữa. Mấy cô gái vừa ăn cơm vừa len lén liếc nhìn tôi, có người còn cười tủm tỉm không hiểu tại sao, hai chúng tôi nổi bật giữa cái nhà ăn này, nếu tôi không vào đây thì trừ Biên Nhược Thủy ra, tất cả đều là nữ.

Chỗ này hầu như toàn là nữ, bởi nữ công nhân thường làm việc chăm chỉ, tiết kiệm, lại cẩn thận nữa, cho nên trừ Biên Nhược Thủy thì hầu như không có nam giới chịu làm ở đây, tiền lương ít thì không nói làm gì, còn khiến người ta nhìn bằng con mắt rất khó chịu.

Người trong nhà ăn đã vội bột, mấy cô gái ngồi gần Biên Nhược Thủy vỗ vỗ vai cậu, nói: “Bọn tôi đi trước, cậu ăn nhanh nhé, bên kia còn một đồng linh kiện chưa dọn, ở đây có mỗi cậu là con trai, cũng nên gánh vác giúp chị em đi!”

Biên Nhược Thủy gật đầu, và nốt mấy miếng cơm vào miệng rồi đứng dậy chuẩn bị ra ngoài. Tôi vội vàng chặn lại, kéo tay cậu, Biên Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Tôi không biết cậu, tôi còn phải đi làm việc nữa.”

Phải...là người xa lạ rồi, đó là điều trước đây tôi đã nói, tôi gật đầu, rồi nói với cậu: “Thế bây giờ không phải chúng ta biết nhau rồi à! Chào cậu, tôi là Tống Thiên Lộ, cậu tên gì?”

Biên Nhược Thủy sững người, không ngờ tôi sẽ nói như vậy, bèn vươn tay kia, định gạt bàn tay đang nắm chặt của tôi ra. Giờ tôi đã cao hơn cậu hơn nửa cái đầu, đây là thành quả của hai năm học thể dục liên tục, cậu sao bì được với tôi.

Dường như nghĩ có làm thế cũng vô tác dụng, Biên Nhược Thủy chỉ có thể ỉu xiu mà nói: “Cậu tên là gì tôi cũng không muốn biết, cũng không muốn quen với cậu làm gì, tôi còn phải đi làm, cậu thế này là đang bắt nạt người đó.”

Tôi cúi đầu nhìn cậu, không biết cậu đã thay bộ quần áo lao động từ lúc nào, những vết bẩn trên quần áo bị giặt tới mức sắp rách ra. Tôi nghĩ có lẽ cậu vẫn chưa thay đổi thói quen, mỗi lần giặt quần áo bẩn thì cứ giặt mãi cho tới khi vết bẩn nhạt đi thì thôi.

Từ lúc bước vào cái nhà máy này tới tận giờ, càng chứng kiến cuộc sống của cậu thì càng khiến tôi đau lòng, càng đau lòng càng thấy yêu thương hơn, càng yêu thương càng muốn ra sức bắt nạt cậu, có nói tôi thế nào cũng không thể khiến tôi buông ra, trái lại còn càng bám chặt hơn nữa.

Cảm giác xưa cũ lại ủa về, lâu lắm mới có loại cảm giác như thế này, như là một con người khác trong tôi đã trở về, đột nhiên cảm thấy như đã tìm được con người thật của mình.

“Tớ còn chưa ăn cơm, cậu lấy cơm giúp tớ đi, từ sáng đến giờ chưa có gì bỏ bụng hết à.” Tôi xoa bụng, giả vờ tội nghiệp đáng thương ngược mắt nhìn Biên Nhược Thủy.

“Trong nhà ăn mỗi người chỉ được lấy cơm một lần thôi, lấy hơn người khác sẽ không có cơm ăn.” Biên Nhược Thủy nghiêm mặt nhìn tôi.

Tôi xoa gáy, nói với cậu: “Như vậy à...tớ mất công đi từ xa tới đây, cậu nỡ để tớ đói bụng sao!” Biên Nhược Thủy còn chưa kịp phản ứng, tôi đã bồi thêm một câu nữa, “Đừng nói với tớ là cậu không quan tâm đấy, tớ còn nhớ hồi trước cậu vẫn hay cho tiền ăn xin lắm cơ mà.”

Biên Nhược Thủy thở dài, đáp: “Tớ đưa cậu ra ngoài đi ăn vậy, cơm nước ở đây cậu ăn không nổi đâu.”

“Sao lại không ăn nổi chứ? Tớ muốn cậu lấy cơm giúp tớ cơ, chúng ta cùng ngồi ăn, tớ không đi đâu đâu.”

Tôi ngồi phịch xuống, khiến cái ghế vốn đã không chắc chắn gì cho cam thiếu điều sụp xuống. Tôi buông tay Biên Nhược Thủy, đúng như tôi đoán, cậu không rời đi mà tới chỗ phát cơm nhìn một chút rồi đi vào.

Tôi ngồi cách đấy không xa nhìn theo lưng cậu, không biết là đang nói gì với cấp dưỡng ở đó, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng, còn bà cấp dưỡng thì thái độ có vẻ kiên quyết, chắc không muốn phát thêm. Biên Nhược Thủy là người ngay thẳng, nếu không phải cứ nhất nhất đi xin phép người ta thì có lấy thêm một phần cơm nữa cũng chẳng ai biết.

“Bỏ đi, chúng ta ra ngoài ăn.” Tôi kéo kéo tay Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy có chút lo lắng nhìn tôi hỏi: “Vậy cậu có chịu được không?”

Chỉ cần một ánh mắt, một vẻ mặt ấy thôi đã khiến tôi cảm động tới không nói nổi nên lời. Biên Nhược Thủy dường như nhớ ra gì đó, bèn thò tay vào trong túi quần lần mò một hồi, rồi móc ra mười đồng đưa cho cấp dưỡng.

Tôi còn chưa kịp ngăn lại thì người phụ nữ đó đã nhanh tay chộp lấy như mèo thấy mỡ. Rồi dùng một cái muôi thật to xúc cho tôi một bát đồ ăn toàn là đồ ăn còn thừa lại, giờ gom thành một đồng chả biết cái gì với cái gì, rồi xúc thêm một bát đầy cơm, đẩy tới trước mặt tôi.

“Ăn đi...” Biên Nhược Thủy liếc mắt nhìn tôi.

Tôi bưng hai cái bát toàn những thứ bình thường chỉ cần nhìn thôi đã không muốn nghĩ tới, vui vẻ trở lại cái bàn bữa bộn kia. Biên Nhược Thủy rút từ trong túi ra một tờ báo cũ, gom hết mấy thứ lộn xộn để sang bên bàn khác rồi mới đi tới cạnh tôi.

Thức ăn không hề ngon chút nào, hơn nữa còn nguội ngất, nhưng từ sáng sớm đã không có hạt cơm nào bỏ bụng nên tôi vẫn ăn ngon lành như thường. Biên Nhược Thủy im lặng đứng bên cạnh, tôi ngẩng đầu, lúng búng nói: “Sao cậu không ngồi xuống đi?”

“Tớ sắp phải đi làm rồi, buổi trưa mà không dọn mấy thứ đó thì buổi chiều không kịp làm việc khác mất.” Biên Nhược Thủy nói rồi chuẩn bị xoay người đi.

Tôi ngừng đùa, nghiêm mặt nhìn cậu, hỏi: “Không lẽ chỗ này không cho công nhân nghỉ trưa sao? Một ngày ở đây làm mấy giờ? Được bao nhiêu tiền?”

Biên Nhược Thủy vẻ lo lắng đáp lời tôi: “Bình thường có nghỉ trưa, nhưng sáng nay tớ không đi làm, cho nên công việc đọng lại còn nhiều, giờ tớ mà không đi thì chắc chắn bị trừ tiền, cậu ăn đi, tớ đi trước đây!”

Nói rồi nhanh chân đi ra cửa, tôi cũng ngừng ăn, đuổi theo ngay lập tức.

Biên Nhược Thủy thấy tôi đi theo thì sốt ruột, “Cậu quay lại đi! Trưa có ăn cái gì đâu mà!”

“Không, tớ phải đi theo cậu, cậu đi đâu tớ theo đó.” Tôi vừa cười vừa nói.

Biên Nhược Thủy tái mặt, nhìn tôi nói: “Cậu ăn no uống đủ rồi thì về nhà đi, ở đây không có gì vui mà chơi đâu, mà cậu một mình tới đây sao?”

Tôi còn chưa kịp trả lời thì đã tới một nhà kho, Biên Nhược Thủy đi tới đồng linh kiện xếp thành đồng ở phía trong. Cúi người nhặt lấy từng cái, ném vào trong xe cút kít (*). Sau đó lại xoay người nhặt tiếp, vừa như rất thông thạo, lại như đang vội vàng. Tôi đứng bên cạnh tay chân thừa thãi, cũng tới cạnh nhặt giúp cậu.

“Cậu đừng chạm vào, toàn là rỉ sắt không, quần áo bẩn thì làm sao?” Biên Nhược Thủy vừa thở dốc, vừa nói với tôi.

Tôi sững sốt, cậu lại cúi người nhặt tiếp, vừa nhặt, vừa quay đầu lại như muốn canh chừng tôi không được giúp cậu làm tiếp. Chỉ lát sau, xe cút kít đã đầy, Biên Nhược Thủy gồng sức nâng hai càng xe, đẩy ra ngoài kho. Tôi biết xe đẩy rất nặng, nhưng mình thì phải chịu đứng ngoài nhìn mà không thể giúp gì được, cảm giác này đúng là khó chịu không yên.

Thế nên tôi đành lẻo đẻo bám theo năn nỉ: “Cậu để tớ giúp đi mà, tớ cũng muốn thử coi thế nào.”

Biên Nhược Thủy giả điếc làm như không nghe thấy tiếng tôi, mắt chỉ chăm chú nhìn về phía trước, mãi tới khi đến nhà kho phía nam mới đẩy xe vào, hất đám linh kiện bên trong xe rơi lung tung trên nền đất

“Sao nhà máy này còn lạc hậu thế hả, vẫn phải còn dùng nhân lực như thế này.” Tôi tính đưa tay lau mồ hôi trên trán cậu thì bị cậu nghiêng đầu né sang bên.

“Chỉ có mấy nhà máy lớn mới có thiết bị tốt thôi, người như tớ, không bằng cấp, không kĩ thuật thì ai muốn thuê chứ.” Biên Nhược Thủy nói rồi đẩy xe trở về.

“Để tớ đẩy giúp cậu được không? Tớ thấy cái này có vẻ vui này.” Tôi đi bên cạnh giả vờ kêu to.

Biên Nhược Thủy vẫn không để ý tới lời tôi nói, cuối cùng dưới sự mè nheo nhiệt tình, cậu mới thở dài, buông càng xe xuống, nhìn tôi nói: “Cậu thử coi, dù sao giờ trong xe cũng không có gì, đồ cũng không cần nhặt.”

31. Chương 31 - Chương 31

Tôi nghe vậy vô cùng hứng thú, vội vàng chạy lại. Loại xe cút kít này chỉ có một bánh, hai bên có hai càng làm tay cầm, tôi bắt chước Biên Nhược Thủy, cầm lấy hai cái càng, nghĩ bụng cái này thì cần gì phải thử, cứ đẩy tới trước thì đơn giản không ấy mà.

Ai dè, mới đi được mấy bước, xe đã ngã ngả nghiêng nghiêng, cứ lệch hẳn sang một bên, không thể nào đi thẳng được. Nếu như giữ được cân bằng thì đẩy xe sẽ rất nhẹ nhàng giống Biên Nhược Thủy vừa làm lúc nãy vậy, còn không thì xe sẽ bị lệch, đẩy rất nặng. Cuối cùng tôi không chịu nổi, đành phải buông tay ra, cả chiếc xe đổ rầm xuống đất, bánh xe hầy còn quay tít không ngừng.

Biên Nhược Thủy thở hắt ra một hơi, không biết từ sau khi gặp lại, đây là lần thở dài thứ mấy của cậu rồi, nhìn vẻ mặt bơ phờ của cậu, tôi lại nổi hứng trên chộc: “Chắc chắn là do tớ quá cao rồi, cậu không nhận ra là tớ cao lên nhiều sao?”

Biên Nhược Thủy cố sức nâng chiếc xe bị đổ dậy, nhẹ nhàng đẩy về phía nhà kho, tôi thấy cậu không thêm để ý gì tới mình bèn khều khều hỏi tiếp: “Cậu thực sự không nhận ra là tớ đã cao lên hả?”

“Trước đây cậu đã cao rồi mà tớ cũng có ấn tượng gì đâu.” Biên Nhược Thủy lạnh lùng đáp lại.

Tôi hừ một cái nhưng cũng không hờn giận gì, nói tiếp: “Cậu phải nói trước đây chưa từng quen tớ, thế nghe mới ác hơn chứ.”

Biên Nhược Thủy cắn nhẹ môi dưới, rõ ràng muốn phản đối những lời này của tôi lắm nhưng có chết cũng không chịu thừa nhận. Tôi đi cùng với cậu quay lại nhà kho, có gần thể nào tôi cũng một mực leo đèo (mặt dày) theo sau.

Không đẩy được xe thì tôi chuyển sang giúp cái khác, tay tôi to hơn so với Biên Nhược Thủy, cho nên nhấc đồ cũng nhanh hơn cậu nhiều. Biên Nhược Thủy có nói sao cũng không được tôi, đành im lặng cặm cụi ngồi cạnh làm cùng. Hai người làm nhanh hơn hẳn, chưa đầy nửa tiếng sau đã làm xong.

Tôi thở phào một cái, nói: “Qua chỗ cậu ở để tớ coi được không?”

Biên Nhược Thủy phui tay rồi đáp: “Cậu đi rửa tay rồi về đi, tớ phải đi làm tiếp nữa.”

Tôi giật mình, khê quát: “Cậu không nghỉ đi một chút hả? Sao phải vội vàng như thế chứ?”

Biên Nhược Thủy chỉ tay ra ngoài: “Cậu coi, mọi người tới rồi kìa, sắp tới giờ làm buổi chiều rồi.”

Tôi nhìn ra bên ngoài, chỉ có hai người đang đi tới, lúc tôi đang còn nghiêng ngó nhìn thì Biên Nhược Thủy đã đi thu dọn nhà kho. Chỗ nào lộn xộn cậu đều dọn lại cho gọn, hầu như không có lúc nào nghỉ ngơi.

“Dọn nhà kho này là do cậu phụ trách hả?” Tôi hỏi.

Biên Nhược Thủy lắc đầu, vừa thở dốc, vừa nói: “Không phải việc của tớ, nhưng toàn bộ công nhân chỉ có mỗi mình tớ là nam, để việc này cho nữ làm cả thì đâu có coi được!”

Tôi nghe xong máu nóng lại xông lên đầu, tôi biết ngay mà, cậu ta có đi tới chỗ nào thì vẫn giữ cái tính cách thích chịu thiệt này. Tôi kéo tay cậu dậy, khiến cậu phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt tôi: “Không làm nữa, việc của cậu so với người ta cũng chẳng ít gì, tiền cũng được nhận như nhau thì tự mình rước thêm việc làm gì? Cậu muốn gì đây hả?”

Giọng nói uể oải của Biên Nhược Thủy vang lên đều đều.

“Tớ thích cả ngày được bận rộn, không để mình có cảm giác được rảnh rỗi. Như thế thì ăn cơm sẽ ngon, tối nằm xuống là ngủ ngay được.”

“Vậy trước đây cậu ăn không no, ngủ không nổi sao?” Tôi hỏi.

Biên Nhược Thủy gạt tay tôi ra, giọng vẫn đều đều: “Trước đây tớ thế nào đã quên rồi, cũng không muốn nhớ lại nữa, tớ đi làm đây, chừng nào cậu mới về?”

Tôi nắm chặt lấy tay cậu, rồi buông lỏng ra, mỉm cười nói: “Tớ ở đây ba ngày, sau đó sẽ theo đoàn du lịch về.”

“Ừ...” Biên Nhược Thủy lạnh nhạt gật đầu như chuyện này không chút quan hệ tới mình, rồi xoay người bước nhanh ra ngoài, tôi đi theo sau cậu vào một phân xưởng. Biên Nhược Thủy phụ trách sắp xếp linh kiện sản phẩm, chính là lấy các linh kiện của một bộ sản phẩm rồi đem lắp chúng vào màng plastic. Thoạt trông rất đơn giản, nhưng yêu cầu tốc độ nhanh, tôi chỉ thấy bàn tay cậu di chuyển nhanh thoăn thoắt, nhìn tới hoa cả mắt lên mà vẫn không biết cậu vừa lắp cái gì vào.

Tôi đứng bên cạnh tới khi chân tê dại đi, tay cậu chắc chắn đã mỏi lắm rồi, tôi sợ Biên Nhược Thủy chán nên cứ đứng cạnh đó trò chuyện câu được câu chăng. Chủ quản phân xưởng cứ lượn qua lượn lại chỗ này, tôi vốn định lao vào giúp một tay cho Biên Nhược Thủy nghỉ một lát, nhưng cứ có người nhìn chằm chằm khiến tôi không dám.

Tôi liếc mắt nhìn sơ qua một vòng, hầu hết công nhân ở đây là những người còn trẻ, lại có người nói thổ âm nên nghe không hiểu nổi, chắc là người tới từ những vùng khác, hầu hết đều có hoàn cảnh gia đình khó khăn, bởi không học được nên đành phải đi làm sớm. Trước đây ở nhà máy gần chỗ tôi cũng có nhiều công nhân tới từ vùng khác nên tôi cũng không để ý lắm, chỉ là Biên Nhược Thủy thì hoàn toàn khác, cậu bỏ học khi thành tích rất tốt, tôi không phải loại học sinh gương mẫu giỏi giang gì, nên làm sao có thể hiểu được cái cảm giác khi bao nhiêu nỗ lực của mình bỗng nhiên tan thành bọt nước như thế.

Tôi lại nhớ tới quãng thời gian Biên Nhược Thủy tới nhà mình ở, khi ấy cậu vẫn hay cầm sách giở qua giở lại, lúc đó tôi nào có để ý, chỉ nghĩ đơn giản rằng sau kì nghỉ đông hai đứa sẽ cùng quay lại trường. Không ngờ chỉ qua một đêm mà tôi đã trở lại trường, còn cậu thì tới đây. Nếu như cậu không gửi tiền để đền ơn cho nhà tôi thì hẳn giờ này đã quay lại trường đi học, cuối tuần lại đi làm thêm rồi. Nếu đem gom hết tiền trả lại cho Biên Nhược Thủy, chắc cậu ấy cũng có thể học hết cấp ba.

Hóa ra tính đến cuối cùng thì chính tôi mới là người đã phá hoại cuộc sống của Biên Nhược Thủy.

Tôi đảo mắt nhìn quanh phân xưởng, toàn là nữ, trong lòng như có đá đè nặng, chỉ hận không thể kéo Biên Nhược Thủy rời khỏi đây ngay lập tức. Nếu đổi lại là tôi, bảo tôi làm mấy công việc tũn mủn cùng đám phụ nữ như thế này thì thà đánh cho tôi một trận còn đỡ hơn. Phàm là nam nhi thì ai chả có lòng tự trọng, nếu không phải do hoàn cảnh ép buộc thì làm gì có ai tự hạ thấp mình như thế.

“Các chị làm ở đây một tháng được bao nhiêu tiền?” Tôi hỏi.

Một người phụ nữ trung niên to béo ngẩng đầu lên cười với tôi, giơ tay ra hiệu số tám.

Tôi ghen hòng, tám trăm đồng sao? Thế này so với số tiền cậu gửi tới nhà tôi còn ít hơn, làm thế nào mà tiền tiêu lại nhiều hơn tiền kiếm được chứ! Tôi quay sang nhìn Biên Nhược Thủy thắc mắc, nhưng hình như cậu không hề nghe cuộc nói chuyện của chúng tôi, vẫn thản nhiên làm việc tiếp.

“Thế nam kiếm có được nhiều hơn nữ không? Có tiền thưởng không?”

Một cô gái ngồi gần ngẩng lên nhìn tôi, đáp bằng một giọng đặc sệt thổ âm: “Làm gì có nha tử?”

Tôi đần mặt chẳng hiểu ra sao, mấy cô gái bên cạnh đều che miệng rúc rích cười. Cuối cùng cũng có một người chỉ vào mặt cô gái vừa nói kia mà mắng: “Mày đừng có mở miệng ra nữa, thổ âm nặng chết đi được, mất mặt quá!”

Rồi lại có tiếng người khác: “Nha tử là con trai ấy..”

Tôi thoáng cái đã hiểu, không ai trong này coi Biên Nhược Thủy là con trai, cho nên không thể nào hy vọng người ta sẽ đối xử khác biệt với Biên Nhược Thủy so với những người khác. Lúc những người ngồi bên cạnh cậu nghe được câu “làm gì có nha tử?” thì mặt đã đỏ lựng lên.

Tôi nghĩ cậu đã nghe hết cả rồi, nhìn vẻ mặt tỉnh bơ của những người xung quanh, tôi hiểu chuyện Biên Nhược Thủy bị trêu chọc thế này không chỉ là lần một lần hai, hơn nữa hôm nay còn có tôi là bạn ngồi ngay cạnh đây mà mấy người đó còn sai Biên Nhược Thủy tưng tưng thế, chẳng khác nào đã đem cậu trở thành tên giúp việc miễn phí.

Tôi không nhin nổi nữa, nhìn người có vẻ kiêu ngạo nhất trong đám, nói: “Không có tay có chân sao? Để cho cậu ấy làm thì có trả thêm tiền sao hả?”

Cô gái mà tôi nói thoát trông giống con trai, cắt tóc ngắn, im lặng quan sát mọi người bằng ánh mắt không mấy thiện cảm, lúc nói cũng lớn giọng. Cô ta không coi như tôi tồn tại, càng quát Biên Nhược Thủy to hơn, mắng cậu làm việc chậm chạp.

Nghe tôi nói, cô ta có chút sững sốt, có lẽ vẫn nghĩ không ai dám chống lại mình. Mà có lẽ nuốt không trôi được cục tức này, nhưng nhắm không đọ lại nổi tôi nên đành chửi Biên Nhược Thủy ầm cả lên.

“Mẹ mày, có người làm chỗ dựa thì sao hả? Đồ đàn bà!”

Tôi nghe mà không thể nhin nổi nữa, cho dù có là con gái thì tôi cũng không thể tha thứ cho được nữa. Tôi bước nhanh tới cạnh cô ta, Biên Nhược Thủy khẽ kéo tay tôi lại, nhưng tôi đi nhanh, cậu chỉ kịp lướt qua áo tôi mà thôi.

Cô ả kia vóc dáng không cao nên tôi dễ dàng xốc cổ áo lên, lôi ả ra ngoài phân xưởng ngay lập tức. ả cố nắm lấy tay tôi cắn thật lực mấy cái giống hệt chó cái đang phát điên. Cả xưởng chỉ có một mình Biên Nhược Thủy chạy theo tôi ra ngoài, tôi lôi ả ra một khoảnh đất bằng phẳng, ném xuống đất, gằn giọng nói: “Cô vừa nói cậu ta là gì hả? Lặp lại lần nữa cho tôi, cô là nữ nên tôi còn giữ thể diện cho cô đấy, chỉ cần cô công khai xin lỗi cậu ta trước mặt mọi người, tôi sẽ bỏ qua hết.”

“Nó là con đàn bà, tao nói sai chỗ nào hả? Thằng đó là con lừa, để bọn tao sai làm việc thì đã làm sao, mày là mẹ nó hay sao mà can dự vào? Đồ đàn bà, tao nói rồi, nó là đồ đàn bà, có thể nào thì cũng là đàn bà...”

Nắm tay tôi run lên bần bật, hai năm nay tôi chưa hề đánh ai, cũng chưa có một lần nổi giận, Đồng Ba có kiếm có gây sự thế nào tôi cũng nhin cho qua, nhưng tôi không thể nhin khi có người dám vũ nhục Biên Nhược Thủy được.

ả còn chưa nói hết, tôi đã giơ chân đạp cho ả, bốn cú. Cô ả ôm cứng lấy chân tôi, tôi bèn dùng tay vừa đánh, vừa đẩy ra. Biên Nhược Thủy đứng cạnh kéo tôi tách ra, nhưng ả không những không tránh ra, mà còn lê theo nắm lấy ống quần tôi rồi cứ thế ôm chặt, không suy suyển.

“Tôi có bệnh tim, bệnh lại tái phát rồi, ôi...ôi...”

Ngay sau đó, ả ta bèn giả vờ bị co giật, chân tay co quắp lại, dáng điệu khổ sở đau đớn trái ngược hoàn toàn với lúc hung hăng ban nãy. Tôi biết cô ả đang muốn dọa tôi, khó trách sao bị tôi đánh mà vẫn còn cố bám lấy. Đúng là một con khốn không hơn, tôi cười lạnh nhìn xuống người đang bám chặt lấy chân mình.

ả vẫn không ngừng kêu khóc, coi bộ cũng khổ sở lắm, Biên Nhược Thủy đứng cạnh sốt ruột kéo tay tôi, nói: “Đi nhanh lên, nhanh lên, tớ giúp cậu giữ cô ta lại, cậu chạy nhanh đi, đừng quay trở lại đây nữa, cô ta không tìm được cậu đâu.”

“Cô cố tình giả bệnh, thế mấy cú đạp lúc nãy của tôi đáng bao nhiêu tiền đây?” Tôi không đáp lại Biên Nhược Thủy, lạnh giọng hỏi.

ả cắn răng nhin tôi rồi giơ ra năm ngón tay, ý là năm vạn? Năm mươi ngàn đồng? Tôi định chờ ả nói ra miệng, không ngờ lại là năm trăm.

“Nghèo tới phát điên rồi!” Tôi rít lên, thực sự từ bé tới lớn tôi chưa gặp người phụ nữ nào hèn hạ tới vậy, giờ đúng là được mở rộng tầm mắt rồi. Nhưng tiền tôi ném cho ả ta không phải vì giá trị của ả, mà là giá của mấy cú đá hồi nãy, dù sao cũng làm vì Biên Nhược Thủy, hơn nữa tôi không muốn khiến Biên Nhược Thủy phải khó xử.

Tôi rút ví tiền ra, Biên Nhược Thủy đã nắm chặt lấy tay tôi, nói: “Đừng, năm trăm đồng không phải là tiền sao? Sao lại phải đưa cho cô ta chứ? Tớ xin lỗi cô ta là được rồi, đây là tiền ba mẹ cậu phải cực khổ lắm mới kiếm ra được, đừng có nói năm trăm, có là năm đồng cũng không thể lãng phí được.”

Tôi nhin thẳng vào mặt Biên Nhược Thủy, nghiêm mặt nói: “Nếu cậu cùng tớ quay về, tiền này tớ sẽ không đưa; nếu cậu không quay về với tớ, tớ cũng không thích cậu bị người khác khinh thường.”

Biên Nhược Thủy cắn môi, cười khổ: “VẬY cậu đưa đi, sau này tớ kiếm tiền trả lại cho cậu sau.”

Quả nhiên, cậu ấy vẫn một mực không muốn cùng tôi quay trở về, tôi nghiêng rằng nhìn Biên Nhược Thủy, nói: “Tiền cậu tự mình kiếm được không phải tiền sao? Không phải do cậu phải cực khổ lắm mới kiếm nổi sao? Tiền của cậu có thể cho cô ta, sao tiền của ba mẹ tớ lại không thể? Cậu đang tự nuông chiều bản thân đấy à? Cậu sống vì người khác sao?”

“Tiền của tớ, tớ có quyền làm gì thì làm, tiền của ba mẹ cậu, cậu không có quyền được lãng phí.” Biên Nhược Thủy cũng quát lên với tôi, môi run run.

“Đúng, cậu thì có quyền làm gì thì làm, cậu là đồ ngu! Cậu kiếm được có chút tiền mà cũng gửi tới nhà tớ, cậu nghĩ cậu cứ tùy tiện ngược đãi bản thân thế người khác sẽ thích sao? Mẹ tớ sẽ tới đây tìm cậu sao?”

Mặt Biên Nhược Thủy tái đi, kích động nói: “Đúng là nhà cậu không ham gì mấy đồng tiền con con đó, nhưng đó là tấm lòng của tớ.”

“Phải, cậu ích kỷ như thế đó! Cậu có biết tớ nhìn những đồng tiền này mà cảm thấy thế nào không? Cậu có biết lúc tớ nhìn thấy chỗ cậu làm việc, nhìn cậu bị những người ở đó đối xử như thế thì cảm thấy như thế nào không? Cậu muốn bắt tớ phải quỳ xuống xin thì mới chịu đối xử tốt với bản thân một chút sao? Tớ chưa từng gặp người nào ngunhư cậu cả!”

Tôi thực sự chưa bao giờ vì cách đối xử với bản thân của một người khác mà giận đến thế.

“Tớ tự chăm sóc tốt bản thân mình được...” Biên Nhược Thủy hạ giọng thì thào: “sống tốt không phải chỉ nhìn vào điều kiện sống hay cách sống gì cả, mà là dựa vào tâm trạng mà xét. Nếu cảm thấy thanh thản thì có cho tớ ở nhà tranh, ăn bánh ngô tớ cũng tình nguyện...”

“Bây giờ cậu rất thanh thản sao?” tôi ngắt lời cậu.

Biên Nhược Thủy vịn vịn hai bàn tay, liếc nhìn tôi một cái, rồi nói rành mạch: “Ít nhất tốt hơn trước đây.”

Tim tôi giống như bị ai đó đâm cho một nhát dao chí mạng, là tự tôi tới đây nhận tội, là tôi cam tâm tình nguyện, tôi cam tâm tình nguyện. Cậu nói rất đúng, trước nay tôi đều sống trong môi trường đầy đủ, nhưng từng giây từng phút đều nghĩ tới cảnh sống của cậu khắc nghiệt, khổ sở thế nào thì làm sao biết cái gì gọi là thanh thản được, cho nên cái sự thanh thản của cậu là được xây trên sự đau khổ của tôi, làm sao tôi có thể bỏ qua được đây.

“Xin lỗi, chuỗi ngày an lành của cậu tới đây là hết, từ nay về sau cậu ở đâu thì tớ theo đó. Cậu từng khiến tớ khổ sở ra sao, tớ cũng sẽ khiến cậu khổ sở thế ấy.”

Biên Nhược Thủy khóc, khóc tới muốn ngừng thở, vừa khóc vừa đưa tay quệt quệt mắt như đứa trẻ bị người ta bắt nạt. Nhưng nhẽ ra lúc này, khi cô ả kia lớn tiếng nhục mạ cậu thì nên khóc mới phải chứ, sao tôi mới nói thế mà đã khóc rồi. Rốt cuộc thì tôi mới là người làm cho cậu phải khóc, còn khóc dữ như vậy nữa.

“Tại sao cậu không chín chắn hơn một chút hử...nếu cậu ở cùng với tớ thì tiền đồ sau này phải làm sao đây? Cậu muốn làm ở chỗ này cả đời à? Thành tích của cậu giờ đã tốt thế rồi, tại sao không biết quý trọng ...”

Tôi rất muốn chạy tới ôm cậu ấy thật chặt, nhưng mới định bước tới thì phát hiện cái cô ả kia vẫn còn ôm cứng lấy chân mình, Biên Nhược Thủy vừa khóc vừa đi ra khỏi nhà máy, tôi sốt ruột đá văng ả kia sang một bên, chạy theo cậu.

“Mẹ tớ vẫn còn liên lạc với cậu đúng không? Không thì sao cậu biết được thành tích của tớ?” Tôi hỏi với theo.

“Tớ không làm nữa, tớ đi xin ăn...” Biên Nhược Thủy nấc lên rồi cởi phăng bộ quần áo lao động xuống, lộ ra bộ quần áo màu vàng cũ rộng thùng thình.

Tôi cười cười, quay lại về bóng phèng như cũ, vừa nhặt bộ quần áo kia lên, vừa trêu chọc: “Còn nói tớ không chín chắn! Cậu nghĩ bản thân mình thế này mà còn mặt mũi nói người khác sao? Nếu cậu quay về với tớ, thì tương lai này là của hai người rồi.”

“Giờ cậu quay trở lại, tương lai cũng là hai người, không phải đã có người bên cạnh cậu rồi à?”

Hai đứa đứng lại ngay nơi sườn núi, tôi gần như nín thở, túm chặt lấy tay Biên Nhược Thủy, tạo thành tư thế có bao nhiêu ấm muội.

Tôi hỏi: “Rốt cuộc mẹ tớ đã nói gì với cậu?”

“Dì cái gì cũng biết, cho nên cậu hãy về một mình đi, cái gì qua rồi thì hãy để cho nó trôi qua. Cảm ơn cậu, thật đấy, cảm ơn cậu tới tận bây giờ vẫn còn nhớ tới tớ.”

“Vậy trước đây cậu ăn không no, ngủ không nổi sao?” Tôi hỏi.

Biên Nhược Thủy gạt tay tôi ra, giọng vẫn đều đều: “Trước đây tớ thế nào đã quên rồi, cũng không muốn nhớ lại nữa, tớ đi làm đây, chừng nào cậu mới về?”

Tôi nắm chặt lấy tay cậu, rồi buông lỏng ra, mỉm cười nói: “Tớ ở đây ba ngày, sau đó sẽ theo đoàn du lịch về.”

“Ừ...” Biên Nhược Thủy lạnh nhạt gạt đầu như chuyện này không chút quan hệ tới mình, rồi xoay người bước nhanh ra ngoài, tôi đi theo sau cậu vào một phân xưởng. Biên Nhược Thủy phụ trách sắp xếp linh kiện sản phẩm, chính là lấy các linh kiện của một bộ sản phẩm rồi đem lắp chúng vào màng plastic. Thoạt trông rất đơn giản, nhưng yêu cầu tốc độ nhanh, tôi chỉ thấy bàn tay cậu di chuyển nhanh thoăn thoắt, nhìn tới hoa cả mắt lên mà vẫn không biết cậu vừa lắp cái gì vào.

Tôi đứng bên cạnh tới khi chân tê dại đi, tay cậu chắc chắn đã mỏi lắm rồi, tôi sợ Biên Nhược Thủy chán nên cứ đứng cạnh đó trò chuyện câu được câu chăng. Chủ quản phân xưởng cứ lượn qua lượn lại chỗ này, tôi vốn định lao vào giúp một tay cho Biên Nhược Thủy nghỉ một lát, nhưng cứ có người nhìn chằm chằm khiến tôi không dám.

Tôi liếc mắt nhìn sơ qua một vòng, hầu hết công nhân ở đây là những người còn trẻ, lại có người nói thổ âm nên nghe không hiểu nổi, chắc là người tới từ những vùng khác, hầu hết đều có hoàn cảnh gia đình khó khăn, bởi không học được nên đành phải đi làm sớm. Trước đây ở nhà máy gần chỗ tôi cũng có nhiều công nhân tới từ vùng khác nên tôi cũng không để ý lắm, chỉ là Biên Nhược Thủy thì hoàn toàn khác, cậu bỏ học khi thành tích rất tốt, tôi không phải loại học sinh gương mẫu giỏi giang gì, nên làm sao có thể hiểu được cái cảm giác khi bao nhiêu nỗ lực của mình bỗng nhiên tan thành bọt nước như thế.

Tôi lại nhớ tới quãng thời gian Biên Nhược Thủy tới nhà mình ở, khi ấy cậu vẫn hay cầm sách giở qua giở lại, lúc đó tôi nào có để ý, chỉ nghĩ đơn giản rằng sau kì nghỉ đông hai đứa sẽ cùng quay lại trường. Không ngờ chỉ qua một đêm mà tôi đã trở lại trường, còn cậu thì tới đây. Nếu như cậu không gửi tiền để đền ơn cho nhà tôi thì hẳn giờ này đã quay lại trường đi học, cuối tuần lại đi làm thêm rồi. Nếu đem gom hết tiền trả lại cho Biên Nhược Thủy, chắc cậu ấy cũng có thể học hết cấp ba.

Hóa ra tính đến cuối cùng thì chính tôi mới là người đã phá hoại cuộc sống của Biên Nhược Thủy.

Tôi đảo mắt nhìn quanh phân xưởng, toàn là nữ, trong lòng như có đá đè nặng, chỉ hận không thể kéo Biên Nhược Thủy rời khỏi đây ngay lập tức. Nếu đổi lại là tôi, bảo tôi làm mấy công việc tũn mủn cùng đám phụ nữ như thế này thì thà đánh cho tôi một trận còn đỡ hơn. Phàm là nam nhi thì ai chả có lòng tự trọng, nếu không phải do hoàn cảnh ép buộc thì làm gì có ai tự hạ thấp mình như thế.

“Các chị làm ở đây một tháng được bao nhiêu tiền?” Tôi hỏi.

Một người phụ nữ trung niên to béo ngẩng đầu lên cười với tôi, giơ tay ra hiệu số tám.

Tôi ghen hòng, tám trăm đồng sao? Thế này so với số tiền cậu gửi tới nhà tôi còn ít hơn, làm thế nào mà tiền tiêu lại nhiều hơn tiền kiếm được chứ! Tôi quay sang nhìn Biên Nhược Thủy thắc mắc, nhưng hình như cậu không hề nghe cuộc nói chuyện của chúng tôi, vẫn thản nhiên làm việc tiếp.

“Thế nam kiếm có được nhiều hơn nữ không? Có tiền thưởng không?”

Một cô gái ngồi gần ngẩng lên nhìn tôi, đáp bằng một giọng đặc sệt thổ âm: “Làm gì có nha tử?”

Tôi dằn mặt chẳng hiểu ra sao, mấy cô gái bên cạnh đều che miệng rúc rích cười. Cuối cùng cũng có một người chỉ vào mặt cô gái vừa nói kia mà mắng: “Mày đừng có mở miệng ra nữa, thổ âm nặng chết đi được, mất mặt quá!”

Rồi lại có tiếng người khác: “Nha tử là con trai ấy..”

Tôi thoáng cái đã hiểu, không ai trong này coi Biên Nhược Thủy là con trai, cho nên không thể nào hy vọng người ta sẽ đối xử khác biệt với Biên Nhược Thủy so với những người khác. Lúc những người ngồi bên cạnh cậu nghe được câu “làm gì có nha tử?” thì mặt đã đỏ ửng lên.

Tôi nghĩ cậu đã nghe hết cả rồi, nhìn vẻ mặt tỉnh bơ của những người xung quanh, tôi hiểu chuyện Biên Nhược Thủy bị trêu chọc thế này không chỉ là lần một lần hai, hơn nữa hôm nay còn có tôi là bạn ngồi ngay cạnh đây mà mấy người đó còn sai Biên Nhược Thủy tứ tung thế, chẳng khác nào đã đem cậu trở thành tên giúp việc miễn phí.

Tôi không nhịn nổi nữa, nhìn người có vẻ kiêu ngạo nhất trong đám, nói: “Không có tay có chân sao? Để cho cậu ấy làm thì có trả thêm tiền sao hả?”

Cô gái mà tôi nói thoát trông giống con trai, cắt tóc ngắn, im lặng quan sát mọi người bằng ánh mắt không mấy thiện cảm, lúc nói cũng lớn giọng. Cô ta không coi như tôi tồn tại, càng quát Biên Nhược Thủy to hơn, mắng cậu làm việc chậm chạp.

Nghe tôi nói, cô ta có chút sững sốt, có lẽ vẫn nghĩ không ai dám chống lại mình. Mà có lẽ nuốt không trôi được cục tức này, nhưng nhắm không đọ lại nổi tôi nên đành chửi Biên Nhược Thủy ầm cả lên.

“Mẹ mày, có người làm chỗ dựa thì sao hả? Đồ đàn bà!”

Tôi nghe mà không thể nhịn nổi nữa, cho dù có là con gái thì tôi cũng không thể tha thứ cho được nữa. Tôi bước nhanh tới cạnh cô ta, Biên Nhược Thủy khẽ kéo tay tôi lại, nhưng tôi đi nhanh, cậu chỉ kịp lướt qua áo tôi mà thôi.

Cô ả kia vóc dáng không cao nên tôi dễ dàng xốc cổ áo lên, lôi ả ra ngoài phân xưởng ngay lập tức. ả cố nắm lấy tay tôi cản thật lực mấy cái giống hệt chó cái đang phát điên. Cả xưởng chỉ có một mình Biên Nhược Thủy chạy theo tôi ra ngoài, tôi lôi ả ra một khoảnh đất bằng phẳng, ném xuống đất, gần giọng nói: “Cô vừa nói cậu ta là gì hả? Lặp lại lần nữa cho tôi, cô là nữ nên tôi còn giữ thể diện cho cô đấy, chỉ cần cô công khai xin lỗi cậu ta trước mặt mọi người, tôi sẽ bỏ qua hết.”

“Nó là con đàn bà, tao nói sai chỗ nào hả? Thằng đó là con lừa, để bọn tao sai làm việc thì đã làm sao, mày là mẹ nó hay sao mà can dự vào? Đồ đàn bà, tao nói rồi, nó là đồ đàn bà, có thể nào thì cũng là đàn bà...”

Nắm tay tôi run lên bần bật, hai năm nay tôi chưa hề đánh ai, cũng chưa có một lần nổi giận, Đồng Ba có kiếm có gây sự thế nào tôi cũng nhịn cho qua, nhưng tôi không thể nhịn khi có người dám vũ nhục Biên Nhược Thủy được.

ả còn chưa nói hết, tôi đã giơ chân đạp cho ả, bốn cú. Cô ả ôm cứng lấy chân tôi, tôi bèn dùng tay vừa đánh, vừa đẩy ra. Biên Nhược Thủy đứng cạnh kéo tôi tách ra, nhưng ả không những không tránh ra, mà còn lê theo nắm lấy ống quần tôi rồi cứ thế ôm chặt, không suy suyển.

“Tôi có bệnh tim, bệnh lại tái phát rồi, ôi...ôi...”

Ngay sau đó, ả ta bèn giả vờ bị co giật, chân tay co quắp lại, dáng điệu khổ sở đau đớn trái ngược hoàn toàn với lúc hung hăng ban nãy. Tôi biết cô ả đang muốn dọa tôi, khó trách sao bị tôi đánh mà vẫn còn cố bám lấy. Đúng là một con khốn không hơn, tôi cười lạnh nhìn xuống người đang bám chặt lấy chân mình.

ả vẫn không ngừng kêu khóc, coi bộ cũng khổ sở lắm, Biên Nhược Thủy đứng cạnh sốt ruột kéo tay tôi, nói: “Đi nhanh lên, nhanh lên, tớ giúp cậu giữ cô ta lại, cậu chạy nhanh đi, đừng quay trở lại đây nữa, cô ta không tìm được cậu đâu.”

“Cô cố tình giả bệnh, thế mấy cú đạp lúc nãy của tôi đáng bao nhiêu tiền đây?” Tôi không đáp lại Biên Nhược Thủy, lạnh giọng hỏi.

ả cắn răng nhìn tôi rồi giơ ra năm ngón tay, ý là năm vạn? Năm mươi ngàn đồng? Tôi định chờ ả nói ra miệng, không ngờ lại là năm trăm.

“Nghèo tới phát điên rồi!” Tôi rít lên, thực sự từ bé tới lớn tôi chưa gặp người phụ nữ nào hèn hạ tới vậy, giờ đúng là được mở rộng tầm mắt rồi. Nhưng tiền tôi ném cho ả ta không phải vì giá trị của ả, mà là giá của mấy cú đá hồi nãy, dù sao cũng làm vì Biên Nhược Thủy, hơn nữa tôi không muốn khiến Biên Nhược Thủy phải khó xử.

Tôi rút ví tiền ra, Biên Nhược Thủy đã nắm chặt lấy tay tôi, nói: “Đừng, năm trăm đồng không phải là tiền sao? Sao lại phải đưa cho cô ta chứ? Tớ xin lỗi cô ta là được rồi, đây là tiền ba mẹ cậu phải cực khổ lắm mới kiếm ra được, đừng có nói năm trăm, có là năm đồng cũng không thể lãng phí được.”

Tôi nhìn thẳng vào mặt Biên Nhược Thủy, nghiêm mặt nói: “Nếu cậu cùng tớ quay về, tiền này tớ sẽ không đưa; nếu cậu không quay về với tớ, tớ cũng không thích cậu bị người khác khinh thường.”

Biên Nhược Thủy cắn môi, cười khổ: “Vậy cậu đưa đi, sau này tớ kiếm tiền trả lại cho cậu sau.”

Quả nhiên, cậu ấy vẫn một mực không muốn cùng tôi quay trở về, tôi nghiêng rằng nhìn Biên Nhược Thủy, nói: “Tiền cậu tự mình kiếm được không phải tiền sao? Không phải do cậu phải cực khổ lắm mới kiếm nổi sao? Tiền của cậu có thể cho cô ta, sao tiền của ba mẹ tớ lại không thể? Cậu đang tự nuông chiều bản thân đấy à? Cậu sống vì người khác sao?”

“Tiền của tớ, tớ có quyền làm gì thì làm, tiền của ba mẹ cậu, cậu không có quyền được lãng phí.” Biên Nhược Thủy cũng quát lên với tôi, môi run run.

“Đúng, cậu thì có quyền làm gì thì làm, cậu là đồ ngu! Cậu kiếm được có chút tiền mà cũng gửi tới nhà tớ, cậu nghĩ cậu cứ tùy tiện ngược đãi bản thân thể người khác sẽ thích sao? Mẹ tớ sẽ tới đây tìm cậu sao?”

Mặt Biên Nhược Thủy tái đi, kích động nói: “Đúng là nhà cậu không ham gì mấy đồng tiền con con đó, nhưng đó là tấm lòng của tớ.”

“Phải, cậu ích kỷ như thế đó! Cậu có biết tớ nhìn những đồng tiền này mà cảm thấy thế nào không? Cậu có biết lúc tớ nhìn thấy chỗ cậu làm việc, nhìn cậu bị những người ở đó đối xử như thế thì cảm thấy như thế nào không? Cậu muốn bắt tớ phải quỳ xuống xin thì mới chịu đối xử tốt với bản thân một chút sao? Tớ chưa từng gặp người nào ngunhư cậu cả!”

Tôi thực sự chưa bao giờ vì cách đối xử với bản thân của một người khác mà giận đến thế.

“Tớ tự chăm sóc tốt bản thân mình được...” Biên Nhược Thủy hạ giọng thì thào: “sống tốt không phải chỉ nhìn vào điều kiện sống hay cách sống gì cả, mà là dựa vào tâm trạng mà xét. Nếu cảm thấy thanh thản thì có cho tớ ở nhà tranh, ăn bánh ngô tớ cũng tình nguyện...”

“Bây giờ cậu rất thanh thản sao?” tôi ngắt lời cậu.

Biên Nhược Thủy vịn vịn hai bàn tay, liếc nhìn tôi một cái, rồi nói rành mạch: “Ít nhất tốt hơn trước đây.”

Tim tôi giống như bị ai đó đâm cho một nhát dao chí mạng, là tự tôi tới đây nhận tội, là tôi cam tâm tình nguyện, tôi cam tâm tình nguyện. Cậu nói rất đúng, trước nay tôi đều sống trong môi trường đầy đủ, nhưng từng giây từng phút đều nghĩ tới cảnh sống của cậu khắc nghiệt, khổ sở thế nào thì làm sao biết cái gì gọi là thanh thản được, cho nên cái sự thanh thản của cậu là được xây trên sự đau khổ của tôi, làm sao tôi có thể bỏ qua được đây.

“Xin lỗi, chuỗi ngày an lành của cậu tới đây là hết, từ nay về sau cậu ở đâu thì tớ theo đó. Cậu từng khiến tớ khổ sở ra sao, tớ cũng sẽ khiến cậu khổ sở thế ấy.”

Biên Nhược Thủy khóc, khóc tới muốn ngừng thở, vừa khóc vừa đưa tay quệt quệt mắt như đứa trẻ bị người ta bắt nạt. Nhưng nhỡ ra lúc này, khi cô ả kia lớn tiếng nhục mạ cậu thì nên khóc mới phải chứ, sao tôi mới nói thế mà đã khóc rồi. Rốt cuộc thì tôi mới là người làm cho cậu phải khóc, còn khóc dữ như vậy nữa.

“Tại sao cậu không chín chắn hơn một chút hử...nếu cậu ở cùng với tớ thì tiền đồ sau này phải làm sao đây? Cậu muốn làm ở chỗ này cả đời à? Thành tích của cậu giờ đã tốt thế rồi, tại sao không biết quý trọng ...”

Tôi rất muốn chạy tới ôm cậu ấy thật chặt, nhưng mới định bước tới thì phát hiện cái cô ả kia vẫn còn ôm cứng lấy chân mình, Biên Nhược Thủy vừa khóc vừa đi ra khỏi nhà máy, tôi sốt ruột đá văng ả kia sang một bên, chạy theo cậu.

“Mẹ tớ vẫn còn liên lạc với cậu đúng không? Không thì sao cậu biết được thành tích của tớ?” Tôi hỏi với theo.

“Tớ không làm nữa, tớ đi xin ăn...” Biên Nhược Thủy nấc lên rồi cởi phăng bộ quần áo lao động xuống, lộ ra bộ quần áo màu vàng cũ rộng thùng thình.

Tôi cười cười, quay lại về bông phèng như cũ, vừa nhặt bộ quần áo kia lên, vừa trêu chọc: “Còn nói tớ không chín chắn! Cậu nghĩ bản thân mình thế này mà còn mặt mũi nói người khác sao? Nếu cậu quay về với tớ, thì tương lai này là của hai người rồi.”

“Giờ cậu quay trở lại, tương lai cũng là hai người, không phải đã có người bên cạnh cậu rồi à?”

Hai đứa đứng lại ngay nơi sườn núi, tôi gần như nín thở, túm chặt lấy tay Biên Nhược Thủy, tạo thành tư thế có bao nhiêu ám muội.

Tôi hỏi: “Rốt cuộc mẹ tớ đã nói gì với cậu?”

“Dì cái gì cũng biết, cho nên cậu hãy về một mình đi, cái gì qua rồi thì hãy để cho nó trôi qua. Cảm ơn cậu, thật đấy, cảm ơn cậu tới tận bây giờ vẫn còn nhớ tớ tớ.”

“Cậu cảm ơn vì tớ vẫn còn nhớ cậu?...” Lặp lại từng từ trong câu nói, tim tôi cũng muốn vỡ ra từng mảnh, “Cậu nghĩ rằng tớ nhớ cậu lắm sao? Ngày đó cậu nói tớ tự ép mình phải đi trên con đường này, tớ đã không thể đáp lại cậu. Nhưng giờ tớ có thể trả lời rõ ràng, nếu cậu là biển lửa, nếu tớ không phải bị điên, thì chắc chắn sẽ không lao đầu vào lần nữa...”

Biên Nhược Thủy cắn môi không nói, chỉ nước mắt vẫn cứ rơi, tôi biết cậu tủi thân, nhưng không bao giờ cậu chịu mở lòng mình nói cho tôi hay. Nhìn lồng ngực gầy nháp nhô theo từng tiếng nấc, tôi chỉ hận không thể xé nát nó ra để xem trong trái tim cậu chứa gì mà tôi còn chưa biết đến.

“Đừng nói nữa, chuyện đã qua lâu thế, tớ cũng quên rồi, còn nhắc lại làm gì...” Biên Nhược Thủy vừa dùng tay áo đã dính bẩn quệt đôi mắt hoe đỏ, vừa thút thít nói với tôi.

“Thế cậu khóc cái gì chứ? Khóc lâu quá trời!” Tôi hỏi ngược lại.

Biên Nhược Thủy đẩy tay tôi ra, mím môi nói: “Tớ khóc không phải vì cậu, tớ khóc vì bị người ta sỉ nhục nên thấy không chịu nổi thôi.”

“Nói vậy...” Tôi cười khổ, nhìn cậu, hỏi: “Thật không?”

Biên Nhược Thủy im lặng, hít nước mũi rột roẹt, rồi dùng cái giọng bình thản nói: “Đúng, tớ đâu có quan tâm chuyện của cậu với nhà cậu như thế nào, gửi tiền cũng là một loại trách nhiệm, tớ không muốn thiếu nợ gia đình cậu.”

Tôi biết cậu đang nói dối, nhưng nghe rồi vẫn cảm thấy bị đá kích vô cùng, hận ý trong lòng dâng lên mạnh mẽ không hiểu vì sao. Biên Nhược Thủy xoay người muốn lên trên núi, nhưng bị tôi kéo tay lại, sườn núi hơi trơn nên Biên Nhược Thủy loạng choạng ngã phịch xuống đất, tôi cũng không quản, lại nắm chặt tay lôi cậu đứng dậy.

Đất cát bám đầy lên đầu gối, còn pha thêm những vết bẩn do rỉ sét khiến ai nhìn qua cũng nghĩ cậu đích thực là công nhân, vì cực nhọc lo chuyện mưu sinh thường nhật mà phải làm những chuyện không ai muốn.

“Biên Nhược Thủy, cậu coi tôi là cái gì hả? Là thằng ngu sao? Từ lúc tới ở nhà tôi đến tận bây giờ, cậu không hề cho tôi hay cậu đang suy nghĩ cái gì, cậu có biết cậu với mẹ tôi làm thế khiến tôi cảm thấy như thế nào không? Hai người che mắt tôi, dắt mũi tôi vào bẫy của hai người, các người làm thế không thấy độc ác sao?”

Ban đầu tôi nói hãy còn bình tĩnh, nhưng càng nói càng như giận dữ, cuối cùng trở thành gào to lên, thậm chí còn rất muốn đánh người.

“Phải, tớ độc ác, tớ xấu xa, tớ thông đồng với dì trước nên mới rời khỏi nhà cậu. Nói như thế cậu đã hiểu được chưa? Cậu nên sớm biết được bộ mặt thật của tớ đi, nhìn ngoài mặt thì tưởng người tốt, nhưng thực ra rất nguy hiểm, cậu nên sớm biết đường mà tránh xa tớ ra.”

Biên Nhược Thủy nói rồi dứt khoát giật tay tôi ra như muốn chấm dứt đoạn tuyệt hết tất cả. Lần đầu tiên cậu chủ động làm thế này, khiến tôi cảm nhận được sự dứt khoát tột cùng, tất cả như một cơn lũ, cuốn sạch lý trí của tôi.

Tôi như bị điên, lôi cậu đi xuống sườn núi, cách đó không xa là một rừng cây nhỏ không bóng người, nơi này cũng ít người qua lại. Tôi sống chết túm chặt lấy áo cậu, lôi tuột tới ấy ném lên bãi cỏ. Dáng người

bắn thủ nằm trên bãi cỏ xanh mượt khiến tôi có cảm giác mình đang bị một thứ ngôn ngữ không lời châm chọc, đùa cợt.

“Buông, tớ nói lần cuối, Tống Thiên Lộ, cậu đừng ép tớ.” Biên Nhược Thủy cảm hận nhìn tôi nói.

Hận đi, cho dù hận thì cũng tốt hơn cuộc sống bây giờ, ít ra tới lúc nào đó cậu sẽ không thể gắng gượng được nữa, nghĩ rằng những thứ này không đáng, rồi sẽ buông tất cả ra.

Biên Nhược Thủy thấy tôi không có phản ứng gì bèn cố sức gỡ tay tôi ra khỏi áo, lộ ra tấm lưng trần run rẩy dưới làn gió đêm. Cậu giẫy người muốn đứng dậy đi về nhà máy thì bị tôi lôi lại xô ngã trên đất, dùng đầu gối chèn giữa hạ thân. Tôi trườn người tới đè lên người cậu, hai tay chống xuống đất, đặt hai bên đầu Biên Nhược Thủy.

“Cậu muốn làm gì?”

Biên Nhược Thủy thở gấp, lồng ngực nhấp nhô lên xuống gấp gấp theo nhịp thở, càng khiến tôi nhìn rõ dễ sườn gầy tới mức đáng thương. Gầy quá, nếu không cởi bộ quần áo lao động rộng thùng thình ra, tôi làm sao biết được cậu gầy tới nhường này, bụng hõm sâu, toàn thân không có tý thịt nào gọi là, như chỉ có da bọc xương.

“Không muốn gì cả, chỉ muốn cưỡng bức cậu thôi.” Tôi nghiêng răng nói.

Mặt Biên Nhược Thủy tái lại, đôi môi dính đất trắng bệch, tôi đưa tay lau sạch rồi ấn môi mình vào ấy, cố sức mút, vị tanh quần quanh nơi đầu lưỡi. Tôi biết mình đã cắn rách môi cậu, tiếng hít thở của Biên Nhược Thủy càng khiến tôi hưng phấn, cố đem lưỡi mình chen vào, điên cuồng mút liếm, như đang liều mạng tìm một nơi phát tiết, mà cũng có lẽ đang tìm tới một chỗ có thể nấu mình một cách an bình.

Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi lại sa chân vào vũng bùn lần nữa rồi...

Ánh mắt Biên Nhược Thủy tuyệt vọng tới cực điểm, thậm chí bắt đầu rên rỉ đau khổ cầu xin, nhưng tôi vẫn lạnh lùng như không nghe thấy gì. Tôi hận bản thân mình vô dụng, nhu nhược, tôi biết mình có làm thế này cũng không thể khiến mọi chuyện tốt hơn, tôi cưỡng ép Biên Nhược Thủy thì có khác gì cưỡng ép con gái? Nhưng đầu óc tôi giờ đây như một vũng nước đọng, không thể suy nghĩ, chỉ biết bản thân mình đang bất lực, đang mê man, muốn tìm thấy một lối thoát.

Đầu lưỡi rời khỏi khoang miệng ấm áp của cậu, chuyển tới vành tai nhỏ nhắn mà cắn mút, tiếng khóc pha lẫn hận ý và bất lực của Biên Nhược Thủy cứ âm âm trong tai tôi. Tôi không quan tâm, dùng tay ve vuốt thân hình nhỏ gầy của cậu, thậm chí không thèm quan tâm tới ánh mắt đầy khiếp sợ, căm ghét đang nhìn mình.

“Xin cậu...cho tớ chút tự trọng, Tống...Thiên...Lộ...Đừng làm tổn thương tớ như thế, tớ sẽ không... sống nổi đâu...”

Tiếng nói ngắt quãng của Biên Nhược Thủy truyền tới tai tôi, tôi ngẩng đầu nhìn cậu, bờ môi hãy còn vương vết máu, tôi nhẹ nhàng liếm lên môi lau đi vết máu rồi cúi xuống phần ngực, thấm ướt đầu ngực bên trái, thân thể Biên Nhược Thủy run lên mãnh liệt, tôi đè lại hai chân đương giẫy dụa muốn thoát ra của cậu, rồi đưa tay nắm chặt lấy dục vọng đang ngẩng đầu lên.

“Tại sao? Tại sao lại đối xử với tớ như vậy? ...” Biên Nhược Thủy khóc nức lên, mang theo cả tiếng rên rỉ vì khoái cảm do tôi đem lại.

Tìm tôi nhói lên, nhưng cũng không đủ để khống chế được dục vọng của mình, hạ thể đã trưởng tới mức không tài nào chịu được. Tôi ôm Biên Nhược Thủy tới một vũng nước đã cạn khô cách đó không xa, vũng nước cạn đã mọc lên một lớp cỏ non xen lẫn với đất cát, chạm vào có cảm giác mềm mại. Tôi luồn tay đỡ đầu Biên Nhược Thủy, nâng lên, đặt lên môi cậu một nụ hôn.

“Cậu có bạn gái, tên là Phó Tử Vân...”

Ngay khi môi tôi vừa chạm vào môi cậu, Biên Nhược Thủy đã nói như thế. Tôi mở mắt ra nhìn thẳng vào mắt cậu, đây là lý do cuối cùng cậu tìm được để ngăn tôi lại. Phó Tử Vân trong nháy mắt đã trở thành cọng rơm cứu mạng của Biên Nhược Thủy.

“Cậu là người tớ quý trọng, đừng làm gì để tớ có lý do khinh thường cậu..” Biên Nhược Thủy đã ngừng khóc, đôi mắt mở to kiên quyết, có lẽ cậu chắc chắn rằng tôi nhất định sẽ sống sót, nhất định sẽ dừng tay, không làm nữa.

Tôi cười khẽ, nói chậm rãi: “Hai đứa tớ rất tốt, không cần cậu phải vun vào nữa, cậu chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi. Có quý trọng hay khinh thường thì tớ cũng chẳng quan tâm.”

Biên Nhược Thủy không ngờ rằng mình sẽ nghe được những lời như thế, ánh mắt cậu nhìn tôi như không thể tin vào tai mình, run run nói: “Tổng Thiên Lộ, lẽ nào cậu không có chút áy náy nào sao? Cô ấy cho cậu thành tích như hôm nay, có mục tiêu, có động lực để sống...cậu...”

“Tớ và Phó Tử Vân là người ở hai thế giới khác nhau, tương lai thì có thể là gì chứ, chẳng qua hai đứa kết bạn với nhau vì muốn có người bên cạnh mỗi ngày mà thôi.” Tôi chậm rãi đáp lời Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy cười lạnh một tiếng, cất giọng khàn khàn nói: “Thế chúng ta thì có tương lai sao? Hai chúng ta thì ngay cả cơ hội để kết bạn với nhau cũng không có mà?...”

Chỉ một câu nói ngắn mà như cả cây búa đập mạnh vào đầu tôi. Đúng thế, chúng tôi không thể nào có tương lai được, ngay cả bây giờ cũng không thể có. Hiện thực lúc nào cũng tàn khốc hơn cả những gì người ta vẫn nghĩ, dù ta có lý tưởng hóa thế nào, có đơn giản hóa thế nào thì cũng không thể vượt qua nỗi hai chữ ‘thế gian’.

Nội tâm đau nhức không thôi khiến tôi hoàn toàn đánh mất lý trí, vùi đầu vào căn cổ gãy yếu của Biên Nhược Thủy mà mút cắn điên cuồng, bàn tay nhanh chóng xoa nắn dục vọng của cậu như muốn xả hận, khiến Biên Nhược Thủy đau đớn mà cũng khoái lạc.

Hãy giúp tôi, tôi cần một người cùng điên loạn với mình, ngày mai có ra sao xin đừng nói cho tôi biết. Hãy diễn kịch với tôi, đền lại những tháng ngày tôi đau khổ vì sự lừa dối của cậu, cậu phải hiểu, tiếp nhận sự thực là một chuyện đau đớn nhường nào, vậy nên, xin hãy tha thứ cho tôi một lần này thôi.

Tôi kéo quần Biên Nhược Thủy tụt xuống đầu gối, lộ ra đôi chân dài mảnh khảnh, màu da trắng non mềm khác hẳn da tôi. Tôi định lật người cậu lại, Biên Nhược Thủy đã hoàn toàn không còn khí lực gì nữa, nhưng vẫn cố dẩy giụa, rên rĩ: “Xin cậu, thả tớ ra đi.”

Tôi biết lời cầu xin này xuất phát từ nội tâm Biên Nhược Thủy, không hề có chút giả dối nào, nhưng động tác của tôi không thể nào khống chế mà ngừng lại được. Nhìn con mắt sưng đỏ của cậu, lòng tôi âm ỉ đau, đành hạ giọng thì thầm bằng chất giọng nhẹ nhàng nhất: “Ngoan, hãy để tớ được yêu cậu.”

Nói rồi vội vã lật người Biên Nhược Thủy lại, hai tay cậu bị tôi giữ chặt trên đầu không để giây dựa thêm. Tôi đưa dương vật đã căng cứng tới cửa mình của cậu rồi dùng sức đâm mạnh vào bên trong.

“A!...” Hai tay Biên Nhược Thủy gồng lên, tiếng hét đau đớn càng kích thích thần kinh của tôi. Hạ thân cũng cảm thấy đau nhức, tuy chưa tiến vào được nhiều nhưng cái cảm giác bị hút chặt vào khiến trán tôi cũng phải đổ mồ hôi.

Biên Nhược Thủy không cầu xin nữa, hai tay đã giãy khỏi sự khống chế của tôi, nắm chặt lấy đám cỏ phía dưới. Tôi thở hổn hển, từ từ đẩy nhẹ vào bên trong, Biên Nhược Thủy cúi đầu về phía trước theo bản năng, khuôn mặt vắn vẹo vì đau đớn, nhưng không còn sức mà khóc nữa, chỉ có thể thở dốc từng đợt, từng đợt.

Không biết do cảm xúc của mình hay còn nguyên do nào nữa mà tôi không ‘mềm’ đi, cũng không hề có cảm giác bài xích khi gần gũi với một thân thể giống y hệt mình. Trái lại, cái cảm giác hạ thân được bao bọc tới gắt gao thể này khiến một luồng khoái cảm chưa bao giờ có tràn đầy trong tôi, tôi nhẹ nhàng động một chút, toàn thân như chạm phải điện, tê dại, mê mê, khoái lạc khiến tôi tạm thời quên đi nỗi đau khổ của mình.

Chậm rãi rút ra, Biên Nhược Thủy đã gần như ngất xỉu, lầm bầm một hai tiếng gì đó nghe không rõ. Mỗi lần tôi chuyển động thì thân thể cậu sẽ đóng đưa theo, tựa như một con rối đang bị điều khiển.

Tôi xoay người cậu lại đối diện với mình, dịu dàng nói: “Từ giây phút tớ đi vào cậu, cậu đã thuộc về tớ rồi, sau này dù cậu có cùng với ai đi chăng nữa thì mãi mãi vẫn sẽ là người của tớ..”

Đôi mắt Biên Nhược Thủy mở rất to, nhìn tôi không chớp mắt, nhưng lúc tôi nhìn thẳng vào đôi mắt ấy mới phát hiện ra, cậu ấy không hề nhìn tôi, đôi mắt to tròn ấy như muốn xuyên qua người tôi mà nhìn vào khoảng không vô định phía sau. Ngực tôi đau đớn như có ai cầm dao đâm xuyên qua, hận không thể tự đâm cho mình một nhát.

Biên Nhược Thủy, tôi thực sự yêu cậu, ngoài cậu ra, không còn ai có thể thay thế được nữa. Phó Tử Vân có thể ngay lập tức giải đáp những khúc mắc trong bài học, nhưng trừ cảm giác khâm phục nàng, tôi không còn cảm giác nào nữa. Bởi tôi vẫn còn nhớ rõ có người bỏ cả giờ cơm chiều ngồi lý trong lớp cố sức làm bài, một đề Phó Tử Vân làm chỉ mất mấy phút là xong, còn cậu thì ngốc ngếch thử giải theo nhiều hướng khác; Phó Tử Vân có thể buông sĩ diện của tiểu thư mà đi ăn cháo với tôi, cậu cậu có tiền mà mua cả một tủ toàn đồ ăn vặt để dành cho tôi; Phó Tử Vân vui vẻ mặc những gì tôi mua tặng như trẻ được quà, cậu lại thích dùng bút chì làm nháp, tẩy đi lại viết tiếp; lúc chúng tôi đi chơi dưới trăng, nói chuyện tâm tình, đùa vui, cậu lại phải ở đây nghe những lời nhục mạ...

Mỗi lần tôi cùng Phó Tử Vân ra ngoài đi dạo ăn uống, tiền ấy có phải do cậu kiếm được không?

Nỗi đau đớn giày vò trong tim hòa với khoái cảm xác thịt khiến tôi gần như phát điên, chỉ muốn giây phút hai chúng tôi đang hòa làm một này dừng lại mãi mãi, bởi tôi hiểu, ngay từ khi bắt đầu, hai đứa đã rơi vào con đường không lối thoát.

32. Chương 32 - Chương 32

Tôi chuyển động nhanh hơn, kịch liệt hơn, hạ thân của Biên Nhược Thủy đã mềm đi, chỗ giao hợp hơi ướt, tôi biết chỗ ấy chắc chắn đang chảy máu. Tôi cúi người xuống ôm chặt lấy Biên Nhược Thủy, nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi hôn cậu, để cậu đáp lại tôi, để cậu hiểu tôi hối hận tới nhường nào, để cậu nói cho tôi hay rằng cậu cũng không thể sống nổi nếu thiếu tôi.

“Tớ yêu cậu, Biên Nhược Thủy!”

Cậu nói buột ra khỏi miệng trong vô thức, tôi gầm nhẹ một tiếng thúc mạnh vào bên trong cậu, như có dòng điện chạy khắp cơ thể, đẩy tôi tới cực khoái ngay lập tức, cảm giác mãnh liệt chưa một lần được trải nghiệm qua khiến tôi tê dại, mãi tới lúc đổ ập xuống người Biên Nhược Thủy tôi vẫn chưa thể thoát khỏi cảm giác ấy, linh hồn như bị xé nát ra làm trăm mảnh.

Bóng đêm dần buông xuống, trong rừng cây tĩnh lặng không ngờ, phía nhà máy đã không còn nghe thấy tiếng động cơ, chắc đã qua giờ tan tầm lâu rồi. Tôi đưa tay vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Biên Nhược Thủy, cậu im lặng nhìn tôi, vẻ mặt khiến tôi biết cậu hiện giờ đang rất tỉnh táo.

“Xin lỗi...” Tôi trầm giọng nói, nhưng nước mắt đã chảy xuống không biết từ khi nào, ướt đầm hai má, tôi ôm riết lấy cậu không ngừng nói xin lỗi, ngoài từ ấy ra, tôi còn biết nói gì hơn đây.

Biên Nhược Thủy bị tôi ôm vào trong lồng ngực, đặt cằm trên đầu cậu mà khóc nức lên, sự sợ hãi và yếu đuối lan khắp cơ thể tôi. Tôi sợ cậu sẽ rời xa tôi lần nữa, vô cùng, vô cùng sợ, hôm qua tôi còn có thể bình thần nhìn cậu bước qua, hôm nay, tôi nghĩ nếu Biên Nhược Thủy bỏ đi, có lẽ tôi sẽ không sống nổi nữa.

“Tớ không nên đến đây, thực sự...tớ không nên đến đây làm tổn thương cậu...nếu tớ không...không tới, tớ sẽ không bao giờ nhận ra...tớ còn..còn yêu cậu như thế...”

Lần đầu tiên tôi tự mở lòng mình nói những lời yêu thương chân thật với người khác như thế, trước đây tôi có thể nói những lời đường mật mặt không biến sắc, nhưng chỉ một câu ‘tớ yêu cậu’ lại không có đủ dũng khí nói ra. Tôi biết có nói gì đi nữa cũng không thể vãn hồi lại quá khứ của hai chúng tôi, những gì còn lại hôm nay đều bị tôi phá hủy hết, trong ngực như có gì đang sụp đổ, như có thứ gì đó dần dần bị ăn mòn tới rỗng hoác.

Bóng đêm bao phủ mịt mù, tới thân cây xung quanh cũng không nhìn rõ, mắt tôi đau nhức, khó thở, bỗng một bàn tay chạm vào mặt, là Biên Nhược Thủy đang khẽ khàng lau nước mắt cho tôi.

“Tớ cũng yêu cậu...” Biên Nhược Thủy thì thào, thanh âm yếu ớt như phải nỗ lực lắm mới thoát ra khỏi cổ họng, hai tay cậu lướt trên mặt tôi nhẹ nhàng, rồi bỗng nhiên dừng lại, cậu im lặng nhìn tôi chăm chú, nước mắt lại tuôn rơi.

Tôi cầm chặt tay cậu, cầu xin: “Cậu đừng nói nữa, tớ hiểu hết rồi, xin cậu, đừng nói nữa, có lạnh không?”

Biên Nhược Thủy không chịu, cố nói to hơn, những từ ngữ lộn xộn tuôn ra, vội vã, hỗn loạn, nhưng cậu vẫn muốn cho tôi nghe thấy.

Tôi ghé sát tai vào miệng cậu, Biên Nhược Thủy nói không ra tiếng, chỉ có thể thì thào dùng hơi nói chuyện với tôi.

“Tổng Thiên Lộ, hai năm nay tớ rất nhớ cậu, nhớ muốn phát cuồng, nhưng tớ cũng rất sợ cậu đến đây, nhìn thấy cậu, tớ có cảm giác như đã hai mươi năm đã trôi qua rồi...”

“Ngoan nào...” Tôi nắm chặt lấy cánh tay cậu, nhỏ giọng nói: “Tớ sẽ không để cho cậu phải nghĩ nữa, về cùng với tớ, chúng ta cùng cố gắng, bắt đầu lại một lần nữa, được không?”

Biên Nhược Thủy im lặng, lúc này trời đã tối đen, bầu trời đêm biến thành một cái hồ màu xanh đen sâu không thấy đáy. Bỗng nhiên tôi lại không muốn nghe đáp án của cậu, cũng không muốn để đêm nay trôi qua vô nghĩa chỉ vì những dằn vặt của cả đôi bên cùng khúc mắc cách đây hai năm.

“Cậu còn nhớ hồi trước đã từng nói cậu thích ngắm trời đêm vào mùa đông không? “Tôi hỏi.

Biên Nhược Thủy khẽ cười ngượng ngùng, gật đầu: “Nhớ chứ, hồi đó cậu còn bảo tớ là ăn no rừng mỡ, ha ha...”

“Cười cái gì mà cười...” Tôi khẽ véo mũi cậu một cái, âu yếm nhìn gương mặt gầy gò kia: “Nhưng đông năm kia tớ ăn no rừng mỡ suốt, năm ngoái thì mới ăn có một lần, tại đói quá nên không nhịn được...đúng rồi, hồi đó cậu có thể không?”

Biên Nhược Thủy lắc đầu, nói bằng giọng rất nghiêm túc: “Không, tớ ăn vẫn chưa được no mà.”

Tôi vừa nghe xong thì thò ngay một tay vào trong quần Biên Nhược Thủy, không kịp để cậu kêu lên đã lập tức nắm lấy nam căn. Rồi vừa xoa nắn nhẹ nhàng, vừa nhướn mày hỏi: “Hửm? Không đủ no thì để tớ đây cho cậu ăn vậy.”

Biên Nhược Thủy vội vàng kéo tay tôi ra, vẻ mặt ngượng ngùng, so với mấy tiểu thư khuê các bị sàm sỡ còn luống cuống hơn.

Tôi giả vờ tức giận, giận dỗi nói: “Tớ muốn sờ cậu mà cũng không được sao?”

“Không...không phải thế...” Biên Nhược Thủy miệng thì lấp bắp thế, nhưng tay thì đã kéo tay của tôi ra khỏi quần mình, tôi nhìn cậu xấu hổ thật thì không trêu nữa. Tôi rút tay lại, vòng ra sau lưng cậu vuốt ve nhẹ nhàng, bàn tay chạm vào xương sống sau lưng hơi gồ lên khiến tôi đau lòng không thôi.

Tôi đánh vào mông Biên Nhược Thủy mấy cái, cả giọng mắng: “Làm sao mà lại gầy tới mức này hả? Hai năm qua có ăn uống đầy đủ không?”

Có lẽ tôi đánh hơi mạnh tay nên mặt Biên Nhược Thủy nhăn nhó lại, nhưng vẫn không quên gật gật đầu, ý bảo vẫn ăn uống đầy đủ. Tôi xoa nhẹ lên mặt cậu, ngượng ngùng hỏi tiếp: “Lúc này có đau không?”

Phản ứng của Biên Nhược Thủy không hề kịch liệt giống như tôi tưởng tượng, chỉ đáp lại bằng một giọng nhỏ ri rí: “Không đau, hồi tớ còn học tiểu học, mỗi lần bọn tớ làm sai một bài, thầy giáo sẽ đánh vào mông, còn bắt cởi quần ra đánh nữa...”

“Ai nói chuyện đó với cậu chứ!” Tôi quát ầm lên: “Tớ hỏi là hồi lúc chúng ta làm tình ấy.”

Mới nghe hai chữ ‘làm tình’, cả người Biên Nhược Thủy đã cứng ngắc lại, tuy trời tối nhưng tôi có thể tưởng tượng được gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ của cậu. Bỗng nhiên lại nhớ tới kỳ nghỉ đông năm ấy, Biên Nhược Thủy mặt mày rạng rỡ nở nụ cười tươi tắn đi mua quần áo với tôi, lúc cả hai cùng đốt pháo, cả mặt cậu cũng ửng hồng lên, giờ nghĩ lại thấy dễ thương biết mấy.

“Đau không chịu được, sắp không chịu được nữa rồi.” Biên Nhược Thủy nhỏ giọng than không thèm nể mặt tôi.

Thật là thế sao? Sao lại không bảo rằng tuy đau nhưng cũng rất sung sướng? Sao không bảo rằng lúc cùng kết hợp với tôi không hề thấy đau đớn mà chỉ cảm thấy hạnh phúc thôi? (mày nghĩ thằng nào cũng trâu bò vĩ đại thế sao? Mày còn chả thèm bôi trơn cho nó nữa là...) Về điểm này thì Biên Nhược Thủy không bì được với Phó Tử Vân, ít ra nàng còn biết những lúc thế này nên nói gì để tôi cảm thấy vui sướng, thế nên Phó Tử Vân sẽ chỉ khiến tôi cảm thấy hạnh phúc, còn cái kẻ ngốc nghếch như cậu chỉ toàn khiến tôi đau lòng.

“Gần đây có nhà nào cho thuê phòng không? Tớ đưa cậu đi xử lý một chút, tớ cũng phải tắm rửa, có nói là lãng mạn, nhưng cứ nằm mãi ở chỗ này cả đêm thì kiểu gì cũng trúng gió, chả đáng đâu. Sức khỏe cậu vốn không tốt nữa, rồi có trúng phong lệch mồm thì thật tình tớ không muốn nhìn cậu đâu.”

Biên Nhược Thủy vừa nghe thế đã vội quay mặt đi, không để tôi nhìn nữa. Tôi đưa tay kéo mặt cậu lại, nhéo nhéo cái má, “Đồ ngốc này, lại bực tớ rồi có phải không?”

“Không...” Biên Nhược Thủy cổ cao giọng nói: “Tớ biết mình bây giờ là người thế nào mà, không cần cậu chê tớ cũng tự biết rồi.”

Tôi hừ một tiếng, không nói nữa mà hỏi lại xem gần đây có nhà nào cho thuê phòng không.

“Có thì có, phòng ở tầng trệt, không tiện để tắm cho lắm, hơn nữa giường chỉ là tấm ván, không biết cậu có ở được không? Được cái không đắt lắm, mười đồng một đêm thôi.”

“Thế là được lắm rồi!” Tôi cảm thán, rồi lại trừng mắt nhìn cậu một cái, giận dữ nói: “Cậu nghĩ tớ thiếu gia thế sao? Với lại, có tòi tàn thế nào đi nữa còn có thể tòi tàn hơn ký túc xá trường mình ngày trước à? Tớ ở chỗ nào mà chẳng được.”

Biên Nhược Thủy không nói gì nữa, tôi lập tức đứng dậy, cảm thấy thắt lưng đã tê rần lên rồi. Lúc tôi cúi xuống đỡ Biên Nhược Thủy ngồi dậy, cả thân mình cậu đã nhũn ra, dường như không còn khí lực nữa, ngay cả đứng lên cũng vô cùng khó khăn. Không biết tôi chạm phải chỗ nào mà khiến Biên Nhược Thủy phải kêu đau thảm thiết, bắt chặt lấy tay tôi, nói: “Đợi một chút, đợi chút nữa hẵng đi.”

Nghe tiếng kêu đau của cậu, đầu tôi rối tinh lên, vội vàng ôm lấy, hỏi: “Sao thế? Có phải khó chịu lắm không? Tớ thấy mấy người bị bệnh trĩ tới ghế cũng không thể ngồi được, chắc là giờ cậu đang đau lắm phải không?”

Vừa nói, tôi vừa cảm thấy xấu hổ với chính mình, đúng là lúc này tôi quá vội vàng, nếu cứ từ từ mà yêu cậu ấy thì đâu đến nỗi nghiêm trọng tới mức này.

Biên Nhược Thủy gạt tay tôi ra, gượng cười, “Cậu nghĩ đi đâu thế? Tại chân tớ tê quá thôi.”

Nói rồi Biên Nhược Thủy cố làm như không có chuyện gì, thản nhiên mà trèo lên khỏi vũng nước cạn, vũng nước này có hơi sâu, giờ đã cạn rồi nhưng cũng khá cao, cậu đi trước tôi, mỗi bước đi tôi dường như nghe được tiếng kêu đau nhỏ rí, tôi sải chân đi tới bên cạnh mới phát hiện trên trán cậu đã nhiễm một tầng mồ hôi.

“Cậu...” Tôi chỉ nói được một chữ đó, rồi không thể nói tiếp được nữa, bất đắc dĩ mà đành im miệng, sao lại có người da mặt mỏng thế cơ chứ?

Tôi không nói nhiều, ôm cậu bước lên trên, chỉ một bước đã ra khỏi đó. Biên Nhược Thủy còn chưa kịp phản ứng gì đã bị tôi đặt lại xuống đất, ngay khi cậu ngược mắt nhìn về oán giận thì tôi đã nhanh tay lẹ mắt ngồi xuống, đưa lưng về phía cậu: “Leo lên đi nào, tớ cõng cậu thì chắc không ai nói xấu đấy chứ?”

Biên Nhược Thủy ngồi ngẩn mặt ra, rồi sau đó mới ngơ ngẩn đáp: “Tớ có thể tự đi được mà, thật đó...”

“Nhanh lên chút đi!” Tôi ra vẻ như sắp mất kiên nhẫn: “Cậu còn muốn cho tớ ngủ không đây? Nếu đi chung với cậu thì năm nào mới tới nơi hả?”

“Cậu không cần đợi tớ cũng được mà, đi ngược lại con đường vào nhà máy lúc này, rồi rẽ phải, cậu sẽ thấy một nhà bán dầu vừng, cái nhà bán dầu vừng bên tay phải là nhà cho thuê phòng mà tớ nói ấy, nhà đó là

của bà Tô, phòng bà để trống nên cho thuê, nếu cậu ở không quen thì bắt xe ôm đi vào thị trấn, chỗ ấy có nhà trọ tốt hơn.”

“Thế còn cậu thì sao? “ Tôi mơ hồ thấy bất an.

Biên Nhược Thủy chỉ cười cười, nói: “Lát nữa tớ còn có chút việc, mỗi ngày làm xong việc tớ đều về chỗ ký túc xá của nhà máy, ông bác bảo vệ ở đó quen giờ tớ đi làm về, lần nào cũng chờ mở cổng cho tớ...”

Tôi chậm rãi đứng dậy, lạnh giọng hỏi cậu: “Cậu còn muốn quay lại đó làm việc sao? Cậu đừng có nói là chỉ làm ở đó thôi là có thể gửi nhiều tiền tới nhà tớ như thế, tớ không phải thằng ngu đâu.”

Biên Nhược Thủy nhìn mặt tôi biến sắc thì không khỏi có chút lo lắng, nhưng vẫn thành thực nói cho tôi hay: “Đúng, tớ còn làm thêm nữa, bên kia có một nhà máy đậu bì (*) tuyển nhân công theo giờ, việc của tớ chỉ là đem đậu bì được phơi nắng xuống xếp vào trong bao thôi, rất dễ làm, một lát đã xong rồi, còn kiếm được không ít tiền...”

“Cậu đang bán mạng cậu, hay là bán mạng tớ hả?” Tôi cười khở.

Biên Nhược Thủy cắn môi, muốn nói rồi lại thôi, nhìn cậu há miệng định nói mấy lần, nhưng rồi cũng chẳng thấy gì. Tôi vẫn ngồi dựa lưng về phía cậu, nói: “Nếu cậu coi tớ không đáng bằng mấy đồng tiền công đó thì đừng có lên nữa.”

Nghe thế, Biên Nhược Thủy hơi miễn cưỡng nhích nhích lại gần, lúc tôi cầm hai chân cậu tách ra để công, có cảm giác cậu xuyết xoa một tiếng, rồi ngay sau đó không kêu thêm gì nữa. Một lúc sau, cổ họng đã tốt hơn, cậu mới cẩn thận, khe khẽ nói với tôi: “Nhưng mà không xin phép lấy một tiếng tớ thấy không tốt lắm đâu ha? Hơn nữa làm cũng nhẹ nhàng, nhanh nữa....còn ông bác ở nhà máy điện nữa...nhờ may bác đang đợi tớ về thì sao?”

Tôi vẫn không thèm nghe gì, tiếp tục đi, cậu có chút xấu hổ, ngồi im trên lưng tôi không dám hó hé câu nào, rất thành thực ngoan ngoãn. Tôi có cảm giác công cậu trên lưng như công một con chim yến, mà không, là chim bát ca(*) mới đúng, không chỉ nhẹ, mà còn hót líu lo không ngừng. Nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy vui sướng và hưởng thụ thứ dư vị hạnh phúc đang lan tỏa từ từ này, không hiểu tại sao, tôi nghĩ công trên lưng người này, bản thân mình sẽ trở nên kiên định hơn rất nhiều.

Để khiến Biên Nhược Thủy hết hy vọng, tôi còn cố ý công cậu tới trước cửa nhà máy điện, chỉ vào cánh cổng đóng chặt: “Giờ mới có mấy giờ hả? Cái ông bác tốt như phật tổ tại thế trong lời cậu nói đâu hả?”

Biên Nhược Thủy ngồi im re trên lưng tôi, đèn trong phòng bảo vệ đã tắt, bên trong phân xưởng hoàn toàn vắng vẻ. Chỉ có ánh sáng hắt ra từ dãy ký túc dành cho công nhân cách đó không xa, cả nhà máy mới ban này còn toàn là công nhân, ồn ào, huyền ảo, giờ cổng đã đóng chặt, chỉ còn thấy lờ mờ đồng máy móc cũ kỹ.

“Đã hết hy vọng chưa?” Tôi xốc nhẹ Biên Nhược Thủy lên, chờ cậu đáp lại.

“Bác ấy không đợi tớ, tớ yên tâm rồi, chúng ta...đi thôi!”

Nghe trong giọng nói của cậu có chút cô đơn, tôi thở dài, dùng cái giọng như người lớn dạy bảo trẻ nhỏ mà nói với cậu: “Cậu đừng nên nghĩ ai cũng là người tốt cả như thế, sống trong môi trường thế này, chẳng ai chịu làm không công cho cậu chuyện gì, trừ phi chuyện đó mang lợi cho họ.”

Biên Nhược Thủy không chịu, vặn lại: “Cậu cũng đừng nghĩ ai trên đời này cũng giả dối, xấu xa hết, tại sao lại không có người chịu hy sinh vì người khác cơ chứ? Giống như bác kia, mỗi ngày đều chờ tớ về mà cũng đã nhận được cái gì gọi là lợi lộc đâu.”

“Ha ha...” Tôi cười gượng, hỏi: “Cậu đối xử với ông bác kia cũng tốt phải không?”

Biên Nhược Thủy trầm mặc một lát rồi nhỏ giọng nói: “Cũng không tính là tốt lắm, thỉnh thoảng tớ có gì ăn ngon đều để lại một ít cho bác ấy, ngày nghỉ thì mua tặng ít điểm tâm, trứng gà...không làm thế thì khó chịu lắm...”

“Thế còn không tốt à?” Tôi hừ một tiếng.

“Nhưng như thế không thể gọi là tốt được, quan hệ giữa người với người đều là quan hệ qua lại với nhau, chỉ khi tớ tặng cậu một cái chăn bông thì lúc tớ lạnh, cậu mới có thể cho tớ sự ấm áp. Đó không phải là lợi dụng, quan hệ vật chất gì đó. Con người cần tình yêu, cách biểu đạt tình yêu không cách nào giống cách nào, mà vật chất lại là gốc rễ của nhân sinh, nếu có tình yêu mà không kể tới vật chất, chỉ dựa vào tình thần làm sao có thể lo cho cuộc sống được...”

“Oa, dầu vừng nhà này thơm thật đó!” Tôi hít một hơi thật sâu, cố ý ngắt lời cậu. Tôi biết mình không nói lại nỗi Biên Nhược Thủy, nếu trong lòng cậu ấy đã quyết thứ gì thì trời cũng không lay chuyển nổi, để không làm gì tổn thương tới lòng tự trọng của cậu, tôi chỉ có phương pháp tốt nhất là cố nói lảng sang chuyện khác.

Biên Nhược Thủy vỗ lưng tôi, nói: “Để tớ xuống đi, đến rồi.”

“Ừ, cẩn thận một chút ha!” Tôi cúi người xuống, chậm rãi đặt Biên Nhược Thủy xuống đất. Cậu thở phào ra một hơi, nhìn tôi cười nhẹ, ra ý không có chuyện gì. Chỉ vào một căn nhà gần đó, Biên Nhược Thủy nói với tôi: “Chính là chỗ này, nhưng cậu nói chuyện phải chú ý một chút hen, bà lão ấy tính tình hơi khó chịu.”

Tôi gật đầu, theo Biên Nhược Thủy đi vào, bà cụ đang quét nhà, nhìn sơ qua vẫn còn khỏe mạnh lắm. Chúng tôi vừa mới vào nhà, bà cụ đã quay lại nhìn hai đứa, ngay cả một nụ cười cũng không có, chỉ nói một câu ngắn gọn: “Một lát nữa mới cho thuê phòng, giờ đợi tôi dọn xong đã.”

Biên Nhược Thủy le lưỡi, ý bảo đừng có lên tiếng, tôi cũng quay lại làm mặt quỷ với cậu, ý là mình có tức gì đâu. Đợi lâu lâu sau, bà cụ mới dẫn hai đứa tới một gian phòng.

“Không có phòng tắm sao ạ?” Tôi chán nản cất tiếng hỏi.

Bà cụ liếc mắt nhìn tôi, nói: “Trong phòng vệ sinh có chậu, muốn tắm thì đun nước nóng, nước nóng thì tăng thêm tiền, một chậu hai đồng.”

Tôi nghe xong toát hết cả mồ hôi hột, tôi thì không sao hết, chỉ sợ Biên Nhược Thủy không được tắm rửa cẩn thận thì sẽ bị nhiễm trùng rồi đủ thứ khác nữa. Thấy tôi còn do dự, Biên Nhược Thủy hạ giọng nói: “Nếu thấy không tiện thì vào thị trấn đi, chỗ đấy muốn mua cái gì cũng tiện, ở đây ngay cả khăn mặt cũng không có nữa...”

Coi cái mặt như đang áy náy của Biên Nhược Thủy, tôi không cưỡng được mà xoa xoa mái tóc mềm mại của cậu, nói: “Không sao, tạm thời chịu khó ngủ lại đây một đêm đi, tớ mệt rồi, không muốn đi nữa đâu.”

Biên Nhược Thủy còn muốn nói thêm gì, nhưng nhìn tôi có vẻ chấp nhận được thì cũng không nói nữa, thuận theo ý. Tôi nhìn vẻ mặt cậu uể oải, đầu tóc còn dính cả đất cát, bèn vội vàng mở cửa vào. Điều kiện ở đây đúng là chẳng tốt gì cả, chẳng hiểu có phải do bà cụ này là quả phụ lâu năm nên muốn trả thù cả xã hội này hay không, trong phòng còn không thềm đặt giường đôi, chỉ có mỗi hai cái giường đơn cách nhau tít mù tắp.

“Cái này đúng là tàn nhẫn nha!” Tôi nhân cơ hội quay sang hôn vội lên môi cậu một cái, hỏi: “Tớ đi mua nước nóng cho cậu nhé, tắm trước đã.”

Biên Nhược Thủy ngậy mặt ra một hồi rồi mới nói: “Ừ, cậu đi liền đi, bà cụ đun nước từ sớm, chắc giờ có nước luôn đó, tớ ở lại dọn dẹp một chút.”

“Cậu đừng có đi lại lung tung, ngồi xuống đây cho tớ.” Nói rồi lờ lờ kéo kéo, ấn cậu xuống giường, Biên Nhược Thủy vừa ngồi xuống đã nhăn mặt, bật kêu một tiếng nhỏ. Lúc đó tôi mới nhớ ra cậu còn đang bị thương, nhất thời hoảng hốt.

Nhưng Biên Nhược Thủy vẫn làm ra vẻ không có chuyện gì, nhẹ vỗ lên tay tôi: “Mau đi đi, tắm sớm một chút rồi còn đi ngủ!”

Tôi gật đầu, vừa đi tới cửa, nghĩ nghĩ thấy lo, rồi quay đầu lại nhìn Biên Nhược Thủy một cái, hỏi: “Cậu sẽ không trốn đi nữa chứ?”

Biên Nhược Thủy sững sốt rồi mỉm cười: “Không đâu, tớ làm sao bỏ cậu ở nơi lạ nước lạ cái này một mình được cơ chứ.”

Nghe thế tôi mới yên tâm hơn một chút, nhưng cũng cố đi nhanh về nhanh hết mức, sợ cậu ở trong phòng một mình sẽ xảy ra chuyện gì. Nghĩ lại, từ nhỏ tới lớn tôi chưa từng lo lắng cho ai như thế, Biên Nhược Thủy hay tỏ ra mình là một người chín chắn, nhưng thực ra ngốc ơi là ngốc, ngốc tới chết đi được.

“Đừng tắm chung với tớ mà, tớ đi tắm được rồi.” Biên Nhược Thủy nhìn tôi cầu xin, nói sao cũng không chịu nghe lời.

Tôi thở dài, “Trên người cậu còn chỗ nào tớ chưa nhìn thấy đâu? Hơn nữa đều là con trai cả, ai chả giống nhau chứ? Còn lạ gì nhau nữa.”

Tuy thấy lời tôi nói cũng có lý, nhưng Biên Nhược Thủy vẫn kiên quyết không chịu cho tôi giúp tắm rửa, tôi đành xuống nước, dịu giọng khuyên bảo, rốt cuộc càng nói càng bị cậu nhìn bằng ánh mắt đầy cảnh giác. Cuối cùng tôi hết kiên nhẫn, nhìn qua chậu nước thấy cũng sắp hết nóng, bèn không thèm đôi co làm gì cho dài dòng, bước tới cởi hết quần áo cậu ra.

Biên Nhược Thủy tay chân luống cuống, không biết phải làm gì, tay cứ hươ hươ loạn xì ngầu, cuối cùng đành bất lực buông xuống, vẻ mặt như đang phải nhẩn nhẩn lắm.

Tôi không thèm để ý, với tay kéo chậu nước nóng lại gần, cho thêm chút nước lạnh, thử coi nhiệt độ đã vừa chưa rồi đi tìm gàu múc nước. Cạnh đó có một cái gáo, xem ra cũng dùng được. Tôi cầm gáo, múc nước rồi chậm chậm thấm ướt tóc Biên Nhược Thủy.

Bây giờ tôi cao hơn hẳn nên gọi đầu cho Biên Nhược Thủy vừa khéo, cậu cũng nghe lời, thấy tôi không có động thái khác thường nào thì an tâm nhắm mắt để tôi giúp cậu tắm rửa.

“Làm sao lại có dầu gội đầu đó?” Biên Nhược Thủy tựa hồ cảm nhận được trên tóc đang có bọt, liền hỏi.

Tôi đưa hai túi dầu gội đầu cho cậu coi, nói: “Bà lão ấy không bán lẻ nên tớ mua luôn hai túi, tắm gội cho sạch sẽ, còn mua thêm một bánh xà phòng thơm nữa đây này.”

“Cậu còn mua cả cái đó nữa à? Đúng là biết suy nghĩ, chu đáo quá đi!”

Tôi hừ một tiếng, ai oán nói: “Giờ cậu mới phát hiện ra à, chỉ với cậu thôi đó, tớ chưa từng chăm sóc ai tỉ mỉ cẩn thận thế này đâu.”

Biên Nhược Thủy lặng thinh, phùng hai má lên, thè lưỡi làm bộ không tin. Thực ra là đang cố giấu chuyện bị tôi khiến cảm động, tôi nhìn được một tầng nước mỏng đang dâng lên trong mắt cậu. Cũng tại đang tắm nên tôi không tìm được lý do, chứ không nhất định phải trêu cậu một trận ra trò mới xong.

“Tớ có cảm giác hai đứa mình đang sống hồi năm bảy mươi ấy...” Tôi cố ý lãng sang nói chuyện khác, đúng là từ bé từ lớn chưa từng phải tắm như vậy.

Biên Nhược Thủy nghe tôi than, chỉ mỉm cười: “Thật ra ở nhà tớ vẫn hay tắm như thế, nhà tớ không có vòi hoa sen, chỉ lấy nước đổ vào chậu rồi tắm thôi, hồi còn nhỏ nhà chỉ có mỗi một gian, thau chậu gì đều để ở ngoài hết, tớ đành phải ngồi tắm dưới gốc cây thôi ấy.”

“Thế mà cậu còn không xấu hổ chết đi à?” Tôi cười cười, trêu.

Biên Nhược Thủy bị tôi chọc, hai má đỏ bừng bừng, chỉ lúng búng nói lại đôi ba câu: “Hồi đó còn nhỏ mà, cả ngày cứ ở trường chạy tới chạy lui được, giờ xấu hổ lắm.”

“Giờ biết rồi à?” Tôi hỏi.

“Biết, biết, biết nam nữ khác nhau mà.” Biên Nhược Thủy lúng túng nói.

Tôi vỗ nhẹ lên đầu Biên Nhược Thủy, nói: “Tớ cũng đâu phải nữ hử, hai ta cũng chẳng có gì khác nhau!” Nói rồi dùng tay nắm chặt chỗ kia của cậu, cười tà: “Đều không phải cũng dài dài như nhau sao?”

Biên Nhược Thủy bị tôi trêu tới mức á khẩu nghẹn họng, biểu tình này nhìn khôì hài tới cực điểm, khiến tôi không nhịn được mà cười ha hả, mà cười vì cái gì thì cũng không biết, chỉ biết muốn cười mà thôi.

Nhìn cậu trên dưới đều đã tắm rửa sạch sẽ, tôi bèn với tay kéo cậu lại gần, vỗ vỗ nhẹ vào hai cái mông, tính chen ngón tay vào giữa kiểm tra.

“Đừng, cậu đừng làm thế a!” Biên Nhược Thủy vội vàng lui về sau một bước, tay cứ che che phía trước thân, nhất mực không cho tôi lại gần, cầu xin: “Chỗ đó tớ tự xử lý là được rồi, thật đó, coi như tớ cầu xin cậu, đừng nhìn nữa mà, thực sự không có gì đâu...đại ca à....bảo tớ làm cái gì cũng được hết, xin cậu đó.” Nói rồi cậu nhanh tay đẩy một cái ghế tới trước mặt, ngăn giữa hai đứa.

Tôi dở khóc dở cười, sao tự dừng lại gọi đại ca làm gì chứ? Tôi xoay xoay miếng bột biển, vẩy tay: “Qua đây đi, không có chuyện gì đâu, không coi thì sao biết vết thương như thế nào? Cậu làm sao tự coi được?”

Càng nghe tôi nói, Biên Nhược Thủy càng xấu hổ không chịu được, nhưng vẫn đứng yên ở đó, đáp lại: “Cậu đừng qua đây, chuyện này quá đáng lắm rồi, nói sao tớ cũng không đồng ý, gì chứ, tớ đâu phải người dễ chọc, cậu mà qua đây là tớ không khách khí nữa đâu.”

Lần này Biên Nhược Thủy nổi sùng thật rồi, lại còn cầm hẳn cái ghế lên, dứ dứ dọa nạt cứ như muốn choảng nhau thật vậy. Tôi thở dài, cầm theo một cái xô không đi ra ngoài, nước lạnh hết cả, xem ra lại phải tốn thêm hai đồng nữa rồi.

Tới khi tôi xách nước nóng về, Biên Nhược Thủy đã hạ ghế xuống, ánh mắt nhìn tôi vẻ ngượng ngùng.

Tôi nhìn cậu vẻ khó hiểu, vừa đem nước đổ vào trong chậu đã nghe tiếng cậu vang lên: “Cậu giúp tớ kiểm tra đi, tớ...”

Tôi cười nhạt: “Đã nghĩ thông rồi cơ à?”

“Tớ sợ cậu ngó lơ tớ.” Biên Nhược Thủy xấu hổ, cười gượng.

Giờ mới hiểu, hóa ra Biên Nhược Thủy tưởng lúc tôi ra ngoài là vì giận dỗi, còn tôi thì không ngờ rằng chỉ vì thế mà cậu lại chịu thỏa hiệp. Tư duy của con người đúng là kỳ quái, tôi vốn còn tưởng sẽ không làm cách nào lay chuyển được quyết định của Biên Nhược Thủy chứ!

Tôi ngồi trên ghế, ra điều bộ sẵn sàng phục vụ hết mình, “Qua đây, nằm sấp trên đùi tớ ấy.”

Nhìn Biên Nhược Thủy hãy còn ngần ngại không qua, bỗng cũ soạn lại, tôi giả đồ quay mặt đi giận dỗi. Quả nhiên, cậu ngoan ngoãn đi lại, nằm sấp trên đùi tôi, hai chân khép chặt.

“Cậu không mở chân ra thì sao tớ coi được? Cậu yên tâm, đối với cái móng quắt queo này của cậu tớ không có dục vọng đâu.” Nói rồi tôi cố ép mình cười một cái, thực ra Biên Nhược Thủy có gầy thật, nhưng không tới mức quắt queo, nói thế chỉ muốn chọc giận cậu chút thôi.

Nhưng nhìn bộ dáng khó chịu của cậu, tôi cũng không giả trò trêu chọc nữa, bắt tay vào kiểm tra luôn. Tay vừa tách hai cánh móng ra, đã nghe thấy Biên Nhược Thủy hít mạnh vào một hơi, tay nắm chặt lấy gấu quần tôi. Tôi cúi đầu nhìn thoáng qua, liền cảm thấy không cười nổi nữa.

Xung quanh chỗ ấy đều là vết máu đã khô, ngay tại huyết khẩu cũng bị dính, lẫn trong đó còn có chất dịch màu trắng của tôi. Bên trong đã sưng lên, thậm chí nộn thịt hồng hồng bên trong đã lộ ra ngoài, cảm tưởng như còn bị rách da nữa. Tôi cầm khăn mặt mới mua, dùng nước lau nhẹ nhẹ, rồi chấm thêm một ít nước sát trùng, lau sạch chỗ ấy.

“Đừng...A...” Biên Nhược Thủy không nhịn được nữa mà bật tiếng khóc, giấy dựa lên hời, cậu quay đầu lại nắm lấy cánh tay tôi, cản lại, không cho làm tiếp nữa.

Tôi không làm tiếp được thật, thuốc sát trùng bình thường chạm vào vết thương đã đau rát, huống hồ là nơi mẫn cảm đó. Hơn nữa Biên Nhược Thủy không muốn đi bệnh viện, thuốc sát trùng ở chỗ này toàn loại có tác dụng mạnh, không dùng thì chẳng còn cách nào nữa, để nhiễm trùng lại phải tới bệnh viện, mà dùng thì đau tới như thế, chỉ nhìn thôi cũng không đành lòng rồi.

“Ngaoan nào, cậu cố chịu một chút là qua thôi mà, cậu cứ thế tớ không làm được, làm nhanh sẽ nhanh hết khó chịu thôi.”

Biên Nhược Thủy nghe lời, buông tay tôi ra, trên trán nổi đầy gân xanh, cả người cứng còng lại. Giờ tôi chỉ hận không thể tự chém mình mấy nhát, thế còn thoải mái hơn so với việc phải nhìn cậu chịu đau đớn. Lúc ấy sao mình có thể lỗ mãng như thế? Kết quả là sưng một lát rồi phải chịu khổ lâu thế này.

“Cậu làm nhanh lên chút đi, càng chậm tớ càng chịu không nổi, làm nhanh cho qua đi.” Biên Nhược Thủy quay đầu lại nói.

Tôi gật đầu hạ quyết tâm, đem nhúng khăn mặt vào trong nước ấm, vắt khô, rồi tắm thêm một ít thuốc sát trùng, lau sạch chỗ đó. Lần này phản ứng của Biên Nhược Thủy không còn kịch liệt như lúc này, tôi biết cậu đang phải chịu đựng dữ lắm, tôi dùng tay ấn nhẹ lên lưng Biên Nhược Thủy, cẩn thận lau sạch máu còn bám, lau xong lại nhúng khăn vào nước giặt sạch, đổ thêm thuốc sát trùng.

“Lại làm lần nữa à?”

Người lúc nào cũng mang vẻ lý trí, bình ổn như Biên Nhược Thủy giờ cũng phải làm ra cái bộ mặt cầu xin rưng rưng. Cũng may là tôi quyết tâm bảo trì ý chí kiên định mới có thể chống cự lại sự cầu xin này.

“Ừ!” tôi cắn răng, gật đầu.

Ngực Biên Nhược Thủy dán vào chân tôi, khiến tôi có thể cảm nhận được rõ ràng hô hấp của cậu đang ngắt đoạn, vô cùng khó chịu. Tôi khẽ thở dài một cái, quyết tâm làm cái việc hành hạ cậu thêm một lần nữa, sau đó nhẹ nhàng đưa ngón tay vào huyết khẩu đã bị tôi làm cho nát tươm, chậm rãi chuyển động, đưa thứ bên trong chảy ra ngoài.

Cả người Biên Nhược Thủy đỏ bừng lên như trứng tôm luộc, gương mặt nóng tới mức sắp bốc khói ra tới nơi, lúc ngón tay của tôi đi vào, dường như còn nghe được cả tiếng cậu nghiến răng. Hóa ra khi cơ thể sau khi được yêu thương lại hành hạ con người tới vậy, sau này nếu chưa tới mức chịu không nổi, tôi tuyệt đối sẽ không làm nữa, mà dù có tự mình động thủ thì tôi cũng không muốn phải xử lý vết thương cho cậu lần nữa.

Tới tận khi đã lau rửa sạch sẽ xong xuôi, tôi mới giúp cậu bôi thuốc, cái này là thuốc mỡ trị thương bình thường, chỗ này cái gì cũng thiếu thốn, ngày mai vào thị trấn, việc đầu tiên phải làm sẽ là phóng vào hiệu thuốc, mua lấy ít thuốc tốt.

Tôi bế Biên Nhược Thủy vào giường trước, rồi quay vào nhà vệ sinh tắm rửa, hai đứa tắm ra một đồng đất cát, tích thành một lớp mỏng trên sàn nhà, giờ nhìn lại có cảm giác hơi hơi hoài niệm. Không ngờ lần đầu tiên của tôi lại làm ở nơi như thế, nhưng mà, cảm giác đã chiến cũng thật kích thích, giờ nhớ lại cũng đủ khiến bên dưới phản ứng.

Tắm xong mới phát hiện không có áo quần mà mặc, lúc tôi tới đây chỉ có duy nhất một bộ quần áo trên người, giờ đang dính đầy đất bẩn, đem mặc vào chẳng khác nào đi tắm rửa là vô ích. Lại nhớ ra lúc Biên Nhược Thủy được tôi bế vào nhà cũng chỉ mặc có mỗi cái quần lót, tôi không mặc gì cũng không sao.

Lúc tôi vào trong phòng, Biên Nhược Thủy đã chui vào trong chăn nằm rồi, tôi đẩy cửa, cậu lộ đầu từ trong chăn trông ra, nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh.

“Sao cậu không mặc quần áo vào?” Biên Nhược Thủy kinh ngạc.

Tôi từ từ đi qua giường cậu, thoát cái đã chui vào trong chăn nằm cùng, choàng tay qua ôm chặt lấy Biên Nhược Thủy, đáp: “Tớ không thích mặc, quần áo dính đất hết rồi, mai giặt rồi mặc lại, hôm nay mệt lắm rồi, đi ngủ thôi.”

Nói rồi nhân cơ hội sờ soạng người Biên Nhược Thủy loạn cả lên, sờ tới khi cậu cứng cả người lại mới chịu thôi. Tôi cuốn chặt lấy Biên Nhược Thủy, gần như dính luôn cả vào người cậu, sau đó im lặng chuyển mắt nhìn cậu thật sâu.

Biên Nhược Thủy bị tôi nhìn tới phát ngượng. Tôi lúc nào cũng thích nhìn bộ dạng ngượng ngùng này của cậu, còn khi nhìn bộ dạng đó của con gái thì lại khác, chả có cảm giác gì, tôi vẫn hay cho rằng, đó là do thiên tính, hoặc do họ giả vờ. Nhưng cái ngượng ngùng pha lẫn sự thanh khiết này của Biên Nhược Thủy khiến tôi có cảm giác mình vô cùng may mắn, bởi lẽ con người khi đã trải qua cuộc đời này không mấy ai còn giữ lại nét thanh thuần.

“Bên đó là giường của cậu!” Biên Nhược Thủy chỉ vào cái giường đơn phía sau lưng tôi.

Tôi lắc đầu, “Không đi.”

“Hai người ngủ một giường không thoải mái đâu.” Biên Nhược Thủy vẫn thành thật nói.

“Thế cũng không đi.” Tôi lờ mờ cho cậu một cái.

Cái lờ mờ này quả nhiên có hiệu lực, Biên Nhược Thủy ừ ừ, đáp: “Không đi thì thôi, ngủ ở đây cũng được, hai người ngủ cùng cũng chả sao.”

Tôi “ừ” một cái, rồi lại ngẩng đầu lên hỏi: “Cậu sợ tớ à?”

Biên Nhược Thủy sững sốt hồi lâu, rồi mới gục gặc đầu: “Một tý thôi, sợ cậu đã vất vả đi tìm tớ mà còn ở chỗ tồi tàn này.”

“Hóa ra là lương tâm cắn rứt ha!” Tôi mờ mịt đáp.

Biên Nhược Thủy lơ đãng gật đầu: “Có chút thôi.”

“Công phu chọc giận của cậu giờ đã luyện tới cấp cao nhất rồi đó!” Trong thoáng chốc, ngực tôi như có gì đè lại, thăm hỏi, phải chăng nếu có người khác đối xử tốt với cậu, cậu cũng sẽ báo đáp lại người ta như thế.

Biên Nhược Thủy im lặng một hồi lâu, nằm cách tôi chỉ hơn ba cen-ti-met, tóc đã khô, hoàn toàn không còn dáng vẻ chật vật, khổ sở như lúc đầu tôi nhìn thấy, ngoại trừ có hơi gầy đi, nhưng cũng không có thay đổi lớn lắm. Hóa ra hai chúng tôi cũng giống nhau, đều mang mặt nạ giả làm người trưởng thành, nhưng thực ra trong hai năm này, ngoại trừ thân thể thay đổi, còn những cái khác vẫn chưa hề mất đi..

“Không phải, cậu biết rồi đó.”

“Tớ biết cái gì?” Nghe Biên Nhược Thủy nói, tôi chẳng hiểu gì cả.

Biên Nhược Thủy thấy tôi ngẩn mặt ra thì không khỏi thất vọng. Nhìn vẻ mặt kỳ quái của cậu, tôi tìm không được ôm chặt lấy mặt Biên Nhược Thủy, mặt cậu vốn không to, thế nên dễ dàng bị tay tôi nhào nặn tới không ra hình. Tôi cố ý cười gian manh, Biên Nhược Thủy chỉ còn nước phì cười, quên cả giận.

“Lâu lắm rồi mới thấy cậu cười.” Tôi nói có chút tiêng tiếc.

Biên Nhược Thủy dẩu dẩu môi, “Bình thường tớ cũng cười mà, chẳng qua là cậu ít thấy thôi.”

“Đúng rồi, đúng rồi, có ai đó hiếm khi ban cho tớ lấy một nụ cười a, còn không thêm quay trở lại với tớ nữa.”

Biên Nhược Thủy thay đổi sắc mặt, rồi không nói nữa, khiến tôi có cảm giác mỗi lần nhắc tới chuyện hai đứa cùng trở về, cậu đều lảng tránh đi. Nhưng tôi cũng không định để chuyện này phá vỡ tâm tình hiện thời, không hỏi sâu nữa, ngày tháng còn dài, cứ từ từ thuyết phục cậu cũng không sao.

Tôi xoay mặt Biên Nhược Thủy lại đối diện với mình, đưa môi lại gần sát bờ môi non mềm ấy nhưng tuyệt không chạm vào. Tôi khép hờ mắt chờ đợi, Biên Nhược Thủy biết tôi muốn hôn, còn tôi thì chỉ chuẩn bị tới bước gần cuối, rồi chờ đợi, một chút cũng không tiến tới nữa.

Cậu cứ chủ động một lần đi được không, để tớ còn biết cậu cũng muốn hôn tớ chứ, nếu không thì sau lần được nhìn biểu tình tới say mê của cậu như thế, tớ sẽ luôn phải lo sợ cậu sẽ đáp lại nếu có người làm thế với cậu.

Có lẽ ước nguyện thành tâm của tôi đã cảm hóa được lão thiên gia, đôi môi của Biên Nhược Thủy rốt cuộc cũng áp lên trên môi tôi, thời khắc ấy tôi không còn do dự nữa, lập tức đưa đầu lưỡi vào khuôn miệng nhỏ nhắn đang khẽ mở, hai đầu lưỡi dây dưa say mê, chỉ một lát sau đã nghe thấy tiếng Biên Nhược Thủy thở dốc. Tôi càng hôn càng chìm đắm vào ấy, càng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Bàn tay không an phận mà di chuyển vuốt ve trên người Biên Nhược Thủy, lặn vào trong quần lót, nắm lấy thứ đã bắt đầu cương lên khiến cậu khẽ nhăn mày, tôi dứt khỏi nụ hôn, dời đầu lưỡi xuống cổ.

“Đừng mà, chiều nay đã...” Biên Nhược Thủy muốn nói rồi lại nghẹn lại, không nói tiếp được.

Tôi ngẩng đầu, cười cười: “Không sao đâu, tớ không làm nữa, chiều nay cậu vẫn chưa được hưởng thụ, giờ tớ đền cho cậu.”

“Cậu không làm gì có lỗi cả, là tự tớ...”

“Rồi rồi rồi, là tớ thấy cậu thì bỗng nhiên nổi máu lên, được chưa? Tớ không mặc quần áo, lại còn nằm cùng cậu nữa, cậu bảo tớ ngủ làm sao nổi đây?”

33. Chương 33 - Chương 33

Nói rồi, không chịu để Biên Nhược Thủy phản ứng thêm, tôi cúi đầu xuống thấp mút liếm cần cổ của cậu, thỏa mãn khi chỉ một lát sau trên ấy đã xuất hiện một dấu hôn xanh tím, cơ thể ngây ngô cần bản là không thể chịu được những hành động khiêu khích của tôi, chỉ cần tôi sờ soạng, mút liếm thêm một hồi, Biên Nhược Thủy đã sắp bắn ra, ngược nhìn tôi bằng vẻ mặt cầu xin.

Tôi cười lớn, Biên Nhược Thủy lại cho rằng mình đang bị cười nhạo, vội vàng quay mặt ra chỗ khác, không nhìn tôi. Tôi ôm lấy hai má cậu, khiến Biên Nhược Thủy phải nhìn thẳng vào mặt mình. Tôi muốn nhìn thấy vẻ mặt cậu lúc tới cao trào, vô cùng muốn, muốn nhìn đôi môi này phải gọi tên của tôi, muốn cậu ôm chặt lấy tôi

Tôi đem hạ thân đã cứng ngắc của mình để cạnh của cậu, một cảm giác vừa thoải mái, lại vừa như không thể chịu đựng nổi dâng lên, như hai điểm khởi đầu của sinh mệnh, gắt gao quấn lấy nhau, khao khát được cảm nhận đối phương.

“Đừng có nhìn tớ như thế...Ừm...” Biên Nhược Thủy van vãn.

“Tớ sợ chỉ chớp mắt thôi là sẽ không được nhìn thấy cậu nữa.”

Động tác tay cũng theo lời nói mà tăng thêm lực đạo, Biên Nhược Thủy không nhịn được mà phát ra tiếng rên rỉ, vẻ mặt vô cùng khó chịu, nhưng cũng rất hưởng thụ, một luồng chất lỏng dính dính màu trắng đục bắn lên tay tôi, Biên Nhược Thủy ngậy người ra, rồi lập tức đỏ mặt bừng bừng.

“Lúc này cậu không gọi tên tớ.” Tôi nói hờn dỗi như trẻ con.

Biên Nhược Thủy ngẩn ra, hỏi: “Thế cậu muốn tớ kêu tên cậu lúc nào đây?”

“Ngốc quá trời!” Tôi ấn nhẹ vào sau gáy cậu, rồi thở dài thườn thượt: “Vì có những người làm tình với người này lại nhớ tới người khác, cho nên khi cao trào, tâm trí hưng phấn, dễ gọi nhầm tên.”

Biên Nhược Thủy như hiểu ra gì đó, hỏi lại tôi: “Cậu đang thử tớ à?”

“Không!” Tôi lập tức phủ nhận, lúc này chỉ tìm đại một cơ để nói thôi, giờ chẳng biết làm gì để nói lại nữa. Nhìn ánh mắt dò hỏi ngây thơ, tôi đành an ủi mấy câu ngọt nhạt: “Tớ sao lại phải thử cậu chứ, cậu là người đơn thuần thế này mà.”

Biên Nhược Thủy nghe tôi nói không những không khá hơn, mà vẻ mặt lại càng thêm sầu lo, “Tớ là người không đơn thuần đâu...thật ra, thật ra tớ rất dơ bẩn.”

Tôi căng thẳng, hỏi lại: “Sao lại nói thế?”

Biên Nhược Thủy cắn cắn môi, nhìn lảng sang chỗ khác: “Cậu đừng hỏi, dù sao chỉ cần biết tớ không tốt như cậu vẫn tưởng là được rồi.”

“Cậu càng như thế thì tớ càng muốn biết, có phải đã làm chuyện gì gât tớ rồi phải không? Sao lại dùng từ ‘dơ bẩn’ được hả? Cậu có biết tớ nghe xong khó chịu tới mức nào không!”

Trong lòng tôi bỗng nhiên thấy bất an, chẳng hiểu nổi tại sao Biên Nhược Thủy lại nghĩ về bản thân mình như thế. Không phải tôi thiếu tự tin, nhưng hai năm qua Biên Nhược Thủy sống ra sao tôi không hề được biết. Chuyện từ sau khi cậu ấy bỏ đi tới giờ tôi vẫn còn mù mờ, tôi không sợ cậu tự tư, không sợ cậu hận mình, không sợ cậu định bày trò để phạt tôi, chỉ sợ cậu tự hành hạ bản thân.

“Tớ cũng không muốn như thế, nhưng đôi khi, tớ không thể khống chế được mình.”

“Cậu làm cái gì? Không khống chế được cái gì?” Tôi dùng sức nắm chặt lấy cằm của cậu, cả tiếng hỏi.

Biên Nhược Thủy thấy mặt tôi biến sắc thì vẻ xấu hổ càng lộ rõ, khiến tôi nhìn suýt phát điên, chuyện gì mà không thể không chế được hả? Ngoại trừ dục vọng thì cũng chỉ có dục vọng, chuyện con người ta vì sinh tồn mà để tiền bạc nuốt mất lý trí vốn không phải chuyện mới mẻ gì cho cam, nghĩ đến đó, tay tôi cũng không kìm được mà run run, tôi sợ, sợ phải nghe câu trả lời, sợ vô cùng..

“Cậu tránh xa tớ đi, không thì sẽ có ngày sẽ rơi vào bẫy của tớ mất.” giọng Biên Nhược Thủy có chút ghen ghen.

Tôi vuốt tóc cậu, cố nén sự bất an đang tràn ngập trong lòng: “Không sao mà, cậu đã phải làm nhiều chuyện mà người ta không biết rồi, tớ biết hết, lại còn làm khổ cậu thế, sau này bỏ hết đi. Thật sự tớ không sợ rơi vào bẫy của cậu, cậu đã nhắc tớ thế này, chứng tỏ bẫy của cậu còn không đủ sâu...ngủ đi...đừng nói nữa...”

Tôi biết mình đang trốn tránh, tôi sợ nghe thấy rồi sẽ bị kích động, rồi sẽ làm ra những chuyện không thể nào cứu vãn nổi. Tôi vẫn ôm chặt lấy Biên Nhược Thủy, khép hai mắt lại, giờ tôi chỉ mong hai đứa có thể ngủ an ổn, không nghĩ tới chuyện nào khác nữa.

Một hồi lâu sau, Biên Nhược Thủy đột nhiên cất tiếng.

“Tớ biết cậu có bạn gái rồi, vậy mà còn nhận sự chăm sóc của cậu, còn cùng cậu làm chuyện này nữa. Kỳ thực tớ rất ích kỷ, tự bảo bản thân cự tuyệt đi, nhưng không làm nổi, tớ...tớ đúng là đứa không biết xấu hổ.”

Tôi mở mắt, dần mặt nhìn cậu: “Cậu nói dơ bản là ý này hả?”

Biên Nhược Thủy hai mắt đỏ hoe, gật đầu.

Tâm tình của tôi như được gột rửa, những bất an và lo lắng bởi những lời cậu nói ban nãy đã tan thành mây khói. Tôi ôm Biên Nhược Thủy, trong lòng ngập tràn một thứ hạnh phúc không nói nên lời, quả nhiên hạnh phúc lúc nào cũng đi kèm với đau khổ, nếu như bản thân không biết bị quan là gì, thì làm sao có thể hiểu được nỗi vui sướng bây giờ là gì.

“Thật tốt quá, sau này cậu cứ dơ bản như thế cho tớ, tớ thích...”

“Ý gì đó?” Biên Nhược Thủy vẫn mờ mịt.

“Không có gì, ngủ đi, mai chúng ta sẽ tính tiếp.” Tôi hứng khởi dỗ dành.

Biên Nhược Thủy âm ừ mấy tiếng rồi cũng nhắm mắt lại, còn tôi thì vẫn nằm nghĩ đi nghĩ lại chuyện ngày hôm nay như nhớ lại những ngày xưa cũ. Tuy rằng cảm giác được ôm người trong lòng đây chân thực tới cỡ nào thì cũng có cảm giác như mình hãy còn nằm mơ, càng khiến tôi phải bận lòng. Tôi sợ cái ấm áp trong vòng tay mình chỉ là ảo tưởng của bản thân, giật mình tỉnh giấc lại thấy mình đang nằm ngủ trên giường ở nhà, bỏ lỡ chuyến tàu tới Uy Hải, Biên Nhược Thủy và tôi kiếp này mãi mãi chia ly.

Không kiềm được mà mở mắt xác nhận lại lần nữa, không ngờ Biên Nhược Thủy cũng đang lẳng lặng ngắm mình, con người trong suốt tấn mác vị bị thương.

Tôi mấp máy môi, “Sao không ngủ đi?”

Biên Nhược Thủy cười nhẹ, đáp: “Muốn ngắm cậu một chút...”

“Sau này sẽ có thời gian mà, ngủ đi.” Tôi vuốt ve khuôn mặt cậu, qua gò má có hơi ẩm ướt.

Biên Nhược Thủy gật đầu, nhắm mắt.

Mãi một lúc sau, tôi hít một hơi, khe khẽ hỏi: “Biên Nhược Thủy, sáng mai tỉnh giấc, cậu sẽ không biến mất nữa chứ?”

Biên Nhược Thủy vẫn nhắm mắt, lặng yên lắc đầu.

“Hứa với tớ đi, hứa phải giữ lời, nếu không tớ cắt tay, lấy máu viết một vạn tờ thông báo tìm người dân khắp Trung Quốc đó.” Tôi nghiêm túc nói.

“Không mà, tớ hứa là không đi.” Biên Nhược Thủy mở mắt, nhìn tôi khẳng định.

Tôi cười cười, lại nhắm mắt lại, lần này hình ảnh hiện ra trong óc lại là ánh mắt Biên Nhược Thủy nhìn mình ban nãy. Tại sao...tại sao tôi lại cảm thấy rằng Biên Nhược Thủy sẽ ra đi cơ chứ?

Đêm đã khuya, lúc tôi tỉnh dậy lần thứ hai, Biên Nhược Thủy đã ngủ say. Tôi len lén rời giường, đặt một cái ghế chặn ngang cửa, ghế đã cũ, không còn chắc chắn nữa, tôi bẻ rời một chân ghế rồi lắp lại hờ hờ, trông thì có vẻ không có gì đặc biệt, nhưng nếu cậu ấy muốn len rời đi, nhất định phải kéo cái ghế này ra, lúc đó chân ghế rơi xuống, đập xuống đất đánh thức tôi dậy.

Lại cầm mấy mảnh sắt nhỏ những người ở trước vứt lại, nhét vào trong khe cửa sổ, nếu Biên Nhược Thủy muốn trèo qua cửa sổ, chắc chắn sẽ tạo ra tiếng động lớn. Tôi cầm áo của mình tới, dùng hai ống tay áo buộc vào tay hai đứa, thậm chí còn muốn kết tóc nhau lại luôn, nhưng tóc ngắn quá nên đành chịu, không làm nổi.

Trong lòng thấy an tâm hơn ít nhiều, tôi nhắm mắt lại, rất nhanh chìm lại vào giấc ngủ.

Tôi cứ mơ màng, hết tỉnh rồi lại ngủ thiếp đi, nhưng lần nào cũng thấy Biên Nhược Thủy nằm bên, cũng không thấy có tiếng động nào cả, cứ như vậy, tôi an ổn ngủ một mạch tới tận sáng bảnh mắt. Quờ tay sờ sang bên cạnh, đã thấy không còn người nằm bên.

Tôi cứ mơ màng, hết tỉnh rồi lại ngủ thiếp đi, nhưng lần nào cũng thấy Biên Nhược Thủy nằm bên, cũng không thấy có tiếng động nào cả, cứ như vậy, tôi an ổn ngủ một mạch tới tận sáng bảnh mắt. Quờ tay sờ sang bên cạnh, đã thấy không còn người nằm bên.

Tôi ngồi bật dậy, đầu óc vang lên những tiếng ù ù, không thềm xỏ giày vào, cứ thế xông ra ngoài. Bà cụ cho thuê nhà đang quét tước bên ngoài, thấy tôi đang vội vã thì ngẩng đầu nhìn lướt qua một cái, rồi không nói gì, tay vẫn đưa chổi đều đều.

“Người...người hôm qua ở cùng phòng với cháu đâu ạ?” Tôi hỏi, thở hổn hển.

Tôi có thể nghe được tim mình đang đập thật nhanh, thật gấp gáp, bà cụ cho thuê nhà hiển nhiên đâu có hiểu được tôi lo lắng nhường nào, chỉ từ từ nói: “Từ sáng sớm đã đi ra ngoài rồi, không gặp.”

Đầu óc trống rỗng, cả người như bị sét đánh trúng, tôi ngậy ngẩn cả người, chậm chạp quay về phòng. Tôi đẩy cửa đi vào, cái ghế tối qua được mang ra chèn cửa được đặt gọn bên cái tủ nhỏ, còn cái áo tôi dùng để cột tay hai đứa đã không thấy đâu, cửa sổ không có dấu vết bị chạm vào, cậu thật đã đi rồi.

Tôi ngồi phịch xuống giường, trời đất như quay cuồng trước mắt. Phải rồi, tôi muốn đi đâu chứ? Tôi quay lại trong phòng làm gì? Tôi...tôi phải đi giày...

Cổ trấn định lại tinh thần, tôi run run xỏ giày vào. Tôi muốn đi tìm cậu sao? Tôi còn có thể đuổi theo tìm cậu sao? Cứ cho là tôi tìm được cậu, cậu sẽ không bỏ đi lần nữa chứ?

Tại sao đã hứa không bỏ trốn rồi lại âm thầm rời khỏi tôi? Tôi ngày hôm nay không đáng để cậu an tâm lưu lại sao? Vừa nghĩ, vừa nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm qua, không có cảm giác đau lòng, chỉ có tim đang càng ngày càng nguội lạnh, giống như có người đang đổ nước đá vào, một thùng, lại một thùng nữa. Đầu óc tôi mờ mịt, không thể suy nghĩ được gì nữa, giả như hiện giờ trước mặt tôi có một cái xe, chắc chắn tôi sẽ lao đầu ra mà bị tông chết cho rồi.

Nắm chặt tay, tôi cắn răng đứng lên đẩy cửa đi ra ngoài, đúng lúc ấy, cũng có người đi vào, tôi như ngừng thở, vội vàng kéo cậu vào lòng, ôm thật chặt như muốn khảm vào trong tâm.

“Sao thế...tớ không thở được...” Biên Nhược Thủy nắm lấy cánh tay tôi, nói.

Tôi bình ổn lại hơi thở, cánh tay càng xiết chặt quanh thân hình nhỏ bé của cậu, thì thào nói: “Không sao...cậu để tớ ôm một lát...sáng sớm tớ có hơi chóng mặt...một lát nữa là khỏe lại ngay.”

Biên Nhược Thủy không nói nữa, tôi có cảm giác ngay chỗ ngực hai đứa tiếp giáp có gì đang đè nặng lên, nhưng vẫn có một loại cảm giác sung sướng. Ôm một hồi lâu, tôi bình tĩnh lại rất nhiều, thuận tay đóng cửa vào, buông lỏng Biên Nhược Thủy ra.

Biên Nhược Thủy nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc, vẻ mặt ngây ngô không hiểu gì: “Rốt cuộc là sao vậy?”

Lúc này tôi mới bốc hỏa dâng tai, hét tướng lên với cậu: “Mới sáng sớm không nói gì đã chạy ra ngoài làm cái gì hả? Cậu có biết ban này tớ lo thế nào không?”

Biên Nhược Thủy nhìn tôi chăm chăm, bàn tay ôm đồ nắm lại thật chặt, tựa hồ muốn nói gì đấy. Tôi cúi đầu nhìn thứ cậu đang cầm, hỏi: “Cậu cầm cái gì đó?”

“Quần áo của cậu!” Biên Nhược Thủy nhỏ giọng nói.

Tôi nhìn sơ qua, hình như quần áo tôi đang mặc bây giờ không phải của mình, ban này tôi sốt ruột nên có mặc quần áo trên người hay không cũng chẳng để ý. Giờ nhìn lại thấy nó có hơi cũ cũ, rộng rộng, lại còn ngắn nữa, không biết Biên Nhược Thủy mặc cho tôi từ lúc nào.

“Lúc này tớ đi giặt đồ cho cậu, giờ khô rồi đó, nhanh mặc vào đi.” Biên Nhược Thủy đưa đồng đồ cho tôi.

Tôi đón lấy, hỏi lại: “Giặt lúc nào ấy?”

Biên Nhược Thủy thấy tôi vừa nổi giận, tự nhiên cũng e dè ít nhiều, len lén nhìn sắc mặt của tôi, rồi mới cân nhắc, đáp: “Thì mới giặt lúc sáng sớm đó, thấy cậu ngủ say quá nên không nói trước với cậu. Chỗ bà cụ có máy giặt, tớ qua đó giặt nhờ một lát, còn hơi ướt nên tìm chỗ có gió phơi lên cho khô hẳn mới cầm về. Sáng biết thế đã nói trước với cậu rồi, không ngờ cậu tỉnh dậy sớm vậy.”

Thấy Biên Nhược Thủy cứ áp a áp ứng giải thích, tôi cũng mềm lòng đi, ngữ khí cũng dịu xuống đôi ba phần: “Cậu không biết ban này tớ lo thế nào đâu, thật đấy, thiếu chút nữa là đứt tim chết rồi, lần sau đừng dọa thế nữa nhé, tớ không chịu nổi được đâu, chỉ cần hai lần đã làm tớ muốn suy tim lắm rồi.”

Biên Nhược Thủy mỉm cười, ra chùng đã hối lỗi rồi, “Làm gì mà khoa trương thế chứ...”

“Còn không phải à? Lo lắm đó! Không tin cậu sờ thử coi, tim tớ giờ vẫn còn đập nhanh bình bịch đây này!” Tôi lườm Biên Nhược Thủy một cái rồi cầm tay cậu áp lên trên ngực mình.

Cả người Biên Nhược Thủy cứng lại, nhưng vẫn để tay nơi tim tôi một lát, rồi mới gật đầu, nói: “Đúng là nhanh thật, sau này nhất định tớ sẽ nói trước với cậu.”

“Ngoan, phải nghe lời thế chứ.” Tôi ôm lấy hai má cậu, xoa thật lực, coi như là phạt một lần.

Biên Nhược Thủy thở dài một hơi, rồi nói: “Mau đưa quần áo trả cho tớ đi, cậu mặc đồ của tớ không thấy khó chịu sao?”

Tôi cười to, hỏi lại: “Đây là quần áo của cậu à?” Không phải cố ý cười nhạo Biên Nhược Thủy làm gì, nhưng mặc đồ của cậu đúng là phải rộng gấp đôi người tôi.

Biên Nhược Thủy gật đầu, xoay người lại đi dọn đồ. Tôi vỗ vai cậu, hỏi đùa: “Sao lại quay đầu đi thế?”

Biên Nhược Thủy ngừng lại, hỏi: “Chẳng lẽ còn muốn coi cậu thay đồ sao? Thế thì làm sao cậu thay được nổi?”

Tôi cao giọng: “Vẫn thay chứ! Cậu càng nhìn tớ cởi càng phấn khởi a.”

Phía trước có tiếng thở sâu, tôi cười ha ha, trong lòng tự nhiên thấy vui vui. Nói thật, đùa chơi thế, nhưng tới tận giờ tim tôi vẫn còn đập nhanh, chuyện ban này đúng là dọa chết người thật.

Tôi cầm cái quần lót lên nhìn qua một chút, là cái mặc hôm qua đây mà...thế còn cái hiện tại thì sao? Tôi tò mò sờ xuống bên dưới, rất chỉnh tề, mà có mặc quần lót a! Tôi cởi quần ra, tiện tay kéo luôn cả quần lót xuống, giờ mới nhìn kỹ, cái quần này là mới mua, màu đen, nhỏ nhưng vẫn vừa vặn.

“Là cậu mua hả?” Tôi cố ý đưa cái quần lên phe phẩy trước mặt cậu.

Mặt Biên Nhược Thủy đỏ lựng lên, nói lảng: “Ừ...mua hồi sáng sớm.”

“Nhỏ thế này làm sao vừa được nhỉ, hay là tới qua cậu lên đo của tớ hả?” Tôi đùa.

Hai tai Biên Nhược Thủy cũng đỏ ửng lên, vung vẩy những thứ đang cầm trong tay, bỏ xuống chẳng được, mà cầm lấy cũng không xong. Tôi còn chưa chịu bỏ qua, mặc xong quần lót rồi còn cố ý vỗ nhẹ lên mông cậu, rồi ghé vào tai, hỏi nhỏ: “Chắc hôm qua cậu cũng tự ước lượng được rồi chứ gì? Đã áng chừng được

thế này, xem ra độ cảm nhận của cậu cũng ‘sâu’ thật a...” Tôi cố ý nhấn nhá chữ ‘sâu’, còn kèm theo nụ cười vô cùng đậm đặc.

Quả nhiên Biên Nhược Thủy vội bước lùi ra sau, hờn dỗi nói: “Sao chuyện gì cậu cũng nói ra được thế? Tớ chỉ chọn cái nào cỡ to nhất thôi, tớ thấy cậu khá là...cường tráng...bỏ đi, tớ không nói nữa, mắc công cậu cười tớ, tớ trong mắt cậu chỉ là để vui thôi mà.”

Nhìn bộ dạng Biên Nhược Thủy lúng ta lúng túng, tôi vội vàng nói thêm vào: “Tớ đùa cậu thôi mà, sao lại nói thế chứ? Đừng có tùy tiện coi thường bản thân rồi nói linh tinh đi, tớ không thích nghe.”

Biên Nhược Thủy chỉ lẳng lặng gật đầu, không nói nữa. Tôi nhìn sắc mặt cậu không được tốt, bèn lãng sang chuyện khác: “Sao cậu ra ngoài được? Tớ nhớ mình đã chèn cửa cẩn thận rồi mà!”

Biên Nhược Thủy chỉ vào cái ghế hỏng trong phòng, hỏi: “Ý cậu là cái ghế bên kia ấy hả?”

Tôi gật đầu, đi qua lay lay cái ghế một chút, chẳng thấy cái chân rơi ra, nhất thời thấy buồn bực khó tả.

Biên Nhược Thủy nhìn tới biểu tình của tôi thì cũng hiểu ra được ý tứ, bèn giải thích “Tớ thấy nó bị gãy một chân nên đi mượn bà cái búa, tìm thêm mấy cây đinh đóng vào cho chắc thôi mà.”

“Thế lúc cậu ra ngoài sao chân ghế không bị rơi xuống đất? Sao tớ không nghe thấy tiếng gì cả?” Tôi không tin thánh lực của mình lại tệ như thế.

Biên Nhược Thủy cười hiền, đáp: “Cậu nói chuyện đó hả, lúc tớ đi ra ngoài thì phát hiện ra chân ghế bị gãy, thế nên kéo cái chân đó ra, sợ làm ồn, cậu không ngủ được.”

Tôi đổ mồ hôi lạnh, đặt bẫy loại người tinh tế, tỉ mỉ như thế này thật đúng là tự làm nhục mình, sao cậu ấy có thể để ý tới những chuyện vặt vãnh thế cơ chứ? Ngay cả những chuyện rất nhỏ cũng có thể phát hiện ra.

Tôi không khỏi có chút lo lắng, giả như cậu ấy cùng tôi quay trở về, không biết có tỉ mỉ, miễn cảm như thế mà quan sát hết thấy những thứ xung quanh tôi không, nếu là như thế thật, thì chắc chắn cậu ấy sẽ phải chịu rất nhiều thương tổn vô danh. Biên Nhược Thủy chưa bao giờ quan tâm người khác đối xử ra sao với mình, cho dù có nhận ra được, cậu ấy cũng sẽ tự tìm ra nguyên nhân từ phía mình thôi. Cũng chính vì điểm này mới khiến tôi lo lắng khi nhớ lại những chuyện ngày xưa.

Biên Nhược Thủy đại khái cũng hiểu được suy nghĩ của tôi, im lặng đi thu dọn phòng, cho tới khi căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, cậu mới mở miệng nói: “Đi thôi...”

“Đi đâu?” Tôi ngây ra hỏi lại.

Biên Nhược Thủy cũng sững sốt nhìn tôi, ngắc ngứ đáp lại: “Tớ phải quay về nhà máy, không thì...cậu đi chỗ nào thăm thú trước đi, tối tớ sẽ đi tìm cậu, nơi này chẳng có gì hay cả, cậu tới khu du lịch ngắm cảnh, biển ở đây đẹp lắm...”

“Không!” Tôi phản ứng ngay, “Cậu đi đâu thì tớ theo đó.”

Biên Nhược Thủy cũng hơi sốt ruột, vạ bắt đắc dĩ nói tiếp: “VẬY cậu vất vả tới đây không phải phí công rồi sao, đi nghỉ ở chỗ thám sơn cùng cốc này cũng chả có gì thú vị cả.”

“Cậu thực cho rằng tớ tới đây du lịch sao? Hay là cậu đang giả vờ đấy?” mặt tôi bắt đầu biến sắc, giọng nói cũng âm trầm theo.

Biên Nhược Thủy không đáp, cầm đồ đạc đứng yên tại chỗ, bối rối nhìn tôi.

Tôi giống như kẻ đã bò lên được miệng giếng rồi lại bị đá trở lại đáy, chuyện này sớm muộn gì cũng phải đối mặt, sớm muộn gì hai đứa cũng phải đá động tới. Chỉ là tôi vẫn còn muốn tránh đi, không muốn phải đối mặt với hiện thực, không muốn phải tỉnh dậy từ trong giấc mộng hạnh phúc sớm như thế.

“Giờ đầu óc tớ cũng loạn đủ rồi, ban đầu tớ rất kiên định, nhưng giờ thì.... Thật ra ngẫm lại cũng thấy buồn cười lắm, chúng ta không được ở bên nhau, giãy dụa, vùng vẫy rồi thì kết quả cũng vẫn như thế...” Biên Nhược Thủy cố ép mình nặn ra một nụ cười.

“Tại sao không thể ở bên nhau? “Tôi hỏi dồn.

Biên Nhược Thủy vừa định đáp thì đã bị tôi chặn trước mà rằng: “Cậu đừng nói muốn tớ quay về cuộc sống bình thường, muốn tớ kết hôn sinh con, không muốn khiến mẹ tớ phải thương tâm...nếu cậu còn dùng lý do này thì tớ tuyệt đối sẽ bám dính lấy cậu không buông!”

Biên Nhược Thủy lắc đầu, hạ giọng nói: “Không phải.”

“Thế là gì?”

“Tớ muốn có một gia đình...”

Tôi ngây người ra, lâu thật lâu cũng không thể nói nên lời. Tôi chưa từng nghe cậu nhắc tới chuyện này, cũng không nghĩ tương lai cậu sẽ ra sao, từ đó tới giờ những thứ ràng buộc mối quan hệ giữa hai đứa đều đến từ phía tôi, Biên Nhược Thủy lúc nào cũng chỉ đơn độc một mình, nên tôi cũng rất ít khi phải lo lắng cho tình cảnh của cậu.

Tôi lại gần, xoa đầu cậu, “Chúng ta cũng có thể có gia đình mà, cùng sống với nhau như người thân một nhà, giống như hồi cậu sang nhà tớ ở đó...”

Biên Nhược Thủy cười gượng, lúc tôi nói những lời này bản thân cũng tự hiểu có đôi phần gượng ép, tôi biết, việc đó đối với cậu mà nói thì không thể coi là một gia đình được, cậu vẫn còn mang nặng một thứ tâm tình mang tên hàm ơn, vẫn cho rằng đó là ân huệ người khác ban cho.

“Không phải là loại gia đình ấy, mà là một gia đình hoàn chỉnh, tớ là một thành viên thực thụ trong ấy, có vợ, có con của mình, có thể sống no đủ, bình an tới trọn đời.”

Tôi có thể cảm giác được biểu tình trên gương mặt mình càng ngày càng cứng ngắc, tôi nhìn thẳng vào Biên Nhược Thủy, nhịp thở ngắt quãng mà hỏi: “Ý của cậu là muốn kết hôn sao?”

Biên Nhược Thủy gật đầu, nghiêm túc nói: “Giờ tớ vẫn chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng tớ biết làm nhiều việc, tiết kiệm được tiền, chờ tới khi tích cóp đủ có thể tự mình mở một cái quán nhỏ. Rồi từ từ làm ăn, tới khi được ba mươi tuổi sẽ mua một căn hộ nhỏ, cũng có thể cưới vợ như bao người khác rồi. Ha ha...Cậu đừng coi tớ như cao nhân không biết sự đời đi, thực ra tớ cũng rất dung tục mà!”

Tôi gật đầu, cười nhạt, “Cậu không dung tục một chút nào cả, tớ vốn cho rằng mình sẽ cố gắng không bị hôn nhân ràng buộc, không ngờ rằng lại có người cạnh mình khát khao tới vậy, đúng là hậu tri hậu giác. Cậu muốn kết hôn, muốn có con, cậu đã từng nghĩ tới người phụ nữ sẽ kết hôn với mình chưa? Cậu cho rằng kết hôn chỉ là cùng sống với người ta sao? Cậu cho rằng vợ chồng không cần tình yêu mà có thể chuyển sang thân tình được ngay lập tức hay sao? Cậu đang tìm vợ, không phải tìm mẹ, Biên Nhược Thủy, cậu thẳng thắn nói tớ nghe, cậu có thể làm tình với phụ nữ không?”

Biên Nhược Thủy nghe tôi hỏi thì mặt mày trắng bệch, lúng túng đáp lời: “Tớ không thể, tớ không thể nào gần gũi được người khác giới, đây là thiên tính, tớ cũng bất lực, cho nên tớ chỉ là nghĩ...đôi khi nghĩ mình không phải là đàn ông...”

Tôi nhìn về mặt vốn hiếm khi bộc lộ cảm xúc thật của Biên Nhược Thủy, giờ đây đang mang đầy vẻ e sợ khiến trong lòng bỗng dâng lên một loại tư vị không nói nên lời. Giờ có bao nhiêu oán hận tôi chỉ còn cách nén lại hết, đã đi trên con đường này rồi thì làm sao có thể không dấn vật, không cảm thấy bất đắc dĩ đây. Ngay cả bản thân tôi ban đầu cũng còn trốn tránh hiện thực nữa là.

Biên Nhược Thủy cũng chỉ là người bình thường, cậu ấy cũng có khát vọng về hôn nhân, về gia đình, về tương lai, đây cũng có thể coi là một loại quan niệm ràng buộc, làm sao có thể gạt những dục vọng đó ra khỏi chúng tôi đây? Cả hai đứa đều mù quáng theo đuổi những thứ có thể thỏa mãn bản thân, lại muốn một cuộc sống tốt đẹp mà bình yên.

Tôi vòng tay ôm chặt lấy cậu, thủ thỉ bên tai, “Không, chuyện đó với chuyện có phải con trai không thì can hệ gì chứ, chúng ta là học sinh, bây giờ đừng nghĩ tới chuyện này được chứ.”

Biên Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Tớ không phải mà, Tống Thiên Lộ.”

“Có chứ, Biên Nhược Thủy, cậu nghe đây, cậu còn là học sinh, làm sao có thể cam chịu đi làm công nhân được chứ. Chúng ta cùng đi làm thêm vào cuối tuần, buổi tối tớ có thể xin phép nghỉ giờ tự học tối ra ngoài

kiếm thêm việc. Nếu tới trường có chuyện thì tớ sẽ tìm thầy chủ nhiệm nhờ giúp đỡ, thầy ấy là người rất tốt. Chỉ là đừng tự hành hạ bản thân ở chỗ này nữa, cậu cứ như vậy là làm khổ tới hai người đó, biết chưa?”

Tôi nói vội, chỉ những mong cậu có thể hiểu được suy nghĩ của mình, cùng tôi quay về. Nhìn vẻ mặt thống khổ của Biên Nhược Thủy, tôi biết người đã dao động rồi, cậu muốn quay về cùng tôi, chỉ là đang dằn vặt giữa những ràng buộc của bản thân.

“Biên Nhược Thủy, có gì khó khăn, cậu phải nói cho tớ biết. Dù chúng ta không được ở bên nhau, nhưng ít nhất...tớ cũng...muốn cậu được sống an bình.”

“Thực ra sau chuyện đó tớ thấy rất sợ, tớ sợ phải trải qua quãng thời gian ấy một lần nữa, nếu đổi lại là hiện giờ, chắc chắn cũng sẽ không thể nào tiếp nhận nổi. Tớ thà tới ở một nơi hẻo lánh như chỗ này, chỉ cần có thể sống một cuộc sống bình thường, thì có cả đời làm công nhân tớ cũng thấy vui.”

Nhìn vẻ mặt đau đớn của Biên Nhược Thủy, trong lòng tôi thấy chua xót, tôi không thể nào cho cậu một lời hứa đảm bảo, tôi không thể chắc chắn khi cậu trở về cùng với tôi, hai đứa có thể sống thoải mái, có thể thoát khỏi tình trạng như hiện giờ

“Tớ thừa nhận, khi cậu quyết định quay về cùng với tớ, có thể sẽ còn nhiều khó khăn nữa, có thể...cuộc sống của chúng ta còn khổ hơn so với trước đây. Tớ không ép cậu, nếu cậu không muốn, tớ cũng có thể ở lại nơi này với cậu, tớ sẽ giải thích cho mọi người trong gia đình, ra sao thì ra, tớ nhất định phải ở bên cạnh cậu.”

Biên Nhược Thủy giật mình ngẩng đầu lên, vội nói: “Cậu có thấy mình hồ đồ không hả? Thực sự không đáng đâu, dù cậu có cố làm gì đi nữa thì cũng không có người thông cảm đâu, ngược lại còn bảo cậu ngốc, cậu điên nữa!”

“Vậy còn cậu?” Tôi hỏi: “Cậu cũng nghĩ là tớ rất ngốc sao?”

Biên Nhược Thủy im lặng hồi lâu, rồi mới nhẹ nhàng đáp: “Trên thế giới này, không ai có thể ở bên cạnh ta mãi. Từ khi mẹ ra đi, tớ đã hiểu được điều này.”

“Phải, nhưng cuộc sống không giống như thế, tình cảm cũng không giống như thế. Có lẽ cậu chia tay với tớ, tớ sẽ quay trở lại trường học, rồi đi làm, kết hôn, cứ thế sống hết quãng đời, có lẽ phần còn lại của cuộc đời tớ có thể khá hơn một chút.”

34. Chương 34 - Chương 34

Biên Nhược Thủy cố nặn ra một nụ cười méo mó, “Phải....vậy cậu còn vương bận ở đây làm gì? Đau lâu không bằng đau nhanh, đáng lẽ cậu không nên tới đây tìm tớ, cũng chẳng thể kéo dài được bao lâu, chúng ta sẽ...”

“Tớ còn chưa nói hết mà!” Tôi ngắt lời cậu, nói tiếp: “Mỗi người đều có quyền chọn cách sống cho mình, nhưng nếu muốn tớ bỏ cậu ra khỏi cuộc sống của mình, tớ thà phải chịu cuộc sống vất vả tới hết kiếp còn hơn. Cậu có thể cho rằng tớ khoa trương, nhưng tớ thực lòng nghĩ như thế đó, hòa thượng cả đời này tâm như mặt nước lặng, ngày qua ngày đều sống an tĩnh, nhưng xin hỏi cậu, có mấy người chịu làm hòa thượng đây?”

“Tớ chịu...” Biên Nhược Thủy nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Tớ đã từng nghĩ tới chuyện ăn chay niệm phật, sẽ không xen vào khuây đảo cuộc sống của người khác, nếu không phải vì tớ muốn đền đáp lại cái ơn của nhà cậu, tớ đã sớm rũ bỏ hồng trần, giờ đã vô khiên vô quái rồi. (*)”

“Cậu ngốc à!” Tôi bực mình tới mức phải bật cười, cốc một cái thật mạnh lên đầu cậu, ai oán nói: “Cậu nói tớ ngốc, thế thì cứ thử mang mấy lời này nói với người khác coi, xem có ai dám đồng ý với cậu không.”

“Tớ không cần người ta phải đồng ý với mình, tớ chỉ cần thỏa mãn bản thân mình thôi.” Biên Nhược Thủy ngẩng đầu, xụ mặt nói.

Tôi thả lỏng tay, cười khê, “Cậu cũng tự biết chuyện đó không phải để cho người khác phán xét mà, vậy sao còn quan tâm tới suy nghĩ của những người xung quanh tớ. Cậu không cần phải nói rằng một chút quan tâm cũng không có, trở về cùng tớ đối với cậu mà nói, một chút vui vẻ cũng không có...”

“Có chứ, nhưng tớ không dám mong được như thế, không có gì là thuộc về tớ cả...” Biên Nhược Thủy hạ giọng nói.

Nhìn ánh mắt cô đơn của cậu, tôi có chút bất lực, nhưng vẫn phải tự ép mình tỉnh táo lại. Tôi biết Biên Nhược Thủy lúc này đang mất phương hướng, nếu tôi không thể giữ bình tĩnh, cả hai sẽ lạc vào một mê cung không lối thoát.

“Thứ thuộc về cậu ở ngay trước mặt cậu đó, cậu cứ hết lần này tới lần khác ném nó đi còn trách được ai hả? ‘Nếu tớ đi, sau này sẽ không gặp nhau nữa’, mấy câu như thế mà cậu cũng nói ra được sao, cái gì là sau này sẽ không gặp nữa, cậu có thể biết trước những chuyện về sau sao? Nếu chúng ta tự mình hiểu rõ, cùng nhau đi học, cùng nhau nỗ lực, thì ai còn có thể rời bỏ cuộc sống đơn giản này đây? Tớ có thể nói đối với người khác chúng ta là bạn bè, tớ có thể tiếp tục nói dối với mẹ Phó Tử Vân là bạn gái tớ, chúng ta có thể cùng thuê một căn phòng, không để ai tìm thấy...nếu như cậu có thể đơn giản hóa mọi chuyện được như vậy thì còn sợ không có đường để đi sao?”

“Tổng Thiên Lộ, cậu thực sự thay đổi rồi.” ánh mắt Biên Nhược Thủy tối sầm lại, nhưng vẫn cố ép bản thân phải nói: “Giờ thấy cậu nói năng làm việc đã bình tĩnh hơn hồi trước, tự dưng tớ lại thấy nể cậu hơn. Phó Tử Vân đúng là rất giỏi, cũng khiến tớ động lòng.”

“Cậu động lòng sao?” Tôi cười hắc hắc, “Cậu động lòng thì quay về với tớ gặp Phó Tử Vân đi! Cô ấy không chỉ giỏi như cậu nghĩ đâu, mà trong lòng tớ, cô ấy còn là nữ thần nữa a.”

Sắc mặt Biên Nhược Thủy thoáng cái đã xám xịt, mấy lần tính nói gì đó rồi lại thôi. Dù sao tôi cũng chỉ là muốn thử, xem những lời ban nãy có đúng là cậu thật lòng mà nói ra hay không, nhưng giờ tôi đã hiểu, tình yêu đối với con người ta mà nói đều là sự ích kỷ. Người ta có thể nói ra miệng điều gì cũng được, nhưng không thể lừa dối nổi trái tim mình.

“Được rồi, không nói lung tung nữa, cứ quyết định như thế đi. Giờ về với tớ xin phép nhập học lại, tuy cậu nghỉ học cũng lâu rồi, nhưng với khả năng của tớ bây giờ, có kèm thêm cho cậu cũng được.”

Dứt lời, tôi cầm lấy túi, nắm lấy tay cậu lôi đi.

Biên Nhược Thủy mấy lần tính giãy ra, nhưng đều bị tôi kìm chặt, cậu vừa thở dốc, vừa nói: “Cậu đừng có tự tiện quyết định như thế, chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu, dựa vào khả năng của hai chúng ta thì sống đâu dễ dàng được...”

“Thế cậu sống một mình thì đã làm sao? Giờ có tới tận hai người, khả năng không phải cũng lớn hơn à? Làm sao không lo kiếm sống được chứ?” Tôi đáp lại tỉnh queo, vờ như không để tâm tới lời Biên Nhược Thủy nói.

“Không về, có chết tớ cũng không về với cậu.” Biên Nhược Thủy nói rành rọt, đứng im tại chỗ, tôi có kéo thế nào cũng không chịu đi nữa, tôi kéo mạnh hơn, Biên Nhược Thủy giằng lại, càng ra sức bám chân xuống đất, hai đứa cứ kéo qua kéo lại tới khi mặt đỏ bừng bừng, thỉnh thoảng có người đi ngang qua nhìn cả hai bằng ánh mắt kỳ quái, chúng tôi cũng chẳng thêm để tâm.

“Về đi, không phải cậu muốn gặp Phó Tử Vân à? Tớ mang cậu đi gặp luôn, cô ấy xinh lắm, hơn nữa ai quen rồi cũng bảo tốt, cậu chắc chắn sẽ kết bạn được với cô ấy nhanh thôi.”

Biên Nhược Thủy cuối cùng cũng không nhịn được nữa, tay buông lỏng, thả rơi người xuống mặt đất, cổ nén nước mắt đang chực trào ra từ trong mắt. Vừa hít hít mũi, vừa nói: “Không cần, tớ không muốn gặp Phó Tử Vân...tớ là đứa xui xẻo, không xứng...làm bạn với cô ấy...”

Tôi buông tay Biên Nhược Thủy ra, có lẽ do nắm quá chặt nên để lại vết hằn trên cổ tay, mãi không tan đi được. Tôi cầm lấy, nhẹ xoa xoa cho tan vết, rồi ngồi xổm xuống, nâng cậu đứng lên, nheo mắt nói: “Đồ ngốc này, lớn thế này rồi còn lăn trên đất khóc nhè nữa chứ, cậu coi có cả đồng người nhìn vào kia! Có thấy xấu hổ không hả?”

Nói rồi lấy tay bọ bọ hai má cậu, giả đồ xấu hổ. Lần này Biên Nhược Thủy nghe lời, ngoan ngoãn đứng lên, không khóc nữa, nhưng có nói thế nào cũng không chịu quay về với tôi.

Hai chúng tôi cứ thế vừa đi vừa giằng co qua lại, từ đường đất ra tới đường cái, rồi lại từ đường cái đi qua đường đất, tôi tìm đủ mọi cách thuyết phục, nhưng cậu vẫn chỉ lắc đầu. Chúng tôi vẫn đi tiếp, mãi tới khi đến một mảnh đất vắng, tôi tìm một hòn đá to ngồi xuống, vẫy tay kéo cậu tới ngồi cạnh, nhìn dáng vẻ của Biên Nhược Thủy thôi cũng đủ thấy cậu một thế nào, mồ hôi nhiều tới mức tóc tai đều ướt đầm.

“Làm sao? Đã nghĩ kỹ chưa? Có về cùng với tớ không nào?” Tôi rút ra một điều thuốc, châm lửa hút.

Biên Nhược Thủy liếm cặp môi khô rang, uể oải nói: “Không về, không nghĩ gì nữa.”

Tôi cười cười, đã sớm đoán được cậu ấy nhất định sẽ nói thế mà, rít mạnh một hơi thuốc, tôi vươn tay, ôm chặt lấy Biên Nhược Thủy, cậu cố vùng vẫy tránh ra, tôi lại dùng sức ấn mạnh cậu ngồi lên trên đùi mình, có giấy kiếu gì cũng không thoát được.

Hút xong điều thuốc, tôi ném lên mặt đất, dùng chân dập lửa rồi thả lỏng vòng tay, Biên Nhược Thủy không cố đứng dậy nữa mà ngồi yên ngoan ngoãn trên đùi tôi.

Tôi vuốt nhẹ tóc cậu, rồi hỏi: “Làm sao thế? Không muốn à? Nếu cậu không cùng tớ quay về thì sau này sẽ có người khác ngủ trên cái đùi này đó.”

“Không phải...” Biên Nhược Thủy giật mình, “Tớ chỉ hơi mệt một chút thôi, sau này tớ cũng sẽ để người khác gối trên đùi mình mà...”

“Cậu dám!” Biên Nhược Thủy còn chưa nói hết, tôi đã ôm chặt lấy cậu, cảnh cáo: “Cậu mà dám để cho người khác gối đầu lên đùi, tớ sẽ đánh gãy hai cái chân này...à...không đúng, tớ sẽ đánh thẳng đó liệt nửa người, đụng vào bao nhiêu đánh bấy nhiêu...”

Biên Nhược Thủy không sợ, còn thản nhiên nhìn lại tôi, tôi cũng giương mắt nhìn qua, bỗng nhiên nghĩ tình cảnh hiện giờ của hai đứa có điểm kỳ cục, ngồi ở nơi hoang sơn dã lĩnh này mà liếc mắt đưa tình, đúng là cũng thú vị phết.

“Cậu nói muốn cùng tớ về đi, bọn mình sẽ không phải làm chuyện đó trên đất nữa! Mà nếu sau này hai đứa mình già rồi, lúc nhắm mắt xuôi tay lại nhớ tới lần đầu tiên làm chuyện ấy là trên đất, đúng là chết cũng không nhắm mắt nổi a!”

Tôi thở dài, Biên Nhược Thủy nghe tôi nói xong cả người đỏ bừng lên xấu hổ, cứ cúi gầm mặt xuống nhìn đất dưới chân mãi không chịu ngẩng đầu lên. Tôi nhìn về mặt lưng lưng cậu, trong lòng thấy thư thái đi không ít, lại một ngày nữa sắp qua đi mà tôi vẫn chưa làm được việc nào ra hồn cả.

“Nhà máy điện tử còn nợ tiền lương của tớ chưa trả, thường cuối năm mới được nhận, nhưng nếu chưa hết năm thì làm mấy tháng sẽ được thanh toán bấy nhiêu.”

“Nhà máy này rõ tồi tàn, làm mệt không nói, điều kiện cũng chẳng ra sao, thế mà cậu còn chịu làm ở cái chỗ đó...” đương nói, bỗng dừng đầu lưỡi tôi như lú lại, từ từ quay đầu, lấp bắp hỏi Biên Nhược Thủy: “Cậu có ý gì? Sao lại nói thế với tớ?”

Biên Nhược Thủy cắn môi, dán mắt xuống đất, “Tớ quyết định đi cùng cậu, nhưng đi thì đi, tiền cũng không thể không cần, có tiền thì sau này chúng ta có thể thoải mái đôi chút, ít nhất là có thể giải quyết những chuyện khẩn cấp...”

“Cậu không lừa tớ đấy chứ?” Tôi cố kiềm nén kích động, vội vàng hỏi lại.

Biên Nhược Thủy lắc đầu, vừa muốn nói thì đã kêu “A” lên một tiếng, bị tôi ôm chặt lấy. Tôi vui tới mức không biết nên nói gì cho phải, cười tới muốn rách miệng, mà có lẽ mặt mày cũng nhẵn tít lại rồi.

Tôi vừa cười, vừa nghiêng răng nói: “Cái cậu này, đầu óc đúng là chẳng thông minh tẹo nào, lẩn qua lẩn lại, hành hạ tớ lâu như thế mới chịu suy nghĩ cẩn thận, làm tớ tổn nước bọt quá chừng.”

“Tớ là muốn đi coi đại mỹ nhân đó, cậu quản được à?” Biên Nhược Thủy bướng bỉnh giãy khỏi cái ôm của tôi, nhìn quanh quất, thấy không có ai mới thở phào một hơi. Rồi quay đầu lại nhìn tôi, cười như hồi lỗi lầm.

Rốt cuộc, hai đứa cũng không thể lấy lại mấy tháng tiền lương của Biên Nhược Thủy ở nhà máy được. Nhà máy điện tử này không phải doanh nghiệp nhà nước, công nhân không ký bất cứ hợp đồng nào với nhà máy, cho nên có thiệt cũng chỉ biết vậy mà thôi. Nhưng cũng nhân cơ hội này, tôi lại được thể quán triệt cho Biên Nhược Thủy biết cái xã hội này nó phức tạp tới cỡ nào, đóng đinh thêm vào tư tưởng quay về trường tiếp tục đi học của cậu.

Mãi tới khi đã lên xe rồi, tôi mới bật di động lên, chỉ một lát sau tin nhắn đã ùn ùn kéo tới. Từ lúc bật máy lên tới tận hai phút sau đó, máy rung báo có tin nhắn không ngừng. Nhìn về mặt Biên Nhược Thủy ngồi cạnh trông còn vội vàng lo lắng hơn cả tôi nữa.

“Mẹ em đã biết em đi đâu rồi, thầy đã bịa ra lý do cho bà yên tâm, nhưng em cũng nên giải quyết việc xong sớm đi.”

Tin nhắn của thầy chủ nhiệm chỉ có một cái, tôi xem xong thở phào ra nhẹ nhõm. Số tin nhắn còn lại trong hộp tin toàn là của Phó Tử Vân, có tới hơn mười cái, tôi đi ba ngày, ngày nào nàng cũng đều đặn nhắn tin qua.

“Thiên Lộ, anh đi chơi ở đâu đó?”

“Thiên Lộ, có phải anh đi làm chuyện mờ ám không hả? Hi hi...có nhớ em không?”

“Lộ, hai ngày rồi mà anh chưa về...hu hu...”

“Lộ, em mệt quá, ngủ...”

Tôi cứ mở từng tin nhắn ra xem, càng xem, càng có cảm giác không thể nào tiếp tục được nữa. Biên Nhược Thủy ngồi ngay bên cạnh ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, biểu tình thả lỏng đi ít nhiều, tôi đoán cậu đã đọc được nội dung mấy tin nhắn rồi. Tôi buông di động, thả vào trong tay cậu.

“Gì đó?” Biên Nhược Thủy nhìn di động đang nằm gọn trong tay mình, hỏi.

Tôi nhắm mắt lại, nói: “Không có gì, ném vào trong túi luôn đi, lúc nào cũng nhìn thấy nó, phiền.”

Biên Nhược Thủy cúi di động lại vào trong tay tôi, “Cầm đi, nhờ may có người tìm cậu gấp thì làm sao! Cậu có không muốn nhận cũng không được!”

Trong lòng bỗng thấy muộn phiền chẳng hiểu tại sao, cái tâm trạng hưng phấn vui vẻ ban nãy giờ lại chuyển sang lo lắng. Tôi xem tin nhắn trong di động xong mới ý thức được bản thân mình đã bỏ qua rất nhiều chuyện khó khăn, xe chạy càng lâu, chúng tôi càng tới gần với những rắc rối ấy.

Tôi đẩy tay cậu ra, không thềm cầm lại di động, nhắm mắt ngả người trên ghế nghỉ ngơi. Bỗng nhiên chuông di động vang lên, Biên Nhược Thủy huých vào tay tôi, nói: “Mau nhận đi!”

“Cậu bắt máy đi!” Tôi miễn cưỡng đáp, căn bản là cũng chẳng ý thức được bản thân đang nói gì.

Một lúc lâu sau, chuông di động vẫn kiên trì vang lên. Tôi mở mắt, Biên Nhược Thủy nhìn tôi mở mắt ra như chết đuối vớ được cọc, vội vàng nhét điện thoại vào tay tôi, nói: “‘Vợ’ cậu gọi tới, sao tớ nhận được.”

Tôi sững sờ nhìn lại màn hình di động, đúng rồi, tôi lưu số của Phó Tử Vân rồi đặt tên trong danh bạ là vợ, lâu rồi không thềm sửa lại, thậm chí còn chẳng thấy gì là quái dị. Mãi tới khi Biên Nhược Thủy nói ra từ này, tôi mới nhận ra kiểu xưng hô này thật xấu hổ.

“Nếu cậu thấy không vui, tớ sẽ không bắt máy.” Tôi nghiêm túc nói với Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy tái mặt, rồi hít vào một hơi thật sâu, nói: “Cậu bắt máy đi! Sao lại không nhận điện thoại được cơ chứ? Cô ấy biết cậu bắt máy lên rồi, nếu cố tình không nhận thì chắc chắn là thấy khó chịu lắm!”

“Cậu đúng là tốt bụng!” Tôi hừ một tiếng, nhấn nút nhận cuộc gọi.

Đầu bên kia truyền tới một tiếng thở mạnh, rồi tiếp đó là một giọng nói vô cùng quen thuộc: “Cuối cùng anh cũng chịu nhận điện thoại rồi, nếu anh mà không nhận chắc em phải đi báo cảnh sát mất!”

Tôi cười cười, muốn đáp lại nhưng bản thân không biết nên nói cái gì. Lén liếc mắt trông qua Biên Nhược Thủy, thấy cậu vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ không chớp mắt, có vẻ như không quan tâm tới tôi. Tự nhiên thấy có chút hờn dỗi chẳng hiểu tại sao, đành phải cố ép mình tập trung vào giọng nói trong điện thoại.

“Sao lại không nói gì thế? Không nói được hả? Có phải không nhận ra em là ai không đấy?”

Tôi cười hì hì, đáp lại: “Sao lại thế được! Anh nhớ em lắm, vợ à!”

Vừa nghe tôi gọi vợ, Phó Tử Vân liền quên bém phải nổi giận mà cười vui vẻ. Nàng không hỏi tôi đi đâu, làm gì, có lẽ nàng đoán tôi không muốn kể với ai chuyện đã qua nên đành phải im lặng nãy giờ. Tôi cũng chỉ đáp lại bằng quơ vài câu, còn lại chỉ nghe Phó Tử Vân riu rít kể những chuyện trong trường lớp mấy ngày gần đây, trước đây nàng cũng hay thích đọc những chuyện hay hay, sau đó gặp nhau sẽ hăng hái kể lại cho tôi nghe, nàng kể rất say sưa, thực ra tôi cũng chẳng quan tâm tới những việc đó, nhưng từ miệng nàng kể ra bao giờ nghe cũng cảm thấy thú vị hơn.

Nhưng bây giờ tôi không nghe lọt tai được từ nào, chỉ có thể cười lấy lệ vài ba tiếng, rồi ậm ừ hai ba câu, còn mắt thì liên tục liếc sang nhìn Biên Nhược Thủy. Cậu ngồi bên cạnh trông sao cô đơn lạ lùng, hoàn toàn khác hẳn với người đang nói chuyện điện thoại với tôi bây giờ, giờ tôi không còn thấy vui vẻ vì đã trả thù được nữa, mà ngược lại, còn mong cậu là Phó Tử Vân, dù tôi có không yêu nàng, nhưng ít nhất cũng khiến nàng được vui vẻ đôi phần.

“Anh đi tới đâu rồi?”

“Ừ!”

“Em hỏi anh là tới đâu rồi mà? Sao anh lại bảo là ừ? Nói coi, lại thất thần rồi hả?”

Tôi giật mình, nghiêng mình nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi đáp: “Chắc là tới tỉnh Sơn Đông rồi, có lẽ khoảng tối nay là về tới nơi.”

“Tối nay em trốn học ra ngoài đón anh nhé? Anh về một mình buồn lắm a!”

Với hảo ý của Phó Tử Vân, tôi cũng chỉ có thể qua loa đại khái mà đáp lại: “Không được, anh về giờ này cũng khuya lắm rồi, có lẽ không về trường mà ngủ ở ngoài một đêm đã.”

“Ừm...”

Phó Tử Vân đáp ừ xù, có lẽ nàng đang thất vọng lắm, tôi cũng chẳng biết phải an ủi nàng sao, cả hai bên cứ im lặng mãi. Một lát sau, Phó Tử Vân mới lên tiếng: “Vậy anh về rồi nói chuyện sau nhé, Lộ, anh nói gì với em đi?”

Tôi vẫn hay nói câu “Vợ, cứ thế nhé, tạm biệt.” với nàng trước khi chia tay, nhưng giờ này thì làm sao có thể nói ra được câu ấy đây, Biên Nhược Thủy ngồi cạnh tôi, dù cậu có làm bộ không thêm quan tâm để ý nhưng chắc chắn cũng sẽ thấy khó chịu. Bây giờ tôi không muốn khiến cậu phải đau lòng thêm nữa, nhất là phải đau lòng vì tôi.

“Về rồi nói, giờ trên xe đông lắm.”

Tôi chỉ nói ngắn gọn thế rồi ngắt điện thoại, đưa lại di động cho Biên Nhược Thủy, cậu cũng chỉ im lặng nhận lấy rồi nhét vào trong túi xách.

“Cậu không muốn nhận máy là vì muốn tố với Phó Tử Vân nói chuyện với nhau sao?” Tôi hỏi Biên Nhược Thủy.

Cậu im lặng, rồi rút trong túi ra một nửa cái bánh mì, đưa cho tôi.

“Ăn chút gì đi, từ sáng tới giờ cậu còn chưa ăn.”

“Cậu không ăn à? Cậu ăn thì tố ăn.”

Tôi cố ép cậu ăn chút ít, từ lúc gặp lại nhau tới giờ, trừ lúc ăn trưa ở nhà máy đó là còn được no, những lúc khác Biên Nhược Thủy ăn rất ít, thậm chí là không ăn, không hiểu cậu ăn không vào hay còn vì cái gì nữa.

Môi Biên Nhược Thủy trắng nhợt, mặt xanh xao nhìn nửa cái bánh mì trên tay tôi, lắc đầu: “Không được, tớ say xe, ăn vào là nôn.”

Tôi lo lắng, đặt tay lên trán cậu: “Có khó chịu không?”

Biên Nhược Thủy nở nụ cười yếu ớt, lấy cái giọng nhỏ như muỗi kêu bảo rằng mình không sao. Tôi nhìn quanh xe, rồi bảo Biên Nhược Thủy gối lên chân tôi mà ngủ đi một lát, nhưng cậu sống chết cũng không chịu, từ lúc lên xe tới giờ, sắc mặt cậu càng lúc càng tái đi. Có lẽ, nói chính xác hơn là từ lúc tôi mở di động lên tới bây giờ.

“Có phải cậu buồn không hả? Nếu thực sự chuyện này khiến cậu buồn thì khi về tớ sẽ chia tay với cô ấy.”

Ai dè Biên Nhược Thủy nghiêng rằng tức giận, trừng mắt mắng tôi: “Sao cậu có thể làm thế hả? Lúc cậu quen với Phó Tử Vân, rõ ràng cậu cảm thấy rất hạnh phúc cơ mà, giờ cậu muốn chia tay với người ta thì cứ thản nhiên mà nói chia tay được sao? Tớ thừa nhận bản thân mình có để ý, có ghen tỵ, nhưng tớ đâu phải đứa vô lương tâm, Phó Tử Vân giúp cậu nhiều đến vậy, nếu cậu dám đối xử với cô ấy như thế, tớ sẽ xuống xe ngay.”

“Được rồi, được rồi, tớ không nói nữa...” Tôi vội vàng trấn an cậu, thậm chí còn có chút oán thán: “Tình cảm thế nào sao lại dùng lương tâm mà so sánh được chứ, tình yêu vốn dĩ là thứ ích kỷ rồi.”

“Nhưng đôi khi người ta đặt trách nhiệm lên hàng đầu, vợ chồng chung sống cùng nhau, sẽ có lúc giận, lúc ghét, rồi có thể sẽ nảy sinh tình cảm với người khác. Nhưng không thể nào dựa vào cảm tính của bản thân mà làm được...”

“Rồi!” tôi ngắt lời cậu, “Tớ biết rồi, cậu lại bay lên chỗ nào cao quá rồi đó.”

Hai đứa lại rơi vào bầu không khí im lặng ngọt ngào, cậu khó chịu trong người cũng không để tôi chạm vào, chỉ cho ngồi cạnh nhìn suông. Tôi không tin cậu có thể chấp nhận việc tôi vẫn tiếp tục quan hệ với Phó Tử Vân tới cùng, nếu thật vậy, có nói Biên Nhược Thủy là đứa ngốc nhất thế giới này cũng không quá đáng. Nhưng cái kiểu tính cách thanh cao này của cậu tôi đã sớm được lĩnh hội, cũng không tức mình tới nỗi xông ra gây hấn.

Lúc xuống xe thì trời vừa mới tắt nắng, nhưng coi bộ sẽ tối ngay thôi, Biên Nhược Thủy chắc đang rất khó chịu, vừa xuống xe đã tìm ngay một chỗ thoáng đứng hồi lâu, mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu.

Tôi nhìn vóc người gầy yếu của Biên Nhược Thủy mà bực mình, chừng nào kiếm được tiền rồi nhất định phải chăm cho cậu ấy béo lên mới được, cứ như bây giờ nhìn uất chết mất.

“Bên kia có phòng khám kìa, chúng ta đi.” Tôi kéo tay Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy xua xua tay, “Không cần, chỉ thấy hơi buồn nôn thôi mà, sẽ đỡ ngay thôi, đi phòng khám lại tốn thêm mấy trăm đồng, tiền đó mà đi thuê phòng thì cũng được hai tháng đó.”

Nghe cậu nói nhẹ nhàng đó của cậu, tôi tính đáp lại là không sao, tiền tôi không thiếu, nhưng cậu nói ấy thực sự không thể nào thoát ra khỏi miệng. Bây giờ khả năng kinh tế của tôi còn không bằng cậu, ít ra bản thân cậu đã tự kiếm được tiền nuôi thân, còn tôi thì vẫn phải ngửa tay nhận tiền từ ba mẹ. Đúng là giờ không cần Biên Nhược Thủy ra mặt giảng một hồi đạo lý, tự tôi cũng cảm thấy khinh thường mình.

Tôi vỗ nhẹ sau lưng cậu, Biên Nhược Thủy đảo mắt nhìn xung quanh, bỗng nhiên sững người ra. Nhìn ánh mắt cậu có chút thất thần, tôi cũng không kim được mà xoay người lại nhìn theo, cả người cứng lại.

“Di...” Biên Nhược Thủy thì thào, vẻ mặt ngạc nhiên hòa lẫn áy náy.

Tôi bước lên che trước mặt Biên Nhược Thủy, lo lắng nói: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

“Hôm nay con về, mẹ không ra đây đón thì con định ngủ ở đâu hả?”

Ngữ khí của mẹ vẫn bình thường, nhưng tôi thật không tìm ra nỗi thứ giấu sau đó là thứ gì. Nhìn ánh mắt của mẹ khi thấy Biên Nhược Thủy, bỗng nhiên tôi có dự cảm không lành. Thực ra ánh mắt của mẹ tôi rất nhu thuận, thậm chí còn mang theo sự kích động và vui mừng, nhưng có lẽ do tâm lý tác động nên tôi không khỏi suy nghĩ.

“Nhược Thủy, mau qua đây...” Mẹ tôi vẫy tay với Biên Nhược Thủy.

Tôi giật mình, vội vàng kéo cậu lại, nhưng Biên Nhược Thủy hoàn toàn không để ý tới sự ngăn cản, tới trước mặt mẹ tôi ngay lập tức. Tôi khi tới cạnh bên thì hai người đã khóc thành tiếng, tôi không hiểu tại sao họ lại khóc, càng không hiểu hai người họ đang nghĩ gì, mãi cho tới khi chúng tôi đã bắt xe về nhà, tôi vẫn giống như một người vô hình.

Chẳng hiểu tại sao, Biên Nhược Thủy lại cùng tôi trở về nhà, dù trước đây tôi có tính tới nhiều khả năng, nhưng chưa từng nghĩ tới khả năng này. Tôi không rõ chuyện này có nghĩa là gì, giờ mẹ tôi đã biết Biên Nhược Thủy quay về, như vậy hai chúng tôi không cần tránh né nữa. Nhưng bà có thể chấp nhận cho chúng tôi ở bên nhau sao? Thôi đừng hy vọng nhiều làm chi, thà bị đánh chết chứ tôi sẽ không bao giờ nghĩ có ngày mẹ sẽ đồng ý, sẽ dung túng cho hai đứa.

Vừa mới vào nhà, Biên Nhược Thủy đã quỳ sụp xuống mặt đất, tôi hóa đá ngay cửa, chỉ biết ngậy người nhìn cậu. Mẹ tôi đã lau khô nước mắt, quay lưng về phía Biên Nhược Thủy, lấy giọng bình tĩnh mà nói với cậu: “Đứng lên đi, Nhược Thủy, dì không nhận nổi đâu.”

“Cháu xin lỗi, dì, xin lỗi, cháu đã từng thề sẽ không quay về, cháu...xin lỗi...xin lỗi...” Biên Nhược Thủy dập mạnh đầu xuống mặt đất lạnh lẽo, âm thanh khô khốc truyền vào tai tôi như sét đánh ngang tai.

Tôi vội vàng cúi xuống, định nâng Biên Nhược Thủy dậy, nhưng cậu giật tay lại, vẫn một mực quỳ trên mặt đất. Tôi choàng tay ôm chặt lấy Biên Nhược Thủy, cắn răng mà nói: “Tại sao lại như thế? Cậu thiếu nợ gì với gia đình tớ đây? Tại sao tiền đã phải gửi mà cậu còn quỳ hã, dựa vào cái gì?”

Biên Nhược Thủy vẫn không hề nhìn tới tôi, chỉ nhìn theo bóng lưng của mẹ mà cầu xin, tôi còn rất minh mẫn, cũng nghe được những gì cậu vừa nói. Mẹ tôi vẫn xoay lưng về phía Biên Nhược Thủy, im lặng, nhưng nhìn bờ vai gầy của mẹ, có lẽ bà đang khóc.

“Mẹ, ngày đó mẹ đã nói gì với Biên Nhược Thủy? Cậu ấy đã từng thề cái gì?”

Câu hỏi lạnh tanh xuất ra từ miệng tôi. Tôi chưa từng dùng cái giọng này khi nói chuyện với mẹ, trong ấn tượng của tôi, hai mẹ con vẫn hay nói chuyện vui vẻ, cho dù có lúc hai mẹ con không hiểu nhau, mẹ lại hay cắn nhằn, nhưng chúng tôi chưa từng xung đột nặng nề với nhau.

“Bảo nó nói cho mà nghe!”

Mẹ tôi xoay người lại, nhìn hai chúng tôi, tôi ngồi hẫng xuống, nhìn thẳng vào Biên Nhược Thủy hãy còn quỳ.

“Cháu sai rồi, dì, dì đừng bắt cháu phải nói ra...cháu xin dì...” Biên Nhược Thủy khóc tới khản cả giọng, nhìn vô cùng thê thảm.

Cuối cùng tôi cũng không chịu nổi, gắt lên với mẹ: “Mẹ, cậu ấy đã làm gì mà mẹ phải hành hạ cậu ấy như thế? Hỏi cậu ấy ở đây không phải còn lo cho cái nhà này hơn gấp vạn lần làm con trong nhà như con sao? Cậu ấy rời khỏi nhà mình, ăn cái gì, ở chỗ nào mẹ có biết không? Mẹ có biết hàng ngày cậu ấy phải làm việc vất vả thế nào mới kiếm đủ một ngàn đồng gửi cho chúng ta không?”

Mẹ tôi nghe xong thì rơi nước mắt, quay người đi thẳng vào trong phòng, bên trong truyền ra một tiếng động rất lớn. Tôi căng thẳng, vội vàng chạy theo, Biên Nhược Thủy cũng thất thủ đi sát cạnh, mẹ cầm một phong thư dày dầy, dúi vào tay cậu.

“Đừng có gửi tiền nữa, Nhược Thủy, dì không thiếu tiền, thật sự dì chỉ cần nhận tấm lòng của cháu là quá đủ rồi, tiền cháu gửi dì đều giữ lại, không hề dùng tới một đồng. Bản thân thoải mái thì có gì cũng không sánh nổi, nếu cháu làm được những gì đã hứa thì có bảo dì đưa cháu mười vạn cũng được...coi như dì cầu xin cháu.”

Nói rồi mẹ bật khóc nức nở, tôi thoáng hiểu ra tất cả mọi chuyện, tất cả đều giống như những gì tôi nghĩ, mẹ tôi đuổi Biên Nhược Thủy đi. Nói dễ nghe hơn một chút, là khuyên nhủ, hoặc là ám chỉ, khiến Biên Nhược Thủy phải tự mình ra đi...Bởi thế mà thái độ của mẹ sau đó mới thay đổi, căn phòng kia đột nhiên bị khóa, mẹ biết Phó Tử Văn là bạn gái tôi thì không những không phản đối, mà còn rất vui vẻ bảo đưa về ra mắt...

Tôi đứng dậy, đi tới trước mặt mẹ, so với bà, tôi cao hơn hẳn một cái đầu, nên khi đứng cạnh, mẹ phải ngước lên nhìn. Tôi run run, hỏi: “Mẹ, tại sao mẹ phải làm như vậy? Mẹ biết rõ lúc đó mẹ Biên Nhược Thủy vừa mất, cậu ấy còn đang có bệnh, thần trí không rõ ràng...sao mẹ có thể độc ác mà đuổi người ta đi được?”

Cả người mẹ tôi run lên, rồi bà nâng tay lên, giáng cho tôi một cái tát, cái tát này tôi đã sớm định trước, cho nên không trốn tránh. Tôi không có cảm giác gì, có lẽ trong lòng đã đau tới mức nổi đau trên da thịt không còn cảm nhận được nữa.

“Không phải, Tống Thiên Lộ, di không đuổi tớ đi, là tự tớ đi thôi, thật đó...cậu trách oan di rồi...là tớ không còn mặt mũi nào ở lại đây thôi...”

Biên Nhược Thủy chạy sang túm áo tôi, vừa thở hổn hển vừa giải thích, nhưng tôi không muốn nghe gì hết, chỉ lẳng lặng nhìn mẹ, đầu óc trống rỗng.

Từ nhỏ, người tôi yêu nhất là mẹ, có thể là vì cha con không hợp nhau, hồi còn bé tôi rất sợ cha. Mẹ tôi tuy rằng không giống như mấy bà mẹ khác nuông chiều con nhỏ thái quá, nhưng bà đã yêu thương tôi bằng sự bao dung mà rất ít người làm cha mẹ làm được. Tôi thầm cảm tạ trời vì đã cho tôi một người mẹ tuyệt vời đến thế, bà có thể đồng ý cho tôi đưa một người có bệnh như Biên Nhược Thủy vào sống trong nhà, có thể thương yêu cậu ấy còn hơn cả tôi. Từ lúc ấy, tôi đã ngây thơ mà nghĩ rằng mẹ có thể hiểu được tôi, thậm chí còn mơ mộng rằng sẽ có ngày bà chấp nhận để tôi và Biên Nhược Thủy bên nhau.

Tại sao phải phá đi hình tượng trong lòng tôi? Mẹ rất hiểu tôi, cho nên bà cho rằng tôi sẽ không vì Biên Nhược Thủy mà rời bỏ cái gia đình ba người đã cùng sống với nhau tới mấy chục năm này.

Biên Nhược Thủy vẫn đứng cạnh rồi rít giải thích, còn mẹ chỉ im lặng, không hề phản ứng gì với cái tát ban nãy, dường như không coi tôi còn tồn tại. Tôi cười nhạt, nói: “Giờ con thấy bị mẹ hiểu được mới là chuyện đáng sợ nhất.”

“Ăn cơm đi, cơm nấu xong rồi, mẹ đi hâm lại.” Mẹ tôi quay người đi vào nhà bếp.

Hai đứa chúng tôi đứng trong phòng khách, không ai nói một câu, bỗng nhiên tôi nghĩ nơi này sao xa lạ quá. Đây là nhà của tôi sao? Tôi và Biên Nhược Thủy giống như hai người lạ, tự tiện xâm nhập vào cuộc sống an bình của người nơi đây. Chúng tôi không có điểm chung, thậm chí, họ còn phản đối chuyện của chúng tôi.

Tôi xoay người đi vào phòng mình, Biên Nhược Thủy cũng chậm chạp đi theo, tôi ngồi trên giường, đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt rơi lại trên người Biên Nhược Thủy đang đứng trước mặt mình. Trong lòng cậu rất khó chịu, nhưng vào trong này thì nhìn rất bình tĩnh, thậm chí còn có ý muốn an ủi tôi.

“Cậu thề gì với mẹ tớ? Tớ muốn nghe chuyện đó.”

Câu hỏi của tôi khiến cậu giật mình chú ý, chúng tôi giống như quay trở lại thời điểm cách đây hai năm, giải quyết những chuyện lộn xộn vụn vặt của hai đứa trong căn phòng này. Chỉ là cảnh còn người mất, chúng tôi nghĩ rằng mình đã trở lại điểm xuất phát, nhưng ai ngờ người ta đã tháo cái điểm đó xuống mất rồi.

“Lúc đó tớ đã thề, nếu như tớ còn xen vào cuộc sống của cậu thì từ nay về sau sẽ không thể tới đứng trước mộ phần của mẹ.”

Cậu bình tĩnh nói, còn tôi ngồi im nghe, biểu tình vô cảm, mắt nhìn thẳng vào mắt cậu, muốn tìm kiếm điều gì đó từ trong đôi mắt ấy, nhưng nhìn thật lâu mới phát hiện ánh mắt của mình cũng không có tiêu cự. Tôi không tài nào xóa những lời cậu vừa nói ra khỏi đầu, nhưng cũng không thể hiểu nổi, nếu biết trước kết quả là như thế này, tôi nhất định sẽ không hỏi câu ấy.

“Tôi nên vui mừng chứ...mừng vì cậu đã phải chịu hy sinh lớn như thế mà rời khỏi tôi, mừng vì người như cậu mà cũng chịu vì tôi mà phá bỏ nguyên tắc của chính mình...mừng vì cậu đặt tôi ở vị trí...quan trọng nhất...”

“Cậu đừng nói nữa...” Biên Nhược Thủy ngồi xuống bên giường, ngẩng đầu nhìn tôi, “Tớ biết cậu hận tớ, vì hận nên mới nói ra những lời như thế, nếu còn hận, cậu cứ đánh, cứ chửi tớ đi cũng được...Cậu đừng nói những lời như thế, không thì thà giết tớ đi còn hơn.”

”Cút! Cút khỏi đời tôi đi, như thế sẽ không ai làm tổn thương tới cậu nữa, cậu có thể tự nhiên đi tới trước mộ phần của mẹ mình. Tôi không chịu nổi cái loại ban ơn này đâu, tôi nói cho cậu yên tâm.” Tôi nghiêng rằng nói.

Biên Nhược Thủy ôm chặt lấy chân tôi, khàn giọng cầu xin, “Van cậu, tớ đã quyết định sẽ theo cậu đến cùng rồi...cậu có đuổi, tớ cũng không đi...tớ sai rồi, lúc đó tớ tuyệt vọng nên mới nói như thế...”

35. Chương 35 - Chương 35

Tôi giằng tay Biên Nhược Thủy ra rồi đẩy cậu ngã trên mặt đất, chỉ thẳng vào mặt, nói: “Tránh xa tôi ra, đừng có để tôi thấy cái vẻ mặt thảm thương đó một lần nữa, giờ tôi hối hận lắm rồi. Cậu muốn ở bên tôi, thế mà giây phút nào cũng cảm thấy áy náy, dằn vặt, mẹ tôi thì cậu không muốn gây thương tổn, mẹ cậu thì không dám đi gặp. Cuối cùng thì tôi có làm gì cũng vẫn còn mắc nợ cậu, tôi không chịu được nữa rồi, tôi muốn được sống an ổn...”

Biên Nhược Thủy thở dốc, ngồi dựa người vào cửa, sợ tôi đẩy cậu ra.

“Số mẹ khổ cũng chỉ vì tớ...nếu không phải lúc nhỏ tớ bị bệnh quá lâu thì nhà cũng không nghèo đến mức ấy, mẹ tớ làm giáo viên, sau giờ dạy còn phải theo bà lao công trường đi thu nhặt ve chai. Bệnh của mẹ tớ được mấy năm thì trở nặng, lúc chết, phổi của bà bị đen, tớ chỉ có thể đứng yên nhìn bà tắt thở trước mắt mình...lúc mai táng mẹ thì cả một cỗ quan tài cũng không mua nổi, đành phải lấy chăn bông của cụ Trương bọc lại đem chôn cất, ngay cả nhìn mẹ lần cuối tớ cũng không có đủ dũng khí. Cụ Trương lú lẫn, tớ cũng giả bộ lú lẫn với cụ, không thì tớ làm sao sống nổi đây. Cậu biết không? Mộ của mẹ tớ được sửa sang lại cũng là nhờ dì kêu người tới làm hồi giáp tết, lúc đó mẹ tớ mới có nơi an nghỉ tử tế, nhìn mộ bà, tớ đã hiểu ra...”

“Đừng nói nữa, tôi không muốn...nghe...” Tôi ngậy người ra thì thào.

Biên Nhược Thủy như không nghe thấy lời cầu xin của tôi, vẫn tiếp tục kể.

“Dì giúp tớ lo hết việc hậu sự của mẹ, tớ cũng nên thẳng thắn với dì, khoảng khắc nhìn mặt dì trắng bệch, tớ cảm thấy bản thân mình thực sự vô cùng dơ bẩn. Dì không đuổi tớ đi, cũng chưa bao giờ nói một câu khó chịu, hồi đó chẳng có chuyện gì cả. Sau đó tớ đi xin lỗi dì, rồi lập ra lời thể đó, lúc ấy dì còn giữ tớ lại, nói nếu tớ không có ý với cậu, dì sẽ yêu thương tớ như con đẻ của mình. Nhưng tớ không còn mặt mũi nào ở lại nữa, tớ không làm được điều đó, tớ dơ bẩn, khốn nạn như vậy đây...”

Càng nói, thanh âm của Biên Nhược Thủy càng nhỏ, ánh mắt nhìn tôi càng lúc càng tuyệt vọng, cậu im lặng hồi lâu rồi từ từ đứng dậy, vịn nắm đấm cửa. Tôi vội vàng chạy tới, chắn trước mặt cậu, “Cậu làm gì?”

“Đi...”

“Đi đâu?”

“Đến nơi tớ phải đến.”

Tôi ôm chặt lấy Biên Nhược Thủy, hoảng hốt nói: “Đừng, cậu nghe tớ nói này, tất cả đã qua rồi, đừng nghĩ nữa...cậu không hề dơ bẩn, trong lòng tớ, cậu giống như bảo bối. Mặc kệ cậu đã thề thốt cái gì, chuyện đó không phải là do người định sao? Cậu không làm theo thì ai đụng vào cậu được. Ở đây không dung chúng ta thì ra bên ngoài, có chết cũng không xa rời nhau.”

“Chết cũng không xa nhau? Lời này mà mày cũng nói ra được sao? Mày mới có chừng ấy tuổi thì đã trải qua chuyện gì? Nhiệt tình của hai đứa đã là cái gì? Cùng lắm chỉ hơn người ta có chút thời...không phải là trò chơi của đám con nít sao?”

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, mẹ tôi đứng ở cửa quát tướng lên. Hai đứa tôi vội vàng buông nhau ra theo phản xạ, mẹ mở trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn tôi và Biên Nhược Thủy, tay run run.

“Dì...” Biên Nhược Thủy kêu nhỏ.

Mẹ liếc mắt nhìn Biên Nhược Thủy, cố gắng đè lại tâm trạng như muốn phát hỏa, bình tĩnh nói với cậu: “Nhược Thủy, dì có chuyện muốn nói riêng với Thiên Lộ, cháu có thể ra ngoài đợi một lát được không?”

“Không được!” Tôi kéo tay Biên Nhược Thủy lại sát người mình, “Chuyện là có liên quan tới hai đứa bọn con, muốn nghe thì cũng phải cùng nhau nghe.”

Nom mẹ như sắp phát hỏa lên, Biên Nhược Thủy vội vàng trấn an tôi: “Không sao, dì muốn nói chuyện riêng với cậu thôi mà, dù sao cũng là chuyện trong gia đình, tớ không tiện nghe.”

Nói rồi cậu gỡ tay tôi ra, nhìn thẳng vào mắt tôi, nói rành rọt: “Tớ sẽ không đi, trừ khi cậu bảo tớ phải đi.”

Nghe Biên Nhược Thủy nói, tôi mới thoáng thả lỏng tâm tình. Mẹ đảo mắt nhìn qua, ý bảo cậu ra ngoài trước đi, Biên Nhược Thủy lại quay đầu nhìn tôi, im lặng ra khỏi phòng. Từ đầu tới cuối, ánh mắt mẹ nhìn Biên Nhược Thủy không hề có ác ý, nhưng cũng không thể coi là có tình cảm trong ấy. Nhớ lại khoảng thời gian trước đây bà giả vờ yêu thương cậu, giờ thấy sao xa xôi quá.

“Mẹ...” tôi nhỏ giọng kêu.

Mẹ ngồi xuống ghế, rót chén nước, uống một ngụm rồi mới lạnh lùng đáp: “Đừng có gọi tôi là mẹ, tôi không có đứa con như cậu.”

Tôi im lặng, tâm trạng phút chốc chùng xuống, tôi biết giờ mình có nói gì mẹ cũng không thể tiếp nhận. Mẹ nhìn tôi hồi lâu, ngữ khí cũng hòa hoãn đi rất nhiều.

“Hồi đầu mẹ nghĩ thằng nhóc Nhược Thủy này không giống như những đứa con trai khác, mẹ cũng không phải người cổ hủ gì, đồng tính luyến ái cũng từng nghe qua. Lúc đó mẹ chỉ sợ Nhược Thủy là người như thế, nhưng chỉ là sợ thế thôi. Mẹ nghĩ cùng lắm thì Nhược Thủy chỉ có tâm lý khác thường thôi, không ngờ con lại dám làm liều. Con có phải thằng ngốc không hả? Tự hỏi mình xem, từ nhỏ con có đâu có thiếu ăn, cũng không thiếu mặc, vóc người cao lớn, có cái gì thiếu thốn sao? Con cũng không nhỏ nữa, mẹ nói thẳng ra, con gái xinh đẹp thông minh giỏi giang thiếu lắm sao? Cuối cùng thì con cũng phải kết hôn, phải có con cái, cùng đàn ông thì có thể làm được gì đây? Có phải con nghĩ chuyện này rất khác thường, rất đáng tự hào không hả?”

“Con không nghĩ thế...” Tôi nói ngay.

Mẹ tôi cười nhạt, rõ ràng là xem nhẹ những lời tôi vừa nói. Im lặng một hồi lâu, bà mới hạ giọng nói tiếp: “Việc này mẹ không nói với ba con, với tính của ông ấy mà biết thì sao có thể sống yên được đây? Cũng đừng nói cho Nhược Thủy hay, chuyện này có dính tới thằng bé mới thế, chứ nếu là người khác, chắc chắn mẹ sẽ tới xách tai cả hai đứa, đuổi đi ngay lập tức.”

Tôi “vâng” một tiếng, rồi cứ đứng ngây ra thế. Mẹ nhìn thái độ của tôi, sự kiên nhẫn lúc đầu bay biến sạch, bà xua xua tay, nói: “Chuyện này cho con mấy ngày, mau thu xếp cho ổn thỏa đi, Nhược Thủy ở hay không ở lại đây mẹ không quan tâm, nhưng nếu hai đứa còn tiếp tục như thế này mà chạy trốn, mẹ chắc chắn sẽ khiến cho hai đứa cả đời này không góc đầu lên nổi.”

Nghe câu nói cuối cùng, tôi có cảm giác như máu toàn thân đều dồn hết lên trên đầu, gần như muốn nổ tung ra. Nhưng người trước mắt tôi là mẹ, có phần nộ thế nào cũng chỉ có thể nén lại, tuyệt đối không thể nói ra những câu bất kính.

“Mẹ không cần lo, dù cuối cùng hai đứa con không chạy thoát được, nhưng có thể đi xa được chừng nào hay chừng đó.” Tôi nói rành rọt từng từ.

Bỗng nhiên mẹ nhếch miệng, nở nụ cười châm chọc, “Đừng nói hai đứa đều là nam, dù có là một nam một nữ, giờ nói muốn bên nhau thì khả năng đó cũng chẳng được bao nhiêu. Mẹ không muốn để con phải hối hận, con quen bạn gái mẹ không nói làm gì, nhưng sau này con nhớ lại ngày đó quần quýt không rời với một đứa con trai, chỉ sợ con hối hận tới mức muốn đập đầu vào tường thôi.”

“Đó là chuyện sau này, mẹ chưa nhìn thấy, cũng không thể đảm bảo rằng chúng con sẽ giống như những gì mẹ nghĩ. Con và Biên Nhược Thủy sau này cùng sống với nhau, không phải mẹ sẽ được thêm một đứa con nữa sao?”

Tôi nói vô cùng thành khẩn, nhưng mẹ lại cho rằng những điều tôi nói chẳng có lấy một chút giá trị. Bà nghĩ tôi vẫn còn ấu trĩ, cho rằng tôi nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, xét tới cùng, cũng chỉ muốn khuyên tôi không nên nhất thời kích động. Bà là mẹ tôi, bà hiểu khả năng tôi có thể bỏ nhà đi lớn như thế nào, cho nên mới muốn giữ tôi lại, giải quyết chuyện này êm thấm, càng để ít người biết càng tốt.

“Hai đứa mới về, cũng mệt rồi, đi ăn cơm trước đi, ăn xong thì đi nghỉ. Hôm nay để Nhược Thủy ở lại đây. Sau này mỗi ngày con tan học thì về nhà ở, mẹ thuê xe đưa con đi; mẹ sẽ sắp xếp chỗ ở cho Nhược Thủy, nếu con muốn ở trọ tiếp trong trường cũng được, Nhược Thủy nhất định phải ở lại nhà ta, dù sao mẹ cũng không cho hai đứa ở cùng một chỗ. Nếu Nhược Thủy muốn đi học lại, mẹ sẽ giúp nó đăng ký vào mộ trường nội trú, tiền không thành vấn đề, chỉ cần hai đứa cách xa nhau ra, không xảy ra chuyện gì nữa là được. Mẹ đã làm hết mức rồi, chẳng có người làm cha mẹ nào được như mẹ đâu...”

Bà cũng chẳng quan tâm tới tôi có đồng ý hay không, nói xong liền đẩy cửa đi ngay ra ngoài. Tôi vội vàng nghiêng người nhìn ra ngoài cánh cửa, Biên Nhược Thủy vẫn ngoan ngoãn đứng yên ở ngoài đó, thấy mẹ tôi liền gọi một tiếng dì, mẹ đáp lại rồi giục hai đứa đi ăn cơm.

Ba đang đi công tác, nhà chỉ có ba người chúng tôi, cả bữa cơm đều im lặng, nhưng thức ăn vào miệng rồi chả thấy vị gì. Tôi nhìn cả bàn toàn những món mình thích ăn, trong lòng thấy chua xót lạ thường, có lẽ lúc làm những món này, mẹ tôi đã rất vui khi chờ đón tôi về nhà.

Căn phòng vốn bị khóa lại được mẹ mở ra, bà cầm máy hút bụi đi vào, Biên Nhược Thủy cũng vội vàng chạy theo, đỡ lấy tay mẹ: “Dì, tự cháu dọn dẹp là được rồi, chỉ ngủ một đêm thôi mà, không cần thế đâu..”

Mẹ nhìn Biên Nhược Thủy, khước miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười, “Không sao, hai đứa đã ngồi xe lâu rồi, cứ ngồi đó nghỉ ngơi cho thoải mái đi.” Nói rồi bà cầm máy đi vào phòng.

Biên Nhược Thủy đứng ngây người ra, tôi biết trong lòng cậu hẳn còn áy náy không yên, nhưng lại không dám chủ động quá mức, Biên Nhược Thủy vẫn cho rằng cậu không nên xuất hiện nhiều trước mặt mẹ tôi. Lúc ăn cơm, cậu cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn mẹ, thậm chí chỉ dám ăn mấy món trước mặt mình, còn thì không dám động đũa tới những món khác.

Mười một giờ tối, mẹ vẫn còn ngồi trên sofa xem TV, tôi biết, xem TV chỉ là cái có, còn thực ra, bà đang nhìn chúng tôi. Tôi liếc mắt nhìn đồng hồ rồi hỏi mẹ: “Mẹ, sao mẹ chưa ngủ đi?”

Mẹ liếc mắt nhìn tôi, đáp, “Con cứ đi ngủ trước đi, chờ hai đứa ngủ rồi mẹ ngủ sau.”

Biên Nhược Thủy nghe mẹ nói, tự giác đứng dậy đi vào căn phòng kia, còn không quên nói với mẹ tôi một câu “Dì đi nghỉ sớm một chút”, thậm chí lúc đi qua còn không dám liếc nhìn tôi một cái, lúc đóng cửa vẫn cúi gằm mặt xuống, tôi còn nghe được tiếng chốt cửa vang lên nho nhỏ. Mẹ tôi nghe tiếng chốt cửa, biểu tình trên mặt thả lỏng ra rất nhiều.

Biên Nhược Thủy đã vào phòng, tôi cũng không ngồi lâu ở phòng khách nữa, bèn đứng dậy đi vào phòng mình. Ai dè mẹ đột nhiên gọi giật lại: “Con đừng ngủ ở đó, ngủ trong phòng ba mẹ đi, mẹ vào phòng con ngủ.”

“Con không quen giường...” Tôi nói.

Mẹ hừ một tiếng, “Ồ kỳ tặc xá trường con cũng ngủ ngon cơ mà?”

Tôi không nói lại nổi, đành gật đầu đi vào phòng ba mẹ ngủ, có thể như thế cũng tốt, nếu giờ hai đứa ở chung một phòng, tôi lại càng khó chịu hơn. Nếu nghĩ kỹ lại, mẹ quyết định giữ hai đứa ở lại đây là may mắn của chúng tôi, nếu bà không coi hai đứa ra gì thì cũng chẳng khác chi phải ngồi tù.

Đã hơn hai giờ sáng, tôi trần trọc, trở mình liên tục mà vẫn không thể ngủ được. Đèn bên ngoài đã tắt hết, hôm nay không có trăng, trời tối tới mức gơ tay không thấy ngón, tôi ngồi dậy, rút hai hộp thuốc lá ra hút, trên ga trải giường toàn là tàn thuốc, nhưng tôi vẫn không ngừng hút, bởi chỉ cần ngừng, tôi lại không thể ngăn mình nghĩ tới Biên Nhược Thủy ở căn phòng kia. Chỉ khi nhìn làn khói thuốc mỏng manh chậm rãi tan đi, tôi mới có thể bình tĩnh trở lại.

Biên Nhược Thủy, nếu không thể ngủ được, nếu cũng đang phải chịu đựng đau khổ, ngàn vạn lần đừng khóc, cũng đừng nghĩ lung tung, tôi sẽ đau lòng lắm...

Tôi nhắm mắt, cảm nhận không khí trong phòng đang đặc quánh lại.

Năm giờ mười phút sáng, tôi nằm trên giường không nổi nữa, bèn rón ra rón rén xuống giường, mặc quần áo, đi vào nhà vệ sinh. Thực ra vào nhà vệ sinh chỉ là cái cớ, tôi nín thở nghe ngóng động tĩnh từ trong phòng mẹ, thấy không có gì mới yên tâm chạy qua phòng Biên Nhược Thủy. Khẽ vặn nắm đấm cửa, vẫn bị khóa, không thể mở cửa vào, tôi đứng bên ngoài bồn chồn, lòng nóng như lửa đốt.

Bỗng nhiên tay nắm vặn ra, tôi ngẩn người, con mắt sưng đỏ của Biên Nhược Thủy xuất hiện ngay trước mắt. Tôi xót ruột, khẽ gần giọng hỏi: “Có phải tối qua cậu nằm trên giường rồi khóc không hả?”

Biên Nhược Thủy lắc đầu, nhỏ giọng bảo: “Không, tối qua vào phòng tớ đi ngủ ngay, cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, đi giữ tớ ở lại đây đã là vượt qua suy nghĩ của tớ rồi.”

“Thế sao tớ vừa muốn mở cửa đã thấy cậu ra mở ngay rồi? Cậu ngủ có ngon thật không đấy?”

Nghe tôi hỏi, Biên Nhược Thủy vẫn thản nhiên chẳng có chút lo lắng, đáp lại bằng những câu chẳng có sức thuyết phục chút nào. Tôi quay đầu lại nhìn, bên phòng mẹ vẫn không có động tĩnh gì, liền vội vàng bước vào trong phòng Biên Nhược Thủy, ôm gọn cậu vào lòng.

“Đừng có làm thế! Dì mà thấy sẽ đau lòng lắm, buồn ra.” Biên Nhược Thủy giẫy người ra khỏi cái ôm của tôi.

Tôi biết cậu sẽ như vậy, bản thân mình chẳng cảm thấy gì, nhưng nhìn vẻ mặt của cậu sẽ thấy làm chuyện này giống như đã phạm vào điều tối kỵ. Tôi thở dài thườn thượt, tiếc nuối nhìn cậu.

“Chúng ta...sau này sẽ chỉ làm bạn bình thường thôi!” Biên Nhược Thủy lẳng lặng nhìn tôi nói.

Thật lâu sau tôi mới tiêu hóa nổi câu nói ấy của cậu, hô hấp có chút bất ổn, hỏi lại: “Cậu vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa coi.”

Biên Nhược Thủy tránh ánh mắt của tôi, do dự thật lâu, rồi mới chậm rãi nhắc lại: “Làm bạn cũng rất tốt, tránh được nhiều phiền phức, tớ đồng ý với cậu là sẽ trở lại trường đi học. Cậu cũng vậy đi, muốn làm gì thì cứ làm, chúng ta...không nên dẫn vật nhau nữa, chỉ cần mọi sự bình an, tớ sẽ bằng lòng làm bạn của cậu, còn cậu? Có được không?”

Biên Nhược Thủy nhìn tôi, mong chờ câu trả lời, tôi từ chối ngay tức khắc: “Bằng lòng cái đầu cậu! Nếu cậu muốn làm bạn tớ thì tự mình làm đi, cứ coi như tớ tự mình đa tình.”

Tôi ngồi phịch xuống giường cậu, trầm mặt xuống. Biên Nhược Thủy biết tôi khó chịu, chỉ biết đi đi lại lại trong phòng, chẳng biết muốn làm gì. Tôi châm một điếu thuốc, dán mắt xuống sàn nhà, im lặng. Một lát sau, chân cậu dừng lại trong tầm mắt tôi.

“Có phải cậu giận tớ không? Tớ...”

Nói tới nửa câu thì Biên Nhược Thủy ấp úng không nói tiếp được nữa, mãi sau mới nhẹ nhàng đẩy đẩy tay tôi, tôi đánh gạt tay cậu ra, tạo thành tiếng vang rất lớn.

“Đừng giận mà.” Biên Nhược Thủy nói nhỏ nhẹ.

Tôi hút xong điếu thuốc mới ngẩng đầu lên nhìn cậu, gương mặt tiều tụy như không có sức sống, lại được thêm cái biểu tình kia nữa, người đang vui vẻ mà nhìn thấy chắc cũng ghen chết mất.

“Những lời cậu vừa nói có phải là thật lòng không? Cậu thực sự cam tâm tình nguyện làm như thế? Sợ rắc rối...” Tôi vẫn hỏi lại một lần nữa.

“Không phải sợ rắc rối, nhưng tớ đồng ý làm thế, trước đây chúng ta làm bạn với nhau không phải cũng rất vui vẻ sao? Chỉ cần thỉnh thoảng có thể liên lạc với nhau đã rất tốt rồi.”

Đối diện với khuôn mặt thản nhiên không chút giả dối của Biên Nhược Thủy, trong lòng tôi càng phiền muộn. Tôi nghĩ cậu căn bản là không hiểu tôi, hoặc người như Biên Nhược Thủy rất dễ thấy thỏa mãn, không cảm thấy có gì thiếu thốn, nhìn sao cũng không thể thấy được một chút ý muốn độc chiếm tôi từ cậu. Có lẽ chúng tôi có ở bên nhau hay không cũng được, chỉ cần tôi nói được, cậu cũng sẽ ok. Tôi muốn

bảo cậu rằng hai đứa hãy cùng nhau kiên trì tiến tới phía trước, nhưng cuối cùng cậu lại nghĩ tới con đường nhanh nhất, tiện nhất, chỉ một người muốn bước tới trước thì có ý nghĩa gì đây?

“Được, không phải cậu đồng ý làm bạn sao? Vậy sau này chúng ta coi nhau như anh em, tớ bớt được một việc, đỡ làm tổn thương tới một người.”

Đường như Biên Nhược Thủy không nghe được câu nói cuối cùng của tôi, chỉ lẳng lặng gật đầu, ra về đồng ý lắm. Tôi bực tức đá vào cái tủ đầu giường một cái rồi ra khỏi phòng.

Vừa bước qua khỏi cửa đã thấy mẹ đang đứng ở phòng khách, tóc còn buông xõa, vành mắt thâm đen, nhìn qua là biết tối qua bà không ngủ được. Lúc tôi bước ra phòng khách, mẹ tôi thấy nhưng vẫn im lặng không nói gì, chỉ hắng giọng, bảo tôi nhanh đi thu dọn đồ đạc rồi về trường.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Biên Nhược Thủy theo vào sau, cầm theo kính kính nào bàn chải đánh răng, khăn mặt, xà phòng thơm, hộp xà phòng thơm đã cũ để trên giá nhìn lố lẹt tệ hại. Cậu im lặng đứng bên cạnh, chờ tôi rửa mặt xong mới đi lấy nước.

Tôi cũng làm như không có chuyện gì, đánh răng rửa mặt xong thì ra ngoài, cũng không thèm nhìn cậu lấy một cái. Tiếng nước vang lên từ phía sau, trong ngực tôi chùng xuống, nặng nề như có đá đè.

“Di động của con mẹ giữ, tới trường cũng không được mang theo. Mẹ tìm được trường tốt cho Nhược Thủy rồi sẽ báo lại cho con biết, để khỏi nói mẹ không giữ lời. Đồng nghiệp công ty mẹ có căn hộ để không, có thể để Nhược Thủy dọn qua đó ở được.”

Tôi gật đầu, thờ ơ đáp: “Được ạ, mẹ cứ làm thế đi, con sao cũng được.”

Mẹ có vẻ ngạc nhiên khi không thấy tôi hỏi lại nhà đồng nghiệp của bà ở chỗ nào, còn nhìn tôi bằng ánh mắt hoài nghi. Biên Nhược Thủy đi từ trong nhà vệ sinh ra, mẹ liếc mắt qua nhìn cậu, nét mặt nhu hòa đi rất nhiều, Biên Nhược Thủy chào một tiếng đi rồi cầm đồ vào phòng.

Hai đứa đi thu dọn đồ đạc, đồ của tôi rất ít, hầu như không cần mang theo gì, Biên Nhược Thủy cũng chỉ mang theo một ít đồ dùng hàng ngày. Cậu xách túi nhìn tôi một lát rồi lại quay sang nhìn mẹ, nói: “Dì, dì không cần nhọc công tìm chỗ ở cho cháu đâu, cháu có thể tự đi thuê phòng mà, cháu còn ít tiền đây, dì đừng lo lắng nhiều, không thì cháu thấy áy náy lắm.”

Qua một đêm, tâm tình mẹ tôi đã bình tĩnh đi nhiều, bà vỗ nhẹ lên vai Biên Nhược Thủy, dịu dàng nói: “Không sao đâu, Nhược Thủy, nếu hôm qua dì không nóng quá thì đâu có nói những lời ấy với cháu. Dì đối với cháu thế nào, cháu đối với dì thế nào trong lòng cháu hiểu rõ. Đã là người một nhà thì đừng nói nhiều làm gì, giờ cháu đã tới đây, dì sao lại để cháu phải tự tìm nơi ở được. Có là bà con xa thì chúng ta cũng sẽ chăm sóc cháu cẩn thận, cháu đừng khách khí làm gì, sau này cháu với Thiên Lộ phải thân nhau như anh em ruột, dì cũng thấy mát ruột.”

Câu trước tôi nghe còn thấy dễ chịu, nói tiếp câu sau rõ ràng là muốn nói cho hai đứa chúng tôi nghe, tôi nghĩ mẹ tự mình sắp xếp chỗ ở cho Biên Nhược Thủy cũng không hẳn là vì yêu thương cậu gì cho cam! Nếu Biên Nhược Thủy tự đi thuê phòng, mẹ làm sao có thể đảm bảo tôi không đi tìm cậu, giờ làm thế này chẳng khác nào có thể kiểm soát được chúng tôi cùng lúc, tôi có thể dễ dàng nhận ra điều này, nhưng Biên Nhược Thủy thì chỉ có thể thấy cảm kích mà thôi.

Quả thực, chối qua chối lại, cuối cùng Biên Nhược Thủy vẫn phải đồng ý tới ở nhà đồng nghiệp của mẹ, hai người chúng tôi một thì tới trường, một đi tới nơi khác, di động cũng bị thu mất, chẳng khác nào cắt đứt mọi liên hệ. Giả như tôi làm trái ý mẹ, nhưng Biên Nhược Thủy sẽ không kháng cự lại ý tốt của bà, cậu thả lỏng lòng một tuần gặp nhau một lần cũng không muốn tôi bất hòa với ba mẹ. Tôi nên cảm thấy may mắn khi có người thay mình suy nghĩ, hay nên khóc vì cậu chẳng hiểu tôi đang muốn gì đây?

Ba người bắt hai chiếc xe taxi, Biên Nhược Thủy và mẹ tôi cùng đi một xe tới căn hộ kia, tôi ngồi xe còn lại tới trường. Ngồi trên xe, tôi lại nhớ tới lúc xuống nhà, cậu đi phía trước với mẹ, nhà tôi ở tầng ba, tổng cộng có bốn đoạn cầu thang, chỉ khi xuống chiều nghĩ cậu mới dám liếc mắt nhìn tôi một cái, ánh nhìn khi ấy cứ ám ảnh tôi mãi không yên, muốn xua đi mà không thể xua nổi.

Đến giờ này tôi mới hiểu tại sao có người nói yêu càng nhiều, hận càng sâu, tôi cứ nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ hận ai. Nhưng hôm nay tôi đã được hưởng cả hai loại cảm giác đó cùng lúc, chúng tôi không chỉ

không được nhận sự khoan dung từ mọi người, mà còn không thể nào hiểu được đối phương.

Cậu buông xuôi, tôi phản bội, cậu khiếp nhược, tôi dửng dưng...hai thái cực khiến chúng tôi vô hình trung tự dần vật lộn nhau, tôi không tin cái lý do ‘Chúng ta không hợp nhau’, nhưng tôi lại sợ ngày đó cuối cùng cũng sẽ tới, bởi chúng tôi mang hai thứ tính cách hoàn toàn khác xa nhau.

Lúc tôi vào lớp, mọi người đang trong tiết tự học buổi sáng, tôi vào lớp bằng cửa sau, mới bước qua khỏi cửa, ai cũng ngoái đầu lại nhìn như thể tôi mới rút từ đâu xuống vậy. Tôi thản nhiên đi lại bàn mình, ngồi xuống, rút sách ra giở đại một trang, tự bình ổn tâm tình của mình.

Đầu óc tôi từ sáng tới giờ vô cùng hỗn loạn, chỉ toàn nghĩ về chuyện của Biên Nhược Thủy, mẹ tôi là người nói được làm được, chắc chắn đã đưa Biên Nhược Thủy tới nhà đồng nghiệp của bà! Cầu sao cậu ấy đừng biến mất lần nữa, không thì sao tôi tìm được nổi đây. Mà nếu mẹ tôi nói gì với Biên Nhược Thủy thì sao? Người không có lập trường như cậu ấy, mẹ tôi mà nói sao thì chỉ biết nghe vậy thôi.

Vừa nghĩ đến thế, tôi đã nóng ruột tới không chịu nổi, lần đầu tiên tôi lo lắng quan tâm cho một người, vậy mà người đó không chịu thuận theo gì cả.

Bỗng nhiên có tiếng người gọi, tôi nghiêng đầu, nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ ra ngoài cửa lớp. Không cần nói cũng biết là ai, Phó Tử Văn thấy tôi nhìn qua thì vẫy tay lia lịa, trên mặt không dứt nụ cười, muốn tôi ra ngoài.

Tôi nhún mào, đứng lên xin phép thầy giáo ra ngoài, Phó Tử Văn đứng ngoài cố sức đâm cho tôi một cú vào ngực, rồi hùng hổ kéo tay tôi đi ra sân trường, được một lát lại thả tay ra.

“Làm sao thế?” Tôi cố ép mình mỉm cười.

Phó Tử Văn chớp mắt đáp lại ngay: “Chẳng sao cả, mấy ngày không gặp nhau, tự nhiên thấy anh khác quá!”

“Phải, tiểu biệt thắng tân hôn mà.” Tôi gật đầu phụ họa.

Phó Tử Văn nghe tôi nói xong càng mừng rỡ, muốn kéo tôi đi dạo hết hai vòng quanh sân thể thao trường, tôi bắt đắc dĩ, không còn cách nào khác ngoài cách phải đi theo sau nàng. Nàng đi cạnh tôi, nói chuyện riu riu như chú chim nhỏ, nom bộ dạng vô cùng vui vẻ yêu đời, vừa đi vừa kể tiếp mấy chuyện lần trước nói dở trong điện thoại. Không nhắc tới mấy ngày tôi xin nghỉ học, không hỏi tới việc tại sao tôi tắt di động, không hỏi tới vẻ mặt tiêu tụy của tôi, nàng chỉ gắng hết sức giúp tôi thoát khỏi tâm trạng ảm đạm, muốn tôi tự thả lỏng bản thân, quay lại những ngày như trước kia.

Phó Tử Văn là người rất hiểu tôi, nàng biết tôi muốn nghe gì, biết tôi muốn làm gì, lúc tôi muốn được an tĩnh, nàng sẽ tránh xa không làm phiền, những lúc tôi cô đơn, nàng nhất định sẽ là người đầu tiên tới bên cạnh tôi...cùng là người có tình cảm với tôi, mà sao hai người lại khác nhau tới vậy? Lẽ nào duyên phận là do ông trời sắp đặt trước? Tôi cười khổ, theo Phó Tử Văn vào quán kem.

Nhìn ly kem màu sắc rực rỡ, cùng dáng vẻ tươi cười của Phó Tử Văn, buồn bực trong lòng tôi cũng vơi đi không ít, phải hao tổn tâm tư sầu muộn cho một người, chi bằng theo người khác vui vẻ còn tốt hơn. Biên Nhược Thủy không phải muốn tôi tiếp tục duy trì quan hệ với Phó Tử Văn sao? Thế thì cứ làm theo ý cậu ấy, chờ có ngày Biên Nhược Thủy nghĩ lại cho thấu đáo, hiểu được thể nào là ghen, thể nào là sốt ruột, thể nào là độc chiếm, lúc đó tôi mới nghĩ tiếp chuyện sau này.

Phó Tử Văn rút trong cặp ra một xấp đề thi, đưa cho tôi.

“Anh cũng sắp phải thi năng khiếu rồi, chắc chừng một tháng nữa là thi thôi. Đúng rồi, em mới biết thời gian thi vào trường, đề thi đầu vào của anh không giống các trường đại học thường, đề thi đó là do trường bên ấy tự ra. Em đã tìm giùm cho anh đề của mấy năm gần đây rồi, cũng dễ kiếm, anh coi qua đi, có chỗ nào không hiểu thì em nói lại cho.”

Tôi gật đầu, cầm xấp đề thi xem qua một lượt, trường đại học thể dục Trung Quốc tuyển sinh ngoài bài thi năng khiếu còn phải làm thêm bài thi văn hóa. Trước đây tôi không hề tính tới việc mình sẽ thi vào đại học, bởi nghĩ rằng chuyện đó thì có liên quan gì với người như tôi. Giờ đã có mục tiêu, mấy việc này cũng từ từ ngâm sâu vào trong đầu.

Trước đây tôi có thể bằng lòng làm một người bình thường, hết giờ làm việc trở về nhà chăm vợ, ôm con, thỉnh thoảng ra ngoài nhậu nhẹt cùng bạn bè. Giờ chỉ có thể từ từ leo từng bước một lên cao, bởi tôi bắt đầu hiểu ra rằng muốn phá vỡ những ràng buộc bản thân, nhất định phải có một khả năng vững vàng.

Ly kem chưa ăn được miếng nào đã tan thành nước hết, Phó Tử Vân ngẩng mặt lên nhìn tôi, nói: “Sao anh không ăn? Ra đây ngồi không thì còn ý nghĩa gì nữa chứ!”

“Đây toàn là đồ cho trẻ con, anh ăn vào mất hình tượng.” Tôi nói đùa.

Phó Tử Vân vừa nghe tôi nói thì mặt mày nhăn tít lại, cầm cái muỗng liếm liếm, hờn dỗi nói với tôi: “Ý anh là em rất trẻ con à?”

“Không, em không trẻ con, trong mắt anh em là con nít thôi...” Tôi cười cười, hướng mắt nhìn nhân viên đang bán kem ngoài quán.

Mãi tới khi Phó Tử Vân cốc cho một cái vào đầu, tôi mới giật mình tỉnh lại.

“Anh nghĩ gì đấy? Đã nói em không trẻ con rồi còn dám kêu em giống con nít.”

Tôi cười cười, xuống nước: “Phải phải...anh đâu có nghĩ đi đâu đâu, chỉ là thích nhìn em nổi giận thôi.”

Phó Tử Vân còn nói hờn giận mấy câu nữa, tôi lại đảo mắt nhìn ra phía nhân viên của quán. Hình như cũng ngang ngang tuổi tôi, làm việc coi bộ cũng nhẹ nhàng, có lẽ cuối tuần tôi tới đây làm thêm kiếm ít tiền cũng được, dù không nhiều lắm nhưng có còn hơn không. Hơn nữa tôi cũng nên sớm kiểm thử việc làm, rèn luyện bản thân, có thể cảm nhận được cuộc sống trước nay của Biên Nhược Thủy.

Cũng vừa hay, lúc vào ăn cửa hàng có tặng cho chúng tôi một tấm card, trên đó có số điện thoại của họ, giờ tôi không còn di động, gọi điện cũng khó khăn. Buổi chiều tôi tới đội bóng rổ tập luyện, nhân thể mượn di động của một người trong đội, gọi theo số trên tấm card tới cửa hàng.

“Cuối tuần tới làm cũng được, ở quán cuối tuần khá bận, người vào ăn, vào mua hàng cũng đông. Nếu cậu muốn tới làm hai ngày thứ bảy, chủ nhật thì một ngày tiền lương một trăm đồng, không quy định phải bán bao nhiêu, thường là buổi chiều sẽ bán được nhiều hơn.”

Đãi ngộ cũng không tệ lắm, dù sao thì chỗ đó cũng là quán kem lớn, có lẽ yêu cầu đối với nhân viên cũng cao hơn những nơi khác. Tôi cất tấm card vào túi, tính sẽ suy nghĩ kỹ hơn rồi mới quyết định làm hay không.

Buổi tự học tối tôi ở lại nhà thầy chủ nhiệm ăn cơm, thầy gọi điện xin phép mẹ cho tôi ở lại. Giờ tôi hoàn toàn không xem thầy là thầy chủ nhiệm lớp nữa, nhiều học sinh trong lớp cũng bức mình tại sao thầy chủ nhiệm lúc nào cũng nghiêm khắc lại có thể nường tay làm ngơ cho tôi nhiều đến thế.

Trừ chuyện Biên Nhược Thủy, tôi và thầy không giấu nhau bất cứ việc gì. Tôi có cảm giác mình còn thân với thầy hơn cả bạn bè, cái khoảng cách giữa hai thế hệ hầu như không có. Có thể vì thầy quanh năm suốt tháng tiếp xúc với lũ học trò, mà cũng có thể vì thầy mãi không chịu kết hôn, chỉ thích làm một người đàn ông nghiêm chỉnh.

“Để thầy đoán coi em đi làm gì...” Thầy vừa uống rượu, vừa nheo mắt nhìn tôi cười cười.

Tôi nhìn vẻ mặt của người đàn ông ngồi đối diện mình, có cảm giác như thầy đang hùng hồn đứng trước toàn trường phát biểu, để mọi người có thể thấy được gương mặt thật của mình. Thầy tuy rằng rất thông minh, nhưng có nghĩ tới nát óc cũng không đoán ra nổi rốt cuộc tôi đã đi đâu, làm gì. Nếu thầy đoán ra được, tôi nhất định sẽ đi khỏi chỗ này, loại người này quá nguy hiểm, không thích hợp tiếp xúc.

“Thầy đoán đi!” Tôi nhàn nhạt đáp.

Thầy ngừng lại một chút, từ tốn gấp một miếng rau dưa vào miệng nhai, chậm chậm nuốt xuống rồi mới thản nhiên nói: “Chắc chắn là đi gặp người yêu rồi, mà người yêu này lại là người không được ai chấp nhận.”

Tôi suýt chút nữa cắn phải lưỡi, nhất là lúc nghe tới câu “không được ai chấp nhận” của thầy. Tôi nhướn mày, giả vờ bình tĩnh, nói: “Rõ là thầy chém gió! Em đi gặp người yêu mà còn phải gặt mẹ sao? Mẹ em nhìn Phó Tử Vân lại chả mừng hết biết ấy chứ.”

“Ha ha...thầy cũng không biết, ai biết mấy đứa như em có bao nhiêu người yêu cơ chứ, trong trường vênh vang ôm một cô, trong điện thoại di động lưu số một cô nữa, bên ngoài lại giấu thêm một cô khác....cứ từ từ mà hưởng thụ đi, đồ nhóc con.”

Tôi cười ha hả, cái người được lưu số trên di động đó không phải là thầy sao? Đã thế rồi còn không biết xấu hổ nói toẹt ra, tự nhiên biến mình thành người bị hại.

Thầy nhìn tôi cười vui vẻ, bĩu môi nhìn khinh thường, tôi lại đem chuyện trước kia nhẩn tin tán tỉnh ra nói cho thầy mất mặt một bữa, càng nói, thầy càng rót rượu vào chén tôi, không thèm quan tâm lát nữa tôi còn phải về nhà. Tâm trạng không thoải mái, thầy rót chén nào tôi uống hết chén đó, mãi tới khi ngà ngà say ngã trên sofa, đầu óc bỗng nhiên thanh tỉnh lạ thường.

Tôi mơ hồ cảm thấy được thầy chủ nhiệm đưa về nhà, ba ra đón nói chuyện gì đó với thầy, tôi ngồi ngây người ra trong xe, tựa hồ ngủ một giấc rồi mà ba vẫn còn nói chuyện gì đó với thầy, nghe như đang cãi nhau. Tôi không rảnh mà quan tâm tới chuyện ngoài xe, nằm lăn xuống ghế, đầu đau như nứt ra, quay cuồng hỗn loạn.

Lảo đảo vào nhà, mẹ rót cho tôi một chén nước, vừa đưa nước, vừa cầu nhàu không dứt. Tôi nhìn vẻ mặt mệt mỏi của mẹ, bỗng nhiên thấy khóe mắt cay cay, không biết vì uống rượu dễ xúc động hay còn vì sao nữa.

“Mẹ, Tiểu Thủy đâu?” Tôi nhắm mắt, ngửa người trên sofa.

“Mẹ thu xếp cho nó xong rồi, con yên tâm đi, không thì gọi điện thoại cho nó cũng được, mẹ đưa số cho.” Mẹ vừa nói vừa đưa khăn cho tôi lau mặt.

Tôi lắc đầu, trong lòng dâng lên nỗi chua xót khổ sở không nói nên lời, gọi thì làm được gì? Mẹ chắc chắn sẽ ngồi cạnh hoặc đứng cách đó không xa nhìn tôi. Tôi có thể nói cái gì đây? Ngoại trừ hỏi thăm cậu ra sao, sau đó dặn đi ngủ sớm một chút thì còn được nói cái gì khác. Tốt nhất là đừng để bản thân nghe thấy tiếng của cậu, tôi sợ mình sẽ không nhịn được mà hút thuốc cả đêm, còn cậu, ngay cả bản thân còn chưa lo được nổi, nói gì nghĩ tới chuyện của hai đứa?

Tôi hận thầy cho mình uống rượu quá nhẹ, để đến giờ đầu óc vẫn còn tỉnh táo. Mãi tới khi nằm lên giường, tôi mới cảm thấy hối hận, vô cùng hối hận, giờ mẹ đã đi ngủ rồi, làm sao tôi có thể tới gõ cửa phòng bà xin số mà gọi cho Biên Nhược Thủy đây. Nhưng tôi nhớ cậu, nhớ tới thất lòng, càng nhớ lại càng hận, thứ tôi uống vào không phải là rượu, mà là độc dược, găm nhăm dần trái tim tôi.

Cứ trần trọc như thế hết đêm, sáng sớm hôm sau mẹ vào phòng lôi tôi dậy, ép lên xe tới trường như thường. Lại ngồi trong lớp học hết buổi, tan học lại cùng Phó Tử Vân tới sân thể thao, đánh bóng rổ, chạy bộ, tập luyện...mọi chuyện vẫn diễn ra như chưa có gì thay đổi, tựa hồ không có chuyện tôi tới Sơn Đông, chỉ có thứ duy nhất đã thay đổi – suy nghĩ của tôi.

Tôi biết mình có thể liên lạc với Biên Nhược Thủy, chỉ cần tôi nghĩ ra cách là có thể đi gặp cậu. Nhưng trong lòng lại nổi lên nỗi hoài nghi mơ hồ, tại sao cậu không liêc lạc với tôi? Tại sao cậu không tới gặp tôi? Cậu biết rõ tôi học ở đâu, hai năm qua cậu liên lạc với mẹ tôi, mẹ đã kể với cậu nhiều chuyện của tôi như thế. Có lẽ mẹ cao tay hơn tôi vẫn tưởng, chắc chắn bà đã biết Biên Nhược Thủy không có dũng khí đi gặp tôi, cho nên vẫn đối xử hết sức khoan dung với cậu.

Giờ học tôi thường xuyên vô cớ chạy ra ngoài lớp, đứng vịn to vôi nước rồi cúi người xuống để nước chảy trên người, đợi tới khi cả nửa người trên đều ướt đầm mới quay lại lớp như không có chuyện gì. Tôi không biết phải làm sao mới gỡ bỏ được nỗi sầu muộn trong lòng mình bây giờ, chỉ khi đi cùng Phó Tử Vân, tôi mới có thể tạm quên đi phiền não của mình, quên đi người mà tôi vẫn luôn chờ đợi.

Tròn một tuần tôi không gặp mặt Biên Nhược Thủy, hai đứa như đo sự cố chấp với nhau, cũng như tôi đang tự cố chấp với bản thân. Biên Nhược Thủy có thể đang sống rất yên ổn, nhưng tôi vẫn muốn chờ cậu chủ động, thậm chí tôi còn cố ép bản thân mình phải để ý nhiều hơn tới Phó Tử Vân. Tôi phải yêu thương nàng nhiều hơn mới tốt, có như thế tôi mới có thể có nghị lực sống tiếp những ngày tháng này, mà Biên Nhược Thủy cũng chỉ cần tôi sống vui vẻ, còn cậu thì sao cũng được.

“Dạo này anh hay thờ dài, nhìn như lúc nào cũng có tâm sự, anh không muốn tâm sự với em à?”

Tôi nhìn Phó Tử Vân đang ngồi đối diện mình, cười khổ một cái rồi đảo mắt nhìn ra chỗ khác: “Biểu hiện rõ ràng thế à?”

Phó Tử Vân gật đầu, bàn tay xinh đẹp nắm lấy ống hút, lo lắng nhìn tôi. Tôi bẹo nhẹ vào má nàng, nói: “Chắc là tại hôm qua anh ở nhà nên thấy hơi khó chịu, ở trường tự do quen rồi, về nhà cứ phải nghe mẹ cầu nhàu suốt.”

“Ba mẹ ai chẳng cầu nhàu a!” Phó Tử Vân cười cười: “Em còn mong ba mẹ em cầu nhàu mình mấy tiếng đây này! Mà họ làm gì có thời gian, ngày nào cũng chỉ biết họp hành, công tác, tiệc tùng...từ nhỏ em hay ở với bà, từ khi bà mất em lại phải sống một mình.”

Tôi nhìn nàng thông cảm, hóa ra Phó Tử Vân cũng có chỗ không được hoàn hảo, thế mà trước nay tôi vẫn cho rằng gia đình nàng chẳng có điểm khiếm khuyết!

Thấy ánh mắt của tôi, Phó Tử Vân liền giả bộ như mình rất đáng thương, nhìn bộ dáng ngốc nghếch đó, tôi vỗ nhẹ lên đầu nàng mấy cái rồi đi tính tiền.

Lúc về, Phó Tử Vân còn cầm thêm một gói bánh, vừa đi vừa ăn, kỳ thực nàng dùng tiền cũng chẳng gọi là hoang phí được, hầu hết toàn dùng để mua đồ ăn. Ngày nào cũng ăn nhiều như thế mà không hề lên cân, có lẽ chính điểm này mới khiến nàng trở thành tiêu điểm ghen tỵ của lũ con gái.

Chúng tôi đi bộ về trường, giẫm lên những viên đá cuội nhỏ lót đường, đoạn đường này hay được mấy ông bác trung niên tới đây đi lại làm thông máu dưới gan bàn chân, đã từng có người nói cho tôi hay, thế nên nhiều lúc thấy chán, tôi vẫn hay tới đây đi đi lại lại.

“Tổng Thiên Lộ, em có thể hỏi anh một chuyện hơi tế nhị được không?”

Tôi nghe nàng nói thế có hơi ngạc nhiên, đáp: “Hỏi đi, tự nhiên khách khí với anh thế đâu giống tác phong của em! Em nói đi coi tế nhị ở chỗ nào nào.”

Phó Tử Vân cười, đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi: “Anh thích mẫu con gái như thế nào?”

“Giống như em!” Tôi không nghĩ mà đáp luôn.

“Hừ...nói dối, vừa nhìn là biết nói dối rồi, con trai các anh là thế đấy, trước mặt nói một kiểu, sau lưng lại nói kiểu khác.”

Tôi khựng người lại, ôm mặt nàng quay lại đối diện với tôi, hỏi: “Anh làm sao mà phải trước mặt nói thế này, sau lưng nói thế khác?”

“Trước mặt em anh cứ nói là thích mẫu con gái như em, nhưng bạn thân của một người trong đội bóng rổ bảo có lần uống rượu, anh đã nói với bọn họ, anh thích người đáng thương, không thích người đáng yêu, Phó Tử Vân là kiểu người đáng yêu, không phải kiểu người đáng thương...”

Nụ cười của tôi cứng lại, vội nói lảng sang chuyện khác, “Nói em đáng yêu còn không thích, cứ thích đáng thương mới vừa lòng sao?”

“Không phải thế, sao anh cứ muốn nói sang chuyện khác vậy, anh có biết lúc đó nghe xong em khó chịu tới mức nào không? Em vẫn hy vọng bên anh chỉ có vui vẻ, vô ưu vô lo, thế nên có những lúc em phải giả vờ. Nhưng mấy ngày nay em không còn giả bộ được nữa, nếu cứ như thế thì chúng ta còn có thể tiến tới được nữa không?”

Nói rồi nàng khóc, con gái khóc chẳng phải chuyện lạ gì, nhưng Phó Tử Vân rất hiếm khi khóc. Nhất là khi không nhìn được mà bật khóc như lúc này, là lần đầu tiên tôi thấy. Cho nên tôi cuống hết cả lên, mỗi lời nói của nàng đều như mũi dao sắc nhọn, đâm thẳng vào nỗi đau của tôi, tôi biết mình làm tổn thương nàng, mà nàng, lại là người tôi không nên làm tổn thương nhất.

Tôi kéo Phó Tử Vân lại, mà nàng cũng có ý muốn nghe tôi nói, rất ngoan ngoãn đứng im tại đó, hai mắt đỏ hoe, chờ nghe giải thích. Bỗng nhiên tôi không thể nào nói ra lời được, lúc này, tôi cảm thấy mình xấu xa biết bao, nhất là nhìn ánh mắt chờ mong nàng dành cho tôi, càng khiến tôi xấu hổ không ngớt. Trước đây tôi cũng từng làm những chuyện không nên sau lưng bạn gái, nhưng đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình đáng trách.

Tôi thấy khó chịu, bèn kéo nàng ra dưới gốc cây hòe lớn ở gần hàng rào ở sân trường mà ôm thật chặt, ở đây ít người tới, lại yên tĩnh, tôi muốn tìm một chỗ có thể ôm nàng vào lòng mà an ủi. Phó Tử Văn vùi mặt vào ngực tôi, khóc nức lên nghẹn ngào, nghe tiếng nàng khóc, đầu óc tôi trống rỗng.

Tôi vỗ nhẹ lên lưng nàng, muốn an ủi đôi chút, một lát sau, nàng đẩy tôi ra, lau nước mắt rồi nói: “Được rồi, em cũng không phải là người hẹp hòi gì, sau này anh mà còn thất thần nữa thì sẽ cho anh biết tay.”

Mắt nàng đỏ hoe, trông đáng thương vô cùng, Phó Tử Văn vội vàng điều chỉnh lại tâm trạng, cố gắng để tôi thấy rằng nàng không sao. Tôi nhận không được đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng, ánh mắt Phó Tử Văn bỗng nhiên chuyển sang nơi khác, rồi lại quay về nhìn tôi. Vốn dĩ tôi không để tâm, cứ nghĩ rằng có người đang tò mò nhìn qua đây vì cả hai đứa đều đang mặc đồng phục. Nhưng Phó Tử Văn lại để tâm nhìn qua chỗ đó, khiến tôi cũng quay đầu lại nhìn theo phản xạ, vừa nhìn qua cũng đủ khiến tôi khựng người lại như bị hóa đá.

Người ấy rất quen thuộc, là người vẫn ám ảnh tôi mỗi ngày nhưng không chịu tới gặp tôi, cậu đã tới đây thật, bầu không khí này thật tốt, cảm giác cũng rất tốt. Tôi cứ đứng ngây ra nhìn Biên Nhược Thủy, Phó Tử Văn hắng giọng gọi, tôi cũng chỉ ậm ừ đáp lại nhưng ánh mắt vẫn thủy chung dán vào cậu.

Biên Nhược Thủy nắm chặt rào chắn, ráng sức nhìn vào bên trong, rào chắn của trường tôi chẳng khác nào song sắt trong tù, chỉ khác ở mỗi một điểm, phạm nhân là muốn đi ra, còn cậu thì muốn đi vào. Không rõ cậu đã đứng đợi ở đây được bao lâu, nhưng tôi không gặp Biên Nhược Thủy đi ngang qua, có nghĩa cậu đã đứng ở đây đợi từ trước, chỉ có điều không để ý tới chỗ tôi đứng, vẫn lẳng lặng nhón chân đứng nhìn những bóng người thưa thớt đi lại trong sân trường, tìm kiếm bóng dáng tôi, mong chờ một kỳ tích.

Nhìn bộ dạng bám chặt tay vào thanh rào chắn của cậu, bao nhiêu bất mãn, bức bối mấy ngày qua đều chuyển thành đau xót, tôi không nên nghi ngờ cậu không muốn gặp tôi, nếu thế thật thì cậu đã không đứng ở chỗ này chờ tôi. Chỉ cần nhìn giày là cũng đủ biết Biên Nhược Thủy đi bộ tới đây, có một đoạn đường giữa trường tôi và đường quốc lộ đang tu sửa, trồng thêm cây, đất được chở tới chỗ ấy rất nhiều, đi qua chỗ đó ống quần sẽ dính đầy đất, cho dù cậu có phải sạch sẽ, nhưng chỉ cần nhìn qua là đoán ra được ngay.

“Thiên Lộ...” Phó Tử Văn nhỏ giọng gọi.

Tôi gật đầu, vẫn im lặng nhìn Biên Nhược Thủy. Không ngờ Phó Tử Văn lại gọi to tên tôi, khiến Biên Nhược Thủy vội vàng quay đầu lại nhìn, tới lúc ấy tôi mới ý thức được có người gọi mình.

“Anh biết cậu ấy hả?” Phó Tử Văn hỏi.

Tôi gật đầu, buông tay Phó Tử Văn ra, nhưng Biên Nhược Thủy đã kịp thấy rồi. Phó Tử Văn nghĩ tôi muốn tới nói chuyện, nên khi buông tay, nàng cũng chẳng thấy có gì là lạ. Nhưng gương mặt của Biên Nhược Thủy khi nhìn thấy chúng tôi nắm tay nhau là đau khổ vì quá kích động, rồi sau đó cứng đờ lại vì muốn che giấu.

“Khéo quá, cậu ở đây à!” Biên Nhược Thủy miễn cưỡng mỉm cười chào chúng tôi, còn cố ý quay sang cười với Phó Tử Văn một cái.

Nụ cười dành cho Phó Tử Văn này rõ ràng là muốn nói rằng hai chúng tôi chẳng qua là trước đây có quen mặt nhau, chẳng có gì đáng nhắc tới. Mục đích của cậu là cẩn thận giữ gìn tình cảm của tôi và Phó Tử Văn, thật buồn cười, trên thế giới này có hơn 6 tỷ người, nhưng tại sao lại khiến tôi phải dây dưa với người như cậu ấy.

“Tớ có quen cậu sao?” Tôi hỏi lại, nhếch mép cười khinh thường, rồi kéo tay Phó Tử Văn lại, giải thích: “Anh không quen cậu ta, người nhìn qua cũng biết là người tốt như cậu ấy anh làm sao có khả năng quen được chứ.”

Phó Tử Văn ừm một tiếng, rồi lại nhìn tôi, hỏi dò: “Thế mình có đi không anh? Sắp vào học rồi.”

Tôi đứng im, chờ Biên Nhược Thủy nói, bây giờ tôi mới để ý thấy cái túi cậu đang cầm trên tay, đó là loại túi ni-lông của siêu thị gần trường tôi, bên trong là đồ ăn, không cần hỏi cũng biết là mua cho tôi, muốn đưa vào trường. Nhưng bảo vệ chỉ cho người ngoài gửi đồ tại phòng bảo vệ, nhất quyết không cho ai vào.

Biên Nhược Thủy nghe câu nói ấy, mặt mũi trắng bệch, cả người choáng váng như bị ai đánh thật mạnh vào đầu, cậu như vậy khiến tim tôi đau tới không chịu nổi, hoàn toàn khác khi thấy Phó Tử Vân khóc. Cảm giác ấy là xấu hổ, còn đây là thứ cảm giác đau như xé cả tâm can, khiến tôi không thể thở được, muốn giả bộ cũng không nổi.

“Tớ...” Biên Nhược Thủy mấp máy môi định nói, nhưng mãi vẫn không nói ra nổi, hai tay cầm cái túi không biết là muốn đưa cho tôi hay làm gì run run, cuối cùng không giữ nổi mà buông rơi trên mặt đất, cậu bối rối xoay người chạy nhanh như muốn tránh xa khỏi tầm mắt của chúng tôi.

Trong đầu tôi như có gì đang bùng nổ, hoàn toàn không thể khống chế nổi mà chạy đuổi theo Biên Nhược Thủy. Phía sau vang lên tiếng hỏi của Phó Tử Vân, không có tức giận, chỉ có lo lắng, nhưng giờ đây tôi làm sao còn tâm tư mà giải thích được nữa.

Tôi đuổi theo Biên Nhược Thủy, chắn trước mặt cậu, hỏi: “Sao hôm nay rảnh rồi tới gặp tớ thế hả?”

Biên Nhược Thủy im lặng, lách qua người tôi đi tiếp, nhìn rõ là bộ dáng đang bức mình ngàn năm khó gặp. Bỗng nhiên trong lòng tôi cảm thấy nhẹ nhõm, vươn tay ra kéo cậu lại, hỏi: “Có nhớ tớ không?”

Biên Nhược Thủy mấp máy môi, không nhìn tôi, nói: “Không...người như tớ làm sao có thể nhớ cậu được chứ? Dù sao cậu cũng đâu quen biết gì tớ.”

“Cậu biết tớ nói thế vì giận quá mà, cả tuần trời không chịu tới gặp tớ, mà tớ thì đâu thể đi tìm cậu được, cậu nói xem trong lòng tớ dễ chịu lắm sao?” Tôi hậm hực, cúi đầu oán giận nói.

“Không cần nói những chuyện đó, Phó Tử Vân còn đang đợi cậu cùng về lớp đó, tớ cũng phải đi đây, không thì muộn mất...” Biên Nhược Thủy quay lại nhìn lướt qua Phó Tử Vân, ánh mắt như muốn bảo tôi đi đi, nhưng biểu tình trên mặt thì rõ ràng là không có chút nguyện ý, rõ ràng tới mức chỉ liếc qua cũng biết được.

“Cậu ghen à?” Tôi không quay lại nhìn Phó Tử Vân, hỏi tiếp.

Biên Nhược Thủy lắc đầu, tựa như đã mệt mỏi lắm rồi: “Không...tớ...”

Cậu còn ấp úng thì tôi đã đi tới trước mặt Phó Tử Vân, nàng vẫn còn đứng nguyên ở đó đợi tôi, thần tình lo lắng. Tôi vỗ nhẹ lên đầu nàng, nói: “Anh có chút việc phải giải quyết, em vào lớp trước đi, ngoan!”

Phó Tử Vân gật đầu, lo lắng nhìn tôi, tôi đáp lại bằng ánh mắt kiên quyết, muốn trấn an để nàng an tâm. Cuối cùng Phó Tử Vân mỉm cười, quay người trở về lớp, tôi nhìn theo bóng lưng nàng, bỗng nhiên nghĩ, cứ bỏ mặc nàng như thế này đúng là việc vô cùng có lỗi. Nhưng tôi không thể đuổi theo nàng, bởi phía sau có người còn quan trọng với mình hơn.

Lúc tôi quay lại thì Biên Nhược Thủy đã đi được một quãng xa, tôi cầm theo túi đồ ăn cậu làm rút đuổi theo. Tới lúc tôi đuổi theo chắn trước mặt Biên Nhược Thủy, cả gương mặt cậu đã ngập tràn sự thất vọng, đau đớn, tôi đưa tay muốn vuốt lên gò má thì bị cậu né sang bên, cố tránh ra thật xa.

“Còn bảo không ghen à? Mặt chảy ra sấp rút xuống đất rồi này.” Tôi trêu.

Biên Nhược Thủy vừa nghe nói liền theo phản xạ cúi đầu nhìn xuống đất, bộ dạng ngốc nghếch khiến tôi phải bật cười. Nghe tiếng tôi cười, cậu vội vàng ngẩng đầu lên, mặt đỏ quạch, giận tới không nói nên lời.

Tôi chăm chú nhìn cậu như nhìn người lần đầu tiên mới gặp, mấy ngày không gặp, nhớ muốn phát điên, giờ gặp được rồi, cái cảm giác khó chịu ấy đã bị đá tuột lên chín tầng mây. Tuy rằng cậu vẫn mặc quần áo cũ, nhưng tóc tai được chải gọn gàng, gương mặt trắng nõn nhờ thế mà đẹp hơn rất nhiều, nếu ban nãy không phải chịu đả kích, chắc hẳn có thể nhận ra ngay cậu đã chuẩn bị kỹ lưỡng thế nào trước khi tới đây.

“Sao cậu lại chải đầu hả? Tớ còn nhớ hồi trước cậu bảo chải đầu chẳng có tác dụng gì, chỉ cần sạch sẽ là được rồi, sao hôm nay tớ lại thấy có người nào đó không tự tin vào bề ngoài của mình cơ đây?”

Tôi cố ý làm khó Biên Nhược Thủy, cố kéo sự chú ý của cậu qua hướng khác, nếu không cứ nhìn cái gương mặt bí xị này mãi tôi cũng chịu không thấu. Quả nhiên Biên Nhược Thủy mắc bẫy, ngẩng đầu lên nhìn về cảm xúc, rồi như muốn chống đối lại tôi, cậu đưa tay lên vò vò đầu cho tới khi rối tung lên mới chịu thôi.

“Làm gì thế? Mới nói có một câu thôi mà cậu đã như thế rồi! Để đầu thế này xấu hổ lắm...” Tôi vừa nói, vừa kéo cậu lại gần chỉnh lại mớ tóc hỗn độn, cậu muốn tránh đi thì bị tôi giữ chặt lại.

“Ồ đây đông người lắm, đừng có làm bừa!” Biên Nhược Thủy hạ giọng cầu xin.

Tôi cười hắc hắc, vẫn chỉnh chỉnh sửa sửa, cho tới khi mớ tóc của cậu tạm đi vào trật tự mới chịu buông tay, nói: “Cậu không nói ra thì chả có ai nghĩ làm gì, tự nhiên nói thế mất công người ta lại nghĩ bậy.”

Biên Nhược Thủy ngẫm ngẫm lại thấy tôi nói cũng có lý, liền ngoan ngoãn im lặng đi bên cạnh tôi, hai đứa đi với nhau nhưng chỉ toàn là tôi nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng cậu mới hỏi lại mấy câu cho có. Nhìn sắc mặt Biên Nhược Thủy hơi kém, không biết có phải vẫn còn để ý chuyện Phó Tử Văn ban nãy hay không.

“Thực ra tớ với Phó Tử Văn...”

“Không sao!” Tôi chưa nói hết câu đã bị Biên Nhược Thủy ngắt lời: “Vốn dĩ chúng ta chỉ là bạn bè, cậu có quen với Phó Tử Văn cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, Phó Tử Văn rất xinh, lúc nãy chưa kịp chào hỏi gì cô ấy, nghĩ cũng thấy tiếc...”

Tôi nóng mặt, kéo giắt tay cậu lại: “Được, đi, tớ mang cậu đi tìm cô ấy, để cậu khỏi phải tiếc nữa.”

Biên Nhược Thủy cố sức giằng tay ra, giống như ngày đó, bướng bỉnh với tôi, nhất quyết không chịu đi gặp Phó Tử Văn. Tôi cười ha hả, Biên Nhược Thủy giống như bị người rút mất gân, cảm giác thẹn quá hóa giận

Tôi đi theo cậu thật lâu, Biên Nhược Thủy không chịu nổi phải quay đầu lại nói: “Cậu mau về trường đi, đi theo tớ làm cái gì? Không may trốn học bị đi phát hiện ra, di...”

“Sao cậu để ý nhiều thế làm gì, cả tuần trời đã không được gặp nhau rồi, muốn ở lâu với cậu một chút cũng không được sao?” Tôi lớn tiếng quát.

Biên Nhược Thủy thấy tôi trầm mặt lại thì không nói gì nữa, cảm thấy hình như lúc nãy có hơi nặng lời, tôi liền dịu giọng xuống, hỏi: “Giờ cậu ở chỗ nào?”

“Qua chỗ đó là sắp tới rồi.” Biên Nhược Thủy chỉ về phía trước.

“Cụ thể là ở chỗ nào? Cái chỗ đó của cậu không phải là tiêu chuẩn của tớ.”

Biên Nhược Thủy nói địa chỉ cụ thể, rồi sợ tôi không biết, còn miêu tả thêm mấy cửa hàng xung quanh đó. Tôi nghe xong bỗng dưng thấy hết cả sức. Từ chỗ này tới nơi đấy mà ngồi xe thì phải mất ít nhất nửa tiếng mới tới nơi, huống chi cả hai đều đã đi bộ cả tiếng đồng hồ rồi, Biên Nhược Thủy cũng thật cố chấp, dám bỏ tiền mua đồ ăn cho tôi mà còn tiếc tiền đi xe về.

“Đi xe đi, xe bus ấy, có loại bus nhanh.” Tôi nói.

“Không cần, sắp tới rồi mà, cậu tiễn tớ tới đây được rồi, mau về trường đi, tớ tự về được.”

Tim tôi như bị ai bóp nghẹt, cắn răng nói gần từng chữ với Biên Nhược Thủy: “Cậu vẫn còn muốn tớ phải về sao?”

Ánh mắt thật thà của Biên Nhược Thủy đã cho tôi câu trả lời xác đáng nhất, có lẽ lần này cậu tới cũng không có ý định để tôi trông thấy, chỉ gửi lại đồ rồi lẳng lặng đi. Dù có nhớ tới mức nào cũng không muốn để tôi biết, giả như hôm nay không nhìn thấy cậu, thì chắc chắn tôi sẽ không bao giờ biết được chuyện đó.

“Tớ về đây, tự cậu đi đi, không tiễn.” Tôi quay đầu, bước nhanh.

Tiếng bước chân vội vã vang lên phía sau, Biên Nhược Thủy đuổi theo, đứng chắn ngay trước mặt tôi, nói: “Tớ tới là muốn gặp cậu, tớ còn muốn ở lâu với cậu thêm một chút, nhưng sợ cậu mà trốn học sẽ bị trường kỷ luật, thế nên mớicậu đừng giận mà.”

Tôi liếc mắt nhìn cậu, lửa giận trong lòng đã hạ xuống hơn nửa, tôi thở dài một mội: “Thời gian hai đứa mình gặp nhau rất ít, tớ không muốn đem nó ra để cãi vã giận dỗi nhau làm gì. Nhưng cậu cứ như thế này, không chịu hiểu trong lòng tớ nghĩ gì, muốn gì, cậu muốn làm gì thì cứ làm thế đi...”

Đang nói thì có thằng nhóc tuổi sần sần đi ngang qua cứ tò mò nhìn chằm chằm vào hai đứa, tôi bực mình quay sang trừng mắt với nó, quát: “Cút! Mày nhìn cái mẹ gì hả!”

Thằng nhóc ngượng ngùng nhanh chân chạy biến đi, đang nói thì bị cắt ngang, tôi cũng ngán ngẩm chẳng buồn nói tiếp. Biên Nhược Thủy đứng cạnh len lén nhìn tôi, hiển nhiên cũng bị dọa không ít, có lẽ tâm trạng còn hỗn độn nên tận lực tránh né ánh mắt của tôi.

Cứ giằng co qua lại, cuối cùng hai đứa cũng kêu một chiếc taxi đi thẳng tới chỗ Biên Nhược Thủy đang ở. Mẹ tôi đối đãi với Biên Nhược Thủy quả thực không tồi, căn hộ không lớn nhưng rất sạch sẽ, vật dụng trong nhà hầu như cái gì cũng đủ. Đồ dùng trong phòng ngủ đều là của đồng nghiệp để lại sẵn, nhưng cậu không dám mang ra dùng, vẫn để nguyên ở chỗ cũ.

“Ở đây đã quen chưa?” Tôi thuận miệng hỏi.

Biên Nhược Thủy gật đầu, tâm tình đã thả lỏng đi rất nhiều, tôi vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, ý bảo cậu mau qua đây ngồi. Biên Nhược Thủy ngoan ngoãn tới ngồi ngay cạnh, sofa không lớn, hai người ngồi là vừa, tôi nghiêng đầu nhìn cậu, vừa lúc cậu cũng quay sang, tôi cúi đầu áp môi mình lên môi cậu.

Lúc đầu Biên Nhược Thủy còn kháng cự, mắt mở to hoảng hốt, tôi tách khỏi bờ môi cậu, bảo ra khóa cửa lại, dù mẹ tôi có chìa khóa thì khi mở cửa cũng có tiếng động. Huống hồ tôi qua thăm nhà Biên Nhược Thủy thì cũng chẳng có gì to tát, cùng lắm chỉ như bạn bè vô tư, có quan tâm tới nhau một chút cũng là chuyện nên làm.

Tự trấn an mình bằng lập luận đó, tôi nhanh chóng đá bay những tạp niệm trong đầu, tiếp tục hôn cậu. Hai đứa chúng tôi cứ thế hôn nhau quấn quýt, mãi miết, cho tới khi tôi cảm thấy ý thức của mình đã không còn rõ ràng nữa, những nỗi nhớ mong và áp lực đều theo nụ hôn dài này mà tiêu biến không còn dấu vết, càng hôn, càng hiểu ra rằng đối với người này, thứ mà tôi cần không chỉ là tinh thần, mà còn là tất cả của cậu.

Tôi trượt người ra khỏi sofa, nửa ngồi nửa quỳ dưới sàn nhà, cởi quần áo của cậu ra, không có đủ kiên nhẫn tháo thắt lưng, tôi vội vã cởi áo sơ-mi, giật khóa quần cậu ra rồi nhanh chóng luồn tay mình vào.

Hơi thở của Biên Nhược Thủy dần dần nặng nề, dưới ánh sáng ban ngày nhìn gương mặt đang hưởng thụ của cậu, tôi như được khích lệ, vừa hôn liếm nửa thân trên, vừa cảm nhận sự biến đổi của thứ đang nằm trong tay mình. Mãi tới khi quần của Biên Nhược Thủy đã bị tôi kéo xuống tới đầu gối, mặt của cậu đã đỏ tới tận cổ, trông chẳng khác nào trứng tôm luộc.

36. Chương 36 - Chương 36

Nhìn dáng vẻ xấu hổ của cậu, tôi chỉ cười cười, rồi đưa thứ ấy vào trong miệng, cảm giác rất sạch sẽ, không quá khó để tiếp nhận, đương nhiên bản thân tôi cũng không có cảm giác được hưởng thụ cho lắm, dù sao đây cũng chẳng phải là kẹo mút mà liếm có vị ngọt được.

Hạ thân của tôi nổi lên phản ứng hoàn toàn là vì bị thanh âm của cậu kích thích, tôi dùng đầu lưỡi đá nhẹ lên phần đỉnh của thứ ấy, cậu liền rên lên ngay lập tức, biểu tình trên khuôn mặt vừa như bị dẫn vật, lại vừa như đang hưởng thụ. Tôi đảo lưỡi liếm qua mặt trong đùi, lướt qua lớp lông tơ mềm mại, bên tai vang lên tiếng rên rĩ, là tiếng kêu đặc trưng của con trai. Nhưng vì người đó là Biên Nhược Thủy mà vừa vào tai tôi liền biến ngay thành tiếng rên vô cùng ngọt ngào.

Nửa quỳ nửa ngồi mãi có hơi mỏi, tôi tính chuyển tư thế mới ngẩng đầu lên. Vừa nhìn lên đã thấy Biên Nhược Thủy thờ hờn nhìn tôi, hỏi bằng giọng ngắt quãng: “Sao...sao không tiếp nữa đi?”

Tôi thật muốn ghi âm lại lời này, sau đó giữ lại thỉnh thoảng mang ra trêu cậu một trận, nhìn nụ cười gian xảo của tôi, Biên Nhược Thủy vẫn mờ mịt không hiểu ra sao, nhưng trên gương mặt không giấu nổi vẻ sợ hãi, mất mát. Bỗng nhiên tôi hiểu ra cậu đang sợ cái gì, nhưng tôi không muốn vạch trần vì sợ sẽ phá đi bầu không khí này, bèn làm lơ, đặt tay lên phần thân dưới của cậu mà vuốt ve.

“Không phải cậu nói chúng ta là bạn bè sao? Tự nhiên tớ lại nhớ ra, bạn bè làm sao lại có thể như thế được? Tớ cũng không thể làm tiếp được, nhớ đâu sau này cậu lại lấy chuyện này ra tự dẫn vật mình thì hổng.”

Biên Nhược Thủy tròn mắt sững sốt, nhân thần ẩm đảm tối sầm xuống, cậu muốn cúi người xuống kéo quần lên nhưng bị tôi giữ tay lại. Biên Nhược Thủy lên nhìn tôi mấy lần, rồi nói: “Là cậu không cần tớ mà...”

“Cậu còn dám đổ tội cho người khác nữa hả!” Tôi đánh nhẹ lên đùi cậu một cái, “Không phải cái đó tự cậu nói ra à? Cậu bảo cậu muốn làm bạn bè, nói chúng ta làm bạn bè thì không còn chuyện phiền phức nữa? Còn dám bảo không phải là cậu nói à?”

Nói xong, tôi đặt tay lên đùi cậu, chờ cậu trả lời, nếu cậu dám phủ nhận, hậu quả chắc chắn là sẽ bị tôi nhéo cho mấy phát trả đũa. Không ngờ Biên Nhược Thủy lại trưng ra bộ dạng ủy khuất mà đáp lại tôi: “Cậu có bạn gái, tớ ngoài việc làm bạn cậu ra thì còn làm gì được nữa?”

“Nhưng tớ đã nói, tớ sẽ chia tay với cô ấy mà, là tại cậu không cho phép.”

“Lúc đầu là...Á!”

Tôi véo mạnh một cái để cảnh cáo, coi như phạt cái tội cứng đầu cứng cổ của cậu. Nhân lúc cậu còn bối rối, tôi luôi tuột tới giường, giải quyết nhanh gọn, tới lúc quay đầu nhìn lại đồng hồ mới biết hóa ra hai đứa đã dây dưa với nhau lâu như vậy, chưa nói được mấy câu trời đã tối. Đã quá giờ tan học từ lâu, không biết thầy chủ nhiệm thấy tôi nghỉ học có gửi tin nhắn tìm không, quên mất phải báo cho thầy biết di động đã bị tịch thu, mẹ vẫn còn giữ, chuyện trên lớp chắc Phó Tử Vân đã giúp tôi xin phép rồi.

“Mau về nhà đi, dì mà biết thì cậu đủ thảm.”

“Có thảm thì hai đứa cùng thảm, chỉ cần có cậu ở bên thì tớ chẳng việc gì phải sợ cả.”

Tôi tựa đầu giường hút thuốc, lại liếc mắt nhìn qua chỗ Biên Nhược Thủy, cậu ngẩng người ra nhìn tôi. Chúng tôi cứ nhìn nhau như thế, tự nhiên chẳng biết nên nói gì. Hai đứa cứ quẩn quýt với nhau chẳng cần quan tâm thời gian trôi qua thế nào, không hỏi han, cũng chẳng biết đối phương đã trải qua những gì.

“Tớ...”

“Tớ...”

“Cậu nói trước đi...”

“Cậu nói trước đi...”

Tôi dụi tắt điếu thuốc, nói trước: “Tớ đã xin được việc làm thêm rồi, cuối tuần này đi làm thử coi sao, tuy lương không nhiều lắm, nhưng ít nhất cũng có thể mua đồ ăn tẩm bổ thêm cho cậu, để cậu béo thêm một tý.”

Biên Nhược Thủy nhìn như cảm động tới không biết nói sao cho phải, cứ ập a ập ứng cả nửa ngày mà vẫn chưa nói thành câu, cuối cùng mới liếc nhìn tôi, nói: “Không cần phải khổ như thế đâu, thực ra tớ ăn uống cũng đầy đủ mà, chỉ là trời sinh ăn mấy cũng không béo được thôi.”

“Bẩm sinh cậu đã gãy trơ xương ra à?” Tôi mĩa mai, rồi hỏi lại: “Thế cậu muốn nói gì với tớ?”

“Việc tớ muốn nói cũng là chuyện này, tớ đã tìm được việc làm thêm rồi, làm từ buổi trưa tới tối. Tớ sợ sau này cậu mà biết sẽ giận nên muốn nói cho cậu biết sớm, thực ra việc không nặng nhọc gì, còn có thể đi qua trường cậu, đôi khi may mắn sẽ được nhìn thấy cậu nữa.”

“Giờ tớ vẫn còn tức đấy, nhưng nể tình cậu vẫn còn coi trọng tớ tới thế, nên giờ không tính toán làm gì nữa, cậu cũng đừng quản chuyện của tớ đi. Thế chừng nào cậu bắt đầu đi làm?”

Nhìn ánh mắt dò hỏi của tôi, Biên Nhược Thủy e dè, cẩn thận nói: “Đi làm được một tuần rồi, tớ gặp may nên mới tới đã tìm được việc. Thực ra có lần trên đường đi làm thấy cậu, nhưng không dám qua chào, lúc ấy cậu còn đang tập...”

Nghe trong giọng Biên Nhược Thủy có pha lẫn đau xót, tôi cười, kéo cậu tới gần mình hơn, cố ý hỏi: “Lúc cậu thấy tớ ở sân trường, tớ đang làm gì?”

Tất nhiên Biên Nhược Thủy rất không muốn trả lời câu hỏi của tôi, nhưng nếu tôi cứ nhìn cậu như thế này, chắc chắn cuối cùng cậu cũng sẽ phải nói mà thôi. Thế nên tôi cũng không ép, chỉ lặng lẽ nhìn.

Biên Nhược Thủy hạ mắt, lông mi đen dài phủ xuống đôi mắt, do dự một lát rồi mới chịu mở miệng đáp.

“Cậu cùng cô ấy đi bộ trong sân trường, còn...một lần còn thấy hai người các cậu ôm nhau ngồi trên ghế.”

“Cậu thấy sao?” Tôi hỏi.

“Rất đẹp...thấy hai người đi cùng nhau rất đẹp đôi...” Biên Nhược Thủy miễn cưỡng nở nụ cười, đáp.

“Hút đi!” Tôi nói rồi nhét vào tay Biên Nhược Thủy một điếu thuốc.

Biên Nhược Thủy nhú mồm, rồi lí nhí nói: “Tớ không hút thuốc.”

“Không hút thì tập hút đi, ai cũng phải tập hút!”

Nói rồi nhét điếu thuốc vào miệng cậu, bật lửa giúp cậu châm thuốc, thu bật lửa lại, hạ lệnh: “Hít mạnh vào! Đừng có nói linh tinh.”

Những ngón tay dài mảnh của Biên Nhược Thủy cầm chặt lấy điếu thuốc, có cảm giác kỳ lạ nói không nên lời, con gái hút thuốc cũng chẳng phải chuyện mới mẻ, nhưng không hiểu sao nhìn Biên Nhược Thủy hút lại thấy kỳ lạ tới vậy.

“Khụ khụ...khụ khụ...” Chưa được một hơi, Biên Nhược Thủy đã bị sặc khói, ôm ngực ho khan một tràng dài, vừa ho, vừa xua tay nói: “Thực tớ không hút được, bỏ cái này được không?”

Tôi cầm lấy điếu thuốc trong tay cậu, đưa ngay lên miệng rít một hơi, rồi lại một hơi dài nữa. Biên Nhược Thủy ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt tôi, hạ giọng nói: “Đừng hút nữa được không? Cậu đã hút bao nhiêu rồi! Hút thuốc không tốt cho sức khỏe đâu...”

“Tâm trạng không tốt nên phải hút, không thì không biết làm gì cho hết ngày được, mấy ngày liền cậu không tới gặp, ngày nào tớ cũng thức cả đêm hút hai bao. Hóa ra cậu mấy lần thấy tớ mà không chịu gọi, chỉ đứng ở xa ngắm cảnh đẹp, đúng là có lòng thật!”

“Giờ cậu hút thuốc cũng là vì không vui sao? Là tớ làm cậu giận?” Biên Nhược Thủy vội vã hỏi dồn.

Tôi hừ một tiếng, nhìn cậu, nói: “Sao tớ phải tức giận, cậu cứ ra ngoài đường vớ đại một người qua đây, hỏi họ coi rốt cuộc là ai nên tức giận, là ai nên hút thuốc! Cậu cứ hiền lành không bao giờ chịu nổi giận lấy một lần, hai chúng ta quen nhau có gì thú vị đây hả? Không ghen tuông, không cãi vã, chuyện gì cũng không nói cho tớ hay, thấy tớ ôm người khác còn nói đẹp đôi, chẳng khác nào coi thường tình cảm của tớ, giờ tớ còn đang cầu mong cho cậu nổi giận đây này.”

Nói xong câu cuối, tôi lại bực mình, ném cái gạt tàn thuốc xuống dưới đất, tiếng động lớn khiến Biên Nhược Thủy giật mình hoảng sợ. Tôi không muốn phát hỏa, nhưng không thể kiểm soát được bản thân, tôi đã nén chuyện này trong lòng lâu lắm rồi, tôi không thể đem những thứ ấy nói hết ra, mà cũng chẳng thể nuốt trôi được. Tôi không hiểu sao quan hệ giữa hai đứa lại kỳ quặc tới vậy, cậu không tìm người khác, chỉ đối xử tốt với một mình tôi, tôi không ghen, nhưng lại vì cậu chẳng biết gì mà nổi giận.

Ngoại trừ đồ khôn, tôi thật không biết phải nói về bản thân mình ra sao nữa.

Bầu không khí mới mềm xuống đôi chút đã cứng lại chỉ vì một câu nói của cậu, dạo này cứ khi nào ở chung với cậu là tôi sẽ trở nên nóng tính như thế. Cứ như hoàn toàn đánh mất bản thân, người khác có cười nhạo bao nhiêu đều có thể mỉm cười, tới trước mặt cậu lại thành đứa nhỏ nhen xấu tính.

Biên Nhược Thủy im lặng, ngồi yên cạnh tôi không nhúc nhích, ngáy người ra nhìn chằm chằm vào gạt tàn trên mặt đất.

Tôi biết cậu sẽ có biểu cảm này, cho nên cũng chẳng cầu mong xa vời cậu sẽ có phản ứng gì, cuối cùng vẫn là tôi thỏa hiệp, tôi nhẫn nhịn, cho nên nói những lời ấy có ích gì chứ?

“Tớ đã từng giận, nhưng toàn giận sau lưng, trước mặt cậu tớ không dám giận.” Biên Nhược Thủy nói.

Tôi không đáp lời cậu, tính thu dọn qua rồi đi.

“Tớ rất sợ đi gặp cậu, tớ sợ nhìn hai người các cậu ở bên nhau, nhưng tớ không thể nhẫn nhịn được. Chiều hôm thấy cậu hôn cô ấy, cả đêm tớ không ngủ được, tớ giận tới mức nghĩ tới việc bỏ đi, nhưng tớ sợ đi rồi cậu

sẽ quên tởm. Tởm sợ mình giận dai sẽ khiến cậu thấy phiền, nên cứ nén giữ ở trong lòng, tởm chỉ có thể ở bên cạnh, làm cho cậu chút gì đó, cố gắng không gây phiền phức cho cậu...”

Tôi dừng lại, quay đầu thì thấy cậu đang cúi người nhặt gọt tàn thuốc, miệng lẩm bẩm như tự nói với chính mình. Cậu nghĩ rằng tôi phải đi, cũng chẳng ngần đầu lên.

“Tởm phải về nhà rồi, Tiểu Thủy, có chuyện này tởm muốn nói với cậu.”

Đây là lần đầu tiên tôi gọi cậu như thế, lúc Biên Nhược Thủy đứng dậy, trên mặt còn vương vẻ không thể tin được.

“Tởm nhất định sẽ cho cậu một gia đình, tin tởm, chúng ta không thể nào cứ yêu đương vụng trộm như thế này mãi được.” Tôi nói cho cậu nghe, cũng là tự nói với bản thân.

Biên Nhược Thủy cầm gọt tàn thuốc, giống như bị choáng váng, thật lâu sau mới gạt đầu, “Tởm tin...tởm...”

“Chúng ta phải cùng cố gắng.” Tôi vuốt ve gương mặt cậu, khe lau nước mắt còn đọng quanh viền mắt.

Biên Nhược Thủy gạt đầu, nín khóc nở nụ cười ngây ngô như đứa ngốc. Tôi không do dự nữa, quay người đi.

Có lẽ cậu sẽ từ từ hiểu được, Biên Nhược Thủy vốn không có bạn bè, không biết quan hệ xã hội, không hiểu được phải nhìn sắc mặt người khác mà nói đón ý. Tôi không thể nào yêu cầu cao quá, chỉ cần một chút khoan dung đã làm tôi thấy dễ chịu lắm rồi.

Nhớ lại những lời Biên Nhược Thủy vừa nói, trong lòng tôi nhói đau. Không biết mẹ tôi nghe được sẽ nghĩ sao, tôi hay nghĩ người như cậu chẳng thể tìm đâu ra người thứ hai, thế nên dù biết phải nỗ lực rất lớn, tôi vẫn muốn có cậu cạnh bên.

Tôi bắt taxi về nhà, cặp sách cũng không đem theo, nhưng không mang về cũng chẳng sao, có lẽ mẹ tôi đã sớm biết chuyện tôi nghỉ học rồi. Cho nên cũng chẳng cần phải quay về trường làm màu, trước khi về nhà tôi đã chuẩn bị trước tinh thần, không cần biết là đánh hay mắng, tôi sẽ chịu đựng hết, sau này cũng như thế. Lúc tôi còn phải dựa vào sự chu cấp của bố mẹ, tôi không có khả năng và tư cách chống lại họ, tất cả những gì tôi có thể làm là chịu đựng qua khoảng thời gian khó khăn này.

Không ngờ lúc về nhà lại thấy cả ba tôi đang sầm mặt lại, ông chỉ ngồi im lặng hút thuốc, tôi tới gần cũng không ngần đầu lên, khiến cả căn nhà thêm áp lực.

“Ba...” Tôi theo thói quen gọi một tiếng rồi vào trong phòng.

“Mày qua đây, ba có chuyện hỏi.”

Giọng ba tôi cứng lại, giọng điệu này tôi nghe đã quen, biết ngay đây chỉ là khúc dạo cho trận bùng nổ của ông. Không biết có phải mẹ đã nói chuyện tôi với Biên Nhược Thủy cho ông hay chưa, nếu thật sự là vậy, tôi nghĩ đêm nay mình không tránh khỏi kiếp đại nạn rồi. Tóc gáy tôi dựng đứng, nói không sợ thì đúng là không thể nào.

Tôi ngoan ngoãn đi qua, cúi đầu nhìn ba tôi đang ngồi trên sofa, tôi đang nghĩ tiếp theo là một đá hay một bạt tai đây? Nhưng một đá khả năng có vẻ lớn hơn, vì nếu ba muốn tát tôi thì phải đứng lên, mà giờ ba muốn chạm vào mặt tôi cũng là chuyện khá khó khăn.

Đương lúc tôi còn đang suy đoán thì bỗng nhiên ông giơ thứ gì đó ra trước mặt tôi, tôi sững sờ một hồi mới nhận ra là di động của mình.

Tôi lên thờ phào, hóa ra ông chỉ biết việc tôi trốn học, chắc chắn là đọc được tin nhắn thầy chủ nhiệm gửi cho tôi, thế nên ông mặt mày mới trầm trọng chờ tôi về như thế.

“Thầy chủ nhiệm gửi tin nhắn cho mày!” Ba tôi nói.

Tôi gạt đầu, ra vẻ hối lỗi nói: “Vâng, con không nên trốn học, nhưng con thực sự có việc, không tin thì ba cứ gọi điện cho thầy chủ nhiệm lớp con hỏi xem.”

Ông nghe tôi nói xong thì mặt mày đen lại, nhưng cũng không quát mắng. Tôi biết tâm trạng ông đang bị đè nén, nhưng hình như trước đây khi nghe tin tôi trốn học cũng đâu tức giận tới mức ấy, có lẽ hồi đó đã quen rồi, giờ thấy tôi vừa vào quỹ đạo đã trốn học khiến ông không thể tiếp thu được.

“Mày còn trốn học nữa?”

Nghe câu này xong, tôi choáng, nhìn ông nuốt nước bọt mấy lần rồi mới dám hỏi: “Thế ba muốn nói chuyện gì?”

“Tự xem đi!” Ba ném di động cho tôi.

Thiếu chút nữa là không bắt kịp, tôi vội vàng mở máy ra, vào mục tin nhắn tới. Cũng đâu có gì, toàn là tin nhắn do thầy chủ nhiệm lớp gửi tới, thầy rất thông minh, không nhắc gì tới việc giục tôi về trường, mà dùng từ ngữ rất uyển chuyển, có điều đọc lên nghe ra hơi tình cảm đôi chút.

“Chữ nghĩa bay lượn trước mắt tôi, tôi hít căng lồng ngực, quay người lại đã chẳng còn thấy bóng dáng em, còn tôi, chỉ biết ngây ngốc đứng chỗ này đợi em.”

Tôi bật cười, đúng là không thể nhịn được, tôi biết ba tôi nhất định không hiểu hai thầy trò tôi nói gì với nhau, chỉ ngồi ở nhà bực tức, chờ tôi giải thích.

“Mày còn cười? Thầy giáo không đứng đắn, mày còn học theo cái thói đó à, nếu không phải tao đọc được tin nhắn hắn ta gửi cho mày, tao còn không biết mày có quan hệ đó với hắn đấy. Ba nói cho mày biết, nếu sau này hắn còn trêu đùa mày cái kiểu này, mày phải tránh xa ra một chút, không thì chuyển trường đi.”

Tôi sững người, nhìn bộ dạng kích động của ông, thận trọng lên tiếng: “Ba, không nghiêm trọng như thế chứ?”

Cuối cùng ba tôi cũng bùng nổ, đứng bật dậy hét lên với tôi: “Không nghiêm trọng như thế là sao hả! Mày có biết trước đây thầy chủ nhiệm lớp mày như thế nào không? Nếu không phải thấy hắn ta dạy tốt, tao đã không để mày tới học ở lớp đó, sẽ không tận dụng quan hệ gì hết, căn bản là sẽ không để mày tiếp xúc với hắn.”

“Ba đã quen thầy chủ nhiệm lớp con trước đó rồi à?” Tôi càng nghe càng rối.

Ba tôi từ từ bình tĩnh lại, nhưng giọng nói vẫn nghe ra ông đang bực mình: “Không quen biết mà hắn ta lại chăm sóc mày như thế sao? Ba đã quen thầy chủ nhiệm lớp mày hơn hai mươi năm rồi, từ lúc mày chưa sinh ra đã quen nhau, hắn là người như thế nào tao còn không biết sao.”

“Sao hồi trước con khen thầy, ba còn giả vờ không quen biết?” Tôi lại hỏi.

Ba tôi biến sắc, không kiên nhẫn nói với tôi: “Tao không muốn nhắc tới hắn, mày phải nhớ kỹ, thầy giáo mày, mày có thể học hỏi kiến thức của hắn, nhưng tốt nhất là nên ít tiếp xúc với người ấy. Hắn ta không đơn giản như mày nghĩ đâu, sau này đừng nghĩ muốn làm gì thì làm, không để tâm chuyện gì, xã hội này rất phức tạp!”

Đương khi tôi còn ngạc nhiên, ba tôi đã giáo huấn cho một tràng, sau đó bỏ vào trong phòng ngủ. Trước khi đi còn hùng hổ giật lại di động của tôi, có lẽ còn phải xem từng tin nhắn một. Sớm biết chuyện như thế, tôi đã không giữ lại tin nhắn, xóa hết tin của Phó Tử Vân, cố ý giữ lại tin nhắn của thầy chủ nhiệm, tính để bố mẹ thấy quan hệ thầy trò giữa chúng tôi tốt tới mức nào, sao lại rơi vào tình cảnh này chứ?

Tôi tới trường từ rất sớm, thả cặp sách ra sân tập chạy bộ buổi sáng, chạy xong vẫn thấy trời còn quá sớm. Tôi vừa chạy vừa nghĩ nên nói chuyện ấy với Phó Tử Vân ra sao, dẫu sao nàng cũng đâu làm gì sai, tôi không thể cứ lẳng lặng mà chia tay được.

Bị ra một lý do để gạt nàng? Thế thì tới tôi cũng chẳng nói ra miệng được, dù quãng thời gian hai năm ấy tôi không yêu Phó Tử Vân, nhưng ít nhất, chúng tôi cũng tôn trọng đối phương, nàng đã cùng tôi vượt qua những ngày khó khăn nhất. Phó Tử Vân đối xử với tôi rất tốt, cả đời này tôi đều thiếu nợ nàng, tôi không muốn tới giờ phút cuối cùng còn bị ra một lý do để lừa dối nhau.

Nói thật với nàng? Nàng có thể hiểu được sao? Dù Phó Tử Vân có thông minh ra sao, hiểu ý người thế nào, cũng không thể đoán ra người tôi yêu là một đứa con trai! Huống hồ hai đứa đã quen nhau được những

hai năm, tôi không thể chịu được cảnh nàng với tôi trở mặt thành người xa lạ. Tôi vẫn mong chúng tôi trở thành bạn, cùng đi hết quãng đường cấp ba này.

Chạy xong, tôi cầm cặp đi qua sân tập, một mình tới khu lớp học. Đi qua bảng thông tin, tôi theo thói quen nhìn liếc qua, Phó Tử Vân vẫn vững vàng đứng ở vị trí thứ nhất, dù tôi có hao phí sức lực cả đời cũng không ngăn nổi bước chân nàng.

Có lẽ ngay từ lúc đầu, Phó Tử Vân đã là niềm kiêu hãnh của tôi, tôi có thể khen nàng không ngớt lời trước mặt người khác, có thể hưởng thụ những ánh mắt hâm mộ từ xung quanh, để nàng trở thành thứ tuyệt vời của mình. Nhưng tôi biết, người con gái ưu tú nhường này nhất định sẽ có những người xuất sắc hơn tôi chờ đợi, nghĩ như thế, trong lòng tôi cũng nhẹ nhõm đi đôi chút.

Nếu không có Biên Nhược Thủy, chắc chắn tôi sẽ hết lòng hết dạ yêu Phó Tử Vân, dù biết hai đứa không cùng một con đường.

Ấn sáng, tôi theo lệ thường tới lớp Phó Tử Vân tìm nàng, lúc đứng ở cửa lớp, bạn của nàng tới bắt chuyện rất nhiều.

Phó Tử Vân vừa ngáp vừa đi ra, tay cầm theo cặp lồng.

“Sao lại cầm theo cặp lồng thế? Không đi ăn à?” Tôi hỏi.

Phó Tử Vân khẽ dụi mắt, cười với tôi, “Không, còn ba tháng nữa là tốt nghiệp rồi, không ăn cơm trong căng-tin, sau này lúc nhớ lại cũng chẳng nhớ ra vị gì nữa.”

Tôi gật đầu, không tìm được mà thở dài, “Sắp tốt nghiệp tới nơi rồi nhỉ, anh còn chẳng có cảm giác gì hết!”

Phó Tử Vân đi cạnh tôi cười nói: “Mấy hôm trước anh không ở đây, trong trường còn tổ chức buổi tuyên thệ một trăm ngày chạy nước rút trước kỳ thi đại học ấy!”

Phó Tử Vân nói xong thì khẽ chọc vào tôi, mặt ra chiều oan ức lắm, tôi cúi đầu nhìn tay nàng, nhất thời hiểu ngay ra ý. Nhìn bàn tay nhỏ bé mình đã nắm lấy suốt hai năm, bỗng nhiên thấy do dự, tôi nghĩ bản thân giờ đây còn xứng được nắm lấy bàn tay ấy, để rồi lại khiến nó phải vấy bẩn.

“Hứ!” Phó Tử Vân nhướn mày lên, nắm lấy tay tôi ngay lập tức, kéo tôi đi về phía trước như chuyện hiển nhiên phải thế.

Tôi khẽ nắm lấy tay nàng, than thở: “Em tay yếu chân mềm, da thịt đầy đặn, cho dù hai đứa mình chẳng phải một cặp, được nắm lấy thế này đúng là tốt quá.”

Phó Tử Vân nói đùa theo mấy câu khiến tôi bật cười, rồi nói: “Trước đây anh đâu có nói thế, anh vẫn hay than em chẳng có da thịt gì, nắm không có cảm xúc, sao mới có hai ngày anh đã nói em đầy đặn hơn hả?”

Nhìn ánh mắt thắc mắc của Phó Tử Vân, tôi chậm rãi buông tay ra, chuẩn bị nói rõ mọi chuyện cho nàng nghe.

“Có phải dạo này anh nắm tay người khác rồi phải không? Nói!”

Phó Tử Vân trừng mắt nhìn tôi, nhưng tôi hiểu, nàng chẳng tức giận gì, chỉ đang làm nũng mà thôi. Mà giờ phút này tôi lại mong nàng thực sự nổi giận, thực sự phát hiện, nhìn nàng lúc này, tôi không mở miệng nổi.

“Phải...” Do dự một hồi lâu sau, tôi mới đáp lời.

Phó Tử Vân ban đầu chỉ muốn trêu tôi, nhưng rồi sắc mặt nàng từ từ thay đổi. Nàng đứng im nhìn tôi, vẻ mặt càng lúc càng căng cứng, tôi nhìn sự thay đổi của nàng, trong lòng dâng lên sự khó chịu không tên.

“Em biết dạo này anh đã không thể nhịn được nữa, đang đợi anh nói ấy, không sao, anh nói đi, chuyện gì em cũng có thể chịu được.”

Phó Tử Vân nở nụ cười với tôi, cho dù nàng có hiền lành hiểu ý tới cách mấy, lúc này cũng không thể nào giả bộ được dáng điệu không có chuyện gì nữa. Nhưng tôi biết, nàng đang cố nén lại tâm tình của bản thân, không muốn để tôi nhìn thấy.

“Chúng ta đổi chỗ khác đi!” Tôi đề nghị, “Chỗ này thực sự không thích hợp để nói mấy chuyện đó.”

Hai đứa tôi dừng lại trên đường tới căng-tin trường, xung quanh đều là người tới ăn.

Phó Tử Vân gật đầu, hít một hơi thật sâu, nói với tôi: “Vậy tới căng-tin đi, sau này lúc nhớ lại, em còn nhớ được chúng ta quen nhau ở trường, mà chia tay nhau cũng là ở trường.”

Tôi tính phản đối, nói sao nàng lại nói ra mấy thứ ngốc nghếch như thế, nhưng lời tới đầu môi rồi không tài nào thoát ra được, chỉ có thể yên lặng đi cạnh nàng. Bỗng nhiên cảm thấy không nắm tay nàng có chút lạ lẫm, tay trống trống, tôi nhớ tới lần đầu tiên nắm tay, trong lòng mình cũng có cảm giác như thế, chỉ vì không phải người nào đó.

Chúng tôi mua hai bát mì, ngồi ăn đối diện với nhau, tôi có cảm giác không nuốt trôi được, không biết nàng có thể không. Nhìn Phó Tử Vân lấy đũa từ từ cuốn mì lại, nhưng không hề đưa vào miệng, tôi hiểu, hai chúng tôi đều có một tâm trạng.

“Anh nói đi, đừng biến em thành nữ diễn viên trong bi kịch, từ đầu em đã biết rồi, biết trong lòng anh còn có người khác.”

Đôi đũa trong tay tôi ngừng lại, ngượng ngùng cười với nàng, im lặng thay cho câu trả lời. Tôi nhìn ánh mắt buồn bã của Phó Tử Vân, trong lòng như bị một tảng đá nặng đè xuống, quả nhiên, mình không thể làm ra vẻ thờ ơ được.

“Thực ra em rất tốt, là anh không có phúc, nếu mắt anh không tịt tới vậy thì cuộc sống đã tốt hơn hiện giờ nhiều lắm rồi.”

“Thế anh hối hận à? Hối còn kịp ấy.”

“Không kịp nữa, chuyện đã định hết rồi.”

Tôi nói thẳng thừng, tôi biết, có kéo dài thêm nữa thì cũng chẳng có lợi cho ai, dù là tôi hay nàng, chỉ bằng nói tất cả những chuyện cất giấu trong lòng ra hết một lần, rồi ra sao thì ra.

Thật kỳ lạ, lần này không thấy Phó Tử Vân khóc, ngoài vẻ cô đơn, tôi chẳng thể nhìn ra bất cứ biểu tình khác lạ nào khác trên mặt nàng, trong lòng thoáng yên đi nhiều.

“Em muốn biết cô ta như thế nào, từ lần đầu tiên gặp anh, em đã tò mò về người trong lòng anh. Em nói rồi, ham muốn chinh phục của em rất mạnh, em muốn thay thế vị trí của cô ta trong tim anh. Nhưng cho tới tận lúc này, em phải thừa nhận em thua, em muốn biết bản thân mình đã thua người như thế nào.”

Tôi cười gượng, nói với Phó Tử Vân: “Trong lòng anh, không có cô gái nào có thể hơn được em.”

“Cho là thế, nhưng dù em trong lòng anh có thế nào thì liên quan gì tới chuyện thích hay không thích chứ!” Phó Tử Vân kiên nhẫn nói tiếp.

Tôi buông đũa, không động tới một sợi mì trong bát, nhìn nàng cứng nhắc cho mì vào miệng, nói với nàng bằng giọng đùa vui: “Với chuyện này em chẳng tinh ý được như thường nhỉ.”

“Phải, giờ đầu óc em không hoạt động nổi.” Phó Tử Vân cũng hạ đũa xuống, nhìn tôi.

Tôi hít vào một hơi thật sâu, nghiêm túc nói với nàng: “Người anh thích, không đẹp như em, không thông minh như em...không hiểu anh như em, khi anh ở bên người ấy, tâm trạng thường không được tốt lắm...”

“Sao em nghe mấy câu đầu như đang châm biếm thế nhỉ?” Phó Tử Vân đứng dậy, ý bảo đi thôi.

“Nghe anh nói hết rồi hăng đi!” Tôi ngồi im, lên tiếng cản nàng lại, nói rành mạch từng từ, từng từ: “Người anh yêu, là con trai.”

37. Chương 37 - Chương 37

Khuôn mặt bình thản của Phó Tử Vân dần biến mất, cả tôi và nàng đều im bật, mắt to nhìn mắt nhỏ sững sờ, chẳng ai mở miệng lên tiếng.

Rồi sắc mặt Phó Tử Vân tái nhợt, nàng quay mạnh người bước đi, không nói lại lời nào.

Trong thoáng chốc, đầu óc tôi trống rỗng, chỉ còn lại biểu cảm ban nãy của Phó Tử Vân, không thể hiểu được gương mặt nàng thể hiện điều gì. Cũng đúng thôi, ai có thể chấp nhận nổi chứ? Giả như Biên Nhược Thủy không xuất hiện trong đời tôi, bản thân tôi sẽ có thái độ nào với loại tình yêu này? Chắc hẳn tôi sẽ coi khinh! Sẽ thấy ghê tởm... Thế cũng là lẽ thường, tôi hà cớ gì lại ôm ảo tưởng Phó Tử Vân chấp thuận?

Bên cạnh có người vỗ vai, tôi ngẩng đầu lên, là đàn anh trong đội bóng rổ. Anh ta thản nhiên hỏi: “Vợ cậu đâu rồi?”

Tôi chỉ chỉ cách đó không xa, quay qua hẳn mà cười ngụ ý, anh ta hiểu ngay, vẫy tay với mấy người bên cạnh, nhóm nam sinh kẻ vai nhau nói nói cười cười đi xa dần.

Tôi cũng không biết mình cười cái gì, một mình một bóng bước đi. Chẳng rõ cái đang làm tôi thấy áp lực là thái độ của người khác trước tình cảm của tôi và Biên Nhược Thủy, hay là do người đó là Phó Tử Vân...

Đến tiết số học, tôi bị thầy chủ nhiệm kêu đứng lên trả bài, câu hỏi rất khó, câu nào thầy đưa ra tôi cũng trả lời được, cả giờ học tôi ngồi nghe giảng hết sức chăm chú. Tan học chủ nhiệm lớp nói tôi lên văn phòng thầy, tôi cũng ngoan ngoãn đi theo.

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?” Thầy chủ nhiệm ngồi đối diện với tôi, nâng cao chân gác lên mép bàn làm việc, bày ra gương mặt lưu manh.

Nhìn bộ dáng thầy, tôi nhịn không được bật cười, dù thực tôi chẳng muốn cười tí nào, miệng vẫn không thèm nghe lời mà ngoác ra hai bên.

“Đừng có cười, nói ra em bị làm sao đi.”

“Em không sao cả, em mới nghiêm túc học một buổi thầy đã nói em bị làm sao, thầy có phải là giáo viên không đấy?”

“Em đâu phải loại người học hành nghiêm túc, đột nhiên hôm nay giở chứng nghiêm túc không làm cho thầy lo lắng được sao! Thầy hiện tại chỉ lo mỗi mình em.”

Tôi nhìn thầy, bỗng dưng nhớ lại lời cảnh cáo đêm qua của ba, thật sự là lúc ấy tôi cũng không để tâm lời ba lắm. Bây giờ suy xét một chút, nghĩ lại mới thấy, đúng là thầy chủ nhiệm hơi khác người.

Ban đầu chỉ có khi nhắn tin qua lại thầy mới có những biểu hiện không đúng đắn, sau này dần dà cả lúc cùng tôi nói chuyện cũng trở nên như thế. Nhưng dù sao lúc ở chỗ đông người, hay khi trước mặt các giáo viên khác, thầy vẫn mang vẻ nghiêm trang, nhưng đến giờ thì bất kể chỗ nào, bất kể đang có ai bên cạnh, thấy tôi là thầy lập tức hiện nguyên hình.

“Em đang nghĩ cái gì đó? Có chuyện gì thì nói ra, còn có ba tháng nữa là thi vào trường cao đẳng, em vẫn còn dư thì giờ với tinh lực (tinh thần và thể lực) à!”

“Không ạ...” Tôi cố tình lảng sang chuyện khác: “Khi này em tự nhiên nhớ đến một chuyện, đúng rồi, hôm qua thầy nhắn tin cho em bị ba em thấy được, di động của em ba tịch thu, sau này thầy đừng nhắn mấy linh tinh ấy nữa. Ba em lớn tuổi rồi, tim không tốt lắm đâu!”

Nghe xong lời tôi, chân thầy chủ nhiệm rút mạnh khỏi bàn, hạ cánh vụng vàng xuống đất, tiếp theo nhô cả người ra bổ nhào về phía tôi, làm tôi sợ tới mức lùi thẳng về phía sau.

“Ba em nói thế nào?”

Chưa bao giờ tôi thấy thầy chủ nhiệm nóng vội đến thế.

“Không nói gì, chỉ khuyên răn em về sau đừng tìm thầy bày trò đùa giỡn không đúng đắn như thế nữa.”

Thầy chủ nhiệm nghe xong lời tôi neho mắt lại, rồi bĩu môi, hừ lạnh một tiếng, nói: “Thôi đi, chắc là ông ấy cảnh cáo em không được tiếp xúc với thầy quá đà? Còn nhấn mạnh thêm, xã hội này hết sức phức tạp!”

Tôi ngẩn người, nhin không được hỏi: “Không phải là thầy nói chuyện với ba em rồi đấy chứ?”

Nghe xong thầy chủ nhiệm mặt đen lại, tôi quả thực chưa từng thấy thầy cũng có lúc thâm trầm như thế này, có phần nào đó giống ba tôi đêm qua.

“Ba em luôn nói thế với tôi, hơn hai mươi năm nay...” Thầy chủ nhiệm vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt cực kỳ cổ quái.

Tôi thấy khó hiểu, quay sang hỏi thầy: “Thầy với ba em quen biết lâu thế rồi, sao không ai nói em biết ngay từ đầu?”

Nét mặt thầy chủ nhiệm sững lại, một lúc lâu sau mới trả lời: “Là sợ em đoán già đoán non, cũng sẽ ảnh hưởng tới hình tượng đối xử bình đẳng với tất cả thầy học sinh của thầy.”

Nghe lời nói không biết liêm sỉ của chủ nhiệm lớp, tôi quả thực muốn lên cơn học máu mà chết, không thể không ngả mũ bái phục bản lĩnh kiêu cơ của thầy. Cả trường đều rõ ông thầy ngôi sao này thiên vị cỡ nào, thế mà thầy còn ở đây cho rằng mình thuộc tuýp người cực kỳ liêm chính.

Có điều, nếu thầy đã biết ba tôi đánh giá thầy như vậy, thầy vẫn quan tâm đến tôi, điều này hơi khó lý giải. Hơn nữa, tôi nhìn không ra thầy chủ nhiệm và ba tôi thời trẻ thế nào, bộ mặt ba tôi giờ ngập tràn tang thương của mấy bác già đã qua tứ tuần, toàn thân thầy giáo lại đồng loạt ánh lên vẻ nhàn nhã, chính trực. Xem ra hôn nhân đích thực là thứ công cụ hủy diệt tuổi xanh, có tấm gương sáng điển hình như thế ngay trước mắt, ý đồ không kết hôn của tôi càng thêm bất khả xâm phạm.

Mặc cho thầy chủ nhiệm như thường lệ làm ra vẻ cần nhần liên miên, tôi nghe chẳng vào câu nào, chỉ nhớ rõ cuối cùng thầy nhìn tôi hỏi: “Em chia tay Phó Tử Văn rồi à?”

Tôi gật gật đầu, biểu tình bất đắc dĩ. Thầy chủ nhiệm vung tay về phía tôi nói: “Không sao, sớm chia tay sớm giải thoát, đừng trì hoãn người ta!”

Nghe lời thầy, tôi quả thực suýt đem mọi chuyện kể sạch ra. Tại vì tôi cảm thấy lời thầy nói lần nào đều đúng như ý nghĩ của tôi. Tôi thực sự cần một người để có thể bộc bạch hết, hoặc một người nói với tôi nên làm như thế nào, không phải tôi không có ý chí kiên định, tôi chỉ muốn tìm một người không quan tâm hết thảy đến trấn an tôi, dẫn đường chỉ lối cho tôi.

Chắc chắn là tôi không dám mạo hiểm như vậy lần nữa, Phó Tử Văn chính là một ví dụ điển hình, nàng đã không chấp nhận, những người khác càng không có hy vọng.

Lúc trở lại lớp học, bạn bàn trước đưa tôi một lá thư, nét chữ là của Phó Tử Văn. Tôi sững sốt, không tin nổi mà nhận lấy phong thư, mở ra, từ bên trong tản ra thoang thoảng mùi giấy viết thư thơm mát.

Thư rất dày, ước chừng khoảng năm tờ, tôi lúc đầu đọc khá vội vàng. Phó Tử Văn chưa từng nói những lời khó nghe với tôi, nhưng đây là chữ viết trên giấy, điều gì cũng có thể viết được, nếu thực là thế, tôi không định hình nổi đọc xong mình sẽ có cảm giác gì.

Đọc qua một vài câu tâm tình tôi dụ đi nhiều, mỗi trang giấy đều viết về những chuyện vụn vặt, đều là những kỉ niệm tôi và nàng đã cùng nhau trải qua, có kỉ niệm tôi đã quên, có kỉ niệm tôi vẫn nhớ rất rõ, trong đó có cả những cảm nhận của nàng.

Những rung động nhỏ nhất, rõ ràng những lời nói vô cùng ầm áp lại làm tôi càng đọc càng thấy trong lòng đau nhói, tôi hiểu ra mình là một thằng tệ hại cỡ nào.

Trang đầu tiên, tôi nghiêm túc đọc từng câu, tôi nghĩ đây là tôn trọng cuối cùng của tôi với nàng. Nhưng tôi không hiểu rõ ý nàng, cho đến khi đọc đoạn cuối, tôi choáng váng, như bị một đòn giáng xuống địa ngục.

“Em chỉ xin anh đi hết cùng em con đường ba năm trung học, đừng nên nói gì cả, điều gì em cũng chưa từng nghe thấy. Em muốn anh nắm tay em như ngày xưa, đối xử tốt với em, anh đã giả vờ hai năm, thì đâu cần phải bận lòng hai tháng cuối. Xin đừng để em phải chấp nhận khoảng trống này, đó là điều duy nhất em hằng mong mỏi, xin anh cho phép em được làm theo ý mình một lần, nếu anh nhất định muốn bỏ

rơi em, ngày thi vào trường cao đẳng, em cũng sẽ bỏ rơi chính mình.”

38. Chương 38 - Chương 38

Buông bức thư xuống, đầu óc tôi rối bời, tôi không hiểu nàng đe dọa tôi thế này là thật hay đùa, là nàng thật sự muốn vậy hay chỉ là do nhất thời xúc động. Tôi đến giờ chỉ vờ vờ biết nàng là người biết nghĩ, khéo hiểu lòng người, hoàn hảo không có một chút thiếu sót, nhưng ngay cả gia đình nàng, ngoại trừ khi cùng nhau đi học, cuộc sống bên ngoài của nàng, tôi hoàn toàn không biết gì cả.

Nếu thật sự không thi vào trường cao đẳng, nàng sẽ cắt đứt tương lai của chính mình, thậm chí là chẳng còn con đường nào để đi? Phó Tử Vân có tên trong danh sách được cử đi học ở đại học Bắc Kinh, nhưng không phải là nàng có thể bỏ thi cao đẳng, trực tiếp vào trường đại học mình thích. Nếu nàng không thi vào trường cao đẳng, không đứng ở vị trí cao nhất, nàng cũng sẽ không còn ở lại trường này mà tiếp tục thức khuya dậy sớm như chúng tôi nữa.

Vì vậy, tôi rất cuộc không thể để mình phạm tội ấy, nếu nàng không tài giỏi như thế, tôi cũng sẽ chẳng quan tâm nàng đem tương lai của chính mình ra đặt cược hay không, nếu nàng không đối xử tốt với tôi như thế, giúp đỡ tôi như thế, tôi cũng sẽ không do dự đến vậy mà lập tức chia tay nàng.

Suy nghĩ suốt cả tiết học, tôi quyết định sẽ nói rõ ràng với nàng, tháo gỡ mọi khúc mắc, tôi tin nàng không phải là đứa con nít để tâm vào những chuyện nhỏ nhặt. Dù cùng nàng tiếp tục quan hệ hai tháng nữa không phải là việc gì khó khăn, Biên Nhược Thủy cũng sẽ không so đo với tôi, nhưng tôi không thể để người mình yêu phải chứng kiến cảnh bản thân đi nắm tay một người khác.

Tất cả lỗi lầm đều do tôi gây ra, nếu tôi không giải quyết được, tôi sẵn sàng nhận về mình mọi hậu quả, nhưng tôi không muốn làm Biên Nhược Thủy đau lòng. Bởi cậu không sai, cậu không nên cứ mãi nấp nơi bên ngoài hành lang đó mà lén nhìn tôi.

Vừa mới quyết định, bên ngoài thỉnh thoảng nổi trận hỗn loạn, tiếng bước chân, tiếng người nói ồn ào làm hàng hiên quanh năm yên tĩnh trở nên khác thường. Trong lớp, mấy học sinh cũng ngồi không yên, có người còn rướn cổ ra bên ngoài xem, không rõ là xảy ra chuyện gì.

Tôi đứng thẳng dậy đi ra ngoài, hành lang đã chẳng còn lấy một bóng, tôi nhìn qua cửa sổ, thấy đám đông tụ lại một chỗ, chắc chắn đã có vụ gì đấy. Tôi căng thẳng, đi ra ngoài theo.

Xe cấp cứu đỗ cạnh đấy, bên trong có bác sĩ, hộ sĩ, có cả cảnh sát, người xung quanh thì thảo bàn tán, ầm ĩ cả hiện trường. Nghe mấy người kia nói qua nói lại, tôi cũng hiểu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Có một nữ sinh từ tầng 7 nhảy xuống, sống hay chết chưa biết, đúng mười phút trước sự việc, còn có người tận mắt thấy cô ấy rơi từ mái nhà xuống.

Đầu óc tôi trống rỗng, trong đầu chỉ có tầng 7, tầng 7, tầng 7 có mỗi hai phòng học, là lớp chuyên văn, Phó Tử Vân học ở tầng 7. Nghĩ đến đó, toàn thân tôi ớn lạnh, có rất nhiều nữ sinh, có thể là bất cứ ai, nhưng dù xác suất có là 0,1 phần trăm cũng đủ làm tôi rùng mình.

Nhờ dáng người cao ráo, tôi không cần chen vào mà vẫn thấy được tình cảnh bên trong, tôi quét mắt qua một lượt, rất nhiều bạn cùng lớp với Phó Tử Vân. Tôi đang tìm Phó Tử Vân, nếu lúc này nàng đứng trong đám người, chứng tỏ nàng không có chuyện gì, nhưng từng bước từng bước lại gần, tôi mãi chưa thấy bóng dáng quen thuộc kia đâu.

Cảnh sát bắt đầu giải tán đám người, tôi đứng tại chỗ ngẩn nhìn xung quanh, lúc sau đám đông tản ra, tình hình ở giữa nhìn không xót gì, hai bác sĩ, hai cảnh sát, có cả phóng viên, nhân viên chụp ảnh. Chắc hẳn, cô gái kia chết rồi.

Tôi đoán mình là người duy nhất không cố vọt lên phía trước để xem người chết, máu tươi đầy mặt đất, thậm chí còn có một vài mảnh nhỏ rơi xuống, không biết là từ bộ phận nào của thân thể cô gái. Tôi liếc

mạng cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt đã trưởng đi kia, cho đến khi cảnh sát túm cổ lôi ra, tôi mới hoàn hồn, không phải là Phó Tử Vân, may là không phải.

Tôi bị cảnh sát mắng vài câu, bản thân lại còn sinh ra thích chí, rồi chú cảnh sát đi làm chính sự, không rảnh đi tiếp chuyện tôi. Khấp ngồ ngách bên trong tôi dần bình ổn lại, đúng lúc phát hiện ra có người ngồi đây.

Phó Tử Vân ngẩng đầu nhìn tôi, vô cùng bình thản nói: “Anh ở đây sao?”

Tôi gật gật đầu, hai người như là chưa từng có chuyện gì xảy ra mà cùng ngồi một chỗ, chỉ có điều không nắm tay nhau. Tôi thấy nàng có chút yên lặng, liền thuận miệng hỏi: “Bạn nữ kia cùng lớp với em à?”

Phó Tử Vân gật gật đầu, không nói gì nữa.

“Vì sao thế? Dại dột như vậy.” Sau khi khẳng định cô gái đó không phải Phó Tử Vân, tôi can đảm hỏi thăm một chút.

Phó Tử Vân lắc đầu, ý nói chính mình không biết. Tôi bỗng nhiên cảm thấy nàng hơi lặng im khác thường, cũng vì nàng thường ngày luôn nhanh nhẹn, vui vẻ, khiến cho không khí tĩnh lặng này có vẻ đáng sợ. Tôi quơ quơ tay trước mắt nàng, làm bộ trêu chọc nói:

“Em đừng vì xem bạn ấy sung sướng như thế, chính mình lại đi noi gương theo. Hơn nữa anh cũng chưa nói em biết câu trả lời, em đừng có mà vội nghĩ quẩn.”

“Anh sẽ cho em câu trả lời để thuyết phục em nghĩ thoáng ra sao?” Phó Tử Vân như thể đang nói với chính mình.

Tôi suy nghĩ một lúc, nói với nàng: “Anh không biết câu trả lời của anh có thể thuyết phục em nghĩ thoáng ra hay không, dù gì anh cũng sẽ cố gắng để em suy nghĩ thông suốt. Phó Tử Vân, anh muốn nói cho em biết, em đối với anh, thật sự vô cùng quan trọng. Trước kia không có cảm giác mạnh mẽ như vậy, vừa rồi mới chợt nhận ra.”

Phó Tử Vân cười, kéo tay tôi, dùng tay mình vỗ vỗ một cái, giống như lúc trước thường nô đùa, nàng nói: “Em nghĩ thông rồi, dùng câu nói sau cùng là đủ, thật sự, em không ép buộc gì cả.”

Nói xong, Phó Tử Vân nhanh chóng thu lại dáng vẻ tươi cười, đứng lên định rời đi.

Tôi giữ chặt lấy nàng, nói vội vã: “Em nói dối anh, đúng không? Em thực sự không muốn hiểu ra, điều em mong muốn không phải như thế!”

Phó Tử Vân cười gượng một tiếng, kiểu cười này tôi chưa từng nhìn thấy trên khuôn mặt nàng, tôi đọc được ở đó niềm tuyệt vọng. Loại biểu cảm này làm tôi lo lắng, một giờ trước tôi còn không hiểu trong lòng Phó Tử Vân thực sự vướng mắc điều gì, nhưng một giờ sau, khi nhìn bạn nữ đang nằm trên mặt đất kia, tôi đột ngột ý thức được, sinh mệnh, có đôi khi chỉ là một xung động nhất thời.

“Mặc kệ ra làm sao, em nhớ cho kỹ, anh đứng ở đây, em muốn làm gì thì cứ nhắm anh mà xử, ngàn vạn lần đừng tự làm khổ mình.”

Nghe những lời ấy, Phó Tử Vân hồ hững đưa mắt nhìn tôi, khuôn mặt không mang chút biểu cảm, hỏi đáp: “Em không vì anh mà nghĩ quẩn, nếu là vì anh, em sẽ không đột nhiên mà thông suốt ra được.”

“Thế thì vì điều gì?” Tôi lại hỏi.

Phó Tử Vân ngăn người nhìn người bạn gái nhảy lầu cách đó không xa, rồi nàng khẽ cười hai tiếng, chỉ về cô ấy mà nói với tôi: “Anh đi cảm ơn bạn ấy đi!”

Khi tôi quay qua, nữ sinh kia đã được phủ chắn lên, xung quanh có rất nhiều tấm ngăn, đem nơi đó cách ly. Lúc tôi quay đầu lại, biểu tình trên mặt Phó Tử Vân đã khôi phục về thường thấy, còn giục tôi nhanh chạy trở về lớp học. Tôi vẫn không yên lòng, đứng im nhìn Phó Tử Vân.

“Em không muốn anh cũng nhảy lầu mới cảm thấy bình thường phải không?”

Nói với Phó Tử Vân câu này tôi thấy hổ thẹn, có lẽ là tôi đã suy nghĩ quá nhiều, cô gái kia là bạn học của nàng, nàng tận mắt chứng kiến bạn học mình đột ngột qua đời, xúc động cũng là rất bình thường.

Nếu nàng đã không hề so đo với quan hệ của tôi, bản thân cũng sẽ không nhắc lại mà dằn vặt, có lẽ đây là kết cuộc tốt nhất, tôi và nàng có lẽ sẽ không còn thân thiết nữa, nhưng cũng không trở thành hai người xa lạ. Mai sau hồi tưởng lại những ngày tháng này, cũng sẽ không mang quá nhiều nuối tiếc.

39. Chương 39 - Chương 39

Sau đó thầy chủ nhiệm tìm tôi, kể lại toàn bộ sự việc bạn gái kia nhảy lầu. Tôi mới biết chuyện đó có liên quan đến Phó Tử Vân, cô bạn kia trời sinh tính tình hướng nội, hiếm khi giao tiếp với người khác, nhưng thành tích rất tốt, có lẽ là ngoài Phó Tử Vân, thành tích của bạn ấy ở lớp vẫn cũng xem đứng đầu lớp.

Nhưng vì nội tâm mang áp lực quá lớn, bạn ấy coi học tập như tính mạng, mỗi ngày ngoài ăn ngủ, mọi thời giờ khác đều dành cho việc học. Nhưng bạn này chưa bao giờ vượt được Phó Tử Vân, có lẽ là vì nhất quyết không chịu thua kém, bạn ấy một mực đẩy tinh thần căng thẳng quá sức, liên tục tạo áp lực, dọa nạt Phó Tử Vân. Hai ngày trước kỳ thi thử, điểm số của bạn ấy thấp nhất trong lịch sử, cuối cùng tâm lý không thể chấp nhận, quyết định hủy hoại bản thân mình.

Nghe nói trước khi tự sát, bạn đó để lại cho Phó Tử Vân một tờ giấy, kẹp ở trong sách của Phó Tử Vân. Nhưng Phó Tử Vân phát hiện muộn một bước, chẳng thể ngăn bi kịch xảy ra.

Nghe thầy chủ nhiệm kể xong, tôi mới hiểu vì sao Phó Tử Vân đột ngột thẳng thắn như thế, lại đột ngột trở nên lạnh nhạt. Hóa ra trải qua chuyện này, lòng nàng tổn thương lớn đến vậy.

Thấy tôi xoay người bước đi, thầy chủ nhiệm giữ áo tôi, tôi có chút khó hiểu quay đầu lại, hỏi thầy: “Còn việc gì ạ?”

Thầy chủ nhiệm nhìn tôi muốn nói rồi lại thôi, ho khan hai tiếng, nói: “Thực ra cũng không có chuyện gì, em muốn đi an ủi Phó Tử Vân?”

Tôi gật gật đầu, đồng thời dùng ánh mắt ý bảo thầy không có việc gì thì buông tay được rồi. Rốt cuộc thầy vẫn không buông, tiếp tục nhìn tôi nói quả quyết: “Em nên tìm Phó Tử Vân tận tình nói chuyện, có lẽ chỉ có lời em là em ấy còn nghe lọt được.”

“Em biết rồi, em đi trước đây.”

Nói hết câu tôi đang muốn đi, kết quả lại bị thầy giật trở lại, tôi không khỏi thấy phiền, quát lên với thầy: “Thầy có chuyện gì thì nói, lớn tuổi thế rồi, còn nói chuyện không thoái mái như vậy?”

Thầy chủ nhiệm nghe thấy lập tức dừng râu tròng mắt, một mặt muốn chỉnh đốn lại thái độ của tôi. Có lẽ phát hiện tôi vốn dĩ đã chẳng sợ, hoặc là căn bản cũng không có tâm tình ấy, thầy cười mỉa hai tiếng, nói với tôi: “Gần đây có thể thầy phải đi hỏi thăm các gia đình, em kêu ba em liệu mà chuẩn bị đi.”

“À.....” Tôi thấy cũng đâu phải việc gì to tát, bèn hết sức dễ dàng đồng ý.

Lần này nhìn thầy quả thật chẳng còn việc gì nữa, tôi mới định bụng chuẩn đi thật nhanh. Ấy thế mà lúc ra tới cửa, thầy chủ nhiệm còn bồi thêm một câu.

“Em với cha mẹ gần đây có xích mích gì không? Tôi tiện thể giúp em khuyên giải luôn cho.”

Tôi sững người, rồi xua xua tay, nói: “Không có, tình cảm gia đình em tốt lắm!” Tôi chẳng trông mong gì chuyện thầy giúp tôi thuyết phục mẹ, thứ nhất vì không muốn cho thầy biết bí mật của tôi, thứ hai là cũng không nghĩ trong tình cảnh này sẽ có người giúp tôi nói chuyện.

Liên một mạch mấy ngày, tôi ở bên Phó Tử Vân suốt, trước kia đều là nàng đến tìm tôi, từ sau khi tôi nói chia tay với nàng, biến thành tôi chủ động tìm nàng. Tuy tôi không nói câu nào, nhưng cảm thấy lúc này bản thân nên ở bên nàng, dù nàng vẫn luôn nói không có việc gì, nhưng tôi vẫn chẳng yên lòng được. Nàng đã giúp đỡ tôi vào lúc tôi khó khăn nhất, nay nàng có chuyện, tôi về tình về lý đều nên ở bên cạnh nàng.

Từ sau ngày vội vã gặp Biên Nhược Thủy, chúng tôi có khi đến một tuần rồi chưa nhìn thấy nhau. Hơn nữa, cậu vẫn bắt vô âm tín, có đôi khi mẹ thấy tôi ngơ ngẩn, sẽ thật nhân từ mà nói cho biết một ít tình hình của cậu ấy, lần nào cũng là không tệ lắm, những thứ khác, tôi không hỏi mẹ cũng không nói.

Cuộc sống của tôi hỗn loạn trong hai mớ bòng bong to đùng, một mặt làm bạn tốt tận tâm tận lực đi an ủi Phó Tử Vân, dù là chính mình đã bị ép tới thở không nổi. Mặt khác, tôi cùng Biên Nhược Thủy như bị cách ly, ngoại trừ đi tìm cậu, tôi chẳng còn cách nào nhìn thấy cậu.

Thỉnh thoảng vào lúc đang an ủi Phó Tử Vân, tôi cũng len quét mắt một vòng rào chắn lẫn cửa trường, nhưng chưa lần nào thấy bóng hình Biên Nhược Thủy.

Phó Tử Vân vẫn không khác gì ngày trước, rất sợ không có ai ở bên mình. Đôi lần tôi tính thừa dịp tiết tự học buổi chiều hay trước bữa tối mười phút gọi xe đi tìm Biên Nhược Thủy, nhưng nghĩ tới cảnh nằng không thấy người đến lại lo lắng, tôi không thể ích kỷ bỏ mặc nằng mà đi tìm người mình muốn như thế.

Có lẽ qua được những ngày này thì tốt rồi, chờ thời gian làm dịu đi thương tổn, chúng tôi cũng tự nhiên mà buông tay. Nhiều nhất là hai tháng, mọi việc trôi qua, tôi sẽ hết lòng bù đắp cho Biên Nhược Thủy.

Chiều thứ tư, Phó Tử Vân không đi học, mượn di động bạn cùng lớp gọi đến, cô giúp việc nghe điện thoại, nói nhà nằng có chút việc, rồi vội vàng cúp máy luôn. Tôi không biết nhà nằng ở đâu, lại không thể làm phiền, trước tiên đành ngồi chờ.

Coi như là cho tôi cơ hội thở một hơi, tiết tự học tôi trực tiếp xin phép thầy chủ nhiệm, bắt taxi đến thẳng chỗ Biên Nhược Thủy. Quãng đường dài nửa giờ, với tôi cứ như cực hình, tôi không ngừng giục lái xe nhanh hơn một chút, bác tài đen mặt, chỉ thiếu mỗi không quãng rằm tôi từ trên xe xuống.

Tới một đoạn rẽ tôi kêu dừng xe, đường đầy dễ tắc, không bằng tự chạy cho xong. Tôi xuống xe lập tức chạy đến chỗ kia, mặt biểu cảm như thể nhà gặp hỏa hoạn, chẳng khác nào còn người bị kẹt bên trong. Có điều tôi sốt ruột là bởi quá hưng phấn.

Cửa khóa chặt, ấn chuông lẫn gõ cửa, cũng chẳng thấy ai ra mở. Qua một lúc lâu tôi không thể không thừa nhận, Biên Nhược Thủy không có nhà. Chắc là cậu ấy đi học, bây giờ vẫn chưa đến giờ tan học; có thể cậu đi ăn, hoặc có việc phải ra ngoài, cho dù cậu đi làm, miễn là cậu trở về là được, tôi chờ đến lúc nào cũng được...

Từ lúc hùng dũng đến khi trời tối mịt, qua hết thấy giờ tan học, qua cơ hồ tất cả giờ tan sở, cậu vẫn chưa về. Tôi ngồi ở cửa cầu thang hút hết điếu này đến điếu khác, tự nhiên muốn đánh cho chính mình một trận, tại sao nhiều ngày như thế rồi cũng chẳng đến gặp cậu lần nào? Bây giờ ngồi đây ngay cả cậu đi làm việc gì cũng chẳng biết, thậm chí đến việc cậu còn ở đây hay không cũng chẳng biết nốt.

"Dù thế nào cũng đừng bỏ đi, là tớ sai rồi..." Tôi thì thào, ngồi trên bậc thang lạnh như băng đợi tiếng bước chân.

Cầu thang này vốn không có người ở, hơn nữa đa số đã trở về rồi, nếu có tiếng động, chắc chắn là Biên Nhược Thủy. Tôi đứng dậy đến chỗ cửa cầu thang, đứng đó chờ Biên Nhược Thủy.

Khoảng mười giờ hơn, tôi nghe thấy có tiếng còi ô tô, dù biết khả năng Biên Nhược Thủy gọi taxi về không lớn, tôi cũng thử ngó ra nhìn. Lúc đầu tôi còn lo mẹ nhờ ba tới đón tôi, đến lúc thấy đèn xe, nhận ra không phải, là một chiếc xe bình thường có rèm che, không tiến vào chỗ gara, đi thẳng lại chỗ cầu thang này, chắc chắn là chở người.

Tôi phũ phũ đất trên áo quần, đứng dậy, đèn xe chiếu vào mắt không mở ra được, đến khi mở mắt ra, tôi ngược lại mong mình đừng có mở.

Một tay chùng hơn hai mươi tuổi từ trong xe bước ra, dáng người không thấy rõ, nhìn cách ăn mặc cũng không giống người có tiền, hần ôm Biên Nhược Thủy đi về phía tôi, cậu trai đang được hần ôm kia, tôi chẳng suy nghĩ, nhưng chắc chắn đây là Biên Nhược Thủy.

Đầu óc tôi vỡ òa, cảm giác máu toàn thân chảy lộn ngược hết lên. Biên Nhược Thủy vừa nhìn đến tôi thì sắc mặt tái nhợt, nhưng cũng không đẩy người bên cạnh ra. Tên kia quét mắt liếc tôi một cái, cánh tay đặt ở thắt lưng Biên Nhược Thủy cũng không buông lỏng, còn định ôm cậu lên lầu.

Tôi nghe thấy tiếng Biên Nhược Thủy từ chối, nhưng đã quá muộn, tôi từ đằng sau tiến lại giữ chặt tay kia, túm cổ áo, dưới chân dùng chút lực, dồn sức xô hắn ngã ngửa trên mặt đất. Hắn ban đầu không phòng bị tí nào, về sau mới phản kháng, nhưng tôi gần như lên cơn phát điên, đập lia lịa vào người hắn. Hắn tóm lấy chân tôi định kéo tôi trượt chân, tôi lại quỳ trên bụng hắn, nhằm thẳng mặt hắn mà đấm liên tiếp không biết bao nhiêu cái, cho đến khi tôi cảm thấy Biên Nhược Thủy kéo mình ra, liều mạng can ngăn tôi.

Tôi không điếc, dù có mất trí, tôi cũng có thể nghe rõ lời Biên Nhược Thủy nói, đều là nói với cái tên đang nằm đất kia. Chưa hết, hành động lôi tôi ra của Biên Nhược Thủy, là dùng hết toàn bộ sức lực, thậm chí cảm giác như cậu sẽ nhằm tôi mà đánh.

Tay Biên Nhược Thủy không khỏe như tên nằm dưới đất kia, với tôi lại rất có tác dụng, cậu kéo tôi vài cái, tôi liền đánh chẳng nổi nữa.

40. Chương 40 - Chương 40

Tôi buông ra một cái, Biên Nhược Thủy chẳng thèm liếc qua tôi, vội ngồi xổm xuống, nâng cái tên bị đánh kia lên, mặt đầy áy náy. Tên kia nuốt không trôi cục tức này, mở miệng mắng to vào mặt tôi, cũng muốn lao vào đánh tiếp, Biên Nhược Thủy giữ hắn lại, lớn tiếng nói với hắn cái gì đó tôi nghe không rõ, tôi chỉ nghe thấy tên kia chửi tôi là đồ thần kinh.

Lửa trong tôi cũng tiêu tan, tức giận trong lòng biến mất, chỉ còn tâm trí lạnh lẽo. Tôi không tin cậu mới đến đây ít ngày, mà đã tìm được anh em tốt như thế, tốt đến mức muốn đưa cậu về nhà, tốt đến mức có thể ôm cậu. Vì sao trước đây tôi chưa từng thấy hắn, cố tình ở giữa lúc hai chúng tôi đang áp lực dồn nén mà xuất hiện.

Cậu cũng cô đơn sao? Cũng sẽ nhân lúc không có tớ ở bên mà đi kiếm người khác đến giải sầu sao? Phải rồi, tớ quên mất cậu cũng là con trai, cũng có đủ nhu cầu tâm sinh lý bình thường.

Tôi cười lạnh vài tiếng quay đầu đi về, không phải tôi không muốn nghe cậu ấy giải thích, tôi chỉ hận cậu không thể lại đây mà nói tôi nghe tất cả chỉ là hiểu lầm. Thế nhưng cậu không nên ngay trước mắt tôi mà diu tên kia lên lâu, thờ ơ mặc tôi bùng nổ giận dữ, bỏ tôi một mình ở lại phía dưới này.

Đúng lúc đó, cửa xe ba tôi từ từ mở ra, đứng cách cái cửa ra vào tôi đứng không xa, không ngừng ần còi, ý bảo tôi nhanh nhanh mà qua đây.

Chân của tôi cứ như đeo thêm chì nặng chịch, thế nào lại có cảm giác nâng lên không nổi, tôi nhớ rõ ràng vừa rồi chân không bị thương, chẳng lẽ vì đập tên kia mà làm mình bị thương luôn rồi? Thế là huề, sao lại có người khổ như tôi không biết? =))))))

Lên xe, ba không nói câu nào, lái xe ra ngoài, đợi đến khi tới đường lớn, ba mới mở miệng nói chuyện với tôi.

“Mẹ mày nói mày đánh rơi đồ ở nhà bạn học, kêu tao đến đón mày, thế rơi cái gì? Có tìm thấy không?”

Tôi ngơ ngẩn nhìn dãy nhà tầng và hàng cây chạy vụt qua ngoài kia, trả lời: “Không ạ, mất rồi, không tìm thấy nữa.”

Ba hắng giọng một cái, không nói gì thêm, tôi tựa vào cửa kính xe ngắm gương mặt nhìn nghiêng của ba, thấy lòng gợn lên đau xót. Không phải tôi hối hận về hành động của mình, chỉ là tôi nghĩ nếu có một ngày, ba biết tôi từng đến nơi này là để tìm người yêu cũng là nam giới của mình, liệu ông có hối hận vì lúc tan sở bỏ đi thời giờ nghỉ ngơi mà đến đón tôi. Nếu trên đường tôi nói thật với ba thì thế nào nhỉ? Ba có ném thẳng tôi xuống xe không?

Tôi nhắm mắt lại, chưa bao giờ mệt mỏi hơn thế, vài ngày trước sống đâu khác gì, nhưng cũng chẳng thấy lao lực quá độ như bây giờ. Có lẽ tôi dần không chịu đựng nổi, nói không chừng ngày nào đó tôi nghĩ thông suốt, không hề yêu cầu cao thế này, như vậy tôi hoàn toàn được giải thoát rồi.

Ngoài trời chợt đổ mưa, chưa đầy một phút mặt đất đã ướt cả, những hạt mưa vỗ trên cửa kính xe tiếng vang thật lớn. Tiếng mưa rơi này nghe bên tai không phải là lời thương cảm, mà là buồn đau nặng nề, quả thực vô cùng hòa hợp với tâm tình của tôi.

“Lâu lắm rồi không mưa lớn thế này, oi bức mấy ngày, cuối cùng cũng hạ nhiệt bớt.” Ba tôi than thở bên cạnh.

Tôi ha ha cười hai tiếng, cười cực kỳ bất đắc dĩ, ba thấy tôi hơi lạ, mở miệng hỏi thăm, nghĩ tôi vì không tìm thấy đồ mà buồn bực! Tôi hồi đáp qua loa vài câu, giọng điệu rất bình thường, không có gì đổi khác, ngay đến tôi cũng chẳng ngờ bản thân bình tĩnh đến thế.

Về đến nhà mẹ gọi tôi vào trong phòng, nói rất nhiều điều, tôi nghe theo hết, có điều mí mắt cứ díp lại. Mẹ thấy biểu tình không tập trung của tôi, bảo tôi về phòng đi ngủ, trước khi đi còn dặn dò tôi bây giờ phải đặt nhiệm vụ học tập lên hàng đầu, mọi việc khác đặt sang một bên.

Một đêm không mộng寐, tôi ngủ rất sâu, sáng hôm sau dậy cũng muộn, bên ngoài vẫn tiếp tục mưa, nhưng mưa nhỏ đi nhiều. Lúc ra cửa tôi thấy tài xế ngã vào tay lái, chắc đang ngủ.

Tôi gõ gõ cửa sổ xe, hấn mới mở choàng mắt, giúp tôi mở khóa cửa, tôi ngồi vào nói vài câu khách khí. Lái xe còn rất ngạc nhiên, khen tôi hôm nay tinh thần tốt, tôi ha ha cười tỏ vẻ đáp lại.

Trở lại trường cũng thế, tôi vẫn như mọi ngày, có điều tích cực hơn một chút, cười nhiều hơn, đám bạn trong đội bóng rổ còn hỏi thăm sao hôm nay tâm tình tốt thế. Thầy chủ nhiệm cũng chưa nhìn ra tôi có gì khác thường.

Vốn tôi cũng chẳng thấy nội tâm mình khó chịu, có lẽ đã chết rồi, có lẽ là tôi đã thương tổn đến mức không cảm thấy đau nữa (không đau vì quá đau 8->). Vào giờ học buổi sáng, tôi ngồi yên, đầu óc so với cơ thể còn yên lặng hơn, vẫn chẳng hề vận động.

Giữa trưa lên lớp Phó Tử Vân, bạn cùng lớp nói nàng vẫn chưa đi học lại, tôi còn thật sự cảm thấy nhớ nàng. Tôi chạy đến chỗ điện thoại công cộng trường, lần này chính nàng nghe máy, nói tôi biết nàng bị bệnh, giọng nghe rất yếu.

Tôi lập tức đòi gặp nàng, lúc đầu Phó Tử Vân không vui, tôi vẫn khẳng khái, nàng mới nói ra bệnh viện nàng đang nằm, là một bệnh viện lớn cách trường không xa.

Tôi đến siêu thị trước cửa trường, định mua một ít đồ ăn vặt mang đến thăm nàng. Tôi chuyên tâm chọn lựa, cẩn thận nhớ lại mọi khi nàng thích ăn gì, nhớ ra cái gì tìm cái đó, tận lực nhét vào giỏ hàng, chẳng cần biết có phải là thức ăn phù hợp với người bệnh không, miễn nàng vui là được rồi.

Lúc rời siêu thị, tôi mang theo túi lớn túi nhỏ, chưa đi được xa, tôi bắt gặp một dáng hình quen thuộc. Tôi thấy chỗ nào đó trong lòng mình nhói lên, coi như là tri giác đầu tiên trong ngày. Nhưng tôi giả vờ không có việc gì, lướt qua bên cạnh, chẳng hề liếc nhìn cậu.

Biên Nhược Thủy đuổi theo, nói với tôi: “Tổng Thiên Lộ, thực ra người đêm qua...”

Vừa nghe đến miệng cậu nhắc đến “người đêm qua”, tôi nhin không được quát lên: “Thì làm sao? Đến đây tìm tớ bắt đền à? Cậu đi mà nói cho hấn biết, từ nay về sau đùa giỡn lưu manh cách ông đây xa xa một tí, ông nhìn mà buồn nôn.”

Tôi nghĩ cố gắng ra vẻ bất cần, ra vẻ bình tĩnh, thế mà lời theo miệng nói ra đã thẳng tay bán đứng tức giận của tôi. Nhất là, tôi thấy gương mặt cậu nhợt đi, môi trắng bệch, mắt còn phủ đầy tơ máu, như thể tâm hồn bị thiên đao vạn quả. Cuối cùng, cậu khó chịu, nhưng vẫn đi theo tôi.

“Phải rồi... buồn nôn...” Biên Nhược Thủy yếu ớt nói, “Hóa ra cậu xem tớ như vậy, hóa ra tớ dơ bẩn như vậy, cậu đi đi, tớ đi tìm người khác...”

Tôi cười hừ một tiếng, nghiêng răng nói với cậu: “Mẹ nó, muốn tìm hay không tớ chẳng quan tâm!”

Nói xong, tôi xoay người, đem đám túi lớn túi nhỏ đi, tôi có thể cảm giác tay tôi không còn làm chủ được nữa mà run lên. Sau đó tôi có nghe thấy Biên Nhược Thủy vừa khóc vừa nói với tôi một câu, nhưng vẫn không quay đầu lại.

Cậu nói: “Hóa ra cậu luôn xem tớ như vậy sao? Bao lâu nay, ngay cả một chút tín niệm ấy cậu cũng không cho tớ sao?”

Lời cậu nói có lý, nhưng lần này tôi không muốn nghe, cậu muốn thao thao bất tuyệt thì giữ lại cho người khác nghe đi. Sao đêm qua lúc bỏ tôi lại dưới lầu thì không nói, lúc này mới nói thì muộn rồi.

Chuyện khác, tôi còn có thể dễ dàng tha thứ, nhưng vào tình cảnh này, tôi không giàu lòng vị tha đến vậy.

41. Chương 41 - Chương 41

Phó Tử Vân nằm ở phòng VIP trên tầng 7, phòng có hai buồng, buồng vệ sinh lớn hơn ở các phòng bệnh bình thường khác, đầy đủ các loại đồ gia dụng, trên cơ bản không khác gì mấy phòng ngủ gia đình. Đặc biệt không gian rất yên tĩnh, ngồi trên giường bệnh có thể ngắm nhìn bầu trời bên ngoài.

Tôi mở túi, đưa quả chuối tiêu cho Phó Tử Vân, nàng nhoẻn miệng cười: “Lúc trước gần gũi nhau anh cũng có sẵn sóc em thế này đâu, biết trước em đã sớm chia tay anh cho rồi.”

Tôi ha hả cười hai tiếng, nhìn gương mặt hơi tái của nàng, nhin không được hỏi: “Rốt cuộc là em mắc bệnh gì? Phải nằm viện thế này, trước kia cơ thể em tốt lắm cơ mà.”

“Không sao, mấy hôm nay em bị cảm lạnh thôi, thường hay ho.”

“Bệnh nhẹ thế mà cũng đến bệnh viện lớn chữa? Còn ở loại phòng cực tốt, có hộ lý cao cấp bên cạnh, xa xỉ quá đi!” Tôi không khỏi lớn tiếng cảm thán, chênh lệch giàu nghèo hiện nay đúng thật là càng lúc càng lớn.

Phó Tử Vân không tức giận, còn cố thở dài một hơi, nói với tôi: “Anh tưởng em thích à? Cha mẹ em không ở bên cạnh, người giúp việc thì cung phụng em như Phật tổ, chuyện nhỏ làm ra nghiêm trọng lắm. Em cũng muốn giống như bọn anh, có người thân ở bên, tất cả quan tâm lo lắng đều là vì họ thương yêu anh, chứ không phải chỉ vì trách nhiệm.”

Nhìn biểu cảm cô đơn của Phó Tử Vân, lần đầu tiên tôi cảm thấy giữa tôi và nàng có chút đồng cảm. Mấy ngày này, sau khi đã chia tay nhau, tôi ngược lại hiểu nàng nhiều hơn, trước đây trên khuôn mặt nàng luôn luôn ánh lên niềm vui, vô tư lự, bây giờ khuôn mặt ấy lại mang những sắc thái khác. Không biết là do trước kia nàng nguy trạng bản thân mình, hay do cú sốc đó đã làm tính cách nàng bất ngờ thay đổi.

“Tổng Thiên Lộ, anh tới thăm em, vợ anh không giận à?”

Phó Tử Vân lên tiếng ngắt ngang dòng nghĩ ngợi của tôi, đồng thời làm cái chuyện tôi cố tình né tránh, không muốn nghĩ tới, lại một lần nữa quay trở về hiện hữu trong óc. Tôi bất chấp mà trả lời nàng: “Nói nhảm gì đó, trẻ con đừng hỏi vớ vẩn.”

Phó Tử Vân bĩu môi, nhìn tôi nói: “Thôi đi, em cũng mong mình nói nhảm lắm. Cậu nhóc mà anh nói, chính là người em với anh trông thấy ở trường đúng không?”

Tôi gật gật đầu, ý bảo nàng đoán đúng rồi, sau đó lảng sang chuyện khác, hỏi Phó Tử Vân: “Khi nào em đi học lại? Em cảm vật mà cũng phải nằm đây mấy tháng à?”

Ai ngờ Phó Tử Vân như thể chủ tâm tra tấn tôi, tôi không muốn nói chuyện nào nàng lại càng muốn hỏi chuyện đấy. Có lẽ nàng tò mò vì sao tôi lại đi thích nam sinh, liên tục truy hỏi cảm giác tôi dành cho Biên Nhược Thủy.

“Muốn anh nói cảm giác lúc này, anh chả có cảm giác nào hết.”

“Hai người cãi nhau sao?” Khuôn mặt Phó Tử Vân vẻ ngờ vực vô căn cứ.

Tôi néo má nàng một cái, giả vờ tức giận, nói: “Không phải em hay đoán sắc mặt người ta à? Lại đi chọn đúng chuyện anh không thích nghe mà nói.”

“Vì em muốn dần vặt chính mình, muốn nghe anh nói anh thích cậu ấy bao nhiêu, nghe anh nói anh không bình thường đến mức nào, để em phải tội cùng khó chịu, sau này sẽ không thấy khó chịu nữa.”

Nghe những lời ấy tôi cảm thấy đau xót, cuối cùng tôi cũng hiểu ra mình đã làm nàng tổn thương nhiều đến nhường nào. Nói rồi nàng khóc, nước mắt là vũ khí lợi hại nhất của con gái, tôi nhìn mà lòng trùng xuống. Đây là lần đầu tiên tôi ôm nàng kể từ sau khi hai đứa chia tay, nàng vùi mặt vào ngực tôi, nói chỉ nghĩ tới chuyện người khác cũng dựa vào ngực tôi như thế này thôi đã không thở nổi rồi.

Đúng vậy, từng lời nói của nàng chạm đến cảm xúc của tôi, bởi tôi nhận ra mình cũng giống nàng. Tôi cứ tưởng khi bắt gặp bạn gái mình tay trong tay bên Tiểu Vĩ, cái loại cảm giác ấy đã gọi là ghen. Giờ mới ngộ ra vẫn chẳng thấm vào đâu, chẳng qua vì mất mặt mà nổi điên lên.

Cảm giác hiện tại này mới gọi là ghen, hận đến mức răng lợi ngứa ngáy, ức chế như thể bị nhét hàng cân cát vào ngực, chẳng lọt đến một khe hở nhỏ. Đây là lần đầu tiên tôi vì người khác mà ghen, tất cả đều là nhờ một tay Biên Nhược Thủy ban tặng. Tôi vốn không dám nhớ lại tình cảnh buổi tối hôm đó, tôi sợ bản thân đi nghĩ ngợi sâu xa, thậm chí cả ý định giết chết thằng cha kia cũng có nghĩ đến. (khiếp ==)

Tôi vỗ lưng Phó Tử Vân nói: “Gloan, đừng khóc vì cậu ta, chẳng đáng đâu.”

Rời phòng bệnh của Phó Tử Vân, tôi đến thẳng trường. Tôi quyết định cứ theo lẽ thường nghe giảng, theo lẽ thường chơi bóng, theo lẽ thường về nhà... Chẳng muốn nghĩ ngợi gì, đến đâu thì đến.

Thế nhưng, giữa trưa ngày thứ hai, Biên Nhược Thủy lại tới, vẫn đứng ở nơi đó, như thể không hề xuất hiện, chẳng chút cử động. Lần này sắc mặt cậu còn kém hơn lần trước, hơn nữa áo quần hiếm khi thấy bẩn như vậy, tôi những tưởng hôm qua cậu nói xong đồng tràng giang đại hải kia gì mà sẽ không đến nữa, không ngờ cậu cũng có lúc không giữ vững lập trường.

“Có thể nói với cậu mấy câu không? Chỉ mấy câu thôi.... Cậu nghe rồi tớ sẽ đi ngay.”

Tiếng cậu nói nghe như tiếng chuông hồng, còn húng hắng ho, đôi mắt nhìn tôi cũng hóa đỏ. Tôi nhìn cậu, không thể không lo lắng, vì làm sao lần nào cũng biến mình thành bộ dạng tả tơi thế này? Đây là vũ khí của cậu sao? Nếu đúng thật, tớ cũng phải có lời khen cậu quá sức lợi hại.

“Không muốn nghe.” Tôi quăng lại một câu, quay đầu bỏ đi. Lòng tôi thoáng chốc sụp đổ, ngay cả muốn khóc cũng không khóc được.

Buổi chiều ấy, với tôi cứ chẳng khác nào ngày tận thế, có lẽ hôm qua không có cảm giác đau đớn thế này là do tôi phản ứng chậm chạp.

Mấy hôm sau tôi vẫn đều đặn đi thăm Phó Tử Vân như cũ, vẫn vào trong đó tự rước lấy nhục. Mà Biên Nhược Thủy, cũng mỗi ngày đứng ở cổng trường chờ tôi, suốt năm ngày liên tiếp, tôi đếm từng giây rồi bấm đốt ngón tay xem cậu đợi bao lâu, cuối cùng lại một mình lặng lẽ đi xa dần.

Lúc đầu cậu ấy còn cố nói chuyện nói tôi, tôi như trả thù cậu, tôi nói mình đi thăm Phó Tử Vân, cậu lập tức thức thối tránh ra. Về sau, từ xa thấy tôi cầm theo thứ gì đấy là Biên Nhược Thủy cũng tự giác quay người đi về, nhìn bóng lưng cậu, tự nhiên lòng tôi tràn dâng cảm giác chia lìa mãi mãi.

Cả đêm không ngủ, tôi tắt đèn, đi đi lại lại trong phòng, đem tất cả vui buồn mấy ngày hôm nay ra, suy ngẫm lại một trận, mãi đến lúc hùng hống tôi mới chợt hiểu ra.

Có biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra? Làm hai đứa sống dở chết dở, chẳng phải do một tên đàn ông sao? Chẳng phải hắn có một chiếc xe đó sao? Chẳng phải hắn độc lập kinh tế đó sao? Chẳng phải là tôi ghen tỵ với hắn sao! Cùng lắm là trông hắn ngứa mắt thì lại xông vào thượng cẳng tay hạ cẳng chân vài trận, đáng gì mà tôi phải tự mình làm khổ mình.

Đến cuối cùng tôi vẫn là Tôn Tử (ò_ó), lại một lần nữa bại trận, tôi biết bây giờ kể cả Biên Nhược Thủy nói với tôi cậu và tay kia có gì với nhau đi chẳng nữa, tôi cũng có thể tha thứ hết cho cậu. Bởi tôi không có sức lực đấu tranh với cậu ấy, tôi muốn nhìn cậu ấy cười, muốn nhìn cậu ấy khỏe mạnh an lành, bởi tôi biết chúng tôi chưa đi được xa, những ngày còn lại kéo dài bao lâu tôi cũng không dám tính nữa, tôi chỉ không muốn làm mình phải hối hận.

Nghĩ thế, đầu óc tôi sáng suốt thông tỏ, chuỗi ngày sống trong địa ngục vừa qua cũng nhờ tâm tình đổi thay mà khép lại. Tôi không biết vì sao buổi sáng tôi lại phấn chấn như vậy, giống như hôm nay nhất định sẽ có chuyện vui, cả đêm chợp mắt làm tôi còn hào hứng hơn mọi ngày.

Tôi đếm từng giây đến buổi trưa, sau khi chắc chắn là chưa tới giờ tan học giữa trưa, tôi lập tức chuẩn khỏi lớp, lỉnh đến cổng trường. Tôi biết mỗi ngày cậu đều sớm tới chỗ này đợi tôi, hôm nay tôi sẽ đợi cậu ấy một lần, hoặc là chúng tôi sẽ cùng gặp nhau ở hàng rào. Dù cậu ấy có nói gì, tôi cũng chấp nhận hết, chỉ cần cậu vẫn sẽ đến đây.

Lúc tôi ra đến nơi Biên Nhược Thủy còn chưa tới, thường thì tôi sẽ đi siêu thị trước, lần này có thể là tại nguyên nhân bên ngoài, còn sớm chán, tôi tự an ủi bản thân, giữ mình tĩnh hạ tâm lại.

Lúc chuông tan học vang lên, tôi đột nhiên thấy cái âm thanh kia chói tai khủng khiếp, trong tầm mắt vẫn không thấy bóng hình quen thuộc. Mãi đến khi mọi người đã ra về hết, đến tận thời điểm tôi ngày thường đo đếm từng giây trôi qua, Biên Nhược Thủy vẫn không tới.

Bất chợt, đầu óc tôi trống rỗng, nâng chân lên cầm đầu lao tới nhà Biên Nhược Thủy.

42. Chương 42 - Chương 42

Không biết tại sao, dọc đường đi tìm tôi cứ đập loạn xạ, tôi không tin là Biên Nhược Thủy không tới vì cậu bỏ cuộc hay vì cậu không muốn tiếp tục cố gắng nữa, nhất định phải có chuyện gì xảy ra. Hai hôm trước, da mặt cậu tái xanh, áo quần bẩn thỉu đứng đợi tôi lại bị tôi thẳng tay đuổi về, tôi ép mình không nghĩ gì, nhưng vẫn không sao kìm chế nổi cảm giác hoảng loạn.

Tôi bước xuống xe, chạy đến chỗ Biên Nhược Thủy, tiếng gió gào thét quật vào màng nhĩ tôi, tới chân khu nhà, tôi gần như nhảy cóc lên ba bậc một lên căn gác cậu ở.

Cửa mở hờ, tôi định đẩy ra lại thành linh nghe thấy có tiếng nói bên trong. Là tiếng của hai người, một người là mẹ tôi, người kia là Biên Nhược Thủy, tôi lập tức dừng lại, đứng ngoài im lặng lắng nghe bọn họ nói.

Chuyện trò gần hết, tôi nghe thấy mẹ nói: “Dì về đây, nhớ uống thuốc đúng giờ, viêm khí quản thì ăn mấy miếng cam thảo cho đỡ. Chờ hôm nào dì có thời gian, dì đưa cháu đi bệnh viện khám, kéo dài thế này cũng không tốt.”

Viêm khí quản? Bệnh ho của Biên Nhược Thủy nghiêm trọng đến thế sao? Tôi đứng ngoài cửa, nhớ lại mấy ngày nay đi thăm Phó Tử Vân ở phòng bệnh cao cấp, nhớ chuyện mình mua đồ ăn vặt cho Phó Tử Vân đến mấy trăm đồng, giờ nghe mẹ nói Biên Nhược Thủy phải dùng mấy miếng cam thảo để chữa hết ho...

“Dì, dì cứ yên tâm, cháu không sao đâu...”

“Còn không sao nữa! Cháu nghe giọng cháu đi, có giống người ta hát tuồng không hả, thôi được rồi, dì đi đây, đừng tiễn...”

“Dì!”

“Sao?”

“... Dì yên tâm, cháu với Tổng Thiên Lộ không có gì đâu, cháu với cậu ấy chỉ là bạn bè được thôi, có lẽ, ngay cả bạn bè cũng không được... Nhưng dì mãi mãi là dì của cháu, lòng tốt của dì cháu sẽ ghi nhớ suốt đời...”

Cháu với Tổng Thiên Lộ không có gì đâu...

Cháu với cậu ấy chỉ là bạn bè được thôi...

Có lẽ ngay cả bạn bè cũng không được...

...

Tôi gục đầu vào tường, toàn thân chẳng còn chút sức lực. Trong óc tôi chỉ còn hình ảnh bản thân mình như thăng ngớt, chạy như điên đến đây, người trên đường đều nhìn tôi, không hiểu sao tôi phải vội vã như thế.

Bọn họ đâu biết tôi rất sợ hãi cậu xảy ra chuyện gì, bọn họ nào biết cả đêm tôi trần trọc, buổi sáng vui điên lên, cũng là vì cậu ấy; bọn họ cũng nào đâu có biết hiện tại cậu ấy nói về sau chẳng có gì với tôi nữa, cậu bình thần nói chỉ là bạn bè, lại còn nói hai lần liền...

Cửa bị kéo ra, tôi ngả đầu liếc mắt nhìn mẹ, còn hết sức bình tĩnh mà gọi mẹ một tiếng. Sắc mặt mẹ không tốt lắm, nhưng cũng không nói gì, tôi đưa mắt nhìn Biên Nhược Thủy, cười nhạt. Cười xong tôi quay lại nói với mẹ: “Mẹ, con có mấy câu muốn nói với Biên Nhược Thủy, mẹ chờ con nhé? Rồi mẹ con mình cùng về.”

Mẹ tôi gật gật đầu, vừa cười vừa bảo tôi: “Thế cũng được! Hay là Biên Nhược Thủy đến nhà dì ăn cơm đi! Lâu rồi con cũng không về nhà rồi nhỉ? Như thế thì đủ thời gian, cả buổi trưa còn không đủ cho hai đứa trò chuyện à?”

Mẹ tôi thao thao bất tuyệt, tôi vẫn nghiêng đầu nhìn Biên Nhược Thủy, không hề chớp mắt. Biên Nhược Thủy cũng nhìn tôi, tôi cười với cậu ấy, cậu ấy cũng mỉm cười với tôi, như thể hai ngày trước chẳng có chuyện gì xảy ra. Cũng tại, hiện tại tôi căn bản chẳng toan tính chuyện gì, tổn thương thế nào, đau lòng ra làm sao, bây giờ, cái mẹ gì cũng không tính...

Tôi chẳng biết mẹ xuống lầu lúc nào, hay lúc nào thì bắt đầu đứng ngoài chờ tôi. Cửa cầu thang chỉ còn tôi và Biên Nhược Thủy, Biên Nhược Thủy nhìn tôi nói, giọng cậu khàn khàn: “Cậu đến lúc nào thế?”

“Thì lúc cậu với mẹ tớ nói tạm biệt ấy.” Tôi cười cười ngắm Biên Nhược Thủy, xoa xoa đầu cậu, vuốt lại đám tóc lòa xòa.

“Ra thế!” Biên Nhược Thủy cũng cười với tôi, khác hẳn hai ngày trước, mọi buồn đau trên nét mặt đều tan biến hết.

“Đồ ngốc này!” Tôi ngó ngang ngó dọc, chắc chắn bốn phía không một bóng người, lén hôn cậu một lúc.

Biên Nhược Thủy đỏ mặt, nhưng cũng không giận sao tôi lại to gan như thế, chỉ ngoan ngoãn đứng đó, miệng nở nụ cười trong veo.

“Tiểu Thủy!”

“Sao...”

“Tớ bỏ cuộc!”

“Sao?”

“Tớ không chịu nổi nữa, tớ mệt lắm rồi, thế nên... Tớ không cần cậu nữa...”

“...”

“Sáng nay tớ vẫn nghĩ, có lẽ chúng ta thật sự không hợp nhau, nhưng ít nhất là chúng ta yêu nhau, tớ nhất định cùng cậu đi đến khi nào đi không nổi nữa mới thôi. Không ngờ, con đường lại chấm dứt lại nhanh như vậy...”

“...”

Tôi vẫn cười, cười nhìn nụ cười của cậu dần đông cứng, cười nhìn người tôi yêu đến chết đi sống lại, cảm hận đến mức trái tim như vỡ vụn ra, chậm chậm tan biến khỏi tầm mắt tôi.

Lần này hết thật rồi, Biên Nhược Thủy, là tớ không có bản lĩnh, là tớ làm cậu phải ở cái chỗ này, là tớ làm cậu đến giờ vẫn không thể đi học lại, là tớ làm cậu đổ bệnh không dậy nổi để đi bệnh viện khám, là tớ làm cậu mỗi ngày phải đứng ngoài cổng trường đưa thức ăn... Thật lòng xin lỗi, cậu hãy quên tớ đi!

Lúc tôi ra ngoài, mẹ đang đứng chờ tôi, có lẽ không quan tâm sao tôi nhanh thế, còn tỏ vẻ ngạc nhiên. Tôi cười với mẹ, nói: “Mẹ, sau này mẹ không cần để ý nữa đâu.”

Mặt mẹ biến sắc, có phần mơ hồ hỏi tôi: “Không cần để ý cái gì?”

Tôi nhún nhún vai, không quan trọng mà nói: “Không biết thì thôi, rõ nhọc công muốn hiếu thảo với mẹ, mẹ còn giả vờ không hiểu.”

“Thằng này, cái gì làm mày thích đùa thế, từ nhỏ đã đi trêu chọc người khác!” Mẹ liền tươi cười trở lại, còn hiềm hoi dặt tay tôi, hai mẹ con cùng rảo bước trên đường. Đôi khi có người ngang qua, ai cũng nhìn mẹ con tôi bằng đôi mắt ước ao.

“Mẹ!”

“Sao con?” Mẹ ngẩng đầu nhìn tôi.

“Sau này con nhất định sẽ để mẹ được sống vui vẻ, chắc chắn sẽ lấy một cô vợ hiếu thảo với mẹ, sinh một thằng cu đẹp trai giống con, rồi năm người nhà ta cùng ăn cơm tối, trời chiều thì cùng ra đường đi tản bộ. Mẹ sánh vai ba, con ôm vợ, con con ngồi trên cổ con. . .”

Mẹ tôi lau nước mắt, bàn tay nắm tay tôi cũng run rẩy, tôi bỗng lo lắng, vội hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ cảm động đấy à? Không đến mức bị con làm cảm động đến thế chứ!”

Bất chợt mẹ che mặt khóc nức nở, làm màn nói đùa của tôi đổ bể, đứng bên cạnh không biết nói gì. Mẹ kéo tay tôi nhìn tôi rồi nói: “Thiên Lộ... Con đang rất đau khổ phải không... Nếu con buồn thì cứ nói ra... Mẹ không ép con đâu... Con đừng trách mẹ độc ác...”

“Con không trách mẹ, con đến bây giờ cũng chưa từng trách mẹ, mẹ cả nghĩ quá rồi.” Tôi ôm mẹ vào lòng, vỗ nhẹ lưng mẹ như hồi nhỏ mẹ vẫn hay dỗ dành tôi.

Khi bình tĩnh lại, mẹ từ từ đẩy tôi ra. Tôi nói với mẹ: “Mẹ, mẹ tự gọi taxi về được không? Ta muốn đi loanh quanh một lúc, mẹ yên tâm, con không sao cả đâu, mẹ về nấu cơm cho con nhé, con về đến nhà là chỉ việc ăn thôi.”

Mẹ nhìn tôi bằng con ngươi sưng đỏ, gật gật đầu, vẫn không yên lòng nhìn tôi, tôi nhìn mẹ bằng ánh mắt chắc chắn. Cuối cùng mẹ cũng gọi điện cho ba, muốn ba đến đón mẹ.

Tôi không chống đỡ nổi một giây nào nữa, quay đầu chạy thật nhanh, lao về hướng khác. Bước chân của tôi càng chạy càng nhanh, rốt cuộc cứ như đang chạy trốn, giống một tiếng trước đây cũng cảm đầu cảm cổ chạy như điên, người qua đường không ai không ngoái lại nhìn tôi. Nhìn tôi đi, khinh bỉ tôi đi, coi tôi là thằng thần kinh cũng chẳng sao cả, dù gì tôi cũng đã chẳng biết mình là ai nữa rồi...

Tôi lao lên một cây cầu lớn, nhìn nước sông bên dưới mà la hét ầm ĩ, như thể đã phát điên lên rồi, cho đến khi tôi cảm giác dây thanh quản mình đứt phụt ra, chẳng thể phát ra âm thanh nào nữa. Tôi làm sạch cổ họng, nhổ ra bãi nước bọt, toàn thấy tơ máu.

Ai làm ơn nói tôi biết đây có phải là ngày tận thế hay không? Vì cái gì tôi thấy mình chẳng thể nào sống nổi nữa? Tôi khụy xuống bậc cầu thang, cởi chiếc áo đang mặc, trùm kín mặt mình, vũ trụ chìm ngấm một mảng đen thẫm, tôi nhắm chặt mắt, giác cảm tuyệt vọng từng chút một xâm chiếm lấy tôi...

43. Chương 43 - Chương 43

Chợt có người kéo cái áo khỏi đầu tôi, lôi tôi chạy lại chiếc xe gần đấy, thậm chí đến người này là ai tôi cũng chẳng nhìn rõ. Chỉ nghe anh ta nói: “Mãi mới tìm được cháu, mẹ cháu lo lắm, đang ở bệnh viện rồi!”

Lúc này tôi mới ngó người nhận ra chú lái xe thường đón tôi đi học, đầu tôi ong một tiếng, cổ sức hỏi chú ấy: “Mẹ cháu bị làm sao ạ?”

Lúc đầu chú lái xe không nghe thấy tôi nói gì, tôi nói lại lần nữa, chú nhìn theo hình dáng phát âm của miệng mới hiểu ra tôi hỏi cái gì. Chú vừa khởi động ô tô vừa lên tiếng trả lời: “Không phải mẹ cháu, nghe mẹ cháu nói là bạn học của cháu, uống thuốc ngủ tự sát, bây giờ đang cấp cứu. Mẹ cháu bảo chú chạy

nhANH ĐI TÌM CHÁU, CÒN NÓI NHỚ ĐÂU CÓ CHUYỆN GÌ THÌ SAU NÀY HỐI HẬN CŨNG KHÔNG KỊP. CHÁU PHẢI KIÊN CƯỜNG LÊN, VIỆC NÀY XẢY RA AI CHỊU CHO NỔ, NHƯNG CHÁU CŨNG PHẢI BÌNH TĨNH LẠI ĐÃ...”

UỐNG THUỐC NGỦ TỰ SÁT? CẤP CỨU? BẠN HỌC? BIÊN NHƯỢC THỦY? ...

“Không... Không thể là cậu ấy được...” Tôi thì trào qua hơi thở, không biết đang nói cho ai nghe, chỉ cảm giác trong lòng có một dây cung nào đó bị kéo thật căng, đứt lìa ra.

“Này... Cái cậu bạn học của cháu cũng thật đại dốt, vẫn còn nhỏ tuổi như thế. Bây giờ thằng bé càng ngày càng không chịu nổi sức ép, cha mẹ nó mà biết chắc đau lòng lắm...”

Tôi cảm giác lực phủ ngũ tạng mình lỏng lẻo, trước mắt lúc đen lúc trắng, khi xe dừng lại, tôi nhảy ào xuống, lao đến chỗ ba.

“Con đừng vội, Tiểu Thủy vừa mới được đưa tới bệnh viện, đang đưa đến phòng cấp cứu, vừa mới vào thang máy xong...”

Tôi bỏ ngoài tai lời ba, xông thẳng lên cầu thang bên cạnh, chân hoàn toàn mất đi cảm giác, bốn tầng lầu đối với tôi mà nói chỉ như mấy giây đồng hồ. Ở hai bậc thang cuối, tôi suýt bỏ nhào xuống đất, cuống cuồng ngẩng dậy, tôi thấy trong thang máy có rất nhiều bác sĩ, y tá đang đẩy xe phẫu thuật đi ra.

Tôi trông thấy mẹ, tiến lại khẳng định người đang nằm trên xe phẫu thuật kia chính là Biên Nhược Thủy. Tôi lao đảo chạy tới, hai chân không còn nghe lệnh của tôi nữa, liên tục run lên. Đám bác sĩ y tá che khuất tầm nhìn của tôi, đến khi tôi chen lên trước họ, khuôn mặt Biên Nhược Thủy đã trở thành một gương mặt hoàn toàn xa lạ, tuy tôi biết vẫn là cậu ấy, nhưng thà rằng tôi nhận sai, tôi thà như thế nhưng cậu đã bị đẩy nhanh về phía phòng phẫu thuật, mặc cho đây có thể là lần cuối cùng tôi được nhìn thấy cậu ấy đi nữa.

Tôi đã chứng kiến vô số biểu cảm tổn thương của cậu, bao nhiêu yếu đuối, mong manh cũng đã từng nhìn thấy hết, nhưng chưa khi nào tôi bắt gặp dáng hình này của Biên Nhược Thủy. Chẳng hề có hơi thở của sự sống, cả khuôn mặt trắng nhợt như một tờ giấy, đeo theo mặt nạ dưỡng khí, hai mắt nhắm chặt, đôi bàn tay lạnh lẽo, một chút ấm áp cũng chẳng còn nữa.

“Thiên Lộ, con đến rồi...” Mẹ ở bên cạnh yếu ớt nói với tôi.

Tôi chẳng nghe thấy tiếng người chung quanh nói chuyện, chỉ gọi tên Biên Nhược Thủy như điên như dại, “Biên Nhược Thủy, mở mắt ra, nhìn tớ này! Tiểu Thủy, tớ xin cậu đấy...”

Đôi mắt Biên Nhược Thủy vẫn nhắm lại, chẳng hề lay động, mặc cho tôi kêu gào đến thế nào. Tôi cắn răng không để nước mắt mình rơi xuống, tôi sợ mình khóc lóc thì mọi chuyện đã rồi. Tôi nín thở, cố để âm thanh mình phát ra không run rẩy, rồi tôi đem miệng kề sát bên lỗ tai Biên Nhược Thủy, để cậu ấy có thể cảm nhận tiếng nói của tôi. Cứ như thế suốt hơn mười mét đường đi, tôi gần như quỵ sụp xuống, tôi sợ cách xa cậu sẽ không nghe thấy được.

Nhưng đến tận khi cánh cửa phòng phẫu thuật đóng lại, đôi mắt Biên Nhược Thủy vẫn chẳng hề mở ra nhìn tôi một lần cuối cùng. Tôi đứng ngoài như pho tượng, trước mắt chỉ còn hai chữ trên cánh cửa phòng phẫu thuật. “Xin người nhà đến phòng nghỉ bên phải phòng phẫu thuật kiên nhẫn chờ đợi, đang tiến hành phẫu thuật, xin đừng làm ồn!”

Đây chỉ là một giấc mơ thôi, tôi không tin đây là sự thật, tôi không tin chỉ vì mấy lời nói của tôi, Biên Nhược Thủy đã hủy hoại mạng sống của mình. Nhất định là đêm qua tôi... không... mệt mỏi nên nhắm mắt gục xuống, sau đó ngủ quên mất, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại. Tôi cũng không tới trường.

Đứng ở cửa chờ Biên Nhược Thủy, có lẽ cậu ấy vẫn đến, chỉ cần nói đôi câu bù tai là cậu bị tôi đánh lừa ngay được...

Chữ “Nhà” trên cửa phòng phẫu thuật cứ liên tục đập vào mắt tôi, tôi chợt nhớ mình đã đồng ý với Biên Nhược Thủy sẽ mang lại cho cậu một mái ấm gia đình...

44. Chương 44 - Chương 44

Trước cửa phòng phẫu thuật, đôi chân tôi mềm nhũn, chỉ biết quỳ trên đất ôm đầu khóc nức nở.

Biên Nhược Thủy, cậu đang trừng phạt tớ vì tớ bỏ cuộc giữa chừng sao? Cậu muốn tớ hối hận suốt cả cuộc đời sao? Muốn tớ hối hận mình sau lưng cậu đi an ủi cô gái khác, hận mình suốt tuần lễ chẳng màng quan tâm đến cậu, hận mình không chịu nghe cậu giải thích làm hai đứa hiểu lầm nhau, hận bản thân mang một đồng đồ ăn đi phòng VIP thăm bạn gái, bỏ mặc cậu một mình ở nhà uống canh cam thảo chữa viêm khí quản; cậu đã mỉm cười với tớ, còn lời tớ đáp lại chỉ là chẳng thể kiên trì được nữa...

Tôi tát vào mặt mình hai cái, dây hành lang tĩnh lặng truyền ra tiếng vang như muốn giấu cợt, đến lúc này mới ân hận, còn có ý nghĩa gì nữa?

Mẹ lại gần đỡ tôi dậy, ba cũng ở đây, tôi vững tâm hơn, tự nhắc mình không được bi quan như vậy.

Tôi nghe không vào tiếng nào của ba mẹ, cứ như một kẻ ngơ ngẩn ngồi dưới đất, nhìn chằm chằm sàn gạch men sứ trắng toát xung quanh. Cảm giác như chúng vừa đó vẫn nguyên vẹn, nhìn lại lần nữa thì tất cả đã vỡ vụn tự bao giờ.

Đôi mắt mẹ đỏ hoe, mẹ quay qua ba: “Tôi nói với Thiên Lộ đôi câu, ông đứng đợi một lát đi.”

Ba gạt đầu, ngồi ở gần đó hút thuốc.

Mẹ kéo tôi dậy, phủi đất trên người tôi, rồi khề khàng nói với tôi: “Không có việc gì, mẹ thấy Tiểu Thủy là một đứa bé tốt, chắc chắn không đoán mệnh thể đâu, lại đây, cùng mẹ qua bên kia ngồi chờ.”

Tôi chẳng nhúc nhích, ngơ ngẩn nhìn mẹ, nói: “Mẹ, con nghĩ Tiểu Thủy...”

Nước mắt mẹ trào ra, mẹ sợ ba trông thấy, vội kéo tôi lên che cho mẹ, tiếng khóc hơi lớn làm mẹ phải đưa tay che miệng lại. Tôi rất muốn nói với mẹ “Con không sao đâu, mẹ đừng lo”, nhưng đến một câu hiểu thảo tôi cũng chẳng nói được nên lời. Vì tôi biết rất rõ, tôi không thể đảm bảo với mẹ điều mình định nói ấy.

“Mẹ thấy, thật sự... Thật sự... gì cũng không muốn quản... hai đứa từ nay về sau yêu đương thế nào nữa, chỉ cần Tiểu Thủy qua khỏi... Hai đứa hãy đi thật xa mẹ... Đừng để mẹ trông thấy...” Nói rồi mẹ dút vào tay tôi một tờ giấy, nói tờ giấy được đặt dưới chai thuốc, là viết cho tôi.

Tôi mở tờ giấy ra, chữ trên giấy là mờ đi, trang giấy cũng nhăn nheo, nhưng tôi biết không phải là vì giấy bị vò nát mà vì giấy ướt đẫm những giọt nước mắt.

“Tớ vì cậu mà sống, mất đi cậu, tớ chẳng thiết sống nữa.”

Tôi nói với mẹ, tôi có thể cảm nhận được những buồn bực, ghen ghét, ích kỷ... của Biên Nhược Thủy. Cũng cảm nhận được cậu giữ lời hứa với tôi đến nhường nào, hiểu rằng cậu muốn hòa mình làm một với tôi, và hiểu cậu rất sợ một ngày nào đó tôi sẽ không cần cậu nữa...

Có điều, đã quá muộn rồi...

Hành lang bệnh viện im lặng đến kỳ lạ, yên tĩnh đến nỗi dường như có thể nghe thấy tiếng Biên Nhược Thủy thăm thì bên tai tôi.

“Tên tớ không phải là Dương Thông Đầu, là Biên Nhược Thủy, mẹ mong tớ lớn lên cũng thanh thuần như nước.”

“Tớ không nói đến chuyện tình yêu, nhưng nếu tớ thích một cô gái nào đó chắc chắn tớ sẽ mong cô ấy được ở bên người mình yêu thương.”

“Tổng Thiên Lộ, tớ thật lòng mong muốn cậu có thể hạnh phúc.”

“Tổng Thiên Lộ, tớ mãi mãi không thể quên được câu nói của cậu, chúng ta không giống nhau. Cậu nói rất đúng, đường cậu đi chính là thiên đường, luôn luôn bằng phẳng, tất cả đều tươi đẹp, chúng ta chỉ có thể chung sống ở nơi ranh giới, có những điều nếu ta không hiểu được thì tốt biết bao.”

“Đi đi... tớ sẽ làm liên lụy tới cậu đó, mẹ tớ bị bệnh, tớ phải kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ...tớ...tớ và cậu không phải người ở cùng một thế giới, chúng ta không phải là cùng... một loại người...”

“Thế giới vốn không hề tốt đẹp, tốt đẹp đều là mọi người xây dựng trong lòng mình...”

“Không cần vội đâu, tớ không sao mà, nếu người tuyết tan, tớ sẽ đắp con khác chờ cậu...”

“Hôm mộ ba mẹ cậu thật, cả gia đình ăn cơm cùng nhau, ôn lại chuyện ngày xưa, thật là vui.”

“Tổng Thiên Lộ, nửa năm qua, tớ thực ra chỉ là truyện cười của cậu sao?”

“Thật sao? Tớ thích chơi đốt pháo lắm, tết nào cũng có ít tiền nên chỉ mua được một cây pháo, chỉ đốt được một lần. Tớ muốn chơi lâu hơn nên phá cả dây đi, đốt từng viên từng viên một, có thể đốt rất lâu.”

“Sau này tớ có tiền nhất định sẽ mua cho cậu một quả.”

“Tổng Thiên Lộ... mẹ tớ... mẹ... có phải... không còn nữa?”

“Kỳ thực hôm ấy không phải cậu năm mơ, tất cả đều là thật, cậu không ép buộc tớ, cậu không có cảm giác với thân thể con trai. Cậu biết không? Đêm ấy tớ vui lắm...”

“Nếu tớ đi rồi, sau này sẽ không gặp lại.”

“Tổng Thiên Lộ, hai năm nay, ta rất nhớ cậu, nhưng tớ sợ cậu sẽ đến, tớ biết cậu sẽ đến, tớ cứ ngỡ như là hai mươi năm...”

“Tớ có giận, nhưng toàn giận sau lưng cậu, tớ không dám làm cậu giận. Tớ sợ tớ lạc hậu sẽ làm cậu thấy phiền, nên kìm nén lại trong lòng, tớ lại chỉ có thể ở bên cậu, làm cho cậu chút gì đó, muốn cố gắng không gây phiền phức cho cậu...”

“Tớ muốn có một gia đình...”

45. Chương 45 - Chương 45

Cuộc phẫu thuật kéo dài suốt 4 tiếng đồng hồ, ngồi chờ ở hành lang bên ngoài, tôi cảm giác chính mình cũng đang chết theo. Tôi tưởng tượng đến vô vàn khả năng xảy ra, nhưng không dám nghĩ nếu Biên Nhược Thủy ra đi thật thì sẽ thế nào, chần chẫn tôi không thể chịu đựng được.

“Đến giờ vẫn chưa ra, chắc cũng không có gì nghiêm trọng...” Ba bước tới, đưa chai nước cho tôi.

Nào tôi chẳng thu nhận được tín hiệu gì, chỉ hỏi theo phản xạ: “Tại sao ạ?”

Ba ngồi bên cạnh, châm điều thuốc chậm rãi nói: “Cứu người uống thuốc ngủ chẳng qua là đem rửa ruột, thằng bé trên đường đến đây cũng nôn ra nhiều rồi, trong bụng rỗng không có thức ăn kích thích dạ dày, chắc chắn sẽ tự nôn ra hết. Với lại, đâu dễ chết thế được, thuốc ngủ phải mấy tiếng sau mới có tác dụng...”

“A...” Tôi ngây người đáp.

“Tiểu Thủy cũng thật ngốc nghếch, không hiểu vì chuyện gì, uống thuốc ngủ tự tử đâu có đơn giản. Nhất là lúc còn chưa chết, nó cần rằng chịu một mình, mẹ con về rồi nhưng thấy lo nên quay lại xem, không thì, chẳng biết thành thế nào rồi... Thằng bé nằm dưới đất, cả người run bần bật, làm mẹ con phát hoảng...”

“Ba...” Tôi lên tiếng gọi ba “Con xin ba, đừng nói nữa...” Tôi như phải dồn toàn bộ sức để bật ra hai câu này.

Nói xong, tôi vùi đầu vào giữa hai đầu gối, thoáng chốc cảm giác quần ướt một mảng.

Ba có vẻ chẳng nghe thấy tôi nói gì, ngồi cạnh chuyên tâm nói một mình, tôi muốn bịt tai lại, nhưng cổ hết sức cũng không động dậy nổi, không muốn cũng phải nghe.

Ba nói ba chỉ muốn lấy chuyện này ra khuyên bảo tôi tuổi trẻ không được nông nổi, ba nhấn tâm kể tôi nghe Biên Nhược Thủy có thể sẽ bị di chứng; rồi chuyện đơn vị ba có người đang ăn uống điều độ, sau lại bị mù; kể tôi nghe trên đường Biên Nhược Thủy giãy dụa thế nào, đau đớn ra làm sao...

Khoảng một lúc lâu sau, tôi cảm giác dây thần kinh mình bị tê liệt mất rồi, chẳng còn nghe thấy tiếng ba nữa.

Vội ngẩng đầu lên, ba tôi vẫn ngồi bên cạnh, nhưng không nhìn chăm chú vào tôi nữa, ánh mắt vừa phức tạp, vừa tràn đầy đau xót. Tôi bất chợt như hiểu ra điều gì, nhưng lại không muốn nghĩ đến, nên chỉ sững sờ nhìn ba.

May thay, ba thở dài nhìn tôi rồi nói: “Con rất giống ba hồi trẻ.”

Tôi không hiểu ý ba, ba vỗ vỗ đôi vai tôi: “Ba hồi trẻ cũng nặng tình bạn bè lắm, ba có người bạn thân đã mất rồi, nhưng không phải tự sát, bị tai nạn, lúc ấy ba cũng buồn lắm! Bây giờ nhớ lại ba vẫn chưa hết đau lòng, nhưng mọi chuyện cũng sẽ qua, nếu không cũng đành chấp nhận...”

“Ba, con không giống ba, con không thể chấp nhận được...”

Tôi chưa nói hết câu thì cửa phòng phẫu thuật mở ra, tôi bật dậy lao tới. Bác sĩ bước ra đầu tiên, vẻ mặt rất bình tĩnh, tôi lại cuống cuống không nói nên lời.

“Không nguy hiểm tính mạng nữa, có thể làm thủ tục nhập viện rồi, bệnh nhân còn hôn mê, tầm sáng mai mới tỉnh lại.”

Tôi thở phào một hơi, lúc này mới phát hiện từ đầu đến chân đầm đìa mồ hôi hết cả. Tôi không thể chờ được muốn ngay lập tức gặp Biên Nhược Thủy, nhưng cửa phòng phẫu thuật chưa mở ra hết, bên trong chẳng có động tĩnh gì, tôi không dám xông vào, sợ lại phát sinh chuyện gì, đành ngồi thấp thỏm bên ngoài.

Khi bác sĩ đang nói, ba mẹ tôi cũng đến nghe, mẹ hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, thằng bé nhà chúng tôi không sao chứ?”

Bác sĩ nhìn mẹ rồi hỏi lại: “Bà là mẹ bệnh nhân thật không?”

“Vâng!” Mẹ trả lời không do dự.

Tôi nghe câu “thằng bé nhà chúng tôi”, trong lòng không có cảm xúc gì. Tôi nghĩ nếu Biên Nhược Thủy tận tai nghe tiếng gọi ấy, chắc hẳn cậu sẽ rất hạnh phúc, tôi đã nhanh quên khi cậu cười rộ lên trông như thế nào mất rồi.

“Gia đình phải chú ý bảo ban tâm lý cho bệnh nhân, để đề phòng việc này tái diễn, cần nằm viện theo dõi một thời gian. Ngoài ra, bệnh nhân mắc bệnh bao tử rất nghiêm trọng, vừa nãy tiến hành rửa ruột chúng tôi phát hiện người bệnh chừng vài ngày nay chưa ăn cơm, hiện tại cơ thể cực kỳ suy nhược, phải rất lâu nữa mới bình phục. Bà là mẹ cậu bé, phiền bà đến phòng làm việc của tôi một lát, có một vài vấn đề cần trao đổi chi tiết với bà.”

Sau khi mẹ và bác sĩ đi, ba làm thủ tục nhập viện, nơi này chỉ còn lại một mình tôi. Lời nói vừa rồi của bác sĩ không ngừng luẩn quẩn trong tai tôi, vài ngày nay chưa ăn cơm, vài ngày... Từ ngày tôi nổi giận với cậu, cậu thành ra sống như thế, tôi còn ở trường đi mua đồ ăn cho người ta, giả vờ không trông thấy cậu.

Sao tôi không bị sấm sét đánh chết đi cho rồi! Kể cả có bị sét đánh chết ngay, tôi cũng thấy mình đáng đời...

Cửa phòng phẫu thuật từ từ mở rộng, Biên Nhược Thủy nằm trên xe phẫu thuật được đẩy ra, cậu được đeo chụp dưỡng khí, gương mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc hiện ra trước mắt tôi. Tôi lẳng lặng theo sát ở bên nhìn cậu, muốn khóc cũng không sao khóc được. Bất chợt tôi nảy ra ý nghĩ, chờ Biên Nhược Thủy tỉnh lại, tôi chắc hẳn phải đưa cậu con dao mặc cậu ra tay, cho dù cậu muốn lấy mạng tôi cũng được, nhất định không được tha thứ dễ dàng cho tôi.

46. Chương 46 - Chương 46

Ba về trước rồi lại đến, mang một ít đồ ăn cho tôi, ba nói cơ quan có việc, không ở bệnh viện được. Tôi cố nhét vài miếng cơm vào miệng cho qua bữa, sau đó mẹ cũng trở lại, mẹ chỉ nhìn tôi một lúc lâu, không nói

gì cả.

“Bác sĩ tìm mẹ nói chuyện gì thế?” Tôi hỏi mẹ bằng giọng đã khản đặc.

Mẹ cười nhẹ, giọng cũng khàn ít nhiều. “Không có gì, bảo phải đặc biệt chú ý chuyện ăn uống, con ăn cơm trước đi.”

Tôi gật đầu, nhắm mắt nhắm mũi nuốt xuống đồng cơm vừa nãy, nhưng ăn không trôi, tôi đặt hộp cơm qua một bên, lại tiếp tục nhìn Biên Nhược Thủy.

Mẹ ngồi bên cạnh tôi thật lâu, có lẽ mẹ luôn nhìn tôi, tôi có thể cảm nhận được ánh mắt của mẹ, nhưng tôi chẳng biết phải phản ứng thế nào cho tốt. Nếu bây giờ mẹ hối hận, tôi cũng sẽ không thay đổi quyết định của bản thân mình, cho dù Biên Nhược Thủy sau này mắc bệnh như lời ba nói, có thể bị mù hay tàn tật, tôi cũng sẽ chăm sóc cậu ấy cả đời.

“Con đã quyết như thế, sau này cũng không hối hận chứ?” Mẹ đột ngột hỏi.

Tôi gật đầu, khẳng định lời mẹ; rồi lại lắc đầu, để nói mẹ biết tôi không hối hận.

Mẹ gượng cười, đưa mắt nhìn tôi và Biên Nhược Thủy rồi nói: “Tuy mẹ chưa từng trải qua việc này, nhưng mẹ biết con đường này không hề dễ đi, bây giờ các con còn trẻ, vẫn còn đi học, ít kinh nghiệm sống, ai biết các con có thể kiên trì được bao lâu. Lúc trước mẹ nhắc nhở con không nghe, sau này không chịu được thì đừng có tới tìm mẹ mà khóc.”

Tôi quay sang nhìn mẹ, đôi mắt đã xuất hiện những nếp nhăn của mẹ sưng đỏ, lại ép mình nở nụ cười dịu dàng với tôi, tôi có thể nhìn thấy trong nụ cười ấy ẩn chứa biết bao đau xót, không đành lòng.

“Mẹ!” Tôi gọi mẹ một tiếng, rồi quỳ phịch dưới chân mẹ.

Từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên tôi quỳ gối trước mẹ, lúc nhỏ mẹ luôn lừa tôi dập đầu lạy mẹ hai cái, mới cho tôi tiền mừng tuổi (). Nhưng những lần ấy đều là đùa cho vui, tôi chưa một lần nào nghiêm túc quỳ dưới chân mẹ, tôi biết một khi đã chọn con đường này thì nhất định sẽ mang nợ mẹ, cả đời cũng không thể trả hết.

Mẹ không phản ứng gì, vẫn ngồi đó, tôi cố gắng không để nước mắt tuôn rơi, nói với mẹ: “Mẹ, cảm ơn mẹ đã cứu Tiểu Thủy, nếu không có mẹ, chắc chắn Tiểu Thủy đã chết rồi.”

Yên lặng một lúc lâu, cuối cùng mẹ lên tiếng: “Nếu con thành tâm cảm tạ mẹ, hôm nay không cần quỳ trước mẹ, mai này con nên cố mà dẫn một cô con dâu về đây, sinh cho mẹ đứa cháu trai.”

Tôi ngẩng phắt đầu lên, một chữ cũng chẳng mở miệng nói được. Mẹ nhìn thái độ của tôi, bật cười, như thể đang nói đùa. “Mẹ đùa thôi, muốn làm mà hết hồn một phen, mặc kệ sau này hai đứa ra làm sao, vẫn là của con của mẹ.”

Nghe lời mẹ nói, tôi kìm không được mà chảy nước mắt, mãi đến bây giờ, tôi mới nhận ra mình có lỗi với mẹ biết bao. Chẳng qua mẹ muốn có một cuộc sống bình thường như bao người mẹ khác, nhìn con mình cưới vợ lập nghiệp, đến yêu cầu giản đơn như thế tôi cũng không thể thực hiện cho mẹ.

Mẹ cũng khóc, vừa khóc vừa mắng tôi: “Thằng con này, từ lúc lọt lòng đến giờ chẳng lúc nào mà để mẹ bớt lo lắng, chuyện này lại là với Tiểu Thủy. Nếu là đứa khác, dù có tận mắt thấy nó chết, cũng đừng mong mẹ mềm lòng.”

“Vâng... Mẹ, con không phải là người, con là thằng khốn nạn! ...”

Rồi mẹ lại đỡ tôi đứng dậy, tôi cao hơn mẹ một cái đầu, có thể thấy rõ tóc mẹ đã mang hai màu sắc. Một phần là màu nâu, một phần đã điểm những sợi tóc bạc. Giờ khắc này tôi thề với chính mình, dù sau này có trải qua biết đau khổ thế nào, tôi nhất định vẫn phải hiếu thảo với ba mẹ, làm mọi điều để bù đắp lại cho ba mẹ.

“Thôi, đừng khóc nữa, từ nhỏ chẳng thấy con khóc mấy lần, đúng là không ngờ thoáng cái con đã lớn như vậy rồi. Mẹ những tưởng con vẫn là thằng bé nghịch ngợm của mẹ ngày nào. Việc này ba con chưa biết, sau này hãy nói, hiện nay ba con rất bận, con nói ra chắc ba chịu không nổi đâu. Nhưng sớm muộn gì cũng phải

nói, đến lúc đó mẹ sẽ cố lựa lời thuyết phục cho con, nếu ba đánh chửi thì con phải nhịn, đừng ương ngạnh quá. Tính ông ấy nóng nảy, nhưng thực bụng rất mềm yếu.”

“Dạ ...” Tôi gật đầu.

Sau đó mẹ lại ngồi cùng tôi một lúc, sắc mặt mẹ xấu đi nhiều, tôi khuyên mẹ về trước nghỉ ngơi. Mẹ lắc đầu nói không cần, còn vội vàng thu dọn qua phòng bệnh, từ nhỏ đến lớn chuyện được mẹ săn sóc từng li từng tí với tôi đã trở thành chuyện đương nhiên, chưa bao giờ tôi nhìn mẹ vất vả mà thấy lòng áy náy như lúc này.

Hơn chín giờ tối, Biên Nhược Thủy vẫn hôn mê, mẹ vỗ vỗ vai tôi, nói: “Ba con ở nhà một mình mẹ lo lắm, mẹ phải về xem ông ấy thế nào, con ở lại đây trông canh một chút, nếu có chuyện gì báo ngay cho bác sĩ. Đến khuya sẽ mệt đấy, chịu được thì đừng ngủ, ngày mai mẹ đến thay con.”

Tôi vội nói với ngày mai mẹ cứ đi làm đi, không cần tới đâu, mẹ vẫn kiên quyết muốn tới, nói là vì lo cho Tiểu Thủy, không phải vì sợ tôi mệt. Tôi cũng không lay chuyển được, đành phải tùy ý mẹ.

Mẹ quay lại nhìn Biên Nhược Thủy một lần nữa, rồi mới đi ra cửa, tôi định đưa mẹ về, nhưng lại sợ Biên Nhược Thủy xảy ra chuyện gì, đành phải đứng nơi đó nhìn bóng mẹ khuất dần.

“Tiểu Thủy, cậu nhanh tỉnh lại đi, tớ muốn nói cậu biết, dì của cậu không phản đối chúng ta ở bên nhau nữa đâu, cậu cũng không cần... lo lắng nữa.”

Tôi thầm thì bên tai Biên Nhược Thủy như thế.

47. Chương 47 - Chương 47

Chín giờ tối, bệnh viện yên ắng như tờ, đến một tiếng động nhỏ cũng không có. Trong phòng bệnh của Biên Nhược Thủy có hai chiếc giường, tôi trước sau gì cũng không qua cái giường kia nằm tí nào, vẫn không rời mắt khỏi Biên Nhược Thủy, chăm chú quan sát cậu ấy.

Tôi mệt không chịu nổi, bình thường ở trường chạy đến mười nghìn mét cũng không thấy rã rời như bây giờ. Chuyện này dường như quá mức giày vò hai đứa, nếu cậu ấy có mệnh hệ gì, tôi không biết mình còn có thể rời khỏi nơi này hay không. Cơ thể đã chịu đựng đến cùng cực, tinh thần lại căng thẳng cao độ, tôi cảm thấy hết sức mệt mỏi, nhưng vẫn không sao ngủ được.

Ngoại trừ chuyên tâm nhìn Biên Nhược Thủy, tôi chẳng muốn làm việc gì khác, đi vệ sinh cũng phải không thể nhịn nổi nữa mới đi, hơn mười giây là xong, lại vọt ngay tới trước mặt Biên Nhược Thủy.

Có đôi khi hình như Biên Nhược Thủy động đậy, nhưng sau đó tôi lên tiếng gọi, cậu ấy đều không phản ứng.

Tuy bác sĩ nói sáng mai mới có thể tỉnh lại, nhưng tôi vẫn sốt ruột, liên tục thì thảo tự nhủ, sợ cơ thể cậu yếu ớt, lại vẫn chưa tỉnh nữa thì xong rồi.

Lúc ba, bốn giờ đêm, nhiệt độ trong phòng bắt đầu tăng, tôi mở điều hòa rồi lại ngồi cạnh giường Biên Nhược Thủy, tôi cúi đầu nhìn đôi mắt cậu, từ từ ngả lưng xuống. Tôi nằm bên cậu ấy, đưa tay nhẹ nhàng khoát lên người cậu, ôm cậu vào lồng ngực.

Gương mặt của Biên Nhược Thủy gần kề với tôi, tôi mở mắt thật to ngắm nhìn đôi môi mím chặt của cậu, hơi thở từ mũi thật mỏng manh. Tôi cẩn thận đưa tay chạm vào khuôn mặt ấy, nếu không nhìn ở khoảng cách gần thế này, chắc tôi cũng không nhận ra gò má cậu vừa gầy vừa hơi hóp lại. Tôi lại nhớ tới lời bác sĩ nói, lòng dịu đi thoáng qua lại nhói lên, bàn tay cũng không dám sờ xuống dưới nữa, sợ động đến sẽ cảm giác chỗ nào cũng toàn là xương, không còn chút thịt nào.

“Chờ cậu tỉnh lại, trước tiên tớ sẽ cho cậu ăn cơm thật ngon, một tháng phải tăng ít nhất mười cân, giảm cân nào là tớ tuyệt thực một ngày đấy.”

Cam đoan như thế xong, lòng tôi tốt hơn một chút. Trước đây dù cũng không cho Biên Nhược Thủy được cái gì, nhưng chưa bao giờ tôi thấy bản thân mình vô dụng như hiện tại. Giờ phút này rốt cuộc tôi mới thấu hiểu những điều mẹ nói, thời khắc khó khăn nhất không phải là khi một mình đối mặt với gian khổ, mà là khi người con yêu thương nhất đưa tay về phía con muốn chiếc bánh ngọt lớn, nhưng con chỉ có thể cho người đó nửa cái bánh ngô nhỏ nhoi.

Tôi cứ ôm cậu như thế, nói liên miên lời nhảm rất nhiều, thật ra chính tôi cũng không biết mình nói cái gì. Cuối cùng khi trời sáng, tôi thấy mí mắt Biên Nhược Thủy liên tục động đậy, như rất muốn tỉnh lại, tôi tức thì nhanh nhạy hẳn lên.

Cậu ấy tỉnh lại thật, cũng là tự nhiên tỉnh dậy, mắt chưa mở cả người đã co lại thành một khối, tay ôm bụng, vẻ mặt đau đớn dồn dập, miệng không ngừng thở mạnh, rồi lại rên rỉ không ngừng.

“Sao thế?” Tôi bị biểu hiện của cậu dọa điên người, tay chân luống cuống, đến lúc ấy mới nhớ ra ấn nút kêu cứu. Bác sĩ không thể chạy tới ngay, tôi lại không biết mình có thể làm gì, chỉ có thể đau lòng ôm chặt lấy cậu. Kết quả cậu ấy ở bên ngực tôi một chút cũng không yên, còn lấy chân liên tục gãi sức đập tôi.

Mãi đến khi tôi cuống cuồng đến độ đầu đầy mồ hôi, y tá trực mới vừa mặc áo khoác trắng vừa chạy tới, sau đó nhìn giấy cứng trong tay, xác nhận gì đó, dùng tốc độ nhanh nhất đổi bình thuốc nước, chích kim vào cổ tay Biên Nhược Thủy.

Khoảng nửa tiếng sau, tình hình vẫn chưa có gì khả quan, tôi sốt ruột hỏi y tá: “Đây là làm sao thế ạ?”

Y tá trực không hề nóng vội như tôi, cô bình thản nói: “Dạ dày co giật, vừa tiêm làm giảm đau, chịu đựng một lát là ổn rồi.”

Tôi chưa hỏi phải chịu đựng bao lâu mới hết đau thì cô y tá quay đầu đi mất. Tôi cúi xuống nhìn Biên Nhược Thủy, cậu ấy vẫn nhất quyết không mở mắt nhìn tôi lần nào, cứ một mình đau đớn rên rỉ, không rảnh quay đầu nhìn, tôi nghĩ nếu không đau đớn khủng khiếp, chắc chắn cậu sẽ không như vậy.

Tôi nắm bàn tay đang đặt ở dạ dày của cậu, muốn giúp cậu xoa đi, lại thấy cậu sống chết đẩy tay tôi ra, không biết là vì đau đến mất tỉnh táo, hay là vì không muốn tôi giúp cậu xoa.

“Khi nào mới hết đau bây giờ...” Tôi ở bên nhìn không được lên tiếng. Nhìn cậu tỉnh lại thành ra thế này, thà cậu vẫn chìm trong giấc ngủ còn hơn, đến khi dạ dày hết đau mới tỉnh dậy. Nhìn cậu đau đớn như thế, thà cứ thẳng tay cầm dao chém tôi hai nhát còn hơn.

Năm phút đồng hồ qua đi, cơ thể Biên Nhược Thủy cũng dần thả lỏng. Tôi giúp cậu lau mồ hôi đầm đìa, tay cũng hơi run run.

“Không cần...”

Tôi nghe thấy câu đầu tiên Biên Nhược Thủy nói với tôi, tuy tiếng cậu rất nhỏ, nhưng tôi vẫn nghe được. Cậu nói không cần, vừa rồi tôi giúp cậu xoa dạ dày, cậu ấy sống chết muốn đẩy tay tôi ra cũng là bực bội thái độ cự tuyệt tôi.

Cậu giận ư? Vẫn không tha thứ cho tôi sao? Tôi không dám hỏi, sợ cậu bị kích động, chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của cậu đứng qua một bên. Thế cũng tốt, chẳng phải tôi cũng không thể tha thứ cho chính mình sao? Cậu ấy biểu cảm với tôi là được rồi, được vậy lòng tôi cũng yên ổn phần nào.

Trong đầu nghĩ hết chuyện này đến chuyện kia, nhưng đứng bên cạnh nhìn cậu nằm một mình trên giường, chẳng thể nói được lời nào, cũng chẳng hay biết gì, thật sự khó chịu vô cùng. Tôi không sợ cậu căm hận tôi, chỉ sợ cậu cùng tôi không thể vượt qua được, càng sợ cậu không cho tôi một cơ hội để bù đắp lại.

“Cậu mới tỉnh dậy, nên ăn gì đây để tiêu cho chắc bụng, vận chuyển thẳng đường glucose cũng không được đâu!” Tôi ở bên nói với Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy nằm quay lưng về phía tôi, không nhúc nhích, cũng không trả lời. Tôi lại thử hỏi thêm câu nữa: “Cậu có thấy khá hơn không? Vẫn còn đau à?”

Lần này Biên Nhược Thủy hồi đáp, yếu ớt nói với tôi cậu không sao cả. Tuy câu nói giống nhau, nhưng giọng điệu này không giống với lúc trước. Trước kia cậu nói không sao vì sợ tôi lo lắng, bây giờ cậu vô cảm

nói không sao, chỉ là lời miễn cưỡng trả lời tôi, chẳng muốn tôi hỏi tiếp, hoặc là vì lễ độ nên đành phải lên tiếng.

Giờ mới hiểu cảm giác bị người ta lạnh nhạt đau lòng đến vậy, muốn nói gì là nói, nghĩ gì nói nấy, đây đúng là một sự trừng phạt ập xuống đầu tôi, tôi chợt nhận ra bản thân mình ngày trước đã xử sự tàn nhẫn với Biên Nhược Thủy đến thế nào.

48. Chương 48 - Chương 48

“Tớ đi hỏi bác sĩ trực xem cậu có thể ăn gì, cậu ở đây chờ nhé, tớ đi rồi về ngay.”

Nói xong, tôi đứng đợi một lúc, Biên Nhược Thủy vẫn lẳng lẳng nằm trên giường, không nói “ừ” cũng chẳng nói “không”, tôi coi như cậu đồng ý.

Vừa đứng lúc tôi xoay người đi, bác sĩ trực đến, tôi mở cửa gặp cô ấy, cô cười với tôi, hỏi Biên Nhược Thủy đã tỉnh lại chưa.

“Rồi ạ!” Tôi gật gật đầu.

Bác sĩ đi qua tôi, tới giường Biên Nhược Thủy, yêu cầu cậu xoay người lại. Biên Nhược Thủy nghe tiếng bác sĩ lập tức cử động, nhưng nhìn cậu rất khổ sở, tay ôm bụng, từng chút từng chút quay người lại.

Tôi thấy thế vội vàng muốn tới giúp cậu, nhưng Biên Nhược Thủy tức khắc dừng lại, như sợ tôi chạm vào cậu. Khi tôi đến trước giường, cậu nằm im, mày cau lại, mắt cũng nhắm, nét mặt vẫn đầy đau đớn như lúc này.

Để không ảnh hưởng bác sĩ khám bệnh, tôi từ từ lùi về một góc nhìn cậu. Biên Nhược Thủy rất ngoan ngoãn làm theo lời bác sĩ, nhưng khi bác sĩ bảo tôi giúp giữ chặt đầu gối cậu, Biên Nhược Thủy lập tức từ chối.

“Sao thế?” Bác sĩ nghi ngờ hỏi tôi và Biên Nhược Thủy: “Có vấn đề gì à? Lúc cô xoa bóp kiểm tra đầu gối của cháu tự nhiên cong lên nên mới cần một người nữa giúp. Bản thân cháu không thể tự khống chế được loại phản xạ có điều kiện này, hiểu không nào? Hy vọng cháu hợp tác với cô.”

Giọng điệu bác sĩ rất nhẹ nhàng, nhưng tôi cũng hiểu là cô đang mất kiên nhẫn, chẳng qua với bệnh nhân tự sát, cô phải lựa lời khuyên bảo, động viên tinh thần người bệnh.

Biên Nhược Thủy cuối cùng cũng khẽ gật đầu, đến lúc cậu gật đầu, tôi mới dám bước tới. Tôi biết cậu không muốn làm phiền bác sĩ nên mới miễn cưỡng đồng ý, không ngờ cậu đã thù ghét tôi đến thế này.

Tôi đặt tay lên đầu gối cậu, cũng không dám mạnh tay, cảm giác tay mình chạm vào một khối xương non. Hơn nữa khi tôi chạm vào cậu, chân cậu khẽ run, trong lòng không đành, nhưng vẫn kiềm chế thái độ, phối hợp với động tác của bác sĩ.

Bác sĩ kiểm tra tất cả đều ổn, lúc sau lại dặn dò Biên Nhược Thủy rất nhiều chuyện, tôi đứng bên cạnh nghe. Tôi nghĩ có vẻ cô không nghĩ tôi là người cẩn thận, nên dù Biên Nhược Thủy có không nghe lời cô điều trị, cô vẫn sẵn lòng nói cùng cậu ấy.

“Chốc nữa đến giờ làm việc, cháu đưa giấy này cho y tá, cô ấy biết lấy thuốc ở đâu, hôm nay truyền nước tiếp, các cháu là bạn học à?”

Tôi không hiểu ý bác sĩ sao lại hỏi câu đó nên không trả lời. Biên Nhược Thủy cạnh bên lại nói với bác sĩ: “Trước đây bọn cháu là bạn học.”

Nghe câu trước đây là bạn học, khỏi phải nói lòng tôi buồn thế nào. Cậu rõ ràng muốn phủi sạch quan hệ với tôi, dù có tỉnh lại, cậu vẫn nhớ kỹ tôi đã nói gì hôm đó. Hơn nữa cậu nói ra không hề chần chừ, hờn dỗi hay oán trách, chỉ bình thản như đang kể chuyện chẳng liên quan đến mình, một lần nữa giáng tôi xuống mười tám tầng địa ngục.

“Không cần biết là gì, lát nữa bảo bạn học của cháu đến nhà ăn bệnh viện đặt bữa sáng dinh dưỡng cô viết ở đây, không được ăn mấy thứ linh tinh, kích thích đến dạ dày.”

Tôi thay Biên Nhược Thủy vâng lời bác sĩ, bác sĩ quay người định đi bỗng nhiên Biên Nhược Thủy lên tiếng gọi bác sĩ, tôi nín thở, lòng thầm bất an.

Biên Nhược Thủy biểu lộ rất khiêm tốn, cố mở miệng cười với bác sĩ: “Phiền cô, cháu muốn hỏi, bệnh của cháu còn vấn đề gì lớn không ạ? Nếu không có gì, liệu cháu có thể...”

“Không được!” Tôi không đợi cậu nói xong, lập tức chen vào.

Biên Nhược Thủy không quan tâm tôi phản ứng thế nào, vẫn gượng gạo cười chờ bác sĩ. Tôi cắn chặt răng, mặc kệ bác sĩ nói thế nào, nhất định chuyện này tôi sẽ không nghe theo cậu.

Bác sĩ suy xét một chút mới cẩn trọng đáp: “Lẽ ra nếu không có vấn đề gì nữa, thì có thể xuất viện, có thể về nhà tĩnh dưỡng, nhưng sợ tình trạng bệnh nhân không ổn định nên cần nằm viện theo dõi một thời gian để bảo đảm sức khỏe.”

“Cháu rất ổn định, sẽ không có việc gì đâu ạ.” Biên Nhược Thủy khẳng định chắc như đinh đóng cột.

Tôi đứng bên mà đầu bốc hỏa, vẫn phải nhẫn nại nhìn bác sĩ nài nỉ: “Nằm viện một thời gian nữa đi ạ, dạ dày cậu ấy cũng cần kiểm tra, còn bệnh viêm khí quản nữa...”

Biên Nhược Thủy đang muốn cãi lại lời tôi, bác sĩ đã chặn trước, nói với hai đứa: “Các cháu từ từ thương lượng, việc này không vội, cô còn có một vài bệnh nhân cần nhanh đến khám, không ở đây nói nhiều với các cháu được. Đừng quên mua bữa sáng, ăn xong lại uống thuốc, không được uống khi bụng rỗng.”

Nói xong, bác sĩ liếc qua tôi, tôi vâng một tiếng, cô mới bước ra. Trong phòng chỉ còn hai người chúng tôi, bên ngoài trời cũng sáng rồi, tôi mở cửa sổ ra một lát để không khí thoáng đãng hơn, quay lại thấy Biên Nhược Thủy vẫn nằm không trên giường, vội vàng qua đắp chăn cho cậu.

Nếu cậu từ chối, tôi lập tức dừng ngay, đỡ làm dạ dày cậu đau thêm. Nhưng vượt quá sở liệu của tôi, cậu không những không từ chối, còn khách khí nói: “Cảm ơn!”

Trước phản ứng của cậu, lòng tôi sợ hãi, nhưng chẳng dám nói nặng lời. Tôi biết rõ lúc này cậu nói gì, làm gì đều là do hành động trước đây của tôi mà nên, là tôi tự làm tự chịu.

Biên Nhược Thủy nhắm mắt lại, nhưng tôi biết cậu không ngủ, tôi do dự một lúc, lên tiếng nói với cậu: “Nếu cậu cảm thấy như thế dễ chịu hơn, cậu cứ thẳng tay hành hạ tớ, tớ không sợ đâu, thật đấy, tớ chỉ sợ cậu hành hạ chính mình. Cậu dưỡng bệnh cho khỏe cái đã, chuyện khác nói sau, được không?”

Biên Nhược Thủy gượng cười một cái, trả lời tôi: “Tớ khỏi bệnh rồi, với lại chúng ta cũng chẳng có chuyện gì cả, phải rồi, có chuyện này, tiền tớ nằm viện muốn trả lại cậu... Nhưng mà phải đợi về sau...”

Tôi bị cậu từ chối, nói cũng không lưu loát nổi, nghẹn cứng không mở miệng ra được mấy chữ, tuy đã sớm chuẩn bị từ trước, nhưng một khi chuyện xảy ra trước mắt, tôi mới nhận ra những giả thiết của mình đều là không tưởng, vài lời nói của Biên Nhược Thủy cũng có thể làm tôi thoáng chốc sụp đổ, chẳng còn vương lại vệt tin tưởng nào.

Có lẽ vì cậu trước đây quá nhường nhịn tôi, một dạo lấy tôi là trung tâm cuộc sống của cậu, quen thói như vậy sau này tôi mới phát hiện, tôi chẳng có chút năng lực nào phản kháng cậu. Khoảng trống mệnh mông làm tôi không cách nào chấp nhận nổi, khi tôi đi Sơn Đông tìm cậu về cậu cũng như thế từ chối tôi, nhưng khi đó tôi chỉ sốt ruột, cũng không bối rối như bây giờ. Ngày đó tôi còn có thể nghĩ cậu vẫn ôm một tia hy vọng ở tôi, nhưng là trải qua chuyện này, tôi hoàn toàn không dám suy đoán gì ở cậu nữa.

Cuối cùng, tôi giữ mình bình tĩnh lại, chậm rãi nói với cậu: “Tiền không cần trả lại, dù sao cũng là tại tớ hại cậu, tớ chỉ hy vọng cậu có thể tha thứ cho tớ... Nếu có thể, tớ ước có thể thu lại lời nói ngày hôm qua, tớ chỉ vì nghe cậu nói chuyện với mẹ tớ mà nhất thời...”

“Cậu không sai, thật đấy...” Biên Nhược Thủy ngắt lời tôi, “Tớ không hề trách cậu, tất cả những điều tớ làm đều là tự nguyện, mình tự sát không thể đổ tại người khác...”

“Nhưng trong lòng cậu thật sự muốn thế sao? Nếu cậu thật sự hận tớ, cậu cứ nói ra, cậu muốn trả thù thế nào cũng được, tớ chưa từng ảo tưởng sẽ được cậu tha thứ, nhưng xin cậu đừng làm khổ mình có được không?”

“Tớ không làm thế đâu, cậu sai rồi.” Biên Nhược Thủy bình thản, “Tớ không làm khổ mình, tớ cực kỳ tỉnh táo, tớ chưa từng nghĩ cậu làm chuyện gì không phải, càng không trả thù cậu điều gì. Tớ chỉ là muốn quý trọng sinh mệnh lần thứ hai này, sống cho thật tốt.”

Tôi đợi cậu nói hết, hiểu phần nào suy nghĩ của cậu, nhưng vẫn ôm ảo tưởng, dè dặt hỏi: “Cậu sống thật tốt là sống thế nào, có thể nói tớ nghe không?”

“Là hoàn toàn bắt đầu cuộc sống mới, quên đi hết mọi đau khổ trước kia.”

“Tớ là một phần đau khổ của cậu sao?...”

Im lặng một lúc rất lâu, Biên Nhược Thủy siết chặt chần, không nói câu nào. Tôi nhìn cậu ngậm chặt miệng, đành khẽ cười một tiếng: “Không cần phải nói, tớ hiểu rồi, nhưng nhất định tớ sẽ không buông tay đâu.”

49. Chương 49 - Chương 49

Biên Nhược Thủy thoáng xao động, nhưng không phải vì cảm kích mà vì đau khổ lẫn tức giận. Cậu nghiêng đầu lại nhìn tôi, tôi cũng không chịu thua nhìn cậu, cuối cùng Biên Nhược Thủy quay đi trước, cậu tránh ánh nhìn của tôi, thần thờ thả tầm mắt ngoài cửa sổ: “Tùy cậu, tớ chỉ muốn cậu tôn trọng ý tớ một lần cuối cùng, vì đây là lần đầu tiên tớ đưa ra quyết định vì chính mình.”

“Mẹ tớ đồng ý để chúng ta ở bên nhau rồi, xem ra lần này, mẹ không lo cho cậu...” Tôi cũng nói thăm một mình.

Biên Nhược Thủy như chẳng nghe thấy, tận hưởng nhìn thái dương vừa ló dạng bên ngoài. Có lẽ cậu không nói dối tôi, cậu thật sự không giận, chỉ là cậu quá thất vọng về tôi.

“Tớ có thể hỏi cậu chuyện này không?” Tôi hỏi Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy gật đầu, vẫn rũ mắt nhìn ngoài cửa sổ.

“Lúc tớ đi Thanh Đảo tìm cậu, cậu nói với tớ, trên thế giới này, chẳng ai không sống được nếu thiếu một người nào đó. Chẳng phải tờ giấy kia cậu viết rõ ràng bản đứng ý nghĩ ban đầu của cậu sao, vì cái gì? Có lẽ sau này tớ không nên nói những điều này với cậu, nếu làm cậu khó chịu...”

“Không phải!” Biên Nhược Thủy ngắt lời tôi, còn có vẻ chẳng hề quan tâm, “Bây giờ cậu có nói gì với tớ, tớ cũng không khó chịu đâu, ha ha... Suy nghĩ của con người luôn thay đổi, ngày trước cảm thấy mất đi một người cũng không sao cả. Về sau thì... Có lẽ là đầu tớ nóng quá, IQ về số 0 mất rồi, ha ha...”

Nói xong, cậu cười một mình, như thể hôm nay đã bình tĩnh ra, xem những góc ngách của mình ngày trước chỉ là nhất thời nông cạn. Nhớ lại nhớ lại những lúc khờ dại, những lúc tươi đẹp, tự động loại bỏ mất những lớp đau khổ kia. Nếu chết một lần làm con người ta trở nên sáng suốt đến vậy tôi cũng tình nguyện tự sát cho xong, bởi vì ngoại trừ khi có kỳ tích xuất hiện, nếu không tôi chẳng có cách nào buông tay được.

Biên Nhược Thủy cười rồi lập tức ho khan, ho hết trận này đến trận khác rất dữ dội, mặt cũng đỏ ngộp, chẳng còn chút nào thư thái khi nãy, cả người như nước nóng đun sôi. Tôi đặt tay vỗ lưng giúp cậu, một lúc lâu sau cậu dịu đi, ý nói tôi bỏ tay xuống được rồi.

Tôi thở dài, cầm tay cậu, nắm gọn trong tay tôi. Cậu sưng sờ, muốn rút tay ra, tôi nói chỉ nắm một lát thôi, không có ý gì khác, sẽ buông ra ngay.

Cậu nghe xong lời tôi cũng không cự nự nữa nhưng vẫn quay mặt ra bên ngoài cửa sổ.

“Tớ không làm khó cậu, tớ chỉ muốn cậu đừng xuất hiện sớm, để chăm sóc cậu vài ngày, thật đấy, chỉ vài ngày thôi. Nhỡ đâu cậu đi thật, tớ muốn cậu khỏe lên một chút rồi hãy đi.”

Nghe xong lời tôi, Biên Nhược Thủy cuối cùng cũng có phản ứng, cậu quay lại nhìn tôi, nét mặt vẫn kiên quyết như cũ, có khác là, mang thêm ánh thương cảm.

“Thật ra cậu rất tốt, tớ vẫn luôn nghĩ rằng gặp được cậu là phúc lớn của tớ, cậu không cần áy náy đâu. Dù tớ tự sát, cũng là tớ không thể rời xa cậu, vì tớ biết rõ, cậu là người tốt với tớ nhất.”

Tôi biết từng lời Biên Nhược Thủy nói đều là thật, đôi mắt cậu nói tôi biết cậu vẫn còn xúc động. Nhưng tôi nghe mà cứ tưởng đến ngày tận thế, không hiểu vì sao tôi còn bật cười được, còn nửa đùa nửa thật đáp lại một câu: “Thế bây giờ cậu không tiếc hay sao?”

Biên Nhược Thủy cũng cười, hơi lên giọng nói: “Ừm, không tiếc!”

Không khí liếc mắt đưa tình lại trở nên nghiêm túc, tôi gần như nghĩ cậu nói thật, sống mũi cũng cay cay. Nếu rơi nước mắt trước mặt Biên Nhược Thủy, chút dũng cảm tôi cố giữ chắc cũng sụp đổ hết. Tôi đành đứng vội lên, vươn vai một cái, nói với Biên Nhược Thủy: “Tớ đi xem nhà ăn có bữa sáng chưa, cậu ở một mình được không?”

“Được, cậu đi đi, mua nhiều nhiều một chút, tớ đói bụng quá.” Biên Nhược Thủy vui vẻ nói, vừa nói mặt đã tái đi, lại ho một hồi.

Đợi cậu đỡ hơn tôi mới đi, trước khi ra đến cửa còn quay đầu lại nhìn cậu. Biên Nhược Thủy đã núp kín trong chăn, quay ngược lại với tôi, tôi không thấy được nét mặt của cậu, chỉ cảm thấy dù cậu có kiên cường thế nào trong mắt tôi cậu vẫn thật mong manh. Có lẽ cảm giác được tôi vẫn chưa đi, cậu quay lưng về phía tôi nói:

“Tớ không đi đâu, cậu yên tâm đi!”

“Ha ha...” Tôi cười nhạt, “Tớ không nghi ngờ cậu, nếu cậu muốn đi, tớ đứng nhìn cũng đâu có cản được!”

Biên Nhược Thủy không nói gì, tôi quay đầu ra khỏi phòng bệnh, nhà ăn cách khu bệnh xá không xa lắm, tôi mua rồi bưng cháo về. Cháo vừa nấu còn bốc hơi, tôi vừa đi vừa thổi tay liên tục, nghĩ tới Biên Nhược Thủy ở một mình trong phòng, tôi cũng lo lo, vội vàng nhanh chân hơn.

Lúc tôi về đến phòng bệnh, Biên Nhược Thủy đang gọi điện thoại, miệng nở nụ cười, nhìn rất vui vẻ. Tôi tò mò không biết cậu gọi cho ai, nhưng lúc tôi lại gần, cậu ngắt điện thoại.

“Không sao, cậu cứ nói chuyện tiếp đi, tớ không ngại gì đâu.” Tôi mặt dày mày dạn cười cười.

Biên Nhược Thủy cũng không phản ứng trái ngược hoàn toàn với khi nãy, nụ cười đọng lại mơ hồ trên môi. Nhưng bị tôi chăm chú nhìn, cậu dần khoác vẻ lạnh nhạt như cũ. Tôi muốn nói thật ra tôi rất quan tâm, quan tâm cậu có chuyện gì mà cần gọi điện cho người ta, còn tán gẫu vui vẻ như vậy. Nhưng cũng chỉ nghĩ trong lòng thôi, chẳng dám mở miệng nói ra.

“Cậu không về tớ cũng không gọi nữa, những điều muốn nói đều nói xong rồi.” Biên Nhược Thủy thẳng thừng trả lời.

“Được, được, được! Tớ nghĩ không đâu ha?” Nói rồi tôi nâng bát cháo trên tay, dùng thìa quấy quấy nhẹ một lát, thấy không nóng nữa, tôi múc một thìa, đưa đến bên miệng Biên Nhược Thủy, “Ăn cháo đi đã, đói bụng lâu thế rồi.”

Biên Nhược Thủy ngẩn người nhìn chiếc thìa trong tay tôi, tôi đưa xuống miệng cậu, cứ như đang dỗ em bé ăn: “Anh Tiểu Thủy à, mở miệng ra, ăn một thìa nào.”

Biên Nhược Thủy có phần mất tự nhiên, ăn hết thìa cháo làm tràn ra đầy miệng. Tôi vừa mới quay đi lấy giấy, lúc xoay người lại đã thấy trên miệng cậu không còn gì rồi, nhưng vẫn nhận giấy từ tay tôi, lau qua lau lại.

Tôi điên tiết không cần nổi tốc độ của cậu, đành giả bộ làm ngơ, hừ hừ nói: “Đồ con nít hư, không biết sạch sẽ gì cả, ai bảo cậu lấy tay lau miệng hả?”

Biên Nhược Thủy không trả lời tôi, chép miệng một cái nói: “Rất ngon, cậu cũng ăn đi, không thì tớ ngại lắm.”

Tôi đã sớm lường trước cậu sẽ nói thế, đem cái bàn ăn nhỏ trên đầu giường xuống, cậu biết điều ngoan ngoãn ngồi đó ăn luôn. Nếu người ngoài nhìn vào, nhất định sẽ thấy rất thoải mái, rất ấm áp, cậu nhóc xinh xắn, sạch sẽ đang nhẹ nhàng ăn cháo, trông thế nào cũng thấy cảnh đẹp ý vui.

Riêng tôi, tôi chỉ thấy lạ lắm rồi đau đốn, từ lúc nào đến cả khi cậu cười tôi cũng không thích nhìn nữa. Tôi thật sự đã quá ích kỷ, cũng vì chính tôi cảm thấy cậu vốn không nên cười, cũng không muốn chia sẻ niềm vui với cậu.

Biên Nhược Thủy còn đang ăn thì có tiếng gõ cửa, tôi mở cửa cứ tưởng là mẹ, nhưng đứng ngoài lại là một anh mang theo túi thức ăn lớn, anh ta ngẩng lên tôi lập tức nhận ra, chúng tôi đã có ấn tượng quá sâu sắc, muốn cũng chẳng quên được.

Cả hai sững sốt trong chốc lát, rồi anh ta khách sáo hỏi: “Có phải Biên Nhược Thủy ở phòng này không?”

Tôi có thể tưởng tượng sắc mặt mình khó coi thế nào, còn chưa kịp mở miệng đáp lời, sau lưng đã truyền tới tiếng Biên Nhược Thủy. Anh kia thấy Biên Nhược Thủy gọi, lập tức gạt đầu với tôi, rồi đẩy tôi qua một bên, cười hỉ hả bước lại chỗ Biên Nhược Thủy.

Tối hôm đó đã muộn, hơn nữa lúc ấy kích động mạnh quá, chỉ lo đánh đấm, cũng không để ý kỹ người này. Bây giờ thấy không giống trước lắm, ngày đó cảm thấy anh ta mang dáng vẻ mấy tay nhiều tiền giàu có, giờ nhìn lại thấy rất nhà quê. Chẳng lẽ bị tôi đánh đến nỗi điệu bộ cũng thay đổi luôn rồi?

Tôi ngồi bên cạnh, chọn lấy quả lê to nhất, không rửa đã đưa lên miệng cắn một miếng, ăn rất tự nhiên. Tôi chỉ muốn quả lê này làm tôi bớt chú ý đi, tránh gây ra mấy chuyện không cứu vãn được. Kết quả quả lê ngược lại làm tên kia chú ý đến tôi, anh ta thỉnh thoảng ngó sang nhìn vào mắt tôi, chẳng nói câu nào, rồi lại cười cười nói nói với Biên Nhược Thủy.

Nghe họ nói chuyện với nhau tôi loáng thoáng biết, anh kia tên Cường gì đó, là lái xe chỗ cơ quan Biên Nhược Thủy làm việc. Chiếc xe hôm đó tôi nhìn thấy là của sếp bọn họ, hôm nay anh ta tới thăm Biên Nhược Thủy chỉ đi xe máy, trông cũng rất bình thường, thậm chí cà tàng.

Hóa ra cũng chỉ đến thế, đầu óc tôi chợt thoáng bình tĩnh, ngẫm lại thì tôi còn không bằng anh ta, tôi đến cả xe đạp cũng không có. Tôi cũng không biết tại sao mình lại như đồ đàn bà thế này, mắt la mày lém đi so nọ sánh kia, hai người bọn họ ngồi trò chuyện như thể chẳng hề có mặt tôi ở đấy, mỗi lần thấy Biên Nhược Thủy nhoẻn cười, tôi phải mở miệng to lắm mới nuốt được miếng lê xuống.

50. Chương 50 - Chương 50

Cuối cùng, mẹ cũng tới, lúc mẹ đến nói đôi câu khách sáo thì anh kia cũng đang chuẩn bị ra về. Trước khi đi, tôi thấy anh ta nhét vật gì đó xuống ga giường Biên Nhược Thủy, thật ra không cần lấy ra tôi cũng biết là cái gì. Tôi gồng người nhẫn nại mới ngồi im được, nếu thuận theo tính nết ngày xưa, chắc canh ta tôi sẽ ném thẳng cái đó đi, cả anh ta ta cũng ném luôn.

” Thiên Lộ, tiễn cậu ấy đi, mẹ với Thủy Thủy đợi ở đây, phòng có con là lợn xộn hết cả lên.”

Tôi gạt đầu, cũng đang định thế, anh ta hơi ngại, vừa bước ra ngoài vừa nói không cần lễ độ như vậy, tiếc là tôi hôm nay lại thật sự muốn biết thế nào là lễ độ một phen.

Hai chúng tôi cùng vào thang máy, anh ta thấp hơn tôi nửa cái đầu, cũng không hề ngẩng đầu nhìn tôi, hai người chỉ đứng trong thang máy im lìm. Đến lúc cùng đi ra, anh ta mới mở miệng nói chuyện.

“Tiễn đến đây là được rồi!” Anh ta gượng gạo nói, quay người định tới bãi đỗ xe.

Tôi bước nhanh lên trước, bắt lấy tay anh ta, hỏi thẳng: “Ai nói tôi đi tiễn anh?”

Sắc mặt anh ta biến đổi, coi bộ vừa rồi cũng kìm nén, thật ra cũng không ưa gì cách nói năng của tôi. Anh ta túm chặt cánh tay tôi, cắn răng nói: “Tôi xem cậu là học sinh, không chấp cậu, đừng thấy thế mà lên mặt.”

Tôi cười một tiếng, “Thế thì anh chấp tôi đi, mồm miệng tôi thế đấy, không lên mặt với anh thì không chịu được.”

Nói xong, tay tôi càng siết mạnh hơn, mặt anh ta ta đỏ bừng lên vì kìm nén, gầm lên: “Tôi còn có việc, không có thời gian cãi nhau với cậu, cậu là học sinh chưa lo chuyện áo cơm, tôi không kiếm tiền sống được chắc? Bỏ tay ra, tôi thực sự đang có việc gấp!”

Nắm tay của tôi xẹt qua mũi anh ta, “Việc gì phải nôn nóng thế, anh có thừa thì giờ vui đùa du thủ du thực cơ mà!”

Nghe lời tôi nói, cơn thịnh nộ của anh ta bị tôi kích động, quay lại túm rách áo tôi, tôi kéo cánh tay anh ta, lên gối vào phần dưới anh ta, một chân xô anh ta ngã xuống đất, dẫm đá túi bụi. Trừng trừng một người thế này chả khó khăn gì, tùy theo tâm trạng tôi mà thôi.

“Nếu không đến thăm Biên Nhược Thủy bệnh thế nào, chắc canh ta tao không đến chỗ này...” Mũi anh ta chảy máu, làm tay áo lẫn tay tôi toàn là vết máu loang.

“Anh! Mẹ nhà nó! Chính vì anh đi chăm sóc cậu ấy mới làm tôi phát điên, hai lần rồi, lần trước nếu không tại anh, tôi và cậu ấy ra cái nông nổi này chắc?”

Mấy câu này của tôi làm anh ta điên tiết, mắt anh ta trào lên lửa giận, một tay chop lấy cổ tôi, cảm giác như cả người bị kéo sụp xuống. Anh ta như con chó dại gào vào mặt tôi.

“Mày còn không nhận nữa à, tất cả là tại mày, mày đúng là đồ ngu, Biên Nhược Thủy không đáp lại mày cũng đáng lắm. Cậu ta tốt như vậy, sao lại muốn làm đồ chơi cho mày!”

Nghe lời anh ta nói, tôi chẳng hề ngần ngại, thẳng tay đánh xuống “Anh biết cậu ấy còn thích tôi, sao anh không nhìn lại đạo đức của anh đi, anh mà có chết, chó cũng chẳng thèm tha đi đâu...”

Mặt anh ta đã chẳng còn nhìn ra cái dạng gì nữa, mắt cũng nhắm chặt, cũng không ho he một chữ. Xem ra còn có chút chí khí, cũng xứng để tôi đánh một trận.

”Ồ đấy... Đúng là tao đến chó cũng không thèm đấy, nhưng giả sử tao với mày cùng nằm vật ra đây xem, thế nào cũng sẽ có người đến đỡ tao đứng dậy trước.”

Nghe được câu nói kia của anh ta, tôi lập tức ngừng tay, cảm giác máu trong người chảy ngược lên não, tôi chao đảo lấy cái bật lửa trong túi ra, nắm chặt áo anh ta nói: “Anh có tin tôi làm anh không còn một miếng thịt nào cho người khác đến nhặt không?”

Anh ta vẫn không mở miệng, quanh miệng sưng đỏ, khắp mặt đầy máu. Anh ta nhắm mắt lại thở dốc, rất lâu sau mới lên tiếng: “Mày cũng thật ngang ngược, muốn làm gì là làm cái đó, mày nghĩ mày là con của Ngọc Hoàng đại đế à? Tao nói rõ cho mày biết, tao chẳng sợ, mày đốt được thì đốt, tao không giống Biên Nhược Thủy, cái gì cũng chịu đựng. Nếu hôm đấy không bị mày đánh, Biên Nhược Thủy không tìm tao giải thích quan hệ với mày, chắc đến bây giờ tao cũng không biết người tốt bụng như cậu ta mà cũng có lúc ngu ngốc như thế...”

Ngón tay cái của tôi đang nhấn bật lửa lập tức thông xuống, đầu óc hỗn loạn, cảm giác như có chỗ nào mắc chặt, chồng chất lên nhau. Anh kia thấy phản ứng tôi cực kì đặc ý, không buông tha còn chỉ tay vào mặt tôi nói: “Mày đốt đi, không dám đốt nữa à?”

“Cậu ấy nói gì với anh?” Tôi hạ giọng hỏi.

“Vì sao tao phải nói với mày? Mày đánh tao sưng tay rồi còn muốn tôi giúp cho, mày cũng đề cao tao quá rồi đấy...”

“Anh không nói tôi cũng đi hỏi Biên Nhược Thủy.” Dứt lời tôi buông tay ra, đứng bật dậy.

Anh ta ta lại sống chết nắm chặt cổ chân tôi, gằn từng tiếng:” Cậu ấy không bao giờ nói cho mày biết cậu ấy đã chịu đau khổ đến thế nào, cái gì cũng âm thầm chịu đựng một mình, tôi chưa thấy ai ngốc nghếch như cậu ấy.”

“Cậu ấy không ngốc!” Tôi chặn ngang không may nghĩ ngợi.

“Cậu ta không ngốc à, cậu ta không ngốc thì việc gì phải chặt vật kiếm tiền, nói tích góp tiền để lúc nào đó mua nhà. Tao khuyên “cậu là bà già hay sao mà đã muốn sống chung, người ta ở nhà lâu quen rồi, ai ở cùng cậu làm gì” thì cậu ta nói mày đồng ý với cậu ta sau này sẽ sống với nhau, thế là cậu ta không chậm trễ vội vàng đi kiếm tiền... Tao thấy mày chả giống người tốt, vẫn là một thằng ranh con, còn dám nghĩ chuyện muốn sống chung...”

Tôi đi không được, ngồi thụp xuống đỡ anh ta lên, anh ta vẫn chưa hạ hỏa, gạt tay tôi ra: “Đừng đụng vào, tao tự đứng dậy được.” Anh ta nhếch mép đứng lên, còn hằn giọng: “Mày, tao sớm muộn gì cũng phải cho mày biết tay, tao không để mày sống vui vẻ đâu.”

“Nếu anh nghĩ Biên Nhược Thủy toàn làm những việc ngốc nghếch, có khác gì việc anh báo thù đâu, việc đó còn tác dụng hơn việc đánh tôi đấy.” Tôi nói thế với anh ta.

Anh ta có vẻ không ngờ tâm trạng tôi thay đổi nhanh như vậy, đứng đó không biết suy nghĩ điều gì, cuối cùng ôm bụng đi đến chỗ để xe máy, vừa đi vừa nói: “Chả cần nói chuyện vô ích, tao phải đi làm, ngày mai tìm mày tính sổ, hôm nay mày làm tao muộn giờ, tính chung một thể.”

“Nói hết ra đi, không thì đừng hòng bước khỏi đây.” Tôi giữ chặt anh ta lại.

Anh ta chắc hẳn đã bị tôi làm mất sạch kiên nhẫn, chả có hơi sức đâu mà dùng vũ lực đôi co với tôi, đầu võ mồm tôi cũng không từ, cuối cùng anh ta chịu hết nổi, vừa chống hông vừa nói: “Mày chắc canh ta là bị điên rồi, chốc chốc lại phát bệnh, không để người khác yên lúc nào. Tao nói, Biên Nhược Thủy nói với tao mày là người không đáng tin, không đáng tin thì không tin nữa là xong, dù gì tao cũng không bao giờ... muốn quần vào cái mớ bong bóng của tụi bây, bản thân còn chưa tìm được bạn gái nữa là!”

51. Chương 51 - Chương 51

Than thở một hồi, cuối cùng anh ta cũng nói. Anh ta tên Vương Trung Cường, quen biết Biên Nhược Thủy cũng chưa lâu, ban đầu anh ta nghĩ Biên Nhược Thủy là người rất keo kiệt, nên không nói chuyện với cậu ấy. Một lần, Vương Trung Cường cần tiền gấp, Biên Nhược Thủy cho vay ngay, sau chuyện này anh ta mới hiểu con người thật của Biên Nhược Thủy.

Đêm đó Vương Trung Cường đưa Biên Nhược Thủy về nhà, là bởi Biên Nhược Thủy làm tăng ca tự nhiên lên cơn sốt, cũng không gọi được taxi, Vương Trung Cường tiện đường chở cậu ấy về, không ngờ về tới ở cửa lại gặp tôi, sau đó chưa hiểu mô tê gì đã bị tôi đánh một trận.

Lúc đó Biên Nhược Thủy rất xấu hổ, vội đỡ anh ta lên, quay lại thì tôi đã về rồi. Biên Nhược Thủy áy náy lắm, vội giải thích với Vương Trung Cường chuyện hai chúng tôi. Lúc đầu Vương Trung Cường không thể hiểu nổi, sau khi nghe Biên Nhược Thủy nói xong, cũng hiểu Biên Nhược Thủy khó xử, không bởi chuyện này mà nghĩ khác về cậu ấy.

“Lúc tao về rồi cậu ấy còn đi tìm mày, đứng trước cửa nhà mày cả đêm, buổi sáng sợ bố mẹ mày ra ngoài bắt gặp, mới về nhà.”

Sau đó bên tai tôi văng vẳng tiếng rửa mắng của Vương Trung Cường, anh ta mắng tôi một chút tình người cũng không có. Đêm đó mưa lớn như thế mà mày cũng không xuống gặp Biên Nhược Thủy một cái, nhờ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào!

Anh ta còn nói cả đêm đó Biên Nhược Thủy ngủ dưới mưa, anh ta mà biết Biên Nhược Thủy đại dột như thế, chắc chắn không chần chừ đón ngay cậu ấy về nhà.

“Đừng nói là mày, nếu đối tượng là tao, nếu có ai tốt với tao như thế, chẳng cần biết là nam hay nữ, tao cũng yêu người đó cả đời.”

“Chuyện sau đó anh biết không?” Tôi hỏi Vương Trung Cường.

“Không biết, sau đấy tao không gặp cậu ta, mặc kệ sau này mày bồi thường thế nào cho Biên Nhược Thủy đi nữa thì trước kia mày cũng không thể đối xử với người ta như thế được.” Vương Trung Cường lớn tiếng mắng.

“Không...” Tôi hít sâu một hơi, kể với Vương Trung Cường: “Mấy ngày sau Biên Nhược Thủy vẫn đứng trước cổng trường chờ tôi, muốn giải thích với tôi, tôi lại vờ như không nhìn thấy. Anh có biết không? Lúc ấy tôi thấy quần áo cậu ấy bị bẩn, sắc mặt càng ngày càng tệ, không hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ mới biết, hóa ra từ sau hôm đó, cậu ấy không ngủ, không ăn cơm. Khi nói chuyện với mẹ tôi, cậu ấy đã nói sẽ không bao giờ ... có gì với tôi nữa, tôi còn tuyệt vọng một mình! Bây giờ nghĩ lại, rốt cuộc cũng hiểu được vì sao cậu ấy lại nói như vậy, rốt cuộc cũng biết cậu ấy vì sao lại đi uống thuốc ngủ ...”

Vương Trung Cường nghe tôi nói sắc mặt càng lúc càng tệ, nhiều lần muốn đứng dậy, không rõ là muốn làm gì. Nghe đến từ cuối cùng, anh ta cũng chẳng nhúc nhích nổi, choáng váng đến ngây người.

“Cậu ấy uống thuốc ngủ?” Ngược Vương Trung Cường phập phồng, vẻ mặt không thể tin nổi.

Tôi không trông thấy phản ứng của anh ta, ở bên cạnh im lặng. Vương Trung Cường sững sờ nói:

“Cậu ấy chỉ nói là bệnh tình nặng lên, cần tiền nằm viện, nên mới muốn tao cho mượn tiền.”

“Là cậu ấy muốn trả lại tiền cho tôi.” Tôi đỡ đỡ nói.

Vương Trung Cường gật đầu, quay lại nhìn tôi, giễu cợt.

“Tổng Thiên Lộ đúng không? Tao muốn nói cho mày biết mày vốn dĩ không phải là người, tao thật hối hận từ nãy đến giờ vẫn xem mày là người, lại còn đánh nhau với mày. Mày chẳng khác gì bọn phạm nhân giết người trong tù, đừng nghĩ mày là học sinh, tuổi còn trẻ là được quyền làm xằng làm bậy. Sớm muộn gì mày cũng bị trời phạt, chà đạp lên trái tim người khác, tao hận nhất là bọn người như thế. Mày, hôm nay tao đang vội, xong việc sẽ quay lại đón Biên Nhược Thủy đi, tao công nhận đúng là tao và cậu ta không thân quen gì, nhưng cũng muốn cậu ấy cách xa mày ra.”

Nói xong câu đó, Vương Trung Cường khập khiễng đi đến chỗ xe máy, bắt đầu khởi động xe, quay lại gầm lên với tôi: “Mày giỏi thì đốt nhà tụi tao đi, tao chẳng sợ!”

Vương Trung Cường phóng xe đi rồi, tôi vẫn đứng yên ở bãi đỗ xe thật lâu, bãi đỗ xe rộng đường như chỉ có một mình tôi. Muốn nói cũng không được, muốn cử động một chút cũng không động đậy được, cứ đứng đó mãi, chẳng tìm thấy lý do nào có thể giúp mình bình tĩnh lại.

Di động vang lên, tôi miễn cưỡng nhấn nút nghe, đầu kia truyền đến tiếng mẹ tôi.

“Mẹ phải đi làm, con lại trông Tiểu Thủy đi.”

Tôi bỏ di động xuống, chẳng nghĩ ngợi gì đi đến khu bệnh nhân, cùng đám người vào thang máy, tới tầng phòng bệnh thì bước ra, đi thêm vài bước nữa tới phòng của Biên Nhược Thủy.

Mẹ đã đi rồi, Biên Nhược Thủy một mình lặng lẽ nằm đó, nghe thấy tiếng cửa cậu ấy vội quay đầu lại, nhìn thấy tôi thì mặt biến sắc, nhưng cũng không nói gì, chỉ mỉm cười. Rồi cậu lại nghiêng đi hướng mắt lên trần nhà, không biết đang nhìn điều gì. Nhưng trông khuôn mặt ấy, tôi thấy tâm trạng cậu cũng không tệ, tuy rằng về mặt cậu luôn đánh lừa người khác.

Tôi vừa đi đến, Biên Nhược Thủy như nhớ tới cái gì, đứng bật dậy đi tìm. Lòng tôi chột lạnh cóng, mãi mới có cảm giác, cậu ấy... Là muốn tiền tôi sao? ...

Như vậy cũng tốt, miễn cho tôi mỗi ngày thấp thỏm chờ đợi, chờ cậu nói tôi và cậu về sau chẳng còn chút quan hệ nào nữa.

“Dì mới mua cho tớ một cái máy sưởi điện*, dì nói dạ dày co lại không phải là bệnh, về cơ bản không cần chữa trị, nên chú ý nhiều hơn. Với lại khi phát tác, chỉ cần cố gắng đặt máy sưởi lên bụng, dễ chịu đi rất

nhieu, giảm đau còn tốt hơn là tiêm thuốc nữa.” Nói xong, Biên Nhược Thủy còn khua tay múa chân, lấy ra cho tôi xem.

Đầu óc tôi bỗng chốc quay mòng mòng, như thể một chiếc ô tô đang bám theo sát tôi. Tôi lấy lại bình tĩnh, đưa mắt chuyển qua nhìn máy sưởi điện mini trong tay Biên Nhược Thủy, mẹ đúng là lo nghĩ nhiều hơn tôi, nhưng thật lòng tôi mong muốn Biên Nhược Thủy sẽ chỉ nghĩ đến tôi hơn hết thấy mọi người.

Tôi lại gần, sờ mặt trên chiếc máy sưởi điện được đặt trong túi nhỏ bằng vải nhung, Biên Nhược Thủy nói có máy này sẽ không sợ đau nữa. Tôi thấy cậu cười với tôi, tôi cũng cười với cậu ấy.

“Cậu lại đánh nhau với anh Cường à?” Biên Nhược Thủy nhỏ giọng hỏi.

Tôi gật đầu, “Ừ... Sao cậu biết?”

Biên Nhược Thủy thản nhiên nói: “Vì trên mặt và cổ cậu có máu, tớ nghĩ là anh ấy làm cậu bị thương phải không?”

“Không.” Tôi thẳng thắn trả lời Biên Nhược Thủy, “Thực ra là tớ lại đánh anh ta, còn mạnh tay hơn lần trước, cậu có giận tớ không?”

Biên Nhược Thủy nghe tôi nói sắc mặt chợt thay đổi, ánh mắt kia không mang ý trách móc, là thất vọng, có lẽ từ lâu cậu ấy đã không còn hy vọng tôi có thể bình tĩnh làm tốt mọi chuyện nữa.

“Không giận, chỉ thấy không vui, anh Cường là người rất tốt, cậu lại hiểu lầm anh ấy, anh ấy đến đây cũng chỉ vì muốn giúp đỡ tớ.”

Tôi nhìn nét mặt bình thản của Biên Nhược Thủy, phần nào hiểu được ý cậu. Nếu là một tuần trước, chắc hẳn cậu sẽ nổi giận đùng đùng mà thao thao bất tuyệt với tôi, dù biết tôi sẽ tức điên đi chẳng nữa. Nhưng hôm nay, những thứ tôi từng có được đều...

“Biên Nhược Thủy, tớ muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Vương Trung Cường nói sau khi xong việc sẽ đón cậu đi, về sau đối xử với cậu như với em ruột, cậu có cùng đi với anh ta không?”

“...”

Thấy Biên Nhược Thủy vẫn không trả lời, tôi xoa đầu cậu ấy nói: “Không muốn nói thì đừng nói, tớ hiểu. Dù sao cậu đồng ý để tớ chăm sóc cho đến khi xuất viện có được không, nếu anh ta đến đây sớm, cậu cũng sớm xuất viện mà. Trước đây tớ luôn muốn làm một cái gì đó cho cậu, cậu cũng không từ chối mà? Tớ... Yêu cầu của tớ có quá đáng không...”

” Không... ” Biên Nhược Thủy kéo chăn lên, đưa mắt nhìn trần nhà, trả lời: “Tớ đồng ý với cậu.”

52. Chương 52 - Chương 52

Mãi đến tối, vẫn không thấy mẹ đến, mẹ dặn tôi không được chảnh mắng việc học, còn muốn tôi nhờ bạn mang sách vở tới, nhàn rồi không có việc gì thì phải ngồi đọc sách. Nếu ba có hỏi, thì nói tôi vẫn đi học đều, hết giờ học mới đến chăm sóc Biên Nhược Thủy. Đường nhiên, ba chẳng bao giờ tới kiểm tra đột xuất, ba làm gì có thời gian cơ chứ. Mà cả khi có thời gian, thì cũng không có trí nhớ tốt, ba mà đến thế nào cũng đánh điện hỏi tôi xem phòng bệnh ở đâu.

Tôi gọi cho thầy chủ nhiệm, nhờ thầy tìm giúp bạn nào đó ở gần bệnh viện mang vài cuốn sách đến giúp tôi, dù tôi chẳng có thì giờ nào để đọc thì cũng muốn làm bộ làm tịch cho mẹ nhìn thấy.

Nhưng đúng là tôi không ngờ thầy chủ nhiệm thiếu đạo đức tới mức này, người đến lại là Phó Tử Vân. Lúc tôi mở cửa phòng bệnh, nhận ra Phó Tử Vân đang bình thản đứng ngoài, trong tay còn cầm mấy túi gì đó.

Thực bụng tôi không muốn để nàng vào, sợ kích động Biên Nhược Thủy, định có gì đứng ngoài cửa nói luôn để nàng về sớm. Ai dè Biên Nhược Thủy lại chủ động gọi Phó Tử Vân vào làm tôi chỉ biết im thin thít nhìn.

“Cậu là Biên Nhược Thủy à?” Phó Tử Vân hỏi, không hề ngượng nghịu.

Biên Nhược Thủy lại có vẻ thận trọng, đang nằm vội vàng ngồi dậy, mỉm cười gật đầu với Phó Tử Vân.

“Tớ nhớ có lần mình gặp nhau rồi, suýt nữa không nhận ra. Tớ là Phó Tử Vân, là bạn học của Tống Thiên Lộ, nghe nói cậu bị bệnh, Tống Thiên Lộ ở đây trông cậu. Tớ mang sách đến cho cậu ấy, nhân tiện thăm cậu, cậu khỏe hơn chưa?”

Biên Nhược Thủy cảm kích, trả lời Phó Tử Vân: “Tốt hơn nhiều rồi, không sao cả đâu, cảm ơn cậu đã tới thăm tớ.”

Phó Tử Vân nói đâu cần khách sáo, rồi lại nhìn sang tôi, đưa tôi túi lớn trên tay, bên trong toàn là sách cho tôi.

“Trong này có các bài tập phỏng theo đề thi, mặt trước là đề, mặt sau là đáp án. Em chỉ đem cho anh một vài đề có lời giải chi tiết, những bài khác chắc anh tự giải được. Kỳ thi thử của trường bắt đầu điểm danh, thầy chủ nhiệm đăng ký giúp anh rồi, đây là phạm vi ban đầu của kỳ thi, cả phân loại trình độ nữa, anh rảnh đọc qua nhé... Ừm... Đại khái là thế.”

Túi nặng ời là nặng, dù có đi xe tới thì quãng đường cũng khá xa. Tôi thực sự cảm động, nhưng cũng không dám biểu lộ quá nhiều, chỉ biết nói cảm ơn.

Đôi mắt Phó Tử Vân chợt ảm đạm, gương gạo trách tôi: “Sao anh phải khách sáo với em?”

Tôi sửng sốt, hiểu ra ý nàng, nàng là người tốt, lúc trước nàng bị bệnh, tôi không hỏi han một tiếng cũng chẳng đoái hoài đến thăm nàng, chắc ít nhiều nàng cũng chạnh lòng.

“Bệnh của cậu đã khỏi chưa?”

Cuối cùng, lại là Biên Nhược Thủy thay tôi nói ra những lời này. Tôi quay đầu lại nhìn Biên Nhược Thủy, cậu chân thành cười nói với Phó Tử Vân, cứ như hai người lạ đang làm quen nhau trong lần đầu gặp mặt.

“A? Cậu cũng biết tớ bị bệnh sao! Chắc chắn... Tống Thiên Lộ, anh nhìn người ta xem, còn chu đáo hơn cả anh nữa, biết cách quan tâm đến người khác hơn anh.”

Chắc chắn ấn tượng của Phó Tử Vân với Biên Nhược Thủy không tệ, nàng luôn cười khi nói chuyện. Nhưng nàng không hiểu vì sao Biên Nhược Thủy biết nàng bị ốm nên tôi chỉ có thể đứng bên cạnh âm thầm cầu nguyện nàng đừng có nhắc đến chuyện đó nữa. May là Phó Tử Vân không quá hoài nghi, khi cả hai nói chuyện Biên Nhược Thủy thật sự rất vui vẻ, không hề giả vờ. Lúc hai người họ truyện trò, tôi y như cái bóng đèn, đứng cạnh đi tới đi lui không biết nên làm gì.

Một lát sau đến giờ Phó Tử Vân phải đi học, nàng đành xin phép Biên Nhược Thủy, nói mình phải đi. Nhân tiện chào tạm biệt tôi rồi rời khỏi phòng bệnh, nhìn nàng như vậy có lẽ bệnh cảm của nàng đã khỏi hẳn rồi.

Phó Tử Vân đi, phòng lại chìm trong yên lặng, Biên Nhược Thủy vẫn chưa hết xúc động nhìn tôi nói: “Tớ thấy tớ với bạn ấy hiểu nhau lắm, tớ rất thích tính cách của bạn ấy.”

“Cậu thấy tính cô ấy thế nào?” Tôi chen ngang lời Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy nghĩ một lúc mới trả lời: “Rất dịu dàng, hiểu ý người khác, lại thông minh nữa, nói chuyện với bạn ấy có thể học hỏi được rất nhiều kiến thức.”

Tôi cười, lấy một quả nho vừa ăn vừa nói: “Nếu tớ nói với cậu lúc tớ tán gẫu với cô ấy toàn nói những chuyện chẳng có tí kiến thức nào cậu tin không? Nếu tớ nói cho cậu biết cô ấy trong mắt mọi người khác hẳn với cậu nghĩ, cậu có tin không? Có người nói cô ấy hài hước, người khác lại cho là cô ấy vô tâm, người nói cô ấy đáng yêu, cũng có người bảo ngang ngược... Là vì cô ấy có năng khiếu điều chỉnh ngữ điệu và thái độ khi nói chuyện với người khác, dùng cách nói phù hợp với đối phương, nên ai cũng đồng tình với cô ấy, thích cô ấy, nói tóm lại thì là một người có trình độ giao tiếp siêu đẳng!”

(đại khái hiểu là Phó Tử Vân rất giỏi “Đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy” ;_____

Biên Nhược Thủy nghe tôi nói mà tròn mắt ngạc nhiên, nói với tôi về khâm phục: “Bạn ấy giỏi thật!”

Biên Nhược Thủy nghĩ theo hướng hoàn toàn khác tôi, ý tôi là muốn chứng minh Phó Tử Vân không phải người tốt như Biên Nhược Thủy nghĩ, nằng đúng là tốt thật, nhưng rất khó lường, chỉ có Biên Nhược Thủy mới mang lại cho tôi cảm giác thành thật. Nhưng cậu lại cho rằng đó là một loại tài năng, Phó Tử Vân nhã nhặn cao quý, người thường không thể với tới được.

“Tớ thì không thể làm được như thế, mặc dù tớ biết tính cách của tớ rất tệ, rất cố chấp, đại đa số mọi người không thích tớ. Nhưng mà tớ không thay đổi được, thường xuyên đẩy mình vào ngõ cụt, tớ rất muốn thay đổi bản thân...”

“Không cần thay đổi, cậu thế nào tớ đều thích cả.” Tôi an ủi Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy không nói nữa, không khí trong phòng lại lập tức trở nên ngưng ngập, có lẽ lời tôi vừa nói làm Biên Nhược Thủy mất tự nhiên. Nhìn cậu im lặng, tôi bỗng nhận ra từ giờ phải sau phải nghĩ kỹ trước khi lên tiếng, trước giờ toàn là cậu bỏ qua cho tôi, tôi phải thật để tâm mới được.

“Tắm đi, nước nóng rồi...” Tôi nhắc.

Trừ lúc đi vệ sinh, Biên Nhược Thủy gần như không xuống khỏi giường, đi vệ sinh cũng hiếm hoi, vì cậu ăn uống rất ít. Việc tắm rửa phải đứng rất lâu, tôi lo cơ thể cậu còn yếu, hơn nữa trong nhà tắm nhiệt độ cao, nhờ đâu bị ngất hay là bị làm sao, nói với cậu: “Nếu không thoải mái thì nằm đi, tớ lau người cho cậu?”

“Không cần!” Biên Nhược Thủy lập tức từ chối, không chút do dự.

Tôi sớm biết cậu sẽ trả lời như vậy, mấy ngày ở Sơn Đông hai đứa hòa thuận, cậu ấy còn không cho tôi tắm giúp nữa là, nói gì đến bây giờ.

“Đừng vì thấy tớ cái gì cũng nghe theo cậu mà lấy cái đó làm lý do áp chế tớ, lúc cần thiết, tớ cũng sẽ đưa ra một số quy định của tớ.” Biên Nhược Thủy nói nghiêm túc.

Tôi cười, đúng thật là bao lâu nay đây là lần đầu tiên tôi muốn cười. Thực ra tôi biết tôi cười rồi nghĩ lại vẫn cảm thấy buồn, nhưng nhìn bộ dáng lúng túng của Biên Nhược Thủy lần đầu lên tiếng vì chủ quyền cá nhân, tôi lại kín miệng không hỏi nữa. Thật sự tôi chưa từng so đo cậu có ý gì khi nói những lời đó, chỉ là tôi muốn có cơ hội để bù đắp lại những sai lầm của mình. Cậu nhắc nhở ngược lại làm tôi thấy như bị đe dọa.

Biên Nhược Thủy có phần không thoải mái, đứng dậy muốn tìm quần áo và khăn lau mặt, tôi đã chuẩn bị từ trước, đi đến chiếc tủ bên cạnh lấy ra, đưa cho cậu. Cũng nói cho Biên Nhược Thủy biết trong tay có hai cái khăn mới vừa là qua, một cái để lau tóc, một cái để lau người, khăn tắm lẫn quần lót đều mới mua, cũng vừa giặt sạch, phơi khô rồi mới lấy ra dùng...”

Nói xong, tôi lại nghĩ, nhào người xuống, lấy ra bộ áo ngủ mới đưa cho cậu.

“Cậu nếu không thích quần khăn tắm đi ra, thì mặc bộ áo ngủ này đi, tớ có cái quần trong mới mua ở cửa hàng, chắc là vừa đấy, cậu thử cổ mặc xem.”

Biên Nhược Thủy nhìn chằm chằm vào tôi, cũng không nói gì, lúc tôi nhìn thì cậu lại cúi đầu, chẳng thấy rõ nét mặt của cậu đang biểu hiện điều gì. Tôi vỗ vai cậu dặn: “Đi tắm đi, nếu có chuyện gì, gọi cho tớ, tớ sẽ mở cửa cho cậu...”

Nói xong tôi lấy di động ra, Biên Nhược Thủy giữ tay tôi lại phản đối: “Không cần, không có chuyện gì đâu.”

“Thế thì tốt, cậu đi tắm đi!”

Biên Nhược Thủy gạt đầu, vào nhà vệ sinh, tôi tự nhiên nghĩ ra, vội nói trước khi cậu đóng cửa: “Nước nóng sẵn rồi, cậu thử để tay vào nước xem đã vừa chưa, nước hơi nóng, nhưng tốt nhất đừng pha thêm nước lạnh nữa. Tớ hỏi bác sĩ bảo dạ dày co giặt tốt nhất không nên bị lạnh. Còn nữa... Nếu có chuyện gì thì đập cửa, tớ đứng ngoài này đợi cậu.”

Nói xong, tôi nhìn cánh cửa trước mặt chậm rãi đóng lại, trước khi đóng cửa, Biên Nhược Thủy nhìn vào mắt tôi. Hai ngày nay đây là lần đầu tiên cậu ấy thật sự nhìn tôi, trong đôi mắt dường như mang theo ánh

cảm động không thể che giấu, lại xen lẫn một chút muộn phiền, đơn độc, môi cậu khẽ giật, nhưng cuối cùng vẫn không nói một lời nào.

53. Chương 53 - Chương 53

Bên trong truyền ra tiếng nước chảy, tôi kéo ghế ngồi trước cửa, theo thói quen thò tay vào túi tìm thuốc lá, chẳng biết thế nào lại lấy ra kẹo cao su. Tôi sực nhớ đang ở bệnh viện, không được hút thuốc, bữa trước bỏ kẹo vào túi để tự nhắc mình, thành ra lúc này đành nhóp nhép nhai kẹo cao su.

Tiếng nước chợt dừng trong chốc lát, tôi nghe tiếng động cũng lơ mơ đoán được Biên Nhược Thủy tắm tới đâu rồi. Đến khi cái kẹo tôi nhai hết ngọt, tiếng nước cũng ngừng hẳn, tôi nghe thấy bên trong có tiếng thu dọn đồ đạc, Biên Nhược Thủy sắp ra rồi.

Tôi để ghế lại chỗ cũ, đứng trước cửa chờ cậu, tiếng động bên trong lúc to lúc nhỏ, có cả một ít âm thanh thì thào lặp đi lặp lại mãi. Tôi không khỏi buồn cười, hay là cậu đang hát ở trong đấy? Không ngờ Biên Nhược Thủy cũng hay ghê!

Một lúc sau, nụ cười của tôi tắt ngấm, đã năm phút trôi qua, bên trong tuyệt nhiên chẳng còn tiếng động nào. Tôi giật nảy người, chạy vội đến đập cửa. Tôi nghe thấy tiếng Biên Nhược Thủy ở bên trong, nhưng không nghe rõ cậu nói gì.

“Cậu làm sao thế? Có việc gì cậu cứ gõ cửa, tớ ở ngoài này.” Tôi nói lớn, cuống đến mức mồ hôi trên đầu cũng xô nhau chảy xuống.

Bên trong có đáp lại, nhưng không phải tiếng gõ cửa, tôi nói lại lần nữa, vẫn chẳng có gì. Biên Nhược Thủy cũng không đẩy cửa bước ra. Chìa khóa tôi để trong túi quần, chỉ cần muốn mở là mở được ngay, để cậu tắm được thoải mái, tôi đã cất công chuẩn bị hai tiếng liền.

Mãi vẫn không thấy động tĩnh, tôi chẳng màng để ý gì nữa, lập tức mở cửa ra. Phòng vệ sinh vốn không lớn, Biên Nhược Thủy đứng sát cửa, tôi đẩy cửa vào va vào cậu. Trên người cậu chỉ có độc chiếc quần lót, những nơi khác vẫn ướt sũng, hẳn là chưa kịp lau, có lẽ quần lót cũng là vừa gồng người mặc, sợ tôi xông vào.

Tôi lại gần đỡ cậu, cậu co người trên mặt đất cắn chặt răng, tay ôm siết bụng, nhất quyết không chịu kêu lên một tiếng.

Tôi biết bệnh đau dạ dày của cậu lại tái phát, không ngờ gần đây lại tái phát nhiều lần như vậy, hay là từ trước đã thế rồi, chỉ là tôi không chú ý đến mà thôi. Tôi chạy nhanh đến cái giá treo trên cao rút khăn tắm ra, quần lấy người Biên Nhược Thủy, cậu nhú mồm, hơi thở phập phồng, yếu ớt, chẳng còn sức đâu mà đòi co với tôi.

Tôi ôm cậu đặt nhanh xuống giường, đặt máy sưởi điện lên, nhưng phải mất năm phút đồng hồ máy mới nóng được, chờ được đến lúc ấy thì chắc đau không chịu nổi rồi. Tôi lại đi vào nhà vệ sinh, lấy khăn mặt, vặn mở nước nóng nhất, ngâm khăn trong nước, rồi vội vàng vắt khô, đến nỗi hai tay tôi bắt đầu đỏ rát, xong tôi cầm khăn chạy nhanh tới bên giường.

Tôi bỏ tấm khăn đang quần Biên Nhược Thủy ra, đặt chiếc khăn nóng phồng cả tay lên người cậu nhưng Biên Nhược Thủy lại đột nhiên trốn tránh, dường như vì nóng quá, cậu bật khóc. Tôi cũng đành bất chấp, đợi một lúc khăn sẽ hết nóng, tranh thủ khi nóng mới hết đau được.

Thấy cậu cứ liên tục tránh né, tôi đặt khăn lên ngực của cậu, ấn chặt xuống, đồng thời từ phía sau ôm lấy cậu, không cho động đậy nữa. Lúc đầu khăn để trên ngực cậu còn tỏa hơi, lòng ngực cậu lập tức đỏ hồng lên. Tay Biên Nhược Thủy vẫn muốn kéo chiếc khăn ra, nét mặt đầy đau đớn, tôi thì thắm vào tai cậu dỗ dành, một lúc sẽ hết nóng ngay.

Quả thực một lát sau tôi thấy cậu khá lên nhiều, lông mày giãn ra, mắt cũng mở lớn, còn cổ nghiêng đầu sang nhìn tôi nữa, cậu cứ nhìn như thế đến khi ánh mắt dịu lại, chẳng nói lời nào đã lại quay đi.

Tôi cảm giác như trong cái nhìn ấy hàm chứa một sự xác nhận yên tâm nào đó, cậu nghiêng đầu đảo mắt tìm tôi, thấy tôi rồi thì yên tâm trở lại. Tuy là tự mình suy diễn ra như thế, nhưng cũng đủ làm tôi vui mừng đến nỗi như thể lâu lắm rồi mới có. Tôi nói nhỏ bên tai cậu: “Tớ đi làm nóng khăn, cậu ở đây chờ tớ một lát, tớ quay lại ngay.”

Tôi vừa đứng dậy, Biên Nhược Thủy lập tức quay mặt lại vươn tay ra, muốn giữ tôi lại. Nhìn thấy cử chỉ ấy một loại xúc động không kiềm chế được lập tức xâm chiếm lấy tôi, quên sạch mấy câu định nói, tôi ôm chặt lấy Biên Nhược Thủy từ phía sau, để mặt cậu áp vào cổ tôi. Tôi thở dồn dập, cảm giác tim người bên dưới cũng đang đập liên hồi.

“Cậu không muốn tớ đi phải không?” Tôi run run hỏi Biên Nhược Thủy.

Khuôn mặt đau khổ của Biên Nhược Thủy còn chưa biến mất hẳn, nghe thấy lời tôi nói, cậu khẽ chớp mắt, trả lời thật nhanh: “Không phải, là tớ không muốn cậu đi làm nóng khăn, máy sưởi ấm rồi, dùng khăn nóng lắm, cậu chỉ cần đưa máy sưởi cho tớ thôi.”

Tôi “ừ” một tiếng, không do dự, xoay người xuống giường đi lấy máy sưởi điện, bọc thêm một lớp vải bố bên ngoài, nhanh chóng cầm lại cho Biên Nhược Thủy. Tôi muốn giúp cậu bật, nhưng tay cậu liên tục đẩy ra, tôi chợt nghĩ hóa ra khi này cậu chẳng có sức chống cự nên mới chịu để tôi ôm như thế.

Cho đến khi mọi chuyện kết thúc, tôi mới hiểu ý Biên Nhược Thủy, bao nhiêu nhiệt tình, hy vọng này giờ đều bị dập tắt. Như thể tôi là người rơi xuống đáy giếng sâu, trông thấy một sợi dây thừng, tưởng là cuối cùng mình cũng được cứu rồi, đến khi chờ kéo lên mới phát hiện ra sợi dây kia chẳng đủ dài, người nào đó bỏ đi nên ném bừa xuống giếng, thế mà tôi lại cứ đinh ninh là ân nhân cứu mạng.

Thân thể Biên Nhược Thủy dễ chịu hẳn lên, tay cậu khẽ động đậy, tôi liền kéo chăn lên giúp cậu. Khi kéo chăn lên đến ngực cậu, tôi nhin không được hỏi: “Để tớ xem cậu có bị bỏng không...”

“Không!” Tiếng Biên Nhược Thủy vùng vằng từ trong chăn truyền ra, tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

Nhìn cậu như vậy tôi bất giác mỉm cười, không phải cười chính mình làm mọi chuyện tồi tệ thêm, mà cười phản ứng của Biên Nhược Thủy. Lúc này nhìn cậu ấy thật đáng yêu, tại sao trước kia không nhận ra nhỉ, thậm chí còn có lần thấy cậu rất đáng ghét, nghĩ đến chuyện về sau muốn cũng chẳng có cơ hội nhìn nữa, tôi thấy lòng đau thắt.

“Tóc còn ướt mà, sấy khô đã rồi hẵng ngủ tiếp.” Tôi sờ tóc Biên Nhược Thủy, vừa nói vừa quay người lấy máy sấy.

Thực ra máy sấy tóc để trong tủ treo quần áo ngay bên cạnh, là tôi muốn tranh thủ ít thời gian định thần lại. Lát nữa Biên Nhược Thủy khô tóc rồi đi ngủ, tôi lẳng lặng chui vào nhà vệ sinh công cộng hút thuốc là ổn thôi.

54. Chương 54 - Chương 54

Quay lưng lại hướng Biên Nhược Thủy tôi thăm thở phào, không còn thấy áp lực như hồi này nữa. Lúc tôi ngoảnh lại Biên Nhược Thủy đã ngồi xuống, chắc vì chân mỏi nhừ rồi, mỗi lần bệnh cậu tái phát tôi ở bên cạnh cũng thấy lòng đau nhói, cuối cùng cũng qua đi hết.

Tôi ngồi cạnh Biên Nhược Thủy, giúp cậu sấy tóc, dây điện của máy sấy tóc hơi ngắn, sấy chưa được hai phút đã ngắt điện ba lần. Tôi lúng túng trở tay không kịp, vừa định lên tiếng thì Biên Nhược Thủy nói hay là ngồi sang giường bên kia. Tôi vội cản: “Đừng đi xuống, khoảng cách giữa hai giường cũng không nhỏ hơn mấy, vẫn vừa tầm dây mà, trừ phi cậu ngồi lên đùi tớ, không thì đành đứng vậy.”

Biên Nhược Thủy sầm mặt nhìn tôi, tôi cũng chẳng biết làm gì hơn là cười, nói: “Thật sự là tớ không cố ý bày trò đâu, tớ làm gì thừa thời gian đi mua một cái máy sấy tóc dây ngắn tũn đúng không?”

” Tớ đứng!” Biên Nhược Thủy vừa nói vừa mặc quần áo.

“Được thôi!”

Tôi vui vẻ đồng ý, giây tiếp theo tôi ôm gọn cả cậu cả chân đặt phịch lên đùi. Cậu dường như không ngờ tôi lại đột ngột làm thế, mặt đỏ ửng lên, trịnh trọng nói: “Cậu thả tớ xuống đi.”

Tôi liệu chết không buông Biên Nhược Thủy ra, bỏ ngoài tai ý kiến của cậu, tiếp tục giúp cậu sấy tóc, cậu lại như bị xúc phạm ghê gớm, liên tục lăm nhăm không cần phải sấy tóc hộ, lát nữa cậu cũng có thể tự làm được.

Tôi vờ mất kiên nhẫn, quát lại: “Ngồi yên đi, một lần thôi chứ mấy? Về sau cậu có muốn sấy tóc cho tớ, tớ cũng chả cho cậu sấy đâu.”

Mặt Biên Nhược Thủy biến sắc, răng vẫn cắn chặt môi, cả người run lên. Lúc sau cậu cũng không vùng vằng nữa, cúi đầu im lặng. Tôi cũng chẳng ho he gì, chuyên tâm sấy tóc cho cậu, đến khi tóc khô mới thôi, cuối cùng cậu không nhịn được nữa, đáp trả tôi: ” Tớ sẽ không bảo cậu cho tớ sấy tóc đâu, không bao giờ.”

Lần này thì tôi dừng lại, giữ nguyên vẻ bức mình khi nãy mà nói: “Thế này đi, có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, cậu đã tỏ rõ thái độ với tớ, thì nhân thế có cái gì không vừa lòng đem nói hết ra đi. Cậu sống để bụng chết mang theo tổ ức chế khó chịu, còn tớ cả đời cũng chả biết cậu nghĩ thế nào, dù sao thì bây giờ cậu cũng không cần sợ tớ gây chuyện với cậu nữa, còn có gì bức bối thì nói hết luôn đi. Tớ còn biết đường rút kinh nghiệm, lần sau chăm sóc người khác không mắc phải nữa.”

Tôi có thể nhìn ra Biên Nhược Thủy phát cáu lên rồi, mà tôi cũng có khá hơn gì, miệng nói là thoải mái thế nào chẳng nữa thì trong lòng cũng không sao thoải mái nổi.

” Không... Cậu là loại người gì tớ quên lâu rồi... Sấy tóc xong tớ đi ngủ.”

Nói xong, Biên Nhược Thủy khởi sự cạo quây chân, nhưng bị tay tôi đè nặng nên cũng chẳng ích gì cho cam. Tôi nhìn cậu nói: “Cậu đã không nói thì tớ cũng coi như là cậu chẳng muốn tớ chăm sóc tốt cho người ta, nên mới không chịu giúp tớ tiến bộ.”

“Nghĩ thế nào thì tùy cậu...”

Thấy cậu ấy không mắc lừa, tôi lại khích tiếp: “Nếu cậu cứ khăng khăng không chịu nghe lời tớ thì cậu cũng ích kỷ thật đấy, cậu nói mình hiểu rõ cuộc đời, biết cái cuộc đời này chỉ là hão huyền, thế thì nói cho tớ biết khuyết điểm của tớ tính như làm việc thiện thôi, đúng chưa? Với lại, cậu đã đồng ý là không từ chối tớ rồi cơ mà...”

Biên Nhược Thủy cười gằn một tiếng, ngang như cua, kiên quyết nói dù là có phải phá vỡ toàn bộ nguyên tắc, dù có phải nói không giữ lời phá hỏng hình tượng bản thân, thì cũng nhất định không thêm nói chuyện với tôi.

Tôi thấy mặt mũi cậu phờ phạc hẳn đi, khi nãy bị đau như thế, có lẽ mệt mỏi lắm rồi. Tôi thở dài một hơi: “Tóc khô rồi, đi ngủ đi...”

Cậu lập tức leo giường, chui vào chăn, không ra nữa.

“Nói tớ nghe cậu đang nghĩ gì đi, cậu đã không muốn nói thì để tớ nói, tớ sợ sau này sẽ hối hận... Khoan đã... Cậu trùm chăn kín thế ngạt thở bây giờ?”

Tôi đặt tay lên chiếc chăn cậu đắp, muốn cậu hở đầu ra, nhưng nghĩ lại tính cậu bướng bỉnh như thế, chắc đến cơ hội nói chuyện cũng không có.

“Trong mắt tớ, có lúc cậu như trẻ con ấy, còn bây giờ, có cả ngang ngược, cả chỉ thích làm theo ý mình nữa, nhưng cũng có khi lại giống như ông già 80 tuổi, lòng đầy suy tư, trải qua thăng trầm đủ cả. Thật ra tớ cũng rất muốn biết, tớ thích cậu ở điểm nào nhỉ? Cậu chẳng thích nói chuyện, cũng chẳng say mê cái gì, suốt ngày chỉ ngâm mấy tập thơ rách, bọn mình không hiểu nhau tí nào. Mà ngày xưa cậu có giống thế này đâu, có thay đổi thế nào thì cái hồi cậu không buồn chải đầu vẫn là kiệt tác, giờ nhớ lại vẫn còn thấy buồn cười... Ha ha...”

Nói xong, tôi nhân thể nhắc lại chuyện cũ thời còn đi học, nhắc cái đầu hành tây của cậu, nhắc cái hộp bút thời tiền sử của cậu, cái quần lót có cái túi nhỏ đằng trước để đựng tiền, chuyện cậu ăn tám cái bánh bao bị đau bụng cũng không nở vứt đi, cả chuyện cậu một mình ngơ ngề ngồi trong phòng học soạn bài, nói nhiều đến nỗi tôi cũng chẳng hiểu là đang nói cái gì nữa...

Có thể tổn thương tôi đều làm tổn thương, đặt ở trong lòng ba năm này đã đau xót lại vừa hạnh phúc chính là nhớ lại cùng hy vọng như vậy mà một chút hiện ra, tôi thật sợ Biên Nhược Thủy lần này là quyết tâm, sau này muốn nói cũng không biết nên nói cùng ai.

Tôi một mình hồi tưởng lại càng thêm có cảm giác, còn luôn luôn cười, cười xong nói không ra trong lòng có chút xót xa.

“Biên Nhược Thủy, cậu nói xem bọn mình chia tay cách nào bây giờ?” Tôi vỗ vỗ chần, hỏi cậu.

Không có hồi đáp, lúc tôi kéo chần ra cậu cũng không phản ứng gì, chỉ nhắm mắt, nhịp thở đều đều, như đã ngủ say. Tôi chợt thấy mình đứng là chả khác gì tụng kinh, khi không ngồi lải nhải nửa tiếng đồng hồ, chắc cậu ngủ từ đời nào rồi.

“Cậu ngủ tớ mới dám nói, Biên Nhược Thủy, tớ thích người gốc như vậy, người khác muốn học cũng chẳng học được. Tớ cũng không hoàn hảo, chỉ khi ở bên cậu, tớ mới thấy bình yên, cậu nói xem cậu đi rồi, tớ biết sống thế nào đây?...”

Nói hết câu đó, có lẽ tôi chẳng thể chịu đựng được nữa, nói thêm thế nào cũng xảy ra chuyện. Tôi đành ngồi xồm xuống, mò đến ngăn kéo tủ tìm thuốc lá, định tới nhà vệ sinh công cộng giải tỏa đầu óc, mượn thuốc lá làm mình tỉnh táo lại.

Tôi cố không phát ra tiếng động, sợ làm Biên Nhược Thủy tỉnh giấc, loay hoay một hồi, lúi cuội cả cái ngăn kéo kia xuống. Cuối cùng cũng chẳng thấy thuốc lá đâu, lại thấy một lọ thuốc mỡ bôi vết thương, hộp còn nguyên chưa mở, chắc chắn là mới mua. Tôi còn đang không hiểu Biên Nhược Thủy bị thương lúc nào, bỗng nhiên nhận ra điều gì, chẳng nói được nên lời.

55. Chương 55 - Chương 55

Tôi để hộp thuốc mỡ còn nguyên vào tủ quần áo, cầm thuốc lá đi ra ngoài.

Nhà vệ sinh công cộng ở xa, tôi sợ chẳng may Biên Nhược Thủy xảy ra chuyện gì nên chỉ tìm một chỗ thoáng gió ngồi cạnh cửa cầu thang. Nhìn khói thuốc bay, tôi xúc động đến mức hộp thuốc lá trong tay suýt rơi xuống đất. Tôi thấy mình như đang hút ma túy để xoa dịu cơn đau, bàn tay cầm điếu thuốc run rẩy. Đến khi khói luồn vào cổ họng, lòng tôi mới nhẹ đi.

Tôi chưa từng nghĩ Biên Nhược Thủy sẽ từ bỏ tôi mà đi, thế nên đến bây giờ tôi vẫn không chấp nhận ngày mai hoặc ngày kia thôi cậu ấy sẽ quay lưng đi theo người khác. Cậu không giống mọi người, cậu không còn ai thân thích, cậu bước vào cuộc sống của một người nào đó nghĩa là cậu sẽ đặt trọn cả đời mình trong tay người ấy.

Không chấp nhận được, thật sự không thể chấp nhận được... Tôi nhìn làn khói lơ lửng trước mặt, lòng như có sợi dây ghim chặt đến đau rát. Vì sao tôi lại mắc hết lỗi lầm này đến lỗi lầm khác không thể tha thứ được, để đến giờ này cả một chút can đảm lẫn tư cách cũng không có, cũng chẳng biết mình còn có thể chống chọi được mấy giờ hay mấy ngày nữa. Tôi không nghĩ gì cho bản thân, chỉ muốn chăm sóc cậu thật tốt những ngày còn lại, nhưng vẫn không thể nào ngăn được ham muốn giữ chặt Biên Nhược Thủy cho riêng mình.

Tuy ở bên tôi cậu luôn phải chịu thiệt thòi, nhưng ít nhiều tôi vẫn luôn tìm cách bù đắp cho cậu. Nếu cậu sống cùng người khác, hạnh phúc hay đau khổ tôi cũng không biết, dù là hèn hạ nhưng tôi vẫn tin rằng, chỉ mình tôi yêu Biên Nhược Thủy thật lòng. Vương Trung Cường có hiền lành, ngay thẳng ra sao thì cũng chỉ là ẩn tượng bên ngoài, anh ta và Biên Nhược Thủy mới quen nhau vài ngày, đâu thể biết được có phải là người đáng tin cậy hay không.

Biên Nhược Thủy thật thà, ngốc nghếch, nhờ về sau Vương Trung Cường thay lòng đổi dạ, nhất định cậu sẽ bị tổn thương, cũng chỉ biết chịu đựng một mình. Cậu là người hướng nội, một người bạn cũng không có, nếu cậu định bỏ đi thật, tôi sợ cậu sẽ chẳng còn nơi nào để đi nữa...

Tôi nhả khói càng lúc càng hấp tấp, càng lúc càng dày đặc, cho đến khi cả người lẫn mặt đất toàn là tàn thuốc, tôi mới nhận ra hết thuốc rồi. Tôi đứng dậy, phủi tàn thuốc trên người, định trở về phòng, lòng chẳng vui chút, lại mang thêm buồn thảm. Thôi, cứ chữa hết bệnh cho Biên Nhược Thủy đã! Dù có xa nhau, cũng phải nhìn cậu khỏe mạnh ra đi.

Khẽ đẩy cửa ra, tôi thấy Biên Nhược Thủy đứng ở cửa, giống như đang chuẩn bị mở cửa để ra ngoài, mũi chân hướng về phía trước, vừa nâng lên giữa chừng đã đột ngột hạ xuống.

Biên Nhược Thủy có vẻ cũng bị tôi dọa, hít một hơi mạnh, quay đầu bước lại vào trong. Tôi thấy có gì là lạ, kéo cậu lại, phát hiện cậu đã mặc áo ngủ từ bao giờ.

“Làm gì đấy?” Tôi vừa mở bóng đèn nhỏ trên tường, vừa hỏi, tôi sợ cậu trả lời cậu muốn lén trốn đi.

“Đi vệ sinh...” Biên Nhược Thủy nói dứt câu lại nhanh chóng vùi mình vào chăn, như là không có chuyện gì.

Có lẽ động tác mạnh làm cậu ở trong chăn ho sù sụ, ngoài đau dạ dày, tôi sợ nhất có lẽ là lúc Biên Nhược Thủy bị ho. Cậu ho dữ dội đến nỗi cả người run bần bật, mặt mày đỏ bừng, mãi không thôi.

Tôi vội vàng lấy nước, đỡ Biên Nhược Thủy dậy, cho cậu uống ngay một ít, cuối cùng cũng bình thường trở lại. Biên Nhược Thủy nín thính, cũng không nhìn tôi, uống nước xong lại tiếp tục chui vào chăn.

Tôi nhìn cậu, thử hỏi: “Cậu đừng gạt tở, cậu đi vệ sinh thật sao? WC cách cửa ra vào một khoảng xa, cậu đâu cần đi vòng xa như thế!”

Biên Nhược Thủy vẫn không ho he một tiếng, dù hai ngày nay thái độ của cậu vẫn thế, tôi vẫn cảm giác gì đó khác thường. Tôi đưa mặt lại gần, xốc chăn lên, nhận ra đôi mắt cậu sưng đỏ, quanh mắt còn ướt nước, chắc chắn là cậu vừa khóc.

“Sao cậu lại khóc? Nói tở biết đi...” Tôi phủ nửa người trên lên cậu, không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào cậu.

“Không phải khóc, là vì ho...” Biên Nhược Thủy càng kéo mạnh chăn lên, trùm kín cả khuôn mặt.

“Cậu còn muốn chạy hay sao?”

Biên Nhược Thủy nghe xong lời tôi, lập tức lắc đầu, trả lời giọng khản đặc: “Tở không phải người nói không giữ lời, tở muốn đi là đi, không thừa dịp lúc này mà đi.”

Tôi chợt nghĩ đến một khả năng khác, nhưng cái ý nghĩ đó quá xa vời, tôi chẳng thể đòi hỏi được. Nhưng giờ phút này tôi vẫn ôm một tia hy vọng, nhìn không được mà hỏi thẳng Biên Nhược Thủy: “Cậu muốn đi tìm tở phải không? Có phải cậu vẫn chưa ngủ, những lời tở nói khi này cậu nghe cả rồi đúng không?”

Biên Nhược Thủy phản ứng mạnh trước nhận định nói của tôi, cậu nhô ra khỏi chăn, nghiến răng nói: “Đừng có tự suy diễn, tở nói rồi, là tở đi vệ sinh, cậu tin hay không thì tùy.”

Tuy Biên Nhược Thủy luôn cãi lại tôi, nhưng chưa bao giờ cậu dùng giọng điệu gượng gạo đến thế, nhưng tôi cũng chẳng tức, thậm chí còn xúc động. Tôi biết chỉ có người thật sự bị chọc giận thì mới nói năng kỳ lạ như vậy, nếu cậu còn bị chọc giận được, chứng tỏ cậu vẫn còn tình cảm với tôi.

Nghĩ vậy, tôi cảm giác như từ địa ngục sống lại, tôi chạy nhanh ra cửa, sập mạnh khóa cửa lại. Tắt phụt bóng đèn, hối hả chui vào chăn theo Biên Nhược Thủy, Biên Nhược Thủy giật nảy người, đến lúc bình tĩnh lại tức thì lớn giọng: “Cậu tránh ra, cậu cứ thế này là tở đi bây giờ đấy.”

“Không cho cậu đi!” Tôi ép cậu quay lại, ôm ghì vào lòng, tay giữ chặt đầu cậu, để cậu dán sát vào ngực tôi.

Thoáng chốc, cảm giác ngực mình ướt đầm, tôi luống cuống, vội vàng buông cậu ra.

“Xin lỗi, tở không kiềm chế được, tở... Tở thật sự muốn giữ cậu lại, cậu muốn thế nào cũng được, cậu muốn tở quỳ xuống cũng được, chỉ xin cậu đừng đi... Có được không?”

Một khoảng lặng dài qua đi, Biên Nhược Thủy mới lên tiếng: “Tớ nói rồi, cậu rất tốt, tớ không trách cậu, tớ chỉ xin cậu đáp ứng việc cuối cùng tớ đã nói...”

Nghe lời cậu nói, tôi cười gằn một tiếng, vừa rồi đáng lẽ không nên hy vọng hảo huyền mới phải, chỉ thất bại mà thôi, đau khổ còn nặng nề hơn cả ban đầu. Mới dấy lên một chút hy vọng, lại lập tức bị dập tắt, lòng tôi lạnh buốt, nhưng không trách Biên Nhược Thủy, chỉ trách tôi không đủ mạnh mẽ.

“Tớ nhớ kỹ chuyện này mà, tớ chỉ đùa với cậu chút thôi, cậu cho là thật sao, đừng nổi nóng, tớ xuống đây.”

Nói xong, tôi vội xuống giường, chân vừa chạm đất, trong chân chợt có tiếng khóc của Biên Nhược Thủy. Tôi đã muốn gục ngã hoàn toàn lắm rồi nhưng vẫn phải cố đỡ dành cậu.

“Cậu có chuyện gì trong lòng thì nói ra đi, nói thế nào cũng được, xin cậu đấy, cậu đừng khóc có được không? Cậu biết tớ sợ nhất là nghe cậu khóc, nhất là khóc vì tớ... Cậu trách mắng tớ đây này, tất cả là tại tớ làm hại cậu, tớ, mẹ kiếp, không phải là người!”

Dứt lời, tôi đánh mạnh vào mặt mình, hết lần này đến lần khác, hận không thể đánh đến chết cho rồi.

Nghe thấy tiếng động, Biên Nhược Thủy vụt ngồi dậy, nhìn tôi hét như muốn xé toang cổ họng: “Tớ với cậu chẳng có quan hệ gì hết, cậu còn đánh nữa tớ sẽ đi ngay. Tớ giận bản thân tớ, ban này tớ định ra ngoài là vì tớ sợ cậu đi mất, hơn hai giờ liền không thấy cậu về...”

56. Chương 56 - Chương 56

Biên Nhược Thủy nói dứt lời, tôi càng đánh mạnh hơn nữa, không thể kiểm soát ý nghĩ muốn đánh mình một trận. Nhưng hai má đau đến bao nhiêu, trong lòng tôi lại nhẹ nhõm bấy nhiêu, hơn nữa trên gương mặt Biên Nhược Thủy thoáng lộ ra sự xót xa, từng cái tát giáng xuống cũng đáng lắm.

“Tớ không đùa đâu!” Biên Nhược Thủy nhảy vội từ giường xuống, lao vào người tôi, cố hết sức kéo tay tôi ra, dùng ánh mắt thù hận chưa từng có nhìn xoáy vào tôi: “Cậu mà còn đánh nữa, tớ nổi điên lên thật đấy.”

“Thế thì cậu cứ nổi điên lên đi!” Tôi cũng không chịu thua cãi lại.

Biên Nhược Thủy thấy tôi lại định nâng tay lên thì uất ức đến nỗi mặt đỏ bừng ấn chặt tay tôi xuống, cậu lớn tiếng giận dữ: “Tớ điên lên sẽ bỏ đi ngay lập tức, vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho cậu đâu.”

Nghe xong những lời ấy, tôi với Biên Nhược Thủy còn giằng co rất lâu, không ai chịu nói gì. Cuối cùng vẫn là tôi nhận thua, thất vọng buông tay ra, nói với Biên Nhược Thủy: “Tớ mà không đánh thì trong lòng khó chịu lắm.”

Biên Nhược Thủy cũng dịu đi, giọng nói với tôi nghe thật mềm mại.

“Cậu đánh, lòng tớ cũng thấy khó chịu.”

Nghe những lời đó, tôi vươn tay chỉ muốn ôm cậu vào lòng, nhưng cánh tay đưa lên giữa chừng lại buông xuống, tôi ngẩn người ngồi trên giường đáp: “Không cần khó chịu, cũng chẳng việc gì phải áy náy, tớ nên làm như thế.”

Nếu tôi đoán đúng, Biên Nhược Thủy nghe câu ấy của tôi, sẽ vụt quay đầu lại, lên tiếng phản đối. Tôi tưởng tượng cảnh cậu nói cậu đâu hận tôi, nói dù tôi có giở trò gì cậu cũng không quan tâm. Nhưng cuối cùng Biên Nhược Thủy vẫn im lặng, thật lâu sau cậu ấy mới thốt lên một câu, cậu nói: “Tổng Thiên Lộ, cậu đúng là đồ đầu gối.”

Nghe cậu nói thế, chú ý của tôi lập tức chuyển dời, nhìn Biên Nhược Thủy không giống đang nói đùa, tôi càng muốn biết tại sao. Đây là lần đầu tiên Biên Nhược Thủy nói ra cách cậu nghĩ về tôi, tinh thần tôi cũng khá lên một chút.

“Vì sao chứ?”

Biên Nhược Thủy không trả lời, chui vào chăn, đáp bằng giọng nghèn nghẹn: “Không vì sao hết, cậu cứ đánh đi, cậu đánh đến chết cũng không phải chuyện của tớ! Đánh đi, đánh nữa đi!”

Đây là lần đầu tôi thấy Biên Nhược Thủy nổi giận như vậy, một mình cục cựa trong chăn, lên giọng mắng mà không biết đang mắng gì. Tôi chẳng biết mình nên xúc động hay nên căng thẳng nữa, cậu ấy có thể bộc phát hết ra là tốt rồi, nếu không cậu lúc nào cũng nín nhịn trong lòng; tôi chỉ sợ cậu bị chọc giận đến nổi ngờ nghệch, không thể chịu đựng nữa mới thành ra như vậy.

Tôi chậm rãi đi tới, thử sờ vào chăn, bên trong lập tức giãy dụa. Tôi thì thầm hỏi cậu: “Tớ không đánh nữa, cậu nói tớ nghe đi vì sao lại là đầu gối?”

Kết quả là vừa hỏi xong, phản ứng của Biên Nhược Thủy còn mạnh hơn, cậu thò đầu từ trong chăn ra hét vào mặt tôi: “Tớ không nói, cậu tốt nhất nên biết là, dù gì chúng ta đã như thế này rồi, nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì hết.”

“Chính cậu nói đó nhé, dù gì chúng ta đã như thế này rồi, nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì hết. Nói ra cũng xa nhau, không nói cũng xa nhau, sao không nói thẳng ra luôn cho rồi?” Tôi nửa thật nửa đùa, hồ hững nói bóng gió.

Biên Nhược Thủy chợt sững lại, khuôn mặt hằn vể thất vọng, cậu lặng hỏi: “Thật sự không hối hận?”

“Cậu nói đi, tớ không hối hận...” Tôi nói.

Biên Nhược Thủy có phần bất đắc dĩ cười một tiếng, quay lưng về phía tôi, mặt hướng ra ngoài cửa sổ trả lời: “Cậu muốn nghe cái gì?”

Tôi muốn khích Biên Nhược Thủy, để cậu ấy nói ra hết những điều muốn nói, ra vẻ nhàn nhã hỏi cậu: “Tớ muốn biết tại sao cậu nghĩ tớ là đầu gối, mỗi lần cậu buồn bực hay khó nghĩ, tớ đều phải hao tâm tổn trí tìm xem rốt cuộc nguyên nhân là do đâu. Cậu không biết là tớ thật lòng quan tâm, giúp đỡ cậu hay sao? Cậu không biết là tớ đã dành cho cậu bao nhiêu thời gian của tớ hay sao?”

Nào ngờ Biên Nhược Thủy còn bình thản hơn tôi, cậu nói: “Đúng, cậu đối tốt với tớ, tớ biết, thế nên tớ mới bảo cậu là đầu gối, nếu không phải đầu gối, cậu đã sớm hiểu ra rồi.”

Những lời này rõ ràng đã tổn thương tôi, lòng nhắt thời tức giận, cãi lại: “Thế mà chuyện bạn gái trước kia tớ lo được hết đấy, chẳng hiểu sao lại đi mắc vào một khúc gỗ như cậu? Cậu đã nghĩ tới chưa? Tớ chỉ bị cậu lây bệnh cho thôi.”

Biên Nhược Thủy càng nổi giận, khi này là cậu đau lòng, tôi vừa ở bên cạnh khóc lóc kể lể xong. Mặt cậu lập tức tối sầm, ngã người sắp xuống, vùi trong chăn, tiếng nói không còn chút sức sống nào.

“Đúng vậy... Đều tại tớ hại cậu... Phó Tử Vân ngay cả đề thi của cậu cũng biết, tớ đến mua lọ thuốc mỡ nên đưa cậu như thế nào cũng không biết, tớ là khúc gỗ, tớ là đồ ngốc...”

Tôi cười, có chút không hiểu nhìn cậu ấy hỏi: “Thuốc mỡ kia là mua cho tớ à?”

Biên Nhược Thủy nắm chặt chăn, vặc lại: “Không thì ở đâu ra? Cậu nghĩ là cho ai?”

“Tớ nghĩ cậu mua cho Vương Trung Cường!”

Nghe câu trả lời, Biên Nhược Thủy quả thật bị tôi chọc giận, hét lên một tiếng, rồi tôi nghe thấy tiếng khóc. Từ phía sau nhìn thấy bờ vai của cậu khẽ run, tóc rối tung, nhìn giống hệt con nít, khóc thật đáng thương. Có lẽ cậu ấy thật sự không chịu nổi nữa, cả phần nộ, cả đau khổ... Dù là thế nào cũng tốt, tôi chỉ muốn giúp cậu ấy không bận lòng mà sống, không cần che giấu tâm tình của mình, không cần lo người khác nhìn nhận thế nào, không thích thì tức giận, khó chịu sẽ khóc, vui mừng sẽ bật cười.

Tôi vỗ lưng Biên Nhược Thủy, chờ cậu bình tĩnh lại, Biên Nhược Thủy tâm tình đến rất nhanh, người ngoại còn nhanh hơn, tôi biết giải pháp của mình không triệt để mấy, chắc chắn trong lòng cậu còn tâm sự, nhưng mỗi lần khóc cậu đã theo tự nhiên mà nín nhịn lại.

Có lẽ điều này đã trở thành một thói quen của cậu ấy, vừa ngây thơ vừa chín chắn. Có đôi khi chỉ như một em bé mới lớn, người khác giở thủ đoạn gì, cậu cũng không bắn khoăn mà suy nghĩ; có đôi khi lại giả vờ thành một người đầy trách nhiệm, việc gì cũng buộc mình phải lo phải nghĩ.

Thấy Biên Nhược Thủy không lên tiếng, tôi cởi giày leo lên giường, nằm xuống cạnh cậu. Vì giường rất hẹp, tôi lại không dám lấn sang chỗ cậu, nên đành nằm nửa thân lơ lửng, còn phải gập chân lại, không thì giường không đủ dài.

Tôi khẽ đẩy cậu, nhỏ giọng nói: “Cho tớ ít chỗ được không? Nằm thế này khó chịu quá, đầu gối cũng có tri giác đấy nhé.”

Biên Nhược Thủy khẽ dịch người, tôi động đẩy thế nào cũng không màng chuyện với tôi, tôi biết cậu ấy còn giận, đến gần nâng tay giúp cậu lau nước mắt vương lại trên mặt. Mở lời: “Thôi đừng tức giận nữa, có chuyện này khả năng còn làm cậu tức hơn nữa đấy.”

Biên Nhược Thủy hừ mũi, “Tớ vốn dĩ không tức giận, mà cậu có nói cái gì nữa tớ cũng không tức đâu nên cậu cũng không cần phải nói làm gì.”

“Không được, tớ phải nói, chẳng phải vừa rồi cậu hỏi tớ có hối hận hay không à? Lúc ấy tớ nói không hối hận, tớ muốn biết tớ nói không hối hận thì sẽ có hậu quả gì.”

“Nếu tự cậu hiểu ra, thì chẳng có hậu quả nào hết, nếu cậu còn muốn tớ nói cho cậu biết vì sao cậu là đầu gối thì cậu vĩnh viễn không có cơ hội thay đổi đâu.”

Tôi nghe xong lời cậu, thở dài một hơi, chưa biết nói gì, Biên Nhược Thủy lại xoay lưng về phía tôi, dùng giọng lạnh nhạt nói tiếp: “Vội lại, lần này đúng là tớ không giận.”

“Như thế là ban đầu cậu định cho tớ cơ hội thật sao?” Tôi lập tức phản khởi trở lại, nắm cánh tay lớn tiếng hỏi.

Biên Nhược Thủy như bị tôi chạm đến chỗ đau, hít mạnh một hơi: “Cho dù đúng thì thế nào? Hiện tại đã không còn nữa rồi.”

Tôi không nhìn cậu, lại hỏi tiếp: “Cậu nói lần này không giận, chẳng phải vừa rồi cũng nổi giận đấy sao?”

Tôi nói hết, miệng Biên Nhược Thủy cắn càng chặt hơn, dù là đèn trong phòng tắt cả, tôi cũng biết mặt Biên Nhược Thủy nhất định tái đi rồi.

“Tớ hối hận thật đấy, hehe...” Tôi cười nói.

” Vô ích!” Biên Nhược Thủy phiền não mắng.

Tôi cũng không nói gì, im lặng nằm bên cậu, không chạm vào cậu, cũng không trêu cậu nữa. Qua một lúc thật lâu, Biên Nhược Thủy thấy tôi không nói gì, thở hắt ra một hơi, như là phò mặc mà nhắm mắt lại.

“Từ lúc cùng nhau vào phòng, cậu nói gì tớ đều hiểu cả...”

Tôi nói những lời ấy bằng giọng rất nghiêm túc, hình như cho đến bây giờ tôi chưa bao giờ khẳng định chắc chắn như thế. Vì, tại giây phút bước trở về phòng đó, tôi nhận ra sự thật, Biên Nhược Thủy suy nghĩ đơn giản hơn tôi nhiều. Cậu không cần hứa hẹn, không cần khắc cốt ghi tâm, không cần tôi phải trả bất cứ giá nào để bù đắp cho cậu... Điều cậu cần chỉ là một ngày được chăm sóc, đôi lời hỏi thăm, và có thể dành cho tôi một hạnh phúc giản đơn nào đó.

57. Chương 57 - Chương 57

Biết Biên Nhược Thủy cũng không muốn nghe thêm gì nữa, tôi chủ động đánh trống lảng, đưa tay xoa đầu cậu, nhắc: “Ngủ sớm đi, tớ không chọc giận cậu nữa.”

Nói rồi tôi bước chân xuống giường, chạy lại giường bên cạnh, quần áo cũng không cởi, tắm cũng không tắm, toàn thân chẳng chỗ nào thoải mái. Tôi thao thức trông cậu cả ngày thành ra người mỗi nhừ, ngủ mất lúc nào không biết, mới chớp mắt một lát di động đã đổ chuông báo thức.

Thoáng cái trời đã sáng, mắt tôi cứ nhúu chặt lại, nhìn đến Biên Nhược Thủy đang ngủ yên trước mặt, tôi bỗng dưng khỏe khoắn hẳn lên. Đêm qua mãi cậu mới đi ngủ, chắc phải một lúc nữa mới dậy.

Tôi rón rén xuống giường, đặt điện thoại bên gối cậu ấy, tôi tắt hết chuông, chỉ để lại trong máy một tin nhắn, bảo cậu tôi về nhà lấy ít đồ, dặn cậu ấy ngoan ngoãn ở bệnh viện đợi, đừng đi đâu lung tung.

Thu dọn xong, tôi còn cho y tá phụ trách phòng bệnh số điện thoại nhà, dặn có chuyện gì thì gọi ngay cho tôi. Cô y tá còn chưa tỉnh ngủ hẳn, gật gù đồng ý.

Lo liệu đâu vào đấy xong, tôi chạy ra cửa bệnh viện, kêu taxi về nhà. Tôi tính trước lúc tôi về cũng là lúc mẹ đi làm để còn tùy ý hành động. Ngày hôm qua tôi có hỏi ông bác sĩ phương thuốc cổ truyền trị bệnh dạ dày, vừa lúc trước bữa sáng thì dùng được, nên phải thừa dịp làm thử ngay.

Đi thẳng tới siêu thị mở cửa 24/24 lớn nhất khu, giờ này ít người mua nên tôi cũng không cần phải xếp hàng. Tôi dễ dàng mua được hai cái mai ba ba, cái này tôi cũng có nghe mẹ nói qua nhưng không nghĩ là dùng làm thức ăn được. Mẹ kể khi sinh tôi bị thiếu sữa, để có sữa mẹ phải uống cái này, cụ thể ra sao thì tôi không rõ, chỉ nhớ mẹ nói uống ghê ời là ghê, vậy mà chưa đến một ngày sau là mẹ có sữa liền.

Bác sĩ dặn tôi phải xay cái mai ra thành bột rồi hòa vào nước sôi, tôi đưa lên mũi ngửi thử, tanh khủng khiếp, chưa ăn đã muốn ói ra rồi. Cũng chả biết có đảm bảo tác dụng không nữa, nhờ có gì không tốt thì chẳng phải tôi làm cho Biên Nhược Thủy khổ thêm sao.

Tôi vừa nghĩ vừa xoay chìa khóa mở cửa, trong nhà đúng là chẳng có ai. Gần đây hình như ba có việc gì tất bật suốt, trừ hai hôm trước gặp ba ở bệnh viện, bình thường cũng chẳng thấy cả tăm hơi ba đâu.

Lần đầu tiên đặt chân xuống bếp, tôi xối lộn từng phèo lên tìm cái máy xay, bò lồm cồm xuống ngăn dưới chạn bát bụi mù mịt. Tôi bỏ cái mai vào lò vi sóng trước rồi mới cắm cùi rửa máy xay, rửa đi rửa lại bao lần cũng không sạch. Tôi lộn cả ruột, lấy búng cái mai ra, tranh thủ lúc nóng đập dập luôn, quả nhiên chiêu này hiệu quả cao, lúc đầu tôi cứ đinh ninh cái mai cứng thế này không thể đập vỡ được. Nhìn chiếc mai ba ba trong tay càng lúc càng vỡ nát ra, tôi thấy điều mình làm cũng thật ý nghĩa.

Rất lâu sau cái mai mới vỡ ra thành những mảnh nhỏ, tốn nhiều thời gian mà cũng không nghiền ra được thành bột, tôi để đám mai vụn lên thớt rồi dùng mặt dao miết xuống, xong lại tìm thứ gì đó cứng cứng rã, rã xong mới sức nhớ ra nhà cũng có bộ chày, cối bằng đá.

Vật vã tằm một tiếng sau mới thành bột hết được, tôi đổ vào bát, thử hắt ra một cái mới thấy ban đầu cũng có búng búng khí thể thể này đâu, đây đúng là diệu kế rèn luyện kiên trì đáng nể.

Tôi cất bột vào túi, đặt cả vào trong hộp rồi lao thẳng đến bệnh viện.

Tốt nhất là chưa tỉnh dậy đi mà, tỉnh rồi thì ngủ thêm chút nữa đi, tôi vừa ngồi trên xe vừa lăm lăm cầu trời khẩn phật. Tới cổng bệnh viện, tôi bắt gặp một bóng người rất quen đang phóng xe máy về hướng Khẩu Bắc. Lòng tôi rộn lên, lập tức chạy theo nhìn chỗ yên sau, may là Biên Nhược Thủy không ngồi đấy, lẽ nào Vương Trung Cường đến đón Biên Nhược Thủy đi nhanh thế sao?

Vương Trung Cường không thấy tôi, hốt hải lái xe đi mất, bỏ lại tôi đứng ngẩn ra một lúc lâu mới hoàn hồn. Tôi lao lên phòng Biên Nhược Thủy, đẩy tung cửa, thấy Biên Nhược Thủy hoàn toàn bình an ngồi trên giường, tôi thở phào, hạ quyết tâm bước lại gần.

Chắc chắn Biên Nhược Thủy đã rửa mặt chải đầu xong xuôi, tinh thần có vẻ khá hơn ngày hôm qua, da dẻ hồng hào, tôi cất tiếng hỏi cậu: “Ăn sáng không?”

Biên Nhược Thủy lắc đầu, hình như lại không vui, cứ ngồi nhìn mãi về một điểm nào đó. Tôi hỏi cậu ấy trả lời, tôi không hỏi cậu cũng chẳng mở lời, không còn như đêm qua nữa.

Sau tôi lại nhịn không được mà hỏi Biên Nhược Thủy: “Làm sao thế? Nhìn cậu chẳng có tí sức sống nào, đói rồi phải không?”

Biên Nhược Thủy miễn cưỡng cười một tiếng, đáp không có việc gì, rồi lại tiếp tục thả hồn treo ngược cành cây. Tôi cũng mất cả hứng, tay cầm cốc nước nóng, đứng cách giường Biên Nhược Thủy một đoạn hỏi thẳng cậu: “Tớ trông thấy Vương Trung Cường ngoài cổng, anh ta đến đón cậu à?”

Biên Nhược Thủy gật đầu, rồi lại lắc quầy quậy.

Tôi chẳng hiểu gì, nói: “Cậu gật đầu rồi thì đừng lắc nữa, người thường hay thay đổi nét mặt cũng toàn là để che giấu thôi.”

Biên Nhược Thủy không đáp, tôi hít mạnh một hơi, thử hỏi dò Biên Nhược Thủy: “Vậy sao cậu không đi cùng anh ta?”

Nghe xong câu hỏi của tôi, mặt Biên Nhược Thủy tái nhợt đi, ngón tay luống cuống nghịch chán, quần tới quần lui, không biết có phải để giảm bớt căng thẳng hay không. Tôi lòng nóng như lửa đốt chờ cậu trả lời thế mà cậu lại ấp a ấp úng đầu óc cứ để đầu đầu, làm tôi chỉ muốn xông tới ép cậu nói toạc ra luôn đi cho rồi.

Tôi sốt ruột cũng là vì tôi hy vọng, tôi hy vọng cậu sẽ vì tôi mà ở lại, dù có là vì đọc được tin nhắn ban sáng của tôi nên không dám đi sợ tôi về không gặp nữa cũng được. Nhưng Biên Nhược Thủy nói không phải, Vương Trung Cường bảo hôm trước chủ nhà dọn dẹp lại, đúng lúc còn một phòng trống, lâu rồi không có người ở, ngày mai Biên Nhược Thủy có thể dọn đến.

Cuối cùng cũng có kỳ hạn cho tôi, mỗi ngày chẳng cần khắc khoải chờ đợi nữa. Nhìn khuôn mặt không mang chút vui buồn lẫn tức giận của Biên Nhược Thủy, tôi cũng chưa biết mình đang cảm thấy gì. Có lẽ bao ngày qua tôi đã hy vọng rồi tuyệt vọng, tuyệt vọng rồi hy vọng quá nhiều lần, quanh đi quẩn lại mãi, quên bằng đi mùi vị của nỗi đau từ bao giờ, dù sao cũng có tìm được niềm vui mà so sánh đâu.

58. Chương 58 - Chương 58

Cuối cùng tôi vẫn không nói gì, múc một thìa bột vào cốc uống nước của Biên Nhược Thủy, rót nước lưng chừng cốc rồi khuấy đều rồi đưa lên miệng nếm thử.

Chẳng có cảm giác mấy, không có vị, hình như có mùi nhè nhẹ, chắc nhắm mắt nhắm mũi là uống được. Tôi đưa Biên Nhược Thủy, bảo cậu uống một hơi hết luôn.

“Đây là cái gì?” Biên Nhược Thủy thắc mắc.

“Cậu không cần biết, cứ uống đi, mai ba ba đó, không phải chỗ nào cũng bán đâu.” Tôi trả lời, uống ngụm nước cho hết cái vị trong miệng đi.

Nhìn Biên Nhược Thủy còn đang ngơ ngác, tôi sốt ruột giục: “Nhanh lên, nhân lúc nóng uống đi, tí nữa nguội thì tanh lắm.” Nói xong, tôi đưa cậu luôn một cốc nước trái cây.

Biên Nhược Thủy gật đầu, cũng không bịt mũi lại, đưa lên miệng uống liền tù tì, còn hơi ngả người ra sau. Tôi đứng sau lưng cuống quýt nhắc: “Cậu ngốc à, uống không được thì cứ nôn ra! Nếu cậu đói tới mức mua đồ ăn cho, đâu cần nâng niu như đang uống thuốc quý vậy.”

Một lúc lâu sau cậu cũng không đáp, tôi lại không kìm được mà nói: “Sau này nhìn người cũng thế, thấy người tốt hăng tin tưởng, nhờ chẳng may gặp phải người như tớ, không phải uống công sao!”

“Chẳng gặp người thứ hai như cậu đâu.” Biên Nhược Thủy lẩm bẩm, cúi đầu nhìn thuốc, rồi lại đưa miệng gần mép cốc uống tiếp.

Nhìn cậu đau thương tôi thật muốn mắng cậu một trận, nếu như không nở rời bỏ tôi, thì ở lại luôn đi. Nếu đã định đi thì đừng nhìn tôi mới ánh mắt đau lòng ấy, cậu làm thế chỉ khiến tôi càng thêm ảo tưởng thôi. Nhưng, tôi cũng không muốn cậu thờ ơ với tôi, nếu cậu làm thế, chắc chắn tôi sẽ không thể chịu đựng nổi.

Biên Nhược Thủy uống xong, tôi đến chỗ cậu lấy cái cốc, lúc tới bên cạnh bỗng nhiên cậu ấy túm lấy tay tôi, hỏi: “Cậu đi làm thuê ở đâu đúng không? Sao tay lại bị thế này?”

Tôi vội rút tay ra, nói: “Đúng, đúng là tớ đi làm thuê, tớ đi khuôn vác xi măng cho người ta lấy tiền mua thuốc đây, cậu có tin không? Cả ngày tớ ở cạnh cậu, đào đâu ra thời gian đi làm thuê. Cậu tặng bóc tớ

quá, tớ chẳng tốt thế đâu, ngay cả tiền ăn cũng là ba mẹ cho, gì cũng dựa dẫm ba mẹ hết, cậu bỏ tớ đi là sáng suốt lắm.”

Biên Nhược Thủy nghe tôi nói xong, cúi đầu nhìn chăm chăm tay tôi rồi lại nhìn cái hộp bột mai ba ba kia, vẻ không tin. Cậu đúng là lúc ngốc ơ là ngốc, lúc lại rõ thông minh, như thể mọi chuyện xảy ra với cậu đã biến đi đâu mất.

Hôm nay, tôi cố gắng chăm sóc cậu ấy thật cẩn thận, khi cậu truyền nước biển tôi ngồi cạnh trông chừng, cậu đi WC tôi giúp cậu nâng chai truyền. Lúc cậu ngủ tôi giúp cậu đắp chăn, cậu tỉnh tôi lau mặt cho cậu, cậu không nhờ tôi cũng gọt trái cây cho cậu ăn, thỉnh thoảng còn nói chuyện với nhau.

Hai chúng tôi đều không nghĩ đến ngày mai, một ngày hòa thuận vui vẻ. Không so đo cũng không cãi nhau, đều tự giác không đề cập tới chuyện đó, trời ngã tối hai đứa vẫn êm đềm như thế, Biên Nhược Thủy trước khi đi cũng nên được thoải mái. Tôi thở dài, nếu trước đây ngày nào cũng thế này thì tốt rồi, có lẽ bây giờ chúng tôi đã cùng nhau đi vào đại học cũng nên, còn ở đây mà trị bệnh, ngửi mùi thuốc sao.

Buổi tối, tôi hỏi Biên Nhược Thủy hai người ngủ cùng nhau có được không, Biên Nhược Thủy lập tức từ chối, có lẽ cậu không muốn phải nuôi tiếc điều gì. Tôi những tưởng sẽ có đủ thời gian bù đắp cho cậu, nếu hai ngày sau Vương Trung Cường mới tới, biết đâu tôi lại cảm hóa được Biên Nhược Thủy, đến giờ phút này, tôi chỉ biết nằm đây mộng tưởng thôi.

Trời gần sáng tôi vẫn không chợp mắt được, đèn cũng không tắt, tôi nằm im bên cạnh chăm chú nhìn cậu, chẳng muốn làm gì hơn. Thuốc mỡ trong ngăn tủ cũng không còn nữa, có lẽ cuối cùng Biên Nhược Thủy quyết định cho Vương Trung Cường, cho hẳn ta là tốt nhất, để lại chỉ làm tôi áy náy.

Không biết Biên Nhược Thủy đang nghĩ gì, cậu vẫn quay lưng về phía tôi, hình như có gì đó là lạ, không giống suy nghĩ của tôi. Hình như cậu vẫn đang ngủ, tôi nghe tiếng mũi cậu thở nhẹ, cái đó sao giả vờ được.

Khi mặt trời lên, tôi chạy vào phòng vệ sinh, chẳng may nước văng vào mắt, tiện thể rửa mặt luôn. Lau rửa sạch sẽ nhìn mặt mũi cũng đâu đến nỗi nào, dù hai mắt thâm nổi quầng đen, râu ria vài ngày không cạo, tôi vẫn ưa nhìn hơn tay Vương Trung Cường kia chán. (=“=)

Buổi sáng, tôi lo lắng mà chờ đợi, Vương Trung Cường lại không thấy đâu, tôi như ngồi trên đồng lửa, quay qua giục Biên Nhược Thủy: “Cậu mau gọi điện hỏi anh ta có đến không đi, trò gì đây không biết, rèn luyện kiên nhẫn cho tớ hay sao? Cứ chờ thế này chẳng mấy chốc mắc bệnh tim.”

Tôi chộp lấy di động, Biên Nhược Thủy thoáng cản lại, nói: “Đừng gọi, có thể anh ấy đang bận, anh ấy là tài xế, khi lái xe gọi điện cho anh ấy không an toàn...”

Tôi thở mạnh trút giận, còn chưa xảy ra chuyện, đã quan tâm chu đáo như thế. Biên Nhược Thủy nhìn nét mặt tôi, lại nhoẻn miệng cười, còn cười ra tiếng nữa chứ. Nhìn cậu cười tôi càng thêm bức, buột miệng nói khích: “Người ta không nhớ tới cậu sao? Tớ còn chờ không được, người ta coi bộ đâu có để tâm đến cậu đâu.”

Biên Nhược Thủy nghe tôi nói xong có vẻ ảm ức, nhưng cũng không phản bác lại, như thể xem thường không thèm đôi co. Tôi biết nói ra những lời này chỉ để đầu óc thoải mái hơn. Thực sự tôi không dám ảo tưởng, vì tôi biết khi ôm nhiều hy vọng, sẽ có nhiều hơn tuyệt vọng chờ tôi ở phía trước.

59. Chương 59 - Chương 59

Sau bữa tối Vương Trung Cường vẫn không đến, tôi cũng không chủ động hỏi Biên Nhược Thủy nữa, hỏi nhiều lại thành tôi muốn đuổi cậu đi. Thực lòng tôi rất mong Vương Trung Cường giữa đường gặp chuyện hoặc đột ngột đổi ý, nhất thời kích động nên nói cho bõ tức, sau đó gọi đến báo anh ta sẽ không đến nữa.

Biên Nhược Thủy nghiêng cứu gói bột mai ba ba, như là chẳng có việc gì hơn để làm. Tôi không thăm dò cậu nữa mà chuyển sang gói bột trong tay Biên Nhược Thủy, tự nhiên lại nhớ ra Biên Nhược Thủy chưa

uống thuốc. Thế là vội đứng dậy lấy nước uống cho cậu.

“Đừng, tối nay... Không muốn uống...”

Tôi đơ ra một lúc, coi như không nghe thấy tiếp tục bước đến chỗ máy lọc nước, cho thêm một ít nước nóng vào cho ấm.

“Đưa tớ, để tớ pha, cậu muốn ăn cơm chiều còn gì, uống cái này trước khi ăn.” Tôi vươn tay về phía Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy có vẻ không vui, dè dặt nhìn tôi, “Không uống đâu, tối nay tớ không ăn cơm.”

“Cậu kém thật! Là tớ, bịt mũi vào uống một hơi là hết!” Tôi khẽ xoa đầu cậu.

Biên Nhược Thủy nghe xong liền thả gói bột vào tay tôi, lúc tôi xoay người đi, chợt cậu lại hỏi: “Cái này là cái gì vậy?”

“Cậu còn hỏi à? Không phải heroin đâu, cho cậu thì cậu uống đi!”

“Tớ chỉ tò mò, nó cứ tanh tanh, khó uống lắm... Tớ mới nghĩ đến thôi đã buồn nôn rồi...”

“Cái này có gì lạ đâu? Không biết ai tự làm mình vất vả cả ngày, biết trước bị trách mắng thế này thì không làm cho xong! Không muốn uống cũng phải uống, kể cả cậu có đi, cũng phải mang theo. Uống hay không uống tớ cũng không biết, lúc đó người thiệt là cậu đấy.”

Biên Nhược Thủy thò tay từ chần ra đỡ lấy, mắt chăm chú nhìn tôi như kẻ trộm, tôi cũng thấy cậu hôm nay khang khác, nhưng khác thế nào, tôi cũng không nói rõ được. Nhìn cậu lừng chừng cầm cốc, tôi sốt ruột, bóp mũi cậu giúp cậu uống luôn, cậu uống hết tôi lại nhanh tay đưa cậu ly nước trái cây, uống hai ngụm nước trái cây xong nhìn cậu khá lên nhiều.

“Khó uống đến thế hở?” Tôi nhìn mà buồn cười.

Biên Nhược Thủy lắc đầu, “Không phải vì khó uống hay có mùi lạ, uống nhiều thấy buồn nôn lắm, rốt cuộc nó là cái gì?”

“Cậu còn hỏi tớ là cái gì sao? Nhớ xem hôm nay cậu đã hỏi bao nhiêu lần rồi? Trước khi đi cậu sợ tớ còn cho cậu uống thuốc mê sao?” Tôi cũng đùa.

Biên Nhược Thủy như bị tôi nắm thóp, hai tai đỏ ửng lên. Ngó đáng về lúng túng của cậu, tôi trả lời: “Đây là bột từ mai con ba ba, có thể trị bệnh dạ dày, cậu thấy hai ngày nay có khỏe hơn không?”

“Tốt hơn nhiều, thật ra... Hôm nay tớ hỏi bác sĩ, bác sĩ cũng nói cho tớ biết, cô ấy nói là do chính cậu mài, cô ấy còn nói việc mài cái này rất vất vả, bây giờ không cửa tiệm nào bán, nên tớ mới biết vì sao tay cậu lại như thế... Cảm ơn cậu...”

Giờ lại đến tôi lúng túng, nếu tâm tình kích động sẵn bồi thêm một cú cũng không sao, nhưng đang nói linh tinh đối phát chủ đề nói ra một câu như thế, quả thực thử thách khả năng chịu đựng của tôi.

Tôi nhìn khuôn mặt cảm động của cậu, lập tức phẩy tay, ra chiều không có gì: “Không cần phí sức nói cảm ơn, nếu cậu muốn cảm ơn tớ thật thì chỉ cần đuổi thẳng thăng cha kia đi là được!”

Biên Nhược Thủy nghe tôi nói xong sắc mặt thoáng cái thay đổi, có lẽ cậu phật ý vì tôi ăn nói vô phép với Vương Trung Cường. Cho dù như vậy, tôi cũng chẳng làm gì được, tôi sợ giờ mà không dùng thủ đoạn lừa Biên Nhược Thủy sau này sẽ không còn cơ hội.

“Tớ chỉ đùa thôi, cậu đừng giận, anh ta đến bây giờ ấy mà, không cần vội.” Nói xong, tôi đá ghế, đi rửa cốc.

Biên Nhược Thủy không lên tiếng, cũng không có vẻ gì là tức giận, trái lại có chút thất vọng. Tôi tự nhắc mình không thêm nghĩ cậu thất vọng điều gì, cầm hộp cơm lại, bên trong lộ ra bát nhỏ đựng canh, bưng đến trước mặt Biên Nhược Thủy.

“Cậu mua cơm tối rồi sao?” Biên Nhược Thủy chỉ vào canh hỏi.

“Không, buổi trưa lúc cậu ngủ nấu sẵn ở nhà, bệnh viện ấy hay bớt xén nguyên liệu, nhìn là biết, ăn cái này bổ dưỡng hơn.” Tôi giống như đang dâng bấu vật, nói bốc lên.

Biên Nhược Thủy cẩn thận nhận bát từ tay tôi, tỏ vẻ không thể tin được. Sau đó múc một thìa cho vào miệng, tôi chăm chú theo dõi cậu, còn thấy lo lo, tuy tôi nếm thử, thấy ăn cũng được. Nhưng ai biết miệng tôi có chuẩn hay không chứ! Tự mình làm thì món nào chẳng thấy ngon.

“Cậu tự làm thật à?” Biên Nhược Thủy hiển nhiên rất nghi ngờ.

Tôi đột nhiên bị soi như thế cũng không hề nao núng, dù sao cũng là nói thật: “Ừ! Nấu qua bốn, năm nồi rồi, cậu đang ăn là nồi thứ sáu.”

“À?” Biên Nhược Thủy lại cúi đầu nhìn bát canh, rồi không nói nữa, nét mặt còn tâm trạng hơn.

Tôi biết cậu đang đắn đo điều gì, thực ra tôi cũng chẳng có ý gì, cậu hiểu được thì tốt rồi. Lúc đầu cũng là tôi mắc nợ cậu, dù cậu không chấp nhận tôi cũng hiểu. Nên nhìn cậu như vậy, tôi cũng chỉ có thể đùa một chút để cả hai dễ thở hơn.

“Cậu nhất định trời sinh không có phúc, cậu xem tớ vừa mới học làm ít việc, cậu lại muốn đi!”

Biên Nhược Thủy tuyệt nhiên không phản ứng gì, cắm cúi ăn. Hai ngày cuối cùng này tôi toàn nói những lời nghiêm túc, có lẽ là để làm bản thân mất cảm giác, rõ ràng vô cùng đau đớn, lại còn giả bộ như bình tĩnh lắm. Tôi không biết cậu nghĩ gì khi nghe những lời ấy, là âm thầm hả hê, hay cũng giống như tôi, không biểu hiện ra ngoài.

Mười giờ tối, Vương Trung Cường vẫn không xuất hiện, khuya thế này còn không đến thì chắc chắn là hẳn sẽ không đến. Vậy là chúng tôi lại có thêm một buổi tối, nghĩ vậy, tôi không biết nên xúc động hay thương hại cho mình.

Tắm rửa xong, tôi và Biên Nhược Thủy cùng ngồi trên giường, tôi muốn hút thuốc lại nhớ ra đang ở phòng bệnh, không được hút, đành nhịn. Nghiêng qua hỏi Biên Nhược Thủy:

“Anh Cường kia giờ còn chưa đến? Đã thế cậu ở lại với tớ đi! Tớ vì cậu đến nấu cơm cũng học được, cậu đi thì tay nghề của tớ bỏ phí mất?”

“Anh ấy nói giữa trưa đúng 12 giờ đến.” Biên Nhược Thủy buông ra một câu chết người.

Tôi thở hắt ra, lại quay sang nói đùa việc không thể cười được. “Biên Nhược Thủy, chúng ta làm tình một lần đi, làm một lần thật đã vào.” (tỏm ==)

Mặt Biên Nhược Thủy tái mét, cậu không ngờ lúc này tôi còn lấy việc đó ra đùa.

“Cậu... nói cái gì đấy? ” Biên Nhược Thủy cuống quýt nói lộn xộn hết cả, còn hơn cả lúc nổi giận nữa.

“Tớ nghĩ đêm nay là cơ hội ngàn năm có một, ông trời thương tớ, nếu tớ không biết đường tận dụng thì có lỗi với trời đất quá.” Tôi cười hì hì.

Quả nhiên, một giây sau, Biên Nhược Thủy nhảy xuống đất, quay ngoắt mặt đi, nhưng không phải chủ động đồng ý mà là để né tôi cho xa. Rồi cậu lại trở lại giường, tiếng động bên kia truyền qua cũng đủ thấy cậu tức tối thế nào.

Tôi đang đợi cậu nói, chợt nghe có tiếng hít thở sâu. Tôi nhìn bức tường trước mặt cũng vô ích, nhịn không nổi lên tiếng:

“Tớ còn muốn tử tế mấy ngày nữa, nhưng mới hai ngày đã hiện nguyên hình rồi, còn làm cậu tức giận. Biên Nhược Thủy, tớ tệ lắm có phải không ? ... Nhưng tớ thực sự không thể kìm nén được, tớ... Thôi, không nói nữa!”

“Nói tiếp đi!”

“Cậu muốn nghe à?”

“Ừm!”

“Tớ rất muốn chăm sóc tốt cho cậu...”

Trong phòng rơi vào im lặng, tôi nói hết lại nằm xuống quay lưng về phía Biên Nhược Thủy. Tôi không dám đối mặt cậu ấy, không phải xấu hổ, chỉ là nghĩ lúc này nói ra thì mất mặt quá, nên làm gì trước bây giờ?

Tôi đợi Biên Nhược Thủy ngủ, ước tính thời gian để xoay người lại. Kết quả chẳng giống với dự tính của tôi, trong chần đột nhiên có thêm người nữa, như ma ấy, ngay cả một chút tiếng động cũng không có. Tim tôi đập loạn xạ, trở mình đặt cậu xuống dưới, một tay sờ vào ngực cậu, tim cậu còn đập mạnh hơn tôi nữa.

“Vương Trung Cường không tới đâu.” Biên Nhược Thủy nói.

“Tôi biết thừa rồi.”

“Cậu... ” Biên Nhược Thủy ngó người.

“Đến lúc này rồi còn không cho tôi chút thể diện sao?” Tôi cười gian, đầu hú lên một tiếng sung sướng. Lúc này mà có người kẻ dao vào cổ, tôi cũng cười mãn nguyện mà chết.

60. Chương 60 - Chương 60

“Tôi gọi điện cho anh Cường ba lần, cố xin lỗi anh ấy, anh ấy thật sự rất tốt. Ngoại dì ra, anh Cường là người tốt nhất tôi gặp...” Nói những lời ấy, nét mặt Biên Nhược Thủy đượm buồn.

Tôi vừa hứng khởi lại bị cậu tạt nước lạnh, nhất thời ngắc ngứ. Sao một chút nhạy cảm cậu cũng không có, bị tôi đặt dưới thân vẫn còn thì thầm nói chuyện. Tôi trừng mắt mấy lần với cậu, không biết có phải vì trong phòng tôi không thấy mặt nhau không mà cậu chẳng may mấy tình ý, vẫn nói không ngừng.

Tôi nghiêng rặng nhéo má cậu một cái. Biên Nhược Thủy kêu ầm, lập tức hỏi tôi: “Sao lại nhéo tôi?”

Nhìn cậu đau, tôi cũng xót xa, lấy tay giúp cậu xoa nhẹ má, không quên hăm dọa: “Tôi đang muốn làm chính sự với cậu, cậu đi nhắc đến người khác làm gì? Lại còn cái tay Vương Trung Cường kia nữa, anh ta đích thị là đồ phá đám.”

Biên Nhược Thủy bất bình, nghĩ mình không làm gì sai hết, quay đi không nhìn mặt tôi. Tôi xoay cậu lại, trêu: “Nhóc con hỉ mũi chưa sạch, còn ra vẻ ta đây, xem ra không thể nuông chiều cậu được. Biết ngày nào cậu mạnh lên còn đem tôi đè xuống dưới đây!”

“Bây giờ được rồi còn gì?” Biên Nhược Thủy lăm bằm.

Tôi nghe thấy phẫn chấn hẳn, nhanh tay nâng Biên Nhược Thủy lên trên người, vỗ vai cậu nói: “Được rồi, hôm nay tôi nguyện hy sinh, để cậu đè một lần, mau mau làm chính sự đi!”

Tôi ngoài miệng một đằng, trong lòng một nẻo, dù sao cậu ấy muốn đổi vị trí, âu cũng là lẽ thường. Tôi chỉ muốn đùa một chút, thế nào cũng có ngày tôi nhường cậu ở trên, dù cậu có không chịu, cũng phải chủ động thỏa mãn tôi. (==) Bị cấm dục bao lâu nay, nếu không vì mệt với lại cũng không có ham muốn, ngày nào cũng gần sát người mình thích, tôi chịu sao thấu.

Nhìn Biên Nhược Thủy bất động nằm trên người mình, tôi bắt đầu nôn nóng, lắc lắc tay cậu, giục: “Nhanh lên, đừng nói là cậu không muốn đấy, tuổi trẻ hừng hực thể này không muốn là có bệnh đó.”

“Tôi không biết phải...” Biên Nhược Thủy có vẻ nhụt chí.

Tôi bật cười, lại lắc tay Biên Nhược Thủy dụ dỗ, “Cậu chưa coi phim đồi trụy bao giờ sao?”

“Chưa bao giờ... Coi nhiều cái đó là không lành mạnh, trước đây lần nào mọi người coi, tôi đều trốn ra xa...” Biên Nhược Thủy hùng hồn đáp.

“Cậu đặc biệt thật, có lẽ cậu thuộc tuýp không thích con gái, mà ai kia còi cọc như vậy, kỹ thuật thì, chép chép... bọn con gái không oán mới là lạ!”

“Cậu...” Biên Nhược Thủy vừa tức vừa xấu hổ, khi tôi mở đèn con lên thấy mặt cậu ửng hồng.

“Vì sao phải bật đèn?”

“Tớ không thích làm mà không có ánh sáng, chẳng nhìn được gì hết. Cậu còn nghĩ tớ không muốn làm chắc? Xem cậu nôn nóng chưa kìa, yên tâm, hôm nay anh Tống này nhất định làm cậu thỏa mãn.” (thằng bệnh ==”)

Biên Nhược Thủy then quá hóa giận, “Ai nôn nóng? Vì tớ tưởng có chuyện gì.”

“Được, được, đừng nói nhiều, nhanh lên nào! Cậu làm được không? Không thì để tớ cầm súng ra trận!”

Tôi thử dò Biên Nhược Thủy.

“Tớ nằm trên phải không? Tớ là con trai đích thực đó! Cậu đừng coi thường tớ.”

Tôi nghe mà dở khóc dở cười: “Tớ đâu có coi thường cậu. Là tớ đang giục cậu nhanh lên, cậu nói làm tớ cứng hết cả rồi đây này, nhanh lên, phục vụ không tốt tớ bắt đền đấy!”

Biên Nhược Thủy nghe tôi nói mà vẫn im thin thít, nằm sấp trên người tôi, bắt di bắt dịch. Chợt cậu ngó mặt lên nhìn, tôi làm điệu bộ ý bảo hôn tôi đi, cậu chẳng phản ứng, sau đó lại vụng về cởi áo tôi, không cởi của mình. Cởi xong cậu cũng không động thủ, lại nằm trên người tôi, hai đứa mặt đối mặt.

Cứ thế này thì tôi toi mất, tự mình ra tay cho xong. Biên Nhược Thủy thấy tôi định vùng lên, lập tức dè xuống: “Tống Thiên Lộ, cậu... Cậu vẫn còn trong trắng chứ?”

Tôi nghe mà không hiểu, chẳng phải thảng trước tôi với cậu làm ở Thanh Đảo rồi sao? Sao giờ còn hỏi?

“Không còn! Cậu động đi, dừng lại nói lung tung thế này cậu muốn làm tớ ghen chết à?” Tôi vừa kêu vừa đem tay cậu đặt vào giữa hai chân mình.

Ai ngờ Biên Nhược Thủy rút tay lại, biểu cảm lạ thường, chính tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì. Vừa định hỏi, Biên Nhược Thủy đã lên giọng nạt nộ: “Bọn con gái chạm vào rồi thì tớ tuyệt đối không chạm vào đâu.”

À, giờ thì tôi hiểu rồi, cậu đang ghen, lại còn nổi cáu nữa. Chắc cậu nghĩ tôi đã làm chuyện ấy với bạn gái. Cậu cho rằng con trai chưa làm với con gái thì vẫn là còn trong trắng, mà không nghĩ làm với cậu ấy thì cũng có khác gì nhau đâu.

Biên Nhược Thủy làm tôi xúc động mạnh, có lẽ đây lần đầu tiên cậu thể hiện mình ghen vì tôi.

Tôi lật người lên, thoáng cái ôm chặt Biên Nhược Thủy, ép môi vào môi cậu, Biên Nhược Thủy muốn tránh liền bị tôi kéo lại. Tôi dùng lưỡi liếm mọi góc ngách trong khoang miệng cậu, lưỡi cậu trớn, tôi lại đuổi theo, tay cũng bắt đầu di chuyển lên.

Biên Nhược Thủy chưa thôi chống cự, dường như vẫn chờ câu trả lời của tôi. Tôi cố ý không nói cậu biết, hiếm hoi lắm mới thấy cậu nhiệt tình thế này, tôi cũng không thừa dịp cướp hơi thở cậu nữa.

“Không cho sờ, tớ vẫn có thể ăn.” Tôi nói rồi liếm thùy tai Biên Nhược Thủy, nơi ấy của cậu ấy rất nhạy cảm, mỗi lần liếm hơi thở lại dồn dập hơn.

“Có thích không?” Tôi thoáng ngừng, ngẩng đầu hỏi Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy không thèm trả lời, không có tình thú, cũng không nói tôi biết cậu đang suy nghĩ gì.

Tôi cười cười, cố ý nói: “Tình yêu phải có qua có lại, chỉ bằng nói cảm giác của cậu đi. Tuy đều là con trai nhưng bộ phận nhạy cảm cũng không giống nhau đâu! Cậu không chỉ làm sao tớ biết đường làm cậu thích được?”

“Không, làm thế nào cũng không thích.”

Nhìn cậu tôi cũng thương, không nỡ ức hiếp cậu nữa, vội dỗ dành: “Tớ đùa cậu thôi! Đầu óc cậu sao chẳng thay đổi chút nào? Tớ nói không còn vì bọn mình hồi ở Sơn Đông làm rồi đó thôi, cậu nhớ không, cậu còn bị đau...”

“Đừng nói nữa, tớ nhớ rồi...” Biên Nhược Thủy nghe tôi nói mà mặt biến hồng biến trắng, quần bách đến thấm thương.

Tôi cười nhìn Biên Nhược Thủy, cậu lại càng thêm xấu hổ, trốn ánh mắt tôi. Trong phòng đèn con đang bật, không sáng cũng không tối, mờ mờ ảo ảo. Trong mắt tôi, tôi chỉ cảm thấy cậu rất hạnh phúc, rất hưởng thụ, dù một hay nhiều năm sau, chúng tôi vẫn có thể sống chung mãi thế này, tôi cũng chẳng đòi hỏi gì hơn.

“Biên Nhược Thủy, lần này tớ không nói suông đâu, dù mai sau có thế nào tớ cũng vẫn yêu thương cậu.”

Biên Nhược Thủy dường như bị lời tôi nói làm cho cảm động, mắt cậu rưng rưng, tôi nhận ra không khí có phần không ổn, vội dừng lại, nhìn cậu nói: “Bây giờ tớ làm nhé!”

Làm xong cảm động tiếp cũng không muộn (cái thằng ==), bây giờ là tôi muốn gần cậu cơ, làm một lần thật thích, đem mấy ngày u ám vừa qua phát tiết ra hết.

Lúc Biên Nhược Thủy còn đang cau mày vì câu nói kia, tôi đã lẹ làng hôn lên ngực cậu, liếm một vòng quanh ngực trái. Thấy cậu phản ứng kịch liệt, tôi lại dùng đầu lưỡi vẽ thêm một vòng trên đầu nhũ, tay cũng dà xuống phía dưới cậu, cậu vội vã khép chặt hai chân, chỗ đó đã sớm cương lên từ bao giờ, quả nhiên so với tôi còn hơn nhiều.

61. Chương 61 - Chương 61

Động tác của tôi dịu dàng hơn bình thường, Biên Nhược Thủy lại càng nén nhịn, cậu khẽ kêu mỗi lần tôi liếm qua, vẻ mặt rất hưởng thụ.

“Muốn tớ liếm cho cậu không?” Tôi hỏi.

Biên Nhược Thủy hiển nhiên nghĩ không muốn, miệng chưa nói, mặt đã sớm trả lời rồi. Tôi cười, cúi đầu liếm mạnh đầu ngực bên trái cậu, tay nhéo nhẹ bên còn lại.

Biên Nhược Thủy bỗng thở dốc, còn đè thấp tiếng rên, không hề dữ dội, nhưng vào tai tôi càng nghe càng hưng phấn. Coi bộ cậu muốn bắn ra lắm rồi, nhưng tôi hỏi thế nào, cậu cũng không nói, càng không chủ động yêu cầu.

Tôi làm đầu ngực bên trái của Biên Nhược Thủy cứng lên chỉ thua hạt đậu nành đôi chút, so với bên phải thì lớn hơn, màu cũng đậm hơn, dăm đặng không kể xiết.

Biên Nhược Thủy có vẻ không cần tôi làm như vậy, muốn tôi tiến vào luôn, tôi biết nhưng giả bộ không thấy, vẫn kiên quyết chờ cậu chủ động đòi tôi. Từ miệng Biên Nhược Thủy nói ra cũng hơi ngại, nhưng lại có cảm giác vỡ toang mọi kìm nén, chịu đựng này giờ.

Cuối cùng Biên Nhược Thủy cũng đầu hàng, đưa tay chạm vào tóc tôi, tôi ra chiều không hiểu, ngóc cổ lên hỏi: “Sao vậy? Khó chịu à?” (thằng mất nết ==)

“Rất thoải mái...” Biên Nhược Thủy thầm thì thú nhận.

“Ồ, vậy tiếp tục!” Nói xong, tôi nhắm phía đầu ngực đã sưng lên mà tấn công.

Biên Nhược Thủy nhịn hết nổi, thảm thương đề xuất: “Đổi sang bên cạnh đi...”

“Đổi cái gì?” Tôi nhếch mép.

Biên Nhược Thủy biết tôi cố ý giở trò, lập tức quay ngoắt, không đáp lại tôi. Tôi nhìn màn kích thích thất bại, không thể không thấy hối hận, cúi người liếm đầu ngực bên phải của cậu, dùng răng cắn nhẹ. Tay trái Biên Nhược Thủy nắm lấy ga giường, thoáng chốc xiết chặt lại, mở lời van nài tôi: “Đừng...”

Nghe một chữ “đừng” kia, tôi lập tức ngừng lại. Biên Nhược Thủy đang thất thần, bị tôi dừng giữa chừng, cũng hiểu tôi không hề có ý chịu thua. Thế là ghen đỏ mặt sửa lời: “Tiếp tục đi, tớ thích như vậy...”

“Như nào?” Tôi khiêu chiến.

“Như cậu vừa mới... làm...” Biên Nhược Thủy gấp gáp, nói xong thì chôn kín mặt vào chăn.

Thôi, tôi không bắt nạt cậu nữa, vừa tăng thêm lực mạnh yếu trên ở tay và miệng, vừa lựa theo phản ứng của cậu điều chỉnh phương thức kích thích rồi vị trí. Biên Nhược Thủy bình thường xem như là người trong sáng, thánh thiện, có thêm chút phiền muộn lại càng hợp với cậu ấy, chẳng biết nhìn nhin bao lâu, thân thể miễn cảm với việc ấy đến nông nổi này, giữ mình như vậy mà mới chạm vào một chút đã mất hết kiểm soát rồi.

Tôi cởi quần ngủ của cậu, lộ ra quần lót màu trắng, thứ bên trong đã cương lên, Biên Nhược Thủy bị động tác này của tôi làm cho xấu hổ không biết trốn vào đâu, thế nhưng lại vì xấu hổ mà cả người rạo rực lên. Thứ bên trong quần lót càng lớn hơn, tôi ngậm vào miệng, dùng lưỡi phủ lên, liếm một vòng, làm quần lót Biên Nhược Thủy đang sạch sẽ trở nên ẩm ướt, phần che giấu bên trong càng hiện ra rõ ràng.

“Tớ nhìn loáng thoáng cái đó hình dáng ra sao rồi, cậu muốn nhìn thử không?” Tôi trắng trợn hỏi.

Biên Nhược Thủy hấp tấp lắc đầu, ra vẻ không thể chấp nhận được. Tôi lại hút lấy chỗ đó một hơi, chân Biên Nhược Thủy run lên, tôi lập tức hỏi: “Thế cậu muốn nhìn của tớ à?” (cha mẹ ơi T_T)

Biên Nhược Thủy không đáp, tôi trêu: “Muốn thì nói ra đi, không bỏ qua thể diện được à, thỏa mãn rồi ai còn lo cậu nói gì nữa.”

“Muốn...” Biên Nhược Thủy vẻ mặt đưa đám thông báo cho tôi, biểu tình chẳng khác nào bị bức ép.

“Vậy mình 69 đi!” Tôi kiến nghị.

Biên Nhược Thủy lúc đầu không hiểu, sau đó rất nhanh hiểu ý tôi, lại ra vẻ không thể chấp nhận được. Tôi phát hiện cậu có thói quen “mặt một đằng, tâm một nẻo”, tức mình cởi phăng quần lót của cậu ra, ngấm ngĩa một hồi.

Biên Nhược Thủy thấy ánh mắt của tôi, cuống quýt cầu xin: “Đừng xem...”

Tôi cố tình xem như cậu nói ngược, không chỉ nhìn chăm chú, còn tranh thủ sờ nắn qua, Biên Nhược Thủy đã đến nước muốn bỏ chạy. Tôi lại lần lên đùi cậu, nói luôn: “Cậu cũng cởi của tớ ra đi, không phải cậu muốn nhìn à? Tiện thể đo xem to nhỏ chênh lệch nhau bao nhiêu.”

Nghe tôi nói xong, Biên Nhược Thủy cũng không phản ứng gì, hóa ra còn tính toán hơn tôi. Tôi hơi đổi tư thế, để tiện cho cậu cởi.

Ban đầu cậu chỉ dùng tay, lúc sau cậu cũng dùng miệng ngậm lấy, cậu cũng bắt chước dùng lưỡi liếm phần dưới của tôi, tuy kỹ thuật không tốt, nhưng với cậu ấy mà nói đã là không đơn giản rồi, hơn nữa tôi cũng hết sức thoải mái.

Lúc này tôi bắt đầu trên dưới ra tay, mạnh hơn một chút, Biên Nhược Thủy ở bên kia vừa liếm nơi đó của tôi, vừa khê rên, như là rất hưởng thụ. Khi tôi cho miệng ngừng giây lát, chân cậu ấy lại hơi động đậy, tỏ ý phản đối. Tôi kéo chân cậu, xoay cả người cậu lại. Hai tay vuốt nhẹ mặt trong đùi cậu, ngón chân Biên Nhược Thủy co lại, can ngăn tôi: “Đừng sờ, ngứa...”

Việc này có khác nào ngược đãi? Tôi không trả lời, ôm chân cậu vào ngực, làm toàn bộ nơi tư mật của ai đó lộ ra hết. Biên Nhược Thủy không chịu, tôi liền vỗ mạnh hai cái vào nơi đó của cậu, muốn cậu đừng động đậy.

“Tắt đèn đi được không?” Biên Nhược Thủy giãy dụa.

Tôi không hồi âm, lần hai xem như cậu nói ngược, cậu càng muốn tắt đèn chứng minh cậu càng muốn cho tôi nhìn.

Biên Nhược Thủy tất nhiên đồng ý mới đến bước này, tôi dùng đầu lưỡi chà qua hai quả cầu phía dưới của cậu, cậu cuối cùng cũng chịu thành thật: “Rất dễ chịu, tớ muốn nữa.”

Tôi đang ức mình nghe cậu bộc bạch bỗng tỉnh hẳn ra, đến câu tiếp theo cậu cực kỳ nghiêm túc nhắc nhở tôi: “Đừng quên làm ngược lại với những lời nghe thấy.”

Tôi cười đến là xán lạn, nghĩ thầm mình thế nào lại muốn làm tình với một người dõ hơi thế này không biết. Xong lại trở mình cho cậu, để lưng cậu dựa vào tôi, đùi cũng nhắc lên.

Cái tư thế này càng kích thích, đối với Biên Nhược Thủy cũng rất có sức lay động, tôi liên tục nhìn giữa hai đùi cậu, cũng vẫn chăm chú nhìn cả phía sau.

Tôi mở hai cánh hông cậu, thăm dò lỗ nhỏ ở giữa, ngón tay mới vừa chạm vào, khuôn mặt Biên Nhược Thủy lại ửng đỏ hơn nữa. Tôi nhẹ tay đi, cậu vẫn kêu ngứa, làm tôi suýt kìm không nổi. Tôi thử luồn đầu lưỡi vào trong. Biên Nhược Thủy tức thì luống cuống: “Đừng, bẩn lắm...”

“Đừng nói mình bẩn, tớ không thích nghe.” Nói rồi tôi đẩy cánh tay ngăn cản của cậu ra, tiếp tục liếm.

Hóa ra chỗ này rất mẫn cảm, tôi chưa từng thấy cậu tỏ lòng đồng dạng như thế, phần lớn cậu chỉ yên lặng cau mày hoặc lầm thầm như tiếng muỗi kêu, bây giờ lại thẳng thắn nhường ấy.

“Chờ một chút, Tổng đại ca giúp cậu thoải mái ngay đây!” Tôi phải đi tìm cái gì có thể bôi trơn, dầu bôi trơn bây giờ mua không còn kịp rồi, chỉ có thể dùng sữa tắm thay thế thôi, lại cũng có màu trắng, nhìn kích thích hết sức.

.

Chú thích:

(*) 69: Sixty-nine or 69, is a group of sex positions in which two people align themselves so that each person's mouth is near the other's genitals, simultaneously performing oral sex. The participants are thus mutually inverted like the numerals 6 and 9 in the number 69, hence the name. This position can involve any combination of sexes. Although not displayed in any of the images, a 69 can also be performed with both partners on their sides, perhaps a more relaxed position.

62. Chương 62 - Chương 62

Khi tôi cầm sữa tắm quay lại, Biên Nhược Thủy đã lười biếng nằm sấp người xuống, tôi tiến tới phát một cái vào đùi trái cậu, nổi cả hình bàn tay màu hồng, Biên Nhược Thủy bị tôi đánh lập tức nhún phần thân dưới lên.

Tôi không vội bôi trơn, đỡ thắt lưng rồi hôn lên mặt cậu, nhẹ nhàng khích lệ:

“Được rồi!”

Biên Nhược Thủy hình như vẫn hơi sợ sệt, cậu nhìn tôi một lúc như muốn nói gì đó. Tôi cũng nhìn cậu, ý nói thoải mái được rồi.

“Lát nữa chậm thôi, tớ sợ đau...”

Tôi thoáng nghe cậu nói, vội hỏi lại: “Bình thường làm cùng tớ cậu bị đau à?”

Biên Nhược Thủy tỏ vẻ bối rối, có lẽ cậu sợ tôi giận, chỉ nói dè dặt:

“Thực ra thì ngoài đau tớ không cảm thấy gì nữa... Nhưng mà... Không có nghĩa là không thấy dễ chịu, chắc là cảm giác dễ chịu ít hơn cảm giác đau, làm chuyện đó cảm giác như đau chắn hết cả dễ chịu, tớ vẫn không thích lắm...”

Nguyên việc này thôi cũng đủ đã kích chết tôi, cậu muốn phủ nhận chuyện mình thích hay sao, càng kích thích người ta thì có. Thực lòng tôi chỉ để ý sao cho chỗ đó đặt đúng vị trí, không chịu quan sát, học hỏi thêm. Với lại tôi chẳng có tí kinh nghiệm nào, cứ nghĩ nam nam và nam nữ không khác gì nhau, đau một chút rồi sẽ hết thôi.

An ủi bản thân mình xong, tôi hồ hởi ngồi dậy, gạ Biên Nhược Thủy: “Cậu đừng lo, lần này tớ nhất định dễ cậu dễ chịu.”

Biên Nhược Thủy vội quay đi, không nhìn tôi, có lẽ bị nói của tôi làm xấu hổ. Tôi lại phát một cái lên đùi phải cậu, hài lòng nói: “Không được, thả lỏng ra.”

Hình như tôi hơi nặng tay, Biên Nhược Thủy ai oán trách: “Sao cậu lại đánh tớ?”

“Ban này thấy cậu lưỡi biếng quá, in một dấu hồng lên đùi cho bồ ghét, tự nhiên lại muốn in thêm dấu nữa. Nhìn rất tình thú nha, chắc chắc, gọi cảm quá...”

“Nói gì nghe buồn nôn!” Biên Nhược Thủy không thể nhịn thêm, suýt nữa bỏ của chạy lấy người.

Tôi chớp lấy thất lưng cậu, kéo mạnh lại, cùng lúc đổ thật nhiều sữa tắm ra tay, bôi lên miệng lỗ nhỏ.

Biên Nhược Thủy có phần né tránh, thất lưng khẽ động, qua mắt tôi cảm giác như đang có ý gọi mời. Tôi bôi thêm lên ngón tay, đến khi ngón tay ẩm ướt, trơn bóng, mới nhanh nhẹn đưa đến gần nơi lỗ nhỏ của cậu, hỏi: “Có thể không?”

Biên Nhược Thủy ừ một tiếng, tôi mới đưa ngón tay vào bên trong, ban đầu cũng không cần gắng gượng quá, Biên Nhược Thủy cũng không có biểu hiện đau đớn. Bấy giờ tôi yên tâm, bắt đầu cố gắng thăm dò, kết quả càng vào sâu, sữa tắm càng ít, ngón tay bị kẹp chặt lại.

“Đau à?” Tôi cuống lên hỏi Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy cắn răng lắc đầu, nói không sao. Tôi đưa dần tay ra, lúc rút ra không ngờ Biên Nhược Thủy hít một hơi. Khi cậu hít vào, tôi cảm thấy lỗ nhỏ mở ra, biết là cậu bị đau mà vẫn không tránh khỏi phần khởi.

Tôi lại đổ nửa chai sữa tắm ra tay, làm chiếc ga giường toàn những sữa tắm, nhìn cực kỳ dâm loạn. Tôi lại đưa một tay vào phía sau Biên Nhược Thủy thăm dò, tay kia bôi đầy sữa tắm, cầm lấy nơi nhạy cảm phía trước đang cương lớn của Biên Nhược Thủy, vừa xoa nhẹ nơi đó vừa giúp lỗ nhỏ của cậu bớt đau đớn.

Quả nhiên chiêu này rất hiệu quả, chỗ đó của Biên Nhược Thủy bị sữa tắm mịn màng trong tay tôi kích thích, nhìn không được bật ra tiếng rên rỉ, khuôn mặt đau đớn dần biến thành hưởng thụ, tay nắm khăn trải giường chặt lại, tôi cũng mở rộng phía sau dễ dàng hơn. Trước giờ không biết sữa tắm còn có tác dụng này, biết sớm đã làm luôn trong phòng tắm.

“Thích không?” Tôi hỏi.

“Có...”

Tôi được cổ vũ, lập tức cho thêm một ngón tay nữa vào, Biên Nhược Thủy khó chịu nói “không được”, tôi đáp “không được cũng phải làm”. Tuy mạnh miệng, nhưng chính tôi cũng ép mình phải kiên nhẫn, thấy cậu không chịu nổi thì phải chậm lại ngay.

Như thế vừa vào vừa ra, cảm giác bên trong đã nóng lấm rồi, cũng rất chặt, trong đầu tôi nhiều lần muốn “rút súng ra trận” lấm rồi. Lại thấy hai ngón tay cũng không khó lắm, tôi thật sự chịu không nổi, nhẫn nhịn đến mồ hôi ào ào, đành dỗ Biên Nhược Thủy: “Tớ cho thêm vào đây, cậu đừng khóc!”

Biên Nhược Thủy ừm một tiếng, hai chân không ngừng lay động, tôi cười cậu chẳng tiến bộ gì cả, cậu cái giỏi thì tôi thử đi.

Tôi thừa dịp cậu không để ý, chậm rãi đẩy vào lỗ nhỏ. Tôi biết dương vật và ngón tay khác nhau rất nhiều, nên cố gắng vào thật chậm. Hai lần trước đều là liều mạng thúc thẳng vào, Biên Nhược Thủy kêu gào thảm thiết, tôi cứ nghĩ đó là tiếng hét thỏa mãn, không bận tâm đến cảm nhận của cậu.

“Khó chịu quá đi mất!” Tôi nhỏ giọng, cảm giác chặt vật quả thực rất thoải mái, nhưng tốc độ chậm thế này làm tôi tưởng như đã kìm nén đến cùng cực rồi.

Biên Nhược Thủy cũng không kiên cường hơn tôi, chỉ còn biết cố nài: “Đừng cử động, cũng không có gì khác lắm...”

“Cái gì không khác lắm chứ, tớ mới vào được nửa chừng thôi! Cậu cho đây là của cậu hả?”

Biên Nhược Thủy giận đến mặt đỏ bừng, tôi tranh thủ bôi thêm sữa tắm, xoa chỗ phía trước của cậu. Cậu nhất thời thoải mái nên quên bẵng đi, tôi thừa dịp cậu không chú ý đột ngột đẩy vào đến cùng.

Độ dài của ngón tay cũng chỉ có hạn thôi, tôi cảm giác phía trước khô cứng, không trơn mềm. Lần này may mà tôi để Biên Nhược Thủy nằm sấp xuống, tôi vội ôm lấy cậu, từ bên cạnh hôn lên môi cậu, dỗ dành: “Chút nữa thôi, ngoan nào...”

“Không ngoan được, để cậu lại tiếp tục cử động hay sao... “Biên Nhược Thủy nhắm chặt mắt đau đớn.

Đợi được hai giây, công phu nhẫn nại của tôi về 0, nếu không cử động thì xảy ra tai nạn chết người mất. Tôi rút ra với tốc độ nhanh hơn, nên lỗ nhỏ xiết chặt lấy, cảm giác này làm tôi muốn rên siết, thực sự rất thoải mái. Tuy hai lần trước cũng rất thích, nhưng vì ... lần này thời gian dường như lâu hơn, khe động đập là khoái cảm nổi lên, thực sự là chưa bao giờ có loại khoái cảm này, lý trí thoáng chốc bay biến đi mất.

“Cậu chặt quá!” Tôi thở hồng hộc khen, Biên Nhược Thủy cũng dần thích ứng, bắt đầu phối hợp với tôi, không âm thầm chịu đựng nữa.

Ngực tôi dán vào lưng cậu, vừa liếm vành tai rồi cổ cậu vừa hỏi: “Cậu thấy dễ chịu không?”

Biên Nhược Thủy gồng người, ngả theo động tác ra vào của tôi càng thở dốc, đôi khi nhịn không được mà rên rỉ. Nghe câu hỏi của tôi, cậu trả lời lẩn lộn: “Chậm thôi... a...”

“Không dễ chịu à?” Tôi đặt hai tay lên hai đầu ngực đã sưng lên của cậu, nhẹ nhàng xoa nắn, cực kỳ thoải mái khi cảm giác phía sau cậu co rút lại, tôi bị khiêu khích đến độ máu xộc lên não, càng quyết tâm khơi dậy tất cả điểm mẫn cảm trên cơ thể cậu.

“Dễ chịu... Rất dễ chịu...” Biên Nhược Thủy cũng chẳng còn tỉnh táo, chỉ biết mơ màng đáp lời tôi.

63. Chương 63 - Chương 63

Nhìn phản ứng của cậu tôi cũng bật cười, đưa tay quay người cậu lại, muốn đổi tư thế khác. Biên Nhược Thủy không muốn nhìn thẳng mặt với tôi, có lẽ cậu cảm thấy xấu hổ, tôi thì lại nghĩ được ngắm ánh mắt và nét mặt của nhau sẽ càng gần gũi hơn.

Lúc tôi tiếp tục thúc vào lần nữa, Biên Nhược Thủy thoáng nhíu mày, ga trải giường bị nắm chặt đến nhăn nhúm. Tôi càng bị kích thích hơn, gợi ý Biên Nhược Thủy dùng nắm khăn trải giường nữa, mà bám vào cánh tay tôi, để tôi có cảm giác được cậu đáp lại.

Biên Nhược Thủy sống chết không chịu, cậu cho rằng đó là hành động của con gái, cậu thà rằng làm rách khăn trải giường của bệnh viện còn hơn. Mỗi đợt tôi thúc vào cậu lại thêm đỏ mặt, tôi đem nửa chai sữa tắm còn lại thoa hết lên cơ thể cậu, đặc biệt là bộ phận nhạy cảm đó. Khoái cảm mãnh liệt hòa lẫn với cảm giác xấu hổ chồng chất kích thích làm Biên Nhược Thủy lộ ra vẻ mặt xúc động chưa từng có.

Tôi vừa tăng thêm tốc độ ra vào bên dưới, vừa dùng tay xoa nắn chỗ đó của cậu, cảm giác phần đầu tiết ra chất lỏng hòa lẫn với sữa tắm màu trắng, Biên Nhược Thủy đã muốn tới cao trào lắm rồi. Tôi không muốn kết thúc nhanh như vậy, khe khàng di chuyển chậm lại, cũng là để bản thân có cơ hội thở một chút.

“Cho tớ...” Biên Nhược Thủy thì thào, nét mặt có điều khó nói ra.

“Cho cậu gì cơ?” Tôi cố ý hỏi, “Cho cậu ở trên à?”

Biên Nhược Thủy khổ sở lắc đầu, lại bị tôi chạm vào nơi đó lần nữa, khuôn mặt cậu đã lấm tấm mồ hôi, dễ dàng nhận ra cậu đã chịu đựng đến cực hạn rồi. Tôi định để cậu ngồi trên tự mình chuyển động nhưng lại nghĩ cậu vẫn đang bị bệnh, thôi đành tạm tha cho cậu, lần sau đòi bồi thường vậy.

“Cậu nói đi tớ sẽ cho cậu ngay.” Tôi cười gian, cắn nhẹ nửa thân trên của cậu, lưu lại dấu vết chứng minh cậu thuộc về tôi.

Biên Nhược Thủy bị tôi chọc thế nào cũng không bận tâm, chỉ nhỏ giọng van nài:

“Cho tớ... Đi .. ”

Tôi nghe lời này lại càng không muốn nhanh kết thúc, chẳng phải đây là lời vợ nói với chồng sao?

Bỗng nhiên tôi thấy cậu thật đáng yêu, tôi vươn người lên gần môi cậu, cố ý nói đùa “Cậu muốn đi đâu?”

Biên Nhược Thủy nhắm mắt lại, miệng nói khẽ: “Thế... giới... cực lạc”

Tôi thực sự nhin không được, Biên Nhược Thủy học thức này quả thật vừa làm tôi khó hiểu vừa làm tôi phát bực, tôi canh cánh muốn nghe từ miệng cậu nói ra những lời phóng túng dâm dăng, kết quả cậu lại nói ra câu văn vẻ như thế. Bực nhất là mấy điệu văn vẻ đó vẫn cứ kích thích thú tính trong tôi, làm tôi không kiềm chế được ham muốn chiếm đoạt cậu.

Lại một trận ra vào kịch liệt nữa, đây là lần đầu tiên Biên Nhược Thủy và tôi đạt đến cao trào gần như cùng nhau. Tôi còn nấn ná trong cơ thể cậu, cảm nhận phần thân dưới còn rung động, thật lâu sau mới hô hấp ổn định trở lại.

Biên Nhược Thủy đã kiệt sức từ bao giờ, vừa rồi dữ dội quá làm cậu rã rời, mệt mỏi nhắm chặt hai mắt, đúng là tôi đã làm khó cậu rồi.

Nhưng xuất phát từ tự trọng của đàn ông, tôi tận đáy lòng lo lắng hỏi:

“Lần này thế nào? Lần này tớ làm có dễ chịu không?”

Biên Nhược Thủy đã mệt rũ người nên không vòng vo với tôi nữa, thành thật tỏ bày: “Ừm, lúc đầu có hơi đau, về sau thì vô cùng dễ chịu.”

“Cậu nói sao tớ đều dốc lòng chiều ý, cậu còn không được lợi nữa? Cả phía trước lẫn phía sau đều được hưởng thụ, chắc chắn...” Tôi nằm trên người cậu, vui vẻ đùa.

Biên Nhược Thủy yếu ớt mở mắt nhìn tôi, thầm thì: “Có lẽ cũng nhờ tình cảm nữa...”

“Là thế nào cơ?” Tôi lơ mơ hiểu nhưng vẫn muốn cậu ấy nói cho tôi nghe. Tuy chăn ga gối đệm bữa bãi hết cả, tôi vẫn thấy đặt lưng trên giường thật thoải mái, cứ nằm thế này thủ thủ nói chuyện với nhau cũng rất thích.

“Chuyện riêng của tớ, tớ không nói cho cậu đâu...” Biên Nhược Thủy hừ một tiếng, ra chiều hết sức sắt đá.

Tôi cười toe, nhéo ngực Biên Nhược Thủy một cái, cậu lập tức trừng mắt lườm tôi. Được thể tôi bắt chước nét mặt và tiếng van vãn của cậu khi nãy rên rên mấy tiếng, làm bộ khấn khoản nài nỉ: “Cho tớ đi, tớ muốn đến thế giới cực lạc.”

Biên Nhược Thủy then quá hóa giận, nhưng vì cơ thể mệt mỏi quá rồi, chỉ có thể mở miệng thở gấp, hằn học trách: “Chẳng phải cậu nói là không ai còn nhớ khi quan hệ làm những gì sao? Sao còn đem chuyện đó ra chọc tức tớ chứ? Hóa ra cậu lừa tớ, cậu...”

“Tớ mặc kệ, cậu có nói cho tớ biết không? Nếu cậu nhất quyết không nói, tớ sẽ đem mấy câu khi nãy của cậu ra nhại lại đấy.”

Sau đó tôi cũng bối rối, Biên Nhược Thủy vẫn chẳng mấy may có ý chịu thua.

Biên Nhược Thủy còn gượng gạo quyết tâm, nhưng vừa nhìn đến tôi định mở miệng, lại thở dài một hơi, rầu rĩ cất lời: “Là vì tình cảm được thỏa mãn, tớ muốn được làm việc ấy với cậu nên cố gắng hết sức. Cho nên tớ cảm thấy rất thỏa mãn, cơ thể vì thế tiếp nhận cũng không đau đớn, dần dần cũng dễ chịu, được chưa?”

Tôi nghịch ngợm cười gật đầu, Biên Nhược Thủy bức xúc đẩy tôi ra. Quả thực ở trước mặt cậu, tôi cũng không ngờ mình trẻ con đến nỗi này, nếu không thì sao lại chỉ vì một câu nói mà dờ dẩn như vừa phạm lỗi bị người ta trách mắng, đúng là tôi bị tổn thất lớn mà.

“Cậu bị dờ hơi thật rồi, sao tớ lại thích cậu được cơ chứ? Tớ xong đời rồi, làm sao dứt ra khỏi cậu được đây, cậu phải chịu trách nhiệm. Anh Cường gì đó, em họ gì đó, sau này đừng bao giờ lôi ra trước mặt tớ nữa nghe chưa, không là tớ liều mạng thật đấy...” Tôi vừa nói vừa bế Biên Nhược Thủy vào phòng tắm, lần này nhẹ nhàng hơn, đã thoa sữa tắm khắp người rồi.

“Vậy cậu cũng chỉ có một mình tớ đi.” Biên Nhược Thủy lằm thằm bên tai tôi như đang nói mê.

“Ừ, ừ...” Lúc trả lời tôi cũng không biết tại sao mình lại xúc động đến vậy.

64. Chương 64 - Chương 64

Ôm nhau ngủ mê mệt mấy tiếng liền, hai đứa cũng không mặc quần áo, động chạm qua lại làm dục vọng nổi lên, tôi mơ màng tỉnh dậy. Trời còn chưa sáng, nửa người dưới của tôi lại bắt đầu rục rịch, trong đầu chỉ nghĩ đến qua. Thế là tôi quay sang hết sở đến cần đánh thức Biên Nhược Thủy, lại làm một trận cuồng nhiệt nữa.

Biên Nhược Thủy bị tôi vắt kiệt sức, ngủ thẳng đến trưa. Khi cô y tá bước vào đổi thuốc tôi nhanh tay lấy chăn che kín người Biên Nhược Thủy. Y tá vừa đi, tôi nhẹ nhàng trở nghiêng cho Biên Nhược Thủy, kéo cái khăn trải giường nhàu nhĩ ra đem vào chỗ máy giặt trong toilet.

Nhìn sữa tắm và chất dịch đã khô đi trên đó, tôi lại rạo rức. Tự mắng mình một lúc, tôi tổng vội cái khăn trải giường vào máy rồi rời khỏi toilet.

Sao tôi như đang đói khát lắm thế này? Đầu óc toàn mấy chuyện đồi bại. Xem ra có một số thứ đúng là không thể nếm thử, một khi đã sa chân vào là mỗi ngày phải không chế chính mình.

“Mau biến đi, mau biến đi mà...” Tôi lẩm bẩm nhiều lần, nghĩ đến bao điều tốt đẹp sau khi ra viện.

Tôi mãi miết đến nỗi mẹ tới cũng không biết. Mẹ trừng mắt nhìn tôi, cảnh cáo tôi không được suy nghĩ xằng bậy.

“Trông con giống đang suy nghĩ xằng bậy hay sao?” Tôi hất cằm hỏi mẹ, bước vào phòng.

Mẹ không thềm nói với tôi, đến thẳng giường Biên Nhược Thủy, tôi đứng phía sau mẹ, cảm giác đúng kiểu có tật giật mình.

“Sao thẳng bé ngủ say thế này? Giờ có còn sớm nữa đâu mà chưa dậy? Sắc mặt cũng không bình thường!” Mẹ vừa nói, vừa quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi mặt không đổi sắc, tim đập không nhanh nói: “Tối hôm qua dạ dày cậu ấy lại đau, trần trọc đến nửa đêm, mãi mới ngủ được.”

“Ga trải giường bên dưới đâu rồi?” Mẹ khẽ khàng xóc chăn.

Tôi gần như không nghĩ ngợi nói tiếp: “Bị nồn vào, đang ở trong máy giặt quay tròn rồi ạ!”

“A!” Mẹ gạt đầu, có vẻ không nghi ngờ gì. Mẹ kéo tôi ra hàng lang nói chuyện, sợ làm ồn Biên Nhược Thủy.

“Ba nói muốn con về đi học lại! Ở đây chăm sóc thì chi bằng mình tự trông vẫn hơn, mẹ thấy Tiểu Thủy không sao nữa, đưa nó về nhà mình cũng được.”

Tôi vội vàng xua tay, “Không không... Con sẽ đi học tiếp, đừng để Biên Nhược Thủy ở nhà, con sợ ba...”

Sức khỏe Biên Nhược Thủy ổn định, Vương Trung Cường cũng không đến, tôi không cần phải nhốt cậu ở đây. Với lại ở đây có thuốc tốt, hơn thuốc mình tự mua chứ. Thực ra là tôi không thích về nhà, tôi muốn mẹ thuê phòng cho tôi ở cùng Biên Nhược Thủy.

Nghe tôi nói mẹ tái mặt.

“Không được, con còn phải thi vào trường cao đẳng nữa, lúc này mà chuyển ra ngoài ở thì sao yên tâm thi được? Hai đứa cùng về, nếu không thì mình con về đi.” Mẹ ngập ngừng bảo.

Tôi bực mình phản đối: “Chẳng phải mẹ nói mặc kệ tụi con sao?”

Mẹ tôi trừng mắt, “Mẹ mặc kệ chuyện riêng của con, còn chuyện học của con thì mẹ phải quản! Hơn nữa mẹ cũng cảnh cáo con, tâm trạng ba con dạo này cực kỳ không tốt, con biết điều thì đừng cãi lại ba.”

“Tâm trạng ba không tốt không phải tại con làm, con ở lại đây cũng không gây phiền phức gì cho ba. Con về tâm trạng ba lại càng tệ, mẹ cùng con thuyết phục ba cho con thuê nhà ở riêng đi, gần trường học, làm gì cũng tiện.”

Mẹ nghe tôi nói xong vẫn yên lặng như trước, kiên quyết không thay đổi ý kiến.

“Ba dặn mẹ phải bảo con về, con muốn làm thế nào thì làm!”

“Về nhà đi, tớ không có sao đâu.”

Tôi sững sốt, Biên Nhược Thủy đã mặc quần áo đứng ở cửa, có lẽ đã nghe được vừa rồi tôi nói chuyện với mẹ.

Tôi nhìn mẹ tôi, lại nhìn Biên Nhược Thủy, nói rằng: “Đầu tiên phải hỏi bác sĩ khi nào được xuất viện đã! Kê đơn thuốc nữa, chuyện chúng con ở đâu tính sau cũng được.”

Mẹ gật đầu, theo chúng tôi trở vào phòng, tôi lén nhìn Biên Nhược Thủy, dáng cậu bước đi hơi lạ, chắc chỉ mình tôi biết. Khi Biên Nhược Thủy ngồi lại giường bệnh, tôi cố ý căn tâm nhìn của mẹ, sợ mẹ nhìn ra Biên Nhược Thủy có điểm khác mọi ngày. Nhưng vẫn có thứ không che giấu được, chính là những dấu hôn vẫn còn lưu lại trên cổ và ngực Biên Nhược Thủy, toàn những vết xanh tím, giống như bị côn trùng cắn.

Mẹ cùng Biên Nhược Thủy hàn huyên một hồi, mỗi lần như thế, mẹ lại đuổi tôi ra ngoài, làm tôi mỗi lần đều nơm nớp lo sợ, chỉ lo mẹ lại nói gì. Tôi nhanh chân đêm mấy thủ tục ở bệnh viện giải quyết nốt, bệnh viện lớn đúng là phiền phức, hơi một tý thì viết, đóng dấu, phải chạy đến mấy nơi.

Lúc tôi về mẹ nhắc: “Giờ con ở lại cũng được nhưng buổi tối phải về nhà, không nghỉ học được, mẹ gọi điện cho thầy chủ nhiệm lớp con rồi. Thầy cũng nói hai ngày qua đi thăm hỏi các gia đình, lần trước thầy nói đến nhà mình nhưng sau lại có việc nên lỡ mất.”

” Dạ... ” Tôi miễn cưỡng vâng lời, chuyện nghỉ học, không cần gọi điện thoại, để thầy chủ nhiệm xử lý được rồi.

Biên Nhược Thủy vội vàng hỏi: “Sao thầy chủ nhiệm lớp cậu lại muốn đi thăm hỏi các gia đình? Có phải cậu ở trường...”

“Này, tớ học hơi bị tốt đấy, thầy ấy là người điên, ai biết vì sao đang yên lành thầy lại muốn đi thăm hỏi gia đình.” Tôi ngồi bên Biên Nhược Thủy an ủi, định quen tay đụng chạm thân mật, lại nhớ ra có mẹ ở đây liền rụt ngay tay về.

Mẹ bắt mắt với tôi, vừa lườm tôi vừa nói: “Con ăn nói linh tinh! Phụ huynh người ta toàn phải đi tặng quà cho thầy chủ nhiệm, thầy con lại chủ động đến thăm nhà mình, cảm ơn thầy còn chưa hết đó! Nhà nước cấp cho mỗi lớp một giáo viên, dạy thêm cho học sinh thì một giờ nhận được mấy trăm chứ mấy.”

“Tốt thật!” Tôi thì chú ý tới câu sau cùng, lập tức nhân cơ hội phát biểu quan điểm.

Biên Nhược Thủy nghe tôi nói xong, cũng bật cười trộm, tay của tôi đặt ở trên đùi cậu, sờ tới sờ lui, nhìn cậu nhăn nhó, lòng tôi vui sướng không ít.

Mẹ vẫn còn đang nói: “Nịnh người ta một chút, sau này cũng có lợi cho con. Các con còn nhỏ, ngứa mắt cái này ngứa mắt cái kia, lúc có việc gấp, một mối quan hệ cũng tìm không ra.”

“Không, con thấy tại thói quen... Thầy chủ nhiệm lớp con không cần nịnh bợ đâu! Thầy con quen ba, tính toán với thầy chỉ phí công!” Đang nói, Biên Nhược Thủy nổi cáu đánh một phát lên bàn tay xấu xa của tôi, vang lên một tiếng, tôi vội vàng rút tay về, Biên Nhược Thủy hốt hoảng nhìn mẹ tôi.

Mẹ cũng không chú ý đến chúng tôi, chỉ hơi cau mày hỏi: “Ba con quen thầy chủ nhiệm à?”

Tôi vừa nghe lập tức ngừng tay, bực mình đứng dậy, trả lời: “Vâng! Lẽ nào mẹ không biết? Quen hơn hai mươi năm rồi, hình như là bạn học...” Xem ra đúng là ba rất coi nhẹ thầy chủ nhiệm, chẳng nói với ai, ngay cả mẹ cũng giấu?

Mẹ tôi chẳng những không tức giận, ngược lại rất hứng khởi, vỗ vỗ tay tôi, “Ba con có nói đâu! Có lẽ ba không nhớ... Nhân đó, nhà mình lại còn không đến nhờ thầy giúp con nổi trội lên nữa! Trường con không ít học sinh nổi bật đâu, như thế làm tăng khả năng được vào cao đẳng đó!”

Nói xong mẹ vẫn chưa hết vui sướng, Biên Nhược Thủy cũng mừng cho tôi, một lòng muốn tôi nỗ lực cố gắng. Tôi lại nghĩ chuyện khác, Biên Nhược Thủy không nói nhưng vừa biết chuyện tôi đi học, cậu cũng không giấu được vẻ ngưỡng mộ.

Nếu mẹ tôi không nhắc đến, chắc chắn tôi cũng dặn mẹ đừng nói, dù mẹ có đồng ý chu cấp học phí cho Biên Nhược Thủy, tôi cũng không muốn dùng tiền của nhà nữa. Không phải tôi giận, chỉ là thấy không tiện, hơn nữa tôi cũng muốn mình tự lập, dùng hành động thực tiễn chứng minh. Nghĩ hèn, tôi muốn đi làm thêm để Biên Nhược Thủy có thể đi học tiếp, sau đó thi vào trường cao đẳng, cuối cùng là cùng nhau học đại học.

65. Chương 65 - Chương 65

Đi học trở lại, tôi đứng ngồi không yên, trong tiết lúc nào cũng như ngồi trên đồng lửa. Buổi chiều tôi đến trường vừa đúng ngày tiến hành thi thử, tôi để cặp xuống ghế ngồi làm bài, đầu óc trống rỗng.

Biên Nhược Thủy quay về sống ở căn nhà của đồng nghiệp mẹ tôi, mẹ cho phép tôi đến thăm cậu, không cho qua đêm, biết tận dụng lúc nào đây cơ chứ? ... Tôi gõ gõ bút xuống bàn, nghĩ đi nghĩ lại mới phát hiện đã hết nửa thời gian làm bài, tôi còn chưa viết chữ nào.

Kiểm tra xong tôi định đi tìm thầy chủ nhiệm, ngang qua lớp Phó Tử Vân theo thói quen nhìn vào bên trong. Bỗng đâu có đứa bạn cùng đội bóng rổ từ trong lớp đi ra, cười hỏi: “Còn nhìn gì nữa? Người ta không ở đây còn nhìn chi?”

Tôi sợ đến giật mình, may là thằng bạn kia nói thêm Phó Tử Vân không sao, chỉ là đi nước ngoài rồi. Bấy giờ tôi mới thở dài một hơi, giấy sau vội vàng đứng dậy.

Đi nước ngoài? Khi nào đi? Tôi không biết xấu hổ mà hét lớn, ngực nghẹn lại lo sợ. Luống cuống tìm điện thoại di động mới nhớ ra bỏ quên ở chỗ Biên Nhược Thủy mất tiêu, bao ngày nay không dùng gì đến, thỉnh thoảng thấy nó rung, tôi cũng lười xem.

Tan trường, tôi thử gọi điện cho Phó Tử Vân. Không ngờ nàng nghe máy thật, cũng là số điện thoại ở nhà.

“Bạn cùng lớp bảo em đi nước ngoài, em...”

“Vâng, sắp rồi, hai hôm nay chuẩn bị thủ tục, về sau nhập cư luôn, ba mẹ em ở bên đó cả rồi.”

Giọng nói Phó Tử Vân rất bình thường, thậm chí tôi cảm giác nàng nhẹ nhõm hạnh phúc. Ngược lại, tôi chẳng biết mở miệng nói gì.

“Ngưỡng mộ không?” Phó Tử Vân hỏi.

Tôi cười gượng, “Ngưỡng mộ...”

“Không muốn nói gì với em à? Sau này có thể không còn cơ hội nữa đâu.”

“Em không thi cao đẳng nữa sao? Anh còn nhớ em viết trong thư...”

Tôi còn nhớ rõ lúc Phó Tử Vân nói, nếu như có ngày tôi chia tay nàng, nàng sẽ phó mặc chính mình, không tham gia thi cao đẳng. Lúc đó tôi còn vì thế mà do dự, thế nhưng bởi vì có vụ tai nạn đột ngột xảy ra, quan hệ giữa tôi và nàng vẫn còn vướng mắc.

“Cái gì cơ! Ít tự đề cao mình đi, dù anh không bỏ em, em cũng đã nắm chắc thi vào cao đẳng. Đến lúc đó mà không đi học, em còn lo không biết giải thích với anh thế nào! Bây giờ thì ổn rồi, anh đã biết ngày ấy em chỉ dọa anh thôi, em cũng không sợ cuối cùng vẫn để lại vết đen đó trong lòng anh đâu, hai đứa mình vậy là thanh thản.”

Tôi đáp: “Em nói đúng, trong lòng anh em thực sự là người chẳng có một tỳ vết nào. Cho dù ngày đó anh đồng ý với em, em cũng vẫn rất hoàn hảo.”

Phó Tử Văn hừ một tiếng, rồi nàng phấn khởi nói rất nhiều chuyện với tôi, có lẽ nàng sợ tôi áy náy. Phó Tử Văn kể đã gửi tin nhắn cho tôi từ trước, nàng biết tôi bận nhiều việc, e không gặp mặt được.

Lúc tôi xem lại máy, có rất nhiều tin nhắn mới, đều là Phó Tử Văn gửi cho tôi, trong đó nhiều tin hỏi thăm sức khỏe Biên Nhược Thủy, đúng là có một tin nhắc đến chuyện nàng muốn đi nước ngoài.

Biên Nhược Thủy nhận ra sắc mặt tôi có điểm lạ thường, cậu vừa đưa bát cơm cho tôi vừa hỏi có chuyện gì.

“Phó Tử Văn muốn đi nước ngoài.”

Biên Nhược Thủy ngồi đối diện tôi ăn một chiếc bánh mì chấm nước sốt, nghe câu đó, miệng cậu đang nhai lập tức ngưng lại.

“Nhưng còn chưa đến một tháng nữa là thi cao đẳng, bạn ấy có về kịp không?”

Tôi cũng không có tâm trạng ăn uống, đưa lại bát cơm cho Biên Nhược Thủy, cầm miếng bánh mì kia lên cắn rồm rộp.

“Cô ấy không về nữa, muốn ra nước ngoài học đại học hơn, ba mẹ cô ấy đều ở bên đó, sau này định cư lâu dài...”

Rõ ràng Biên Nhược Thủy trầm xuống hẳn, tôi xé một góc bánh ném cậu, nói đùa: “Cậu khó chịu đấy à?”

“Cậu đừng lãng phí đồ ăn như thế...” Biên Nhược Thủy nhìn chằm chằm góc bánh trên mặt đất hẳn học, xong mới trả lời câu hỏi của tôi, “Tớ tiếc thay cho cậu, một cô gái tốt như vậy, lại bỏ đi rồi...”

“Hay để tớ đi theo vậy?” Tôi hỏi lại.

Biên Nhược Thủy nhất thời ngây người, biết là tôi nói giỡn lại hừ một tiếng: “Cậu đi đi, cậu đi là bớt một miệng ăn, cậu tiêu tiền một ngày bằng tớ tiêu ba ngày.”

“Còn chê năng lực của tớ hả?” Tôi lao vào Biên Nhược Thủy, hai đứa như bạn thân xô qua kéo lại, không biết trên dưới nó đùa loạn xạ, ầm ĩ khủng khiếp.

Buổi tối về đến nhà, lúc chỉ còn lại một mình, tôi vẫn không sao vui được. Tôi đọc lại tin nhắn, ký ức hai năm trước dội về. Nếu như không có Phó Tử Văn, có lẽ hai năm này tôi vẫn mắc kẹt trong những chuyện buồn của quá khứ, có thể tôi cũng có một cô bạn gái khác, cố xua đi cuộc sống chán chường vô vọng. Không có mục tiêu sẽ không có động lực cố gắng, những thứ đó đều là Phó Tử Văn cho tôi. Thậm chí nàng đã giúp tôi thay đổi rất rất nhiều, nếu tôi vẫn mất cứ phương hướng như trước kia, Biên Nhược Thủy cũng không quay về bên tôi...

Nhưng tôi đã làm được gì cho nàng chứ? Nàng tâm sự với tôi những nỗi đau của nàng, những mơ ước của nàng, những... tất cả tôi đều không để tâm, tôi cứ cho rằng một người thông minh như nàng sẽ dễ dàng giải quyết mọi việc, hết lần này đến lần khác bỏ ngoài tai những điều quan trọng ấy.

Tôi mắc nợ nàng không chỉ vì làm nàng không có cơ hội đến với người khác, mà còn vì tôi không thật lòng quan tâm đến nàng. Nếu như tôi có thể cho nàng điều gì, ít nhất tôi sẽ không hối hận đến thế này.

Như dáng hình Tiểu Vĩ trước khi đi ngày ấy, vừa không đành lòng vừa xót xa. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình quay đầu nhìn lại, xuyên qua bao hình ảnh bạn bè đùa nghịch vui vẻ, vẫn còn một bóng lưng đơn độc đến thế.

Cậu ta có cuộc sống đối lập với Phó Tử Văn, cậu ta để lại cho tôi toàn những hồi ức tệ hại, cậu ta không biết tôi ghét điều gì, tiếp cận tôi mà chẳng để ý đến tâm tình tôi. Đến nỗi khi nhớ về cậu ta, tôi vẫn ít nhiều nghiêng rằng nghiêng lợi.

Tìm trong danh bạ có tên Tiểu Vĩ, tuy không xóa, nhưng dãy số phía trên chưa bao giờ gọi đến thử. Cậu ta không liên lạc với tôi, tôi cũng không chủ động hỏi thăm. Thật giống như hôm qua vừa ra đi, đến hôm nay mới tự nhiên nhận ra cảnh còn người mất từ bao giờ.

Cuộc sống học sinh trung học trở lại thật sống động, đến tận cùng, trong tâm trí tôi chỉ còn lưu lại hai dáng người, hai ân hận suốt cuộc đời tôi.

66. Chương 66 - Chương 66

Chủ nhật hôm đó tôi đến gặp Phó Tử Vân, chỉ đơn giản ngồi trò chuyện với nhau, nàng nói nếu không có gì thay đổi sáng mai sẽ đi, muốn tôi đừng tới tiễn. Tôi bảo sớm tinh mơ cũng nhất định đến, cùng lắm là không ngủ một hôm. Phó Tử Vân cười rất vui vẻ, nhưng cuối cùng nàng vẫn không chịu để tôi qua tiễn.

Sáng sớm ngày thứ Hai, tôi bị tiếng di động đánh thức, tôi tưởng chuông báo, xem mới biết là điện thoại. Lúc bật dậy nghe máy lại càng hoảng, người gọi là Biên Nhược Thủy. Số điện thoại này tôi cho Biên Nhược Thủy, cậu chưa từng liên lạc với tôi, mấy ngày nay tôi mang di động theo, cũng vì liên lạc với Phó Tử Vân.

“Chuyện gì vậy?...” Tôi mơ màng hỏi.

“Dậy đi! Nhanh lên!” Tiếng Biên Nhược Thủy la lớn.

Tôi nhìn đồng hồ, mới ba giờ hơn, vội cái gì không biết! Tôi nhìn lại dây số hiển thị trên màn hình lần nữa, là số nhà Biên Nhược Thủy, may là lúc này cậu không đi đâu. Hành hạ thế này làm tôi tỉnh cả ngủ, nhưng tôi vẫn giả vờ uể oải kể khổ với Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy mặc kệ tôi làm bộ làm tịch, còn cho là tôi không chịu dậy nên ở đầu bên kia oanh liệt chỉ đạo. Kế tiếp là gầm một hơi câu “Dậy nhanh lên” âm âm sức mạnh, đúng là thích nhúng mũi vào chuyện của người khác. Tôi nhin không được bật cười hai tiếng rồi mới đi đánh răng rửa mặt.

Không biết sao Biên Nhược Thủy lại biết hôm nay tôi muốn đi tiễn Phó Tử Vân, nhưng cậu luôn canh cánh trong lòng nên tôi cũng không muốn làm trò. Tuy hôm qua Phó Tử Vân chỉ như đang nói đùa, nhưng nàng ra đi tôi không vui nổi, chuyện Tiểu Vi ngày trước tôi đã ân hận mãi, lần này nhất định không được để vượt mất.

Lúc ra đến cửa Biên Nhược Thủy lại gọi, nhắc tôi mặc thêm áo khoác, sáng sớm trời lạnh. Tôi ngoài miệng ừ à, cuối cùng vẫn mặc áo phông cộc tay đi. Nhưng đúng là bên ngoài lạnh thật, tôi rút cổ, đánh điện cho hãng taxi, mãi mới bắt được một chiếc xe.

Bốn giờ hơn, tôi gọi cho Phó Tử Vân đúng lúc nàng vừa tới sân bay, vì hai thành phố chênh lệch múi giờ nên thời điểm nàng khởi hành thật mệt mỏi. Khi thấy nàng bước ra từ chiếc Lamborghini, áo quần sang trọng, tôi không dám tới nhận người quen.

Nàng cười vẫy tay với tôi, hôm nay trang phục và phụ kiện thay đổi, ngay cả nụ cười của nàng cũng toát lên vẻ tiểu thư nhà giàu. Tôi trêu nàng: “Quý cô đây ngày trước đến trường tựu này học có phải chỉ để trải nghiệm cuộc đời không thế?”

Khi Phó Tử Vân nói chuyện lại không có cảm giác đó, vẫn rất thân thiết, rất thoải mái. Tôi ngồi nói chuyện với nàng mặc thời gian trôi qua, có hai ông chú mặt mũi hiền hòa đi cùng nàng, mãi đến lúc không thể chậm trễ hơn được nữa, họ mới giục Phó Tử Vân nhanh vào phòng VIP đợi làm đăng ký.

Phó Tử Vân đưa tay từ biệt tôi, khoảnh khắc quay đầu đi nàng vẫn rất hạnh phúc, không biết khi vào bên trong liệu nàng có buồn hay không. Dù thế nào tôi vẫn đứng yên tại đó, chờ chuyến bay của nàng cất cánh mới quay đi. Có lẽ vì Phó Tử Vân không khóc nên tâm trạng tôi cũng bớt cảm giác nặng nề mấy ngày nay. Đầu phải là mãi mãi không gặp lại nhau nữa, gia đình nàng khá giả như vậy, ngày nào đó nàng muốn trở về cũng không phải chuyện vất vả, tôi tự an ủi mình, bước ra sảnh lớn bên ngoài.

Vừa ra thì gặp Biên Nhược Thủy, không biết làm cách nào mà tin tức của cậu nhanh nhạy thế, ngay cả tôi ra cửa nào cũng biết. Cậu lo lắng nhìn tôi, có lẽ vì sợ tôi buồn nên cố ý đến đây đón.

Tôi xoa đầu cậu, nói đùa: “Sao? Sợ tớ đi cùng bạn ấy à?”

Biên Nhược Thủy nhìn vẻ mặt bình tĩnh của tôi, cũng an tâm, xong lại đổi sắc mặt, quét mắt liếc tôi một cái: “Tớ đi kiểm tra xem cậu có nghe lời tớ hay không, coi bộ tớ đã nghĩ cậu trung thực quá rồi.”

Tôi nhìn theo ánh mắt cậu mới hiểu ra, hóa ra là chuyện tôi không mặc áo khoác, bên ngoài đúng là hơi lạnh, trời vẫn chưa sáng, sau nửa đêm đúng là lạnh cóng. Tôi không muốn ở đại sảnh nên theo Biên Nhược Thủy về nhà cậu, bây giờ thực sự là khoảng thời gian tốt, nhưng tôi chẳng có lòng dạ làm gì nữa.

Tôi biết Biên Nhược Thủy cầm theo áo khoác, ngoài trời bắt đầu nổi gió, tôi nài nỉ cậu: “Đưa tớ đi, tớ thấy lạnh rồi.”

“Cậu biết thế sao lúc đầu không mặc? Giờ cho biết lạnh đi...”

Tôi bĩu môi, lầm bầm: “Thật độc ác mà.”

Biên Nhược Thủy còn đang có ý đưa tôi, nghe xong lại càng không muốn đưa, đem áo khoác vắt lên vai, thông thả như không có việc gì mà đi tiếp.

Tôi trông bộ dạng đó liền nhảy vồ lên người cậu, không chừa đường thoát siết chặt tay, còn lắc qua lắc lại. Đi chưa được mười thước, Biên Nhược Thủy chịu không nổi, tức khí đâm vào ngực tôi một cái, nhìn tôi bằng ánh mắt của kẻ thua cuộc.

“Không mặc, tớ thà chết chứ không chịu khuất phục!” Tôi hướng về ngã tư không có ai mà la hét, xoa xoa tay, vẻ mặt nham hiểm quay qua ngó Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy cũng nổi cáu, tôi đã nói thế, chắc chắn cậu cũng không chịu xuống nước cầu xin tôi. Nhưng cậu cũng có kế riêng của cậu, cậu cởi cái áo khoác như đồ cổ đang mặc ra, lúc này mà có cơn gió mạnh thổi qua thể nào rằng cậu cũng đánh lộn vào nhau. Người gầy chịu lạnh kém, dù tôi với cậu mặc quần áo như nhau, so với tôi cậu có vẻ lạnh hơn nhiều lắm.

Tôi cũng không thể thua như thế. Đã vậy thừa dịp đường không có ai, tôi lột thẳng áo phông ra, cởi trần mà đi, nhìn Biên Nhược Thủy bằng ánh mắt khiêu khích. Biên Nhược Thủy tròn tròn mắt, sững sờ nhìn tấm ngực trần của tôi mà nuốt một ngụm nước bọt, y hệt em bé lâu ngày không thấy ngực mẹ bắt gặp núm vú cao su.

Quả nhiên, cậu không có da mặt dày như tôi, đối với tôi mà nói, để trần thế này là chuyện bình thường. Khi chúng tôi cùng tập thể dục, tôi toàn mặc áo đồng phục cùng quần đùi. Cậu thì cởi áo lộ hai cánh tay thôi đã phải suy nghĩ một hồi.

“Cậu có phục hay không?” Tôi hỏi Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy vẫn dùng biểu tình kia mà nhìn chằm chằm tôi, cuối cùng đành cứng nhắc gật đầu.

Tôi làm như trêu chọc con gái mà nâng cằm cậu lên hỏi: “Sao lại nhìn tớ như thế?”

Biên Nhược Thủy lắc đầu, chạy vụt đi nhanh như chớp, tôi không ngờ cậu chịu không nổi chạy trốn, mà tôi chẳng biết tại sao cũng chạy theo sau. Cậu tuy gầy, không ngờ chạy không chậm tí nào, bước chân lại rất nhẹ nhàng. Thấy gió đêm thổi chạy mấy bước cũng thoải mái, trời lại không lạnh, tôi mới không đuổi theo cậu nữa.

Cuối cùng, Biên Nhược Thủy kiệt sức, dừng lại ở phía trước tôi thở gấp, đưa áo cho tôi, hỏn hển nói: “Dừng... Dừng chạy nữa... Tớ thua...”

Biên Nhược Thủy vừa dứt lời, đèn đường phụt tắt, bây giờ là gần năm giờ, tuy trời còn tối, đèn đường vẫn tắt đúng giờ. Tôi đưa lại áo cho cậu, chỉ mặc áo thun vào.

“Dừng về nhà, bọn mình cứ đi thế này cũng hay, lát nữa trời sáng hẳn cậu phải đến trường nữa.”

Tôi gật đầu, cùng cậu bước vào trong màn đêm. Mỗi người một câu, lập kế hoạch cho cuộc sống sau này, dù sao cũng là một chuyện rất ý nghĩa. Ít nhất có thể giúp tôi quên đi nỗi buồn, con người phải học cách hài lòng với những gì mình đang có, trước đây tôi luôn mong Phó Tử Văn và tôi có thể tiếp tục làm bạn thân, giờ đây chỉ biết hy vọng nàng sẽ luôn được hạnh phúc hơn nữa.

Tôi nắm tay Biên Nhược Thủy, cậu không từ chối, bởi trên đường cũng không có ai nhìn. Cho dù có người qua lại, trông thấy chúng tôi như anh trai kéo tay em trai, cũng đâu thể nói này nói nọ. Hai đứa cứ như thể suốt dọc đường đi, ồn ào cười nói, tựa đám con nít khoác lác bao chuyện viễn vông, thời gian như vụt bay qua chúng tôi, chớp mắt trời đã sáng.

67. Chương 67 - Chương 67

Tôi đi học được mấy hôm mà vẫn chưa gặp thầy chủ nhiệm, không hiểu thầy biến đi đâu rồi. Con bạn bàn trên nói hai hôm trước thầy đánh một thằng trong lớp nên không tới dạy học nữa. Thằng đấy vẫn ngồi trong lớp nghe giảng như chẳng có chuyện gì, còn thầy chủ nhiệm thì trốn biệt.

Chẳng lẽ bị phụ huynh mách với nhà trường? Tôi nghĩ mà buồn cười, xem ra ba mẹ nào đưa con vào cái lớp này cũng chuẩn bị tinh thần cả rồi.

Tôi hỏi vì sao thầy chủ nhiệm đánh thằng kia thì bọn bạn bảo buổi trước thầy kêu nó thay quần áo nhưng hôm sau nó vẫn mặc nguyên bộ đấy, không tắm cũng không thay quần áo.

Tôi nhin không được cười ha há giữa lớp, không nhắc thì tôi cũng quên bống. Bình thường thầy cũng hay ý kiến ý cò khoản trang phục của tôi, có lúc đến nhà thầy cũng phải thay quần áo mới.

Tôi và Biên Nhược Thủy đã tìm được việc làm thêm, là quán cà phê kiểu tây ngày xưa tôi hay đến cùng Phó Tử Vân. Nếu lúc trước tìm mãi cũng không có cơ hội thì bây giờ Biên Nhược Thủy bắt đầu được thể chế tôi tham ăn, thực ra tôi cũng chỉ giỏi làm cu li. =))))

Công việc này chỉ yêu cầu làm vào thứ bảy, chủ nhật, ban đầu nói thế nào Biên Nhược Thủy cũng không đồng ý, muốn tôi chuẩn bị cho cuộc chiến thi đại học. Tôi đành phải giả trò trí trá thuyết phục cậu, rằng tôi thi trường bóng rổ chuyên nghiệp nên muốn đồ cũng phải thể chất toàn diện, tôi sức khỏe chưa đủ nên cần tập luyện thêm các thứ.

Thứ bảy này là ngày đi làm đầu tiên của tôi, tôi dậy từ sáng sớm, cả nhà tĩnh lặng, mẹ đi làm, ba tôi mấy hôm nay không về nhà. Lúc đẩy cửa ra tôi mới giật dỗi mình, ba tôi đã mất tích N ngày thế nào lại cùng ngồi ở phòng khách và thầy chủ nhiệm.

Hai người họ ngồi đối mặt nhìn nhau yên lặng hút thuốc. Không biết có phải vì bị hoàn cảnh tồi tệ ảnh hưởng không mà tôi cảm giác mấy ngày nay bọn họ lén lút cùng nhau làm gì đó mờ ám.

“Thiên Lộ, thầy chủ nhiệm con tới thăm, rót nước mời thầy đi!” Ba nghiêm giọng nhắc tôi.

Tôi cười, quăng túi sách lên ghế sofa: “Không cần đâu ba, thầy con có tính sạch sẽ, không quen dùng cốc nhà người ta đâu.”

“Đi lấy cốc giấy!” Ba gầm lên.

Ba làm tôi giật thót, ngó sắc mặt hầm hầm của ba, tôi đành cuống cuống chạy đi pha trà cho thầy chủ nhiệm. Vừa pha vừa thấp thòe nhìn trộm.

Lạ thật, theo tính cách thường ngày thì ba đã tự đi pha từ lâu rồi chứ. Mà không lẽ ba biết trước tôi định ra ngoài? Nhỡ tôi đi trước khi thầy chủ nhiệm đến thì ba để kệ thầy khát chết?

Càng lạ là thầy chủ nhiệm hôm nay cũng rất nghiêm túc, không nói năng gì cũng chẳng liếc sang tôi, hai ông già ngồi im giương mắt nhìn nhau như hai khúc gỗ.

Đây là thăm hỏi gia đình?

Tôi nhớ ra lúc trước ba nói không thích tôi qua lại với thầy chủ nhiệm, có lẽ hai người không ưa nhau.

Tình hình này có lẽ chuẩn là thượng sách, không lúc giận cá chém thớt sang tôi thì đừng mơ chuyện đi kiếm tiền. Tôi làm bộ tự nhiên cầm túi đi ra.

“Hôm nay con không phải đi học cơ mà? Đi đâu đấy?” Ba hỏi.

Tôi còn chưa nói thì thầy chủ nhiệm đã lên tiếng trước, “Sắp tới tụi nó thi lên bóng rổ chuyên nghiệp nên cần tăng thời gian luyện tập, thứ bảy, chủ nhật nào cũng phải đi.”

Tôi bật tay cái choách, nháy mắt với thầy chủ nhiệm, đúng là chỉ có thầy hiểu tôi. Nhưng thầy không có hứng pha trò với tôi như mọi khi, nói xong lại làm mặt lạnh như cũ.

Tôi mở cửa bước ra ngoài, bắn khoả không hiểu hai lão thù hằn thế nào mà cứ như là muốn giết nhau đến nơi. Lúc định lên xe tôi mới nhớ ra là quên mang tiền, lại phải chạy về nhà lấy.

Tôi vừa chạy vừa tự rửa mình, Biên Nhược Thủy đã dặn tôi là phải đến sớm một chút, ngày đầu tiên không nên để lại ấn tượng xấu với người ta. Tôi cầm đầu cầm cổ chạy thục mạng, thoát cái đến nhà.

Vừa mở cửa, cảnh tượng ập vào mắt làm tôi choáng váng. Ba ngã dưới đất, đầu đón ôm lấy chân, trán thầy chủ nhiệm thì đầy máu, cả phòng ngổn ngang toàn mảnh chén vỡ.

Lúc còn bé tôi cực thích xem người lớn đánh nhau, lại còn trèo lên cột điện để người ta võ tay cổ vũ nữa chứ. Đến tình cảnh bây giờ tôi lại thành hoảng hốt, chỉ biết chạy vội đến đỡ ba ngồi dậy.

“Sao lại thế này? Ba! Ba có sao không?” Tôi xem thử chỗ chân ba ôm này giờ, kéo ống quần lên mới phát hiện trên đầu gối đã thâm tím, chảy cả máu.

Tôi nổi giận, lao vào thầy chủ nhiệm, mặc kệ là ai, đối xử với tôi tốt thế nào, người nhà mình bị đánh ngay trước mắt là tôi không thể chấp nhận được.

Hai mắt thầy chủ nhiệm đỏ ngầu, thở hồng hộc, tôi chửi thầy mấy câu, còn chưa ra tay đã bị ba túm cổ lại. Ba tái mặt, thẳng tay tát tôi. Một tát này mạnh đến nỗi làm tôi nằm phất sau lỗ tai trái còn ong, chẳng nghe thấy gì nữa.

Không dừng tôi bị ba đánh, ức không chịu nổi. Thế này là thế nào? Tôi chỉ muốn giúp ba hết giận, ba ngược lại còn đánh tôi.

“Đây là thầy giáo của mày, mày dám chửi tục với thầy, mày là thằng mất dạy!” Mắng rồi ba lại đập vào đầu gối tôi.

Tôi cảm giác máu trong người chảy ngược hết lên, đéch cần biết gì nữa, tôi cãi lại ba: “Ông ấy là thầy chủ nhiệm của con à? Ông ấy là thầy con sao ba còn không muốn gặp? Trước mặt con nói thầy không tốt, sau lưng con lại đi đánh nhau với thầy. Đừng có giả vờ giả vịt với con, con mất dạy đấy, con thích thế đấy, ba làm gì được con?”

Tôi vừa nói xong, thầy chủ nhiệm đã túm áo tôi, từ sau lưng đá liên tiếp vào chân tôi, hằn học quát: “Tổng Thiên Lộ, em láo vừa thôi, đây là ba em đấy!”

Tôi vung tay đâm thẳng vào mặt thầy (cool =))), tuy thầy bằng tuổi ba tôi, đáng bậc cha chú nhưng nhìn mặt thầy, tôi chẳng kiêng dè ra tay. Thầy trong mắt tôi luôn là người không câu nệ, tuy giỏi làm bộ làm tịch nhưng chưa bao giờ thầy hẹp hòi như thế, giờ lại a dua a cồng với ba, bắt chước ba thượng cẳng tay hạ cẳng chân với tôi.

Tôi vừa đánh thầy, vừa chửi ầm lên, mất sạch lý trí. Ba tôi nhìn mà không chịu được, đứng dậy cùng thầy chủ nhiệm xông vào đánh tôi. Tôi còn tưởng ba khuyên can hay giúp tôi, dù gì tôi cũng là con ba cơ mà, ba coi thể diện quan trọng hơn con mình hay sao?

Kết quả, kẻ uất ức nhất chính là tôi, tôi nào dám đánh lại ba, tôi sợ ba bị thương. Nhưng hai lão già hoàn toàn biến tôi thành chỗ trút giận, đánh tôi đến mức khuỵu hẳn xuống, ngã vào sô pha không ho he được tiếng nào. Năm đám giờ trước mặt tôi cũng chẳng biết là tay ai nữa, tôi chỉ biết hai bố này điên hết rồi, bản thân mình không đâu trở thành vật hy sinh.

Buồn cười thật, đánh nhau là chuyện của người lớn bọn họ, tôi chôn mũi vào làm gì? Tôi không quay lại có phải tốt không, tiền cũng chỉ là giấy chứ gì.

Lúc bọn họ ngừng tay, tôi cảm giác cả người mình tê dại, ba và thầy thở hổn hển nhìn tôi, tôi tỏ thái độ không cần ai quan tâm, đứng dậy cầm túi sách rồi khập khiễng đi ra cửa.

68. Chương 68 - Chương 68

Ra khỏi nhà, tôi tự dưng có cảm giác “một đi không trở lại”, mũi tôi chỉ ngửi thấy mùi máu, sờ lên mũi đúng là chảy máu thật. Tôi chạy vội vào siêu thị gần nhà mua một cái khăn mùi soa, chùi bừa lên mũi.

Họa vô đơn chí, câu này đúng là không sai mà. Cả người tôi rệu rạo như muốn gãy rời ra, kiểu này nhà ga cách 200 mét cũng chưa chắc lết tới nơi. Thôi thì bắt xù tắc xi cho nhanh, có tốn mấy đâu.

Tài xế tắc xi vừa nhác thấy mặt tôi, chưa nói năng gì đã nhả ga phóng thẳng làm tôi tức lộn ruột muốn đuổi theo đập tan cái tắc xi đó đi cho rồi. Không biết Biên Nhược Thủy còn chờ tôi không, nếu tôi không đến, cậu đi trước thì hơn.

Cuối cùng chẳng có cái tắc xi nào chịu dừng lại, liếc mắt qua tôi một cái là lao đi luôn, cũng chẳng sợ tông gãy luôn cánh tay đang bắt xe của tôi. Xã hội bây giờ đúng là chẳng có tình người gì hết, ai cũng ngại dính chuyện rắc rối. Tôi chịu thua, đành khập khiễng đi đến nhà ga.

Trước kia tôi muốn đi đâu toàn được ba đưa đi, một mình tôi cũng biết lái xe, chẳng mấy khi đi xe công cộng. Ở bên cạnh Biên Nhược Thủy lâu, tôi thành ra lại sống như hồi tiểu học.

Tôi đến phòng khám phía trước, dùng tốc độ nhanh nhất có thể thuốc thang các thứ. Nhìn mình trong gương tạm chấp nhận được mới lao vội đến quán cà phê kia. Vừa đi tôi vừa nghĩ Biên Nhược Thủy sẽ thế nào khi nhìn thấy tôi, là lo lắng? Nén giận? Hay đau lòng?

Kể ra bị đánh một lần cũng không tệ. Tôi bị người ta bắt nạt, đến gặp Biên Nhược Thủy lại được bù đắp xứng đáng...

Vạ vật mãi cũng tới nơi, mấy nhân viên quen mặt còn tưởng tôi đến đây uống nước. Có cô còn hỏi bao giờ Phó Tử Vân đến, bảo tôi ra chỗ xích đu tình nhân ngồi chờ. Cũng có người nhìn chằm chằm mặt tôi hỏi thăm, nhưng tôi không có hứng đáp lại quan tâm của họ, tôi giải thích qua loa rồi hỏi Biên Nhược Thủy đang ở đâu.

Đến cả lúc Biên Nhược Thủy về cũng chẳng cô nào hé răng nói tôi biết. Biên Nhược Thủy đang cầm một thùng xộp to đùng, đầu đội mũ lưới trai nhưng vẫn không ngăn được mồ hôi chảy đầm đìa. Có lẽ cậu ấy vừa giao hàng về, định lấy hàng mới rồi lại đi tiếp.

Biên Nhược Thủy làm việc gì cũng chuyên chú cẩn thận nên lúc vào cửa không nhìn thấy tôi. Cậu đưa hóa đơn cho thu ngân rồi xoay người lúi húi xếp sấp, chờ lúc cậu định đứng dậy, tôi lại gần bên cạnh.

Biên Nhược Thủy đang cúi đầu nên nhận ra đôi giày của tôi, cậu mừng rỡ ngẩng lên nhưng đến khi trông thấy mặt tôi rồi, cậu cứng ngắc, mắt mở to. Nét vui vẻ còn sót lại làm cậu đang cười mà như muốn khóc.

Nhìn khuôn mặt ấy tôi đâm hối hận, lẽ ra không nên đến gặp cậu trong bộ dạng thế này. Thà nói dối có việc bận, hai ngày sau hãy đến tìm cậu. Giờ tôi lại là người đau lòng thay cậu.

“Nhanh lên, kem không để lâu được đâu.”

Chủ quán lên tiếng nhắc, Biên Nhược Thủy luống cuống mở cái thùng ra rồi lại khóa vào. Cậu không nói gì nhưng sắc mặt rất kém.

Chuẩn bị xong xuôi, Biên Nhược Thủy xách thùng ra ngoài. Tôi đuổi theo, Biên Nhược Thủy nhẩn nhẩn bảo: “Cậu nghỉ ngơi đi, giao hàng không xa, lại có xe đưa đi nữa...”

“Nặng lắm phải không?”

Biên Nhược Thủy không trả lời, tiếp tục bước nhanh. Tôi định xách cùng một tay, Biên Nhược Thủy nhất quyết không cho, cậu có vẻ khó chịu, tôi vội nói: “Sáng nay tớ có tí việc nên đến trễ, đừng giận mà...”

“Tớ không giận, tớ không bao giờ giận chuyện như thế, sáng nay đưa chuyển này nữa là xong rồi. Cậu ở đây chờ tớ, đừng đi theo, cậu đang...”

“Tớ không sao, đừng có mà coi thường tớ...” Tôi lại bước lên phía trước.

Biên Nhược Thủy đứng phắt lại, gượng gạo nói: “Cậu bước một bước nữa là tớ mặc kệ cậu đấy.”

Tôi biết cậu không nói đùa, đành giật lùi mấy bước, “Được rồi, được rồi... Đợi lúc cậu về nói chuyện sau, tớ qua bên kia ngồi chờ cậu.”

Biên Nhược Thủy gật đầu, xách thùng đi càng nhanh hơn, tôi nhìn bóng lưng cậu gầy yếu lại mang theo một cái thùng to như vậy, còn lão đảo muốn chạy thật nhanh, đúng là ngốc ơi là ngốc.

Tôi ngoài mặt cười mà tự mắng mình vô tâm. Không biết cậu từ sáng tới giờ giao bao chuyển rồi, bệnh vẫn chưa khỏi hẳn mà đã vội đi làm việc nặng, lại còn thấy tôi tôi tả thế này dẫn xác đến, chắc cậu trong lòng cũng thầm trách tôi.

Khoảng một giờ sau, Biên Nhược Thủy về, bộ dạng sốt sắng. Khi này sao tôi không giải thích với cậu luôn, nhất định là cậu muốn biết đã xảy ra chuyện gì, thế nào cậu cũng không chịu nói thẳng ra mà lại suy nghĩ lung tung.

“Nhìn xe kia! Ổ yên đấy...” Tôi bước tới, hét lớn. Xem ra đúng là mất hình tượng thật, giọng khản hết rồi, chẳng hiểu cậu có nghe thấy không.

Biên Nhược Thủy xách thùng xộp mồ hôi đầm đìa đi về phía tôi, tôi cũng bước nhanh tới. Biên Nhược Thủy thở dốc, mồ hôi vã ra như tắm. Tôi lấy cái khăn tay vô dụng khi này ra đưa cậu, Biên Nhược Thủy sợ người ra nhìn thấy nên giật nhanh khăn khỏi tay tôi.

“Làm gì mà! Cứ như ăn cướp...” Tôi đùa.

Biên Nhược Thủy phớt lờ, đứng yên nhìn tôi, bình tĩnh hỏi: “Thế là có chuyện gì?”

“Mình tìm chỗ nào đi, ở đây ồn ào lắm!” Tôi nói rồi chỉ chỉ vào công viên cạnh đó.

Vừa đi tôi vừa nghĩ, tôi phải kể với Biên Nhược Thủy vụ mất mặt kia thế nào đây, để còn không ảnh hưởng đến hình tượng của tôi nữa.

Nghĩ chán nghĩ chê, tôi mới nói một câu, mặt Biên Nhược Thủy đã trắng bệch.

“Cậu... nói với chú rồi?” Biên Nhược Thủy ấp úng hỏi.

“Nói gì cơ?” Tôi ngơ ngác.

Biên Nhược Thủy càng cuống: “Chuyện hai đứa mình ấy.”

À, hỏi sao cậu phản ứng mạnh thế, tôi vội kể cậu nghe rõ đầu đuôi một lượt.

Biên Nhược Thủy không cười tôi, bởi vì cậu hoàn toàn không tin.

“Cậu không gây chuyện? Cũng không gây thù với ai? Làm gì có ba mẹ nào lại đánh vào mặt con? Cậu nói đừng quá nói... Cậu đừng nghĩ tớ là trẻ con, cậu không nói thật thì tớ không thể yên tâm được. Tớ hứa sẽ không gây chuyện, chỉ xin cậu đừng giấu tớ, cậu đã bảo là có chuyện gì cũng sẽ nói với tớ cơ mà...”

“Này... Tớ biết nói thế nào nữa đây? Tớ nói thật đấy! Ai lừa cậu làm gì? Đần độn như cậu, lừa cậu cũng chẳng về vang gì hết!”

Tôi chết mất thôi, nhìn hai mắt cậu đỏ lên, tôi chỉ biết khua tay múa chân đưa ra đủ các thể loại chứng cứ xác thực, bây giờ tôi mới hiểu, người thật sự khó đối phó là cậu mới đúng.

Rốt cuộc thì Biên Nhược Thủy vẫn không tin, cứ khẳng khẳng cho rằng tôi đang gạt cậu, cậu nói cậu đang mang trên lưng rất nhiều gánh nặng. Tôi nghe mà mặt đỏ tía tai, giá mà tôi đây được vô tư đã tốt.

Cuối cùng, Biên Nhược Thủy có vẻ nhụt chí, cậu nói: “Để tớ nói trước, về sau có chuyện gì tớ cũng kể với cậu, sáng hôm nay, anh Cường đến tìm tớ.”

69. Chương 69 - Chương 69

“Anh ta tìm cậu làm gì?” Tôi tức khí gào ầm lên, bên cạnh có con chó được mặc quần áo, chẳng biết là chó nhà ai, nghe thấy tôi rống thì cúp đuôi chạy thẳng.

Biên Nhược Thủy cũng toát mồ hôi hột, vội vàng giải thích: “Anh ấy lo cho tớ, sợ tớ nhất thời đại đột, nói tớ đừng đi theo cậu, anh ấy quen một cô gái rất tốt, muốn giới thiệu cho tớ.”

Tôi đang nổi giận phùng phùng mà cậu còn đổ thêm dầu vào lửa, tất cả cũng tại cha Vương Trung Cường kia, toàn đâm lén sau lưng.

“Anh ta không biết là cậu còn phải đi học chắc? Anh ta xem cậu là trẻ con ba bốn tuổi à? Mà, nếu cậu không muốn tớ nói ra chuyện khi này thì cậu cũng không định kể với tớ đúng không?”

Mặc kệ tôi chất vấn, Biên Nhược Thủy lảng lạng nhìn kỹ mặt tôi, còn lôi tay tôi ra xem có bị thương không.

Tôi biết không phải cậu trốn tránh, nhưng vừa gặp nhau, tôi không muốn cậu phải lo lắng. Tôi đẩy mạnh tay cậu ra, hùng hổ nhắc: “Ít động chạm thôi, ở đây đông người lắm.”

Tôi vừa dứt lời, Biên Nhược Thủy theo bản năng ngó dáo dác, khắp công viên chỗ nào cũng có một hai đôi tình nhân, hai thằng đàn ông đàn ang cùng ngồi trên ghế đá thể này chắc chỉ có chúng tôi thôi.

Biên Nhược Thủy vô thức dịch xa ra một ít, mắt cậu vẫn lướt nhanh qua mặt tôi. Nhìn gương mặt đầm mồ hôi và đôi môi khô nứt của cậu, tôi chẳng còn hứng đùa nữa.

“Tớ thật sự không lừa cậu, tớ nói thật đấy, gần đây ba tớ ít về nhà, thầy chủ nhiệm cũng không đến lớp. Chắc chắn giữa hai người họ có hận thù gì đó, không thì đã chẳng đánh nhau ở nhà tớ, tớ chỉ lạ chuyện họ ra cổ ra vẻ làm bộ làm tịch. Dù cậu có tin hay không, tớ nói đến thế này, tớ có bị làm sao không chắc cậu nhìn cũng biết!”

Nói xong tôi đứng dậy đi, tiện thể ôm luôn cái thùng của Biên Nhược Thủy, qua tay cậu, cái thùng cũng ướt hết cả. Biên Nhược Thủy đi sau tôi, không hỏi gì nữa.

Đến lúc về tới quán, Biên Nhược Thủy mới cất tiếng hỏi: “Có đau không?”

Tôi lắc, lúc này không thấy đau đớn gì nữa. Vừa rồi kể với Biên Nhược Thủy làm tôi nhớ lại, đúng là càng nghĩ càng tức. Tự dưng tự lành trở thành bao cát xả giận cho hai cha nội kia, cho dù họ là người lớn thì cũng không được vơ đũa cả nắm dạy dỗ con trẻ như thế.

Trước giờ chuyện tôi bị ba đả vốn nhiều như cơm bữa, có mỗi lần này dám bỏ nhà đi. Tôi phải cảm ơn ba đã cho tôi cơ hội, nếu không vì muốn biết nguyên do sự tình, tôi cũng chẳng màng đến trường.

Tối, mẹ gọi điện đến, tôi lạnh lùng từ chối thẳng thừng. Giờ thì đừng mơ có cửa kêu tôi về nhà. Tôi đã chờ bao lâu, nay ba lại vất vả tạo ra cơ hội cho tôi, không biết tận dụng thì thật có lỗi quá.

Tối được ngủ cùng với Biên Nhược Thủy đúng là vận may tuyệt vời (biết ngay ý mày là thế mà =))), lần tới lần lui không biết bao nhiêu lần trên giường, đến lúc cơ thể như bị đánh thêm trận nữa tôi mới dừng tay. Biên Nhược Thủy giúp tôi bôi thuốc, thái độ cũng tốt hơn, hiếm khi thấy cậu dịu dàng. Bình thường cậu không mặt mũi đưa đám thì cũng ngơ ngơ, bây giờ trông đáng yêu tẹ.

Hôm sau hai đứa lại đến quán làm thêm, chủ quán còn khen Biên Nhược Thủy nhanh nhẹn, hôm qua một mình cậu làm hết việc của hai người, nhận lương cũng của hai người luôn. Đêm qua hành cậu như vậy, tôi đâm cần đứt nên hôm nay một mình ôm đồm làm hết, để cậu giữ sức đến tối. =)))

Tôi và Biên Nhược Thủy chung sống với nhau như thế này thật hay, trong phòng chỉ có hai đứa, nói gì, làm gì cũng chia sẻ với người kia. Chúng tôi ít cãi nhau hơn, thực ra tính cách hai đứa khá hợp nhau, trước giờ xung đột phần lớn do nhân tố bên ngoài, mà tôi và Biên Nhược Thủy lại không thể trốn khỏi những chuyện linh tinh đấy. Nếu tìm được một nơi nào đó tách biệt, chỉ có hai chúng tôi, mặc sức vui đùa hay cãi nhau thoải mái, dẫu chỉ vô tình đến được nơi ấy đôi ngày thôi, với tôi cũng là quá đủ rồi.

Cuối tuần kiếm được tới bốn trăm đồng, Biên Nhược Thủy nói là đủ cho tiền ăn ở tuần sau, còn dư ra một ít. Tôi thì lại thấy là quá hẻo. Xong nhìn lại tờ sổ danh sách chi tiêu của Biên Nhược Thủy thì kể ra cũng đủ thật, mấy thứ thuốc đi ngoài, kích thích tiêu hóa và vân vân các thể loại thuốc cũng được miễn.

Thứ Hai, tôi lại xách cặp đi học như thường, lúc tôi đến trường thì Biên Nhược Thủy ở nhà ôn tập, về nhà tôi có thể giảng bài cho cậu. Tuy thế, tôi cũng chẳng ra oai được, cậu sáng dạ hơn tôi, tôi chỉ cần gợi ý là cậu hiểu bài rồi.

Trưa thứ Ba, mẹ tới tìm tôi, nhìn mẹ mệt mỏi tôi cũng thấy đau lòng, ngồi an ủi mẹ. Mẹ đâu có làm gì sai, mẹ đến nói giúp ba cũng là chuyện bình thường, thế mà tôi nghe cứ như nước đổ đầu vịt. Tôi không giận chuyện kia nữa, tôi không chịu về là muốn kiếm có, có lẽ mẹ biết tổng rồi, nhưng mẹ không nói toạc ra mục đích của tôi cũng là để tôi khỏi mất mặt đi gặp ba.

“Ba con hai ngày nay chưa động miếng cơm nào, ông ấy là người như thế, con nghe lời còn giữ thể diện cho ba. Con cãi lại chỉ tổ làm ba để ý chuyện vụn vặt, đừng có mà mơ ba đến dỗ dành giải thích. Ba con nhiều tuổi rồi, bên ngoài cũng phải khép nép đối nhân xử thế, còn bắt ba phải nhún nhường cả con nữa hay sao?”

Tôi vạch lại: “Vì tức nên con mới không muốn về đây chứ, về thì hai ba con cũng chỉ suốt ngày chiến tranh lạnh, thế thì không làm ba uất chết chắc?”

Mẹ bị tôi làm cho tức nghẹn cổ, trước khi đi mẹ chỉ còn biết dặn tôi liệu hồn học hành tử tế. Mẹ nhắc tôi mới nhớ, cuối tuần này thi chuyên nghiệp, hai ngày nay đến quả bóng tôi cũng chưa sờ tới, may là thi vào chuyên nghiệp thì cũng không phải lo học văn hóa.

Cả đồng chuyện lớn đặt ra trước mắt thế này, tôi đành bớt nghĩ mấy chuyện không đâu, tận dụng mấy ngày cuối chăm chỉ tập luyện. Vì phần lớn thời gian cầm mặt với đội bóng rổ nên tôi ít về lớp học, thực lòng tôi cũng muốn đi gặp thầy chủ nhiệm hỏi rõ đầu đuôi nhưng lại chẳng có mấy cơ hội gặp thầy. Lúc tôi ở lớp thì thầy lặn mất tăm, lúc tôi đi tập thì thầy lại cố tình thông dong cuộc bộ lên lớp.

Mọi khi thì nhất định thầy sẽ tìm tôi giải thích cho ra nhẽ, kể cả có nói hươu nói vượn thì thầy cũng không phớt lờ tôi thế này. Mà tôi cũng chẳng biết mở miệng với thầy thế nào, làm như là đã bị thầy đánh cho thì chớ mà còn mong người ta đến làm lành trước ấy.

70. Chương 70 - Chương 70

Cuối cùng, hôm thứ Năm tôi cũng gặp được thầy chủ nhiệm, cánh tay tôi bị trầy, phải lấy thuốc xịt để trong ngăn kéo. Lúc tôi bước vào lớp, thầy đang trên đứng trên bục giảng nói gì đó, thấy tôi, thầy thoáng ngừng lại. Sau thầy lại quay đi, tiếp tục răn đe chuyện thi đại học bây giờ là quan trọng nhất các thứ.

Thầy không còn nhắng nhít như hồi trước nữa, không biết có phải là vì chúng tôi không có dịp nói chuyện riêng không. Thầy cũng không nhắn tin cho tôi nữa, dường như thầy muốn phân định rõ ràng tôi chỉ là một học sinh của thầy thôi, không khác những học sinh khác là mấy.

Trước ngày thi, thầy đến gần chúc tôi thi tốt rồi bỏ đi thật nhanh, dáng vẻ vẫn rất nghiêm túc. Có lẽ bình thường không phải là thầy giả vờ, ai cũng có hai mặt tính cách, hài hước, loãng quăng là bản chất của thầy, nhưng chỉ biểu lộ trước mặt tôi thôi.

Ngày qua ngày, vết thương trên mặt dần biến mất, tôi lại cảm thấy tiếc nuối. Tôi và thầy chủ nhiệm như hai con người vô tình gặp nhau trên đường đời, cùng nhau vui đùa một lát rồi mỗi người lại bước tiếp con đường riêng, dù thế những điều thầy làm cho tôi hai năm qua sẽ còn theo tôi suốt cả cuộc đời.

Tôi chợt nhận ra mình đã thay đổi rồi, tình cảm với thầy làm quãng thời gian vô nghĩa trước đây của tôi tươi sáng hơn. Tôi nói xấu thầy, chế nhạo thầy, tán dóc với thầy, nhưng tôi biết, ở cái trường này, ngoài Phó Tử Vân, thầy là người bạn duy nhất của tôi. Nên khi thầy trở nên xa cách, tôi cảm thấy không vui.

Có lẽ nếu đúng như lời ba nói, tôi vẫn còn quá non nớt, gặp ai cũng thật thà kết bạn. Giờ thầy phải tay coi tôi chỉ là học sinh bình thường, tôi cũng không thể coi thầy là thầy mình được nữa.

Cuộc thi chuyên nghiệp vào thứ Bảy, tôi muốn tự đi thi đại học, vì xa nhà nên tôi không định cho Biên Nhược Thủy đi theo. Với lại trường cũng không cho người ngoài vào, cậu đi theo sẽ phải đứng ở cổng chờ tôi, mà có cậu đứng chờ chắc chắn tôi không thể yên tâm thi được.

Biên Nhược Thủy còn sốt sắng hơn tôi, buổi tối hôm trước cậu đã nói luôn là sẽ không đi, cậu phải đi làm thêm, chủ quán không thích nhân viên xin nghỉ. Ngó bộ dạng chăm chỉ của cậu lại làm tôi bực mình, ít nhiều cũng phải có lời muốn đưa tôi đi thi chứ. Tôi biết cậu không phải người tham tiền, nhất định là cậu muốn lợi dụng thời cơ lên làm việc gì đó sau lưng tôi.

Tôi nhẩn nhó ăn xong bữa tối khá là thịnh soạn của Biên Nhược Thủy rồi nằm thẳng cẳng. Di động ở ngay đầu giường, tôi mở ra xem, quả nhiên có rất nhiều tin nhắn chúc tôi thi cử thuận lợi, chỉ thiếu của Phó Tử Vân và thầy chủ nhiệm. Ngay cả mấy đứa không thân trong lớp cũng nhắn tin, hai người này đúng là đồng tâm hiệp lực quay lại với tôi.

Tôi quăng di động sang một bên, trằm chằm ngủ. Biên Nhược Thủy biết tôi sắp thi, luyện tập nhiều nên tuyệt không cho tôi sờ mó, tối nào cũng cuốn chăn kín mít đi ngủ, làm như bản thân hấp dẫn lắm ấy. Càng nghĩ càng khó chịu, đợi đến lúc giường không còn động tĩnh gì nữa, tôi với tay tắt đèn, phòng chìm vào bóng tối.

Có lẽ tôi là người tham lam, lúc nào cũng muốn mọi người phải quan tâm, lo lắng cho mình, muốn Biên Nhược Thủy phải vồn vã, muốn Phó Tử Vân và thầy chủ nhiệm gọi điện, muốn gia đình đến thăm thường xuyên...

Vậy mà hay, giờ tôi thi đỗ hay không cũng chẳng ai để ý.

Ngày hôm sau, ra cửa tôi bắt gặp chiếc xe quen thuộc của ba nằm im lìm trước sân nhà, ba thì đang ngủ trong xe. Nhưng khi tôi vừa gõ tay vào cửa sổ một cái ba đã tỉnh, lẳng lặng mở cửa xe, chờ tôi vào.

Tôi không làm bộ giận dữ nữa mà ngoan ngoãn leo lên, ba đến đây thế này hẳn rất khó xử, suy nghĩ nhiều ngày tôi cũng hiểu ra. Ba cũng có những lúc sai lầm, tôi không thể lợi dụng mà tác oai tác quái muốn làm gì thì làm được.

Suốt dọc đường không ai nói gì, gần 3 giờ xe đến trước cổng Đại học thể dục Bắc Kinh, tôi thi buổi chiều, tôi cũng không vội vào trường luôn mà gọi ý ba đi cơm trước. Đây là câu đầu tiên tôi nói từ lúc bước chân lên xe, ba không biểu lộ gì nhưng nhìn ánh mắt ba, tôi biết ba vui lắm.

Lúc ăn cùng nhau, ba gọi rất nhiều món tôi thích, tôi chưa bao giờ nghĩ ba lại hiểu rõ mình như vậy. Tôi vừa ăn vừa ngậm ngùi, có lẽ hôm qua ba đã gắng hỏi mẹ, nếu không cứ giữ thái độ hực hặc với ba thì làm sao tôi thi tốt được, tôi thi bóng rổ chứ đâu phải đi làm trò.

Buổi chiều tôi vào trường thi, ba cuối cùng cũng lên tiếng dặn dò: “Đừng căng thẳng quá, ba ở đây chờ con.”

Tôi áy náy từ chối: “Ba về đi, ba nhiều việc như thế, tí nữa con tự gọi xe về.”

Ba vừa hút thuốc vừa đóng cửa xe, tôi tưởng ba định đi, nhưng ba nói ba cũng muốn tranh thủ thời gian này ngả lưng một lát. Rồi ba ngả ngủ tựa vào ghế, khép mắt lại.

Tôi không ý kiến nữa, dù sao sớm hay muộn ba vẫn phải về, vừa rồi lái xe lâu vậy cũng mệt, chi bằng để ba nghỉ ngơi một lúc. Nghĩ rồi tôi quay đầu bước vào trường.

Điều làm tôi không ngờ chính là thầy chủ nhiệm có mặt ở trường thi, không phải là giáo viên coi thi thì không được vào trường mà? Tôi nghi hoặc nhìn thầy, thầy không để tâm, chỉ ra hiệu bảo tôi cố thi cho tốt. Nghĩ lại cách ứng xử xưa nay của thầy, tôi cũng không lấy làm lạ, nhưng được thầy đặc biệt cổ vũ như thế tôi thấy vui hẳn lên. Lúc báo danh đăng ký thi, giám thị coi thi nhìn tôi đau đầu, bảo lần đầu gặp người đi thi mà mặt mũi hơn ha hơn hờ như tôi.

Lúc tôi tập vài động tác khởi động, thầy chủ nhiệm cũng đi theo đến sân bóng rổ, ra về thầy giáo nhả nhẩn nhìn học sinh. Ngó bộ dáng đó của thầy mà buồn cười, rõ giả tạo, thầy mà biết ba đưa tôi đến đây thế nào cũng bốc hỏa cho xem.

Tôi từng nghe đến cái loại quan hệ này, vừa là bạn vừa đối thủ không đội trời chung, có lẽ ba và thầy chủ nhiệm cũng thế, năm tháng trôi qua càng tôi luyện tình cảm sâu sắc hơn.

Tôi vừa nghĩ vừa chạy về phía cột rào, lúc này sao tôi còn thất thần được không biết, mọi người xung quanh ai cũng mặt mày lo lắng. Thực lòng tôi chẳng có cảm giác gì mấy, nếu trượt phải thi lại một năm, cùng học cấp ba với Biên Nhược Thủy cũng không tệ.

71. Chương 71 - Chương 71

Lúc tôi ra ghế ngồi nghỉ sau nửa tiếng đồng hồ tập khởi động thì có chuông điện thoại. Tôi biết ngay mà, là mẹ gọi.

“Thi tốt nhé, đừng lo lắng gì hết.”

“Vâng ạ.” Tôi bình tĩnh trả lời mẹ.

Mẹ cũng không nói gì thêm, đợi đến khi tôi cúp máy mới thôi. Bây giờ tôi mới biết có cả đồng cuộc gọi nhờ, đa phần là của mẹ, còn đâu là của một số lạ. Trực giác mách bảo tôi là Phó Tử Vân, nhưng lúc định gọi lại thì các thầy giám thị đến. Tôi vội để túi đồ, chạy lại xếp hàng tập trung.

Kỳ thi cũng không quá căng thẳng như tôi tưởng, có lẽ vì đây là thi thể dục. Ba hạng mục bóng rổ chuyên nghiệp thì tôi qua chắc, kiểm tra thể chất cũng không quá khó nên lúc bị gọi đến tên, đầu óc tôi chưa kịp nghĩ ngợi gì thì đã thi xong rồi.

Thầy chủ nhiệm đã cầm lấy túi của tôi từ bao giờ, lục sục cái gì bên trong như kẻ trộm, thấy tôi dừng dưng tới gần thì rú lên một tiếng.

Bị tôi bắt quả tang nên thầy giật mình đánh thót rồi lại trưng ra cái bộ mặt cột nhà kinh điển. Nhìn thầy tôi nhớ đến tình bạn lúc trước, thật ra mới vài ngày mà cảm giác như thầy không làm mặt đó với tôi từ rất lâu rồi.

“Thầy nói đi, hôm đây là tại làm sao?” Tôi vừa bước thong dong tới vườn trường vừa ra vẻ lơ đãng hỏi.

“Tại làm sao là sao?” Thầy chủ nhiệm tiếp tục giả nai.

“Là hôm thầy với ba em làm cái gì mất hết hình tượng ấy, bị em phát hiện còn vô duyên vô cớ lao vào đánh em ấy. Do you understand?”

Thầy trở nên ngượng ngập, lần này chắc không phải diễn. Tôi được thể hỏi luôn: “Thầy với ba em là ghét nhau lắm à? Cả đời không ai chịu ai nhưng thật ra rất thân nhau phải không?”

Thầy chủ nhiệm lắc đầu, khổ tâm nói: “Không, những lời ba em mắng tôi đều là thực bụng, thầy với ba em, nói thế nào nhờ, thân nhau từ lâu rồi nhưng cũng không phải là bạn thân nhất. Tại hồi ấy có một chuyện xảy ra làm tình cảm ban đầu rạn nứt dần. Bây giờ ngoài mặt vẫn là anh em nhưng gặp nhau cũng chỉ nói mấy câu xã giao rồi thôi...”

“Đã có chuyện gì?”

“Mắc mớ gì đến em, muốn biết thì đi mà hỏi ba em, thầy không dám nói đâu, ba em lại chả bỏ đầu thầy ra.”

Nhìn bộ dạng lúng túng của thầy, tôi cũng không để bụng gì chuyện hôm trước. Chẳng qua là tôi vẫn thấy khó hiểu, tôi nhớ mang máng lần thầy chủ nhiệm gọi tôi đến nhà thầy uống rượu, ba cãi nhau với thầy một trận. Tôi ngồi trong xe nên nhớ rõ là bên ngoài rất ồn ã nhưng lúc ấy tôi say quá nên chẳng nghe ra cái gì.

“Ba em chờ ngoài kia à?”

Thầy chủ nhiệm hỏi làm đứt đoạn hồi tưởng của tôi, tôi gật đầu, hỏi thầy có muốn về cùng không. Thầy chối luôn, bảo thầy tự lái xe đến, xe đang để trong bãi.

Thầy thầy định đi tôi vội chạy theo, nhân cơ hội hỏi: “Nếu em muốn một bạn bằng tuổi em vào lớp của thầy thì thầy giúp em cho bạn ấy vào học được không?”

Thầy ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Nếu đầy đủ giấy chứng nhận thì mang hồ sơ đến xin chuyển vào lớp cũng không vấn đề gì, nhưng ai kia phải có gì đút lót gì cho thầy chứ nhỉ?”

Tôi nóng máu: “Đút lót gì? Em bây giờ không có một cắc, trên người chỉ có mấy cân thịt thôi, thầy muốn cắt xén chỗ nào thì cứ việc.”

“Thịt em tôi chả thèm, vừa độc hại vừa lắm vi khuẩn...”

“Thế thầy muốn làm sao? Em chẳng có gì nữa đâu.”

Thầy chủ nhiệm nhe răng cười “Thầy chỉ muốn biết em với bạn kia quan hệ thế nào thôi.”

Câu này của thầy đúng là một đòn knock out, tôi muốn nói thật lắm nhưng sợ thầy không chấp nhận nổi, mà chuyện này cũng không thể lẩn tránh mãi được.

May thay đúng lúc ấy một loạt tiếng còi vang lên chen ngang, xe ba tôi đỗ phía trước một đoạn, tôi chẳng nhìn rõ mặt ba nhưng nghe còi ỉng ỏi cũng đủ hiểu ba sốt ruột đến thế nào rồi. Thầy chủ nhiệm rất biết mình biết người, hẹn hò đến hè nói chuyện tiếp rồi lao đi nhanh như chớp.

Lúc tôi lên xe, ba có vẻ không vui, tôi với ba giống nhau, nghĩ gì cũng biểu hiện ra mặt nhưng có chết cũng không chịu nhận. Bây giờ có hỏi cũng chẳng được gì, thôi thì đành đợi đến hè đem ba cái việc mắc dịch này ra giải quyết nốt vậy.

Xe càng lúc càng về gần đến nhà, nhận ra ba muốn tranh thủ đón mình về nên tôi cuống quýt viện lý do này lý do kia, bảo đang sống cùng Biên Nhược Thủy, cũng phải thu xếp các thứ đã, hai ngày nữa mới về được.

Ba hoàn toàn tin tưởng Biên Nhược Thủy, hồi trước tôi xin đến nhà bạn thế nào ba cũng lo tôi đàn đúm ăn chơi lêu lổng. Giờ nhắc đến Biên Nhược Thủy, ba không có ý kiến gì, còn nói có bạn tốt như Biên Nhược Thủy là phúc lớn của tôi.

Chẳng biết đến lúc biết sự thật ba sẽ có thái độ như thế nào. Tôi cũng chẳng dám tưởng tượng. Cuộc sống mới tươi sáng lên một chút, tôi không muốn nghĩ gì, tuy giấu giếm mãi cũng không được nhưng ở tình huống hiện nay, tôi chỉ có thể đi đến đâu hay đến đó.

Gõ cửa một lúc lâu mà cũng chẳng thấy ai, tôi đành tự lấy chìa khóa của mình ra mở. Biên Nhược Thủy không có nhà, giờ này tan làm rồi, chắc có chuyện gì nên về trễ. Tôi dọn dẹp qua nhà cửa, tắm táp giặt giũ sạch sẽ, thay quần áo đi đón cậu.

Vừa đi tôi vừa thấy bức mình, tôi thì mà cậu chẳng buồn đoái hoài, lúc tôi về cũng không ra nghênh đón. Tôi mà biết cậu lén lút làm gì sau lưng tôi thì liệu hồn.

Luôn mồm than thở nhưng trong lòng tôi vui lắm, thực ra cậu bày vẽ thế cũng có để làm gì đâu, hơn nữa hoàn thành xong nhiệm vụ lớn nhất rồi, sau đây tôi muốn bay nhảy một trận xả láng.

72. Chương 72 - Chương 72

Nhân viên quán nói hôm nay Biên Nhược Thủy không đến làm, cậu đã xin nghỉ từ trước rồi. Tôi thấy lạ, vội vào danh bạ điện thoại, tìm cái người mấy hôm nay Biên Nhược Thủy đã động tới. Tìm thấy số điện thoại của Vương Trung Cường, tôi nhấn nút gọi luôn.

“Gi đây?” Đầu dây bên kia rõ ràng nóng như lửa.

Tôi cũng cáu tiết, chẳng thừa hơi so đo, hỏi thẳng Biên Nhược Thủy có đến tìm anh ta không.

Vương Trung Cường cứ nhắc nói không rồi cúp điện thoại luôn. Tôi cảm giác anh ta nói dối nên gọi lại, lần này thì máy bận. Tôi lo lắng gấp di động, tuy cậu lớn tướng rồi nhưng tôi không thể không nghĩ lung tung được.

Điện thoại lại réo, là Vương Trung Cường. Tôi vừa nghe máy đã bị anh ta mắng một tràng vuốt mặt không kịp, toàn nói mấy cái không đầu. Gì mà tôi bỏ đi không lo đến Biên Nhược Thủy, gì mà tôi ngang ngược không ai ưa, gì mà anh ta biết tôi và Biên Nhược Thủy sẽ sớm xong phim...

Đã đang tức thì chớ lại bị cha nội này mắng té tát, đầu tôi nổ đến nơi. Tôi cúp điện thoại cái rụp để tỉnh táo lại chút.

Nếu không đi tìm Vương Trung Cường, Biên Nhược Thủy nhất định là đang đi tìm tôi, cậu không thể tự đứng tự lành đổi nơi làm thêm được. Tôi nên nghĩ ra từ đầu mới phải, chắc chắn là cậu nghe tôi bảo “Nếu cậu đứng ngoài nhìn tớ lại càng run” nên mới lo lắng, lén đi tìm tôi.

Đến trường thì mà đi xe bus phải bốn, năm tiếng mới tới nơi, đi tàu điện ngầm cũng phải chuyển vài bến, còn phải đi bộ một đoạn, chắc mất không ít thời gian, nhưng để thuận đường, có lẽ cậu sẽ đi tàu điện.

Nếu trở về cùng lúc với tôi thì giờ này chắc cậu vẫn trên đường, chỉ sợ cậu không thấy tôi ở trường lại không biết khi nào thì xong nên vẫn ngồi đó chờ, còn một khả năng thăm hại hơn, đó là cậu đến nhầm địa điểm...

Tuy cậu dạn dày hơn tôi, cũng từng đi không ít nơi nhưng tôi vẫn lo cậu gặp chuyện. Nhờ cậu lỡ chuyển tàu, cả một đoạn đường dài như thế, nửa đêm may ra mới mò về đến nhà. Hơn nữa biết đâu cậu mang thiếu tiền, không về được lại tìm chỗ nào sạch sạch ngủ thẳng căng luôn cũng không chừng.

Giờ tôi mới thấy bạn bè có số di động của nhau thật là tốt, dù là cậu gọi cho tôi cũng tốt, ít nhất tôi cũng biết cậu đi đâu. Tôi lúc này chỉ biết ngồi đoán này đoán nọ, ai đó giống kiểu bạn bè cậu không có, cũng không dám gọi cho tôi, chắc chắn là đang lủi thủi một mình.

Tôi bắt tàu ngầm quay ngược trở lại đại học thể dục, đến bến nào cũng đổ xuống tìm, người đông như nêm, thời gian tàu dừng có tẹo nên dọc đường đi tôi chẳng sao thấy bóng dáng Biên Nhược Thủy. Di động trong tay tôi không ngộ ngậy, nhìn đến mới nhận ra là đã chín rười tối, tôi bắt đầu thấy sợ.

Tôi lại gọi về nhà Biên Nhược Thủy, không ai nghe máy. Hai bến nữa là đến trường tôi thì, mắt thấy mười giờ rồi mà một cú điện thoại cậu cũng không gọi cho tôi, chẳng lẽ cậu không nghĩ là tôi sẽ lo lắng sao?

Lúc xuống bến mẹ gọi điện cho tôi, tôi cứ tưởng Biên Nhược Thủy ở nhà tôi, ngờ đâu mẹ chỉ hỏi tôi thi cử thế nào.

Hy vọng vừa dấy lên đã lại bị dập tắt, tôi đứng ở sân ga giữa cả đống người mình chẳng muốn tìm, sợ dừng hỏi. Nghĩ đến Biên Nhược Thủy đã hai lần biến mất, tôi lại không thể không nghĩ gở.

Bây giờ nhiều trò lừa đảo bán hàng đa cấp, ngộ nhờ cậu bị lừa đi thì làm sao tìm? Bệnh đau dạ dày lại tái phát thì sao? Lúc này lại không có ai ở bên cạnh chăm sóc. Sao cậu khó bảo thế không biết? Ngoan ngoan vài ngày thì chết được à?

Tôi đi tiếp, tìm thấy một điểm dừng đợi. Giờ này hầu như không có người, người làm ca đêm cũng đi rồi. Tôi chăm chú quan sát mấy người qua lại trước mắt, ai cũng muốn đi nhanh hơn một chút, chẳng ma nào là Biên Nhược Thủy.

Cửa hàng cũng đóng cửa nghỉ hết rồi, tôi mệt rũ người bắt xe về, di động vẫn im như thóc, tôi lại gọi về nhà, tiếp tục không có ai nhắc máy.

Giờ này mà vẫn chưa về thì chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất là cố tình không về, thứ hai là bị lạc, trong người lại hết tiền, đành chui vào xó nào đấy chờ trời sáng. Nguyên nhân thứ ba thì không có khả năng...

Về tới nhà cậu, đèn sáng, tôi hoảng hốt lao đến. Hóa ra là trước khi đi tôi không tắt đèn để nhắc Biên Nhược Thủy là tôi đang chờ.

Đã ba giờ sáng, tôi không biết làm gì hơn, đành gọi điện báo cảnh sát, kể rõ tình hình.

Tôi gọi chưa được nửa tiếng sau thì có tiếng mở cửa. Tôi giật bắn, ngẩng đầu lên đúng lúc Biên Nhược Thủy mệt mỏi bước vào.

Biên Nhược Thủy thấy tôi nằm ở đi vắng chờ cậu, đầu tiên là sững sốt rồi lại gượng gạo cười, thều thào hỏi: “Cậu thì có tốt không?”

Tôi cảm giác toàn thân đã bốc lửa ngàn ngút rồi, cậu rụt rè nhìn tôi, còn muốn giải thích qua loa.

“Hôm nay... Hôm nay tớ xui xẻo quá, cậu không biết chứ...”

Không đợi cậu trình bày xong, tôi túm lấy cổ áo cậu. Tôi tính nếu tự cậu về nhất định sẽ cho cậu một bạt tai, cuối cùng vẫn không ra tay được. Áo cậu bị tôi kéo căng, rơi ra một ít tiền lẻ, tôi nhìn mấy đồng này mà mất trí.

“Sao cậu không lấy tiền ấy gọi điện cho tớ?”

73. Chương 73 - Chương 73

Biên Nhược Thủy bị tôi dọa sợ xanh mặt, không ngờ tôi lại nổi giận như thế. Cậu còn làm bộ bất đắc dĩ giải thích: “Tớ sợ gọi điện cậu sẽ tìm xe đi đón tớ, trễ thế này rồi tìm sao được. Chuyện xấu hổ này tớ cũng không dám nói ra...”

Biên Nhược Thủy nói nhỏ dần, chắc tại cậu trông sắc mặt tôi càng lúc càng tệ đi, chưa nói hết câu cậu đã im thít.

“Cậu đi đâu?” Tôi hỏi.

Biên Nhược Thủy gượng gạo: “Tớ ra ngoài đi dạo, cậu đi thi tớ không đi theo được, lại không có tâm trí đâu đi làm thêm, nên chỉ biết...” Cậu cười cười, “Cậu biết không, tớ đi nhằm tàu, đến ga thứ năm mới nhận ra, lại vội vàng chạy xuống. Tớ định lên tàu khác nhưng lúc ở ga bị móc túi, may là tớ để tiền ở hai túi khác nhau, mất mất mười mấy đồng. Khi tớ về thì hết xe rồi nên đành đi xe ôm nhưng đi được nửa đường thì chết máy... Ha ha ha...”

Thấy bản thân quá ngốc nghếch nên Biên Nhược Thủy cũng phải bật cười, cậu có biết tôi lao đao thế nào đâu, lại càng không biết tôi báo cả cảnh sát. Nhìn cậu chẳng hề lo lắng chuyện bị tôi túm cổ áo làm tôi sôi tiết, không nhẫn nhịn được nữa.

Đây là lần đầu tiên tôi ra tay với cậu, trước giờ toàn đùa với nhau mà cậu đã đánh trả rồi. Lần này cậu không ngờ tôi lại làm thật, cả người choáng váng, tôi đánh vào đùi, vào lưng cậu mấy cái nhưng cậu chẳng phản ứng gì.

Không phải là tôi muốn dạy dỗ bảo ban gì, tôi đánh cậu vì tôi muốn trả thù cho bố tức, tôi ghét cậu không coi trọng bản thân mình, ghét cậu không coi trọng sự lo lắng của tôi. Nếu cậu cứ khăng khăng tự làm tự chịu, không để tôi chăm sóc cậu, không để tôi yêu cậu thì có khác gì tôi âm thầm yêu cậu đâu.

Đánh xong tôi cũng chẳng thấy hết tức, Biên Nhược Thủy bị tôi đá một cái đứng không vững, suýt ngã lên giường. Tôi gọi lại cho cảnh sát, hết mực xin lỗi, may họ cũng thân thiện, tôi mới tạm thở phào.

Biên Nhược Thủy cũng không hỏi chuyện tôi báo công an, chỉ đứng ngẩn đứng ngơ. Thấy trời sắp sáng nên tôi chẳng nói nữa, lấy quần áo đi tắm.

Dội nước một lúc làm tôi tỉnh táo lại, ánh mắt không thể tin được là mình bị tôi đánh của Biên Nhược Thủy hiện lên trong đầu tôi. Giờ bình tĩnh lại, tôi cũng không ngờ mình có thể làm như thế.

Tôi không biết mình có nặng tay không, Biên Nhược Thủy không kêu đau tiếng nào, tôi đánh xong tay cũng phát run. Bàn tay tôi ửng đỏ thế này, lúc đó giận quá mất khôn, nghĩ đến phản ứng của Biên Nhược Thủy, tôi đâm thấy hối hận.

Tôi tắm xong đi ra, Biên Nhược Thủy vẫn đứng yên ở cửa, tôi tưởng cậu muốn nói gì nhưng cậu chỉ im lặng đi lướt qua tôi, vào thẳng nhà tắm, còn khẽ đóng cửa lại.

Tôi ngồi trên giường, nhớ lại hành động vừa rồi của mình làm tôi bứt rứt, chưa hỏi rõ ràng đã đi đánh người ta. Hơn nữa cậu thấp bé thế, lại là người yêu của tôi, bị tôi đánh thì làm sao chịu nổi.

Tôi nhớ tới mái đầu bù rù của cậu lúc bước vào nhà tắm, chẳng phải cậu cũng nhận là đi tìm tôi nên mới ra nông nổi này hay sao. Cậu đợi sốt ruột nhưng lại không dám nói với tôi, sợ làm phiền tôi, sợ bị tôi cười, đành một mình cố gắng về đến nhà.

Cậu biết mình không phải con gái, không thể khóc lóc gọi điện cho tôi nói không biết đường về nhà, cũng không thể nũng nịu hứa hẹn lần sau sẽ không tự ý đi thế nữa. Ngoài ngáy ngốc giải thích với tôi, cậu chẳng làm gì hơn được nữa.

Giờ hiểu ra, tôi cũng không làm chủ được mình, vẫn chẳng thể nói năng nhẹ nhàng được. Nhìn Biên Nhược Thủy đẩy cửa bước ra, tôi làm mặt lạnh, nằm nghiêng trên giường nhắm mắt ngủ.

Mãi không thấy động tĩnh gì, lúc tôi quay người lại đã chẳng thấy Biên Nhược Thủy đâu. Nghe tiếng máy giặt trong nhà tắm, tôi ngồi dậy đi vào.

Biên Nhược Thủy để áo khoác cho máy giặt, còn đồ lót của chúng tôi thì cậu giặt tay. Nhìn cậu ngồi giặt, tôi bất giác ngồi xuống chạm nhẹ Biên Nhược Thủy, nghiêm mặt nói: “Đi ngủ đi, để tớ giặt.”

Biên Nhược Thủy không ý kiến gì, ngoan ngoãn đi ra ngoài. Cậu hơi là lạ, có lẽ cậu giận thật rồi.

“Cậu nói xem cậu có bị oan không?” Tôi gào lên.

Biên Nhược Thủy không để ý, tiếp tục đi vào phòng, tôi điên ruột gắt: “Tớ bảo cậu nói cơ mà!”

Bấy giờ Biên Nhược Thủy mới đáp gọn lỏn: “Không!”

Lửa giận vừa nguôi lại bùng phát, không phải vì cậu lẩn tránh tôi mà vì thái độ ngang bướng của cậu. Cậu cố chấp cho rằng mình đã làm đúng, dù tôi có trách mắng cậu cũng chẳng sửa được.

Chiến tranh lạnh thì chiến tranh lạnh, dù sao cũng có phải lần đầu tiên đâu! Tôi ăn miếng trả miếng, cậu lạnh nhạt với tôi, tôi cũng thờ ơ với cậu.

Buổi tối vẫn ngủ cùng nhau nhưng cách một khoảng rộng. Mấy ngày thoải mái hiếm hoi lại bị chúng tôi bỏ phí. Lưng cậu không có vết thương nào, ngược lại tay tôi thì sưng tấy, xem như ông trời bắt công.

Nhiều lần tôi chủ động bắt chuyện với cậu nhưng cậu cố tình lảng đi, còn ăn nói khách sáo. Cả ngày mỗi “cảm ơn” với “xin lỗi”, tôi nghe mà nổi gân xanh.

Chúng tôi làm lành quả nhiên không quá hai ngày sau, chỉ có đứng trước gian nan chúng tôi mới cùng chung chiến tuyến được, bao giờ cuộc sống yên ổn, chúng tôi sẽ bắt đầu tự bày ra đau khổ.

Mẹ nhiều lần giục tôi về nhà, tôi gọi điện cho ba kể lể mình ở chỗ này ôn tập rất hiệu quả, lại không phải chịu áp lực. Có ba nói giúp nên mẹ cũng đành thuận theo. Mẹ không thể nói với ba lý do thật mẹ không muốn tôi ở đây được, để tôi đỗ đại học, chắc chắn mẹ không muốn làm tôi khó chịu. Mẹ cũng không dám can ngăn quá kéo ba lại sinh nghi.

Ngày trước chắc chắn tôi không thể nghĩ ra chiêu lợi hại như vậy, đúng là cái khó ló cái khôn, trong nghịch cảnh con người ta thông minh sáng dạ hơn hẳn.

Mấy hôm liền, tôi ban ngày đi học, tan học về nhà đúng giờ, Biên Nhược Thủy hai ngày nay còn về muộn hơn tôi. Tôi hỏi cậu làm gì, cậu nói ở nhà buồn muốn đi lại một chút. Bình thường thể nào tôi cũng tra hỏi cho ra ngô ra khoai nhưng giờ chỉ bâng quơ mấy câu rồi cho qua, hỏi lắm lại thành tôi tọc mạch quá mức.

74. Chương 74 - Chương 74

Chờ mãi mới đến thứ sáu, hai chúng tôi cùng đi làm thêm là cơ hội hoàn hảo, tôi vùng dậy từ sáng tinh mơ, ngờ đâu Biên Nhược Thủy đã rời giường trước tôi từ bao giờ. Cậu ra cửa mua một ít bánh quẩy và sữa

đậu nành, lúc tôi dậy cho vào lò vi sóng nóng lên là ăn được.

“Sao cậu lại cho đường, đã nói là tớ uống sữa đậu nành không đường cơ mà.” Tôi bối rối tìm vết, quát Biên Nhược Thủy.

Ai dè Biên Nhược Thủy cao tay hơn, tôi vừa nói dứt câu cậu đã đứng phắt dậy, mặc áo khoác đòi đi mua lại cốc khác. Tôi vội vàng ngăn lại, nghĩ thầm đầu óc con người này sao không suy suyển tí nào.

Biên Nhược Thủy làm ầm lên, nhất quyết muốn đi mua một cốc sữa đậu nành không đường, tôi giữ thế nào cũng không chịu đứng yên. Tôi nhận là mình cố ý rồi mà cậu vẫn khăng khăng, gào thét bắt tôi buông cậu ra.

Tôi mạnh tay kéo một cái làm chân cậu đập vào cạnh bàn, tôi trợn mắt, vội cúi xuống xoa đầu gối cậu: “Có đau không?”

Biên Nhược Thủy tạt nước lạnh, trả lời rất đàng ông: “Không chết được.”

Tôi không hiểu thế nào trào dâng cảm xúc, vác cậu lên vai, đổ nhào xuống giường. Biên Nhược Thủy sợ nhột, tôi nhè đúng những điểm mẫn cảm của cậu mà công kích, cậu nhịn không nổi, nằm lăn lộn cười. Nhìn cậu cười tôi cũng phấn chấn lên, cúi người hôn lên môi cậu.

Không biết bao lâu không thân mật như vậy, hôn một lúc làm cả hai chúng tôi ngơ ngác, mắt nhìn nhau xấu hổ như bị người ta cướp mất nụ hôn đầu.

Cũng lâu rồi không nói chuyện, tôi với cậu cứ ngả ngốn trên giường, cuối cùng vẫn là tôi mở lời trước: “Cậu mua cho tớ hai cái quần lót đi.”

Biên Nhược Thủy gật đầu miễn cưỡng, chắc tại không ngờ tôi nói chuyện ấy.

Tôi thấy lại sắp rơi vào im lặng nên vội vả bổ sung: “Không mua loại giống lần trước đâu, nhìn cứ như quần ông nội tớ ấy.”

Biên Nhược Thủy đỏ mặt, cổ giẫy dựa ngồi dậy, không cam tâm chạy lại chỗ ngăn tủ, lấy ra hai cái quần lót tôi chẳng thèm động đến: “Làm gì có! Tớ mua loại quần thanh niên mặc mà, tớ cũng toàn mặc loại này. Mà quần lót mặc bên trong, đồ tây cũng có để làm gì đâu cơ chứ!”

Tôi cười, “Đàn ă, quần lót hơi bị giàu tri thức đấy, nó tác động trực tiếp đến tình thú của đối tác. Cậu suốt ngày mặc cái đồ cổ lỗ sĩ đó, tớ nhìn không hứng lên nổi.”

Biên Nhược Thủy thở mạnh, mặt đỏ phừng phừng, cậu quay phắt người ra chỗ khác, hét toáng: “Tớ chỉ thế thôi!”

Cậu làm tôi hứng khởi quá chừng, tôi cố tình đổ thêm dầu vào lửa lại mặt dày mày dạn bám dính lấy Biên Nhược Thủy. Ngoài miệng ngoan ngoãn nhận lỗi, thực bụng càng trêu cậu ác hơn.

Chúng tôi cứ thế cãi lộn ầm ĩ từ nhà ra đến cửa, mấy ngày chiến tranh lạnh thế là chấm dứt, đúng là vắng đi khói thuốc súng ngày mới tươi đẹp làm sao. Dọc đường tôi thấy cái gì cũng đẹp hơn, Biên Nhược Thủy vẫn mãi la hét nhưng tôi biết tổng tâm tình cậu cũng vui vẻ lắm.

Tuần trước chúng tôi tiết kiệm được hơn trăm đồng mua một chiếc xe đạp, dù cũ nhưng chất lượng còn khá tốt. Tôi dè Biên Nhược Thủy đi thể này tiết kiệm được tiền xe, tuy hơi mất thời gian nhưng trong thời tiết mùa hạ ẩm áp này, hai chúng tôi như đang hẹn hò vậy.

Biên Nhược Thủy ngồi sau lưng tôi kể bao nhiêu chuyện, tôi đạp xe đằng trước ngâm nga hát, người đi đường trông thấy chắc vẫn nghĩ chúng tôi đang đi học. Thật ra chúng tôi phải cố gắng làm thêm vì tiền thuê nhà hai ba tháng tới, tiền điện nước rồi tiền học phí. Chúng tôi vất vả hơn bạn đồng trang lứa thế nào, có lẽ chỉ mình hai đứa biết thôi.

“Biên Nhược Thủy!”

Bỗng có tiếng gọi lớn làm tôi quay đầu lại, ban đầu tôi cứ tưởng gọi nhầm vì là giọng con gái lạ hoắc. Lúc dừng xe mới nhận ra đúng là cô ấy đang vẫy tay với chúng tôi, còn cười vang: “Khéo thật, lại gặp cậu ở đây...”

Tôi chưa hết ngỡ ngàng thì Biên Nhược Thủy đã xuống xe đi lại gần.

Tôi cũng đạp xe qua, lúc này mới nhìn rõ bạn gái kia, có lẽ cũng tầm tuổi tôi, ngoại hình rất bình thường, lẫn trong đám đông cũng chẳng phát hiện ra.

“Ai đây thế?” Tôi khó chịu hỏi Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy chưa kịp trả lời, bạn gái kia đã cười đầy nhiệt thành: “Tớ là em gái anh Cường, ngày trước anh Cường làm cùng chỗ với Biên Nhược Thủy còn gì!”

Em gái anh Cường?

Tôi nhớ lại, Biên Nhược Thủy từng kể anh Cường muốn giới thiệu cho cậu một cô bạn gái.

Đừng nói là cô này chứ? Tôi liếc mắt qua đánh giá, thật sự là không thấy tốt ở đâu, lúc nói chuyện còn ra vẻ lên mặt ta đây. Tôi không có thù hằn gì với bạn ấy, nhưng Biên Nhược Thủy im thinht không kể câu nào với tôi thì thật quá thể.

“Cậu kín miệng thật đấy!” Tôi nhìn Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy thấy tôi nổi quạu liền vội vã giải thích: “Tớ cũng mới gặp, có gì đâu mà nói.”

Bạn gái kia ở bên cạnh liền xen vào: “Biên Nhược Thủy tốt lắm, hai ngày trước tớ chuyển nhà đúng lúc anh Cường bận nên anh ấy bảo tớ đến tìm Biên Nhược Thủy. Cậu ấy không câu nệ đã giúp tớ dọn dẹp đồ đạc sang nhà chú, nhìn cậu ấy gầy vậy thôi chứ khỏe lắm. Cậu ấy còn giúp tớ lắp bếp ga nữa, làm cẩn thận hơn cả anh Cường. Hôm nào tớ mời mọi người một bữa, cậu cũng đến nhé...” Bạn ấy chỉ sang tôi “Biên Nhược Thủy nhắc cậu suốt.”

Tôi nghe mà thấy kỳ, như thể Biên Nhược Thủy thân với bạn này lắm rồi ấy. Mà bạn này nói năng lưu loát, tính cách với cả cách nói chuyện giống y Vương Trung Cường, trách sao họ không là anh em.

Tôi không trả lời bạn kia, quay sang Biên Nhược Thủy: “Hay để tớ làm thay cậu, cậu ở đây nói chuyện với bạn ấy?”

Biên Nhược Thủy nhìn mặt tôi, vội vã lắc đầu: “Tớ đi trước, hôm nào rảnh nói chuyện sau nhé.”

Fuck! Lại còn hôm nào rảnh nói chuyện sau nữa à, tôi khৌi bốc lên đầu. Bạn kia còn đứng bên nhiệt tình nhắc chúng tôi đừng quên chuyện mời ăn, Biên Nhược Thủy đành gật đầu đồng ý, tôi đạp xe rồi cậu mới nhảy lên.

Mới gặp còn không biết chứ nói chuyện xong tôi biết rõ bạn gái kia thuộc dạng tôi đặc biệt không thích. Không chỉ giống Vương Trung Cường mà còn giống cả đứa lớp trưởng hồi xưa Biên Nhược Thủy để ý, khỏe khoắn nói nhiều, bộc trực, thẳng thắn, chuẩn mẫu người mang lại cảm giác mẹ hiền an toàn mà Biên Nhược Thủy thích.

“Bạn ấy tên gì?” Tôi gào thét làm xe loạng choạng.

Biên Nhược Thủy cuống quýt trả lời: “Sài Tích Nhiễm...”

“Em gái anh Cường sao lại họ Sài?”

“Là em nuôi, tình cảm tốt nên nhận là anh em...”

“Rõ tầm phào!” Tôi cáu tiết lắm bầm.

Biên Nhược Thủy phật ý, cãi lại tôi, “Sao cậu lại nói bạn ấy như thế? Bạn ấy rất tốt, rất thoải mái, tớ rất thích tính cách của bạn ấy. Thật tùy tiện, cảm được thì cũng buông được...”

Tôi đạp mạnh chân, lao vút về phía trước như ăn nhảm thuốc kích thích, Biên Nhược Thủy suýt chút nữa thì bị văng ra, may là kịp túm chặt quần tôi. Cậu khêu khàng nhắc tôi đi cẩn thận rồi bám siết vào yên xe không ho he một tiếng.

75. Chương 75 - Chương 75

Tôi bực dọc suốt cả ngày trời, vẫn có cách giải tỏa tâm lý, nhưng chúng tôi mệt nặng mảy mễ mới làm lành với nhau, sợ tình hình lại tồi tệ như mấy hôm trước nên tôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tối đến, tôi xông thẳng vào lúc Biên Nhược Thủy đang tắm, cậu kinh hoàng, tay cầm vò hoa sen cũng phát run.

“Cậu chưa mua quần lót cho tớ!” Tôi trừng mắt.

Biên Nhược Thủy mở miệng định nói thì tôi đã sải chân bước ra cửa. Có lẽ tại bị cấm vận đã lâu, hùng hổ xông vào xong tôi mới ngớ ra, phản ứng của cậu lại càng làm tôi quên bống.

Thật vô dụng, lúc này tôi phải nổi giận với cậu mới đúng, ai đời lại giấu tôi đi giúp cái đứa con gái lắm chuyện kia chuyển nhà bao giờ. Lần nào làm tình cũng là tôi khởi xướng, cậu chưa chủ động đòi lần nào, chẳng lẽ cậu không có nhu cầu sao? Hay là không có với tôi?

Tôi ghen lồng lộn, chỉ biết ngồi uống nước đá ừng ực, nhớ lại hành động ban nãy tôi cũng không hiểu vì sao nữa. Tôi đang làm cái gì thế không biết?!

Thấy đói đói nên tôi đi tìm túi Biên Nhược Thủy lấy đồ ăn. Chúng tôi không ăn ngoài cho tiết kiệm. Cậu chuẩn bị cơm trưa sẵn từ sáng, để vào lò vi sóng ở quán cho nóng lên là ăn được.

Tôi nhớ trưa nay còn thừa một ít cơm, muốn lấy ra ăn. Không biết có phải vì đồ ăn thiếu chất không mà tôi rất hay đói, tự nhiên ăn nhiều lên mà cân nặng vẫn giảm. (tiểu đường rồi =))

Bên sườn túi có chỗ phình ra, tôi theo bản năng lấy ra xem. Bên trong là một chồng quần lót mới, trán tôi đổ mồ hôi, hóa ra cậu mua cho tôi, vậy hành động xộc vào của tôi không phải quá ngu ngốc sao?

Tôi lấy quần lót ra ngắm nghía, không khác lắm mấy cái trước, chẳng qua chữ trên quần khác đi, chất vải sờ rất thích.

Tôi nhận ra ở đây có hai loại quần lót khác nhau, hẳn là Biên Nhược Thủy tự mua cho mình hai cái. Có lẽ mấy lời sáng nay của tôi đã tác động đến cậu không ít, tôi không ngăn nổi mình cười nham hiểm, vậy là cậu cũng lo lắng chuyện tôi nghĩ gì về thân thể cậu đấy chứ, nếu không thì dạng tăn tiện như cậu thì chỉ cần quần lót chưa rách thì hãy còn mặc chán.

Đúng lúc ấy Biên Nhược Thủy đẩy cửa bước ra, dùng khăn mặt lau lau tóc. Cậu thấy tôi đang xem đồ lót thì mặt đỏ ửng, chạy vội tới định giật lại mấy cái quần trong tay tôi.

“Có cái gì mà xem! Trả tớ đây!” Biên Nhược Thủy thẹn quá hóa giận, vung tay loạn xạ bỏ nhào lấy tôi.

“Không đưa, không đưa là không đưa!” Tôi cầm quần lót của cậu lên đến chỗ đi vắng, cố tình cười nhạo cậu.

“Ai dong dạc nói chuyện ngoại hình không cần để ý, nếu bị ngoại cảnh ảnh hưởng người ta sẽ dễ đánh mất mình các thứ ấy nhỉ? Ngài Biên Nhược Thủy ơi, ngài là Biên Nhược Thủy thật hay giả đấy?”

Bản mặt cợt nhả của tôi làm Biên Nhược Thủy tức thở hồng hộc, vừa cố cướp quần từ tay tôi vừa cãi.

“Chuyện ngoại hình là ngoại hình, tớ hơi để ý đến cũng đâu có nghĩa là tớ lo thân tớ đâu. Là vì tớ muốn người khó chịu với ngoại hình của tớ được an ủi tâm hồn và mắt nhìn, đây là hành động vì người quan trọng nhất, vì người mình yêu mà phá vỡ nguyên tắc của mình, hy sinh quan điểm của mình... nên tớ...”

Tôi nghe cậu nói thật giống như hai năm trước, có ai đó đầu hành tây lời thôi léch thếch suốt ngày thuyết giảng triết lý đao to búa lớn với tôi. Chẳng qua bây giờ đầu hành tây đã bị xào thành món ăn, mà cái người vung xoong nồi, nêm nếm gia vị nó chính là tôi.

Dù đầu hành tây đã ở yên vị trong bụng tôi nhưng vẫn không thay đổi được bản chất hành tây của cậu. Tôi nghĩ mà phá ra cười một mình, không hiểu sao nhìn Biên Nhược Thủy luống cuống làm tôi buồn cười thế chứ.

Biên Nhược Thủy bị tôi cười chuyện quần lót lại còn hết hơi biện bạch đến mức ức chế căng phồng như quả bóng cao su, van nài tôi: “Mau trả tớ đi, tớ phải giặt rồi mới mặc được, không thì không thấy thoải mái...”

“Không cần, con nít không cần cần thận thế đâu!” Tôi vẫn cười tà.

Biên Nhược Thủy mới tắm xong mà người đã toát mồ hôi, cậu theo tay tôi vung lên vung xuống cái quần lót mà cũng đứng lên ngồi xuống liên tục, cậu ngưỡng chín người, tuyệt vọng nài nỉ: “Được rồi, tớ nhận, là tớ muốn cho cậu xem... Được chưa... Trả tớ đi, tớ đã nói thế rồi cậu đừng chế giễu tớ...”

Nghe câu này xong tôi cho cậu một đường thoát, trả lại quần lót cho cậu.

Biên Nhược Thủy quay người định đi bị tôi thừa dịp lúc cậu không để ý, vén mạnh khăn tắm của cậu lên làm Biên Nhược Thủy sợ thất kinh.

“Đừng sợ, tớ chỉ muốn xem bên trong cậu có mặc hay không thôi...”

Thật tình tôi biết tổng cậu có mặc quần lót bên trong rồi nhưng tôi vẫn muốn coi thử xem là mặc gì. Quả nhiên, cậu chịu mặc không thoải mái cũng phải nhường tôi ngắm thoải mái, quần cậu đang mặc cũng là mới mua, chưa được giặt nữa.

“Chắc chắc chắc... Coi bộ đêm nay cậu đã vội ghê.” Tôi nháy mắt, đắc thắng nhìn cậu.

Biên Nhược Thủy bị tôi chọc cho tức điên, sống chết nói: “Kệ cậu muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, nhục dục là bản tính của động vật mà!”

“Vây để tớ cho cậu xem nhé!”

Tôi nói xong đề thả cậu ra đi vắng, thay đổi địa điểm giúp hưng phấn hẳn lên. Tôi nhịn mấy ngày liền, thú tính phát tiết, Biên Nhược Thủy bị tôi dày vò đến nỗi không ngừng xin tha, hai chúng tôi từ đi vắng xuống sàn nhà làm, lại từ sàn nhà lên trên giường làm, cuối cùng cả hai đều mệt rã, cứ như vậy tựa vào nhau chập vật chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm tỉnh dậy, tôi bế cậu đi tắm sạch sẽ, nghĩ muốn thân mật thêm một chút lại thấy cậu nằm gọn lỏn trong gối làm tôi không nỡ, đành nuối tiếc nằm bên cạnh cậu.

Đèn trong phòng đã tắt, chỉ còn chiếc đèn bàn nho nhỏ, chiếu lên khuôn mặt của Biên Nhược Thủy, cảm giác thật thật ảo ảo.

Tôi tưởng như sáng nay rồi bao ngày qua nắng mưa thất thường chỉ là một giấc mộng. Có lẽ vì hiện tại yên lặng quá, lại là đêm khuya, con người ta không thể che giấu sự yếu ớt của bản thân mình. Mấy đêm liền, tôi cứ cảm giác một nỗi sợ hãi mơ hồ, tất cả những thứ tôi đang có chỉ là tạm thời, phải chăng mỗi tối người bên cạnh tôi sẽ không còn ở đó nữa.

Tôi đặt tay lên khuôn mặt mềm mại của Biên Nhược Thủy, tâm can như mềm nhũn ra. Cậu là một sinh vật quá tốt quá xinh đẹp, tôi thật sự có được cậu hay sao? Liệu có một ngày nào đó cậu chán ghét tôi, tìm thấy một người thấu hiểu cậu, không làm cậu mệt mỏi, không giận dữ ra tay đánh cậu?

... Nếu thực sự có người như thế, cậu sẽ đi theo người đó, không quay đầu lại nhìn tôi đến một lần cũng nên?

Tôi nhận ra, trước giờ từ sâu trong đáy lòng tôi luôn sợ cậu sẽ thay đổi, ban ngày không có cảm giác gì, đêm tối mới cảm thấy rõ ràng. Dù cậu mới chỉ thoáng có thiện cảm với người khác thôi, một tia sơ sẩy đó cũng làm tôi không thể chịu nổi.

Chợt, Biên Nhược Thủy mở choàng mắt, chăm chú nhìn tôi, tôi để ý mình đang đặt tay lên mặt cậu, tự hỏi, có phải tôi đã đánh thức cậu hay không.

“Sao cậu chưa ngủ đi?” Biên Nhược Thủy vẫn chưa tỉnh hẳn, đôi mắt nhìn tôi khó hiểu.

Tôi xoa đầu cậu: “Không, tớ ngủ rồi, vừa đi dậy đi vệ sinh.”

Biên Nhược Thủy “À” một tiếng, lại lập tức nhắm mắt.

Tôi đột ngột siết mạnh tay làm Biên Nhược Thủy nhú mày, tôi thấp thỏm cảnh cáo cậu: “Từ nay về sau ít tiếp xúc với cái cô Sài... gì đấy Nhiễm kia thôi, có việc gì thì cậu phải nói với tớ, nếu cùng nó nói cái mẹ gì thì...”

Biên Nhược Thủy thành thật “Ừ” một tiếng.

Tôi khen cậu ngoan, trong lòng cũng yên tâm, lấy tay nhéo má cậu một cái, nhưng cậu chẳng phản ứng gì. Tôi lại ản nhẹ cậu, cậu chỉ khẽ lằm thằm rồi ngủ tiếp.

“Cậu, mẹ nó chứ, hóa ra là vẫn chưa tỉnh, tớ đây không phải là lãng phí tình cảm sao!”

Tôi mắng vốn, tắt phụt đèn bàn, thực tình ngả lưng xuống ngủ.

76. Chương 76 - Chương 76

Trung tuần tháng năm có kết quả thi lên chuyên nghiệp, không làm trễ thời gian đăng ký thi đại học. Một nửa thành viên đội bóng rổ trường tôi thi qua chuyên nghiệp, tất nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ, chẳng đội trưởng là một ví dụ, cứ tưởng điểm nó chắc chắn sẽ qua, cuối cùng điểm còn thấp hơn tôi bao nhiêu. Tóm lại là có người may mắn thì phải có người bất hạnh, tôi tính là may mắn.

Dù vậy tôi vẫn thấy hơi tiêc, nếu vẫn vào lớp thầy chủ nhiệm, cùng học với Biên Nhược Thủy, tôi tình nguyện học lại một năm.

Còn kỳ thi văn hóa thì dễ như bỡn, chẳng có gì bất ngờ, tôi có thể chắc mẩm đã đỗ đại học. Cho nên chuyện thi đại học với tôi mà nói, cũng không căng thẳng, thử thách gì mấy.

Thời gian này mẹ thường xuyên mang cơm đến cho tôi, còn đúng giờ hơn đồng hồ báo thức nữa, tuy ngoài miệng nói không cần nhưng trong bụng tôi đâu không lại sức hấp dẫn của đồ ăn thức uống. Tuy Biên Nhược Thủy nấu cũng không phải là không ngon nhưng quá thiếu chất, ăn không đã.

Có vẻ mẹ không thích tôi sống chung với Biên Nhược Thủy, mỗi lần mẹ đến chỉ ngồi lại một lát rồi đi ngay, mẹ không ít lời với tôi nhưng lại nói chuyện nhiều với Biên Nhược Thủy. Tôi nghĩ nếu không phải là Biên Nhược Thủy, mẹ đã sống chết ngăn cản chúng tôi sống cùng nhau rồi.

Không luyện tập lại được mẹ tẩm bổ suốt nên tôi béo lên nhanh chóng. Biên Nhược Thủy lấy đó cười nhạo tôi, nói tôi trước mặt trái xoan giờ thành mặt hạt dưa, phúng pha phúng phính. Sự thật thì cũng không đến nỗi ấy, trong mắt cậu lại là chuyện kinh thiên động địa.

Tôi không hiểu vì sao chúng tôi ăn uống như nhau mà Biên Nhược Thủy chẳng lớn thêm được tí nào, vẫn gầy tong như que diêm, chẳng thấy thịt đâu.

Mỗi sáng Biên Nhược Thủy hao tâm tổn sức lắm mới gọi được tôi dậy.

Cậu dậy trước tiên là lay tay tôi, nếu tôi không ngộ ngộ gì là cậu xuống giường làm việc riêng luôn. Cậu biết rõ: lúc này đừng mong gọi được tôi dậy, tôi mà còn thấy cậu ở trên giường thì chắc chắn không biết dậy là gì. Sau đó cậu đi rửa mặt, rửa xong lại ngồi xuống cạnh giường, rừ rừ như ruồi bên tai tôi, kêu tôi rời giường để cậu còn gấp chăn chiếu, còn phải đi làm bữa sáng nữa. Thế là tôi lơ mơ tỉnh nhưng vẫn cố tình bắm rịt trên giường không dậy nổi. Nếu lúc cậu làm bữa sáng hoặc làm xong bữa sáng rồi mà tôi còn chưa dậy thì cậu sẽ vào la hét một hồi. Tôi mà cuốn chặt chăn là cậu vừa ca thán vừa đến bên giường, thực thi bạo lực gia đình với tôi...

Kể ra Sài Tích Nhiễm nói cũng không ngoa, Biên Nhược Thủy nhìn nhỏ bé thế mà khỏe ra phết, vung tay một cái là chan chất. Lâu ngày, dã tính của Biên Nhược Thủy cũng bị tôi khơi dậy, đừng đâu luyện được công phu mèo cào, là tôi cố tình để cậu vênh vang tự đắc nghĩ là bản thân đã trị được tôi.

Sáng hôm nay, thấy tôi vẫn đang nhiên ngủ say cậu tức khí dí trán tôi một phát làm tôi nổi trận lôi đình.

“Không cần đi làm thêm, sao không cho tớ ngủ chứ!” Tôi sôi tiết.

Biên Nhược Thủy cũng tức anh ách, vừa vung tay lên đã bị tôi tóm lấy.

“Nên đi học đi, ai hôm qua đồng ý với tớ là sẽ đến trường, không đi học đều không thi đại học được đâu. Cậu nghĩ mình cái gì cũng đã nắm được sơ sơ rồi nhưng thực ra lại mất phương pháp, đến lúc không có phương pháp cũng không nắm chắc bộ đề thì sao làm bài thi được...”

“Cậu nói như mẹ tớ ấy...” Tôi vừa càu nhàu vừa mặc quần áo.

Biên Nhược Thủy ngạc nhiên: “Hôm qua Sài Tích Nhiễm còn nói tớ không biết nói chuyện, muốn tớ học tập bạn ấy, bạn ấy đúng là rất hoạt bát, tớ tranh luận với bạn ấy chưa thắng lần nào...”

“Không đi nữa!” Tôi rống, cởi phắt cái quần vừa mặc ra, lại lần quay vào giường.

Biên Nhược Thủy phát hoảng, không hiểu sao tự nhiên tôi lại nổi giận.

“Tớ không nói nhiều nữa, cậu dậy đi, không đi học thì cũng phải dậy ăn sáng chứ...”

Mấy ngày nay tôi vì cái đứa con gái lấm mồm kia mà giận dỗi không ít, không biết là nó cố ý hay là bị Vương Trung Cường ép. Chỉ cần tôi với Biên Nhược Thủy ra cửa là đụng mặt nó, mà nó từ trước đến nay thành thói, gặp tôi là cứ trằng giang đại hải làm tôi phải gồng mình nén giận. Với lại nó vẫn là trẻ con, chẳng lẽ tôi lại đi tranh giành người yêu với nó, cũng tại kém cỏi nên tôi chỉ còn biết chịu tức nghẹn cổ.

Biên Nhược Thủy còn cố tình về phe Sài Tích Nhiễm, không dưới một lần cậu kể với tôi là nói chuyện với Sài Tích Nhiễm theo không kịp. Vì thế tôi đặc biệt chú ý, không phải là Biên Nhược Thủy đang nói chuyện với con bé ấy nữa mà là đang nói với một cái radio. Chẳng mấy khi nghe tiếng Biên Nhược Thủy, chỉ toàn Sài Tích Nhiễm thao thao bất tuyệt ở tận đầu tận đuôi, mà con bé nói rõ ràng, chuyện từ đời tám hoánh nào cũng thấy nói được, muốn khoe mồm nó lúc há ra trông như thế nào không bằng.

Tính cách bỏ khuyết này thật đáng sợ, tôi chỉ lo ngày nào đó Biên Nhược Thủy cũng bị nó thu hút. Quen nhau mấy ngày, tôi nhận ra Sài Tích Nhiễm có rất nhiều điểm bỏ khuyết cho Biên Nhược Thủy: nhiệt tình, thẳng thắn, phóng khoáng, có mới nới cũ...

Đang nghĩ ngợi lung tung thì di động vang lên, tôi lấy máy xem, quả nhiên là thầy chủ nhiệm. Một tuần nay tôi không thờ đầu ra, cứ nghĩ thầy vẫn xoay sở được chứ...

“Tổng Thiên Lộ, em còn sống chứ phỏng?”

Nghe cái điệu cợt nhả của thầy, tôi biết chắc vụ mình không đến lớp cũng chưa gây chuyện gì to tát.

“Em khỏe lắm, thầy đừng lo!” Tôi hỉ hả.

“Bận... yêu phỏng?”

“Chuẩn, đúng là sa vào bể tình, không thoát ra được. Sư phụ nên quên đồ đệ này đi! May quá, đúng lúc có người gõ cửa, em cúp máy đây!”

Tôi nói xong quăng phắt cái di động lên giường, nhẹ lòng hẳn, nếu tôi không chủ động stop trước thể nào thầy chủ nhiệm cũng không biết điểm dừng. Lần nào gọi điện thầy cũng lải nhải chuyện học sinh hư đốn, còn nói hết sức nhiệt thành. Thầy đúng là giống hệt cái nển, tâm tư nhào hết vào học sinh, cuối cùng tự thiêu mình thành cái gạt già khộm

77. Chương 77 - Chương 77

Bỏ di động đấy, tôi còn chưa biết làm gì thì đã thấy Biên Nhược Thủy đang nhìn mình chằm chằm. Tôi ngẩng lên lập tức bị cậu thuyết giáo: “Cậu ăn nói với thầy chủ nhiệm như thế à?”

Tôi vội vã giải thích: “Tớ chưa bao giờ xem ông chú đó là thầy giáo, bình thường trước mặt học sinh thầy toàn giả vờ hình người dạng chó, thật ra cũng không tốt đẹp gì đâu.”

Biên Nhược Thủy nghe mấy câu đó lại lấy mấy ngón tay nhỏ dài ra chọc chọc vào trán tôi.

“Cậu học chiêu này của ai đấy hả? Đau chết đi được.” Tôi túm tay Biên Nhược Thủy, nắm ngón tay cái của cậu mà hỏi.

Biên Nhược Thủy đắc ý nói: “Sài Tích... A...”

Từ “Nhiễm” còn chưa nói ra, ngón tay Biên Nhược Thủy đã bị tôi siết mạnh, cậu như con cún bị dẫm đuôi gào thét thảm thiết.

Tôi thở ra một hơi, nhìn cái người vẫn không hiểu mô tê gì kia chẳng nói chẳng rằng.

Biên Nhược Thủy hừ một cái, xoa xoa ngón tay, cảnh giác nhìn tôi. Ngó thấy động tác bữu môi kinh điển của cậu, tôi cũng vui vẻ trở lại, nhằm trán cậu cốc một cái.

Hai chúng tôi thường xuyên chơi cái trò hại não này, cậu chọt đầu tôi, tôi cốc đầu cậu. Cậu rất gỏi đánh úp, thừa dịp tôi mất cảnh giác hay lúc tôi chẳng còn sức chống đỡ nữa mà tổng tấn công tôi, tôi thì tùy tình hình, lúc nào tâm trạng tốt là lao vào cốc đầu cậu không mở được mắt luôn.

Tôi đuổi cậu chạy từ phòng ngủ đến nhà bếp rồi lại lộn lại vào phòng khách, cậu thấp hơn tôi một cái đầu, tôi cốc đầu cậu cậu còn muốn vung tay ướn lại tôi. Cậu chậm rì, tay mới vừa đến trước mắt tôi thì ngón tay tôi đã cốc đầu cậu từ đời nào rồi.

Tôi giữ chặt làm cậu giãy thế nào cũng không thoát được, tôi một tay tóm nguyên hai tay cậu, tay kia nã thẳng vào đầu cậu, cốc cốc cốc cốc làm mắt cậu chớp lia lịa, phóng tia giận dữ vào tôi. Nhìn người khác bị mình đè đầu cưỡi cổ thích dừng hỏi.

“Thế nào? Có phục hay không?” Tôi cười hỏi Biên Nhược Thủy.

Lúc tôi dừng tay mắt Biên Nhược Thủy đã nổ đom đóm làm tôi ôm bụng cười lăn lộn. Biên Nhược Thủy thừa lúc tôi không chú ý, chui ra khỏi vòng tay tôi, tôi phát hiện liền lập tức đuổi theo cậu, hai tay bám chặt lấy thắt lưng cậu, kéo cậu quay một vòng trở lại. Đúng trong nháy mắt ấy, Biên Nhược Thủy nâng cao gối, thỉnh linh tập kích ngay chỗ đứng quần làm tôi tức thì choáng váng.

Có thể Biên Nhược Thủy không định đánh đúng chỗ đó của tôi, đúng bộ phận yếu ớt nhất của người ta, lực không mạnh lắm nhưng cũng đủ làm tôi đau một trận. Mà Biên Nhược Thủy đứng cạnh, vừa nhe răng cười xong đã lại bù lu bù loa gào khóc thê lương.

Cái mặt sứt mướt y như diễn viên trên tivi chạy ào tới, rồi lai ngượng ngùng giải thích với tôi là không cố ý. Biên Nhược Thủy còn ngốc hơn cả tôi, cậu dăm dăm nhìn phần thân dưới của tôi một lúc lâu, mặt mày biến sắc.

“Chuyện này... Chuyện này...” Biên Nhược Thủy vẻ mặt cầu xin, mãi không nói hết một câu.

Nhìn cậu như vậy, tôi cũng không diễn được nữa, vội dẹp bộ mặt đau đớn, đi an ủi cậu: “Đồ ngốc, không việc gì, đừng sợ, anh hai bị thương thì không sao, thằng nhỏ của tôi bị thương thì anh hai không sống nổi chắc?”

Tôi cọt nhả, sờ xuống chỗ dưới của Biên Nhược Thủy, Biên Nhược Thủy phản ứng thần tốc, giật lùi về phía sau, mặt cũng trở lại bình thường, thậm chí còn hết sức phấn khích.

“Tớ biết thừa là cậu giả vờ, hừ... Vừa rồi tớ cũng giả vờ đấy...” Biên Nhược Thủy nói xong, xông thẳng vào phòng ngủ như kẻ trộm, lại còn đóng cửa cái rầm.

Tôi nén lòng không đuổi theo cậu, vì tôi biết không phải là cậu giả vờ, tôi quá hiểu trình độ diễn của cậu, chỉ cần liếc mắt qua một cái là nhìn thấu được rồi.

Tôi không bày nhây cậu nữa, đi đánh răng rửa mặt rồi vào bếp tìm đồ ăn. Nhận ra Biên Nhược Thủy đang nhìn mình qua khe cửa, tôi lên tiếng: “Hôm nay có bánh bao nhân tể thái, món cậu thích ăn nhất...”

“Nói dối, tôi qua tớ hấp chứ ai, là nhân rau cần, cậu còn gạt tớ!” Biên Nhược Thủy ló đầu ra.

Tôi lập tức lao tới chỗ cửa, định chui vào ngờ đâu Biên Nhược Thủy lại mạnh tay đóng cửa mắt. Tôi làm bộ chưng hững rồi lại hớn hở đi ăn. Bánh bao trong nồi một người ăn thì vẫn còn hơn một nửa, không thấy Biên Nhược Thủy có động tĩnh gì, tôi lau miệng, đến trước cửa phòng ngủ.

“Nè, bà xã của anh ơi, mình không ra ăn đi à?” Tôi hét lớn.

Bên trong vẫn im re, đúng lúc tôi định gõ cửa thì Biên Nhược Thủy lại tự mở ra, mặt tái nhợt.

Tôi thấy cậu không phải đang giả vờ, dụi dụi vào đầu cậu hỏi: “Sao thế? Bị cốc đầu lơ mơ rồi hay sao?”

Biên Nhược Thủy chỉ lên giường: “Thầy chủ nhiệm của cậu...”

Cậu chưa nói hết đã bị tôi cười cắt ngang, “Tớ kể cậu chuyện này, vừa rồi thầy chủ nhiệm còn hỏi tớ có phải tớ đang yêu không. Tớ nhận là có nhưng không nói chuyện của cậu, cậu xem nếu tớ nói tớ đang sống chung với cậu, thầy ấy có phát điên lên không?”

Sự thật chứng minh là trò đùa của tôi chẳng buồn cười tí nào, mặt Biên Nhược Thủy càng tái hơn. Lúc ý thức được mình đang nói gì, tôi cũng thấy buồn. Thật ra tôi vẫn nghĩ, nếu có nói ra chuyện tôi đang yêu một người cùng giới tính với mình, tôi chỉ có thể nói với thầy chủ nhiệm mà thôi.

“Không sao đâu, tớ chỉ nói đùa với cậu thôi mà, tớ đâu dám đi nói lung tung...” Tôi xoa đầu Biên Nhược Thủy an ủi, tôi cũng chỉ biết nói đến đây, nói sâu hơn nữa lại chạm đến nỗi đau trong lòng.

Nhưng Biên Nhược Thủy gạt tay tôi ra: “Không phải, hình như di động của cậu vẫn đang để nghe máy, vừa rồi tớ thấy... thì... sau đó...”

“Thế cậu có cúp máy không?” Tôi sững lại, tại bình thường tôi nói chuyện điện thoại xong cũng không ngắt máy, toàn để người đầu kia ngắt. Hồi đầu thì do tôi lười, lâu ngày thành thói quen luôn.

Mặt Biên Nhược Thủy lập tức trắng bệch: “Không, tớ mới nhận ra thì cậu đi vào...”

Tôi đẩy Biên Nhược Thủy qua một bên, đi nhanh đến bên giường lấy di động lên xem, quả nhiên vẫn đang ở chế độ gác máy nói chuyện. Tôi lo sợ, đặt điện thoại lên tai.

“Không phải thầy vẫn còn ở đó chứ?” Tôi hỏi thử, mong thầy chủ nhiệm cũng quên ngắt máy rồi đem đi động quảng bữa đầu đó để đi lên lớp.

Nhưng không thể theo nguyện vọng của tôi, đầu dây bên kia truyền đến một tràng cười sang sảng, rõ ràng là thầy chủ nhiệm.

“Đâu có, thầy vẫn nghe này giờ, cuộc sống gia đình của em thoải mái ghê nhỉ...”

Những lời ấy vốn chỉ có ý trêu chọc, qua tai tôi chỉ như có ý chế giễu, trong nháy mắt đầu óc tôi trống rỗng.

78. Chương 78 - Chương 78

Qua một lúc lâu, tôi mới dần trấn tĩnh lại, cố giữ tự nhiên: “Sao thầy không cúp máy? Thầy làm thế này không phải là xâm phạm đời tư của học sinh sao?”

Thầy chủ nhiệm không những không sùng sục mà còn quái ác lặp lại lời khi nãy của tôi: “Tớ chưa bao giờ xem ông chú đó là thầy giáo, bình thường trước mặt học sinh thầy toàn giả vờ hình người dạng chó, thật ra cũng không tốt đẹp gì đâu...”

Tôi cười ha ha, đang lo lắng nghe thầy nhại lời mình làm tôi cũng phải bật cười.

“Ngoài câu đấy thầy không nghe được gì khác à?”

“Nghe hết, đúng rồi, chiều nay đến trường đi, xem ra thầy phải cho em một bài học rồi. Mà này, đừng quên mang hai cái bánh bao nhân rau câu của bà xã em theo nhé, thầy chưa vợ nên đành hưởng sái của em thôi...”

“Em không muốn đi thì sao?”

“Không nghe lời thầy là thầy gọi ba mẹ em đấy, cho phụ huynh lôi về giáo dục hai tuần rồi đến trường học tiếp.”

“Em là học sinh cấp ba, sắp thi đại học, không thể vướng vào mấy rắc rối ấy được.”

“Ngại ghê, thầy không nhận ra đấy...”

Tôi cúp máy, có người vẫn chưa hết ngơ ngẩn. Biên Nhược Thủy e dè hỏi: “Thầy chủ nhiệm của cậu biết rồi à?”

Tôi mở miệng định trả lời thì máy báo có tin nhắn mới, tin nhắn viết: “Đừng quên bánh bao nhân rau cần đấy!”

Tôi hít một hơi, gương gao cười với Biên Nhược Thủy: “Không sao đâu, thầy nghe thấy tớ nói xấu thầy nên chiều muốn gặp tớ tính sổ...”

Biên Nhược Thủy “à” một tiếng, lo lắng nhìn tôi, không mấy tin tưởng.

Cả hai chúng tôi đôi chìm trong suy nghĩ, căn phòng rơi vào im lặng, không khí nhốn nháo khi nãy biến mất như thể chưa từng xuất hiện. Giờ tôi mới hiểu thế nào là vui quá hóa buồn, nhưng tôi nghĩ sớm muộn gì thầy chủ nhiệm cũng sẽ biết, lần này lỡ rồi coi như đã giải quyết được một khúc mắc, chỉ lo không biết chuyện đi học của Biên Nhược Thủy có phải hoãn lại hay không.

Một tuần liền tôi không đến trường làm bạn bè kinh ngạc, có đứa còn tưởng tôi ra nước ngoài cùng Phó Tử Vân nên mới lâu thế không đi học.

Tôi không vào lớp mà đi thẳng đến văn phòng thầy chủ nhiệm, thầy đang nói chuyện cùng phụ huynh nào đấy, liếc mắt ra hiệu với tôi thầy đang bận, bảo tôi đợi một lát.

Tôi ngoan ngoãn chờ ở cửa, đây là lần đầu tiên tôi lễ phép đứng ngoài cửa chờ thầy như thế, hoàn cảnh này không hợp để đùa. Lúc này đầu óc tôi cứ ở tận đâu, còn quên mang bánh bao cho thầy, không biết thầy muốn ăn thật hay chỉ trêu chọc tôi, mong rằng thầy chỉ thuận miệng nói cho vui chứ không có ý là thật.

Chẳng ngờ phụ huynh vừa về, việc đầu tiên thầy làm là xòe tay trước mặt tôi, “Bánh bao đâu? Thầy đã bảo là muốn ăn bánh bao nhân rau cần vợ em làm cơ mà.”

“Không mang...” Tôi nói rõ.

Thầy chủ nhiệm vừa tiếc vừa giận, còn chỉ vào trán tôi nói: “Biết ngay là em có thêm để ý đến thầy nói gì đâu, là em không muốn mang đồ vợ em làm cho thầy ăn đúng không?”

Tôi chịu không nổi trò đùa dai của thầy, lập tức thành thật: “Thầy, thầy có chuyện gì muốn nói với em thì nói luôn ra đi, không cần vòng vo thế đâu.”

Thầy chủ nhiệm ngạc nhiên: “Thầy vòng vo cái gì, thầy muốn ăn thật đấy chứ, em tưởng tôi muốn trêu em chặc?”

“Em nghĩ như thế thật đấy.” Tôi đáp.

Thầy chủ nhiệm nhìn tôi rồi lại nhìn xung quanh, sau thầy vỗ vai tôi: “Tối nay qua nhà tôi nói chuyện đi, hôm nay tôi cũng rảnh, nhất định sẽ giảng cho em một bài. Tí nữa thầy phải đi họp, em cứ đợi ở đây, đừng có mà chuồn đấy, thầy phải tìm ai ra trông em mới được.”

Nói xong thầy vội va đi mất, xấu hổ nhất là, thầy thật sự tìm người đến trông tôi, mà người này cố tình là Chung Giai nữa chứ. Tôi lâu lắm không nói chuyện với Chung Giai, hình như từ lúc tôi quen với Phó Tử Vân, tôi không quan tâm đến Chung Giai, cô ấy cũng không chủ động bắt chuyện với tôi.

Chung Giai nhìn tôi rồi nhẹ nhàng nói chuyện với tôi, đôi ba câu về việc thi lên chuyên nghiệp. Cô nói cô rất ngưỡng mộ tôi, rằng tôi đã đi được nửa đường đến cổng trường đại học, chỉ còn một cuộc chiến nữa thôi. Còn cô và mọi người thi vào trường đại học vẫn loay hoay, chưa tìm thấy phương hướng.

Tôi kiên nhẫn nghe cô nói như đang niệm kinh, cô và Biên Nhược Thủy cùng là niệm kinh nhưng hiệu quả rõ ràng khác nhau. Nghe Biên Nhược Thủy niệm tôi cảm thấy vui vẻ còn nghe cô tôi chỉ thấy phiền.

Cuối cùng, Chung Giai lên tiếng: “Tổng Thiên Lộ, cậu thay đổi rồi, tớ vẫn còn nhớ cậu ngày trước, ngộ ngược khó bảo, với ai cũng đứng đưng. Bây giờ dù cậu vẫn không để tâm đến người khác, nhưng vẫn chịu đựng đáp lại qua loa, đúng là cậu thay đổi thật rồi, làm tớ không nhận ra đấy, ha ha...”

“Người trước kia cậu nói là tớ sao?” Tôi nhin không được hỏi lại.

Chung Giai bắt đầu dĩ cười, “Là cậu, cậu quên hết rồi, nhưng mà quên cũng tốt, như cậu bây giờ không có gì không tốt. Ít nhất là không để tớ phải lo lắng cho cậu nữa, tớ...”

Chung Giai nói chưa hết, thầy chủ nhiệm từ xa đã vẫy tay với tôi: “Tổng Thiên Lộ, đi, đến nhà thầy đi.”

Thầy có vẻ phấn khởi khác thường, tôi nổi da gà, chẳng lẽ thầy định vừa đâm vừa xoa. Tôi không cố nhân nhá nói gì thêm với Chung Giai, vội vàng tạm biệt cô rồi chạy lại chỗ thầy chủ nhiệm, cùng xuống tầng đến nhà thầy.

Tôi không biết sáng nay thầy chủ nhiệm nghe chuyện của mình, thầy sẽ nghĩ gì, vui sướng khi người gặp họa? Thấy kịch tính? Hay thấy khinh thường? Nhìn thầy tôi không sao đoán được, cũng không dám đoán, có lẽ thầy phấn khởi chỉ vì thầy đã nắm được điểm yếu chí mạng của tôi, thầy được lời như cưỡi tấm lòng, lấy đó đe dọa tôi, để tôi về sau không dám ngang ngạnh bởi móc chuyện của thầy.

Nếu thế thì còn đỡ, tôi chỉ sợ thái độ ung dung của thầy chỉ là lớp vỏ ngoài để kéo tôi về nhà thầy, sau đó thầy mới lộ rõ mục đích chính là muốn thay ba tiến hành dạy dỗ phải trái cho tôi, nói gì thì nói vẫn không thể chấp nhận được.

79. Chương 79 - Chương 79

Nhà thầy chủ nhiệm thay rất nhiều đồ dùng mới, rèm cửa khăn trải bàn cũng được tân trang, tôi nghi ngờ thầy lấy đâu ra tiền để sống thõa cái bệnh sạch sẽ quá mức của mình. Trên đường, thầy vui vẻ nói chuyện ngày trước, không hết than thở chuyện bánh bao nhân rau cần, còn nói rau cần rất giàu chất dinh dưỡng, rất tốt cho đường ruột các thứ.

Thầy lấy trong tủ lạnh hai lon Coca hỏi tôi uống không, tôi lắc đầu, nói không muốn làm phiền thầy.

Thầy chủ nhiệm đang uống nước đá nghe xong bật cười khùng khục, tôi cũng không hiểu có gì mà thầy phải cười ghê thế.

“Nói thật, Tổng Thiên Lộ, thầy đã sớm nhận ra em không phải loại người vô lo, quả nhiên thầy không đoán sai, ba em lại có chuyện phải làm rồi.”

Nghe thầy nói ngắn gọn vào chủ đề chính, tôi thở phào nhẹ nhõm. Thầy nói tức là thầy sẽ cho tôi biết thái độ của mình, thầy ủng hộ hay phản đối cũng không quan trọng, tôi chỉ cần một kết quả để có thể nhẹ lòng là tốt rồi.

Tôi nghĩ rồi hỏi thầy: “Có phải rất bệnh hoạn không?”

Thầy chủ nhiệm thoáng sững sờ rồi mới trả lời: “Đúng là rất bệnh hoạn...”

Tôi không hy vọng gì nữa, nếu là chuyện của người khác hay là với tôi của ngày xưa, chắc tôi cũng nghĩ như thầy. Đồng tính luyện ai, nghe qua đã cảm thấy thật dị thường.

Im lặng một lúc lâu, tôi lại hỏi: “Thầy có nói với ba em không?”

Thầy chủ nhiệm cười lớn: “Không, chuyện này phải để chính em nói chứ thầy nói làm gì.”

Tôi lắc đầu, “Thầy nghĩ em nói được à? Em sợ chuyện này lộ ra, những ngày tươi đẹp của em và Biên Nhược Thủy sẽ chấm hết.”

“Ra cậu bé đó tên Biên Nhược Thủy?”

Tôi nhận ra mình sơ ý buột miệng nói tên Biên Nhược Thủy, nhưng cũng không sao, một khi thầy chủ nhiệm đã định nói với ba tôi thì người yêu tôi là ai cũng chẳng quan trọng nữa. Dù gì, cảm tình của ba với Biên Nhược Thủy cũng không thể bằng mẹ được, ba lại sĩ diện như vậy, chẳng cần biết tôi quan hệ với thằng nào ba cũng thấy chướng tai gai mắt.

“Em cũng có thể thử nói chuyện với ba...” Thầy chủ nhiệm lên tiếng, “Chờ đến lúc em thi vào đại học xong chẳng hạn, lúc giấy báo đỗ gửi đến nhà thì nói với ba, lúc ba em đang vui thì cùng lắm là đoạn tuyệt cha con hay gì đó thôi...”

Tôi nhìn bộ mặt tỉnh queo của thầy mà chỉ muốn xông tới lột da thầy cho xong. Lúc nào tôi cũng canh cánh lo sợ chuyện đó mà thầy còn ở đây đùa được.

“Sớm muộn gì cũng phải nói, nhưng phải chờ em với Biên Nhược Thủy ổn định đã, được rồi, em hỏi thầy trước, thầy sẽ giúp Biên Nhược Thủy nhập học chứ?”

Thầy chủ nhiệm ngạc nhiên quay sang nhìn tôi, “Sao lại không giúp? Thầy đồng ý với em rồi còn gì.”

Thế là tôi cũng yên tâm, tôi khen thầy: “Thầy đúng là công tư phân minh! Đúng là người làm chuyện lớn có khác... Sau này phải nhờ thầy rồi.”

Thầy chủ nhiệm uống ừng ực mấy ngụm nước, nhìn tôi: “Em biết thầy gọi em đến để làm gì không?”

“Không phải thầy muốn dạy bảo em sao?” Lúc này tôi mới nhớ ra, “Sao thầy không dạy đi! Em đang đợi đây!”

Thầy đột ngột tăng vào đầu tôi một phát, “Công tư phân minh cái gì? Ngược lại thì có, giúp em để cậu kia vào trường mà gọi là “công” à? Tính vào “tư” thì có!”

Tôi thật lòng khâm phục tốc độ phản ứng của thầy chủ nhiệm, lúc này còn chuyển thái độ nhanh thế được.

Thầy yên lặng nhìn tôi, không vòng vo nữa mà vào thẳng vấn đề: “Nói thật với em, thầy tìm em không phải để răn dạy gì, thầy chỉ muốn nói với em, thực ra ngay từ đầu thầy đã biết đối tượng em thích là con trai.”

Tôi rùng mình, đến lúc thầy nói xong vẫn không thể tin được. Ở trường tôi đâu biểu hiện ra ngoài, tôi không kể với ai ngoài Phó Tử Vân, hơn nữa tôi vẫn có bạn gái cơ mà. Nhân thần của thầy chủ nhiệm bằng cách nào mà nhìn thấu được, từ những sinh hoạt thường ngày cũng có thể nhận ra tôi đồng tình luyện ai sao?

Thầy chủ nhiệm thấy mặt tôi cắt không còn giọt máu thì không trêu nữa, nghiêm túc nói tiếp: “Việc này gọi là người cùng giới ngầm hiểu nhau, lần đầu gặp em, thầy đã biết em là bóng kín nhưng không xác định được, càng không biết em đã từng quen với ai hay chưa.”

“Người cùng giới ngầm hiểu nhau?” Tôi lẩn lộn hỏi, mơ hồ cảm giác được gì đó, thầy vẫn chưa kết hôn, đàn ông hơn bốn mươi tuổi, vừa có xe có nhà, đã nhiều tuổi nhưng nhìn vẫn rất trẻ...

Thầy chủ nhiệm cười, “Em đoán được rồi đấy, thầy là Gay, hơn bốn mươi năm qua!”

Tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng khi chính miệng thầy thừa nhận, tôi lại càng hoảng sợ. Quảng dài im lặng trôi qua, tôi chẳng biết nên nói gì cho phải, không yên tâm hơn cũng không hào hứng. Có một người bạn trong giới này đâu phải chuyện để vui mừng.

Chợt, thầy chủ nhiệm quay sang nhìn tôi, thầy cười nhạt, “Ngay từ hôm ba em đưa em đến lớp cũng đã cảnh cáo thầy mấy lần, nhưng cũng can hệ gì đến thầy. Thầy vẫn có thiện cảm với em, ngày hôm nay chính em đã thú nhận, thầy cũng không khách sáo nữa, Tống Thiên Lộ, khó khăn của em bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi!”

Thầy lại khờ khạo nhìn tôi, cười ha ha: “Sợ rồi à? Thầy đùa thôi ấy mà, với lại ba em không phải người dễ chọc, thầy cũng không dám dây vào ông ta.”

Thật ra, những lời thầy chủ nhiệm vừa nói không hề lọt vào tai tôi, đầu tôi chỉ đau đáu một điều: Ba tôi luôn biết thầy chủ nhiệm là gay, trước đây ba từng cảnh cáo tôi, những lời ba nhểch nhủ thầy tôi cũng đã hiểu. Hóa ra, vấn đề này với ba không phải điều gì mới mẻ, ba luôn tỏ rõ thái độ hận thù với thầy chủ nhiệm. Tự nhiên một dự cảm chẳng lành vụt qua não tôi.

“Thầy...” Tôi im lặng rồi cất giọng hỏi, “Thầy không cùng ba em...”

Thầy chủ nhiệm chưa nghe tôi nói hết câu đã thay đổi sắc mặt, phát mạnh một cú vào đầu tôi: “Em nghĩ cái gì đấy hả! Ba em đã sinh ra em, em còn nghi ông ta là gay chắc? Hơn nữa, quan hệ vợ chồng ba mẹ em

tốt như vậy, em nghĩ ba em còn có đối tượng khác được hay sao?”

80. Chương 80 - Chương 80

“Mong là như thế!” Tôi quét mắt liếc thầy chủ nhiệm.

Thầy ngồi đó, một tay đặt trên bàn, khuôn mặt khờ khạo nhìn vào tôi: “Em hy vọng ba em giống chúng ta à?”

Tôi nói luôn: “Không!”

“Sao lại không? Nếu ba em cũng thế, chẳng phải ông ấy sẽ thông cảm với em hơn sao?”

Lời thầy làm tôi suy nghĩ, thầy nói đúng nhưng tôi cố ép mình không nghĩ ba như vậy. Không phải tôi ghét bỏ mà tại trong lòng không thể chấp nhận, còn vì sao không chấp nhận được, tôi cũng không biết nữa.

Thầy chủ nhiệm nhìn bộ dạng buồn so của tôi thì ha hả cười: “Yên tâm, ba em rất bình thường.”

“Em cũng nghĩ thế...” Tôi thở dài, bỗng nhiên thấy mình bị bức bối đến phát hoảng.

Thầy chủ nhiệm ngồi bên đột ngột hỏi: “Em biết thầy tên gì không?”

Tôi sửng sốt, vẫn quen gọi là thầy chủ nhiệm còn tên thầy là gì tôi cũng không nhớ nữa. Ở hành lang có rất nhiều nơi dán ảnh thầy, có bằng giáo sư, giáo viên dạy giỏi, là giáo sư trụ cột của trường, phía dưới cũng ghi tên nhưng tiếc là tôi không để ý bao giờ.

Tôi đang nghĩ thì thầy đã thẳng tay đập một cái vào đầu tôi, tức giận quát: “Đồ súc sinh, ngay cả tên thầy là gì cũng không biết!”

Tôi gỡ tay thầy ra, khó chịu lườm thầy. Thầy chủ nhiệm cũng phối hợp ăn ý tỏ vẻ khó chịu theo rồi lát sau lại làm bộ đau lòng, tự ti, thầy nói thầy tên Đàm Ngạn, nghe qua như tên con gái, sau mới biết đâu có điểm lệ xinh tươi như thế.

“Đàm Ngạn...” Tôi lại than thở, hỏi thầy: “Vì sao chưa thấy ba mẹ thầy bao giờ? Gia đình bất hòa à?”

Thầy chủ nhiệm thờ ơ, tựa như không có cảm giác gì với ba mẹ mình, tôi thậm chí còn đoán hay ba mẹ thầy mất lâu rồi, hóa ra thầy chủ nhiệm được gia đình chú nuôi lớn.

“Lúc ấy nhà đông con, cho đi hai đứa cũng chẳng sao, với lại nhà chú không sinh con được, thế là thầy làm con thừa tự cho chú. Thầy và chú như có tình máu mủ, trước đây thầy còn tự hào vì mình bị cho đi, bọn nhóc ở nhà thường xuyên ăn không đủ no, còn thầy thì chẳng mấy khi chịu đói. Đúng là vô lương tâm đúng không? Thầy vẫn không cảm thấy những người mình ngoài miệng gọi ba mẹ là ba mẹ ruột của mình, mà tốt hơn hết là thầy không bị họ ép phải nổi dỗi tông đường.”

“Thế gia đình chú thầy thì sao? Dù không phải ba mẹ đẻ nhưng thầy cũng nên dốc lòng báo hiếu chứ!” Tôi hỏi.

Thầy chủ nhiệm thở dài: “Đã mất cả rồi, lúc thầy hơn hai mươi, thời gian đó mới gọi là vất vả, thầy gặp tai nạn, nhưng cũng đành nằm một mình trong bệnh viện. Thầy không nói gì với ba mẹ đẻ, mà phải nói là gia đình bác cả mới đúng, thầy chỉ gọi họ là bác trai, bác gái... chịu đựng suốt hơn hai mươi năm, cũng không có vấn đề gì.”

“Sao thầy không tìm một ai đấy? Thầy là người đồng tính chứ có phải hòa thượng đâu! Một thân một mình nhần nhịn suốt hơn hai mươi năm, thầy cũng thật...” Tôi chưa nói hết đã phải bật con tay cái lên cảm phục.

“Em thì biết cái gì, thầy ăn ở sạch sẽ, không muốn sống cùng ai hết.” Thầy chủ nhiệm châm một điếu thuốc, ra chiều chẳng sao cả.

Tôi cười, chợt nhớ đến một chuyện, liền nói với thầy: “Thầy nói em mới nhớ ra, ba em ở nhà bồn kinh khủng, thường xuyên không rửa chân, đúng là em không thể nghi ngờ gì hai người nữa rồi!”

Lông mi thầy chủ nhiệm dừng đứng lên, hít mạnh một hơi rồi thở ra vòng khói lớn: “Ba em hồi trẻ sạch sẽ lắm em không tưởng tượng ra đâu. Mà dù có thế thì em cũng không phải lo, thầy và ba em chả có gì hết.”

Thầy nói thế tổ càng gợi hứng thú cho tôi, tôi huých tay thầy: “Thế thầy với ba em thù hằn gì ghê thế? Với lại thầy vô duyên vô cớ nói em biết thầy là người đồng tính làm gì? Đừng nói là thầy kết ba em nhưng ba em lại không thèm đoái hoài đến thầy nhé? Ha ha...”

Thầy chủ nhiệm không cười, cũng không bị tôi chọc giận, thầy vẫn lặng yên, nhưng thầy buồn hơn. Tôi rất muốn nghe chuyện hồi trẻ của ba và thầy nhưng nhìn thầy, tôi không dám hỏi, nhờ có chuyện gì không thể nói ai biết, đau lòng khôn xiết. Có những việc, dù đã phủ bụi trong trí nhớ của một người nhưng dường như nếu nói với người khác, ảo tưởng sẽ tiêu tan.

“Em nói đúng, thầy còn trộm nghĩ chuyện ăn nằm với ba em, ba em hồi trẻ rất phong độ, tuy không cao bằng em, nhưng đẹp mã hơn em là cái chắc. Tiếc là sau đó mẹ em xuất hiện, vẻ ngoài mẹ em không được như ba em, hai người bù trừ cho nhau, thành ra em cùng lắm chỉ liệt vào cỡ hàng loại hai.”

Lòng đồng cảm với thầy của tôi vừa dâng lên đã tắt ngấm, tôi đập lại: “May là ba em không thích thầy, nếu thích thật, em không nói sai, thầy tử tế thế này thế nào cũng làm ba em tức chết.”

Thầy không đếm xỉa gì đến màn rửa xả của tôi, nói tiếp: “Ngày ấy thầy và ba em thân nhau lắm, thân đến mức hận không thể quan hệ mật thiết... Ai ngờ về sau lại thành thế này... Ha ha...”

Thầy chủ nhiệm cười gằn, như không muốn nhớ lại chuyện cũ. Lòng tôi cũng trùng xuống, tôi hỏi thầy: “Ba em... không phải vì thầy là...”

“Không phải!” Thầy chủ nhiệm ngắt lời tôi, “Tuy ba em chưa nói gì nhưng không phải vì thầy thích đàn ông mà căm ghét thầy đâu, ông ấy vẫn nghĩ là thầy không phân biệt rõ tình bạn với tình yêu, căn bản cũng không biết đồng tính luyến ái là thế nào. Chính vì chuyện Tống Hạo chết, thầy với ba em mới bế tắc như bây giờ...”

“Tống Hạo?”

Thầy chủ nhiệm gật đầu, “Phải, là Tống Hạo, hồi đó ba em và Tống Hạo là đồng hương, quan hệ rất tốt. Cả làng chỉ có ba người bọn thầy thi đỗ. Trường lại chiếu cố bọn thầy nhà xa, không có người quen nên xếp chung ba người ở cùng ký túc xá. Tống Hạo cũng là người đồng tính, thế nên thầy mới chú ý đến cậu ấy, hai người bọn thầy lén lút ở bên nhau, cũng không phải là đối tượng lý tưởng của nhau nhưng buổi tối vẫn thường xuyên chuồn ra ngoài... Em biết làm gì rồi đấy... Ba em sinh nghi, hỏi Tống Hạo rốt cuộc là chuyện gì.”

“Tống Hạo nói gì?”

“Tống Hạo nói thầy luôn bám lấy cậu ấy, thầy là đồ bệnh hoạn, cậu ấy không biết phải làm thế nào, nhưng cũng không muốn phá vỡ tình anh em lâu nay.”

Tôi đập chân, mắng: “Cha Tống Hạo này cũng thật quá lắm, em cũng có loại người thân này sao...”

Thầy chủ nhiệm chờ tôi mắng xong, lại nói tiếp: “Sau đó ba em thường nói những lời khích bác thầy, thầy cũng không biết tại sao lại như thế, mãi đến một hôm ba em không chịu được nữa nói thẳng ra với thầy, ngay ngày hôm sau, thầy với Tống Hạo ra ngoài gặp tai nạn, cả người thầy gãy xương không biết bao nhiêu chỗ, còn Tống Hạo đã chết rồi.”

Tôi cứng họng, mắng cũng không được mà cười cũng không xong. Giờ tôi mới ý thức được tai nạn thầy nói khi này chính là tai nạn này, khi này nghe không có cảm giác gì, giờ nghĩ lại thấy thật xót xa. Thời gian ấy không có người thân nào bên cạnh, một mình thầy vừa chống chọi với vết thương thể xác, vừa phải đối mặt với nỗi đau mất đi người mình yêu...

81. Chương 81 - Chương 81

“Sau đó ba của em vẫn cảm thấy là tôi cố ý hại chết Tống Hạo, vì lúc ấy xe rất ít, tỷ lệ xảy ra tai nạn cũng không cao. Tiếp đó ba của em liền không để ý đến tôi, nhưng cũng không hoàn toàn cắt đứt quan hệ, chẳng qua chỉ như người có chút quen biết...”

“Lúc ấy thầy có khó chịu không?” Tôi hỏi.

Chủ nhiệm lớp liếc tôi một cái, nói: “Em cứ nói đi! Tôi có thể không khó chịu sao? Tống Hạo tuy rằng nhát gan, nhưng tính tình tốt lắm, nói thẳng ra là đối với tôi đặc biệt đặc biệt tốt...”

“Điểm này thật có chút giống với Biên Nhược Thủy...” Tôi nhin không được than thở, sau đó chờ chủ nhiệm lớp tiếp tục nói.

“Người sau khi mất đi mới thấy tốt, càng nghĩ càng thấy tốt, càng nghĩ càng cảm thấy không có ai có thể so sánh được. Tôi vẫn không thể làm bộ như cậu ấy vẫn còn sống để an ủi mình, bởi vì tôi nhìn thấy cậu ấy tắt thở bên cạnh tôi, cái loại tư vị này sau khi thể nghiệm rồi thì hiện tại nghĩ đến vẫn thấy sợ, thật sự rất thống khổ ...”

“Em biết, em lý giải...”

Tôi nhớ tới lần Biên Nhược Thủy tự sát kia, hiện tại ngẫm lại cảm thấy mình thực may mắn, nếu để cho tôi nhìn thấy Biên Nhược Thủy tắt thở ở trước mắt mình phỏng chừng kết cục hiện tại của tôi cũng giống như thầy chủ nhiệm. Hơn 40 tuổi vẫn cô độc, mỗi ngày hòa mình cùng học sinh, giả vờ vui vẻ, giả vờ nghịch ngợm, kỳ thật đó chỉ là một lớp mặt nạ che giấu tất cả đau buồn.

Tôi lại nhớ tới thời điểm bên ngoài phòng phẫu thuật ba của tôi cùng tôi nói một ít chuyện, ông nói ông cũng từng trải qua loại thống khổ này, chứng kiến bạn tốt của mình ra đi, trong lòng không sao chấp nhận nổi. Tôi nghĩ người ba tôi nói là Tống Hạo đi, có lẽ hận ý của ông đối với thầy chủ nhiệm hơn phân nửa cũng không phải vì thầy là G, mà là vì một lần xúc động của thầy đã mang đi một mạng người, ba của tôi không tìm được nơi phát tiết, nên đem tất cả hận ý đổ hết lên trên người thầy chủ nhiệm.

Kỳ thật theo sự quan sát của tôi trong thời gian qua – thì hận ý của ba tôi đối với thầy căn bản đã không còn, bất quá chỉ là thói quen, cho nên thời điểm nhìn thấy thầy liền nhin không được mà mắng chửi. Nếu ông thật sự hận thầy thấu xương thì sao có thể an tâm giao tôi cho thầy? Trong thành phố phồn hoa này có nhiều thầy giáo như vậy, ba của tôi cũng không cần phải vì tiền đồ của tôi mà đem tất cả niềm tin đặt hết lên trên người thầy.

Thời gian trước là lần giỗ thứ 20 của Tống Hạo, bọn họ cùng nhau biến mất là vì đến thôn làng trước kia để hóa vàng mã cho Tống Hạo. Trong lúc đó bọn họ xảy ra tranh chấp rồi đánh nhau phỏng chừng là vì chuyện cũ năm xưa, xui xẻo ngày đó tôi lại trở thành vật hi sinh để bọn họ xả giận.

Sau đó, thầy chủ nhiệm còn nói với tôi rất nhiều chuyện giữa thầy và Tống Hạo, còn có một đoạn quá khứ sa đọa của thầy. Nếu không phải chính miệng thầy nói cho tôi biết, tôi không sao tưởng tượng thầy lại có thể sống lười thôi suy sút. Tôi nghĩ thầy hẳn là đã xem thấy nhân sinh nên mỗi ngày đều sống vô tư, bất chấp dư luận mà kiên trì cuộc sống của mình.

Tôi là học sinh tôi rất hiểu – có rất nhiều người ở sau lưng thầy giấu chuyện thầy không kết hôn, mặc kệ là học sinh hay giáo viên, đều tỏ thái độ kinh thường. Hiện tại tôi không thể phủ nhận – tư tưởng cùng thể tục ảnh hưởng đến chúng ta rất nhiều, sau này con đường của tôi cùng Biên Nhược Thủy phải đi như thế nào, có thể đi như thế nào, tôi đều không thể đoán trước được.

Lần đầu tiên mở rộng lòng mình với một người khiến cho tôi quên thời gian, thẳng đến khi thầy chủ nhiệm nhắc nhở di động của tôi đang reo, tôi mới phát hiện đã sắp 12 giờ. Biên Nhược Thủy ở đầu dây bên kia hối thúc tôi mau về nhà, nghe được thanh âm của em, tôi bỗng nhiên cảm thấy vô cùng thân thiết.

Thầy chủ nhiệm lái xe đưa tôi trở về, tổ chất tâm lý của thầy không phải tốt bình thường, cảm xúc coi như có thể thu phóng tự nhiên. Trên đường lái xe, thầy thể nhưng vui đùa hỏi tôi có ai tốt không giới thiệu cho thầy, thấy chán cuộc sống độc thân rồi.

Vẻ mặt này của thầy thật khiến cho người ta không sao đồng tình với thầy dù chỉ một chút, cho dù tôi biết thầy đang miễn cưỡng vui cười, tôi cũng không có tâm tình đùa vui theo thầy.

“Em chẳng quen ai cả, thầy quen biết nhiều như thế còn không thể tự tìm sao?”

Thầy chủ nhiệm nhìn phía trước cười nói: “Em không biết cái gọi là ‘vật hợp theo loài’ sao? Người xung quanh tôi toàn đức hạnh cỡ như tôi, xương cốt đều mục, chẳng làm ăn được gì. Tôi muốn em giới thiệu là vì tôi thích em như vậy, người bên cạnh em cũng sẽ giống em, em cố giúp tôi đi ... bộ dáng không tồi là được.”

Tôi mắng thầy vài câu, mắng thầy mặt người dạ thú, không tuân thủ đạo đức thầy giáo. Nhưng trong đầu vẫn không tự chủ được mà hiện lên từng bóng dáng của người bên cạnh tôi, một cái tiếp một cái.

Lưu Duy – quá béo, thầy chủ nhiệm của chúng ta nhìn thấy chắc hết nuốt nổi cơm; Đại Hồ – từ nhỏ đã cùng tôi chơi đùa, bộ dáng không được tốt lắm, chuyên thích con gái xinh đẹp, nhìn thấy gái là 2 mắt tỏ sáng; đội trưởng đội bóng rổ của chúng ta tuy rằng không có bạn gái, nhưng hơi bị ngốc, hơn nữa diện mạo thường thường, mấu chốt là vệ sinh cá nhân rất tệ, cả ngày mồ hôi đầm đìa, thường xuyên không tắm rửa

Cứ thế ngẫm nghĩ, cuối cùng chẳng nghĩ ra được ai, vừa định nói với thầy chẳng có ai cả thì trong đầu bỗng nhiên hiện lên một người. Người này ra vẻ cả ngày sạch sẽ, mùa đông còn mặc áo sơ mi, mặc dù có chút cảm giác làm ra vẻ, nhưng không thể không nói bộ dáng cực tốt, bằng không cũng không thể cướp hết từng cô bạn gái bên cạnh tôi ...

“Em nghĩ ra chưa?” Gần tới ngã rẽ, thầy chủ nhiệm giảm tốc, nhân thể hỏi tôi một câu.

Tôi cân nhắc một chút, hỏi: “Thầy có yêu cầu gì không?”

Thầy chủ nhiệm cười, “Đẹp trai, sạch sẽ, hai cái này là căn bản, bằng không không bàn nữa. Cứng đầu một chút, tùy tính một chút, tôi thích trông nom người. Dù sao tính cách không khác em là mấy, bộ dạng phải hơn em, đương nhiên chỉ thích một mình tôi.”

“Vóc dáng?” Tôi liếc mắt nhìn thầy.

Thầy chủ nhiệm tà ác cười, nói: “Tôi thích em trai tham gia quân ngũ, làm chuyện gì đều có vẻ lưu loát, người cũng kiên cường.”

Đầu của tôi lập tức nổ vang, cảm thấy máu toàn thân đều đang chạy ngược, loại hình thầy nói cùng Tiểu Vĩ như một khuôn đúc ra. Nhưng nếu thật sự đem Tiểu Vĩ giới thiệu cho thầy quen biết, trong lòng tôi còn có chút băn khoăn, không biết tính tình tùy tiện kia của Tiểu Vĩ có thể bị thầy đùa giỡn hay không?

Huống hồ tôi đã lâu không liên lạc với Tiểu Vĩ, vấn đề lớn nhất là không biết cậu ấy có chào đón tôi không, cho dù chào đón, tôi nói ra mục đích của mình, cậu ấy còn không đánh tôi đến tàn phế ?

Thầy chủ nhiệm đẩy tôi một cái, hỏi: “Trả lời đi, nghĩ tới đâu rồi?”

“Nghĩ ra rồi, nhưng người ta học phi công, tôi cũng đã lâu không liên lạc cậu ấy. Thầy không nghiêm túc thật chứ?” Trong lòng tôi còn có chút không yên.

Thầy chủ nhiệm nghe tôi nói như thế, 2 mắt phát sáng, trên đường kế tiếp luôn luôn nói về chuyện này, không ngừng được miệng. Tôi là lần đầu tiên gặp loại tổ chức thần kinh như thầy, căn bản không thể biết chính xác tâm tình của thầy, cũng không biết khi nào thì chân thành, khi nào thì chỉ là tìm vui. Nhưng tôi thật sự hy vọng thầy tìm được một người, để nương tựa vào nhau sống hết quãng đời còn lại, không quá cô độc.

82. Chương 82 - Chương 82

Nửa đêm, tôi nằm mơ – mơ thấy ba của tôi cùng thầy chủ nhiệm bị tai nạn xe cộ, thời điểm tôi chạy tới thì thầy chủ nhiệm đã chết, thân thể bị nghiền nát, chảy máu đầy đất. Sau đó không biết thế nào tôi lại

biến thành người lái xe kia, mà người bị xe nghiền nát lại biến thành Biên Nhược Thủy. Nhưng tôi không hề cảm thấy kinh ngạc, chỉ không ngừng đau khổ rống to ...

“Lộ?” Gương mặt máu thịt lẫn lộn của Biên Nhược Thủy trong mộng trở nên bình thường, chờ thời điểm tôi nhìn kỹ, phát hiện mình đem sự thật cùng cảnh trong mơ lẫn lộn với nhau. Biên Nhược Thủy đích xác không hề bị làm sao, đang ngồi bên cạnh tôi, kêu vài tiếng tên tôi.

Tôi thở mạnh một hơi, hoàn hảo chỉ là mơ, tôi vẫn còn sợ hãi đối với cảnh mơ ban nãy.

Biên Nhược Thủy mặc một cái áo sơ mi rộng thùng thình, ngồi bên cạnh tôi, vẻ mặt lo lắng nhìn tôi.

“Lộ? Thấy ác mộng à?”

Tôi gật gật đầu, vẻ mặt sầu lo nhìn Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy vươn tay vỗ vỗ lên đầu tôi, không ngừng lặp lại : “Sờ sờ lông, không sợ...” Em nói – đây là mẹ em dạy, trước đây em hay thấy ác mộng, mẹ em sẽ không ngừng lặp lại như thế.

Tôi từng sờ nhìn chăm chú vào động tác cùng lời nói ngây thơ của Biên Nhược Thủy, bỗng nhiên có một loại cảm giác trống rỗng, tôi tựa như con gấu Koala bám trên người em, nhưng cũng không làm cái gì, chỉ ôm chặt lẫn nhau mà ngủ say.

Thi viết vào trường cao đẳng của tôi không giống với các thí sinh khác, là do trường học ra đề, sớm hơn các thí sinh khác gần một tuần. Tôi cơ hồ không hề đọc sách, thẳng đến cách ngày thi còn 3 ngày mới bị Biên Nhược Thủy ép bức mà phải giả bộ cầm lấy sách vở. Đối với cuộc thi này của tôi – Biên Nhược Thủy cực kỳ lo lắng, còn tôi thì chẳng sao cả, nên làm gì thì làm cái đó.

Thời điểm cách cuộc thi còn 1 ngày, Biên Nhược Thủy nhận mệnh, dù sao đại cục đã định, giờ có ôn tập cũng đã muộn. Cả đêm em không ngừng trằn trối, cứ luôn than thở – nếu thi rớt thì sẽ rất tệ.

Sau đó, tôi thấy quá phiền, đem bao gối nhét vào miệng em, vốn là tôi đùa giỡn, không nghĩ tới Biên Nhược Thủy thật sự nổi giận. Nằm bên cạnh không nói lời nào, mặc cho tôi hóng thế nào cũng không được, vẫn là một bộ biểu tình rầu rĩ.

“Em còn dám trưng vẻ mặt này với anh xem, có tin anh bỏ em hay không?” Tôi nhéo lỗ tai Biên Nhược Thủy, cười đến nhăn răng.

Biên Nhược Thủy dùng sức đẩy tay tôi ra, xoay người lăn tới góc bên kia, tôi dùng chân nhẹ nhàng đá em vài cái, em cũng không để ý tôi. Hiện tại quan hệ hai người ổn định, tôi cùng em cứ thường xuyên đùa giỡn tranh cãi nhốn nháo như vậy.

Vốn lúc đầu, tôi nghĩ Biên Nhược Thủy sẽ không giận dữ, nhưng hiện tại xem ra tôi đã đánh giá sai về em, hai người cùng một chỗ ít ít nhiều nhiều cũng gây một lần. Bất quá thật ra tôi hy vọng em có thể nổi giận một chút, chứ cứ thỏa hiệp chịu đựng sẽ chẳng ra sao. Chỉ cần không phải thật sự tức giận là tốt rồi, kỳ thật gặp những chuyện có tính chất nghiêm trọng, Biên Nhược Thủy vẫn y như lúc nhỏ, rất ít tranh cãi kịch liệt với tôi.

Sáng ngày mai, 9 giờ bắt đầu cuộc thi, tôi ngủ đến vô tâm vô phách, hôm nay Biên Nhược Thủy cũng rất phối hợp. Mãi cho đến 7g30 mới gọi tôi dậy, tất cả gì đó đều chuẩn bị tốt, trình độ cẩn thận đủ để tôi ghen hòng nhìn trần trối, ngoài ra thái độ tốt chưa từng thấy, nhìn Biên Nhược Thủy mỉm cười với tôi, tôi liền đặc biệt nghĩ muốn cười.

Toán học có chút khó, bất quá đại bộ phận đều làm được. Đại khái do tôi dường được tổ chức tâm lý bình tĩnh, không bao giờ kích động, thấy cái gì không làm được liền bỏ qua, trước hết đem cái gì làm được thì làm, cái gì làm không được sẽ suy nghĩ sau, còn nếu vẫn không nghĩ ra thì bỏ qua luôn.

Đến khi hồi chuông vang lên, rất nhiều thí sinh than thở – nói mình sai đáp án, sai phương thức. Mà tôi chỉ có một cảm giác – chính là hưng phấn, rất cực giải phóng. Tựa như cuộc sống học sinh đã muốn chấm dứt, tôi lập tức sẽ thoát khỏi thân phận học trò. Lúc ra cửa, tôi cảm thấy cước bộ của mình đều nhẹ nhàng, liền kích động vươn tay ôm lấy Biên Nhược Thủy.

Sắc mặt Biên Nhược Thủy lập tức thay đổi, tôi ghé vào lỗ tai em nói: “Không có việc gì, em sợ sao? Em nhìn xem cặp nam kia chào nhau tự nhiên biết bao a!”

Biên Nhược Thủy quần bách nở nụ cười, cùng tôi nói: “Không, không có việc gì.”

Em nói như vậy tôi lại có chút không được tự nhiên, tay đặt ở bả vai em cũng bỏ xuống. Trên đường từ trường trở về Biên Nhược Thủy luôn luôn thanh cổ họng, tôi biết em muốn hỏi tôi thi thế nào, chẳng qua lại không dám hỏi. Cái loại tâm lý đánh giá thấp năng lực của tôi này khiến cho tôi bị đã kích, nhưng tôi vẫn chủ động nói với em: “Anh thi rất tốt, đừng lo.”

Về mặt Biên Nhược Thủy lập tức sáng rực, đầy hưng phấn nhìn tôi hỏi: “Thật sự chứ? Vậy thì tốt quá, kỳ thật em sớm biết không thành vấn đề với anh mà ...” Nói xong, Biên Nhược Thủy còn ngây ngô hướng tôi vươn ngón tay cái.

Tôi dùng sức捏 ngón tay cái của em một cái, em hướng tôi nhe răng. Khi sắp tới cổng trường, tôi mới nhớ đây không phải trường học của chúng tôi, liền hỏi: “Sao em tìm tới được? Không phải anh vừa lên xe là em liền đi theo chứ!” Tôi là ngồi xe của trường tới, chúng tôi thi vào trường Đại Học bình thường vẫn không thích cha mẹ đưa tiễn.

Biên Nhược Thủy nhìn tôi nói: “Đúng vậy... Anh quên lần trước đạp xe chở em chỉ đường à, lần này nhờ trí nhớ tốt, còn dẫn theo một người...”

“Nga!” Tôi gật gật đầu, nghe được câu có thêm một người liền có chút không đúng lắm, “Ai a?” Tôi hỏi Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy đầu tiên là cười khan hai tiếng, sau đó nói cho tôi biết: “Sài Tích Nhiệm!”

“Chết tiệt!” Ta hét lớn một tiếng, tiếp theo vô số ánh mắt từ bốn phía liền phóng tới.

Biên Nhược Thủy vẻ mặt không yên nhìn tôi, vội giải thích: “Không phải... Là vì Sài Tích Nhiệm quen thuộc nơi này, hơn nữa cô ta cũng muốn đến... Người ta cũng là có ý tốt ...”

Lúc này chúng tôi đã sắp đi đến cửa trường học, tôi từ xa đã nhìn thấy Sài Tích Nhiệm ở trong đám phụ huynh đang ngược cổ nhìn vào bên trong. Bỗng nhiên cái loại tâm tình thoải mái này toàn bộ hóa thành phiền táo, tôi lập tức liền đứng lại, cả người đầy hỏa.

“Lộ sao không đi?” Biên Nhược Thủy đẩy tôi.

Tôi quét mắt nhìn em một cái, dùng khẩu khí không kiên nhẫn hỏi em: “Vừa rồi em muốn nói mà không dám nói chính là chuyện này đi?”

Biên Nhược Thủy thể nhưng không muốn sống mà gật gật đầu, mặt tôi còn tưởng rằng em lo lắng cho tôi mãi cảm giống các thí sinh khác thi vào trường cao đẳng, cho nên mới không dám hỏi tôi thi thế nào, nào loạn nữa ngày là sợ tôi khó để Sài Tích Nhiệm.

83. Chương 83 - Chương 83

Tôi nghiêng rằng đến vang lên kéo kệt kệt kệt, thiếu chút nữa là bùng nổ. Hai người bọn họ khinh người quá đáng, cho dù Sài Tích Nhiệm không biết quan hệ giữa tôi và Biên Nhược Thủy, cũng phải có chút nhân lực chứ, mỗi lần cô ta ỡm ẹo nói chuyện với tôi, tôi đều mất lạnh, thế nhưng cô ta chẳng hề tự mình hiểu lấy, còn càng ngày càng hăng!

Đến cửa trường học, Sài Tích Nhiệm liền rộng miệng hướng tôi cùng Biên Nhược Thủy cười, Biên Nhược Thủy cũng hướng cô ta cười một cái, còn tôi không thèm để ý cô ta.

Sài Tích Nhiệm nắm tôi một quyền, bộ dáng giống như quan hệ với tôi rất thân thiết, sau đó nói với tôi và Biên Nhược Thủy: “Tôi kêu anh Cường lái xe tới, chúng ta cùng về với nhau đi!”

“Không!” Tôi lập tức cự tuyệt, “Các người cùng về đi, tôi đi xe của trường là được!”

“Vì sao? Trường của cậu nghiêm vậy sao?” Về mặt Sài Tích Nhiễm khó hiểu.

Tôi lại không để ý cô ta, Sài Tích Nhiễm thấy sắc mặt tôi không tốt lắm, đẩy đẩy Biên Nhược Thủy nhỏ giọng hỏi: “Lộ sao vậy? Thi không tốt à?”

Vốn Sài Tích Nhiễm nói chuyện rất lớn tiếng, nên có nhỏ giọng tôi đều nghe được. Tôi dùng sức hít một hơi, chờ Biên Nhược Thủy trả lời.

Biên Nhược Thủy không trả lời vấn đề của tôi, ngược lại an ủi Sài Tích Nhiễm: “Không có việc gì, trời nóng quá, cậu ấy có chút bức bối. Bằng không cậu và anh Cường về trước đi, trở về rồi chúng tôi sẽ đi tìm cậu sau.”

“Được, đừng quên tối nay tới nhà mình ăn cơm a! Lần trước không phải cậu nói mình làm đậu hủ lòng đỏ trứng ăn rất ngon sao? Mình cố ý mua cùng loại đậu hủ đó, cửa hàng bán loại đậu hủ đó không phải dễ mua đâu...”

“Tạm biệt!” Tôi phát phát tay, cắn răng hướng hai người bọn họ nói: “Hai người cứ tán gẫu, xe của trường tới rồi, tôi đi trước!” Tôi lại chỉ vào Biên Nhược Thủy đối với Sài Tích Nhiễm nói: “Cậu để cậu ta ngồi trước, đừng để xe lắc mạnh mà cậu ấy bị say xe...”

Tôi nghiêm túc nói xong, bỗng nhiên Sài Tích Nhiễm ở bên cạnh phát ra một trận cười, còn một bên cười một bên thở không ra hơi nói: “Cậu ấy ngồi xe của anh mình, sau lắc lư như ngồi xe đạp được, ha ha ha... cậu thấy cậu ngu chưa...”

Tôi thật sự thiếu chút nữa đập cái túi sách trên tay lên mặt cô ta, con mẹ nó, không hổ là em gái của Vương Trung Cường, trình độ ngu dốt so với hần chỉ có hơn chứ không kém.

Tôi quay đầu bước đi, xe của trường đang bị kẹt xe, vẫn đậu ở chỗ này không nhúc nhích, tôi đổ mồ hôi đầu đầy, sau khi leo lên xe mới cảm thấy mát mẻ, nhưng trong lòng vẫn đầy lửa giận.

Tôi tìm một vị trí ngồi xuống, thở phì phò, mặt tôi phồng chùng đen như đáy nồi, bởi vì vị trí bên cạnh tôi chẳng ai dám ngồi. Cô gái bên cạnh không ngừng nghị luận gì đó, miệng khép mở không ngừng, còn thường thường nhìn về phía tôi, thời điểm tôi quay đầu vừa lúc cô ta đang nhìn tôi, trong lòng cảm thấy phiền liên mắng: “Nhìn cái gì?”

Tôi vừa nói như thế, cô ta thực xấu hổ mà nhìn cô gái bên cạnh thè lưỡi, sau đó liền nhìn thẳng phía trước, không dám phát ra tiếng nào nữa. Tôi phát hiện sau khi tôi nói câu kia xong thì toàn bộ xe đều an tĩnh lại, thanh âm của quản lý xe liền cứ thế bay vào tai tôi.

“Cậu không thể lên xe, không có thể học sinh của trường của chúng tôi thì không thể tùy tiện đi nhờ xe, tìm người cũng không được...”

Nghe thanh âm của quản lý xe, tôi vẫn đen mặt đứng lên, Biên Nhược Thủy đang ở cửa xe sốt ruột nhìn vào bên trong, còn đang khẩn cầu gì đó. Bên cạnh em không có ai, tay không ngừng lau mồ hôi chảy xuống mặt, miến bàn có bao nhiêu đáng thương, cảm giác như là khi dễ em. Tôi thật sự chịu không nổi, liền hướng quản lý xe nói: “Thầy, đó là người nhà của em, cho cậu ấy vào đi, lúc này tìm không thấy xe...”

Quản lý xe nghe tôi nói liền cho Biên Nhược Thủy lên xe, Biên Nhược Thủy vừa lên xe tôi liền lập tức ngồi xuống. Dù cho em muốn nói gì thì nói, tôi cũng sẽ không ngồi chung xe với đôi anh em cực phẩm kia, tôi nuốt không trôi khẩu khí này.

Biên Nhược Thủy đã sớm nhìn thấy tôi, thời điểm đi đến trước mặt tôi tôi liền nói với em: “Đừng ngồi chỗ này, anh không muốn ngồi gần em.”

Ai ngờ Biên Nhược Thủy lại nói với tôi: “Em không định ngồi!”

Tôi liền rống lên, “Vậy em tính nói tạm biệt với tôi trước khi đi đúng không? Em không cần nói, tôi không có tâm trạng cùng em cãi nhau, em có thể đi rồi!”

“Không phải, em không có ý đó, em sẽ cùng anh ngồi xe trở về, em nói em không ngồi là vì em không thể ngồi, còn có nhiều thí sinh cần chỗ ngồi như vậy mà, em cũng không phải học sinh của trường anh.”

Tôi nghe lời em nói mới hết giận một chút, nhưng vẫn không ôn hoà nói với em: “Muốn ngồi hay đứng thì tùy em, còn không thì cứ xuống kia đi xe của người khác, đừng ủy khuất chính mình, đến lúc đó người ta lại nói tôi ác đức.”

“Không ủy khuất...” Biên Nhược Thủy nhanh chóng tiếp lời.

Tiếp theo tôi cũng không nói nữa, Biên Nhược Thủy cũng không lên tiếng, vẻ mặt xấu hổ đứng ở lối đi trên xe, mỗi lần có người đi qua đều phải nhanh chóng nghiêng người nhường đường, còn nói một câu xin lỗi, tiếp theo lại lập tức đứng ở bên cạnh tôi.

Chính bản thân Biên Nhược Thủy không cảm thấy gì, nhưng trong lòng tôi lại rất khó chịu, nhất là nhìn thấy em xin lỗi với người khác, mà người kia vẻ mặt lại nhăn nhó. Khi xe di chuyển nghỉ là không còn ai lên xe nữa, mà vị trí bên cạnh tôi vẫn trống không, Biên Nhược Thủy vẫn không có ý định ngồi xuống, xe vẫn đang còn kẹt xe, lúc đi lúc ngừng, Biên Nhược Thủy theo đà xe mà ngã trước ngã sau, tay nắm chặt lưng ghế, sợ ngã sắp xuống.

“Lại đây ngồi đi, không ai lên xe nữa.” Tôi nói với Biên Nhược Thủy.

Về mặt Biên Nhược Thủy do dự hỏi tôi: “Ngồi có sao không ... lỡ chút nữa có người đi lên thì sao ...”

Tôi hoàn toàn mất kiên nhẫn, liền quát lên với em: “Ngồi xuống!”

Biên Nhược Thủy nghe tôi quát, liền nhanh chân ngồi xuống, lúc này cảm xúc của tôi mới hạ nhiệt. Sau khi Biên Nhược Thủy ngồi vào bên cạnh tôi, tôi liền không còn tức giận như lúc đầu nữa. Nếu em thực cùng bọn Sài Tích Nhiễm trở về, tôi định bụng sẽ đập nát cái xe của tên Vương Trung Cường kia, rồi giáo huấn con bé Sài Tích Nhiễm một chút, sau đó không thêm để ý Biên Nhược Thủy trong hai tuần.

Hình ảnh bạo lực thoáng hiện lên trong đầu tôi, bỗng nhiên Biên Nhược Thủy đưa cái gì đó vào tay của tôi, nói với tôi: “Uống đi, thanh nhiệt giải độc.”

Tôi cúi đầu nhìn, là nước sâm đen, vừa nhìn thấy nó tôi đã muốn ới, trước kia uống qua một lần, suốt một ngày trong miệng đều là hương vị kia.

Tôi trả lại Biên Nhược Thủy, không vui nói: “Không uống, nhìn đã muốn ới.”

Tôi vừa nói xong, chung quanh tôi liền vang lên một mảnh thổn thức, người nơi này hầu như là xa lạ, đều là học sinh của các trường phổ thông khác. Tôi đảo mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy một đám ánh mắt bất mãn cùng vẻ mặt chán ghét.

Do lỗi của tôi chắc?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, bộ dạng tôi thế này sẽ không giống người bị hại.

Tôi đem chai nước sâm đẩy mạnh vào trong tay Biên Nhược Thủy, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt không sao cả. Biên Nhược Thủy cũng không nói nữa, thành thành thật thật ngồi ở bên cạnh tôi, ngẫu nhiên đùa nghịch đùa nghịch cái túi đồ của mình, lấy ra cái gì đó hỏi tôi có ăn không, uống không, tôi đều một mực cự tuyệt.

84. Chương 84 - Chương 84

Thời điểm chúng tôi tới trường là 7g, bất quá vì trời mùa hè nên ngày kéo dài, tầng mây có chút u ám, từ trên xe bước xuống tôi có loại cảm giác hít thở không thông.

Biên Nhược Thủy thành thành thật thật theo sát phía sau tôi, nhiều lần muốn cầm lấy túi sách của tôi nhưng tôi không chịu. Xe của thầy chủ nhiệm đang từ xa chạy tới, tôi vừa nhìn thấy huy hiệu xe của thầy, liền muốn túm lấy Biên Nhược Thủy bỏ chạy.

“Két” một tiếng, xe của thầy chủ nhiệm liền dừng ở bên cạnh tôi, tiếp theo nhô cái bản mặt thiếu đánh ra ngoài. Thầy chủ nhiệm hướng tôi đá lông nheo, còn không ngừng hướng trên người Biên Nhược Thủy bên cạnh tôi nhìn lên nhìn xuống, nhìn đến nỗi tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chắc chắc sách... Không giới thiệu một chút?” Thầy chủ nhiệm khoát cánh tay lên trên cửa kính xe, nét mặt già nua hơn 40 tuổi lại làm ra biểu tình hơn 20 tuổi.

“Không có gì tốt để giới thiệu!” Tôi đẩy Biên Nhược Thủy một cái, ý bảo em mau đi cùng tôi.

Thầy chủ nhiệm gõ gõ cửa xe, lại thanh thanh cổ họng, hướng tôi nói: “Về sau Lộ cũng là học trò của tôi a, không cần tôi chiều cổ nhiều hơn một chút?”

Tôi liếc mắt nhìn thầy, đối với thầy tạo áp lực tỏ vẻ khinh thường, kết quả Biên Nhược Thủy lại bị vẻ này dọa sợ, mau chóng luống cuống hỏi: “Đây là...”

“Thầy chủ nhiệm của lớp tụi anh!” Tôi trực tiếp sảng khoái nói cho em biết.

Cả người Biên Nhược Thủy tựa như gặp được quan lớn, có bao nhiêu kính sợ liền có bấy nhiêu kính sợ, liền hướng thầy chủ nhiệm cúi đầu 45 độ, nói một câu ‘chào thầy’.

Thầy chủ nhiệm tươi cười vô cùng hòa ái, thái độ ôn hòa này so với khi đối mặt với lớp chúng tôi quả thực cách xa vạn dặm. Tôi có thể nhìn ra được – thầy cũng không phải vì cảm thấy mới lạ mà bày ra tư thái này, mà là do thầy thật sự thích Biên Nhược Thủy.

“Mới vừa thi xong à, tới nhà của tôi ăn cơm không?” Thầy chủ nhiệm đề nghị.

Tôi vừa muốn trả lời, Biên Nhược Thủy ở bên cạnh đã khách sáo lên tiếng trước: “Không cần không cần, thưa thầy, sẽ gây phiền toái cho thầy!”

Tôi bật cười một tiếng, đặt bàn tay to lên trên đầu Biên Nhược Thủy, vỗ vỗ nói: “Không cần câu nệ như vậy, ở trước mặt thầy muốn nói gì cứ nói!”

Biên Nhược Thủy khấn trương hất tay tôi xuống, nói với tôi : « Em thật sự là nghĩ như vậy ! »

« Thôi đi ! Kỳ thật em cũng thấy bộ dáng của thầy rất giống lưu manh đúng không ? » Tôi cố ý làm cho Biên Nhược Thủy cuốn cuồng sốt ruột.

Quả nhiên, Biên Nhược Thủy mạnh mẽ phản bác lại tôi, thầy chủ nhiệm xem kịch xem đến hưng trí, còn nhân cơ hội khen Biên Nhược Thủy, nói – vừa thấy Biên Nhược Thủy liền biết là đứa nhỏ ngoan ngoan thật thà.

Trong lúc đó tôi luôn cố ý làm ra một ít động tác nhỏ với Biên Nhược Thủy, chính là cố tình khiến cho thầy có một loại cảm giác cô đơn. Biên Nhược Thủy không biết thầy chủ nhiệm đối với chuyện của tôi và em rõ như lòng bàn tay, cứ luôn nhắc tôi phải ổn trọng một chút.

Trước khi đi, thầy chủ nhiệm còn túm tôi sang một bên, tựa như kẻ trộm mà nói với tôi : « Đừng quên chuyện em trai phi công kia nhé, tôi vẫn đang chờ đấy ! »

« Chờ hẩn nghĩ phép rồi nói sau ! » Tôi trả lời có lệ, liền lôi kéo Biên Nhược Thủy trốn khỏi tầm mắt của thầy chủ nhiệm.

Dọc theo đường đi, Biên Nhược Thủy thao thao bất tuyệt – nói thầy chủ nhiệm của lớp chúng tôi thật là tốt, nói em còn chưa thấy qua người thầy nào tệ nhị, bình dị gần gũi như thế. Nói đến cực kỳ cao hứng phấn chấn, mặt mày hớn hởi, nói đến tôi lại bắt đầu bực bội không hiểu.

Cuối cùng tôi hắng giọng một cái, nói với em: “Chuyện ngày hôm nay anh còn chưa quên đâu!”

Biên Nhược Thủy biến sắc, hỏi dò: “Chuyện gì?”

“Không biết thì thôi, anh không muốn nhắc đến!” Tôi bước nhanh đi, một người ở phía trước cả lơ phát phơ đi thẳng.

Biên Nhược Thủy bước vội theo sát phía sau, hướng tôi hỏi: “Rốt cuộc anh có tới nhà của mấy người Sài Tích Nhiễm ăn cơm không? Cô ấy muốn chúc mừng anh thi vào Đại Học, đều đã chuẩn bị từ mấy ngày trước ...”

“Không đi!” Tôi hét lớn một tiếng, “Em muốn đi cứ đi!”

Biên Nhược Thủy thở dài, cuối cùng vẫn nói với tôi: “Em đi đây, em thật sự cảm thấy xấu hổ vì đã cự tuyệt họ hai lần, nên vừa rồi em đã...”

“Được...” Nghe xong lời này tâm của tôi hoàn toàn lạnh, nếu hồi nãy là phần nộ, thì hiện tại nghe xong lời này là thật sự bị đá kích.

Tôi vẫn nghĩ tôi là trung tâm cuộc sống của em, em làm chuyện gì đều nghĩ về tôi trước tiên, nhưng hiện tại tôi phát hiện tôi đã sai, tình cảm của chúng tôi càng kéo dài thì địa vị của tôi càng giảm xuống, lực ảnh hưởng cùng lực khống chế của tôi đang từng chút một giảm dần.

Sau khi được tôi phê chuẩn, thậm chí Biên Nhược Thủy còn thực sự cao hứng mà bỏ đi. Vì trả thù Biên Nhược Thủy, tôi nói với em – tối nay tôi sẽ không trở về, thế nhưng kết quả là Biên Nhược Thủy cực kỳ vui vẻ gật đầu đáp ứng.

Cơm chúc mừng thì nên ăn ở nhà, sau khi tôi nói tôi chắc chắn thi đậu, ba mẹ tôi liền cười toe tóe, còn tôi lại chẳng có tâm tình. Cảm xúc bức bối bao phủ lấy tôi, ba mẹ nói gì tôi đều trả lời có lẽ, thẳng đến khi ba tôi nói một câu, tôi mới vực dậy được tinh thần.

Ba tôi nói: “Nếu con thực sự thi đậu vào trường Đại Học Thể Dục, ba sẽ ngoại lệ đáp ứng con một yêu cầu, con muốn gì, làm gì ba tuyệt đối không phản đối.”

“Ba không đổi ý?” Tôi mau chóng ngừng đùa, hướng ba tôi hỏi.

Ba tôi hiển nhiên đã uống say, đỏ mặt hướng ta thổi phồng năng lực làm việc mạnh mẽ của chính mình, mẹ tôi ở bên cạnh sắc mặt không tốt lắm, bảo ba tôi đừng âm ỉ nữa, ba tôi vẫn không để ý, vẫn cứ hướng tôi cam đoan.

Tôi thừa dịp mẹ tôi bưng thức ăn liền hỏi lại, còn dùng di động ghi âm, lời này quả thật cực kỳ quý giá, đến lúc giấy trúng tuyển gọi tới, tôi nhất định sẽ đem tất cả mọi chuyện thẳng thắn cùng ba tôi. Mặc kệ kết quả thế nào, tôi cũng không muốn tiếp tục loại ngày lén lúc này nữa.

Mặc dù có lời này của ba tôi, nhưng cũng không hoàn toàn làm cho cảm xúc của tôi tốt lên, tôi vào phòng ngủ đã lâu không ở, thậm chí có loại cảm giác tha hương. Cuộc sống mỗi ngày dính vào nhau một chỗ thật sự không tốt, cãi nhau không nói, một khi chia xa liền cảm thấy không thích ứng nổi.

Tôi lẩn qua lộn lại không sao ngủ được, vốn là một ngày cực kỳ vui vẻ lại bị đứa con gái miệng rộng phá hủy. Tôi không thể ngờ – đứa con gái có bộ dạng tục tằn như thế, nói chuyện thì nước bọt tung bay lại có thể hấp dẫn được ánh mắt của Biên Nhược Thủy. Bọn họ quen biết chưa đầy một tháng, so với tình cảm nửa năm của tôi và Biên Nhược Thủy còn tốt hơn, Sài Tích Nhiễm thường xuyên đưa thức ăn đến chỗ của tôi và Biên Nhược Thủy, mỗi lần tới đều tán gẫu đến 2, 3 tiếng cũng không chịu đi. Cứ tiếp diễn như thế, không quá hai tháng tôi liền bị cho ra rìa.

Tôi ngại cô ta là con gái nên không muốn chỉ trích thẳng mặt, sau lưng lại không muốn nhắc đến loại chuyện bức mình này. Nhưng sao Biên Nhược Thủy lại không chút cố kỵ nào nhỉ? Càng nghĩ tôi càng tức giận, cuối cùng hơn nữa đêm lại chạy ra tủ lạnh ăn hơn nửa quả dưa hấu, lúc này mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Vốn tính toán không để ý đến Biên Nhược Thủy, nhưng ngày hôm sau tôi ở nhà liền cảm thấy vô cùng nhàm chán. Hiện tại bạn học của tôi còn chưa được nghỉ, đang ở trong trường chuẩn bị thi Đại Học, tuy có thể rủ bọn bóng rổ cùng chơi, nhưng trình độ của tôi cùng bọn họ quá khác xa. Vốn trước kia, mỗi khi nhàm chán tôi còn có thể đi chơi bóng rổ, nhưng từ khi tôi đem bóng rổ trở thành chuyên môn, liền cảm thấy chán bóng rổ, đây chắc là ‘ăn quá đậm ngán’.

Cuối cùng tôi vẫn là đẩy mình bốc lửa đi tới chỗ ở của tôi và Biên Nhược Thủy, thời điểm tôi tới Biên Nhược Thủy còn chưa thức dậy, tôi cầm quần áo của em ở bên cạnh lên, thế nhưng lại ngửi thấy một mùi rượu, đầu óc của tôi liền lập tức đóng băng.

Tôi cầm lấy chổi lông bên cạnh giường, đánh lên mông của Biên Nhược Thủy vài cái, Biên Nhược Thủy bị tôi đánh tỉnh, bật mình vọt xuống chân giường.

“Em trở lại đây cho tôi!” Tôi chỉ vào Biên Nhược Thủy, hung tợn nói.

Tôi hoàn toàn không có tâm tình đùa giỡn với em, chỉ muốn đánh em một trận, mỗi lần em nói chuyện cùng Sài Tích Nhiệm tôi đều có loại ý nghĩ này, áp chế đã lâu rồi. Em đã đánh vỡ hoàn toàn điểm mấu chốt của tôi, tuy rằng chính tôi cũng cảm thấy không hút thuốc, không uống rượu không gọi là đàn ông, nhưng tôi lại không hy vọng Biên Nhược Thủy đụng vào những thứ kia.

Biên Nhược Thủy mở lớn mắt nhìn tôi, thế nhưng còn dám đùa bỡn cùng tôi, tôi đánh, em bỏ chạy. Tiếp đó tôi thật sự giận điên lên, sau khi túm được em, liền trực tiếp đem em đặt ở lan can giường, vung tay đem đầu lông của chổi đánh lên mông em mấy cái, lúc đầu Biên Nhược Thủy còn cười kêu to, sau đó kêu vài tiếng, tiếp theo liền không lên tiếng nữa, mặc cho tôi đánh thế nào cũng không phản ứng.

Em như thế khiến tôi không xuống tay được, tôi ném chổi lông đi, chồm tới hỏi: “Đánh đau?”

Biên Nhược Thủy lại trả lời tôi rằng: “Sài Tích Nhiệm vẫn luôn thích anh a...”

Tôi có một chút giật mình, còn có chút không thể tin, hỏi lại: “Em nói gì? Lặp lại lần nữa!”

Biên Nhược Thủy xoay người lại, thực kiên nhẫn trả lời tôi: “Ngày đó, cô ấy thấy em cùng anh đi làm, liền coi trọng anh. Anh cũng không chịu nghĩ, anh đứng ở bên cạnh em, còn có cô gái nào muốn coi trọng em chứ!”

Tôi nghe được lời này liền lập tức cao hứng, tất cả bức bối cùng áp lực của tôi liền tan thành mây khói, tôi cũng nằm úp sấp lên trên giường, Biên Nhược Thủy vẫn nghĩ tôi còn muốn đánh em, liền nhanh chóng lăn qua bên cạnh trốn, lại bị tôi kéo về lại, tôi ở bên tai em hỏi: “Anh tốt như vậy sao?”

Biên Nhược Thủy bị tôi hỏi đến mặt đỏ tai hồng, vốn là chuyện tôi nên mặt đỏ, lại làm cho em ngượng ngùng. Thấy em không lên tiếng, tôi lại xác định một chút, “Không phải em lừa anh đi? Vì trốn tránh trách nhiệm mà đem cô ta đẩy lên trên người anh? Cô ta toàn tới tìm em, anh chưa bao giờ thấy cô ta chủ động để ý đến anh.”

Biên Nhược Thủy có chút dở khóc dở cười, “Ai sẽ biểu hiện rõ ràng như vậy a, hơn nữa cô ta là con gái...”

“Cô ta thích anh mà em còn ở chung với cô ta hòa hợp như vậy, em không ghen sao?”

“Em thấy là anh ghen mới đúng!”

“Mẹ kiếp, chết tiệt, cánh em cứng rồi nhỉ, cởi đồ, nhanh lên!”

“Từ tối hôm qua trở về em còn chưa có tắm...”

“Anh lại nhớ tới một việc, ai cho phép em uống rượu?”

“Anh thi đậu vào trường Đại Học, vốn nên chúc mừng một chút, đáng tiếc anh không ở đó, em uống dùm anh một ly liền say...”

“Vậy trước hết em trả lời anh một vấn đề – có thấy anh tốt không?”

“Ummm ... không thấy ...”

“Tốt, em sẽ không có cơ hội thay đổi đâu, hôm nay anh sẽ cho em từ từ cảm thấy ...”

=====CHÍNH VĂN HOÀN=====

85. Chương 85 - Phiên Ngoại 1 : Thượng

Giấy báo tựu trường cao đẳng được gửi tới đúng hẹn, dù không xúc động mạnh như các thí sinh khác nhưng tôi cũng rất hứng khởi. Biên Nhược Thủy đứng bên tôi cầm cái giấy báo kia xem đi xem lại, một chốc cười đến hở cả răng, một chốc lại thở ngắn thở dài, thành ra rất giống bệnh nhân tâm thần loại nhẹ.

“Người anh nên cảm ơn nhất chính là Phó Tử Vân, khi nào bạn ấy trở về, anh nhất định phải chân thành cảm ơn người ta.” Biên Nhược Thủy nín tay tôi nói.

Tôi quay đầu sang nhìn Biên Nhược Thủy, thấy cậu còn tỏ vẻ nghiêm túc vô cùng. Tôi mở miệng cười ha ha hai tiếng, đưa tay véo má cậu thủ thỉ: “Cậu hào phóng nhỉ? Hay là tớ đi cưới cô ấy làm vợ hai nhé. Chẳng phải có cậu đằng sau người đàn ông thành công luôn có bóng hình người phụ nữ sao, cậu cũng không muốn tớ thành đồ vô tích sự chứ hả?”

“Được thôi! Đi ngay đi!” Biên Nhược Thủy nhượng mảy, cổ ra vẻ nhìn tôi bằng ánh mắt khinh miệt, nhưng lại lộ ra chân tướng đang hờn dỗi.

Tôi cười toe, không chọc giận cậu nữa. Hôm nay không phải đi làm thêm, tôi nằm bẹp ở nhà chơi game, mấy ngày không cử động nhiều, ngón tay mất nhạy đi hẳn. Tôi hùng hục dán mắt vào màn hình máy tính, lúc bớt chút thì giờ đi uống nước, ngó thấy Biên Nhược Thủy đang quét nhà, tôi bèn giang tay dụ dỗ cậu lại gần.

“Ngồi lên đùi tớ nào!” Tôi chỉ xuống chân mình, nhe nhớn nói với Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy đời nào nghe lời tôi, nhìn tôi bằng nửa con mắt, quay ngoắt một cái đi thẳng, giờ tôi bị cậu cho cắn câu rồi, cậu sẽ không nghe lời như ngày xưa nữa. Thỉnh thoảng còn lên mặt ra lệnh với tôi nữa chứ, được cái tôi thay đổi nét mặt là cậu lại lập tức nem nép vâng lời ngay.

Đang đùa nửa chừng, điện thoại reo, vừa thấy là ba, chẳng cần nói tôi cũng biết chắc chắn là nhắc đến chuyện thi cao đẳng. Ba ở đơn vị cũng coi như là chủ nhiệm, tôi thi đỗ vào cao đẳng hẳn làm ba nở mày nở mặt, cũng tính là một cơ hội tốt cho tôi. Khi nào về nhà, nhất định phải nhân cơ hội mà đem chuyện giữa tôi và Biên Nhược Thủy nói với ba, thời cơ ngàn năm có một, hơn nữa trước đây ba đã hứa với tôi rồi. Không nên để Biên Nhược Thủy đi theo, sợ có chuyện gì lại liên lụy đến cậu mất. Tôi biết thừa cậu là người cho ăn là bị lừa ngay, nên mua trước cho cậu một ít thịt cùng thức ăn nhanh, đặt vào lò vi sóng hâm nóng một lát là ăn được.

Lúc tôi ra tới cửa Biên Nhược Thủy còn tiến đến tận tầng dưới, cậu rụt rè hỏi: “Tối nay cậu có về không?”

Tôi véo hông Biên Nhược Thủy một cái, ranh mãnh nhìn cậu hỏi vặn lại: “Sao thế? Một ngày không có gì là không chịu nổi sao?”

Biên Nhược Thủy thẹn quá hóa giận, thẳng tay đấm vào ngực tôi, nhìn lực vung tay cũng không nhẹ, đến khi chạm vào lại như kẹo đường cảm nhìn không cảm ăn.

“Tớ muốn hỏi cậu để xem buổi tối có phải đun nước nóng không thôi, cậu nghĩ đi đâu vậy!”

Tôi ra vẻ ngờ ngàng nhìn Biên Nhược Thủy, nói: “Tớ có nghĩ đi đâu đâu, ý tớ “có gì” là chỉ “tớ và cậu”, là nói cậu cả đêm không thấy tớ là không chịu nổi, là cậu hiểu sai đấy chứ?”

Biên Nhược Thủy bị tôi vạch trần, đúng là góc ghech bị làm mất mặt, cúi đầu không thèm lên tiếng nữa, lấy chân nghịch nghịch hòn đá ven đường. Tôi được một trận cười vỡ bụng, âm ỉ đủ rồi, đi nhanh về nhà thôi.

Sắp đến cửa khu nhà, tôi vẫn phân vân không biết phải mở miệng như thế nào. Dù sao ba cũng đã lớn tuổi, gặp bao chuyện trên đời, huống hồ có thể coi ba là người từng trải, chắc chắn tôi không cần rào trước đón sau, nói thẳng là được. Quyết định xong thì xe của ba vừa tiến lại gần mở cửa sẵn, tôi vẫy tay một cái, ngồi nhanh vào trong.

Khuôn mặt ba hồng hào hẳn lên, tuy không nói ra, nhìn thái độ kia đã thấy ba khá hài lòng với thành tích của tôi. Đương nhiên không quên cảm khái ý tưởng của thầy chủ nhiệm, lúc trước đã khuyên tôi theo thể dục chuyên nghiệp, chứ nếu với trình độ của tôi, chắc chờ học lại một năm nữa. Nhìn ba vui vẻ, tôi bỗng

thấy nhân lúc này nói ra còn hơn về sau ba tâm tình không tốt mới nói. Gần đây ba luôn căng thẳng, mãi mới vui lên một chút, cuối cùng lại bị tôi phá hỏng.

Đến bữa ăn, ba nói rất nhiều, lúc sau còn uống quá chén, nói nhiều đến chuyện năm nào. Đặc biệt đây là lần đầu tiên ba nhắc tới Tổng Hạo, tôi cố ý hỏi Tổng Hạo là ai, ba trả lời nếu Tổng Hạo không chết thì sẽ là chú của tôi.

“Chú ấy chết thế nào ạ?” Tôi hỏi ba.

Ba cầm chén rượu nâng lên rồi lại hạ xuống, sau cùng ba thở dài một hơi: “Bị tai nạn xe, lúc Tiểu Thủy cấp cứu, ba kể với con rồi còn gì? Đến bây giờ ba vẫn cảm thấy...”

Mẹ ngồi bên cạnh đẩy ba một cái, nén giận lên tiếng: “Hôm nay đang vui, nói chuyện đó làm gì!”

Ba cười ha ha hai tiếng, lại cố sức uống một ngụm rượu, mở to mắt nhìn thẳng vào tôi, nói: “Chẳng phải ba nói nếu con thi đỗ con muốn gì cũng sẽ cho sao? Ba nói là giữ lời, yên tâm đi! Thiên Lộc của chúng ta một năm nay vất vả rồi, cũng phải có thưởng nhỉ.”

Rượu mạnh làm người ta bạo gan lên, tối nay tôi cũng uống không ít, ba vừa nói xong câu ấy, tôi mở miệng cười cười, tôi cũng không biết vì sao đến giờ mình còn cười được.

“Con nói gì ba cũng đồng ý ạ?”

“Ừm, cứ nói đi, ba con có phải người keo kiệt đâu. Ngoại trừ xe hơi thể thao, biệt thự nhà lầu các thứ không mua nổi, con thích cái gì khác đều được, ba tuyệt đối không nói hai lời.”

Tôi háng giọng một cái, ngẩng đầu đối mặt với ba, mẹ ở phía sau kéo nhẹ tôi, tôi đã muốn nói nhanh nhưng lời đến miệng lại nuốt trở vào.

Ba tôi thấy hành động của mẹ, lớn tiếng nói: “Bà làm sao thế? Một năm nay thằng bé học tập vất vả rồi, Thiên Lộc con nói đi, ba nhất định đáp ứng.”

Lần này tôi không để ý gì nữa, lập tức nói rõ ra luôn.

“Con không muốn gì cả, nhưng con muốn nói với ba, con giống thầy chủ nhiệm, con thích con trai, sau này con không muốn kết hôn với phụ nữ...”

Tôi nói một mạch, nhất thời cảm giác thật thoải mái.

Nụ cười của ba từ từ đơ cứng lại, đôi đũa đang ở đĩa rau, nghe xong lời tôi lại thu về.

“Việc này không nói nữa, tuyệt đối không được.”

“Ba nói chuyện gì cũng đáp ứng cơ mà? Việc này mở miệng là được, đâu cần phí sức.” Tôi còn không sợ chết gân cổ nói.

Mấy giây sau, trong phòng im lặng đến đáng sợ, gương mặt ba lúc đầu vui vẻ là thể giờ tái mét, ảo tưởng của tôi từng chút từng chút lụi tàn dần, thành sự tuyệt vọng, bất đắc dĩ sâu đến vô tận.

Ba mắng một tiếng, nắm áo tôi kéo đến gian phòng trống không, mẹ chạy nhanh tới, ba nhanh hơn mẹ, lập tức đem cửa phòng khóa trái lại.

“Mày vào đây, nói tao biết rốt cuộc là thế nào, mày mà không nói cho rõ thì đừng mong ra ngoài!”

Quần áo tôi bị ba túm rúm ró xô lệch hết cả, nhìn mình nhếch nhác, tôi bỗng nhiên có cảm giác muốn đập bàn đập ghế. Câu đầu tiên khó nhất nói ra rồi, mấy câu sau dễ nói thôi, mà tôi không nói thì ba cũng ép tôi phải nói.

“Ba cũng thấy rồi đấy, con với Biên Nhược Thủy không chỉ là bạn bè đơn thuần như vậy, việc này có phải ba chưa thấy đâu. Con không thay đổi được, muốn đánh hay không tùy ba, chỉ cần ba hiểu cho con là được rồi.”

Tôi vừa mới dứt lời, ba liền lao đến, hung hăng đá liên tiếp vào đầu gối tôi, làm tôi quỳ sụp xuống đất. Ba lấy một tay giữ chặt cổ áo tôi, tay kia tát mười mấy phát như trời giáng vào mặt tôi, phát nào cũng làm

tôi nổ đom đóm mắt, nếu nói ngày trước ba đánh tôi vì trút giận lên đầu tôi thì hôm nay ba đánh tôi chỉ vì đánh tôi, dồn sức tàn nhẫn hơn bao nhiêu lần.

Mặt tôi bị ba đánh mất hẳn cảm giác, lỗ tai cũng như điếc, loáng thoáng nghe thấy tiếng gõ cửa rồi tiếng khóc của mẹ, cả tiếng ba tôi rửa mắt “không biết xấu hổ”, “biến thái”...

Tôi từng nghĩ đến kết cục này, thực ra tốt hơn so với dự tính, tôi chỉ sợ ngay đến cả đánh tôi ba cũng chẳng màng, thẳng thừng đuổi ra khỏi cửa...

Bị đánh tất nhiên tôi chẳng nghĩ được cái gì, ba chắc chắn đang điên lên đến tột độ, trong phòng thứ gì có thể dùng để đánh ba đều dùng cả, cuối cùng đều dẫn đến một kết quả, không rời ra từng mảnh thì cũng vỡ tan. Ba vừa đánh tôi vừa hỏi có đổi tính đổi nết được hay không, nếu tôi lắc đầu lập tức đánh mạnh hơn. Tay trái tôi chảy máu, ba như chẳng nhìn thấy, lại cầm dây lưng quật liên tiếp vào chỗ tôi bị thương. Ba thấy chưa hết giận là lại đập lên người tôi, nhiều lần ba đập tôi xuống mặt sàn chẳng khác gì chó, tôi lại lồm cồm bò dậy.

Mãi đến khi tôi thấy đầu óc choáng váng, ba mới ngừng tay, thở gấp nhìn tôi hỏi: “Nếu mày theo chân thầy chủ nhiệm mày, có tin tao đánh chết mày ngay tại đây không, cùng lắm là không có một thằng con trai, tao chấp nhận. Tao hỏi mày lần cuối, mày còn ngang bướng với tao không?”

Tôi muốn lấy tay quẹt máu trên mũi, tiếc là không nâng lên nổi, tôi cảm giác mình đã chẳng còn là mình nữa, chỉ còn giữ lại một tia lý trí.

“Ba, nếu chỉ cần muốn là có thể thích người khác được, con còn đi thích con trai sao?”

Ba chộp lấy cái ghế, đập thẳng xuống người tôi, đúng lúc hai tiếng động lớn vang lên, tiếng mẹ xô cánh cửa cùng tiếng cái ghế gãy tan lẫn lộn vào với nhau, cuối cùng chỉ còn lại tiếng tôi rên rỉ. Tôi co ro trên nền đất ôm lấy tay trái đã chẳng mấy may động đậy, cảm giác đau đớn khủng khiếp làm tôi không sao thở được, đầu óc hỗn loạn, ý thức ngất đi mấy lần.

“Mày vẫn không phân biệt được à?” Ba vẫn kiên quyết hỏi tôi.

Tôi một câu đầy đủ cũng không nói nên lời, mẹ nhìn bộ dạng tôi, lập tức ngồi xuống đất, khóc đến thở không ra hơi, nói chuyện cũng mơ hồ không rõ, chỉ cầm chặt lấy tay ba.

Tôi cũng không biết mình lấy đâu ra can đảm, đau đến muốn khóc, ba gầm lên “Mẹ nó” cũng chẳng nghe ra hai chữ này, mặt tôi dán xuống sàn, cảm giác sức lực như nước bị tháo hết ra, chỉ còn đau đớn trong lòng, không cách nào giảm bớt.

Mẹ ôm lấy người tôi, không cho ba đánh tôi, nói tôi vẫn còn hồ đồ thể mà lại suýt nữa đánh chết tôi. Ba một mực luôn miệng nói tôi tự tìm đường chết, thà ba đánh chết tôi còn hơn, ba coi như nuôi không thằng con trai này.

Tôi nghe mà lòng đau thắt đến mức chỉ mong ba cứ đánh chết tôi ngay đi, ba đánh tôi tôi có thể chịu được, đánh tôi tàn phế tôi cũng chấp nhận, nhưng tôi không muốn nghe những lời tổn thương ấy. Ba từng vì thành tích học tập của tôi mà nói rất thất vọng làm tôi buồn mấy tháng liền, bây giờ ba lại nói nếu tôi yêu Biên Nhược Thủy, đứa con trai này của ba chẳng khác nào nuôi không. Hóa ra chỉ cần một tính cách đã có thể quyết định toàn bộ giá trị của tôi, nếu tôi không theo ý ba, ba thà không có tôi còn hơn...

86. Chương 86 - Phiên Ngoại 1 : Hạ

Mẹ cúi người muốn đỡ tôi dậy, nhưng vừa đụng phải cánh tay tôi, tôi đã hét lên một tiếng, đổ mồ hôi khắp người. Mẹ hoảng sợ nhìn thẳng vào tôi: “Không phải gãy xương đó chứ?”

Tôi cũng đoán gần như thế, đau đến mức không mở miệng ra nói được. Mẹ gào khóc hỏi vì sao ba nhẫn tâm như vậy, nếu đánh tôi xảy ra vấn đề gì thật thì biết làm sao bây giờ.

Ba nghe lời mẹ nói sắc mặt thoáng dịu đi, mẹ đòi dìu tôi đi bệnh viện, ba ngăn mẹ gần gũi: “Bà không việc gì phải đi, không phải tại nó ngang ngược hay sao! Tôi xem nó lì lợm đến thế nào, hôm nay dù nó có tàn phế, tôi cũng phải bắt nó nghe lời tôi bằng được.”

Mẹ nghe xong những lời đó khóc đến không thở được, khẩn thiết van xin ba, chỉ còn thiếu chưa quỳ xuống dưới chân ba.

Tôi không biết mình lấy đâu ra gan góc đến thế, cắn răng chậm rãi đứng dậy, ngoại trừ cánh tay trái, các chỗ khác chỉ đau thôi, không đến mức không cử động được. Tôi lê chân khập khiễng đi về phía cửa, ba ở đằng sau lớn tiếng gầm lên: “Có giỏi thì mày đừng có vác mặt về đây nữa, tao xem mày chịu được bao lâu, mấy đồng lẻ của mày giúp được mày chữa cái tay đã là phúc cho mày lắm rồi!”

Tôi may mắn không phải nghe mấy câu mày mà bước khỏi nhà thì mày không còn là con tao nữa, nếu nghe được, có lẽ tôi chưa đi tới cửa đã không nhin nổi. Trên người tôi không biết bị thương bao nhiêu chỗ, chỉ biết xuống có hai lần cầu thang mà tôi đi mất hơn mười phút.

Cuối cùng vẫn là thất bại, thực ra dù cho có đổi lại trong một hoàn cảnh khác hay một tâm trạng khác đi chẳng nữa để nói ra chuyện này, thì kết quả vẫn giống nhau. Thật giống như mặc dù anh vừa trúng xổ số, nhưng lại bị kẻ khác trộm mất túi tiền, còn có người báo anh biết cha mẹ anh bị tai nạn giao thông chết cả rồi, mọi xúc cảm đều lìa bỏ anh, chỉ còn lại nỗi đau đớn vô tận...

Tôi không hận ba vì không chấp nhận mà đánh tôi ra nông nổi này, tôi chỉ xót xa. Nghĩ đến ba nói được vài câu đã đánh tôi bị thương, sao có thể tuyệt tình như thế? Chẳng lẽ tình yêu giữa người đồng tính khó chấp nhận đến thế sao? Ba lo cho tương lai tôi, hay là lo tôi làm ba mất mặt?

Tôi định gọi taxi đến bệnh viện nhưng lại phát hiện mình chẳng mang theo đồng nào, trước tới giờ toàn là ba đưa đón tôi, cứ nghĩ không cần tự đi về, bây giờ thì phải vừa chịu đau vừa nghĩ cách giải quyết.

Tôi ngồi xổm xuống đất, để tay buông thõng xuống, mới thấy khá hơn một chút. Dù thế, vẫn đau đến thở không dồn dập, nghiêng răng nghiêng lợi, tôi ngồi như thế được một lát, đột ngột nghe tiếng mẹ gọi lớn tên tôi.

Tôi hơi quay đầu lại, mẹ chạy tới bên tôi, đến trước mặt tôi chưa nói lời nào đã vội vã dìu tôi vào taxi, rồi lập tức giục tài xế lái nhanh đến bệnh viện kiểm tra cánh tay cho tôi.

Lúc đầu mẹ yên lặng, giúp tôi nâng cánh tay, nước mắt mẹ tuôn rơi ướt đầm đôi gò má. Tôi nhìn mẹ mà tim đau thắt lại, điều tôi không muốn nhất là ba mẹ mình bị tổn thương, nhưng một khi tôi đã lựa chọn con đường này, tôi tất nhiên sẽ làm ba mẹ đau lòng. Đây là chuyện tôi không đành lòng nhất, nhưng lại nhất định phải chấp nhận.

“Đau lắm phải không?” Mẹ cất tiếng hỏi, nước mắt lại trào ra.

Tôi cố ép xúc cảm của mình xuống, nhếch miệng cười với mẹ, nói: “Không đau, tí ti khó chịu cũng không thấy...”

Mẹ tức thì nức nở nghẹn ngào mắng tôi: “Thế thì là đau khủng khiếp rồi, mới cảm thấy mơ hồ khó chịu. Thằng bé này! Mẹ sinh ra mày, suốt đời chẳng mong lúc nào yên lòng được...”

Tôi nghe lời mẹ chỉ muốn rơi nước mắt, nhưng lại cố gắng nuốt ngược vào trong, quay mặt nhìn ra cửa sổ. Bây giờ đang giờ tan tầm, phố xá người qua lại tấp nập, tôi đột nhiên cảm giác những kẻ ngoài kia vô cùng lạ lẫm, như thể họ với tôi không cùng trong một thế giới. Tôi chưa từng có cảm giác chán đời như thế, lúc này nhìn thấy ai cũng muốn trách móc, vì sao chẳng có chút bao dung nào? Vì sao đối xử phải tuyệt tình như thế? Dù là việc tốt xấu chẳng liên quan gì đến mình, dựa vào cái gì mà cứ âm thầm phỉ báng, khinh rẻ người khác?

Tôi suy nghĩ mông lung, rồi lặng lẽ chịu đựng đến cửa bệnh viện, lúc đi xuống tôi chẳng hề cảm thấy đau đớn, có lẽ là đau khủng khiếp thật rồi, cả cánh tay dại đi. Tôi còn muốn cảm tạ cái tay này, giúp tôi vừa rồi không để tâm nữa.

Trái cánh tay gần khuỷu tay và các đốt ngón tay gãy xương, phải phẫu thuật một chút. Lúc vào phòng phẫu thuật tôi nhờ mẹ gọi điện cho Biên Nhược Thủy, muốn mẹ nói dối cậu tối nay tôi sẽ không về.

Không thể tưởng tượng được trong có chưa đến nửa năm mà tôi và Biên Nhược Thủy đều thay phiên nhau vô phòng phẫu thuật bệnh viện tung hoành ngang dọc. Khác là tôi chỉ một giờ là ổn thỏa, tính cả thời giờ xem xét hết thấy các nơi bị thương cẩn thận, chỗ xanh tái, chỗ tím bầm, còn một đồng máu tụ với xước sọc nọ kia, dù sao không phải cả người thê thảm là may rồi.

Tôi không nghĩ tới lúc đi ra người mình gặp không phải mẹ, là Biên Nhược Thủy, nhìn khuôn mặt cậu tự nhiên tôi thấy sợ, sợ cái gì tôi cũng không biết nữa. Tôi cố vờ như không có việc gì, ha hả cười hỏi Biên Nhược Thủy: “Mẹ tớ đâu?”

Biên Nhược Thủy cũng không có phản ứng gì gay gắt, chỉ khẽ trả lời tôi: “Dì nói dì lo ở nhà, phải về xem thể nào, bảo tớ đến thăm cậu...”

“Mẹ tớ cố ý để cậu tới đây làm cậu đau lòng, cậu ngồi sau đừng có làm tuột xích, không thì tớ dùng thạch cao với băng vải trắng đánh cho đấy.”

Biên Nhược Thủy không nói gì, dìu tôi ra ngoài, mẹ đã gọi xe trước, tôi cũng không nên ở đây nằm viện làm gì, đi theo Biên Nhược Thủy về nhà của hai đứa.

Dọc đường về cậu chỉ im lặng, tôi biết cậu đang kìm nén mình lại, sau đó ở bậc cầu thang dẫn lên lầu, tôi thấy đôi mắt cậu long lanh, nước mắt chỉ trực trào ra, toàn thân nhìn còn thảm hại hơn tôi. Lòng đột nhiên dịu đi phần nào, không biết vì sao, chỉ cần trông thấy Biên Nhược Thủy, những tuyệt vọng, lo lắng của tôi vơi đi rất nhiều, trong thâm tâm cũng bình tĩnh lại.

Đến nhà, Biên Nhược Thủy cũng không bật đèn lên, tôi đóng cửa, trong phòng tối đen như mực, tôi nghe tiếng khóc của Biên Nhược Thủy đột ngột vang lên. Cậu một mình cong người bên ban công, kéo cửa sổ lên, tôi không vào được, chỉ có thể nhìn hình ảnh cậu phản chiếu trên mặt kính thủy tinh.

“Cậu đừng khóc, nếu cậu khóc, tớ thật sự không thể chịu được ...” Tôi nhìn bên trong van nài.

Tiếng Biên Nhược Thủy nhỏ hắt đi, là nghẹn cứng lại, đau đớn đến xé lòng. Một giây khắc ấy tôi đột nhiên nhận ra rằng tôi và Biên Nhược Thủy đã hòa vào làm một, ba năm qua quanh đi quẩn lại, hai chúng tôi xa cách rồi lại về gần bên nhau, hôm nay phát hiện đối phương đã là một phần tính mạng của mình tự bao giờ. Cậu có thể thay tôi làm Tổng Thiên Lộ, thay tôi khóc, thay tôi nổi giận; tôi cũng có thể vì cậu mà làm Biên Nhược Thủy, ở cạnh bên vì cậu mà dững cảm, vì cậu mà kiên trì...

“Đừng khóc nữa, ra đây nào, nếu cậu không ra tớ khóc luôn cùng cậu bây giờ đấy.” Tôi gõ lên cửa sổ, cảm giác như đang dỗ em bé, kiên nhẫn nói với cậu.

Chỉ giây lát sau, Biên Nhược Thủy nghe lời đi ra thật, chậm chạp tại ngồi xuống bên cạnh tôi, hai chúng tôi cứ ngồi trên sàn như vậy, một khoảng lặng thật dài không ai lên tiếng.

Cuối cùng vẫn là Biên Nhược Thủy mở miệng trước, giọng cậu khản đặc nói với tôi: “Cho cậu mượn vai tớ đây, cậu dựa vào đi!”

Tôi nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cậu, nhin không được mà bật cười, vừa cười vừa vuốt tóc cậu hỏi: “Thế nào? Cậu còn muốn phản công hả!”

“Không phải, tớ sợ...”

“Tớ biết, tớ không nói chuyện đó, không phải là tớ còn sống trở về đây sao!”

Biên Nhược Thủy gật gật đầu, lại vỗ vỗ vai mình, như thể nhất định phải nhân cơ hội này bộc lộ tố chất cứng rắn của cậu.

Tôi dùng cánh tay không bị thương kéo tuột cậu lại gần, đặt nằm trên đùi tôi. Cậu gối đầu lên chân tôi, tay tôi đặt trên khuôn mặt cậu từng chút từng chút lau đi, tôi lau xong cậu vẫn chảy nước mắt được, cuối cùng tôi lau đến mình cũng muốn khóc theo, dùng tay nhéo má cậu.

“Đừng khóc nữa, một thằng nhỏ khóc sụt mướt thì gọi là cái gì đây, khóc nữa là ngày mai không cho ăn cơm.” Tôi bắt chước những lời trước đây bà nội nói với mình đi dỗ dành Biên Nhược Thủy.

“Hừ...” Biên Nhược Thủy đưa tay sờ cánh tay băng bó thạch cao của tôi, giận dỗi nói: “Đó là bởi vì người bị đánh là cậu, nếu là tớ, cậu không buồn sao?”

“Không!” Tôi cười hì hì đáp trả.

Biên Nhược Thủy biết rõ tôi là loại hay nói giỡn, vẫn nhẹ nhàng vuốt cánh tay tôi, lăm bầm nói: “Thế này đau lắm đúng không, tớ cần phải lười một cái đã đau vài ngày...” Nói đến phần sau, tiếng Biên Nhược Thủy nghẹn lại.

“Xích xe mình không tốt, tớ đem xe đi tiệm sửa...”

Biên Nhược Thủy nghe xong lời tôi, cũng không nhắc tới chuyện tôi bị thương nữa, quay sang rất ăn ý nói theo: “Từ nay về sau tớ phải làm thêm nhiều việc, không thì không nuôi nổi con heo là cậu mất.”

“Cậu nói ai là heo hả?” Tôi đặt tay lên cổ cậu đe dọa.

“Tổng Thiên Lộ là con heo, ăn một ngày bằng tớ ăn ba ngày.”

“Biến đi, cậu là đồ ăn ít như mèo, tớ chả thèm.”

“Từ nay về sau tớ sẽ nuôi cậu, tớ có thể nuôi cậu được tốt!” Biên Nhược Thủy ngửa đầu nhìn tôi chằm chằm nói.

Tôi gật gật đầu, hứng khởi đồng tình: “Được thôi, tớ chỉ ước, từ nay về sau tớ chỉ cần nằm nhà đợi, cậu đi làm kiếm tiền về cho tớ.”

“Ừm!” Biên Nhược Thủy nặng nề gật đầu.

Nước mắt tôi gần không được nữa, cuối cùng cũng rơi xuống. Tôi biết Biên Nhược Thủy sợ tôi đau lòng, sợ tôi vì bị ngăn cản mà bỏ rơi cậu, nên mới nói những điều ngốc nghếch ấy. Đây là lời nói duy nhất làm tôi vui ngày hôm nay, cảm động nên không kìm được nước mắt.

Bởi vì, điều tôi lo sợ nhất, là Biên Nhược Thủy quay lưng lại với tôi.

87. Chương 87 - Phiên Ngoại 2 : Thượng

Từ khi bị ba đuổi ra ngoài, tôi chưa về nhà, mẹ đi ba ngã năm đến thăm tôi, lần nào đến khuôn mặt mẹ cũng tiêu tụy, tôi xót xa tận đáy lòng, dần dà, chuyện mẹ tới thăm trở thành ác mộng với tôi. Tỉnh thoảng mẹ cho tôi tiền, nhưng tôi không nhận, dù mẹ lén nhét tiền ở chỗ nào đó, lần sau mẹ đến tôi lại trả nguyên vẹn cho mẹ.

Thực ra mặt tôi bị đánh sưng thành ra đầy đặn, mập mạp, tầm nửa tháng trời không đụng đến một giọt chất béo, tôi hiểu rõ bản thân gầy đi. Trước đây vì quá mức hưởng thụ nên giảm mấy cân thịt, thân hình đang chuẩn giờ cũng tàn tạ, tối nào Biên Nhược Thủy cũng sờ hai thắt lưng tôi, nếu là đùa nghịch thì còn tốt, đằng này mỗi lần sờ xong đều buông một câu: “Sao mà lại gầy mất rồi!”

“Cậu nuôi tớ còn gì, cậu bồi thường đi, bao nhiêu là thịt thà tinh hoa của người ta đó.” Tôi bỏ đến ôm chầm lấy Biên Nhược Thủy.

Lần nào ôm, cậu cũng không ngoan ngoãn ở trong lòng tôi đến một lần. Ngoài đường sợ người ta soi mói đã đành, trong phòng tối thui như mực cậu cũng nhất quyết không chịu cho tôi ôm.

Biên Nhược Thủy ngẩng đầu ngó tôi, mặt mày nghiêm túc nói: “Tớ phải đi làm thêm, cậu không gặp gì khó khăn thì tớ không thể ở nhà đợi cùng cậu được. Tay cậu cũng không sao nữa, tớ phải đi tìm ít việc làm, không thì hè này cậu gầy thành cái gì.”

“Không cho đi, nuôi ý định cũng không được, tay tớ không khỏe, cậu cũng đừng ra ngoài tìm việc một mình.” Tôi nói một hơi phản đối thẳng thừng.

Biên Nhược Thủy rất phiền não vấn đề này, ầm lên với tôi: “Tự tớ đi ra ngoài bao nhiêu lần rồi, làm gì có chuyện gì đâu? Cậu ngồi yên ở nhà đợi đi, tớ không tìm nhiều việc đâu, đến giờ tớ sẽ về.”

“Không nói nữa, không được là không được!” Tôi lạnh te đáp lời Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy coi sắc mặt tôi không tốt lắm, nói chuyện cũng không lo lắng gì, nhưng vẫn chưa chịu từ bỏ ý định mà than thở: “Cậu thể này không phải là coi thường tớ sao...”

“Tớ đúng thật là coi thường cậu đó, cậu mà nói chuyện này lần nữa là tớ giận đấy!” Tôi trở đầu cậu cảnh cáo.

Không phải tôi nghi ngờ năng lực làm việc của cậu, chuyện tôi lo là cậu làm việc chung với người khác. Trừ phi có tôi, không thì thể nào cậu đi đâu cũng chịu thiệt, có ai không bắt nạt loại người hiền quá hóa đàn này cơ chứ!

Biên Nhược Thủy nghe xong lời tôi, tự ái nổi lên, xê người trên giường cách tôi một đoạn xa, quay lưng về phía tôi không ho he một tiếng. Tôi lấy tay kéo cậu lại, cậu còn giãy ra lần mất.

“Nhóc con này, cậu muốn làm tớ nổi đóa đúng không?” Tôi nói giỡn.

“Ngày mai tớ phải đi làm thêm, mặc kệ cậu nói gì thì nói, tớ không thể lại để cậu nắm đầu được.”

Tôi nghe mà tức giận ngút trời, tiến đến đè lên người Biên Nhược Thủy, cậu đỏ bừng mặt đẩy tôi ra. Tôi tự tiện thò tay vào quần cậu sờ soạng, lúc giữ chặt được thứ mình muốn rồi, tôi nghe tiếng Biên Nhược Thủy hít mạnh một hơi.

“Đừng lấy việc công trả thù tư, tớ vốn đâu cần lúc nào cũng phải nghe lời cậu chứ, tránh ra đi...” Nét mặt Biên Nhược Thủy vẫn rất hậm hực, có điều thêm một tầng đỏ ửng. (việc công ở đây là việc gì vậy 8->)

“Đừng đẩy tớ!” Tôi túm lấy cánh tay đang quơ quào loạn xạ của Biên Nhược Thủy, cổ tình lớn tiếng van vãn, “Đừng ấy đừng phải tay tớ rồi, đau quá... Ui da —— ”

Biên Nhược Thủy thấy tôi nhe răng nhếch miệng, lập tức hoảng hốt xem tay tôi, nét mặt vẻ hối hận không kịp.

Tôi thừa dịp Biên Nhược Thủy không chú ý, lột thẳng quần cậu ra, lúc Biên Nhược Thủy vội vàng kéo lại, tôi đã nhanh tay quăng xuống từ lâu.

“Đừng mà, đêm qua...” Biên Nhược Thủy bị động tác của tôi làm thở không thông.

Tôi phởn phơ, “Ngày hôm qua là chuyện của ngày hôm qua.”

“Nhưng vẫn còn đau ...”

Tôi vội lấy lọ dầu bôi trơn bên cạnh, luồn nhanh một ngón tay vào trong.

“Cậu đau cũng vì hai ngày trước không làm đó, khoảng cách giữa hai lần quá lâu nên năng lực tiếp nhận của chỗ này giảm đi rồi. Cho nên vì sự thoải mái của cậu, tớ quyết định từ nay về sau chấp nhận khổ cực, hy sinh bản thân, ngày nào cũng phục vụ cậu, tiện thể giúp cậu hết thấy không khỏe luôn...” 8-}

“A...” Biên Nhược Thủy tỏ rõ thái độ phản đối lý luận của tôi, cơ thể lại bị tôi đùa nghịch thỏa thích.

...

Thân thể kịch liệt va chạm một trận, cuối cùng tôi thở dốc bắn ra, làm đùi và phần thân dưới của Biên Nhược Thủy trở nên phồng túng không chịu nổi. Tôi nhìn mà lại thấy kích thích, nhưng nhìn Biên Nhược Thủy rã rời nằm đó, tôi lại nhịn xuống.

“Còn đau à?” Tôi vuốt ve khuôn mặt Biên Nhược Thủy, mặt cậu giờ ướt đầm mồ hôi.

Biên Nhược Thủy lắc đầu, sắc mặt cậu hơi tái đi, vừa rồi tôi có phần nóng vội quá, động tác cũng rất hung bạo, không biết có phải đã làm cậu ấy bị thương không.

Tôi quay người Biên Nhược Thủy lại, cậu cũng không chống cự, tôi cẩn thận kiểm tra một lượt, chỉ hơi hồng hồng bên ngoài, không có dấu hiệu chảy máu.

Tôi tắt đèn, trong phòng tối đen chỉ còn nhờ nhẹ tiếng hít thở của hai chúng tôi. Tôi không biết Biên Nhược Thủy đã ngủ hay chưa, theo trực giác của bản thân, tôi biết cậu chưa ngủ. Biên Nhược Thủy hình như cũng

thật gầy, cậu là người ăn bao nhiêu cũng không mập, nhưng một khi ăn không ngon là lập tức gầy đi trông thấy. Vuốt chiếc cằm có hơi góc cạnh của cậu, tôi cảm thấy mình thật không phải.

“Tổng Thiên Lộ, cậu... Sẽ không hối hận chứ? ...”

Lời Biên Nhược Thủy đột nhiên nói ra làm tôi ngây người, vội vàng ngẩng dậy nhìn khuôn mặt căng thẳng của cậu, lòng tôi cũng trùng xuống.

“Không đời nào, nếu tớ muốn hối hận, cũng không đợi đến bây giờ mới hối hận đâu.”

Tôi mỉm cười luồn tay vào tóc Biên Nhược Thủy, cúi đầu hôn lên môi ấy, nhói lên giác cảm đau lòng, rồi lại hạnh phúc. Cậu vung về đáp lại tôi, tôi đặt tay trên người cậu, càng không ngừng sờ soạng, ấp ủ suy tưởng ước gì hai chúng tôi có thể hòa mình vào nhau.

Không biết hôn nhau bao lâu, đến khi tôi cảm giác trong đầu mình chẳng còn thừa chỗ cho điều gì nữa, chỉ có căn phòng này, chiếc giường này và người bên cạnh tôi...

“Cậu phải nghe lời, đừng tự đi ra ngoài làm thêm, chờ tớ đi cắt chỉ, tớ đi cùng cậu. Bây giờ chưa cần lo, tớ có thể tìm thấy chủ nhiệm mượn một ít tiền...”

Biên Nhược Thủy không gạt đầu, nét mặt muốn nói lại thôi, có vẻ chú ý đến chuyện này.

Tôi bị cậu làm cho có phần bất đắc dĩ, đành thay đổi thái độ, giảng giải cho cậu.

“Cậu nghĩ mà xem, chúng ta cũng đâu phải quyết tiền thầy chủ nhiệm, về sau có thể trả lại thầy mà. Thầy sống một mình, tiền cũng rất dư dả, đúng không?”

Biên Nhược Thủy chăm chú lắng nghe, tôi thở phào, cậu bắt đầu dao động rồi. Tôi tùy cơ ứng biến, càng nắm chặt tay cậu, vỗ nhẹ vào mặt cậu, vừa đánh vừa nói: “Cậu mà không nghe lời, tớ sẽ suy ngẫm lại câu không hối hận vừa nói ban nãy, thế nào?”

“Không được!” Biên Nhược Thủy không hề nghĩ ngợi rơi vào bẫy.

Tôi nhe răng cười, “Thế thì nghe tớ nói đây, đừng đi, trời không tuyệt đường người, huống chi chúng ta đâu có sai, đâu cần phải để mình vất vả như vậy.”

Biên Nhược Thủy gật gật đầu, lần này không có biểu lộ gì bất mãn, còn ngây ngô cười với tôi, nói: “Thầy chủ nhiệm các cậu đúng là một người tốt, sau này nhớ lại được thầy dạy dỗ cảm thấy thật may mắn!”

“E hèm...” Tôi háng giọng, làm mặt cảnh cáo liếc Biên Nhược Thủy.

“Sao thế?” Biên Nhược Thủy không hiểu.

“Không sao, có điều nhắc cậu, cả người cậu còn đang chết trên tay tớ đây!”

Dưới ánh mắt hoảng sợ của Biên Nhược Thủy, tôi lật người cậu lại, đè cứng ở phía dưới. Đời người ngắn ngủi, sao phải chậm trễ hưởng thụ chứ...

88. Chương 88 - Phiên Ngoại 2 : Hạ

Hôm nay hiếm hoi tôi và Biên Nhược Thủy ăn cơm xong ra phố dạo chơi, muốn thử tìm việc làm thêm buổi tối một chút. Đêm mùa hè lúc nào cũng oi bức, tôi đi một vòng ngoài đường, áo T-shirt đã ướt đầm.

Cánh tay tôi lưu lại một vết sẹo lớn, nhìn thấy mà giật mình, lúc nào cũng nhắc nhở tôi mà đối đầu với ba thì sẽ nhận kết cục thế nào.

Tôi và Biên Nhược Thủy đi dạo loanh quanh, ngoại trừ nhìn người ta, có vẻ cũng chẳng thu hoạch được gì, rất nhiều quán bar, KTV (quán Karaoke) tuyển nhân viên, nhưng tôi lại không muốn đặt chân đến ba cái nơi đó. Nghỉ hè là thời kì thả phanh của học sinh, tôi không muốn cùng một ruộc như thế, muốn kiếm một công việc part-time nào đó, dù có phải chịu ít khổ cực cũng không ngại.

Biên Nhược Thủy không nghĩ như tôi, cậu thì chỉ cần có thể làm việc, dù đãi ngộ không tốt, cậu vẫn vui vẻ mãn nguyện đi làm. Cậu là loại người không chịu ngồi yên, ở nhà trong khoảng thời gian này, ngồi bên cạnh tôi hết như ruồi ong ong suốt cả ngày, cánh tay bị thương của tôi cũng phải chào thua.

Đi một vòng lớn trong nội thành, ít thức ăn trong bụng sớm bị tiêu hóa sạch, ngửi thấy mùi quà vặt bên đường là bụng sôi sùng sục lên theo. Bây giờ tôi nhận ra được tiền là thứ tốt, trước kia có một trăm đồng tiền sẽ không bèn mẫn đến cửa hàng này, lúc này có mười đồng đều phải chia làm hai. Tuy thầy chủ nhiệm vùng tay quá trán cực kỳ hào phóng, cũng chưa bao giờ thúc giục đòi nợ, nhưng Biên Nhược Thủy vẫn áy náy trong lòng, cứ như là nếu không trả hết nợ trước ngày khai giảng thì cậu chẳng có mặt mũi nào mà đến trường đi học.

“Cho cậu, bánh rán hành đây!”

Không biết từ lúc nào, Biên Nhược Thủy đưa tôi một cái túi giấy bóng nhẫy, trong túi là bánh rán hành, tuy trước kia tôi không thích ăn bánh, nhưng sau khi trải qua giai đoạn này, thói quen tốt duy nhất tôi được bồi dưỡng nên chính là không kén ăn. Đói bụng thì cái gì cũng ăn, có nhiều ăn nhiều có ít ăn ít, không bao giờ lãng phí, phẩm chất tốt đẹp truyền thống của dân tộc Trung Hoa trời buột hoàn toàn.

Tôi hỏi Biên Nhược Thủy, cậu nói không đói bụng, tôi sờ sờ bụng cậu, cậu vội vàng gạt tay tôi ra. Tôi trừng mắt, quát: “Có làm sao! Chúng ta bên nhau thì thế nào? Ngại cái mẹ gì chứ!”

Trên phố còn rất ít người, lời tôi nói chỉ bị đôi ba người linh tinh nghe được, một là bà cụ già đã rụng hết răng, hai nhân chứng còn lại là hai con bé sánh vai nhau. Trong đó một đứa có lẽ chẳng nghe rõ tôi nói cái gì, vỗ vỗ vai bạn, mặt mày kinh ngạc, con bé kia cũng nhìn chăm chú vào chúng tôi. Tôi đẩy Biên Nhược Thủy lùi xuống, kêu cậu không cần xen vào, hai đứa cùng đi về nhà.

Đi được nửa đường, Biên Nhược Thủy kéo mạnh lấy tôi một cái, tôi tưởng đụng phải người quen, hóa ra lúc này mới trông thấy phía trước xảy ra chuyện gì. Chúng tôi vừa đi qua tiệm bách hóa nhìn trên màn hình lớn đã chỉ hơn mười một giờ, bây giờ chắc phải tầm mười hai giờ.

Người kia rõ ràng là trộm cắp điện, hơn nữa kỹ thuật cực kỳ thiếu chuyên nghiệp, chúng tôi theo dõi một lúc lâu, hẳn có vẻ cũng không có đồng bọn. Hẳn dùng kéo điện cắt đứt một bó dây cáp lớn, có lẽ định lói tới chỗ không người, rút dây đồng ra bán! Trước đây từng nghe đám bạn nói có băng nhóm chuyên môn trộm cắp điện, dây đồng bên trong bán cũng được không ít tiền, không ngờ hôm nay lại chứng kiến tận mắt.

Tôi cũng không nghĩ nhiều đến thế, vội chạy trước đuổi theo, Biên Nhược Thủy theo sau, cũng không can ngăn tôi. Hề là việc chính nghĩa, cậu cũng có thể vì nước quên thân, an toàn của tôi quăng xuống hàng hai.

Rốt cuộc tôi đã nghĩ lầm, Biên Nhược Thủy là muốn xông lên trước, dọa tôi điếng người. Thật sự không thể tin cậu tí hon này, dù có nhận ra người kia chỉ là tay mơ, cũng không được khinh xuất như thế chứ.

Tôi túm Biên Nhược Thủy lại, thì thào đưa di động cho cậu: “Báo cảnh sát đã, để tớ xem xem có ngăn hẳn được hay không...”

“Cậu đừng đi, tay của cậu, chúng ta cùng bám theo hắn.” Biên Nhược Thủy đầu đầy mồ hôi, còn thở hổn hển.

“Cậu ngốc à, chắc chắn hắn có xe, cảnh sát đến thì cũng lặn mất tăm rồi, mình làm việc tốt cũng phải làm cho hiệu quả chứ, bằng không nhiệt tình làm cái gì!”

“Không được, để tớ đi!” Biên Nhược Thủy ra sức cản tôi.

“Ái ui, tay tớ!”

Tôi cũng ra sức tru lên một tiếng, nhân lúc Biên Nhược Thủy buông tay chạy thực mạng, Biên Nhược Thủy lao theo tôi, nhưng vài bước đã bị tôi bỏ xa rồi. Tên trộm cắp điện nghe thấy tiếng tôi lập tức hoảng sợ, hẳn phải kéo theo đồng dây cũng không chạy nhanh được, tôi đuổi theo mới phát hiện người này không nhiều tuổi hơn tôi là bao.

“Đừng xen vào việc của người khác, tao nói cho mày biết, có người tới bây giờ đây...”

Tên kia nói môi run hết cả lên, có lẽ là lần đầu tiên trộm, quần áo trên người cũng rất bẩn, nhưng tôi nhìn hắn không giống mấy cha đầu đường xó chợ, ngược lại có chút đáng vẻ thư sinh.

“Cái gì mà xen vào việc của người khác, tao là cảnh sát đây, anh em gì mà mời ra đây hết đi, ông chờ!”

Lúc nói tôi chẳng ấp úng tí nào, khi mới đuổi theo còn lo lo, bây giờ thấy bộ dạng sợ hãi của hắn, tôi cũng nhận vợ một chút.

Người kia ném cáp điện muốn bỏ của chạy lấy người, xem tình hình này tôi thẳng tay xô ngã hắn, Biên Nhược Thủy đứng cạnh ngó đồng cáp điện, hốt hoảng nhìn chăm chăm vào tay tên trộm. Chỗ hông hắn đeo một con dao nhỏ, loang lổ gỉ sét, còn chưa kịp rút ra đã bị tôi tóm lấy dẫm nát dưới lòng bàn chân.

Không đầy mấy phút sau cảnh sát ập đến, ngay sau đó tôi và Biên Nhược Thủy cùng tên kia đều bị dẫn tới đồn cảnh sát, vì quá muộn rồi nên phải ngủ lại, hai chúng tôi làm việc tốt lại phải cùng người phạm tội đợi trong một phòng.

Chỗ này chỉ có một giường, tôi và Biên Nhược Thủy cùng ngồi trên giường, người kia ngồi cạnh góc tường. Tôi đoán chắc hắn là khách quen của phòng này rồi, tư thế ngồi bó gối chuyên nghiệp thế kia mà.

Sau đó tôi mệt lả, ngã vào người Biên Nhược Thủy ngủ mất, Biên Nhược Thủy vẫn cực kỳ tỉnh táo, con mắt chăm chú chăm chăm vào tên kia, chỉ sợ hắn có động thái lạ. Thực ra luôn có cảnh sát tới kiểm tra phòng, rất khách khí nói chuyện với chúng tôi, cũng không thấy tên kia bị đánh.

Ngày hôm sau mới gọi ra thẩm vấn, tôi thế mới biết người đó cũng vừa mới tốt nghiệp, nhưng đã là sinh viên, thường làm bán hàng đa cấp. Về sau khó khăn chồng chất, không có cả tiền ăn, nên bắt đầu trộm cắp khắp nơi, bây giờ chẳng khác gì người đi ăn xin.

Không biết bằng cách nào mà thầy chủ nhiệm biết chuyện, đến lúc thầy gọi điện cho tôi, tôi cũng suýt quên băng đi mất. Thầy nói thư khen ngợi được gửi đến trường tôi, tôi mang lại cho trường vinh dự không nhỏ.

Nhưng làm tôi kích động nhất không phải chuyện đó, mà là chuyện trường tặng cho tôi năm nghìn đồng tiền thưởng, đền đáp danh dự cho một học sinh xuất sắc lại hăng hái làm việc nghĩa. Thầy chủ nhiệm nói muốn đưa chuyện này vào hồ sơ, mang theo suốt đời. Tôi chỉ vô tình làm một chuyện nhỏ, lại khẩn cấp cứu sống chúng tôi, vui cười không thấy Tổ quốc, hai ngày liền sướng ngủ không được.

Sau đó ủy ban tổ dân phố còn tới nhà chúng tôi trao trắng một tờ giấy chứng nhận, tôi cũng chưa xem, là nhờ mẹ gọi điện nói cho tôi biết. Mẹ nói tổ dân phố còn khen thưởng hai ngàn đồng, đưa lại cho tôi, hiện tại tôi độc lập kinh tế, mẹ không dám chiếm lợi của tôi.

Đang vui vẻ, thoáng cái câu nói kia của mẹ lại làm tâm tình tôi lộn 180 độ, ức chế không chịu nổi, cứ như tôi là người lạ không bằng. Tôi vốn muốn nói với mẹ số tiền kia ai cầm cũng không sao hết, tôi là nhờ công mẹ nuôi dưỡng, biểu mẹ cũng hợp lý. Nhưng tôi cũng đau đầu, số tiền đó với tôi mà nói có thể để giải quyết được phần nào áp lực kinh tế, ít ra là mùa hè này thoải mái hơn nhiều, nên sau cùng, tôi cầm tiền mà lòng đầy bứt rứt.=))))))

Tôi không biết khi mấy tờ giấy chứng nhận kia gửi đến nhà, ba có động lòng vui vẻ không. Cũng là vì ba là người hay khoe, ở đơn vị hắn là càng nở mày nở mặt.

Nhưng không rõ ba có muốn đem khoe ra hay không nữa, mấy bữa tôi về, không phải ba không có nhà, lần nào ba cũng một mình ngồi phòng khác làm “Chính sự”, cụ thể là làm cái gì tôi cũng chẳng biết, dù sao ba không muốn trông thấy tôi là được rồi.

Chuyện này vui sướng nhất không ai bằng Biên Nhược Thủy, từ sau sự kiện kia, địa vị của tôi trong nhà lại càng được đề cao. Biên Nhược Thủy cả ngày hầu hạ tôi, còn cực kỳ cam tâm tình nguyện, cậu nói giờ tôi đã trở thành thân tượng của cậu, cậu cũng muốn luyện được thể lực như tôi, đến lúc đó có làm gì cũng không sợ.

89. Chương 89 - Phiên Ngoại 3 [1]

Thầy chủ nhiệm gần đây tựa như ôn dịch cứ bám lấy tôi, cứ muốn tôi giới thiệu Tiểu Vĩ cho thầy, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy ai cơ khát như thế. Nói thật, tôi căn bản không cho rằng thầy chủ nhiệm lớp chúng tôi có thể có gì gì đó với Tiểu Vĩ, cho dù là bạn bè cũng có chút khó khăn, câu nói tuổi tác không thành vấn đề nói rất hay, bởi tuổi cách nhau quá xa thì còn có gì để suy nghĩ nữa, căn bản không thành vấn đề là đúng rồi.

5.000 tôi mượn thầy tôi cũng đã trả lại cho thầy, tôi và Biên Nhược Thủy đã được hưởng 2 ngày cuộc sống giàu có, rồi lại lâm vào khủng hoảng kinh tế. May mắn trông nom tiền là em, nếu là tôi, hai người chúng tôi đã sớm chết đói.

Liên lạc rất nhiều bạn học, không ai biết rõ số di động của Tiểu Vĩ hiện tại, cậu ta gần như không liên hệ với ai. Thế nhưng cuối cùng tôi lại biết số di động của Tiểu Vĩ từ Biên Nhược Thủy, Tiểu Vĩ chỉ nói số di động của mình cho Biên Nhược Thủy.

Vì vậy tôi gần như ghen nguyên một ngày, giữa trưa cơm đều không ăn, một mình chạy ra ngoài chơi đến tối mới về. Trở về chứng kiến Biên Nhược Thủy đang ngồi trên băng ghế dài trong tiểu khu chờ tôi, trên người dính không ít lá cây, phỏng chừng tìm khắp tiểu khu này đều không có ai ngốc hơn em.

“Ngồi đây để muỗi đốt à? Sở thích của em cũng độc đáo nhỉ?” Tôi vỗ vỗ đầu Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy lập tức mỉm cười, ngẩng đầu lên hỏi tôi: “Anh không tức giận?”

Tôi hướng mỹ nữ cách đó không xa chu môi huyết sáo một tiếng, vẻ mặt không sao cả nhìn nhìn Biên Nhược Thủy nói: “Anh tức giận? Anh vì sao tức giận?”

“Số di động kia là cậu ấy cho em từ rất lâu rồi, em không biết cậu ấy có thay số mới không, anh nếu cần ... thì ... gọi ... gọi thử xem.”

Biên Nhược Thủy chú ý tới sắc mặt của tôi, thanh âm càng ngày càng nhỏ, nếu em lẽ thẳng khí hùng thì ok, chứng minh em vô tâm. Nhưng em càng như vậy tôi lại càng nghĩ lung tung, bởi vì dù sao tôi và em đã từng tách ra hai năm, ai biết hai năm qua em có liên lạc với Tiểu Vĩ hay không.

Về đến nhà, Biên Nhược Thủy đi thẳng vào bếp, đem thức ăn bỏ vào lò vi ba hâm nóng. Em đang bận rộn ở trong bếp, còn tôi một mình ngồi ngây người ở trên ghế sa lon, nghĩ cái gì chính mình cũng không biết.

Buổi tối tôi cũng không ăn nhiều cơm, bởi vì trời quá nóng làm cho người ta cũng biếng ăn. Biên Nhược Thủy xới cho tôi một chén cơm lớn, đưa đến trước mặt tôi, còn gấp rất nhiều món ăn bỏ vào chén, kết quả tôi chỉ ăn được có nửa chén.

“Ăn thêm chút đi, giữa trưa anh cũng chưa ăn cơm.” Biên Nhược Thủy vẻ mặt ôn hòa khuyên tôi.

“Anh no rồi, trời nóng, nuốt không trôi.”

“Vậy cũng ráng ăn thêm chút đi!”

“Anh ăn no còn ăn gì nữa? Anh giúp chúng ta tiết kiệm thức ăn em còn không vui sao? Em cho anh là heo sao? Heo cũng biết đau lòng vì chủ nhân a.”

“Vậy cũng ráng ăn thêm chút đi!”

“Em nói lại câu đó lần nữa có tin anh tát em không?” Tôi làm bộ giơ tay lên, hướng trên mặt Biên Nhược Thủy khoa tay múa chân.

Biên Nhược Thủy một chút sợ hãi cũng không có, ngược lại còn đưa sát mặt vào tay tôi, một bên ép sát một bên cọ cọ, dính sát lấy tôi không chịu đi.

Tức giận trong lòng tôi tiêu hết phân nữa, kỳ thật không phải tôi hoài nghi Biên Nhược Thủy, bởi vì tôi cảm giác được em không bao giờ có khả năng ngoại tình. Nhưng chính trình độ coi trọng của em đối với tôi mới sinh ra vấn đề, tôi sợ chính là thái độ của em, nếu ngày nào đó em thật sự không hề cố kỵ cảm thụ của tôi, tôi còn không bằng chết đi. Bởi vì tôi biết rất rõ, trừ Biên Nhược Thủy ra, không có ai có thể chịu được tôi.

Ăn cơm tối xong, tôi và Biên Nhược Thủy – hai người nhìn chăm chăm vào một dãy số điện thoại trên di động thật lâu, một mực do dự có nên gọi không. Biên Nhược Thủy ủng hộ tôi gọi cho Tiểu Vĩ hỏi thăm sức khỏe, nhưng không ủng hộ tôi bắt cầu nối cho Tiểu Vĩ cùng thầy chủ nhiệm. Tôi cũng không muốn nói chuyện này, nhưng dù sao thầy chủ nhiệm cũng là ân nhân của tôi, nên việc nằm trong phạm vi năng lực của tôi tôi không có đạo lý nào không giúp thầy. Hướng hồ thầy cũng không phải kẻ bắt cóc, cho dù tôi có giúp thầy, thì cũng không phải đem Tiểu Vĩ đưa vào miệng hổ. Mà Tiểu Vĩ cũng rất có đầu óc, hơn nữa, biết đâu chừng bây giờ cậu ấy lại thích con gái thì sao...

Cuối cùng tôi hít sâu một hơi, bấm số Tiểu Vĩ. Rất nhanh trong điện thoại truyền đến tính hiệu đã chuyển được cuộc gọi, mồ hôi trán của tôi tuôn ra không ngừng. Biên Nhược Thủy ở bên cạnh hỏi tôi có muốn để em nói chuyện thay cho không? Lại bị tôi đẩy ngã ra trên ghế sa lon.

“Alo?”

“Tiểu Vĩ sao?”

“Là tôi!”

“Tôi là Tống Thiên Lộ.”

“Đã biết...”

Giờ này tôi cũng không biết nên hỏi cái gì, thật không nghĩ tới cảm giác không bao giờ muốn gặp lại người này của hai năm trước vào lúc này lại liên lạc nhẹ nhàng như vậy. Hơn nữa tôi nghe được tham âm bên kia không hề có tia kinh ngạc hoặc vui mừng nào, tựa như cậu biết sẽ có ngày tôi sẽ liên lạc với cậu vậy.

“Cậu hiện tại thế nào?”

Ta nhìn nhìn Biên Nhược Thủy, hướng trong điện thoại nói: “Vẫn ổn a, sống cũng tạm tạm.”

“Tôi nghe bạn học trước kia nói cậu thi vào một trường Đại Học khá tốt, thật không nghĩ tới con rùa đen còn có thể nằm giữa ngời dậy !”

“Cậu so sánh gì kỳ thế?” Tôi oán hận mắng một câu, hơn hai năm không gặp, cậu một chút cũng không thay đổi, cách điện thoại nói chuyện mà cứ muốn chui vào trong điện thoại đánh cậu một trận.

Tôi cùng Tiểu Vĩ nói chừng hơn nửa giờ, đều là một ít lời nói râu ria, cũng không nhắc đến thầy chủ nhiệm. Tiểu Vĩ không muốn tới tìm tôi, vì cậu nghĩ tôi đã về nhà sống, sau đó tôi nói tôi sống ở bên ngoài cậu có chút buồn bực. Tôi chưa nói tới vấn đề cần nói, thì đúng lúc điện thoại của cậu báo tin có ba của cậu gọi tới, cậu cũng không nói nhiều liền cúp máy, trước khi cúp máy cậu nói ngày mai sẽ tới tìm tôi chơi.

Sau khi tôi cúp điện thoại thì không thấy Biên Nhược Thủy đâu, mới vừa nãy còn ở trên ghế sa lon bám lấy cổ tôi nghe ngóng, lúc này ngay cả cái bóng cũng biến mất. Tôi đoán là em đi tắm, muốn đến phòng tắm tìm em.

Kết quả trong phòng tắm không có ai, nhưng mặt đất lại ẩm ướt, Biên Nhược Thủy đã sớm tắm rửa xong. Tôi trở lại phòng ngủ, chứng kiến em – một đầu tóc ướt sũng nằm ở trên giường, bọc chăn, nhắm mắt lại, làm bộ ngủ.

“Dậy chơi với anh một lát!” Tôi thả dép leo lên giường, hai tay túm lấy cánh tay em kéo em ngồi dậy. Biên Nhược Thủy sắc mặt không tốt lắm, bị tôi lôi kéo có chút không vui, tôi đặt em ngồi lên đùi tôi em cũng vẫn không nhúc nhích, chiếu theo thường ngày em đã sớm giẫy dụa lên.

“Thủy?”

“Sau khi tắm xong hình như có chút cảm ...”

“Thật sao?”

“Thật!”

“Thật là thật sao?”

“Thật là thật!”

Tôi xoay người Biên Nhược Thủy lại, mắt nhìn thẳng em, hỏi tiếp: “Lập lại lần nữa, thật hay giả?”

Biên Nhược Thủy hừ một tiếng, nắm tay nện nhẹ lên ngực tôi, rồi lại nằm trở về trên gối đầu, bắt quá sắc mặt đã tốt lên nhiều.

“Bây giờ em đã cảm nhận được cảm giác cả ngày nay của anh rồi chứ!” Tôi cũng nằm xuống, nghiêng đầu nhìn Biên Nhược Thủy nói.

Biên Nhược Thủy mỉm cười, tựa như vui đùa nói với tôi: “Không phải anh nói anh không tức giận sao?”

Tôi giữ lấy cổ Biên Nhược Thủy, dùng sức búng lên đầu em một cái, oán hận nói: “Nhóc con ngon nhỉ, ngay cả gia cũng dám đùa giỡn...”

Biên Nhược Thủy cười khanh khách, tôi cùng Tiểu Vĩ nói chuyện với nhau hơi lâu một chút, em cũng không so đo với tôi. Đây chính là điểm tôi thích nhất ở Biên Nhược Thủy, không bao giờ so đo tính toán ở những việc nhỏ nhặt, nếu ngẫu nhiên để tâm vào chuyện vụn vặt, không cần tôi dỗ cũng có thể nghĩ thông suốt.

Buổi tối khi ngủ tôi còn một mực nghĩ – nghĩ ngày mai nếu Tiểu Vĩ nhìn thấy tôi cùng Biên Nhược Thủy ở cùng một chỗ sẽ có phản ứng gì. Mà cậu đang theo trường học chính quy, phỏng chừng chắc cũng có chút tiến bộ đi, bắt quá nghe ngữ khí nói chuyện của cậu thì cậu vẫn là cái đức hạnh kia.

Tôi nhớ tới khoảng thời gian học trung học kia, liền có chút thương cảm. Chỉ chớp mắt chúng ta đều đã lớn, nếu vẫn còn là một đứa trẻ không lo không nghĩ thì tốt biết mất. Có đôi khi nhìn cuộc sống chật vật của tôi cùng Biên Nhược Thủy cũng sẽ không cam lòng, không cam lòng vì cái gì chính mình lại trôi dạt đến nông nổi này. Đại khái đây là nghiệt duyên a, là ông trời chỉ định 3 năm trước tôi phải gặp một tên gốc, sau đó bị tên gốc đó khiến cho mê muội, cuối cùng ôm lấy tên gốc đó sống trong căn chòi mà nóng đến độ có thể nướng bánh, thế nhưng lại vẫn có thể vui thích mà đùa giỡn tán gẫu.

90. Chương 90 - Phiên Ngoại 3 [2]

Sáng sớm tôi bị một hồi tiếng đập cửa đánh thức, nhìn đồng hồ chỉ mới hơn 5g, tôi vỗ vỗ Biên Nhược Thủy, gọi em đi mở cửa.

Biên Nhược Thủy vẫn chưa tỉnh ngủ, dụi dụi mắt nhìn tôi, tôi nói thiệt nhiều lần đi mở cửa, nhưng em vẫn một mực mắt to trừng mắt nhỏ, nằm yên không nhúc nhích.

Tôi đành phải đi mở cửa, tuy mỗi ngày Biên Nhược Thủy đều thức dậy sớm, nhưng khi rời giường chỉ số thông minh của em là không, phải đợi mười phút thì mới khôi phục lại được khả năng phản ứng.

“Ai a?” Tôi một bên mở cửa một bên hùng hùng hổ hổ, kết quả 1 giây sau khi mở cửa liền kêu lên một tiếng sợ hãi.

Đứng trước mặt là một thanh niên đầy tiêu chuẩn, thân thể vô cùng thẳng, đứng ở nơi đó tương đương cảm giác áp chúng. Tên đó nhìn tôi, con mắt trừng lớn như cái chuông đồng, thật giống y như người ngoài hành tinh.

“Mẹ của tôi ơi, làm gì nóng giận vậy a!”

Nghe được câu gào to đó của Tiểu Vĩ, bối rối của tôi cũng biến mất. Cậu vươn cổ nhìn khắp nơi, vốn hình tượng rất có khí chất, đều bị những động tác này làm cho nát bét. Hai năm không gặp, cậu một chút cũng không thay đổi, bắt quá là trở nên đẹp trai, trên người căn bản không có khí chất oai hùng của phi công, có toàn là phong thái tiểu lưu manh phổ phường.

“Cậu là gà sao? Mới sáng sớm đã tới đây!!” Tôi vuốt vuốt tóc lộn xộn, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tiểu Vĩ quay đầu lại hướng tôi nói: “Thói quen thói quen, tôi học ở trường học đã quen, đồng hồ sinh vật vô cùng chuẩn.”

Tôi còn chưa nói tiếp, Tiểu Vĩ đã chú ý tới phòng ngủ của tôi và Biên Nhược Thủy, vừa rồi tôi không khóa cửa, hiện tại Tiểu Vĩ liếc mắt liền nhìn thấy trong phòng có một người khác. Sau đó liền ồn ào hô lên: “Đó là phòng ngủ của cậu đi!”

Tôi quên đóng cửa, Tiểu Vĩ liền vừa nói vừa đi vào trong, tựa như xem náo nhiệt vậy, không hề có chút ý tứ cấm kỵ. Chính tôi cũng không còn cảm thấy có gì, chỉ là cảm giác có chút đường đột, phỏng chừng việc này sẽ gây cho cậu bất ngờ, vì bản thân tôi chưa từng nói trước điều gì.

Quả nhiên, khi Tiểu Vĩ nhìn thấy Biên Nhược Thủy liền dừng lại, Biên Nhược Thủy cũng đã khôi phục chỉ số thông minh. Đứng ở nơi đó cùng Tiểu Vĩ mắt to trừng mắt nhỏ, hai người ai cũng không nói chuyện chỉ nhìn chằm chằm nhau, ánh mắt kia cực độ phức tạp, tôi nhìn thấy đều có chút không thoải mái.

“Được rồi được rồi, sao giống như tình nhân cũ khó khăn lắm mới gặp lại được nhau vậy.” Tôi vừa nói vừa xoay đầu Biên Nhược Thủy qua chỗ khác, để em hướng mặt vào tường.

Kết quả Tiểu Vĩ lại bày ra vẻ mặt cười xấu xa nháy mắt với Biên Nhược Thủy, nói: “Vốn chính là người cũ mà, có phải không tiểu Thủy?”

Biên Nhược Thủy hắc hắc cười hai tiếng, rất phối hợp gật đầu.

Tôi biết hai người bọn họ đang nói đùa, cũng không còn so đo nữa. Kết quả lúc này Tiểu Vĩ mới kịp phản ứng, trừng to mắt nhìn tôi, lại nhìn nhìn Biên Nhược Thủy, hỏi: “Như thế nào? Hai năm qua 2 người các cậu vẫn luôn sống cùng một chỗ, hay là mới gặp lại nhau, rồi về đây ôn lại chuyện cũ?”

Tôi đi vào toilet, vừa đi vừa hướng Tiểu Vĩ nói: “Từng tách ra hai năm, hiện tại lại ở cùng một chỗ.”

Tôi phát hiện tôi nói những lời này với Tiểu Vĩ rất là tùy ý, căn bản không thêm nghĩ cậu có còn yêu thích con trai nữa không, hoặc là cậu cảm thấy thế nào về tôi cùng Biên Nhược Thủy. Chúng ta gặp lại cảm giác ngăn cách liền biến mất, tựa như không hề có khoảng thời gian 3 năm không liên lạc với nhau vậy, hết thấy y như lúc ban đầu.

Cũng có lẽ Tiểu Vĩ là người như vậy, làm cho người ta rất khó khách khí đối với cậu.

“Tôi đã nói không có khả năng một mực cùng một chỗ mà, thế cũng quá thần kỳ!”

Tôi đang đánh răng, nghe Tiểu Vĩ nói những lời này xong có chút không hiểu, ngừng đầu hướng cậu hỏi vì cái gì.

Kết quả Tiểu Vĩ đi đến trước mặt tôi, đầu tiên là cười, sau đó nói cho tôi biết: “Bởi vì tôi cảm thấy không có người nào có thể chịu được cậu lâu như vậy, tiểu Thủy đã xem là kỳ tích rồi.”

Tôi thiếu chút nữa phun kem đánh răng lên trên mặt Tiểu Vĩ, y phục của cậu sạch sẽ không một vết dơ, tay của tôi cũng không dám chạm lên đẩy cậu ra ngoài. Chứng kiến cậu ăn mặc phong cách như vậy, lại ăn nói vô duyên như thế, đột nhiên tôi nhớ tới thầy chủ nhiệm của tôi, vừa nghĩ tới thầy liền cảm thấy nặng nề.

Làm sao nói chuyện với Tiểu Vĩ đây?

Nói – tôi sẽ giới thiệu cho cậu một người bạn hay là giới thiệu một người cha? Chủ nhiệm lớp chúng tôi đã có thể gọi là một ông già lồm khồm, lại muốn trâu già gặm cỏ non. Không biết như thế nào, hôm nay nhìn thấy hình tượng Tiểu Vĩ thế này, tôi chỉ biết thầy chủ nhiệm không có đùa giỡn. Con trai tìm bạn trai đều là đoạt thẳng tay, chớ đừng nói chỉ nếu Tiểu Vĩ nghĩ thông suốt, đi tìm bạn gái.

“Chuyện gì xảy ra? Tôi chê cậu thế mà cậu không chút phản ứng! Tiểu Thủy, có phải anh Tổng đẹp trai đều dễ bảo như vậy?”

Biên Nhược Thủy đang ở trong phòng xếp chăn gối, Tiểu Vĩ lại đi vào, hướng Biên Nhược Thủy nói: “Sao cậu lại làm, bảo tên kia làm, mắc gì phải culi cho cậu ta!”

Tôi còn chưa tranh cãi với Tiểu Vĩ, tên đó lại bắt đầu nói hươu nói vượn.

“Cậu ta luôn khi dễ cậu? Cái gì cũng bắt cậu làm? Sau đó thì luôn miệng chê bai?”

Biên Nhược Thủy lắc đầu, “Không có a, chúng mình đều đi làm, anh ấy làm so với mình còn nhiều!”

“Các cậu chưa come out?”

Tôi thật sự nhịn không nổi, liền dấn lên vai Tiểu Vĩ một quyền, Tiểu Vĩ lập tức xoay đầu lại nhìn tôi.

“Miệng của cậu có thể ngừng một lát hay không? Nói nhiều thế không khát nước à?” Tôi hướng Tiểu Vĩ nói.

Tiểu Vĩ hừ một tiếng, rút điều thuốc đưa lên miệng, nói: “Trước kia tôi cũng nói nhiều như vậy, chỉ có điều cậu không thích nghe tôi nói, nên cứ làm như chẳng nghe gì.”

Lần này đến phiên tôi á khẩu, Tiểu Vĩ lại bắt đầu dạo xung quanh nhà chúng tôi, tôi mặc kệ cậu, để cậu tự do muốn làm gì thì làm, dù sao chúng tôi chẳng có gì để che giấu. Tôi đi đến trước mặt Biên Nhược Thủy, nói: “Em đi mua đồ ăn sáng đi, đừng làm nữa, xếp rồi cũng phải trả ra lại.”

Tôi chưa dứt lời, Tiểu Vĩ đã lén đến trước mặt tôi, hướng tôi hét lên: “Chính cậu đi mua cũng được, sao phải bảo cậu ấy, sao chạy vật toàn là tiểu Thủy, tôi nói đúng chứ? Cậu chỉ là cái tên ăn xong ngồi rồi.”

“Đừng cứ tiểu Thủy tiểu Thủy, cái tên này tôi còn chưa gọi, cậu có tư cách gì gọi?”

“Cậu chưa gọi là chuyện của cậu, không thích à, không thích thì kệ cậu?”

“Mới sáng sớm cậu tới nhà tụi mình để gây sự à, hai năm không gặp, tính xấu xa của cậu vẫn thế, vẫn là cái đức hạnh kia.”

“Tôi đùa hạnh thế nào! Cậu chung sống thời gian dài với Biên Nhược Thủy, đem cậu ấy dụ dỗ, làm cho cậu ấy chạy vật mà vẫn vui vẻ. Tôi nhìn một cái liền biết rõ hết, tôi nói với cậu, Tổng Thiên Lộ, cậu đừng quá đáng, sớm muộn gì cũng tiếc hận...”

“Tôi tiếc hận, còn cậu tốt hơn chắc?”

“Tất nhiên, nội tâm tôi rất thoải mái a, tinh thần càng sáng khoái!”

“Cậu thuần túy là tìm chết...”

“Thì sao...”

Chờ tôi đánh nhau với Tiểu Vĩ xong, Biên Nhược Thủy cũng đã mua đồ ăn sáng trở về, Tiểu Vĩ một bộ biểu tình thối thối, sợ Biên Nhược Thủy bị uất ức. Kết quả Tiểu Vĩ ăn nhiều hơn ai hết, hơn nữa ăn còn chậm rì rì. Tuy cậu ăn nói toàn chọc tức người, nhưng phong thái ăn uống rất nhã nhặn, cái này lại khiến tôi nhớ tới thầy chủ nhiệm.

“Cậu có bạn gái chưa?” Ta thuận miệng hỏi Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ uống xong sữa đậu nành, lau lau miệng nói: “Chưa có, tôi còn nhớ thương cậu mà.”

Những lời này khiến tôi ghen hòng, như là một khối băng lớn đặt ở trong phòng, chỉ một thoáng trở nên dị thường rét lạnh. Ta mặc dù biết cậu đang nói giỡn, nhưng cậu lại dám đùa giỡn như vậy, cũng đủ khiến cho tôi ăn không tiêu.

Ngay sau đó Tiểu Vĩ liền cười, chỉ vào Biên Nhược Thủy nói: “Nhìn xem, sắc mặt đều thay đổi. Cậu yên tâm, Tổng Thiên Lộ không dễ dàng vừa ý đứa con trai nào, cậu ta cũng không phải ngựa giống, gặp ai cũng thượng.”

“Cậu nói thế mà cũng nuốt trôi cơm sao?” Tôi hỏi Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ vẻ mặt thản nhiên nói cho tôi biết: “Nuốt trôi chứ, cái này có là gì.”

Lời này của cậu xem như chặn họng chết tôi, sau đó bất kể tôi hỏi cái gì, cậu đều hướng mũi dùi lên người tôi. Hơn nữa Biên Nhược Thủy ở bên cạnh ám chỉ tôi, khiến cho tôi nói không nên lời. Cuối cùng tôi nghĩ hay là thôi đi, không bằng tìm một cơ hội, để thầy chủ nhiệm và Tiểu Vĩ gặp nhau, như vậy tôi không cần phải làm gì hết.

91. Chương 91 - Phiên Ngoại 3 [3]

Trong thời gian Tiểu Vĩ ở nhà chúng tôi chơi, tôi cùng Biên Nhược Thủy chỉ toàn nghe một mình cậu nói, trên cơ bản không ai có thể nói được mấy câu. Tôi phát hiện cuộc sống bây giờ của Tiểu Vĩ rất sôi động, tối thiểu thoải mái hơn nhiều so với tôi cùng Biên Nhược Thủy. Cậu nói muốn ở lại ăn cơm trưa, muốn tôi với Biên Nhược Thủy đi chợ mua thức ăn cho cậu.

Kết quả nửa tiếng sau, Tiểu Vĩ nhận được một cuộc điện thoại liền vội vàng rời đi, trước khi đi còn dặn tôi – giữa trưa cậu vẫn sẽ quay lại ăn cơm, muốn tôi chuẩn bị trước.

Tôi đèo Biên Nhược Thủy trên chiếc xe đạp hướng chợ đạp tới, tôi nghĩ con trai đi chợ đã là chuyện lạ, đằng này cả tôi và Biên Nhược Thủy cùng đi, phỏng chừng càng khiến người ta chú ý. Hơn nữa hai chúng tôi đạp xe ào ào, tựa như học sinh cấp 3 đang thể nghiệm cuộc sống trong kỳ nghỉ hè, bất quá cuộc sống của chúng tôi là tồn tại chân thật.

“Em thực hâm mộ Tiểu Vĩ, em cảm thấy cậu ấy sống rất hay.”

Tôi đạp xe, Biên Nhược Thủy ở phía sau cảm thán, tôi trả lời em một câu: “Cuộc sống mỗi người đều có khổ có vui, cậu ta bất quá là bày ra khía cạnh vui vẻ cho mọi người xem, cố ý đem những chuyện vui vẻ để che dấu những phiền muộn.”

“Không phải ... em chỉ cảm thấy cậu ấy kể những chuyện cậu ấy đã trải qua rất hay.”

“Không có gì, em lập tức có thể trở lại trường học.”

“Uh, chờ em đi học lại, em cũng sẽ gặp được nhiều việc hay như thế, đến lúc đó sẽ kể cho anh nghe.”

Tôi vừa nghe những lời này thiếu chút nữa đã ngã xe, may mắn ổn định tay lái kịp thời.

“Anh hy vọng em gặp việc hay càng ít càng tốt, hơn nữa nếu em gặp được, em tốt nhất cũng đừng kể cho anh, để tránh việc hay của em đều biến thành vô vị.” Ta cảnh cáo Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy rất thức thời, nghe tôi nói xong liền không nói gì nữa, tôi vốn tưởng em đã thật sự thông suốt, kết quả qua một hồi, em nói với tôi: “Yên tâm đi, em sẽ không nói cho anh biết.”

“Em dám!” Tôi rống lên một câu, một bà cô đang băng qua đường, nghe tôi hét liền sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Sắp tới chợ, tôi phát hiện phía trước có một chiếc xe rất quen thuộc. Tìm tôi thất chặt, nhìn kỹ, quả nhiên, là xe của ba tôi. Lúc này vừa vặn là giờ ba tôi tan sở, nhưng tôi rất ít gặp ba tôi đi ngang qua đây, không biết lần này là ba tôi đi ngang qua hay có chuyện gì.

Xe của ba tôi đang chạy về phía tôi, đột nhiên có người hướng trong xe ngoắc, ba của tôi ngừng xe lại, quay cửa kính xuống, vẻ mặt vui vẻ cùng người kia trò chuyện.

Tôi cũng dừng lại bên cạnh xe hơi, có chút do dự, không biết có nên tiến lên chào hỏi ba tôi không. Ba tôi thoạt nhìn tựa hồ rất tốt, cũng không quá mức chán chường, có lẽ từ ngày đó, ông đã chấp nhận trong cuộc đời ông có một vết nhơ. Chỉ có điều lúc này bất luận là thấy ông cười hay ông thở dài, tôi đều cảm thấy trái tim nhói đau.

Tôi nhớ trước đây, ấn tượng về ba không khác sau như mẹ, có lẽ do mẹ tôi luôn hành động là người tốt. Gia đình của ta là điển hình ‘nghiêm phụ từ mẫu’, ba của tôi không cho tôi hình tượng thần thiết nào, tôi nhìn thấy ông liền cảm thấy không có cảm giác an toàn cũng như không có chỗ dựa, bởi vì từ nhỏ khi tôi đánh nhau hay bị khi dễ, ba tôi luôn luôn bắt tôi xin lỗi.

Tôi đã từng rất hận ông, bất quá đó đều là quá khứ, cũng không thể nói là chán ghét, chỉ có thể nói – ngay lúc đó tâm tình có một loại ủy khuất, tôi cảm thấy ba quá độc ác, kể cả trước đó vài ngày đều cho rằng như vậy, ông không quan tâm tôi sống bây giờ ra sao, cũng không tỏ vẻ biết chính mình đã gây tổn thương cho tôi.

Thế nhưng giờ đây khi nhìn thấy ông đã khiến cho tôi quên hết thấy tất cả, có lẽ tôi chính là một người vô tâm vô phế như thế, có lẽ khi chúng ta gặp tình thân đều như thế. Từ nhỏ đến lớn, cái gì cũng đều thay

đổi, chính là phần tâm tình này không hề thay đổi, ngay lúc ta đối diện với người thống hận nhất bất quá chỉ có một loại tâm tình.

Thật hy vọng ba của tôi cũng đối với tôi như thế, ta không trông cậy ông có thể tha thứ cho tôi, tôi chỉ hy vọng tôi và ông không cần như là người xa lạ. Không cần mỗi khi tôi về nhà, ông vĩnh viễn ở trong phòng ngủ, không cần chỉ có thể đứng xa xa nhìn ông, ngay cả một tiếng gọi cũng không dám gọi.

“Đây không phải là Thiên Lộ nhà các người sao?” Bà dì đang nói chuyện với ba tôi, hướng tôi chỉ.

Lúc này tôi cũng chỉ có thể dắt xe tới gần, tôi chào bà dì kia một tiếng, lúc đến gần mới phát hiện rất quen mặt, là đồng nghiệp của mẹ tôi, trước kia có tới nhà tôi ăn cơm.

Tôi liếc nhìn ba tôi, ông cũng liếc nhìn tôi và Biên Nhược Thủy, sắc mặt hơi có chút biến hóa, bất quá có người ngoài nên ông vẫn giữ vẻ mặt hiền lành.

Bà dì hướng tôi cười nói: “Vừa rồi ba con còn đang khen con, hiện giờ con cũng đã tới.”

Ba tôi khen tôi? Tôi kỳ thật rất muốn hỏi ra tiếng, bất đắc dĩ việc xấu trong nhà không thể vạch ra ngoài, tôi cùng ba tôi tận lực che dấu. Tôi cố cười cười, rồi nói: “Ba con khen con gì thế? Con nhớ ba con chưa từng khen con a.”

Bà dì liếc nhìn ba tôi, vẻ mặt ba tôi không vui nói: “Tôi khen nó khi nào, đừng nói mò.”

“Ba con nói con không như những đứa trẻ khác, thời khắc mấu chốt rất hiểu chuyện, bình thường thấy con học không tốt, thế mà lại thi đậu trường Đại Học danh tiếng. Còn những đứa trẻ khác – cả ngày vui đầu trong sách vở, thành tích bình thường rất tốt, thế nhưng đến thời khắc mấu chốt lại không được.”

Tôi cũng rất phối hợp mà nói vài câu khiêm tốn, sau đó bà dì kia chỉ vào Biên Nhược Thủy ở bên cạnh tôi hỏi: “Các con đang đi đâu đó?”

“Chúng con đang đi chợ.”

Tôi đang suy nghĩ phải nên nói thế nào, rất sợ Biên Nhược Thủy quá thật thà mà nói ra sự thật, kết quả suy đi nghĩ lại, Biên Nhược Thủy thật sự khai ra sự thật.

“Các con đi chợ sao lại đạp xe một mình? Anh cũng thiết là, sao không chở bọn nhỏ đi, từ nhà đến chợ đâu phải gần!”

“Không phải, tôi vừa tan sở, Thiên Lộ và bạn học của nó đi ra ngoài chơi, trên đường về vừa vặn sai mua một ít đồ.”

“À à! Vậy các người bạn thì cứ đi tiếp đi, tôi cũng phải về nhà nấu cơm.” Nói xong, bà dì chào tạm biệt chúng tôi, cất bước đi xa.

Kỹ thuật che dấu cùng tùy cơ ứng biến của ba tôi rất cao, suốt buổi nói chuyện đều mặt không đổi sắc tim không nhảy, nếu tôi có được kỹ thuật này của ông, phỏng chừng cả đời này ba tôi cũng không hề biết được chuyện giữa tôi và Biên Nhược Thủy

92. Chương 92 - Phiên Ngoại 3 [4]

Bà dì kia vừa đi, không khí giữa tôi cùng Biên Nhược Thủy và ba tôi liền trở nên xấu hổ. Tôi không biết có nên nói chuyện cùng với ba tôi không, mặc dù muốn nói, tôi lại không biết nói gì. Nếu chỉ là mâu thuẫn giữa bà con bạn bè còn đỡ, chỉ cần khách khí đơn giản vài câu là xong, nhưng đây là ba của tôi, tôi muốn hàn huyên với ông cũng không biết có thể hàn huyên những gì.

“Không phải các người đi chợ sao? Đi đi chứ! Sững sờ ở đây làm gì?” Ba của tôi mở miệng trước, nói với chúng tôi.

Ba tôi vừa nói thế, tôi liền đẩy Biên Nhược Thủy đi, quyết định tranh thủ thời gian rời xa tầm mắt của ba tôi. Kết quả vừa xoay người, ba lại gọi ta lại nói: “Thiên Lộ, đợi đã.”

Biên Nhược Thủy cũng dừng lại theo, nhìn chăm chăm vào tôi, sắc mặt có chút không tốt. Tôi nhỏ giọng nói với em: “Em đi chợ đi, dù sao anh cũng không hiểu biết việc đó, đừng lo lắng, ba anh cũng không làm gì anh đâu!”

Tôi vừa nói thế, sắc mặt Biên Nhược Thủy mới tốt một chút, em lại nhìn nhìn ba tôi, rất gian nan nói ra một câu, “Chào chú, con đi chợ trước, các người cứ nói chuyện.”

Sau khi Biên Nhược Thủy đi, sắc mặt ba tôi liền triệt để âm trầm xuống, tôi lường trước sẽ là như thế này, cho nên căn bản không có cảm giác thất vọng gì. Ba tôi nhìn tôi không vừa mắt cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày, trông cậy vào chuyện ông sẽ thay đổi thái độ với tôi, so với lên trời còn khó hơn.

“Cái xe tồi tàn thế sao?” Ba tôi nhìn xe đạp của tôi biểu lộ ghét bỏ.

Tôi mày dạn mặt dày cười cười, ấn xuống cái chuông chói tai một cái, hướng ba tôi nói: “Đạp rất thoải mái.”

“Thoải mái?” Ba tôi run miệng nở nụ cười hai tiếng, “Mày thoải mái a, tao chóng mắt xem mày thoải mái đến lúc nào.”

Tôi nghe ba tôi nói thế, trong lòng lập tức nghẹn khuất đến khó chịu, rất muốn tìm lý do vặn ngược lại ông. Nhưng nhìn thần sắc kia của ông, tôi không sao nói nên lời tàn nhẫn, có lẽ ông thấy cuộc sống hôm nay của tôi trong lòng đã được an ủi. Nếu tôi nói tôi sống rất tốt! Có lẽ sau khi trở về ông sẽ không ăn nổi cơm.

Ba tôi mở khóa, xe rất nhanh nổ máy, tôi quay đầu tìm tìm, Biên Nhược Thủy còn đang chọn chọn lựa lựa, xem ra còn rất chăm chú. Tôi quay đầu về lại, ba tôi đã đem cửa kính xe đóng lại, vốn tôi còn định hỏi thăm ông tới đây làm gì, kết quả ba tôi đen mặt lái xe đi, ngay cả một lời từ biệt cũng không nói.

Một giây sau, Biên Nhược Thủy rất nhanh chạy tới, nhìn nhìn tôi sốt ruột hỏi thăm: “Ba anh rốt cuộc hỏi gì vậy?”

Tôi nhìn chăm chăm vào túi xách của Biên Nhược Thủy, hỏi: “Mua xong rồi ?”

“Còn chưa mua!” Biên Nhược Thủy giơ ra cái túi xách trống trơn.

“Mua thức ăn đi!” Tôi hướng Biên Nhược Thủy hét lớn: “Nhóc con có gì mà hỏi, làm như em hiểu biết lắm vậy.”

“Em không hiểu, anh nói ra em liền có thể hiểu.” Biên Nhược Thủy bĩu môi, nói.

Trên đường trở về, tôi có thể cảm giác được khí tức của người ngồi sau xe rất không ổn định, luôn muốn hỏi tôi gì đó, nhưng vì câu vừa rồi của tôi nên không dám mở miệng.

Khi chúng tôi trở về đã gần mười một giờ, điện thoại bị tôi quên ở nhà, tôi cầm lên phát hiện có 1 cuộc gọi nhớ và 2 tin nhắn, gọi nhớ là Tiểu Vĩ, tin nhắn là Tiểu Vĩ cùng thầy chủ nhiệm. Tiểu Vĩ nói cậu tạm thời có chút việc, tối không được, buổi tối nhất định sẽ tới ăn. Còn thầy chủ nhiệm nói buổi tối thầy muốn tới nhà của chúng tôi chơi, bảo tôi chuẩn bị bữa tối cho thầy.

Tôi cảm thấy chuyện này rất trùng hợp, nhin không được muốn cười. Cái này không tính là tôi tác hợp hai người bọn họ, mà là bọn họ tựa tìm đến nhau, đến lúc đó muốn nói gì, làm gì là chuyện của bọn họ, không liên quan gì tới ta.

Tôi đang nhìn điện thoại ngẩn người, ngẩng đầu phát hiện Biên Nhược Thủy đang nhìn tôi, tôi nhìn em thì em lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác, giả bộ như không có việc gì bỏ đi. Ta cảm giác có chút không đúng, đi hai bước đuổi theo em, giữ chặt em hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Không có gì, ha ha...” Biên Nhược Thủy đẩy cánh tay của tôi ra.

Tôi nắm lấy tay em, nói: “Không cho phép bày sắc mặt với anh, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Nhóc con hỏi cái gì, làm như mình hiểu biết lắm vậy.” Biên Nhược Thủy huênh hoang trả lời tôi.

“Hắc... Em còn có thể ăn miếng trả miếng đúng không? Em nói hay không? Vừa rồi em trừng anh làm gì? Nói hay không ...”

Nói chưa xong, tôi ôm lấy eo em, khiêng em chạy lại phía giường. Em dùng sức ôm chặt lấy cổ tôi, hét như heo bị giết: “Không nói, anh không nói em cũng không nói ...”

Tôi ném Biên Nhược Thủy lên trên giường, em còn nói: “Sĩ khả sát bất khả nhục.”

“Em cho rằng còn là niên đại của ‘Hoàng châu canh cách’ sao, bây giờ là sĩ có thể nhục không thể giết.” Nói xong, tôi liền nhào tới, Biên Nhược Thủy lăn qua trái, tôi bổ nhào vào khoảng không. Tôi nghiêng đầu xem xét, em muốn đứng lên, tôi liền duỗi tay ra kéo quần của em, tiện thể kéo em trở về lại.

“Ba của anh rốt cuộc nói với anh gì vậy? Anh không nói, em cũng không nói vì sao trừng anh, hơn nữa trong vài ngày tới, có thể mỗi ngày em đều trừng anh.” Biên Nhược Thủy rất trịnh trọng tuyên bố.

Tôi búng vào đầu em, “Em to gan nhỉ! Thật sự không nói gì, em cũng không nghĩ, em đi mua thức ăn căn bản chưa đến một phút. Ba anh nghiêng đầu, hít thở cũng đã 10 giây. Ông còn chưa nói gì đã lái xe rời đi.”

“Thật sự? Chú không khó để anh chuyện gì chứ?”

Tôi vuốt vuốt lọn tóc lộn xộn của Biên Nhược Thủy xuống, vẽ mặt thành khẩn nói: “Thật sự cái gì cũng chưa nói, nếu nói, anh có thể thoải mái như vậy sao? Em cảm thấy anh là người am hiểu che dấu sao?”

“Không giống.”

“Thế là đúng rồi!”

“Uh... em đây an tâm.” Biên Nhược Thủy lập tức cảm thấy thoải mái.

Tôi không dễ dàng bỏ qua cho em như vậy, mặt em vừa tốt lên, tôi liền vươn tay kéo quần của em. Mới vừa rồi quần của em đã bị tôi kéo, đã sớm lỏng lẻo muốn tuột xuống. Tôi vươn tay sờ lên thứ nhô lên, Biên Nhược Thủy lập tức ngừng thở, động cũng không dám động.

“Nói! Vì sao trừng anh?”

“Thì là vì do anh không chịu nói cho em biết ba anh đã nói gì...”

Tôi thoáng cái có chút thất vọng, tôi còn tưởng em có bí mật gì. Nguyên lai chỉ vì việc nhỏ này lại làm bộ đáng thật nghiêm trọng. Tôi lập tức có loại cảm giác bị lừa, bởi vì Biên Nhược Thủy không mấy khi đối nghịch với tôi, một khi bày sắc mặt cho tôi xem, nhất định là đã xảy ra chuyện khiến cho em không thể chấp nhận. Mà bây giờ, em dám lợi dụng tín nhiệm của tôi với em, đùa bỡn tình cảm của tôi, thế nên phải làm sao dạy dỗ em đây?

Tôi tìm một cái cốc gượng ép thuyết phục chính mình, sau đó đem cửa phòng khóa kỹ, rồi túm lấy Biên Nhược Thủy đang tính chạy trốn trở về lại trên giường, chuẩn bị ăn no nê trước. Trước đó vài ngày làm việc quá mệt mỏi, buổi tối tắm rửa xong liền ngủ thẳng giấc. Cho nên bình thường đến ngày nghỉ, tôi thường đem em ra chén no nê.

“Tiểu Vĩ sắp đến rồi, em còn chưa nấu ... CƠM ...”

“Buổi tối Tiểu Vĩ mới đến, cậu ta vừa nhắn tin cho anh.”

“Chính là... Đêm qua... Mới... Bây giờ là giữa trưa a...”

“Sách sách sách... Đêm qua cũng không biết là ai thoải mái thành như vậy... Anh biết so với anh em còn muốn hơn, không nên nói dối ...”

93. Chương 93 - Phiên Ngoại 3 [5]

Dưới lầu vang lên một hồi kèn xe hơi, tôi từ cửa sổ thì xuống thì thấy thầy chủ nhiệm đang đứng bên cạnh xe. Tôi còn chưa kịp đi tới cửa, đã nhìn thấy Biên Nhược Thủy nhanh như chớp chạy xuống, chờ tôi chậm rãi đi tới cửa, Biên Nhược Thủy đã cùng thầy chủ nhiệm nói nói cười cười đi lên đây.

“Thầy, thầy muốn uống gì?” Biên Nhược Thủy mở tủ lạnh ra, cao thấp tìm tìm.

Thầy chủ nhiệm vẻ mặt ôn hòa nhìn Biên Nhược Thủy nói: “Không cần, thầy không khát.”

“VẬY em pha trà cho thầy nhé.” Biên Nhược Thủy xoay người đi tìm cái tách.

“Không cần khách khí như vậy, thầy thật sự không khát.” Thầy chủ nhiệm vẻ mặt giả mù sa mưa cười cười, từ lúc thầy bước vào nhà, con mắt luôn đảo tới lui trên người Biên Nhược Thủy, căn bản không thèm liếc nhìn tôi một cái.

“Hắc! Chúng ta làm gì có trà!” Tôi gằng giọng nói với Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy gờ lên một hộp trà, còn cười nói cho tôi biết: “Em biết thầy của anh sẽ tới, nên cố ý mua.”

Tôi bị ghen hòng, đi đến bên người Biên Nhược Thủy, ngữ khí chất vấn nói: “Đó là thầy chủ nhiệm của anh hay của em?”

“Của anh a!” Biên Nhược Thủy còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Tôi nổi giận, “Thầy chủ nhiệm của anh em để bụng như vậy làm gì?”

Biên Nhược Thủy thoáng cái sững sốt, “Thì bởi vì là của anh nên em mới để bụng...”

“Được rồi được rồi... Đừng giận dỗi a!” Không biết thầy đứng lên khi nào, đi đến trước mặt bọn tôi, mặt ngoài là vì khuyên can, kỳ thật có chút hương vị châm ngòi thổi gió.

“Tổng Thiên Lộ, không nhìn ra được em lại dốt như thế a!”

Những lời này của thầy chủ nhiệm không thể nghi ngờ đã chọc ta nổi điên, ta nghiêng đầu sang chỗ khác, rất lễ phép nói với thầy: “Thầy à, chỉ cần thầy biến mất, em sẽ lại rất thông minh.”

Thầy còn chưa nói gì, ngược lại Biên Nhược Thủy đã lên tiếng, “Tổng Thiên Lộ, em rất kính trọng thầy giáo, bất luận là thầy nào đến đây, em đều đón tiếp nhiệt tình.”

Tôi muốn đáp trả lại, nhưng sự nhớ mẹ của Biên Nhược Thủy là cô giáo, nên đành nuốt lời tổn thương người xuống bụng.

“Chỉ là đùa giỡn thôi, đừng coi là thật...” Thầy chủ nhiệm vỗ vỗ bả vai của ta và Biên Nhược Thủy.

Lúc này tiếng chuông cửa vang lên, Biên Nhược Thủy nhanh chóng chạy đi mở cửa, thừa dịp này thầy chủ nhiệm vỗ vào ót tôi một cái: “Nhóc con hơi mất nét nhé!”

“Tranh thủ chạy ra ngoài xem đi, người thầy chờ mong đến đó.” Tôi không vui nói.

Thầy chủ nhiệm ngậy ngốc nhìn tôi, hỏi: “Ai thế?”

“Tiểu Vĩ a! hôm nay cậu ấy cũng tới ăn...”

Thầy vừa nghe thế, cả người liền trở nên khẩn trương kích động, lôi kéo tay tôi nói năng lộn xộn: “Sao em... sao em không nói trước với tôi... em thấy tóc của thầy ổn không, ai... tóc của thầy nhất định rồi bù rồi... nếu em sớm nói, thầy sẽ ăn mặc model hơn, có thể làm trẻ ra một chút...”

“Ai đây? Anh trai của cậu sao?” Ngược lại Tiểu Vĩ không chút khách khí, trực tiếp bước đến trước mặt bọn tôi, hướng tôi hỏi.

Tôi nháy mắt với Tiểu Vĩ, nói: “Không phải anh tôi, giống cậu vậy, tới đây ăn chực.”

Tôi vừa nói xong, Tiểu Vĩ có chút hoài nghi nhìn nhìn tôi, lại nhìn nhìn thầy chủ nhiệm. Tôi có thể nhìn ra được, thầy chủ nhiệm nhìn thấy cái nhìn kia của Tiểu Vĩ, ánh mắt liền tỏa sáng. Điều nói – ai cũng thích vẻ bề ngoài, quả nhiên không sai.

Biên Nhược Thủy xen vào một câu, nói với Tiểu Vĩ: “Đây là thầy chủ nhiệm của Tổng Thiên Lộ, ít nhiều gì nhờ có thầy, Tổng Thiên Lộ mới đậu được đại học...”

Biên Nhược Thủy tự cho là mình nói chuyện rất tốt, không biết rằng đã sát phong cảnh cỡ nào. Tiểu Vĩ vốn đang có ánh mắt rất thân thiện, một khi nghe được 2 chữ ‘thầy giáo’ liền trở nên lạnh lùng không ít. Đại khái Tiểu Vĩ cùng một loại người với tôi, từ ngày đầu tiên tới trường, đã đem thầy cô giáo trở thành kẻ thù.

“Đừng khách khí như vậy, tôi và Tổng Thiên Lộ chính là anh em.” Thầy chủ nhiệm bổ sung một câu, còn hướng tôi nháy mắt một cái, muốn tôi nói đỡ lời giúp thầy.

“Đúng đúng đúng... quan hệ giữa chúng tôi rất tốt!” Vừa nói tôi vừa dùng cánh tay đánh lên bả vai thầy chủ nhiệm.

“Kỳ thật tôi không lớn hơn các em bao nhiêu tuổi đâu, tôi vừa thực tập xong, kỳ thật cũng coi như là sinh viên.”

Tôi ở bên cạnh không khỏi nuốt nước miếng một cái, đã thấy người mặt dày, nhưng chưa thấy ai mặt dày như vậy. Kết quả một giây sau, thừa dịp Tiểu Vĩ không chú ý, thầy chủ nhiệm ở bên tai tôi dặn dò: “Nhớ kỹ, nếu em ấy hỏi, nói tôi 24.”

“Thầy 42, lại muốn em nói thầy 24!” Ta thiếu chút nữa hét lên.

Thầy chủ nhiệm vỗ vỗ bờ vai tôi, chẳng biết xấu hổ nói: “Nhỏ giọng một chút, tâm lý của thầy chỉ mới có 24, ngày hôm qua vừa trải nghiệm xong.”

Biên Nhược Thủy ở bên cạnh đã triệt sững sốt, nửa ngày còn chưa kịp phản ứng, tôi đi ngang qua người em, nhắc nhở em một câu, “Nhìn thấy không? Đây là ngọn đèn sáng chói trong lòng em nhưng thực ra lại hèn mọn bí ối lưu manh...”

Qua một hồi, tôi cùng Tiểu Vĩ an vị ở phòng khách một bên xem phim một bên nói chuyện phiếm, thầy chủ nhiệm cùng Biên Nhược Thủy ở trong bếp nấu cơm. Vốn tôi xem phim rất thích ý, nói chuyện cùng Tiểu Vĩ cũng rất vui, kết quả trong phòng bếp thỉnh thoảng truyền tới một ít âm thanh, tạo thành ảnh hưởng tâm lý không tốt lắm.

“Oa... thầy, tay nghề của thầy lợi hại quá, em đều không thấy thầy cử động, thật sự là quá nhanh.”

“Tôi tức nhiên khác các em rồi, tôi nấu cơm đã biết bao nhiêu năm...”

“Thật không nghĩ tới thầy cũng biết nấu cơm, em cho rằng bình thường thầy toàn ăn ở căn tin, em nghe Tổng Thiên Lộ nói trong trường có căn tin dành riêng cho thầy giáo.”

“Ha ha... Con người của tôi tương đối thích sạch sẽ, bình thường đều tự mình nấu ăn mới cảm thấy an tâm”

“Em thấy được mà, quần áo của thầy thật sạch sẽ, tựa như mới mua vậy.”

“Nào có a... Bộ này đều mặc hơn hai năm.”

“...”

Tiểu Vĩ cười mỉm nhìn tôi, trào phúng nói: “Thế nào? Hiện tại cậu ghen đến nổi mặt như tím thối.”

“Sao tôi phải ghen?” Tôi cầm một cái gối sô pha ném tới bên kia.

Miệng Tiểu Vĩ còn thiếu chút nữa nhếch lên trời cao, “Tôi giống như đang xem một bộ hài kịch vậy, vẻ mặt của cậu y chang trình nữ. Lúc trước cậu cái đức hạnh kia, bạn gái từng người từng người chạy, biểu lộ trên mặt cậu y như giờ vậy, bất quá vẻ mặt đó tôi chỉ nhìn thấy năm sáu lần trong một học kỳ thôi à”

“Cậu có tin tôi nhét cái gạt tàn này vào miệng cậu không?”

“Sách sách sách... Hai năm không thấy, tính tình vẫn nóng như thế.” Tiểu Vĩ vừa nói vừa chạy ra xa, về mặt đề phòng nhìn nhìn tôi.

Ngay lúc này, không biết khi nào thầy chủ nhiệm đã đi tới, còn mang trên người cái tạp dề, đứng ở cửa hỏi: “Tiểu Vĩ, em có ăn cay không?”

“Em ăn được, nhưng không thích, em ăn cay sẽ bị dị ứng.” Tiểu Vĩ rất nghiêm túc nói.

“Aizzz... em nói này, sao thầy không hỏi em?” Tôi đá lông nheo với thầy chủ nhiệm.

Tiểu Vĩ còn rất phối hợp nói một câu: “Tôi lớn lên đều khiến mọi người yêu thích, bất cứ ai lần đầu tiên gặp tôi đều khó mà không thích tôi.”

Tôi làm một cái thủ thế với thầy, ý bảo – thầy và Tiểu Vĩ thật là trời sinh một đôi.

“Thầy của cậu nhiều tuổi thế?” Tiểu Vĩ hướng tôi hỏi.

Tôi hít sâu một hơi, cảm giác rất áp lực, “24...”

“Còn trẻ vậy sao, tôi nhớ cậu là loại lưu ban mà a, không phải thầy chủ nhiệm của các lớp lưu ban đều là người lớn tuổi có kinh nghiệm giảng dạy hết sao?”

“Thầy là thiếu niên thành tài...” Tôi kiên trì nói hươu nói vượn.

“A, thầy kết hôn chưa?” Tiểu Vĩ lại hỏi.

“Cậu thấy thầy giống như kết hôn sao? Nào có ai kết hôn rồi còn đến đây ăn chực?”

“Cũng đúng... nhìn cũng rất đẹp trsi, có bạn gái đi?”

“Không có, sao cậu tra hỏi cẩn thận thế?”

Tiểu Vĩ xấu hổ cười, “Hiếu kỳ thôi, à, mà thầy có biết chuyện giữa cậu và Biên Nhược Thủy không?”

“Biết rõ a!” Tôi thẳng thắn cho Tiểu Vĩ biết.

Tiểu Vĩ sững sờ, sau đó nhìn tôi cười ý vị thâm trường, hỏi: “Thầy cũng là thế à?”

“Là gì?”

“Cậu đốt thế a, cậu nói xem là gì?”

Tôi lập tức bưng tỉnh đại ngộ, có chút buồn bực hỏi Tiểu Vĩ: “Sao cậu nhìn ra được?”

“Không biết, vừa nhìn thấy thầy liền cảm giác được, chỉ là không dám xác nhận. Sau đó Biên Nhược Thủy nói đây là thầy chủ nhiệm của cậu, tôi còn nghĩ mình đã đoán sai, hiện tại phát hiện con mắt của tôi xem người rất chuẩn...”

Tôi cao thấp đánh giá Tiểu Vĩ, thật sự có chút nghĩ mãi mà không rõ, nếu lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tiểu Vĩ, mà cậu không nói cho tôi biết, tôi tuyệt đối không thể theo trong lời nói cử chỉ của cậu mà biết được tính hướng của cậu, chớ nói chi chỉ một ánh mắt đã nhìn ra. Chính là lúc trước thầy chủ nhiệm cũng nhìn ra tôi đang quen bạn trai, cho nên hiện tại không thể nói Tiểu Vĩ nói khoác được, chỉ là cảm thấy có chút tà môn.

94. Chương 94 - Phiên Ngoại 3 [6]

“Thầy ơi, cái kia của thầy cứng ngắc, nhanh lấy ra ...”

Nhà bếp truyền đến thanh âm rõ ràng của Biên Nhược Thủy, trong thanh âm còn kèm theo một ít hưng phấn. Đầu óc của tôi nổ mạnh, Tiểu Vĩ cũng thay đổi sắc mặt, tôi mặt mày xanh mét phóng tới nhà bếp, Tiểu Vĩ cũng mang theo cảm xúc náo nhiệt chạy theo.

Kết quả chạy tới cửa, phát hiện Biên Nhược Thủy cùng thầy chủ nhiệm đang rất nghiêm túc nấu cơm. Biên Nhược Thủy trợ thủ, thầy chủ nhiệm một bên thái thái, một bên đảo đảo đậu hũ.

Biên Nhược Thủy không cảm nhận được tôi bước tới, vẫn đang chỉ vào khối đậu hũ trong nồi nói: “Thầy, khối này cũng cứng ngắt, tranh thủ lấy ra đi...”

Tôi có thể cảm giác được mặt của mình một hồi xanh một hồi tím, trong lòng chẳng biết là cảm giác gì. Kết quả một giây sau, bên cạnh truyền đến một tràng tiếng cười to, Tiểu Vĩ cười đến thở không nổi, cả phòng bếp đều có chút cảm giác chấn động.

“Không được... Cười chết tôi ... Ôi... Việc này khiến cho Ha ha...”

Thầy chủ nhiệm cùng Biên Nhược Thủy đều là vẻ mặt buồn bực nhìn Tiểu Vĩ một tay vịn khung cửa, một tay vỗ bụng, không rõ cậu rốt cuộc khùng điên chuyện gì. Đậu hũ trong nồi đổi màu, Biên Nhược Thủy tranh thủ vớt ra, thầy chủ nhiệm nhìn nhìn Tiểu Vĩ, khóe miệng cũng không nhếch lên, đoán chừng là cảm thấy cậu rất ngốc ngốc.

“Các người không biết ... Ha ha...” Tiểu Vĩ vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại không chế không nổi tâm tình của mình, cười đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Được rồi được rồi, hai người nấu cơm a, chúng tôi đi xem phim ...” Tôi túm kéo, lôi Tiểu Vĩ đi ra ngoài.

Tiểu Vĩ vẫn muốn kể rõ cho xong chuyện này, bị tôi túm kéo, liền nín lấy khung cửa không chịu đi. Thầy chủ nhiệm cùng Biên Nhược Thủy hoàn toàn choáng váng, nhất là Biên Nhược Thủy, sau khi gặp đậu hũ xong, tay vẫn giữ nguyên một tư thế lơ đãng.

“Tranh thủ làm việc đi... Nhìn cái gì ... cậu ấy bị kinh phong ...” Tôi nói với Biên Nhược Thủy.

Rốt cục Tiểu Vĩ cũng ngừng cười được một chút, tay chân đều có chút vô lực, bị tôi túm kéo, cái tay túm khung cửa của Tiểu Vĩ thoáng buông lỏng ra, tôi vội vàng túm cậu vào phòng ngủ, Tiểu Vĩ còn chưa từ bỏ ý định, một bên thở một bên dứt quãng nói: “Tôi nói cho mấy người biết, vừa rồi Tống Thiên Lộ ... ha ha ...”

“Hai người thành thật làm việc đi, còn có ... yên tĩnh một chút cho tôi, nấu cơm còn nói chuyện ...” Tôi cảnh cáo thầy chủ nhiệm một tiếng, liền đẩy ngã Tiểu Vĩ lên trên mặt đất, rồi kéo cậu như kiểu kéo chó kéo vào phòng ngủ, còn không quên khóa chặt cửa lại.

“Cậu có muốn tôi đánh rụng răng của cậu không?” Ta có chút thẹn quá hoá giận.

Tiểu Vĩ vừa nhìn thấy nét mặt của tôi, vốn đã ngừng cười, lại bắt đầu một bên vỗ ván giường một bên chìa vào người tôi cười, cũng không quên chế nhạo tôi.

“Ha ha... kỳ thật tôi cũng không phải cười cậu, tôi đã thấy việc này không đúng mà ... Ha ha... Cậu không thấy vẻ mặt của cậu ngay lúc đó! Rất buồn cười a ...”

Tôi định đá Tiểu Vĩ ra ngoài, chính là nghĩ lại, nếu làm thế Tiểu Vĩ sẽ nhất định chạy đi loan báo khắp nơi. Tiểu Vĩ là loại người – người càng nổi giận, hấn lại càng hưng phấn, còn không bằng cứ mặc kệ, sau khi cười đủ sẽ chẳng còn chuyện gì nữa.

Thầy chủ nhiệm cùng Biên Nhược Thủy làm một bàn đồ ăn lớn, từ lúc nghỉ đến giờ, tôi rất ít nhìn thấy bữa ăn thịnh soạn như vậy. Mỗi ngày, tôi và Biên Nhược Thủy chỉ ăn 2 món, 1 rau xào 1 rau trộn, tuy đơn điệu, nhưng hương vị cũng không tệ lắm.

“Mấy món này do hai người nấu à? Quá tuyệt, mỗi ngày tôi ăn cơm do ba tôi nấu, dạ dày cũng muốn lủng rồi đây.”

Tiểu Vĩ một bên từng ngụm từng ngụm nuốt, một bên dùng ánh mắt hỏi, cũng không quên chen vào mấy câu. Biên Nhược Thủy nghe được Tiểu Vĩ hỏi, tựa như hiện vật quý mà giới thiệu với Tiểu Vĩ: “Là thầy Đàm nấu, lần này tôi không hề nhúng tay.”

Tiểu Vĩ nghe được Biên Nhược Thủy trả lời, động tác nhai nuốt trong miệng ngừng lại một chút, nhìn thầy chủ nhiệm cười cười, đùa giỡn nói: “Vậy sau này đến nhà em nấu cơm cho em đi, đừng làm thầy giáo nữa,

lượng giáo viên ít như thế, nghĩ hưu sớm đi. Thầy đến nhà em nấu cơm, em trả cho thầy 5.000, cũng không tính thấp.”

Thầy chủ nhiệm lập tức hướng Tiểu Vĩ cười thân sĩ, ý vị thâm trường nói: “Được a, sau này tôi sẽ phục vụ cho em, ngày mai tôi liền từ chức.”

“Thầy, thầy nghĩ rồi, ai dạy em a?” Biên Nhược Thủy ở bên cạnh cần cần dục dục hỏi thăm.

Tôi vỗ ót Biên Nhược Thủy, quát lớn: “Sao chuyện gì em cũng xía vào thế!” Lại tiếng tới bên tai em nói nhỏ: “Cái này gọi là tìm cớ, hai người bọn họ đang thông đồng với nhau! Emtốt nhất đừng chen vào.”

“Chính là... Thầy chủ nhiệm lớn tuổi như vậy... Ngạch...”

Tôi đút vào miệng em một khối đậu hủ, em lập tức cầm miệng, con mắt khẩn trương hề hề nhìn nhìn tôi, chiếc đũa trong tay cũng không dám động.

“Như vậy đi, dù sao tôi cũng mất công nấu cơm, tôi sẽ không lấy tiền, em có thể mỗi ngày đến nhà tôi ăn cơm. Tôi sống một mình, em không cần lo lắng, hơn nữa em nghỉ hè dài như thế, chắc sẽ rất chán, đến nhà tôi tôi làm vài món điểm tâm cho em ăn thử.”

“Có chuyện tốt vậy sao?” thần sắc Tiểu Vĩ như vừa lượm được tiền.

Thầy chủ nhiệm cho tôi một ánh mắt, tôi tranh thủ nói xen vào: “Cậu không cần khách khí với thầy, tôi đã từng ăn chùa ở nhà thầy 2 năm, thầy dạy học 20 mấy năm, có rất nhiều tiền. Cậu không thấy chiếc xe của thầy ngoài kia à, đâu phải loại rẻ tiền...”

“Thầy dạy học 20 mấy năm?” Tiểu Vĩ kinh ngạc.

“Hai năm!” Tôi mau chóng sửa lời, “Vừa rồi nói sai...”

Lúc này Tiểu Vĩ mới bình tĩnh lại, vừa ăn cơm vừa nói: “Chắc là do thiếu niên thành tài, nên tiền lương hơi cao một chút...”

“Cứ ăn như thế này thật nhặt nhèo.” Thầy nhú nhú mày, hỏi tôi: “Có rượu không?”

“Trong tủ lạnh có!” Ta định đi lấy, thầy chủ nhiệm kéo tay tôi lại, nói: “Uống ít quá chẳng tới đâu, mà quá nhiều lại không tốt, tôi có mang theo hai chai đây.”

Tôi tự dưng cảm thấy thầy đang mưu đồ làm loạn, cho nên không ý kiến gì, miễn cho sau này lại dính vào rắc rối. Ngược lại thần sắc Tiểu Vĩ như ngầm đồng ý, ý bảo Thầy chủ nhiệm đi lấy nhanh lên.

Kế tiếp bốn người chúng tôi vừa ăn vừa trò chuyện, chủ yếu là một mình Tiểu Vĩ nói, cậu uống hơi nhiều, nên càng ngày nói càng nhiều, càng nói càng hưng phấn.

Biên Nhược Thủy ngồi ở bên cạnh tôi, uống nửa ly, mặt hồng hồng tựa như quả táo. Tôi thấy hai mí mắt của em muốn đánh vào nhau, đồ ăn trong chén cũng đã ăn gần hết, ngồi cũng chỉ nghe Tiểu Vĩ nói, liền đỡ em dựa vào tôi, lúc này ý thức của em đã mơ màng, không quan tâm nhiều như vậy, mặc tôi ôm, tựa như bé ngốc mà nhìn 2 người còn lại, thỉnh thoảng còn cất tiếng cười theo.

“Đúng rồi, tôi lại nhớ tới chuyện kia của Tống Thiên Lộ, Biên Nhược Thủy, cậu đừng ngủ, tới, tôi nói cho cậu nghe... Tống Thiên Lộ... Ha ha ha...”

Tiểu Vĩ thần sắc phấn khởi, tôi nhanh tay che lại tai em, hướng Tiểu Vĩ cảnh cáo: “Nhỏ giọng một chút, em ấy đang ngủ.”

Tiểu Vĩ ngưỡng cổ, rót hết nửa chén rượu còn lại vào miệng, chỉ vào người tôi nói: “Cậu cũng đâu dám cho cậu ấy biết a... Ha ha ha... Khái khái khái...”

Tiểu Vĩ bị sặc, cả người bắt đầu kịch liệt ho khan, trong lòng tôi hô to đáng đời. Thầy chủ nhiệm ở bên cạnh nhanh chóng vỗ lưng giúp cậu, khiến cho tôi nhìn xem đến nổi cả da gà. Thầy chủ nhiệm lại theo bên cạnh rút ra hai tờ khăn giấy, giúp Tiểu Vĩ lau miệng, không biết như thế nào, tôi cảm thấy một màn kia – tựa như baba chăm sóc con trai, không sao liên tưởng được đó là hành động của người yêu.

Đều nói rượu nho có tác dụng chậm, hơn nữa Biên Nhược Thủy dựa vào lòng ta đầy thích ý, nên chỉ một lát sau em liền ngủ mất. Tiểu Vĩ lằm bằm trong miệng nói cậu chưa say, tôi nhìn hai bình rượu đã thấy đầy, cũng biết đại khái cậu ở trong trạng thái gì.

“Tôi đưa Tiểu Vĩ về, trời đã tối rồi, em ấy mê mang như vậy, ngồi xe cũng không tốt...”

Nhìn thầy chủ nhiệm bày ra vẻ mặt đứng đắn, đột nhiên tôi có chút muốn cười, Tiểu Vĩ đi đường vẫn rất ổn, chỉ có trên tinh thần hơi chút phấn khởi. Nghe lời thầy chủ nhiệm nói, Tiểu Vĩ lại rất cao hứng mà vươn tay khoát lên trên vai thầy, nói: “Thầy lái xe tới, chở em về với.”

“Tôi mặc kệ, các người muốn làm gì thì làm.” Tôi ngẩng cao đầu, một bộ không sao cả.

Hai người hi hi ha ha đi ra cửa, trên cơ bản tôi chỉ uống một chút, cho nên vẫn rất thanh tỉnh. Không biết tại sao, sau khi Tiểu Vĩ đi tới cửa, đột nhiên tôi có chút không đành lòng, tuy tôi biết rõ thầy chủ nhiệm không phải là người xấu, nhưng lừa gạt cậu như vậy, sau này cậu biết hai người cách tuổi nhau quá xa, sẽ chịu đã kích rất nhiều.

95. Chương 95 - Phiên Ngoại 4 : Khai Giảng [1]

Một việc khiến tôi vô cùng buồn bực – đó là Biên Nhược Thủy khai giảng so với tôi sớm hơn một tháng, mới đầu tháng tám, thầy chủ nhiệm đã gọi điện thoại báo cấp 3 bắt đầu khai giảng. Tuy nghĩ hè cứ dính vào nhau thì cũng có chút chán, thế nhưng đột nhiên nghe nói em phải khai giảng, ngược lại tôi cảm thấy có chút khó chịu.

Thầy chủ nhiệm bóng gió muốn để Biên Nhược Thủy trọ ở trường, như vậy chờ tôi khai giảng, em cũng không cần ở nhà một mình. Thế nhưng tôi lại không muốn em ở KTX – nơi hỗn tạp rất nhiều người, tính tình em lại tốt, nhất định sẽ bị người ta khi dễ. Huống hồ tôi và em quen nhau là do sống cùng KTX, vạn nhất xuất hiện người thứ 3 thì sẽ thế nào, chỉ mới nghĩ đã khiến tôi rùng mình.

Mà điểm quan trọng hơn là – tình huống của em không giống như trước, em đã học chậm 2 năm. Một mình em ở trong trường – lại còn là học sinh lưu ban, chắc chắn em sẽ cảm thấy áp lực. Nếu lại để em sống trong hoàn cảnh ăn ngủ như thế, tôi sợ em lại bị chứng tự kỷ.

Kết quả khi tôi đem suy nghĩ của mình nói cho Biên Nhược Thủy, em nghe xong lại nở nụ cười, vẻ mặt thoải mái nói – em sẽ không vì thành tích học tập thua người ta mà sẽ tự ti. Tựa như vị trí thay đổi, tôi biến thành kẻ lải nhải, còn em biến thành người tùy tiện.

“Sống chung với anh lâu ngày, tâm lý của em đã thay đổi rất tốt.”

Tôi nghe Biên Nhược Thủy nói thế, liền chỉ vào ót em chất vấn: “Em đang bóng gió chửi anh à? Ý của em là bình thường em rất vị tha với anh sao?”

“Không đúng không đúng...” Biên Nhược Thủy cười hì hì nói: “Là vì cảm thấy tính cách của anh rất tốt, cho nên ám chỉ mình phải học tập theo phương hướng của anh.”

Tôi thở dài một hơi, cầm tay Biên Nhược Thủy quan sát một hồi, vốn trẻ nhỏ ở cái tuổi này bàn tay nên trắng trắng mềm mềm, kết quả tay em lại có chút thô ráp. Tôi còn nhớ rõ lúc ở trung học – lần đầu tiên nắm tay em cảm giác rất thon mượt, thế nhưng sống ở đây ba năm, em thay đổi rất nhiều, mà tôi cũng thay đổi rất nhiều.

Bất quá cũng cuộc sống đối với chúng tôi cũng rất vị tha, dù sao chúng tôi còn có chỗ ở, ăn uống no đủ. Còn có người sẵn sàng giúp đỡ chúng tôi, chứng chỉ dựa vào năng lực của chúng tôi, có lẽ đã giống như lời của ba tôi nói, chúng tôi đành phải thỏa hiệp.

Thầy chủ nhiệm dạy chính là lớp lưu ban, thế nên Biên Nhược Thủy tất nhiên là học lớp của thầy. Ngày em tựu trường, tôi đi theo em, tự nhiên thấy được không ít gương mặt quen thuộc. Những bạn học kia chứng

kiến tôi giúp Biên Nhược Thủy chạy đông chạy tây làm thủ tục, đều cho rằng em là bà con của tôi, tôi cũng hòa theo ý của bọn họ, mở lời hi vọng bọn họ sẽ giúp tôi chiếu cố em.

Trong đội bóng rổ của chúng tôi có một thành viên gọi là Hoàng Thụy, trong lớp lưu ban này tôi quen Hoàng Thụy nhất. Tôi để Biên Nhược Thủy ngồi cùng bàn với Hoàng Thụy, sau đó kêu Hoàng Thụy ra ngoài, dặn dò cậu ta một phen.

“Nhớ kỹ, nếu trong lớp có ai khi dễ cậu ấy, cậu giúp tôi xem chừng dùm một chút, sau đó nói lại cho tôi biết. Chờ khi tôi nhập học tôi sẽ mua điện thoại, sau đó bảo Biên Thủy Nhược báo cho cậu biết số của tôi. Về sau cậu báo lại cho tôi biết tình huống của cậu ấy, kể cả ăn cơm, hoạt động hằng ngày, quen bạn bè nào. Đặt biệt chú ý dùm tôi vấn đề yêu đương của cậu ấy, nếu cậu ấy tiếp xúc quá thân mật với bạn học nữ nào thì cậu nhất định phải báo cho tôi biết, nhất là loại con gái mạnh mẽ ...”

Về mặt Hoàng Thụy đầy mơ hồ, nhìn nhìn tôi nói: “Cậu ta là ai vậy? Nghe cậu nói thế tôi cũng không dám ngồi cùng bàn với cậu ta, đầu óc không được bình thường sao?”

“Ngạch... Cậu mới bị điên đó! Cậu ấy là bà con của tôi... con trai của dì ruột tôi, dì tôi mất sớm, tôi sợ cậu ấy đi sai đường. Cậu đừng nói tôi dặn dò cậu với cậu ấy nhé, lòng tự trọng của cậu ấy rất mạnh mẽ, nếu biết sẽ lại nghĩ lung tung...”

“Ok, chẳng phải chỉ là việc nhỏ thôi sao?” Hoàng Thụy về mặt thống khoái.

“Đúng thế, chỉ việc nhỏ thế thôi, hôm nào sẽ mời cậu ăn cơm a!” Ta vỗ vai Hoàng Thụy thuận miệng nói.

Hoàng Thụy rất khinh bỉ nhìn nhìn tôi, “Với tôi mà còn khách khí ... Ân... Đi đâu ăn a?”

“Đến lúc đó tùy cậu chọn, cậu giúp tôi giám sát tốt, muốn ăn gì cũng ok hết...”

“Cảm tình thật tốt, hắc hắc...”

Hoàng Thụy cười ha hả đi vào, tôi một mình đứng ở cửa ra vào rất xấu hổ, một đám người quen, dù sao cũng phải giải thích một phen. Thầy chủ nhiệm đang họp, vốn muốn đợi thầy đến đây, để thầy giúp tôi an tâm. Kết quả cứ gặp người quen hỏi đi hỏi lại, tôi đành phải về nhà trước vậy.

Trước khi đi tôi lại nhìn Biên Nhược Thủy vài lần, em ngồi ở bên cạnh Hoàng Thụy, đang tập trung đọc sách. Thỉnh thoảng em cũng quay đầu lại nhìn tôi, luôn ý bảo tôi trở về đi, nhưng khi nhìn đến bộ dáng lẻ loi của em, trong lòng tôi lại không yên.

Kỳ thật cũng không có gì để lo lắng, trước kia khi em chuyển vào lớp chúng tôi, cũng chẳng quen biết ai, về sau giao lưu với bạn học cũng rất ổn. Chính là tính cách của em hơi hướng nội, lại quá hiền lành, nên thường xuyên bị bạn bè trêu chọc. Cho nên vừa nghĩ đến tình cảnh kia, trong lòng tôi đã cảm thấy sợ, sợ loại chuyện đó sẽ phát sinh, sợ em bị ăn hiếp, mà thực tế có bị ăn hiếp em cũng sẽ không nói ra.

Đi một mình trên đường, lại có chút không quen, trong khoảng thời gian này đã quen sinh hoạt cùng Biên Nhược Thủy, hiện tại đột nhiên cảm thấy như thiếu một cánh tay, hoặc mất đi một chân vậy. Tôi biết cuộc sống sau này sẽ kéo dài như thế một đoạn thời gian, trong lòng lại nhịn không được có chút thương cảm.

Em không phải là cái bóng của tôi, không có khả năng vĩnh viễn đi theo tôi, sẽ có một ngày, cảm thấy sống cùng nhau quá đơn điệu tẻ nhạt. Hiện tại cảm giác như thời gian đáng quý đã trôi đi – cùng nhau thức dậy, cùng nhau đạp xe đạp đi làm thêm, cùng nhau về nhà, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ ... Hiện tại đều chỉ còn mình tôi.

Một ngày nghỉ chẳng tính là gì, tuy dài nhưng thoáng cái liền trôi qua. Tôi đáp ứng Biên Nhược Thủy sẽ dẫn em đi chơi, thế nhưng đến khi em nhập học tôi cũng chưa dọn đủ tiền. Về sau hơn phân nửa thời gian của em đều sẽ không ở cạnh tôi, chế độ trường học đó tôi rất tinh tường, trời chưa tối đen thì chưa tan học, người như Biên Nhược Thủy lại càng không dám trốn học, buổi tối về nhà đã 9, 10 giờ, sáng hôm sau đã phải đi sớm ...

Càng bị kịch hơn là – chờ khi tôi khai giảng, phỏng chừng hai chúng tôi càng khó gặp nhau. Thời gian một năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, chính là dư sức phát sinh nhiều chuyện, có lẽ sẽ có chuyện xấu, mà cũng có lẽ cứ theo một đường thẳng.

96. Chương 96 - Phiên Ngoại 4 : Khai Giảng [2]

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng nhiên điện thoại trong túi rung lên, rung thật lâu tôi mới cảm thấy được. Chờ tôi cầm điện thoại ra, đã có 3 cuộc gọi nhỡ, toàn bộ đều là thầy chủ nhiệm gọi tới.

Bình thường thầy chủ nhiệm có việc gấp mới gọi điện thoại, nếu trêu chọc thì chỉ gửi tin nhắn. Cho nên nhìn thấy 3 cuộc gọi nhỡ, lòng tôi liền căng thẳng, sợ Biên Nhược Thủy xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó điện thoại lại reo lên, tôi mau chóng ấn phím nghe, tiếng nói to rõ ràng của thầy chủ nhiệm liền lập tức truyền đến.

“Tổng Thiên Lộ, dặn em một việc, em tất yếu phải nhớ kỹ.”

Lời thầy chủ nhiệm khiến tôi chẳng hiểu ra sao, tôi hỏi lại: “Chuyện gì?”

“Nếu Tiểu Vĩ muốn em dẫn em ấy đến trường học chơi, em nhất định phải tìm cơ từ chối.”

Tôi càng không rõ, “Tiểu Vĩ tới trường học làm gì? Hơn nữa, em không dẫn cậu ấy đi, tự cậu ấy cũng biết đi mà.”

“Em không hiểu à, tóm lại đừng để em ấy tiếp xúc với học sinh của tôi, trước khi tán được em ấy, phải che dấu kỹ tuổi của tôi.”

Tôi hừ một tiếng, “Thầy cảm thấy có thể thành công sao? Hay thầy bị nóng đầu!”

Ngữ khí của thầy chủ nhiệm tựa hồ rất chắc chắn, “Tôi thiếu hiện tại em ấy rất có hảo cảm với tôi, chờ gạo nấu thành cơm, tuổi tác so với cảm giác sẽ không là gì cả.”

“Thật sự?” Ta có chút không tin.

“Thật sự, mấy ngày này em ấy đều đến nhà tôi ăn cơm, lần trước còn gì kia ...”

“Gi?” Tôi bị tốc độ của bọn họ làm cho hoảng sợ.

Thầy chủ nhiệm nở nụ cười hai tiếng, sau đó khí định thần nhàn nói với tôi: “Mấy chuyện nhỏ này cậu còn không biết sao? Bất quá cũng không tính là gì.”

Tôi không khỏi đổ mồ hôi lạnh, hoa đầu chóng mặt lơ ngơ đáp ứng yêu cầu của thầy chủ nhiệm. Vốn chuyện chẳng liên quan gì đến tôi, thế mà hiện giờ tôi lại chung hội chung thuyền với thầy. Tôi lui cũng không xong, mà tiến càng không được, lui sẽ bị Tiểu Vĩ nói tôi lừa cậu, sẽ nói tôi giúp kẻ xấu làm việc ác.

Thật không rõ vì sao tôi và Biên Nhược Thủy đến với nhau thật gian nan, mà bọn họ không chút trắc trở nào đã kết hợp với nhau. Hơn nữa, bọn họ chẳng chút nào lo lắng cho ngày sau, không cần thừa nhận áp lực của người nhà. Chỉ có điều tuổi cách nhau quá xa, nhưng giấu lại con gái 20 mấy còn lấy ông già 60 mà, thế nên đây chẳng có gì.

Đi đến điểm xe bus, nhàm chán nhìn nhìn bảng hiệu, liền thấy một cái quảng cáo nhỏ dán ở giữa bảng thủy tinh, bình thường đều không chú ý những cái này, kết quả vừa quét mắt qua, liền cảm thấy rất hứng thú.

Trên quảng cáo là lễ ra mắt của hãng điện thoại T, nam nữ đều được, 500/ 1 ngày, triển lãm bán hàng tổng cộng 5 ngày, yêu cầu – nam từ 1m83 trở lên, ngũ quan đoan chính, khí chất hình tượng tốt. Địa điểm cách nơi này không xa, trên đó cũng nói sẽ có xe đưa đón. Tôi nghĩ nghĩ, nếu được tuyển thì coi như kiếm được một mớ, còn nhiều hơn so với tôi làm trong một tháng.

Ôm trong lòng tốt đẹp chính là mộng tưởng, ta nhìn một chút báo danh thời gian cùng địa điểm, kết quả phát hiện xế chiều hôm nay ba điểm là cuối cùng thời hạn cuối cùng, ta cả kinh, tranh thủ thời gian xem kỹ càng địa chỉ. Giống như từ nơi này đến nhận lời mời địa điểm không có tốc hành xe công cộng, đạo thoát cái thiết ngược lại có thể, thì tới, bắt quá ra đứng khẩu còn phải đi đoạn thời gian.

Ôm mộng tưởng tốt đẹp, tôi nhìn thời gian báo danh cùng địa điểm, kết quả phát hiện 3g chiều nay là hạn chót, tôi cả kinh, nhanh chóng xem kỹ địa chỉ. Ở đây không có tuyến xe bus đi đến chỗ báo danh, muốn đến đó phải đi tới trạm xe ở ngã tư đường kế tiếp.

Tôi không chút do dự, liền mau chóng chạy đến trạm xe ở ngã tư đường bên kia, trên đường mồ hôi tuôn ra như mưa, thật vất vả dùng thời gian ngắn nhất chạy được tới trạm bên kia, sau đó vòng vo hai tuyến đường, dùng gần 1 tiếng mới tới được nơi cần đến.

Sau đó đi bộ một đoạn dài mới tới được nơi báo danh, đẩy cửa đi vào, rốt cục cảm thấy mát mẻ một chút. Lầu một treo một biển quảng cáo đang tuyển người mẫu, chính là không thấy một ai.

“Có chuyện gì sao?” Một cô gái đi tới hỏi tôi.

“Tới báo danh.” Tôi vừa lau mồ hôi vừa nói.

Cô gái kia đánh giá tôi từ trên xuống dưới, sau đó nói cho tôi biết, “Đã kết thúc, đợt lần tới đi!”

“Không phải nói 3g chiều nay mới kết thúc sao?” Tôi có chút tức giận.

“Tuyển đủ người thì không cần tìm nữa, bọn họ đang được huấn luyện.”

“Được, đợt tiếp theo là lúc nào?” Tôi hỏi.

Cô gái hòa khí nói cho tôi biết, “Nhanh thì cuối năm, cũng không chắc, có thể sang năm cũng không chừng.”

Một gáo nước lạnh tạt vào mặt, viễn cảnh tốt đẹp kia đều tan thành bọt nước. Có lẽ khi tôi báo danh, cũng chưa chắc được chọn, còn không bằng cấp cho mình bậc thang, nghĩ rằng mình tới trễ, tôi vừa an ủi vừa đi ra ngoài.

“Ôi chào, cậu dừng lại đã!”

Tôi quay đầu lại, liền thấy cô gái hồi nãy đang vội vàng chạy tới, thở hồng hộc hướng tôi nói: “Cậu lên lầu 2 tập thử xem.”

“Không phải tuyển đủ người rồi sao?”

“Vừa rồi tôi gọi điện thoại hỏi, có một chỗ vốn để dự bị.”

“A, cảm ơn.”

Cô gái kia hướng tôi cười, “Không cần khách khí, cố gắng lên a!”

Đại sảnh lầu 2 có rất nhiều người, nữ chiếm đa số, thân hình đều cao gầy, bộ dáng rất hot. Ngược lại nam không có mấy ai, mà chiều cao không cao so được với tôi.

Không biết bọn họ đang họp cái gì, tôi vừa tiến vào, cô gái đang nói quay đầu lại nhìn nhìn tôi, hướng tôi nói: “Cậu ngồi đó chờ tôi chút, tôi còn một ít chuyện cần dặn dò.”

Tôi ngồi ở chỗ kia, theo thói quen hướng đám người đẹp nhìn nhìn, nhìn từ đầu đến đuôi, sau khi đơn giản thưởng thức xong, liền phát hiện bộ dáng chẳng khác gì nhau. Càng ngày càng cảm giác mình không còn yêu thích con gái như lúc trước nữa, không biết là do make up hay là do các cô lớn lên đều theo một khuôn mẫu, mà khiến cho người nhìn xem đều cảm thấy ngán.

Đợi trong chốc lát, những người kia tự do hoạt động, cầm lấy đồ đạc của mình đi về phía cửa, cô gái nói chuyện ban nãy cũng đi về phía tôi. Sau khi cao thấp đánh giá tôi, liền nói: “Có đem chứng minh theo không?”

“Không đem!”

“Lần sau đem tới.”

Tôi vừa nghe rất hưng phấn, hướng cô gái hỏi: “Nghĩa là tôi được tuyển sao?”

Cô ta cười, “Hình tượng không sai, khí chất thiếu một chút a.”

“Không có việc gì, thiếu một chút lần sau sẽ bổ sung.”

“Cậu cũng rất miệng lưỡi a, đây là danh thiếp của tôi, cậu lưu dãy số này, về sau thuận tiện liên lạc.”

“Ok, tôi về đây.”

“Uh!”

Lúc tôi đi tới cửa, liền thấy một cô gái đang cười cười đứng ở đó, vốn tôi cho rằng cô ta đang đợi nói chuyện với quản lý vừa nói chuyện cùng tôi. Kết quả cô ta ‘hi’ một tiếng, ánh mắt của tôi cùng cô đối diện nhau, liền phát hiện đó là Trương Kỳ Kỳ, trong nháy mắt kinh ngạc không thôi.

“Em cũng tới đây à?” Tôi có chút xấu hổ mà hỏi thăm.

Trương Kỳ Kỳ không hề mất tự nhiên, thoải mái nói với tôi: “Em muốn tìm việc làm thêm vào mùa hè a! Đúng lúc thấy cái này, nên tới đây thử xem. Không nghĩ tới gặp lại anh, vừa rồi em đã phát hiện ra anh, nhưng không có cơ hội chào hỏi.”

Nói thật, vừa rồi tôi đảo mắt qua đám người, lại không thấy cô ta. Cũng khó trách không phát hiện, cô ta thay đổi quá nhiều, gương mặt mượt mà trước kia đã trở nên gầy, cả người cũng ốm hơn, tôi đứng ở bên cạnh mà ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc.

“A, vậy em trở về bằng gì?” Tôi hỏi.

Trương Kỳ Kỳ hướng tôi cười, “Anh của em tới đón.”

“A, vậy tôi đi trước.” Tôi liếc mạng qua loa .

Trương Kỳ Kỳ giữ chặt y phục của tôi, ý tứ hàm xúc không rõ liếc nhìn tôi, hỏi: “Anh đổi số điện thoại à? Năm nay anh thi vào đại học đúng không? Anh thi ở đâu ?”

“Không đổi, vẫn dùng số cũ.”

“A, vậy sau này thường xuyên liên lạc.”

“Àn...”

Tôi thở dài một hơi, nhanh chóng đi ra ngoài, ngay cả lời tạm biệt cũng không nói.

Ngoại trừ ngoài ý muốn gặp được Trương Kỳ Kỳ, hôm nay coi như thu hoạch rất khá, tối thiểu nhất là – từ đây đến khi nhập học, cũng có thể tìm loại công việc như thế này. Không tốn nhiều thời gian, lại được đãi ngộ tương đối khá.

Tôi có chuyện vui như thế, tự nhiên liền hy vọng nhanh báo cho Biên Nhược Thủy biết, nhớ tới ánh mắt khâm phục cùng sùng bái của em, các tế bào toàn thân tôi đều sôi sục.

97. Chương 97 - Phiên Ngoại 4 : Khai Giảng [3]

Tôi về nhà thay quần áo, đội mũ lưỡi trai muốn đi đón Biên Nhược Thủy. Quần áo không lịch sự, mũ ép xuống thật thấp. Tôi thật sự không muốn nói nhảm, mỗi lần đi đều gặp người quen, thực nghĩ mãi không rõ, nhiều người đã qua tuổi học đại học, sao còn muốn vẽ mặt sần khổ nhập học, lưu ban, rồi lại nhập học.

Khai giảng tháng 8 chỉ là học bù, trong lúc học bù không có môn tự học, cho nên sau tiết thứ tư, các học sinh liền lục tục tan lớp. Rất dễ dàng tìm được Biên Nhược Thủy, trường chúng tôi quy định phải mặc đồng phục, chỉ có Biên Nhược Thủy là không có, tự nhiên so với người khác liền bắt mắt hơn.

“Tổng Thiên Lộ, cậu tới chơi sao?”

Lúc này tôi mới dời mắt khỏi đám người, phát hiện Chung Giai đang đứng cách tôi 10cm. Tôi nhích lui về sau một chút, hướng cô ta vừa cười vừa nói: “Không phải, đến đón người.”

“Đón ai?” Chung Giai hỏi.

“A, em họ của tôi.”

Chung Giai miễn cưỡng nở nụ cười, thần sắc có vẻ rất mệt mỏi, cô ta đeo một cái balo lớn ở trên lưng, trong tay còn bưng một chồng sách. Tôi cho rằng cô ta chào hỏi xong liền bỏ đi, kết quả cô ta vẫn đứng ở đó, không có chút ý tứ rời đi.

“Cậu không về cùng bạn à?” Tôi nhớ trước kia Chung Giai rất thích ở một mình.

“Không phải cậu đang đứng chờ sao? Tôi đợi cùng cậu.”

Tôi ấn chuông xe đạp, hướng bạn học cách đó không xa phát phát tay, hơi hợt nói: “Không cần, cậu ôm nhiều sách như vậy, rất nặng a!”

“Tại tôi thấy bộ dáng cậu đứng chờ một mình rất nhàm chán, nên muốn đợi cùng cậu, ha ha...”

Tôi kiên trì nói một câu: “Cám ơn!”

Biên Nhược Thủy đang đi về hướng này, tôi huýt sáo một tiếng, Biên Nhược Thủy từ hơn 100m đã bắt đầu hướng tôi cười, nụ cười ngốc nghếch đáng yêu.

“Em họ tôi đang tới!” Tôi chỉ chỉ Biên Nhược Thủy, ý bảo Chung Giai có thể đi.

Chung Giai không hề có chút tự giác, vẫn luyện thuyên như trước: “Các cây đều đậu hết a, thực hâm mộ, tôi ngồi cùng bàn với Mạnh Hàm, vốn thành tích hơn cậu ấy, mấy lần thi thử đều thua điểm tôi, vậy mà khi thi vào đại học lại cao hơn tôi 3 điểm. Trong lòng tôi cảm thấy thật bất công ...”

Biên Nhược Thủy thấy Chung Giai nói chuyện với tôi, rất tự giác đứng ở một bên chờ Chung Giai nói xong.

“Cô ta điền nguyện vọng rất lớn mật, chọn trường đại học báo chí Thượng Hải, kết quả năm nay điểm vào trường báo chí Thượng Hải lại rất thấp. Mà tôi chọn lựa cẩn thận, kết quả lại thiếu hai điểm, cậu biết không? Khi đó tôi liền muốn tự tử ...”

“Ha ha... trong loại chuyện này a, vẫn là có chút may mắn. Không có việc gì, năm nay lại thi, có lẽ sẽ mỹ mãn.” Tôi ý bảo Biên Nhược Thủy leo lên xe, sau đó đạp đi.

Chung Giai đi sát theo, vừa đi mau vừa nói: “Cho dù năm sau tôi thi đậu, trong mắt cô ta tôi vĩnh viễn đều kém hơn cô ta.”

“Cậu từ từ đi, chúng tôi đi trước.” Tôi mau chóng đạp nhanh.

Kết quả còn chưa đạp được vài bước, tôi liền phát hiện không đúng, mặc dù Biên Nhược Thủy rất gần, cũng phải có trọng lượng. Tôi vừa quay đầu lại, quả nhiên, Biên Nhược Thủy đang ở đó trò chuyện với Chung Giai.

“Cậu cũng đừng nghĩ nhiều, có đôi khi thành bại của một người cũng không cần người khác đánh giá. Có lẽ do cậu quá để ý, mà người ngồi cùng bàn kia, trong lòng chỉ vui sướng với kết quả thành công của mình, chứ không hề chê bai cậu thất bại, có đôi khi chúng ta cảm thấy bị khinh bỉ cũng hoàn toàn là do mình tự nghĩ ra ...”

“Àn, tôi cũng hiểu, chỉ là đôi khi không chế không được suy nghĩ của mình...” Chung Giai vừa nói vừa nhìn nhìn tôi, hỏi: “Vừa rồi cậu làm gì vậy?”

Tôi không trả lời Chung Giai, mà là sắc mặt không tốt lắm nhìn nhìn Biên Nhược Thủy, “Em đi không?”

“Đi...” Biên Nhược Thủy có chút ngại ngùng hướng Chung Giai nở nụ cười.

Thẳng đến khi đạp ra đường cái, Biên Nhược Thủy mới hỏi tôi: “Bạn học của anh nói chuyện với anh, sao anh không để ý cô ấy chứ?”

Tôi cảm thấy rất bức bối, “Không phải anh không để ý cô ta, mà là nếu em giả bộ nhiệt tình, cô ta sẽ luyện thuyên không dứt. Em không biết cô ta, anh học với cô ta một năm, ban đầu anh tưởng cô ta là một cô gái tùy tiện, về sau chậm rãi phát hiện, cô ta hơi bị thần kinh.”

“A...” Biên Nhược Thủy trầm mặc.

“Sau này đừng gặp ai cũng nói chuyện, trong lớp học cũng vậy, nghe thấy không!”

“Vì sao? Cùng bạn học nói chuyện phiếm rất bình thường a.”

Tâm tình tốt của tôi hoàn toàn bị Biên Nhược Thủy phá đến loạn thất bát tao, trạng thái ừ ừ cạc cạc chẳng hiểu gì cả của em khiến tôi thấy phiền. Hai chúng tôi luôn thế này, toàn là ông nói gà ông nói vịt, tôi cố gắng tránh những khía cạnh mẫn cảm, còn em hết lần này đến lần khác chẳng hiểu được. Cho dù trong lòng em cảm thấy gì, nếu em không nói ra, tôi cũng không giải thích. Nhiều khi 1 giây trước chúng tôi đang ngọt ngào, giây sau đã u ám như trời mưa.

“Chú ý! Phía trước có tảng đá lớn.” Biên Nhược Thủy mau chóng đập đập vào lưng tôi.

Kỳ thật tôi đã sớm thấy nó, chính là cổ ý cười lên tảng đá đó, đợi cho Biên Nhược Thủy bắt đầu sốt ruột, tôi mới thắng gấp lại, đầu Biên Nhược Thủy đập mạnh vào trên lưng tôi. Tôi có thể nghe được tiếng em hít khí, trong nháy mắt, tâm tình của tôi vì hành động tà ác này mà trở nên vui vẻ.

Đạp xe từ trường đến nhà chúng tôi ước chừng hơn một giờ, cho nên đạp đạp trời liền tối. Chúng tôi xuyên qua từng con đường con đường, tuy không nói nhiều với nhau, nhưng chẳng thấy mệt mỏi, cũng không thấy hư không. Bắt đầu từ khi tôi rời trường học lúc xế chiều, tôi đã minh bạch thời gian không còn dài nữa, mặc dù chúng tôi có ngày nghỉ, thế nhưng thời gian để tôi đưa đón em như thế này không còn dài nữa, chỉ còn chưa đến 10 ngày. Một khi biết thứ gì đó sắp không còn, sẽ bắt đầu hiểu được quý trọng, bởi tương lai sẽ có vô số đường rẽ mà tôi không sao lường trước được.

“Anh có chuyện này, em muốn nghe không?”

Nghe được ngữ khí của tôi đã trở lại bình thường, Biên Nhược Thủy vẫn nói chuyện có chút cẩn thận, rất nhiệt tình nói, “Muốn nghe.”

“Xế chiều hôm nay, anh thấy được một quảng cáo tuyển người mẫu cho công ty T, nam nữ đều được. Anh đi tới xem thử, em không đoán được đâu, khi anh tới nơi thì họ đã kết thúc tuyển người, thế nhưng người quản lý kia bảo có một chỗ dự bị, thế là tuyển anh vào, làm trong 5 ngày, mỗi ngày được 500, thế nào?”

“Thật sao?”

Ta đều có thể tưởng tượng được biểu tình không thể tin trên khuôn mặt của Biên Nhược Thủy, thoáng cái liền đặc biệt có cảm giác thành tựu. “Đúng vậy, chồng em đẹp trai như vậy, bọn họ bỏ lỡ sẽ rất tổn thất.”

Lời này nói thật lâu, Biên Nhược Thủy đều không lên tiếng, tôi quay đầu lại nhìn em một cái, Biên Nhược Thủy tựa hồ có chút mất hứng. Lúc đầu tôi tưởng rằng em không thích xưng hô buồn nôn này, chính là sau khi ngấm lại, cảm thấy không phải, chắc là em lại lo lắng tôi làm việc quá nhiều.

“Việc này không tốn nhiều sức, mà lợi nhuận lại cao, em đừng luẩn quẩn trong lòng! Anh bức rồi đó, sao em lại không vui khi anh đi làm như vậy, anh cũng không phải kẻ bất lực, rời khỏi em sẽ xảy ra chuyện. Vốn tâm tình rất tốt...”

“Không phải!” Biên Nhược Thủy thoáng cái cắt đứt lời tôi. “Em không cảm thấy anh làm người mẫu có gì không tốt, em biết rõ anh giỏi hơn em rất nhiều, hơn nữa, tin vừa rồi cũng khiến em rất hưng phấn. Chính là, em lo lắng một việc...”

“Mau nói! Có gì mà ấp úng.” Tôi thúc giục.

Biên Nhược Thủy trầm mặc một hồi, nói: “Về nhà sẽ nói cho anh biết a.”

“Sao em dài dòng như vậy a!” Tôi phàn nàn một tiếng, đạp mạnh bàn đạp, vội vàng đạp về nhà.

Đến cửa nhà, Biên Nhược Thủy mở cửa bước vào trước, tôi bước vào sau cũng thuận tay khóa cửa lại. Em muốn đi bật đèn, lại bị tôi kéo lại, nhốt giữa hai cánh tay của tôi và cửa ra vào.

“Trước nói cho xong đã rồi làm chuyện khác, bằng không anh cứ phải tò mò.”

Biên Nhược Thủy nhìn nhìn tôi, đôi mắt ngậy thơ trong sáng, “Kỳ thật cũng không có gì...”

“Không cần phải vòng vo, nói thẳng!”

“Chính là em không hy vọng anh quá mệt mỏi, anh làm càng nhiều, em lại càng sợ ...”

“Sợ cái gì?” Tôi ôm lấy em.

Trái tim Biên Nhược Thủy đập dồn dập, tôi có thể cảm giác được em do dự cùng khẩn trương, kỳ thật ban đầu tôi chỉ cảm thấy em sợ tôi mệt nhọc. Nhưng hôm nay, sau khi tôi nói cho em biết tôi nhận được tiện nghi, em vẫn có chút không vui, tôi liền biết trong lòng em còn có suy nghĩ khác.

“Em sợ anh làm càng nhiều, sẽ càng cảm thấy bất công, cảm thấy trả giá quá lớn cho phần tình cảm này. Em thực sợ sẽ có ngày anh cảm thấy mệt mỏi, muốn lựa chọn một cuộc sống thoải mái hơn, cho nên em muốn làm tất cả mọi việc, để anh vẫn có cuộc sống thoải mái như trước kia, làm thế trong lòng em mới không phải ...”

“Em thật là khác người.” Tôi cắt đứt lời Biên Nhược Thủy, dùng sức nhéo nhéo mặt em.

“Có phải mỗi ngày anh cần phải đánh em, không có việc gì cũng chửi mắng em vài câu thì lòng em mới thoải mái? Hơi chút đối tốt với em liền không quen?”

“Cũng không phải...” Biên Nhược Thủy cười khổ một cái, tựa hồ ngay cả chính mình cũng phải bó tay với mình.

98. Chương 98 - Phiên Ngoại 4 : Khai Giảng [4]

“Thế thì là gì?”

Biên Nhược Thủy nhìn nhìn tôi, môi giật giật, cuối cùng vẫn không nói ra một câu đầy đủ.

“Anh hiểu rõ ý em, thế nên cũng nói cho em được rõ – anh sẽ không bao giờ ép buộc chính mình, tựa như hôm nay, anh không muốn nói chuyện với Chung Giai, anh sẽ trực tiếp bỏ đi. Cho nên hiện tại anh đi làm kiếm tiền, cũng là do anh cam tâm tình nguyện, ta kiếm được tiền, trong lòng cũng cảm thấy tự hào, mà việc này cũng rất thú vị, em đừng nghĩ anh đang chịu thiệt.”

“Ok, nghe lời anh.” Khóe miệng Biên Nhược Thủy bắt đầu nhếch lên.

Tôi nhìn chằm chằm vào môi em trong chốc lát, cúi đầu hôn xuống, Biên Nhược Thủy tựa hồ có chút bất ngờ, đáp lại cực kỳ vụng về. Chúng ta ngoại trừ ở trên giường hôn nhẹ yêu yêu, bình thường rất ít ôm hay hôn môi. Có lẽ do cả 2 đều là con trai, cũng không quá thích loại thân mật này, cảm giác quá ươn ướt.

Hôm nay không biết làm sao lại tâm huyết dâng trào, hoặc là nói chúng tôi hiểu nhau hơn, trong lòng có một loại cảm động. Nếu cách đây ba năm, tôi tuyệt đối không thể tưởng được tôi sẽ ôm một cậu học sinh mà cảm giác thỏa mãn như thế.

Sau nụ hôn triền miên, tôi rời khỏi môi em, trong khoảnh khắc thân mật ngọt ngào, tôi vươn tay bật đèn lên, trên mặt Biên Nhược Thủy vẫn còn lưu lại thần sắc hoảng hốt.

Loại hiệu quả này tốt nhất, lưu lại một ít cảm giác chưa thỏa mãn, hình ảnh mơ màng chưa thành hình ở trong đầu sẽ chậm rãi ẩn núp dưới đáy lòng, chờ thời cơ thích hợp sẽ mạnh mẽ bạo phát ra.

Vội vàng ăn cơm xong, Biên Nhược Thủy đi vào phòng ngủ, một mình bận rộn đọc sách, hoàn toàn không đếm xỉa sự hiện hữu của tôi. Tôi ở bên cạnh lắc lư nửa ngày, em ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, cuối cùng tôi cảm giác cơm trong bụng tiêu hóa không sai biệt lắm, liền cầm lấy quả bóng rổ bên cạnh lên, vừa chơi vừa luyện tập.

Điện thoại trên mặt bàn run lên một cái, Biên Nhược Thủy đối với thanh âm này ngược lại rất miễn cưỡng, ngẩng đầu đuổi thắt lưng tê cứng, hướng tôi nói: “Di động của anh có tin nhắn.”

“A!” Tôi buông bóng rổ, hướng điện thoại đi tới.

Trên di động biểu hiện một dãy số lạ, nhưng nhìn có chút quen mắt, sau khi nhìn qua nội dung, mới suy đoán là do Trương Kỳ Kỳ gửi tới, cô ta nói cho tôi biết – trưa ngày mốt tới đại sảnh kia tập hợp

Tôi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Trương Kỳ Kỳ sẽ chủ động gửi tin nhắn cho tôi. Từ sau khi chúng tôi chia tay, tôi liền xóa đi số di động của cô ta, cũng chưa từng liên lạc. Tôi cũng không biết cô ta thi đậu trường đại học nào, chỉ biết rõ cô ta khẳng định đã học năm nhất đại học, nhìn cách ăn mặc make up của cô ta cũng có thể thấy được cô ta đã thoát thai hoán cốt, không phải vừa mới vào đại học.

Tôi định đặt di động xuống, nhưng rồi quay đầu nhìn nhìn Biên Nhược Thủy, đột nhiên nổi lên một chủ ý xấu. Tôi tiến đến bên cạnh em, đặt di động lên trên sách của em, che vài hàng chữ.

Biên Nhược Thủy từng chữ từng chữ đem tin tức kia đọc kỹ, rồi toét miệng cười toe, hướng tôi nói: “Chúc mừng anh, nhanh như vậy!”

“Biết ai gửi tới không?” Tôi nhếch hàng mi hỏi.

Biên Nhược Thủy thu hồi nụ cười, lắc lắc đầu, “Không biết!”

“Trương Kỳ Kỳ!” Tôi cố ý nhấn mạnh rõ ràng.

Biên Nhược Thủy rũ mắt xuống, sắc mặt cũng trở nên có chút phức tạp.

“Em đừng nói với anh là – em không biết Trương Kỳ Kỳ là ai nha, nếu thật là thế thì anh sẽ khiến cho em ngày mai không thể bước xuống giường.” Tôi chỉ vào đầu Biên Nhược Thủy nói.

Biên Nhược Thủy vươn tay nắm chặt tay tôi, rất bình tĩnh nói: “Em biết rõ, lúc ấy em vừa mới chuyển đến trường của chúng ta, không phải anh đang hẹn hò với cô ta sao?”

Nhìn nhìn ánh mắt trấn định của Biên Nhược Thủy, lời nói nhẹ như mây trôi nước chảy, tôi liền nổi lên lòng tự ái, cảm thấy bị sỉ nhục. Trong lúc tôi đang hết sức tức giận bất bình, Biên Nhược Thủy làm như không cảm thấy, cúi đầu xuống, dùng bút chống cằm, nhíu mày suy nghĩ đề bài em không thể làm được.

“Nếu đêm nay tôi chủ động nói chuyện với em, tôi sẽ không phải là đàn ông.” Nói xong, tôi liền thay quần áo, tung cửa đi ra ngoài.

Con mọt sách, tuyệt đối là con mọt sách!

Tôi vừa đi vừa chửi bới khinh bỉ. Nếu không bởi vì em, tôi mới không ở trong phòng chịu nóng bức. Cách đó không xa có một quán net, trong nhà cũng không thể lên mạng, còn không bằng đi tới quán net chơi game cho hết thời gian.

Đăng ký một thẻ hội viên – tiêu hết tiền sinh hoạt trong một ngày của chúng tôi – tôi ngồi vào máy tính bắt đầu chơi. Một khi chơi game liền cơ hồ mất đi khái niệm thời gian, không biết chơi bao lâu, thẳng đến khi tôi phát hiện rất nhiều người bắt đầu rời đi, tôi mới phát hiện đã hơn mười một giờ.

Tôi mau chóng tắt máy tính, đứng dậy ra về, vừa mới đi ra ngoài, liền có một cổ hơi nóng phóng thẳng vào người tôi. Ở tại nơi mát lạnh thoải mái này chơi game, tâm tình khó chịu vừa rồi của tôi đều tan biến. Bất quá lời đã nói ra, vì mặt mũi, tôi chỉ có thể tiếp tục giả bộ.

Đi đến góc đường liền nhìn thấy Biên Nhược Thủy, em đang ở dưới đèn đường nhìn tôi cười, vẻ mặt đầy khiêu khích. Tôi giả bộ không phát hiện ra em, bước ngang qua em. Biên Nhược Thủy cố bước nhanh hơn vài bước, lại chặn trước mặt tôi.

Tôi bước mạnh tới, va vào em, hất em ra xa khoảng 1 mét, nhưng cố gắng không để em ngã xuống. Biên Nhược Thủy cắn cắn môi, cũng phóng tới va vào tôi, tôi không dám dùng sức đẩy em, hai người chúng tôi đi trên đường kẻ đầy người xô ầm ào náo nhiệt.

Về đến nhà, tôi bước nhanh vào phòng ngủ, sau đó rất nhanh đóng cửa lại. Trước khi đóng cửa còn tranh thủ trả thù Biên Nhược Thủy, nói: “Đêm nay đừng ngủ, chút nữa tôi đưa sách vở ra ngoài cho em, em cứ ở phòng khách mà đọc sách a.”

“Không, em muốn đi ngủ.” Biên Nhược Thủy ở ngoài phòng ngủ hét lên.

Tôi cũng đáp lại: “Ngủ cái gì mà ngủ, không phải trong mắt em chỉ có những đề bài này sao! Khuya hôm nay cứ ở bên ngoài làm bài a!”

Tôi vừa nói xong lời này, bên ngoài đã không còn thanh âm, tôi bước qua cầm lấy sách vở của em, chuẩn bị ném nó ra ngoài. Kết quả phát hiện quyển sách kia vẫn nằm ở trang trước khi tôi rời đi, công thức tính toán ở trên giấy vẫn dừng ở đoạn ghi cũ.

Tôi cảm thấy trò đùa này đã có thể ngừng lại, bởi vì tôi có thể khẳng định sau khi tôi rời đi, Biên Nhược Thủy liền đi ra ngoài tìm tôi. Giờ ngẫm lại, tôi cũng hơi quá đáng, liền bước nhanh tới cửa, đẩy cửa ra, lại phát hiện không thấy Biên Nhược Thủy.

“Tiểu Thủy!” Tôi lớn tiếng kêu em.

Thanh âm Biên Nhược Thủy truyền ra từ phòng tắm, “Ồ đây! Đang tắm!”

Đáng chết, cách xa suy nghĩ của tôi quá nhiều, còn tưởng em sẽ âm thầm hao tổn tinh thần, không nghĩ tới cứ thoải mái đi tắm như thế, làm tôi lo lắng vô ích.

Quả nhiên Biên Nhược Thủy nói đúng, hai người sống chung với nhau, nhất định sẽ đồng hóa tính cách lẫn nhau. Em đều học hết các tố chất tâm lý tốt của tôi, kết quả để cho tôi trở nên chít chít méo mó, thỉnh thoảng còn lòng dạ hẹp hòi.

Biên Nhược Thủy tắm rửa xong, tôi cùng em leo lên giường ngủ. Trước lúc nằm xuống, tôi cảm giác Biên Nhược Thủy có chút không bình thường, giống như đang cố nhịn cười vậy, tôi trực giác cảm thấy em đang cười nhạo tôi, vì vậy dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn qua phía em, Biên Nhược Thủy lập tức chui vào trong chăn.

Lưng tôi vừa dính xuống giường, liền phóng mạnh dậy, tôi có thói quen cởi trần đi ngủ, mà thân thể của tôi lại nóng, cho nên chạm cái gì đó mát lạnh, liền trở nên vô cùng mẫn cảm, thoáng cái nổi đầy da gà.

Tôi liền quay đầu lại, không biết từ khi nào trong chăn của tôi lại có thêm một con cá sấu nhỏ. Tôi đặt nó ở trên kệ sách, định dùng để hù dọa Biên Nhược Thủy, nó được làm bằng da, lẽ ra không nên mát như vậy! Tôi đưa tay cầm lên, phát hiện trên mặt da có hơi nước, khiến cho ra giường chỗ tôi ngủ ướt sũng.

“Quậy gì thế?” Tôi xốc mạnh chăn Biên Nhược Thủy lên.

Biên Nhược Thủy liếc trộm tôi, sau đó thành thật đáp: “Vừa mới lấy trong tủ lạnh ra.”

Tôi cười ha ha một tiếng, cao thấp nhìn nhìn con cá sấu nhỏ, nhẹ nhàng hỏi: “Là trước khi em đi ra ngoài, đã bỏ nó vào trong tủ lạnh?”

Biên Nhược Thủy gật đầu.

“Thế em lấy ra lúc nào?”

“Lấy ra khi anh đi tắm.” Biên Nhược Thủy cười khanh khách một hồi.

Bình tĩnh của tôi lập tức biến mất, nghiêng răng nghiêng lợi chồm lại gần Biên Nhược Thủy, em lập tức biến sắc, nhanh chóng phóng xuống giường, chạy thực mạng, lại bị tôi nhanh hơn túm lấy cổ chân, kéo mạnh lại.

“Tổng đại gia tha mạng, tiểu sinh không dám nữa.”

“Hôm nay Tổng đại gia sẽ dùng cá sấu nhỏ này chơi đùa với cưng...”

Nói xong, tôi cầm cá sấu nhỏ cọ cọ lên người Biên Nhược Thủy, vốn em rất sợ nhột, vừa đụng một cái, cả người tựa như cá chạch, nằm trong lòng tôi giẫy đành đạch. Tôi cảm giác hạ thân có chút khác thường, lập tức đem tay Biên Nhược Thủy đặt lên trên đó, nhìn em cười đầy thâm ý.

“Còn nhớ vừa rồi ở tại cửa nhà chúng ta còn chưa hoàn thành sự nghiệp to lớn không?”

99. Chương 99 - Phiên Ngoại 4 : Khai Giảng [5]

“Sao anh dậy sớm vậy?” Biên Nhược Thủy hơi híp mắt nhìn nhìn tôi.

“Đến trường a!”

Biên Nhược Thủy đem ly súc miệng bỏ lên kệ, quay đầu lại nói với tôi: “Không phải nói không cần anh đưa sao? Chính em có thể đi.”

Tôi đuổi thất lưng mỗi, trêu chọc nói: “Ai nói anh muốn đưa em đi?”

Biên Nhược Thủy sững sờ, “Vậy anh nói... Đến trường...”

“Anh nói đến trường nghĩa là anh đi học, liên quan gì đến em? Anh muốn ôn tập lại tri thức cao trung, không được a?”

Ta vừa nói vừa hừ hừ, vừa hướng em đi tới, em vừa nhìn thấy nét mặt của tôi, liền đóng nhanh cửa lại để trốn. Tôi còn cố ý quan sát động tác chân của em, rất lưu loát! Năng lực chạy trốn càng ngày càng mạnh.

“Anh đi thật sao!” Biên Nhược Thủy nhìn tôi đeo balo lên trên lưng, bước ra khỏi nhà, kinh ngạc đến nói không nên lời.

“Ngày mai anh phải đến công ty T làm việc, hôm nay nhàn rỗi một ngày, đến trường dạo vài vòng chơi!”

Tôi vỗ vỗ lưng Biên Nhược Thủy, thúc giục em đi nhanh lên.

Biên Nhược Thủy quay đầu lại nhìn tôi, có chút chần chờ nói: “Ngày nào đó có rảnh anh về thăm nhà một chút đi, dì đã thật lâu không tới, anh cũng không nghĩ...”

“Dừng lại!” Mặt của tôi lập tức chìm xuống.

Kỳ thật tôi đã sớm chú ý tới trong nhà của tôi tựa hồ hoàn toàn mất hết động tĩnh, hơn một tuần lễ a. Bình thường mẹ của tôi đều là hai ba ngày tới đây một chuyến, ngó ngó cái này, nhìn nhìn cái kia, nhưng cũng không ở lại lâu. Lần này khoảng cách lâu như vậy, tôi đã sớm phát hiện, trong lòng rất mâu thuẫn, muốn trở về nhìn xem, lại không biết nên tìm lý do gì.

Giờ đây, ba mẹ đã thành điểm mấu chốt của tôi, chính mình không muốn nói, lại càng không muốn nghe người khác nhắc tới. Tôi không biết quan hệ như vậy còn muốn giằng co bao lâu, trước khi tôi nhập học – không biết có thể cùng ăn với gia đình một bữa cơm.

“Lần này anh nhận được tiền, liền mua một ít thứ về thăm nhà một chút đi ...” Biên Nhược Thủy nhỏ giọng lầm bầm nói, “Em biết rõ anh không thích nghe, em không nói ...”

Tôi không trả lời em, tự mình trầm tư, bất tri bất giác đã đạp đến trường học.

“Tổng Thiên Lộ, điện thoại của anh đang rung!”

Tôi từ trong túi sách của Biên Nhược Thủy cầm điện thoại ra, vừa tính bắt máy, bên cạnh lại xuất hiện một thân ảnh, dùng ngữ điệu âm dương quái khí lên tiếng: “Dừng, tôi tới rồi, cúp máy đi.”

Tôi nhìn Tiểu Vĩ ăn mặc ngắn nắp xinh đẹp, trong lòng rối loạn một mảnh, giống như chợt nhớ tới chuyện gì, lại không thể nhớ kỹ.

“Cậu tới đây làm gì?” Tôi không đến nơi đến chốn mà hỏi thăm.

Tiểu Vĩ nhếch nhếch khóe miệng, một bên cầm tay vào túi quần nhìn quanh bốn phía một bên nói: “Tôi đến thăm trường, sợ tiểu Thủy đi học một mình thấy cô đơn.”

Nói xong, Tiểu Vĩ vừa cười vừa vươn cánh tay khoát lên trên vai Biên Nhược Thủy.

Tôi dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn thẳng vào cánh tay đỏ của Tiểu Vĩ, ý bảo cậu thức thời một chút. Tiểu Vĩ cười đến muốn ăn đập, bày ra khuôn mặt – người làm được gì ta nào. Cuối cùng tôi kéo mạnh Biên Nhược Thủy, làm tay em rớt khỏi ghi động xe, cả người ngã lên người tôi, chiếc xe đạp ngã xuống đất.

Tôi lôi kéo Biên Nhược Thủy đi về phía lớp học của em, Biên Nhược Thủy một bên bị tôi túm kéo đi về phía trước, một bên sốt ruột quay đầu lại, “Xe của tụi mình còn nằm ở trước cổng trường!”

“Không có việc gì, không ai muốn cái xe đó đâu, học xong rồi ra dắt nó cũng được!”

Bước vào lớp, tôi tránh Hoàng Thụy đi đến cái bàn cuối lớp, tôi ngồi phía bên trái Biên Nhược Thủy. Không biết Tiểu Vĩ tìm được từ chỗ nào một cái ghế, ngồi phía bên phải Biên Nhược Thủy. Cử động kỳ quái của hai chúng ta khiến cho mọi người trong lớp chú ý, thỉnh thoảng nhìn nhìn Biên Nhược Thủy.

“Ôi chào! Vừa nãy có cô gái khá đẹp cứ liếc liếc nhìn cậu.” Tiểu Vĩ chọc chọc ta.

“Làm sao?” Tôi phản xạ có điều kiện hỏi lại.

Tiểu Vĩ giơ ngón tay chỉ thẳng một hướng, tôi theo hướng ngón tay cậu chỉ nhìn qua – đó sao có thể gọi là cô gái được chứ! Gọi là cụ bà chắc được luôn, hai lỗ mũi héch lên trời, môi dày như mo cau, cái cổ cũng không thấy đâu.

Tôi hít sâu một hơi, xoay đầu lại, nắm tay đấm thẳng vào bụng Tiểu Vĩ.

Ai ngờ Tiểu Vĩ vì tránh đòn mà đẩy cái bàn lệch nghiêng qua. Quả đấm của tôi đấm mạnh lên góc bàn, Biên Nhược Thủy phản ứng so với tôi còn nhanh, vội vàng nắm lấy quả đấm của tôi, kéo tới trước mặt em, lấy tay xoa lưng tung. Về mặt sợ hãi nhìn nhìn tôi hỏi: “Rất đau a?”

“Ân!” Tôi bày ra vẻ mặt đau khổ, hy vọng Biên Nhược Thủy đuổi cái tên vương bận bên kia đi.

“Tiểu Vĩ, cậu ngồi chỗ của mình này, như vậy cái bàn sẽ không dễ bị đụng nghiêng.” Biên Nhược Thủy vẻ mặt bình thản nói.

Tôi vừa mới chuẩn bị bày ra vẻ mặt đạt được mưu kế liền bị đông cứng lại trong nháy mắt, tiếp đó bên tai truyền đến tiếng Tiểu Vĩ giả vờ đọc sách, thanh âm vừa đồng dạng vừa hữu lực. Tôi có loại xúc động muốn cho cậu quỳ rạp trên mặt đất, cũng cùng lúc đó tôi phát hiện thân ảnh của thần chủ nhiệm ở cửa ra vào, liền sợ hãi tới một việc – Ngàn vạn lần không được mang Tiểu Vĩ đến trường học, nếu em ấy tìm em, em phải tìm mọi cách ngăn cản em ấy lại.

Xong rồi, Tiểu Vĩ hiện đã ngồi trong phòng học, tôi có muốn kéo đi chỗ khác cũng không được. Mà cũng không tính là tôi mang tới a! Chính là nhìn thấy tôi và Tiểu Vĩ ngồi gần nhau như vậy, thầy chủ nhiệm chắc chắn sẽ không tin không phải do tôi dắt tới.

So với tôi đang bối rối, ngược lại thầy chủ nhiệm rất trấn định, lắc lư đi vào phòng. Sau đó vòng vo hai vòng rồi theo lối nhỏ đi đến phía gần chúng tôi, cho tôi và Tiểu Vĩ một ánh mắt cảnh cáo, ý bảo hai chúng tôi không được làm rộn gây ồn ào. Nhưng bằng trực giác của mình, tôi chắc chắn hiện tại trong lòng thầy đang căng như dây đàn.

Tôi ở bên cạnh Biên Nhược Thủy lớn tiếng đọc sách, cố hấp dẫn sự chú ý của Tiểu Vĩ. Bởi vì tôi phát hiện Tiểu Vĩ quay đầu lại cùng nữ sinh khinh khỉnh kia có ý trao đổi với nhau, để phòng ngừa xảy ra chuyện, tôi chỉ có thể cố hết mình.

Trong phòng, thanh âm của tôi áp đảo hết mọi người, rốt cục Tiểu Vĩ cũng nhìn ánh mắt xem náo nhiệt quay đầu lại nhìn nhìn tôi. Tôi nhanh chóng bắt lấy thời cơ trò chuyện cùng cậu, cố gắng tìm chủ đề mà cậu thấy hứng thú nhất, khiến cho Biên Nhược Thủy ngồi ở giữa thiếu chút nữa phải chui xuống dưới bàn để được yên tĩnh đọc sách.

Cuối cùng, vì bảo đảm không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi túm lấy tay áo Tiểu Vĩ nói: “Chúng ta đi tới phòng thể dục chơi bóng rổ đi, ngồi ở đây lâu thật vô nghĩa.”

Tiểu Vĩ lắc đầu, trong miệng vừa cái gì đó vừa nói: “Không đi, tôi muốn nghe Đàm Ngạn giảng bài.”

“Nhìn cậu chẳng có chút tiền đồ nào, còn chưa có gì, đã vội mò tới đây.” Tôi cố ý dùng phép khích tướng kích thích Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ không hề bị dính bẫy, vẻ mặt cà lơ phất phơ nói: “Không có tiền đồ chính là cậu a, con người ta đi học mà cậu cũng mò theo, tiểu Thủy, cậu nói đúng không? Tiểu...”

Tiểu Vĩ vừa nói như thế, tôi mới phát hiện – Biên Nhược Thủy đang cầm quyển sách, vô cùng đáng thương đứng ở phía sau nhìn. Tôi và Tiểu Vĩ hiện tại đã ngồi sát gần nhau, lại không hề phát hiện ở giữa thiếu mất đi một người.

100. Chương 100 - Phiên Ngoại 4 : Khai Giảng [6]

Sáng sớm là buổi tự học, nên có rất nhiều bạn học đều đi ăn sáng, Tiểu Vĩ vỗ vỗ bả vai của tôi, híp mắt hỏi tôi: “Cậu nói thật, cậu cảm thấy Đàm Ngạn là loại người thế nào?”

“Có thể thông qua, phẩm hạnh cũng không tệ.”

“Cậu biết đấy, con người của tôi yêu cầu không cao. Chỉ cần dễ nhìn, nhân phẩm tốt một chút là được.”

“Cậu chỉ về phương diện nhân phẩm nào?” Tôi hỏi ngược lại.

“Không nói dối, không dùng thủ đoạn, vậy là được.”

“Ách...” Tôi nhất thời nghẹn họng, không biết nên đáp lời thế nào, đành phải nói sang chuyện khác.

“Cậu yêu cầu thấp như vậy, ở đại học không tìm được người thích hợp sao?”

Tiểu Vĩ sững sờ, tiếp đó cười ha hả, nói: “Điều này cần phải hỏi sao? Có gặp được vài người, nhưng đều rả đám.”

Nhìn bộ dáng cậu mây trôi nước chảy như vậy, trong lòng tôi cũng coi như thở dài một hơi, người như vậy không giống loại người sẽ bị lụy vì tình. Cho dù sau này phát hiện tuổi thật của thầy chủ nhiệm, cùng lắm là cậu không chấp nhận mà thôi, hẳn là sẽ không tồn tại vấn đề tổn thương hay không tổn thương gì đâu nhỉ.

Tôi một bên đùa giỡn túi sách của Biên Nhược Thủy, một bên tán gẫu cùng Tiểu Vĩ, không để cho cậu có cơ hội trao đổi cùng người khác.

“Cậu quen bạn bè, trai gái đều có sao?”

Tiểu Vĩ lắc đầu, “Tôi không có cảm giác với con gái.”

Tôi nghe xong lập tức phát hỏa, “Vậy lúc đó cậu cướp hết bạn gái của tôi để làm gì?”

Tôi vừa nói xong câu đó, vốn trong lớp đã yên lặng lại trở nên yên tĩnh dị thường, có một hai người quen hướng tôi trêu đùa, nói: “Tổng Thiên Lộ, cậu đến đây kể lại lịch sử tình yêu của cậu à? Mà không nghĩ tới loại người tình trường cao thủ như cậu vậy mà có một quá khứ đau khổ như thế a!”

Một cậu trai bên cạnh cũng phụ họa vào: “Anh ấy đúng là cao thủ đấy chứ! Tôi nhớ lúc trước khi anh Tổng theo đuổi chị dâu không phải còn quỳ gối trước chị ấy sao? Nghe nói ngày đó anh Tổng cầm một bó hoa hồng, ‘sách sách’...”

“Cậu nói chính xác là chị dâu nào?”

“Ha ha... Đúng đúng, quen giới thiệu tên, là người đẹp Phó Tử Vân...”

Trong nháy mắt, các bạn trai trong lớp trở nên ồn ào.

Đúng là ngồi lê đôi mách, chính tôi nghe mà ứa cả mồ hôi lạnh. Tôi nghiêng đầu liếc nhìn Biên Nhược Thủy, em vẫn đang đọc sách, giống như chẳng nghe thấy gì, vẫn như cũ niệm niệm. Tôi thoáng cái an tâm, xem ra em không để vào trong lòng.

Trong lớp rất nhanh liền yên tĩnh trở lại, tiết sau là lớp Anh ngữ, giáo viên Anh ngữ đã đến. Biên Nhược Thủy cũng ngồi trở về, cùng Tiểu Vĩ thay đổi vị trí, Tiểu Vĩ nghênh ngang chạy đến đứng phía sau.

Bởi vì có rất nhiều khuôn mặt mới, nên giáo viên cũng không để ý đến Tiểu Vĩ, chỉ nghĩ cậu đứng ở phía sau chắc là vì chán nghe giảng bài mà thôi. Tôi thấy Tiểu Vĩ đứng rất thành thật, nên cũng không quay đầu lại để ý cậu, mà chuyển ánh mắt đến trên người Biên Nhược Thủy.

Cùng Biên Nhược Thủy ngồi chung bàn như vậy, đột nhiên tôi có loại hưng phấn khó tả, tựa như học sinh tiểu học ngày đầu tiên cắp sách đến trường vậy. Tôi đẩy đẩy cánh tay Biên Nhược Thủy, nhỏ giọng hỏi: “Anh ngồi ở đây, em có bị phân tâm không?”

Biên Nhược Thủy không trả lời tôi, mà vẫn nhăm nhăm từ đơn theo giáo viên. Tôi lập tức có chút xấu hổ, chờ Biên Nhược Thủy đọc xong, tôi hỏi lại vấn đề đó, kết quả Biên Nhược Thủy vẫn không để ý đến tôi.

“Cho dù muốn chứng minh chính mình hết sức chăm chú, cũng không cần tích cực như vậy a!”

Tôi lại kéo kéo tay Biên Nhược Thủy, kết quả bị em bắt động thanh sắc hát ra. Vẫn như trước không nói một câu, ngay cả một ánh mắt cũng không thêm cho tôi.

Tôi chậm rãi phát hiện không được bình thường, cho dù giáo viên đang giảng bài, thì học sinh vẫn có thể tự do tham khảo hoặc trao đổi với bạn học mà. Vừa rồi ở tiết tự học vẫn nói chuyện cùng Tiểu Vĩ, mà lúc này lại không rên một tiếng, cố ý?

Tôi đẩy đẩy cùi chỏ Biên Nhược Thủy, cười hỏi: “Sao vậy? sao lại không để ý anh?”

Biên Nhược Thủy không nói chuyện, con mắt thất thần, ngẩn người sững sờ nhìn quyển sách trên bàn, tôi biết rõ em không nghe được vào tai, nếu em nghe được câu hỏi của tôi mà không trả lời, chỉ có thể nói rõ em đang giận tôi.

Tôi lập tức nhớ tới lời trêu chọc của hai tên khốn khi nãy, chẳng lẽ là vì chuyện đó? Cũng không đến mức đó a! Biên Nhược Thủy chưa từng vì những chuyện đó mà bày ra sắc mặt cho tôi xem, chẳng lẽ lần này không ngại ngùng nổi nữa?

Tự mình cân nhắc một hồi, lại nghiêng đầu nhìn nhìn Biên Nhược Thủy, hỏi thăm dò một chút: “Là vì câu nói vừa rồi của hai bạn nam kia sao?”

Tay lật sách của Biên Nhược Thủy lập tức giật nảy lên một cái, chứng minh tôi đã đoán đúng.

“Em hãy nghe anh nói, anh chưa từng quỳ gối trước cô ta, cũng không có nhiều bạn gái như họ nói đâu.” Tôi nhanh chóng giải thích.

Biên Nhược Thủy vẫn không lên tiếng, vẫn như trước cứ làm chuyện của mình, giống như tôi không hề tồn tại vậy.

Tôi đột nhiên cảm thấy – khi Biên Nhược Thủy bộc lộ nóng giận so với khi bình thường hấp dẫn hơn rất nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú buộc chặt nghiêm túc, môi mím lại thành một đường, giống như đang đối đầu với kẻ địch mạnh mẽ, tôi ở bên cạnh nhìn không được mà vui vẻ.

Biên Nhược Thủy nghe được tiếng cười của tôi mới có phản ứng, quay đầu liếc nhìn tôi, tức giận trong cái nhìn đó rất rõ ràng. Tôi đặt bàn tay lên trên đùi em, cố ý sờ tới sờ lui, toàn chọn nơi nguy hiểm mà mò tới, kết quả Biên Nhược Thủy rốt cục nhìn không được nữa, đứng mạnh lên, đi tới chỗ Tiểu Vĩ, đứng cùng cậu ở phía sau lớp học.

Hết tiết học, tôi nhanh chóng bước về phía Biên Nhược Thủy, kết quả em đi ngang qua bên người tôi, làm như không hề phát hiện ra tôi vậy, ngồi lại vào chỗ ngồi của mình, vẫn không rên một tiếng.

“Giận thật sao?” Tôi khoát cánh tay lên trên vai Biên Nhược Thủy, vui đùa hỏi.

Biên Nhược Thủy trầm lặng trong chốc lát, đại khái thấy tôi vẫn nhìn em, mới ngẩng đầu nói với tôi: “Không có, em chỉ là không muốn ảnh hưởng nghe giảng mà thôi.”

“Vậy giờ đang giải lao, chúng ta có thể nói chuyện chứ?” Tôi xích ghé lại gần em hơn, nhìn chăm chăm vào Biên Nhược Thủy, có chút muốn cười.

Biên Nhược Thủy hít sâu một hơi, lấy một cây bút bi, bắt đầu ở trên giấy ghi ghi vẽ vẽ. Sắc mặt cùng biểu hiện đã hoàn toàn bán rả suy nghĩ của mình, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ.

Tôi nghĩ Biên Nhược Thủy cũng không có chuyện gì lớn, nếu chút nữa về nhà mà vẫn còn giận dỗi, thì mới hổng cho em vui sau. Còn bây giờ, điều quan trọng nhất là cần xem chừng Tiểu Vĩ cho tốt, tiết sau chính là tiết do thầy chủ nhiệm dạy, tôi định sau khi tan học liền túm cổ Tiểu Vĩ rời đi, sau này cậu có tới nữa cũng không liên quan gì đến tôi, chỉ cần lần này đừng xảy ra sự cố là được.

Thật hiếm có, tiết học này được thầy chủ nhiệm dạy rất là thoải mái, bình thường thầy giảng bài rất là cẩn thận tỉ mỉ, biểu tình trên mặt rất nghiêm túc. Lần này lại cố tình làm ra bộ dáng anh cả ôn nhu của mọi người, tôi thấy mà muốn ói. Tôi phát hiện hình như Tiểu Vĩ thật sự rất yêu mến thầy chủ nhiệm, từ lúc thầy bước vào lớp giảng bài, Tiểu Vĩ liền trở nên thành thật, nghe giảng đến chăm chú.

Tôi phỏng chừng các bạn trong lớp còn đang vì thầy chủ nhiệm khó được một lần dạy học vui vẻ thoải mái mà cảm thấy tâm tình thư sướng. Lại không hề hay biết ánh mắt ôn nhu đó của thầy chỉ bắn về phía một người duy nhất.

“Các học sinh, nhìn hình này một chút, hình tam giác ABCD cùng hình chữ nhật...”

“Ha ha ha...”

Trong nháy mắt, lớp học vang lên đầy tiếng cười, ngay cả Biên Nhược Thủy cũng nhin không được mà héch khoe miệng. Một bạn gái lá gan khá lớn, trực tiếp đứng lên nói với thầy chủ nhiệm: “Thưa thầy, hình tam giác chỉ có ba cạnh, làm sao lại có 4 chữ mẫu ABCD?”

Cô ta vừa nói xong, trong lớp lại cười ầm lên. Thầy chủ nhiệm khó được không có sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, bởi vì thật sự rất quẫn bách, nên chẳng biết phải làm sao để vặn hỏi.

Sau khi tan học, tôi đi tìm Tiểu Vĩ, không biết cậu từ đâu mượn được chiếc vợt bóng bàn, hướng ta nói: “Tôi đi chơi bóng đây, tôi đợi trong phòng không nổi nữa.”

“Cậu biết đánh bóng bàn?” Tôi hỏi Tiểu Vĩ.

“Không biết!” Tiểu Vĩ rất sảng khoái nói cho tôi biết.

“Vậy cậu mượn vợt bóng bàn làm gì?” Tôi rất kinh ngạc.

“Không có thứ khác a! Cũng không thể cứ ngồi ở chỗ này, còn không cho nói chuyện.”

“Đàm Ngạn có bóng rổ, thầy cũng thường xuyên chơi bóng rổ. Bằng không tôi kêu thầy ra, ba chúng ta cùng chơi...”

“Không chơi!” Tiểu Vĩ lập tức phủ quyết.

Tôi có chút khó hiểu, hướng Tiểu Vĩ hỏi: “Vì sao?”

Tiểu Vĩ nhìn nhìn tôi, vừa đi vừa than thở: “Nói không nên lời, tôi vẫn cảm thấy tôi đối với nghề giáo viên này có chương ngại tâm lý... Nếu là thầy không ở trường học, có lẽ tôi còn tự tại một chút...”

Tôi nghe được cái hiểu cái không, tóm lại, trước mặt kệ, dù sao so với chuyện Tiểu Vĩ ở trong lớp cùng các bạn trao đổi nói chuyện, thì rời đi vẫn là tốt hơn. Chỉ còn 2 tiết nữa là Biên Nhược Thủy kết thúc buổi học, lúc đó tôi cũng được giải thoát triệt để.

“Cậu tới bàn bóng bàn trước đi, tôi đi vệ sinh một chút, sẽ tới đó liền.”

Tôi báo cho Tiểu Vĩ một tiếng, rồi đi về phía nhà vệ sinh. Trong nhà vệ sinh, tôi gặp được một người quen đang trốn ở đây hút thuốc lá, tôi đi tới chào hỏi vài câu, sau đó tranh thủ giải quyết, rồi rời đi.

Tôi đi tới vừa hay nhìn thấy Tiểu Vĩ đang ở trong hội trường nhìn xem cái gì đó, tôi nghĩ ở trong đó đều là bảng vàng danh dự, khen ngợi một vài học sinh, còn có giáo viên ...

Một giây sau, tôi trợn tròn mắt. Trong đó khẳng định có Đàm Ngạn, hơn nữa phía dưới sẽ ghi thông tin cá nhân cùng loại vinh dự đạt được. Nghĩ tới thông tin cá nhân, trong óc của tôi đều là ngày sinh của thầy, trong nháy mắt liền hóa đá.

Tôi suy nghĩ mình có nên qua đó không, thì Tiểu Vĩ đã quay đầu hướng về phía tôi nhìn tới, còn vẫy vẫy tay với tôi.

Tôi điều chỉnh lại nhịp hô hấp, tự mình an ủi: “Cái này có là gì! Biết rồi thì đã sao? Cùng lắm hấn đâm mình vài cái, cũng chẳng hao tổn gì ...”

“Đàm Ngạn chụp hình lúc đó so với bây giờ còn già hơn?” Tiểu Vĩ chỉ vào ảnh chụp cười ha ha một hồi.

Tôi có chút ghen hòng, ánh mắt này cũng làm phi công sao?

Tôi phản ứng cực nhanh, thừa dịp con mắt của Tiểu Vĩ còn chưa dời xuống dưới, liền nhanh chóng lôi kéo cậu, không kiên nhẫn nói: “Nhìn cái gì! Có gì đẹp đâu?”

“Đợi một lát!” Tiểu Vĩ lại dùng ngón tay rà rà từng dòng, lầm bầm nói: “Để tôi xem kỹ chút, nguyên quán là ở tại đây, không phải cậu nói chưa từng gặp qua cha mẹ của thầy sao, tôi còn tưởng từ đâu lưu lạc tới ...”

Tôi biết đã không thể làm gì được nữa, mặc dù hôm nay cậu không biết, thì sau này sớm muộn gì cũng biết. Hơn nữa tôi để ý biểu hiện mấy ngày nay của Tiểu Vĩ thật sự rất nghiêm túc, không có cảm giác đùa giỡn như trước đây, mọi khía cạnh đều rất cẩn thận. Tôi không biết cậu yêu mến Đàm Ngạn ở điểm nào, cũng không hiểu hình thức ở chung như chớp điện của bọn họ có bao nhiêu trọng lượng, chính là cảm giác, cảm thấy Tiểu Vĩ nghiêm túc một phần là do cậu tin ở tôi.

Tôi rất hi vọng tôi có thể giống như trước đây, đánh lộn, chửi nhau cũng không cần biết là đúng hay sai, chỉ cần thấy vui là được. Chính là hiện nay tôi đã hoàn toàn lột xác, đều trở nên có ý thức cùng trách nhiệm, nhất là sau khi cùng chung sống với Biên Nhược Thủy, loại ý thức cùng trách nhiệm này càng ngày càng tăng.

Quả nhiên Tiểu Vĩ không lên tiếng, tôi không tự chủ bước về sau một bước, chợt nghe phía trước tuôn ra một câu thô tục, ngay sau đó, Tiểu Vĩ nghiêng đầu sang cần răng nhìn chằm chằm tôi.

“Người gạt ta! Không phải người nói hấn 24 sao? 24! ! !” Tiểu Vĩ gõ mạnh vào số 24 trên mặt thủy tinh, “Ta chưa từng nghe qua có người sinh năm 68 mà là 24 tuổi! Ban đầu ta cũng thấy không giống, nhưng nghĩ có lẽ hấn già trước tuổi, ai ngờ hấn ... mẹ kiếp, hơn 13 tuổi, người bảo ta sống sao đây!!”

“Sao lại 13?” Tôi nắm lấy tay Tiểu Vĩ đang nắm chặt cổ áo của tôi, nhịn không được hỏi.

Tiểu Vĩ đã triệt để mất đi lý trí, hướng tôi quát: “Hấn ... mẹ kiếp ... hấn sinh năm 68 không phải 32 sao? Không phải so với ta lớn hơn 13 tuổi sao! Khốn nạn! Lúc trước hơn ta 5 tuổi, ta đã đủ ghen khuất rồi!”

Tôi vừa nghe cậu tính thiếu 10 năm, lập tức mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa, Tiểu Vĩ còn đang hướng tôi chửi bới, không biết có đâm cho tôi vài đâm để phát tiết không? Bất quá phép tính đơn giản như thế mà cũng làm sai, khẳng định đã tức đến hồ đồ.

Thầy chủ nhiệm, em xin lỗi thầy, thầy nhận mệnh đi! – Tôi ở trong lòng mặc niệm thay cho thầy – Nếu ngày nào đó Tiểu Vĩ hoàn toàn tỉnh ngộ lại, kỳ thật kém 23 tuổi, không biết có thể mang theo baba của cậu ấy đi tìm thầy tính sổ hay không.

101. Chương 101 - Phiên Ngoại 5: Về Nhà [1]

Tiểu Vĩ giận đỏ mặt rồi đi, tôi cầm bóng bàn đối với bức tường đánh một mình, nhằm chán cực độ. Thật vất vả thời gian mới từng chút trôi qua, đến khi chỉ còn vài phút nữa thì tan học, tôi mới lách thếch đi tới lớp học của Biên Nhược Thủy. Kết quả vừa bước xuống bậc thang đầu tiên, liền thấy bóng dáng của thầy chủ nhiệm đang chạy xuống.

“Chuyện gì xảy ra?” Thầy chủ nhiệm đầu đầy mồ hôi nhìn tôi, hỏi: “Vì sao vừa rồi em ấy gọi cho tôi mắng tôi là lừa đảo, còn nói sau này sẽ không bao giờ liên lạc nữa?”

Tiểu Vĩ thật đúng là rất tốc độ! Tôi không khỏi cảm khái, sau đó bày ra vẻ mặt thương cảm nói với thầy chủ nhiệm: “Việc này không thể trách em, em phải đi vệ sinh, cậu ấy đi tới hội trường thấy được bằng khen của thầy, trên đó có ghi ngày sinh của thầy a!”

“Chỉ có vậy?” Thầy chủ nhiệm thở phò phò hỏi tôi.

Tôi chưa từng thấy qua thầy gấp gáp như vậy, chẳng lẽ đã thật sự động tâm? Tôi còn đang suy nghĩ, ngược lại thầy chủ nhiệm đã tự mình thoát khỏi mớ suy nghĩ bòng bong.

“Cái này có là gì! Cùng lắm thì tôi nuôi em ấy như nuôi con trai thôi!”

Tôi cười ha ha hai tiếng, vỗ vỗ vai thầy, nói: “Nhanh đi tìm con của thầy đi, nếu mà vẫn không được thì thầy lại cho cậu ấy làm cháu nội.”

Thầy chủ nhiệm gật gật đầu, nhanh chóng chạy xuống cầu thang.

Tôi không vào trong lớp ngồi, mà đem ghế ra ngoài ngồi gần bên cửa lớp để chờ Biên Nhược Thủy. Còn 10 phút nữa là tan học, tôi nhìn nhìn em, em ngồi ngay ngắn trên vị trí của mình. Bị bạn học bên cạnh che chắn, nên tôi không thấy rõ mặt em, nhưng trực giác báo cho tôi biết – tâm tình của em rất xấu.

Có lẽ em thật sự để ý? Hay có lẽ ngay từ lúc ban đầu em cũng đã một mực để ý, chỉ là lần này thật sự không nhìn được nữa. Hồi tưởng sắc mặt khó coi của Biên Nhược Thủy lúc này, tôi thậm chí có loại tâm lý hưng phấn biến thái.

Trên đường về nhà, Biên Nhược Thủy rất yên tĩnh, ngày thường đều là em ngồi ở sau luôn miêng nói một ít lông gà vỏ tỏi, ta ở phía trước bảo em im lặng một chút. Bây giờ ngược lại là tôi thao thao bất tuyệt, em ngồi ở sau qua loa ừ ừ a a. Tôi lại hy vọng tần suất em qua loa nhanh một chút, nghe như vậy liền từ tâm phiền biến thành hưng phấn.

Về đến nhà, tôi thấy tâm tình Biên Nhược Thủy không tốt, nên không cho em nấu cơm, lôi kéo em xuống dưới lầu ăn mì sợi. Từ đầu đến cuối, em không hề có ý kiến gì, ngay cả ăn mì cũng không hề có khẩu vị, tôi ăn xong rồi, mà em chỉ mới ăn vài miếng.

“Trở về đi!” Biên Nhược Thủy thấy tôi ăn xong, ngẩng đầu lên nói với tôi.

Tôi nhìn tô mì trước mặt em, không đứng dậy, mà ra lệnh cho em: “Ăn xong rồi đi!”

“Em no rồi.”

“No rồi cũng ăn.”

“Ăn không vô.”

“Ăn không vô cũng nhét vô!”

“...”

Biên Nhược Thủy đột nhiên nhìn về phía tôi, trong ánh mắt mang theo tâm tình mâu thuẫn rõ ràng. Nhưng vì em rất hiền, tuyệt đối sẽ không nổi giận với tôi, cho nên đối mặt với tôi cố ý khó dễ, em cũng chỉ cắn cắn môi, lại ngồi xuống liêu mạng ăn hết mì.

Nhìn em như vậy, tôi lại có chút đau lòng, liền cầm lấy cánh tay cầm đũa của em, điều chỉnh ngữ khí, “Anh cũng là vì muốn tốt cho em, đừng đem dạ dày của mình ra đùa giỡn, buổi chiều đói bụng thì biết làm sao? Em học nhiều tiết như vậy mà.”

Biên Nhược Thủy gật gật đầu, lại bắt đầu mạnh mẽ nuốt mì. Tôi cảm giác – cảm thấy em đang cố ý ăn cho tôi xem, cố ý làm cho tôi nổi giận, trong lòng có chút dở khóc dở cười.

“Ăn không nổi thì đừng ăn nữa.”

Nghe thấy tôi nói thế, Biên Nhược Thủy lập tức ngừng lại, đứng dậy đi ra ngoài. Tôi đi thanh toán tiền, sau đó đuổi theo em, em đi rất nhanh, đến khi tôi đuổi kịp em, thì em đã đem cửa nhà mở ra.

Biên Nhược Thủy vừa vào tới nhà, liền vọt ngay vào buồng vệ sinh, tôi biết xảy ra chuyện rồi, nhanh chóng chạy theo em. Quả nhiên, em đem mì ới ra hết.

“Ai bảo vừa nãy em ăn vội như vậy.” Tôi vừa bực vừa đau lòng, đem khăn tay đưa tới.

Đúng lúc này điện thoại lại vang lên, vừa ấn phím nghe, thanh âm thầy chủ nhiệm liền truyền tới.

“Tổng Thiên Lộ, cứu ... cứu ... mau cứu thầy a!”

“Chính em còn đang hăm trong ‘nước sôi lửa bỏng’, thầy tự ‘tay làm hàm nhai’ đi...” Nói xong, tôi mau chóng cúp điện thoại.

Biên Nhược Thủy sắc mặt tái nhợt, súc súc miệng, sau đó vượt qua tôi, đi vào phòng ngủ. Tôi theo sát ở phía sau, vốn tưởng rằng em sẽ lên giường nằm nghỉ, không nghĩ tới em từ trong túi xách lấy ra hai quyển sách, ngồi vào bàn học chuẩn bị xem.

“Coi như anh xin em, em nghỉ ngơi một chút được không? Em muốn chưa kịp thi đại học đã ngủm rồi hả?” Tôi vươn tay che khuất tầm mắt em.

Biên Nhược Thủy không thể làm gì, đành hướng tôi nói: “Em học kém quá, đi học hai ngày nay, thầy cô giảng bài em chẳng hiểu gì ...”

“Vậy cũng không thể quá ép buộc, em cứ tiếp tục như vậy sẽ không tốt!” Tôi vừa nói vừa kéo em đi về phía giường ngủ

Biên Nhược Thủy cau mày, đẩy đẩy tôi, “Em chịu được.”

Tôi triệt để mất kiên nhẫn, đẩy ngã em lên trên giường, rống lớn: “Sao em cứ như vậy, có tin anh đánh em không?”

“Đánh đi, em cũng chán ghét chính mình.” Biên Nhược Thủy bình tĩnh nói.

Người ta vẫn luôn nói – học sinh cấp 3 rất cứng đầu, quả nhiên không sai. Mới đi học có 2 ngày đã trở nên khó giao tiếp như vậy. Tôi sợ nhất loại người này, mặt ngoài rất nhu hòa, kỳ thật bên trong rất bướng bỉnh, một khi đã chạm tới điểm mấu chốt, rất khó thuyết phục họ.

“Tùy em, anh đi ra ngoài, không quấy rầy em.” Nói xong, ta ngênh ngang đi ra ngoài, nằm lên sa lon ngủ.

Vốn tôi cũng không làm sai cái gì, mà em như thế lại khiến cho tôi tức giận, chung quy là do em không tin tưởng tôi. Mặc dù chuyện hai tên khốn kia nói là thật, nhưng đã là quá khứ, hiện tại không phải trong lòng tôi chỉ có mỗi mình em sao?!

Nghĩ nghĩ, tôi nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, ngủ được mơ mơ màng màng, lại cảm thấy lo lắng, thừa dịp đi vệ sinh, liền đi ngang phòng ngủ liếc mắt xem thử.

Vừa nhìn vào liền phát hiện Biên Nhược Thủy đang nằm ở trên giường, tay cầm điện thoại, không biết đang trò chuyện với ai mà rất vui vẻ. Tôi đứng ở cửa phòng nghe được vài câu, đều là “anh của cậu, anh của cậu ...”, vừa nghe thế liền biết là Sài Tiệc Nhiễm. Tôi cũng mơ hồ nghe thấy Biên Nhược Thủy đang cầu nhàu, đem những chuyện trong lòng đều nói hết cho cô ta nghe.

Ok, quá đủ rồi, không nói với tôi mà đi nói với người khác, bày ra vẻ mặt thối cho tôi xem, lại cùng người khác hi hi ha ha.

Tôi cảm giác mình tức giận đến phổi cũng bốc hơi nước, đứng ở cửa phòng mà nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể trối em lại, dùng roi ngâm nước quất cho vài chục roi.

Nhưng chuyện đó chỉ là ảo tưởng, tôi biết rõ mình không thể hạ thủ. Giờ xông thẳng vào thì quá hẹp hòi, nên chỉ có thể oán hận trở lại ghế sa lon, hút hai điếu thuốc để dè xuống lửa giận.

Hừ! Coi như anh nhường em, không phải em thích nói chuyện với người khác sao? Anh cho em nói cho đã là được chứ gì.

102. Chương 102 - Phiên Ngoại 5: Về Nhà [1]

Liên tiếp năm ngày, tôi đều bận rộn ở công ty T, không có thời gian nói chuyện cùng Biên Nhược Thủy. Tự em đi xe bus đi học, còn tôi đi xe đưa đón của công ty. Ở chỗ làm bao luôn bữa ăn, cho nên sau khi bận

rộn trở về, tôi trực tiếp tắm rửa đi ngủ.

Chúng tôi nhìn như hài hòa, kỳ thật tồn tại nguy cơ không nhỏ. Biên Nhược Thủy hẳn là hết giận, chỉ là không có cơ hội nói chuyện với tôi, ngẫu nhiên nhìn thấy tôi đã nhắm mắt ngủ, sẽ vội vàng tắt đèn, leo lên giường cùng ngủ. Đến buổi sáng, khi tôi mơ mơ màng màng tỉnh dậy, thì bên cạnh đã không có người.

Khó khăn nhất là khoảng thời gian trước khi ngủ, trước kia chúng tôi đều là ôm nhau ngủ, ngủ không được sẽ nói chuyện phiếm, nghe một chút nhạc. Hiện tại khoảng không giữa hai người có thể để xe hơi chạy qua. Mỗi lần chiến tranh lạnh, nếu em không chủ động thì tôi cũng lười nhắc đến, hơn nữa lần trước tôi ghen đến khó chịu, còn em vẫn làm như chẳng có gì.

Sau khi hoạt động của công ty T chấm dứt, Trương Kỳ Kỳ muốn tôi mời cô ta ăn kem, tôi vốn tưởng chỉ cần tới tiệm mua là xong, ai ngờ cô ta lại chọn một vị trí tốt ngồi xuống, vỗ vỗ sofa bên cạnh, muốn tôi ngồi.

Đại khái cô ta cảm thấy tôi vừa thi vào đại học, nên rất rối rãnh, không có chuyện gì làm, nên ở chỗ này hào hứng bưng bưng trò chuyện cùng tôi về những chuyện đã xảy ra trong 2 năm qua – quen bạn trai thế nào, tại sao lại chia tay, buồn khổ thế nào, nghe đến nỗi lòng tôi mồm meo, nhưng không biết nên cự tuyệt thế nào. Cuối cùng nhìn thời gian đã muộn, liền gửi tin nhắn cho một thằng bạn, bảo nói gọi lại cho tôi gấp.

“Mẹ, con lập tức về nhà ngay.” Tôi gật gật đầu như thật.

“Ách... Mày gọi ai đó...”

Tôi nhanh chóng cúp điện thoại, lên tiếng chào tạm biệt Trương Kỳ Kỳ, liền 3 chân 4 cẳng nhanh rời đi. Khi về tới nhà cũng đã hơn 9 giờ, tôi đẩy cửa ra, liền nhìn Biên Nhược Thủy đang ngồi thất thần một mình trên ghế salon.

“Thực xin lỗi, có hẹn nên về trễ.” Tôi cố ý hắng hắng giọng.

Sắc mặt Biên Nhược Thủy biến đổi, hướng tôi nói: “Không có gì, em cũng vừa trở về.”

Tôi cũng lười vong vo, trực tiếp đi đến trước người em, ngồi xổm xuống nhìn thẳng em hỏi: “Xin hỏi ngài bận việc gì thế?”

“Mấy ngày nay, em vẫn luôn về muộn, chỉ tại anh về còn muộn hơn em, nên không biết đó thôi.”

Tôi ngẩn người, trong lòng lập tức nổi giận, tay của tôi chuyển từ chân của em lên đến trên mặt em, cắn răng hỏi: “Anh hỏi em đi đâu?”

“Thầy dạy bù cho em, miễn phí, bởi vì em học yếu quá.”

Biên Nhược Thủy nói xong, liền đứng dậy đi vào phòng. Trong lòng tôi vòng vo mấy vòng, lập tức có chút băn khoăn, mấy ngày nay tôi cơ bản không có thời gian quan tâm tới em. Kỳ thật vì chuyện nhỏ mà cãi nhau lâu như vậy, có đôi khi nhìn em trở nên trầm mặc ít nói, trong lòng tôi cũng rất khó chịu.

Muốn đi vào phòng, nắm lấy tay em, cùng em hòa giải, kết quả lại nhìn thấy em đang chăm chú đọc sách, tôi cũng không đành lòng quấy rầy. Cứ nằm chờ chờ, cũng không biết ngủ từ khi nào.

Tôi mơ một giấc mộng – mơ thấy mẹ tôi đột nhiên ra đi, khi tôi trở về thì chứng kiến ba tôi đang đốt vàng mã. Tôi gào khóc lên, chạy thẳng vào nhà xem mẹ có còn không, thì được ba tôi cho biết đã sớm hạ táng.

Tôi ở trong cực độ thống khổ mà tỉnh lại, lúc này mới thở phào một hơi, may mắn chỉ là mơ. Trong phòng tối đen như mực, mặt Biên Nhược Thủy gần trong gang tấc, ngủ đến yên bình, tay của tôi đặt ở trong chân của em.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy sợ hãi, không biết phải làm sao, tôi duỗi cánh tay ra, ôm lấy Biên Nhược Thủy, em bị đánh thức, dùng sức mở mắt ra nhìn tôi.

“Anh mơ thấy mẹ anh chết.” Tôi nói.

Biên Nhược Thủy sờ sờ gáy tôi, nói: “Mộng bao giờ cũng khác sự thật, do anh quá nhớ đi thôi, ngày mai về thăm nhà một chút đi.”

“Ân!” Tôi gật gật đầu, gối đầu lên trên ngực Biên Nhược Thủy.

Hai người dán chặt vào nhau, rất nhanh tôi đã bình tĩnh trở lại, thân thể cũng bắt đầu có phản ứng.

Tôi chậm rãi cởi quần áo ngủ của Biên Nhược Thủy ra, một bên vuốt ve khắp người em, một bên hôn lên môi em. Tôi hôn có chút điên cuồng, Biên Nhược Thủy hô hấp cũng trở nên dồn dập, 5 ngày nay cũng khiến cho tôi nhện đến khó chịu, cho nên động tác liền trở nên có chút sốt ruột.

“Nhanh để anh đi vào, chặt muốn chết ...” Tôi vừa nói, vừa thở hồng hộc, vừa tách chân em.

Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên, nếu là bình thường, tôi nhất định sẽ mắng một câu, sau đó tắt máy. Chính là hiện tại, điện thoại gọi đến muộn như vậy, có phải giống y như tôi đã suy nghĩ, đã xảy ra chuyện gì đó bất trắc ...

“Alo, Tổng Thiên Lộ? Ha ha... Ngủ chưa? Em mất ngủ ... Ai...”

Biên Nhược Thủy cũng nghe được từ trong điện thoại truyền ra một giọng con gái, tôi thở dài một hơi, sau đó hét lên ‘ngủ rồi’, liền cúp điện thoại.

“Ai?” Biên Nhược Thủy nhỏ giọng hỏi.

Tôi thở phào một cái, vẫn thành thật trả lời, “Trương Kỳ Kỳ...”

Tuy trong phòng không có bật đèn, nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra sắc mặt Biên Nhược Thủy biến hóa. Đích xác, đã muộn như vậy mà còn gọi tới thì không còn gì để nói.

Tôi định tiếp tục xâm chiếm Biên Nhược Thủy, em lập tức có chút không phối hợp. Hạ thân của tôi cương đến khó chịu, nên đành phải thỏa hiệp, hướng Biên Nhược Thủy cầu khẩn: “Tiểu Thủy, anh sai rồi, thật sự không có gì, tại cô ta rãnh quá ... anh nhớ em, nhớ đến muốn chết ...”

Thấy Biên Nhược Thủy có chút dao động, tôi lập tức bắt lấy cơ hội, liếm tới nơi mẫn cảm nhất của em, dùng miệng bao lấy nó, phun ra nuốt vào lấy lòng nó. Quả nhiên, em liền thoải mái đến quên trời quên đất, nắm chặt lấy tay tôi.

“Em cũng nhện đến hồng rồi đi?” Tôi ngẩng đầu nhìn em cười xấu xa.

Biên Nhược Thủy nghiêng đầu sang chỗ khác, tựa như khinh thường lời trêu chọc của tôi, tôi sờ sờ gương mặt nóng hổi của em.

“Mấy ngày trước, sao lại giận anh?” Tôi cố ý ngừng lại.

Biên Nhược Thủy không dám mở miệng nói chuyện, đại khái là sợ thanh âm biến vị, tôi còn cố ý trêu chọc em, dùng hàm răng gặm nhẹ nhẹ lên nơi mẫn cảm kia. Em lập tức hừ một tiếng đầu hàng, nói: “Không biết, chỉ là không chế không nổi chính mình... A... Đừng cần...”

Năm ngày tích góp từng tí một nhiệt tình ở trong đêm nay hoàn toàn bạo phát, tôi cũng không biết mình làm bao nhiêu lần, chỉ biết trời đã muốn gần sáng, Biên Nhược Thủy không ngừng khóc nức nở, van cầu tôi tha cho em: “Còn phải đi học, đủ rồi...”

103. Chương 103 - Phiên Ngoại 5: Về Nhà [3]

Sáng sớm hôm sau, tôi bắt xe bus về nhà, trước đó tôi ghé tiệm thuốc mua một ít thuốc bổ, cùng vài thứ thích hợp cho người trung niên.

Đột nhiên tôi cảm giác mình không giống như đi về nhà, mà giống như đi thăm người thân. Có lẽ do tâm lý áy náy của tôi tác động, nên tăng thêm một tia lạ lẫm cùng cảm giác sợ hãi.

Vốn tưởng rằng về nhà vào buổi sáng sẽ không có ba mẹ tôi ở nhà, ai ngờ lúc tôi trở về lại phát hiện cửa nhà mở rộng. Trong nhà có tiếng nói chuyện, hơn nữa không chỉ một người.

Tôi căng thẳng trong lòng, trực tiếp đi vào, liền nhìn thấy dì hai của tôi đang rót nước uống. Dì nhìn thấy tôi liền vô cùng cao hứng, không biết hướng ai nói một câu, “Thiên Lộ đã trở lại.”

Tiếp đó, từ trong phòng bước ra bốn năm người, đều là những bà con xa ít lui tới. Tay của tôi có chút run rẩy, đem túi lớn túi nhỏ đặt hết lên mặt đất

“Sao mọi người đều đến đây?” Tôi nghi hoặc hỏi.

Dì hai vừa ăn bánh ngọt vừa nói nên có chút không rõ: “Mẹ con... Làm giải phẫu, mới ra viện, chúng tôi tới thăm...”

Giải phẫu? Sắc mặt tôi trắng nhợt, nhanh chóng đi về phía phòng ngủ của mẹ. Dì hai liền nhỏ giọng ngăn cản, nói: “Đừng vào, mới vừa ngủ, miệng vết thương vẫn cứ đau, thật vất vả mới ngủ được.”

“Vì sao lại mổ a?” Tôi gấp đến độ đầu chảy đầy mồ hôi.

“Cái này...” Dì hai xấu hổ cười cười, lại nhìn những người khác, những người đó cũng là biểu tình nói không nên lời.

Tôi đại khái đoán được vài phần, liền nói với dì hai: “Không có việc gì, con đều đã lớn, còn có gì không biết chứ!”

“Con nít ngày nay cái gì cũng hiểu.” Dì ba cảm thán cảm thán.

Cuối cùng một đồng nghiệp nữ của mẹ tôi lên tiếng: “Mẹ con bị u sơ tử cung, mấy ngày hôm trước vừa cắt bỏ. Mẹ con nói – vừa lúc con ở lại nhà bạn học, nên cũng không muốn cho con biết, sợ con lo lắng...”

“A...” Trong lòng tôi xem như miễn cưỡng thở phào một hơi, tuy tôi không biết đó là bệnh gì, nhưng ít nhất cũng biết hiện tại mẹ tôi không có gì đáng ngại.

Những bà con kia cùng đồng nghiệp của mẹ ngồi ở bên ngoài nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng hỏi thăm tôi vài câu, hỏi tôi có bạn gái chưa? Tôi nào có tâm tình, chỉ trả lời qua loa. Chờ đợi căn bản là một sự giằng vò, tôi không ngừng đi tới đi lui trước cửa phòng ngủ của mẹ.

“Con nói nhỏ một chút, vào đi, không có việc gì...” Dì hai hướng tôi phát phát tay.

Tôi đẩy thật nhẹ cửa phòng ngủ ra, sau đó điểm mũi chân đi vào. Trên mặt mẹ tôi không hề có chút huyết sắc, vừa nhìn thấy mẹ như thế, mũi tôi liền chua xót. Tôi nhớ cách đây vài ngày, khi mẹ đến thăm tôi, lúc ấy mẹ rất có tinh thần, hiện tại lại vô cùng tiêu tụy

Hiện tại ngẫm lại, tôi thấy mình rất khổ nạn, tôi hẳn nên thường xuyên về thăm ba mẹ, vốn chính tôi làm ra chuyện khiến cho bọn họ không thể nào tiếp nhận, lại còn muốn mẹ của mình phải mang theo khuôn mặt tươi cười đến thăm mình.

Mẹ của tôi hình như đã tỉnh, vừa mở mắt ra nhìn thấy tôi, có một tia kinh ngạc.

“Tại sao là con? Mẹ tưởng là dì Hai.”

“Đánh thức mẹ à?” Ta nhỏ giọng hỏi.

Mẹ của tôi cười cười, khàn khàn nói: “Không có, vẫn luôn không ngủ được, đám người kia ồn ào quá, nếu mẹ không giả vờ ngủ, họ làm sao chịu đi ra ngoài!”

“A... Ba con đâu?”

“Ba con xin nghỉ 1 tuần, hiện tại phải đi làm lại.”

Tôi gật gật đầu, cũng không biết hỏi gì nữa, mà cũng sợ thân thể mẹ còn yếu, không dám nói nhiều. Nhìn trong phòng bày đầy gói to hộp nhỏ, cùng các giỏ quà, nghĩ mẹ tôi bị bệnh nhiều ngày như vậy, hiện tại tôi mới biết, trong lòng rất khổ khổ.

“Mẹ, con về đây ở vài ngày, nhân thể chiều cổ mẹ.”

Nói ra lời này, tôi cũng đã căn nhắc một phen, vì tôi biết ba của tôi không có khả năng sẽ cho Biên Nhược Thủy tới đây. Cho nên còn lại vài ngày nghỉ ít ỏi, cũng chỉ dành hy sinh. Dù sao sau này còn vô số ngày nghỉ, hiện tại mẹ tôi bị bệnh, cần được chăm sóc mới là quan trọng.

Mẹ của tôi rõ ràng rất cao hứng, lại vẫn không quên chăm chọc tôi: “Con mà cũng biết chăm sóc người khác sao, con cứ về đi, bệnh của mẹ từ từ sẽ ổn.”

Tôi nhếch khóe miệng, cố ý nói: “Con đi đây, dù sao mẹ cũng không chào đón con.”

Tôi chỉ đùa một chút, không nghĩ tới lại nhìn thấy sắc mặt của mẹ có chút thay đổi, loại ánh mắt nôn nóng vội vàng của mẹ khiến cho lòng tôi chấn động. Trước kia tôi quá vô tâm sao? Cũng chưa từng chú ý đến sự tồn tại của mình lại quan trọng với mẹ như vậy. Khi còn bé thì sợ ba mẹ vứt bỏ mình, lớn lên rồi thì ba mẹ lại sợ mình rời đi.

“Mẹ, thực xin lỗi...” Tôi nhận không được cất tiếng xin lỗi.

Mẹ của tôi thở dài, cố sức nói: “Với mẹ mà còn nói xin lỗi à, con... Aizzz... Thật đúng là đã lớn, sống ở bên ngoài vẫn tốt chứ?”

“Có tốt mấy cũng không tốt bằng ở nhà.”

Thế nên có thể tiếp nhận Biên Nhược Thủy vào nhà thì càng tốt hơn. Bất quá những lời này tôi không dám nói.

“Vậy thì ở lại nhà vài ngày đi, con cũng sắp khai giảng rồi, có gì cần thì tự mình chuẩn bị đi. Đừng sợ tốn tiền, con như vậy, tiền chúng ta kiếm được còn ý nghĩa gì nữa ...”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa, nghỉ ngơi thật tốt a, không cần lo cho con.”

Mẹ của tôi muốn xoay người, nhưng di chuyển có chút khó khăn, tôi mau chóng đi qua giúp mẹ. Vừa cử động một cái, đã khiến mẹ tôi đau đến mặt mũi trắng bệch, tôi nhìn thấy thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Mẹ tôi nhắm mắt lại không nói gì nữa, ngẫu nhiên miệng vết thương nhói đau, mẹ tôi cau mày chịu đựng. Tôi vừa thấy mẹ tôi hít khí, cả người liền ngồi không yên, ở bên cạnh lo lắng suông. Hơn 1 giờ trôi qua, cái móng của tôi cơ hồ không dám nhúc nhích khỏi ghế.

Về sau mẹ của tôi hình như ngủ thật, tiếng hít thở đều đều truyền đến, trên trán còn lưu lại mồ hôi, cũng không biết đã bao ngày mẹ không được ngủ ngon. Lần trước, cánh tay của tôi chỉ bị thương một chút, vậy mà đau đến mấy ngày không ngủ được. Huống chi mẹ của tôi bị cắt bỏ gì đó khỏi thân thể, cũng không biết lúc vừa giải phẫu xong sẽ đau đến mức nào.

Tôi thở dài một hơi, nhẹ nhàng đi ra ngoài, lên tiếng chào hỏi những bà con kia. Dì hai nói cho tôi biết – ở nhà có mời một bảo mẫu, những ngày này vẫn luôn chiếu cố mẹ tôi. Khi tôi tới cũng không để ý, cho rằng chỉ là một trong những người bà con, lúc này người đó đã đi mua thức ăn, những người này sẽ ở lại ăn trưa ở nhà chúng tôi.

Ba của tôi giữa trưa không trở về, mọi người ăn cơm rất náo nhiệt, giống như có người kết hôn vậy. Tôi một ngụm cũng nuốt không trôi, bảo mẫu hầm canh cho mẹ tôi uống. Mẹ tôi ăn cũng không ngon miệng, chỉ miễn cưỡng uống một ngụm nhỏ.

Ăn canh xong, mẹ tôi tựa ở trên giường nhìn tôi, tựa như đã nhiều năm chưa gặp lại vậy. Tôi nắm chặt điện thoại đợi thật lâu, rốt cục nhận không được nói: “Mẹ, con ra ngoài gọi điện một chút, lập tức trở về ... Con muốn báo cho tiểu Thủy một tiếng ...”

“Đi đi ...” Mẹ tôi nhìn tôi cười.

Tôi nhẹ nhàng đi ra ban công, gọi điện cho Biên Nhược Thủy. Hình như em vẫn luôn chờ tôi gọi, chuông vừa treo một tiếng đã được kết nối.

“Alo...”

Tôi hít một hơi, có chút áp lực nói: “Tiểu Thủy, mấy ngày tới, anh không thể về nhà, anh ...”

Bên kia truyền đến thanh âm Biên Nhược Thủy hơi lo lắng, “Sao vậy? Trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có, mẹ anh vừa giải phẫu, mới ra viện, anh muốn chăm sóc mẹ vài ngày.”

“A... đi bị bệnh, vậy anh không nên trở về, anh phải ở đó chăm sóc dì cẩn thận a.”

“Vậy em...” Tôi muốn nói lại thôi, không biết làm sao mở miệng nói em không cần phải đến thăm, bởi vì tôi biết em nhất định là muốn tới thăm mẹ tôi, nhưng tôi sợ ba tôi ...

“Em hiểu mà, em sẽ không đi ... Anh chuyển lời của em đến dì là được rồi ...”

Tôi nghe lời em nói, thậm chí có thể hình dung ra biểu tình khổ sở của em. Trái tim như bị cắt một nhát, loại đau lòng này không sao diễn tả được. Tôi biết Biên Nhược Thủy rất muốn đến thăm mẹ tôi, nhưng bởi vì tôi sợ mẹ tôi có thể bị kích thích hay là sau này ba tôi biết được sẽ gây âm ỉ, liên ỉch kỷ tước đoạt quyền lợi của em.

104. Chương 104 - Phiên Ngoại 5: Về Nhà [4]

Buổi chiều, những bà con âm ỉ ở đó cuối cùng cũng chịu rời đi. Tôi một mực ngồi trong phòng ngủ với mẹ tôi, cái gì tôi có thể làm đều không để bảo mẫu làm, một buổi chiều rất nhanh đã trôi qua.

Buổi tối ba tôi trở về, thay giày xong liền đi thẳng đến phòng ngủ. Đẩy cửa ra nhìn thấy tôi, biểu tình trên mặt nói không rõ là chán ghét hay phản cảm, tóm lại chỉ có một ý – không chào đón.

Tôi chỉ gọi một tiếng ba, sau đó an vị bên cạnh mẹ tôi không rên một tiếng. Tôi đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, mặc kệ ông tổn hại hay mỉa mai tôi thế nào, tôi đều ngoan ngoãn nghe, để tránh cho mẹ tôi khỏi lo lắng.

“Những thứ bên ngoài là người đem tới?” Ba tôi hỏi.

Tôi gật gật đầu, “Àn...”

Tiếp đó ba tôi không nói lời nào nữa, ở bên cạnh thay quần áo, sau đó đến bên giường sờ sờ trán mẹ tôi, cảm thấy không có gì mới đi ra khỏi phòng.

“Ý gì thế?” Tôi nhìn mẹ tôi nháy mắt mấy cái.

Mẹ tôi hé miệng cười cười, có chút suy yếu nói: “Ông ấy a... Ai biết suốt ngày suy nghĩ gì, cũng chỉ mình ông ấy tự hiểu.”

Tôi cũng phối hợp cười cười, trong đầu lập đi lập lại biểu tình của ba tôi khi bước vào phòng, trong lòng như có mấy tảng đá đè nặng. Tôi không biết ba tôi hỏi câu kia là xuất phát từ ý gì, nhưng ông không mượn cơ hội chăm chọc tôi, tôi đã cảm thấy thật bất ngờ.

“Bất tri bất giác, con đã lớn như vậy ...” Mẹ tôi thở dài, nắm tay tôi nói: “Mẹ nhớ trước kia, con không khác nào chịu ngồi yên, hiện tại lại kiên nhẫn như vậy. Khi con còn bé chơi ở trong nhà, mẹ đang truyền dịch, rất mệt, nên nói với con – tiểu Lộ ơi, con thấy nước trong bình thủy tinh hết thì kêu mẹ dậy nhé. Con biết con trả lời thế nào không?”

Tôi chỉ cười mà không nói, nhưng trong lòng đã tỉnh tường 10 phần .

“Con nói – con mặc kệ, mẹ đợi hết nước rồi ngủ ... Ha ha...” Mẹ tôi nở nụ cười, “Lúc ấy bị con chọc giận a...”

“Lời này là con nói sao?” Tôi cố ý không thừa nhận.

Hai người cùng cười một hồi, mẹ tôi đột nhiên nhìn chằm chằm vào tôi, rồi nhìn ra ngoài một hồi, sau đó hướng ta vươn tay, nhỏ giọng nói: “Con lại đây ...”

Tôi dựa người qua, hướng tai về phía mẹ tôi.

“Kỳ thật ngày đó con đi chơi đụng phải ba con, không phải là trùng hợp, là ông ấy cố ý đi đường bên đó.”

Tôi ngăn người, nói với mẹ tôi: “Nhưng con rất ít khi đi chợ a!”

Mẹ tôi liếc tôi một cái, “Hiện tại khi ông ấy tan sở, thường theo con đường bên đó lái xe về. Con là lần đầu tiên gặp ba con, nhưng ông ấy có khi đã gặp con vài lần, con đừng nói với ba con về việc này...”

Mẹ tôi nói lời này xong liền khiến tôi hoàn toàn mơ màng, nửa ngày cũng chưa hoàn hồn lại được. Mẹ tôi vẫn đang cười, có lẽ bà cảm thấy bà nói những lời này với tôi như một loại an ủi, hoặc là bà không hy vọng tôi hận ba tôi.

Tôi không hề có chút cảm giác mỹ mãn nào, ngược lại càng ngày càng bị đè ép. Tôi chỉ cần vừa nghĩ tới – ba tôi sau một ngày mệt nhọc vất vả, còn phải ở trên đường tìm kiếm thân ảnh của tôi, thì trong lòng tôi liền co rút đau đớn.

Trong khoảng thời gian đó tôi nghĩ về ông được bao lần? Có khi nào tôi nghĩ trở về gần đây để được nhìn thấy ông?

Nếu đối phương không phải là Biên Nhược Thủy, mà là bất kỳ ai khác, mặc kệ là trai hay gái, nếu làm cha mẹ của tôi khổ đến mức này, tôi sẽ không chút do dự buông tay.

Lúc ăn cơm tối, trên bàn cơm chỉ có tôi và ba tôi. Tôi cầm lấy ly rượu ba tôi đưa tới, uống một hớp, một cổ cay độc đâm thẳng vào yết hầu, khiến cho tôi cảm thấy phần khởi trong nháy mắt.

“Ba, dạo này thân thể của ba thế nào?” Tôi hỏi.

“Nên ăn thì ăn đi, lúc ăn đừng nói chuyện!” Ba tôi trừng tôi.

Tôi cười hắc hắc hai tiếng, gấp một ít thức ăn bỏ vào trong chén của ba tôi. Ba tôi không có bất kỳ phản ứng nào, phối hợp uống rượu, rồi ăn mấy món tôi gấp cho ông.

Thời gian sau đó tôi cũng không nói chuyện nữa, rất nhanh đã ăn cơm xong. Sau đó tôi đi tới nhà bếp lấy những món thuốc bổ kia ra, đem vào trong phòng cho mẹ tôi.

Mẹ tôi vừa uống canh xong, ba tôi vẫn ở bên ngoài uống rượu một mình. Nhớ tới ngày xưa, chúng ta một nhà ba người ở trên bàn cơm cười cười nói nói, trong lòng liền một hồi chua xót. Chẳng biết đến khi nào, ba tôi mới có thể chân chính tha thứ cho tôi, bao dung cho đoạn tình cảm này của tôi và Biên Nhược Thủy. Không biết phải làm thế nào, mới có thể trả được ơn nghĩa của ba mẹ dành cho tôi.

Buổi tối tôi ngủ cùng phòng với mẹ tôi, còn ba tôi có tật ngủ xấu, sợ đụng phải vết thương của mẹ tôi, nên đã bỏ chạy đến phòng khác để ngủ.

Một đêm không chợp mắt, suy nghĩ rất nhiều, đều là cuộc sống sau này. Biết rõ nghĩ cũng chỉ là nghĩ, nhưng vẫn nhìn không được làm ra các loại giải thiết. Mẹ tôi ngủ rất yên tĩnh, tôi ở bên cạnh không dám nhúc nhích, sợ đánh thức mẹ tôi, điện thoại trong tay nắm lại nắm, cuối cùng vẫn nhìn xuống không gọi điện.

Đến hơn nửa đêm tôi mới mơ mơ màng màng ngủ, mơ tới rất nhiều chuyện trước kia, có khi còn bé, có khi hiện tại, hỗn tạp vào nhau. Nghe bên tai truyền đến tiếng nói của ba mẹ, tôi cố giãy dụa tỉnh lại.

“Để con ngủ tiếp một lát đi, nguyên đêm hôm qua con không hề ngủ.”

“Vậy em có chuyện gì thì kêu nó dậy, khỏi cần đau lòng nó.”

Trong lòng tôi thầm hừ một tiếng, cũng không mở mắt ra, vánh tai nghe bọn họ nói chuyện.

“Anh đừng bày ra bộ mặt thối nữa, trong khoảng thời gian này con cũng chịu nhiều khổ cực, thật khó mới về nhà một chuyến, anh cũng đừng dọa nó bỏ chạy ...”

“Nó chịu khổ thì trách ai? Trách anh đuổi nó đi? ... Chịu khổ một chút cũng tốt, coi như rèn luyện thôi.”

“Được rồi, anh đi làm đi, trở về sớm một chút.”

“Uh...”

Nhịn đại khái hơn mười phút, tôi mới bắt đầu nhích người, làm bộ vừa tỉnh lại. Mẹ tôi vuốt vuốt tóc tôi, nói: “Bảo mẫu hẳn là đã làm điểm tâm xong, con đi đánh răng đi, rồi sau đó ăn sáng.”

“Con cho mẹ ăn trước đã...”

“Không cần con hầu hạ, có bảo mẫu ...”

“Cô ta sao tri kỷ bằng con a, con chính là con ruột của mẹ.” Tôi ra về khoa trương nói.

Mẹ tôi nghe tôi nói xong liền nở nụ cười, khoát khoát tay nói: “Nếu con muốn hiếu đạo thì còn rất nhiều thời gian, đi đánh răng rửa mặt đi.”

Tôi gật gật đầu, bước xuống giường, đi ra khỏi phòng.

Lúc đi ngang qua cửa sổ thì nhìn thấy xe của ba tôi, không phải ba tôi đã sớm đi làm rồi sao? Tôi hướng ra ngoài nhìn xem, thì thấy ba tôi đang nhìn nhìn gì đó, thần sắc có chút sốt ruột.

“Làm sao vậy, ba?” Tôi đi xuống dưới lầu, hướng ba tôi hỏi.

Sắc mặt ba tôi có chút phức tạp, ông chỉ vào đồng hồ vật ở cửa ra vào, sau đó thở phò phò không nói chuyện.

Tôi vừa nhìn liền minh bạch chuyện gì xảy ra, trong lòng cả kinh, lập tức đem ánh mắt chuyển tới trên người ba tôi, trong lòng có chút bất an.

“Đứa nhỏ này...” Ba tôi đón lấy ánh mắt của tôi, nói, “Ba bảo tiểu Thủy đợi một chút, nó lại giống như kẻ trộm vậy, liền đem mấy thứ này để xuống đây, rồi cầm đầu chạy. Ba gọi vài lần cũng không quay lại, ba càng gọi nó càng chạy trốn nhanh hơn...”

Biểu tình của ba tôi có chút dở khóc dở cười, tôi thở dài một hơi, đồng thời thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, việc ngốc như vậy cũng chỉ có một mình Biên Nhược Thủy biết làm. Bất quá nhớ tới lời nói vừa rồi của ba tôi, chỉ riêng ngữ khí thôi, cũng đủ khiến cho tôi cảm thấy cực kỳ cảm động.

Vừa ăn điểm tâm xong, Biên Nhược Thủy liền gọi tôi, tôi nghĩ em vẫn còn đang sợ hãi, cho nên gọi cho tôi hỏi thăm một phen.

“Thiên Lộ...”

“Àn?”

“Em gây chuyện cho anh rồi ...”

Tôi nhin cười, cố ý làm cho thanh âm trở nên vô cùng âm trầm.

“Anh đã biết, em không cần phải nói.”

Quả nhiên, thanh âm ở bên kia của Biên Nhược Thủy liền hoảng hốt.

“Chú không nổi giận chứ? Em thật không ngờ lại trùng hợp như vậy, nếu sớm hơn một chút thì tốt rồi...”

“Không nổi giận ... Em cảm thấy có thể sao?”

“A...”

“A cái gì? Tối nay anh trở về lấy vài bộ quần áo, em chờ bị đánh đi!”

105. Chương 105 - Phiên Ngoại 5: Về Nhà [phần Cuối]

Buổi tối, tôi tranh thủ về nhà một chuyến, cầm chìa khóa vừa tính mở cửa, cửa đã từ bên trong mở ra. Biên Nhược Thủy biểu tình ảo não, tôi cũng rất phối hợp mặt mày âm trầm đi vào.

“Chú nói sao?” Biên Nhược Thủy cẩn cẩn dục dục đuổi theo tôi hỏi.

Trong lòng tôi cười như điên, ngoài miệng lại âm trầm nói: “Từ lúc ba anh thấy em, sau đó chưa từng cho anh một sắc mặt tốt nào. Còn thiếu chút nữa trói anh lại, không cho anh trở về...”

Sắc mặt Biên Nhược Thủy vốn đã ảo não, lúc này càng thêm khó coi. Em một mực không dám nhìn tôi, đứng ở bên cạnh, cũng không biết nói gì cho phải.

“Anh nhớ có người gọi điện cho anh nói tuyệt đối sẽ không tới...” Tôi cười lạnh vài tiếng, vươn tay nắm lấy cằm của Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy muốn nói gì đó, nhưng có lẽ cảm thấy giải thích cũng vô dụng, đành phải nhận lỗi, thanh âm buồn bã, tựa như em bé làm sai chuyện vậy.

Em như vậy tôi lại càng muốn khi dễ em, đã biết rõ còn cố hỏi, “Sao em tan học sớm vậy?”

“Em sợ anh trở về có việc... đi học cũng không thể tập trung, nên xin nghỉ về nhà...”

“Ai cho em trốn học?”

“Em xin nghỉ ...”

“Xin nghỉ cũng không được!” Tôi giả vờ tức giận, nói: “Tối giường nằm sắp xuống, chờ bị đánh đi.”

“Anh đánh thật sao?” Biên Nhược Thủy cắn cắn môi, thần sắc có chút ủy khuất.

“Đừng giả vờ đáng thương với anh...” Nói xong, tôi vươn tay túm lấy em kéo về phía giường ngủ, đặt em lên mép giường, mặc cho em giãy dụa, rất dễ dàng cởi quần em xuống, bàn tay rơi xuống trên hai gò trắng tuyết biến thành sờ sờ nắn nắn.

“Chọc em thôi!” Tôi ở bên tai Biên Nhược Thủy trêu tức nói, “Ba anh hoàn toàn không có tức giận.”

Biên Nhược Thủy vừa thẹn vừa giận, vươn tay túm lấy quần liều mạng kéo lên. Con mắt trừng tôi giống như muốn phun ra lửa vậy, bất đắc dĩ vẫn bị tôi trấn áp như trước, giãy dụa thế nào cũng đều phí công.

“Sao anh có thể đem loại chuyện này ra đùa giỡn chứ, có biết em sợ thế nào không? Em sợ ...”

Nói đến đây, Biên Nhược Thủy liền im lặng, đem đầu chôn xuống giường, oán hận thở phì phò phì phò.

“Sợ cái gì?” Tôi vẫn như trước trêu chọc em, hỏi.

“Không có gì...”

“Nói cho anh biết, anh muốn nghe.” Tôi nâng đầu em dậy, vẻ mặt chờ mong nhìn em.

Mặt Biên Nhược Thủy đỏ bừng rực, thái dương mới vừa rồi còn căng cứng, hiện tại đã thả lỏng, em liếc tôi, tức giận bất bình nói: “Không thèm chấp nhận với anh.”

“Em cũng mạnh miệng quá nhỉ! Ba anh không nổi giận với anh, em liền cho em làm đúng à!” Tôi bóp lấy mặt em.

“Em áp lực thật lâu, anh cũng biết mà, dĩ tốt với em như vậy, em không tới thăm, trong lòng rất bức rức khó chịu. Em lại sợ chú bắt gặp, chỉ có thể...”

“Chỉ có thể như ăn trộm vậy, quăng đồ bỏ chạy đúng không?” Trên mặt tôi cười cười, nhưng trong lòng có chút đau xót, xót cho em chỉ vì muốn quan tâm mẹ tôi nhưng phải khúm núm như thế.

Thấy tôi chê cười em, Biên Nhược Thủy ngoan cường đẩy tôi, ngữ khí đông cứng nói: “Sang bên kia, em muốn mặc lại quần.”

“Mặc cái gì mà mặc, cho dù em không mặc, anh cũng không thèm nhìn.”

“Anh có thèm nhìn hay không, em biết quá mà!”

Hai chúng tôi đang huyền não vui vẻ, điện thoại của tôi lại vang lên, tôi suy nghĩ có phải là mẹ tôi hỏi thúc tôi trở về không? Trong lòng có chút không muốn. Lại nhìn nhìn Biên Nhược Thủy, sắc mặt của em cũng ảm đạm xuống, nhưng vẫn thúc giục tôi nhanh nhận cuộc gọi.

Trong điện thoại truyền đến một hồi tiếng nói chuyện, hình như mẹ tôi kêu ba tôi đi ra ngoài, bà có chuyện muốn nói với tôi. Ba tôi nói gì đó tôi nghe không rõ, chỉ nghe được tiếng đóng cửa phòng.

“Thiên Lộ, đêm nay con đừng về nữa, ngoài trời đang mưa. Ngày mai kêu tiểu Thủy cùng về nhà ăn cơm. Mẹ đã lâu không thấy nó, rất nhớ nó...”

Trong chớp nhoáng, tôi trở nên hưng phấn, cũng không phải hưng phấn vì ngày mai tôi có thể mang Biên Nhược Thủy về nhà, mà là hưng phấn khuya hôm nay tôi có thể không cần đi, trời mưa thật là tuyệt vời.

“Ba con thì sao?” Tôi hỏi lại.

“Các con về nhà ăn cơm thì ông ấy nói được gì... Hơn nữa, ba con cũng rất yêu mến tiểu Thủy, hôm nay ba con còn nói với mẹ – nếu không phải tiểu Thủy tâm tính thiện lương, hầu hạ được nó, nó đã sớm mò về.”

Tôi nghe được tiếng vang mở cửa ở bên kia điện thoại.

“Tôi nói thế khi nào? Bà đừng nói bậy sau lưng tôi...”

Mẹ tôi không thèm để ý đến ba tôi, vẫn nói với tôi: “Đừng để ý đến ông ấy, ngày mai về đây đi.”

Tôi nhanh chóng đồng ý, mặt mũi tràn đầy vui vẻ.

Tôi cúp điện thoại mới phát hiện Biên Nhược Thủy thiếu chút nữa là áp vào trên người tôi, dựa sát vào cạnh tôi nghe lén. Tôi liếc em một cái, em nhìn tôi cười ngây ngô, “Em cũng nghe được, dì nói em có thể đến thăm dì...”

“Uh, cùng đi tắm đi!” Tôi đứng lên, ý cười đầy mặt nói với Biên Nhược Thủy.

Tuy đã cùng tắm vô số lần, nhưng Biên Nhược Thủy vẫn cứ không được tự nhiên. Trên người em có rất nhiều nơi mẫn cảm, tôi kỳ cọ cho em, em liền không ngừng giãy dụa trốn tránh, vẻ mặt xấu hổ nói em có thể tự tắm

“Đem qua có nhớ anh không?” Tôi kéo Biên Nhược Thủy qua, hướng tai em thổi hơi.

“Đem qua em rất mệt, nằm xuống là ngủ ngay.”

Sắc mặt tôi cứng đờ, tâm tình gì cũng đều vì một câu sát phong cảnh này của em mà hoàn toàn phá hủy.

“Sao em lại thế này chứ? Em không thể nói – không có anh làm bạn bên cạnh, em không sao ngủ được à...”

“Nói vậy là gạt anh, vì em thật sự ngủ mà!”

Tôi cắn răng gật gật đầu, mau chóng lau khô người, rồi mau chóng mặc quần áo vào. Biên Nhược Thủy chỉ biết ngây ngốc đứng đó nhìn tôi, thử dò hỏi tôi: “Anh giận?”

“Không có, ta quyết định về nhà ngủ, không ở đây quấy rầy thời gian em nghỉ ngơi.”

Tôi cố ý thả chậm tốc độ, quả nhiên sau lưng vang lên tiếng bước chân dồn dập, tiếp đó tôi cảm giác được có gì đó ướt át áp sát vào trên lưng tôi. Vừa cúi đầu nhìn, liền thấy hai tay khớp xương rõ ràng đang vòng từ sau ra trước ôm chặt lấy tôi.

“Không được...” Người nào đó nhỏ giọng nói.

“Anh không nghe rõ...” Tôi cố ý háng giọng một cái.

“Dám đi thử xem!”

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Biên Nhược Thủy liên còn chưa mặc quần áo, vẻ mặt bướng bỉnh cùng thần sắc xấu hổ, trong nháy mắt lý trí gì gì đều hoàn toàn biến mất, tôi khom người xuống, bế em lên, mang vào phòng ngủ.

“Khoan hãy nói, anh có chuyện cần giải quyết trước, không có tâm để ...” Tôi đặt em nằm xuống giường, trước mắt một mảnh trắng bóng, chỉ còn mỗi em với thân mình lỏa thể.

...

Bên ngoài mưa vẫn đang rơi, tôi mở cửa sổ ra, lập tức có chút mát mẻ. Đã vào thu, cũng sắp khai giảng. Tôi thở dài, quay lại ngồi lên giường. Biên Nhược Thủy nhắm mắt lại, tựa hồ có chút mệt mỏi, tôi chồm qua sờ lên mặt em, em mở to mắt nhìn nhìn tôi.

“Ngày mai, thật sự có thể đi sao? Từ sau khi anh bị chú cắt đứt cánh tay, em thật sự có chút sợ...”

“Không có việc gì, chúng ta cũng không phải là đi hạ chiến thư, là em đi thăm mẹ anh, ba anh cũng không thể vô tình như vậy...”

“... Sau này anh còn quay về đây nữa không?”

“Em ngốc à!” Tôi gõ lên đầu em một cái, “Anh không ở đây thì ở đâu? Ba mẹ anh có tha thứ, cũng không thể để cho anh ở trong nhà. Mà anh cũng không thể ném em ở đây một mình, chờ mẹ anh khỏe một chút, anh sẽ quay về.”

Tôi tháo giày, leo lên giường, tắt đèn, chen chúc cùng một chỗ với Biên Nhược Thủy ngủ, hưởng thụ không khí yên bình thuộc về hai chúng tôi.

Em một câu, anh một câu trò chuyện với nhau, tôi bắt đầu mơ mơ màng màng buồn ngủ. Kết quả Biên Nhược Thủy nói một câu, khiến tôi hoàn toàn thanh tỉnh.

“Em nhớ mẹ em...”

Tôi nghiêng đầu nhìn Biên Nhược Thủy, em lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì. Trong lòng tôi có chút khó chịu, đã lâu như vậy, tôi tựa hồ cũng đã quên nỗi thống khổ khi mất mẹ của em. Hiện tại tôi còn có thể về nhà thăm cha mẹ của mình, còn em chỉ có thể nhớ về, dù sao cũng sống nương tựa với nhau vài chục năm, hẳn là em vẫn thường luôn thương tâm. Là tôi quá lơ là sơ suất, luôn đem cảm tình của mình làm trọng tâm, mà quên mất đi cảm thụ của em.

“Trước khi anh nhập học, sẽ mang em đi thăm... Không... Mẹ anh a...” Tôi cười nói với Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy gật gật đầu, ánh mắt vẫn còn có chút cô đơn, em quay đầu nhìn tôi, rồi lại quay trở về, như là lẩm bẩm lầu bầu nói: “Anh nói xem nếu mẹ em còn sống, mẹ đến thăm em thì bắt gặp hai chúng ta sống với nhau, mẹ em có bị chọc tức đến mức muốn ngắt đi giống dì không?”

“Tất nhiên là có, làm cha mẹ, có ai không hi vọng con mình thành gia lập nghiệp. Anh hỏi em một vấn đề, em thành thật trả lời anh.” Tôi nằm nghiêng, dùng tay chống đầu, nhìn Biên Nhược Thủy.

Biên Nhược Thủy gật gật đầu.

“Nếu mẹ em còn sống, hơn nữa bệnh còn rất nặng, mẹ em muốn em phải chia tay với anh, em sẽ thế nào?”

“Em...” Biên Nhược Thủy cắn cắn môi, không nói tiếp.

Lòng tôi thoáng cái bị đả kích, một bên xích lui tránh xa em, một bên oán hận nói: “Biết ngay lập trường của em không kiên định.”

Biên Nhược Thủy nhanh chóng xích sát lại vào gần tôi, sốt ruột nói: “Không phải, em nghĩ em sẽ nói cho mẹ em hiểu những suy nghĩ của em, mẹ em nhất định sẽ thông cảm cho tội mình. Hơn nữa, yêu một người, cũng không nhất định phải chung sống với người đó ...”

“Em đừng nói với anh – yêu một người là chỉ cần nhìn người đó hạnh phúc là được nha, lời lẽ đó là tầm phào nhất. Đừng nói là yêu em nên mới sống chung với em, ngay cả ngày nào đó không yêu nữa, anh cũng không tách ra.”

Biên Nhược Thủy nhìn chăm chăm tôi trong chốc lát, đột nhiên nở nụ cười, cười đến đặc biệt ngọt ngào.

“Nếu có một ngày anh không còn thương em nữa, em liền làm người thân của anh cả đời.”

“...”

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-nhuoc-thuy>